DOC 56 **1368/001**

BELGISCHE KAMER VAN VOLKSVERTEGENWOORDIGERS

12 februari 2026

WETSONTWERP

betreffende de regeling van een tijdelijk wettelijk kader inzake de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht, de probatiestraf, de werkstraf, de opschorting en de probatieopschorting, het uitstel en het probatie-uitstel, de bijkomende straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek en bepaalde straffen opgelegd aan rechtspersonen en tot wijziging van het Wetboek van strafvordering en de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, met het oog op de inwerkingtreding van het nieuw Strafwetboek

Inhoud Blz.

Samenvatting 3
Memorie van toelichting 4
Voorontwerp van wet 81
Impactanalyse 136
Advies van de Raad van State 150
Wetsontwerp 179
Coördinatie van de artikelen 232

DE URGENTIEVERKLARING WORDT DOOR DE REGERING GEVRAAGD OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 51 VAN HET REGLEMENT.

CHAMBRE DES REPRÉSENTANTS DE BELGIQUE

12 février 2026

PROJET DE LOI

relatif à la réglementation d'un cadre temporaire de l'exécution de la peine de surveillance électronique, de la peine de probation, de la peine de travail, de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire, de la peine accessoire visée à l'article 50 du Code pénal et certaines peines imposées aux personnes morales et modifiant le Code d'instruction criminelle et la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine, en vue de l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal

Sommaire Pages

Résumé 3
Exposé des motifs 4
Avant-projet de loi 81
Analyse d'impact 143
Avis du Conseil d'État 150
Projet de loi 179
Coordination des articles 329

LE GOUVERNEMENT DEMANDE L'URGENCE CONFORMÉMENT À L'ARTICLE 51 DU RÈGLEMENT.

03093

De regering heeft dit wetsontwerp op 12 februari 2026 ingediend.	*Le gouvernement a déposé ce projet de loi le 12 février 2026.*
De "goedkeuring tot drukken" werd op 13 februari 2026 door de Kamer ontvangen.	*Le "bon à tirer" a été reçu à la Chambre le 13 février 2026.*

N-VA	:	*Nieuw-Vlaamse Alliantie*
VB	:	*Vlaams Belang*
MR	:	*Mouvement Réformateur*
PS	:	*Parti Socialiste*
PVDA-PTB	:	*Partij van de Arbeid van België – Parti du Travail de Belgique*
Les Engagés	:	*Les Engagés*
Vooruit	:	*Vooruit*
cd&v	:	*Christen-Democratisch en Vlaams*
Ecolo-Groen	:	*Ecologistes Confédérés pour l'organisation de luttes originales – Groen*
Anders.	:	*Anders.*
DéFI	:	*Démocrate Fédéraliste Indépendant*
ONAFH/INDÉP	:	*Onafhankelijk-Indépendant*

Afkorting bij de nummering van de publicaties:		*Abréviations dans la numérotation des publications:*	
DOC 56 0000/000	*Parlementair document van de 56e zittingsperiode + basisnummer en volgnummer*	*DOC 56 0000/000*	*Document de la 56e législature, suivi du numéro de base et numéro de suivi*
QRVA	*Schriftelijke Vragen en Antwoorden*	*QRVA*	*Questions et Réponses écrites*
CRIV	*Voorlopige versie van het Integraal Verslag*	*CRIV*	*Version provisoire du Compte Rendu Intégral*
CRABV	*Beknopt Verslag*	*CRABV*	*Compte Rendu Analytique*
CRIV	*Integraal Verslag, met links het definitieve integraal verslag en rechts het vertaalde beknopt verslag van de toespraken (met de bijlagen)*	*CRIV*	*Compte Rendu Intégral, avec, à gauche, le compte rendu intégral et, à droite, le compte rendu analytique traduit des interventions (avec les annexes)*
PLEN	*Plenum*	*PLEN*	*Séance plénière*
COM	*Commissievergadering*	*COM*	*Réunion de commission*
MOT	*Moties tot besluit van interpellaties (beigekleurig papier)*	*MOT*	*Motions déposées en conclusion d'interpellations (papier beige)*

SAMENVATTING

Dit wetsontwerp beoogt enerzijds een tijdelijk kader in te stellen voor de uitvoering van bepaalde straffen met het oog op de inwerkingtreding van het nieuw Strafwetboek, anderzijds maar eveneens in het kader van de strafuitvoering omvat het ook een aantal wijzigingsbepalingen teneinde de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten te aligneren op het nieuwe Strafwetboek. Hiertoe moet ook het Wetboek van strafvordering worden gewijzigd.

Het tijdelijk kader omvat een uitvoeringsregeling voor de straf onder elektronisch toezicht, de probatiestraf, de werkstraf, de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek, de opschorting en de probatieopschorting, het uitstel en het probatie-uitstel, evenals voor twee nieuwe straffen die kunnen worden opgelegd aan rechtspersonen, met name de probatiestraf en de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap. Het tijdelijk kader zal in afwachting van het nieuwe Strafuitvoeringswetboek gelden tot op een door de Koning te bepalen datum en uiterlijk tot 30 juni 2029.

Dit tijdelijk kader treedt in werking op 8 april 2026, net zoals het nieuwe Strafwetboek.

RÉSUMÉ

Le présent projet de loi vise, d'une part, à établir un cadre temporaire pour l'exécution de certaines peines en vue de l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal, et d'autre part, également dans le cadre de l'exécution des peines, il contient un certain nombre de dispositions modificatives afin d'aligner la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des condamnés à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution des peines sur le nouveau Code pénal. À cette fin, le Code d'instruction criminelle doit également être modifié.

Le cadre légal temporaire comprend une réglementation de l'exécution des peines pour la peine de surveillance électronique, la peine de probation, la peine de travail, la peine visée à l'article 50 du Code pénal, la suspension et la suspension probatoire, le sursis et le sursis probatoire, ainsi que pour deux nouvelles peines susceptibles d'être infligées aux personnes morales, à savoir la peine de probation et la peine de prestation en faveur de la communauté. Ce cadre légal temporaire, dans l'attente de l'entrée en vigueur du nouveau Code de l'exécution des peines, restera en vigueur jusqu'à une date à fixer par le Roi et au plus tard au 30 juin 2029.

Ce cadre temporaire en vigueur le 8 avril 2026, tout comme le nouveau Code pénal.

MEMORIE VAN TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

ALGEMENE TOELICHTING

Het Boek I van het nieuwe Strafwetboek omvat een aantal bepalingen inzake de strafuitvoering, net zoals het huidige Strafwetboek. In antwoord op de vraagstelling van de Raad van State naar de opportuniteit hiervan, wordt in de toelichting bij boek I van het nieuwe Strafwetboek aangegeven dat het opportuun is om deze regels toch te behouden in boek I omdat ze onmiddellijk gelinkt zijn aan de straf zelf en het voor de rechtsonderhorigen essentieel is om de algemene strekking van de straf te kennen en te weten hoe de straf werkt. Indien later, in het kader van het ontwerp van Wetboek van Strafuitvoering zou blijken dat het coherent is deze regels daar op te nemen, dan kunnen zij nog altijd in boek I van het Strafwetboek worden geschrapt (DOC 55 3374/001 – 3375/001, pagina 16).

Verder in de toelichting wordt gesteld dat er wordt voorgesteld om de probatiecommissie af te schaffen en al haar prerogatieven toe te vertrouwen aan de strafuitvoeringsrechtbank teneinde het systeem coherenter en eenvormiger te maken. Het volledige contentieux inzake de strafuitvoering moet in handen komen van één enkel rechtscollege (DOC 55 3374/001 – 3375/001, pagina 183).

Het nieuwe Strafwetboek hanteert in de bepalingen die betrekking hebben op de strafuitvoering steeds het woord "strafuitvoeringsrechtbank"'. Hierover wordt het volgende gesteld: "Op algemene wijze voorziet het ontworpen wetboek erin dat het gehele contentieux betreffende de tenuitvoerlegging van de straffen waarin het wetboek voorziet, wordt toevertrouwd aan de strafuitvoeringsrechtbank. De toepasselijke procedureregels moeten op eenvormige wijze worden gegoten in een wetgeving die de volledige tenuitvoerlegging van de straffen (en niet enkel de vrijheidsstraffen) regelt. In dit ontwerp is gekozen voor de generieke term "strafuitvoeringsrechtbank", zonder aan te geven of het gaat om de rechtbank in haar collegiale samenstelling of om een alleenzetelend rechter. Die kwestie en de territoriale bevoegdheid moeten hun beslag krijgen in de strafuitvoeringswetgeving (DOC 55 3374/007 – 3375/001, pagina 231).

Deze centralisatie van het contentieux van de strafuitvoering bij de strafuitvoeringsrechtbanken is een idee dat sinds lange tijd wordt geponeerd. En meest

EXPOSÉ DES MOTIFS

MESDAMES, MESSIEURS,

EXPOSÉ GÉNÉRAL

Le livre Ier du nouveau Code pénal contient un certain nombre de dispositions relatives à l'exécution des peines, comme c'est le cas pour le Code pénal actuel. En réponse à la question du Conseil d'État sur l'opportunité de ceci, le commentaire du Livre Ier du nouveau Code pénal précise qu'il est opportun de néanmoins maintenir ces règles dans le livre Ier du Code pénal car elles sont directement liées à la peine elle-même: elles sont essentielles pour le justiciable afin de connaître la portée générale de la peine et son application. Si par la suite, dans le cadre du projet de Code de procédure pénale et du projet de Code d'exécution des peines sur lesquels le gouvernement travaille également actuellement, il s'avérait plus cohérent de les y faire figurer, elles pourraient encore être retirées du livre Ier du Code pénal (DOC 55 3374/001 – 3375/001, page 16).

Plus loin dans l'exposé, il est stipulé qu'afin de rendre le système plus cohérent et plus uniforme, il est proposé de supprimer la commission de probation et de confier l'ensemble de ses prérogatives au tribunal de l'application des peines. Il importe de regrouper l'ensemble du contentieux relatif à l'exécution des peines entre les mains d'une seule et même juridiction (DOC 55 3374/001– 3375/001, pagina 183).

Le nouveau Code pénal utilise systématiquement dans les dispositions relatives à l'exécution des peines la notion de "tribunal de l'application des peines". À ce sujet, il est précisé que: "De façon générale, le Code en projet prévoit de confier au tribunal de l'application des peines tout le contentieux de l'exécution des peines prévues par le Code. Les règles de procédure applicables devront être uniformisées dans une législation régissant l'ensemble de l'exécution des peines (et pas seulement les peines privatives de liberté). Dans le présent projet, le choix a été fait d'utiliser le terme générique de "tribunal de l'application des peines", sans indiquer s'il s'agit du tribunal dans sa composition collégiale ou de juge unique. Cette question ainsi que la compétence territoriale devront être déterminées par la législation relative à l'exécution des peines (DOC 55 3374/007 – 3375/001, page 231).

Cette centralisation du contentieux de l'exécution des peines auprès des tribunaux de l'application des peines est une idée avancée depuis longtemps. Et

recentelijk dus bij de hervorming van boek I van het Strafwetboek, waarin expliciet een aantal bevoegdheden worden gegeven aan de strafuitvoeringsrechtbank die, zoals hierboven aangegeven, generiek als benaming wordt gehanteerd.

Het nieuwe Strafwetboek werd onder de vorige legislatuur in plenaire vergadering gestemd op 22 februari 2024.

Tijdens de vorige legislatuur werd, bij een ministerieel besluit van 13 maart 2024 houdende oprichting van een Commissie Strafuitvoeringswetboek, een Commissie opgericht die belast werd met het uitwerken van:

1° een oriëntatienota die het Strafuitvoeringswetboek voorbereidt, rekening houdende met de voorbereidende werkzaamheden verricht onder de vorige legislatuur en met de werkzaamheden betreffende de hervorming van het Strafwetboek;

2° een ontwerp van Strafuitvoeringswetboek voor het verstrijken van de termijn van twee jaar na de publicatie van het nieuwe Strafwetboek in het *Belgisch Staatsblad*.

Bij een ministerieel besluit van dezelfde datum, 13 maart 2024, werd tevens de Commissie tot hervorming van het strafrecht opgericht, die belast wordt met:

1° het voorbereiden van een voorontwerp van wet met het oog op de aanpassing van de bestaande wetgeving aan de principes van het nieuwe Strafwetboek;

2° het ondersteunen van de Commissie Strafuitvoeringswetboek.

Aangezien het opzet is dat het toekomstige Strafuit_voeringswetboek een wettelijk kader voorziet dat vanzelfsprekend afgestemd is op het nieuwe Strafwetboek, werd voorzien dat de experten Strafwetboek de Commissie Strafuitvoeringswetboek bijstaan waar nodig.

Reeds snel na mijn aantreden op 3 februari 2025 werden twee bijeenkomsten georganiseerd, de ene met de experten Strafwetboek, een andere met de covoorzitters van de Commissie Strafuitvoeringswetboek. Hieruit bleek dat de vooropgestelde timing om een ambitieus Strafuitvoeringswetboek uit te werken met ruime terreinconsultatie, niet volstaat om voor het verstrijken van de termijn van twee jaar na de publicatie van het nieuwe Strafwetboek in het *Belgisch Staatsblad*, een ontwerp van Strafuitvoeringswetboek uit te werken, laat staan een gestemd Strafuitvoeringswetboek. Immers, indien men wenst dat dit in werking zou kunnen treden op de dag van inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek,

plus récemment encore, lors de la réforme du livre Ier du Code pénal, un certain nombre de compétences sont attribuées au tribunal de l'application des peines qui, comme mentionné ci-dessus, est utilisé comme dénomination générique.

Le nouveau Code pénal a été voté sous la législature précédente lors de la séance plénière du 22 février 2024.

Sous la législature précédente, par un arrêté ministériel du 13 mars 2024 portant création d'une Commission Code de l'exécution des peines, une Commission Code de l'exécution des peines a été instaurée, chargée d'élaborer:

1° une note d'orientation, qui prépare la rédaction du Code de l'exécution des peines en tenant compte des travaux préparatoires effectués sous la législature précédente et des travaux sur la réforme du Code pénal;

2° un projet de Code de l'exécution des peines avant l'expiration du délai de deux ans après la publication du nouveau Code pénal au *Moniteur belge*.

Par un arrêté ministériel daté du même jour, le 13 mars 2024, a été instaurée la Commission de réforme du droit pénal, chargée de:

1° préparer un avant-projet de loi en vue d'adapter la législation existante aux principes du nouveau Code pénal;

2° soutenir la Commission Code de l'exécution des peines.

Étant donné que le futur Code de l'exécution des peines a pour objectif de prévoir un cadre légal naturellement harmonisé avec le nouveau Code pénal, il a été prévu que les experts du Code pénal assisteraient la Commission Code de l'exécution des peines lorsque cela s'avère nécessaire.

Peu après mon entrée en fonction du 3 février 2025, deux réunions ont été organisées, l'une avec les experts du Code pénal et, l'autre avec les coprésidents de la Commission Code de l'exécution des peines. Il en est ressorti que le calendrier initialement envisagé pour élaborer un Code de l'exécution des peines ambitieux, incluant une large consultation du terrain, s'avère insuffisant pour qu'un projet de Code puisse être rédigé avant l'expiration du délai de deux ans suivant la publication du nouveau Code pénal au *Moniteur belge* — et *a fortiori* pour qu'un texte soit adopté. En effet, si l'on souhaite que ce nouveau Code de l'exécution des peines entre en vigueur en même temps que le nouveau Code pénal,

moet van de voorziene uitwerkingstermijn nog de tijd worden afgetrokken om de formele adviesprocedures te kunnen doorlopen en de parlementaire besprekingen te kunnen afronden. Een gestemde wet alleen volstaat bovendien niet. Voor het nieuwe Strafuitvoeringswetboek moet er ook in globo een budgettaire inschatting worden gemaakt en de toebedeling van nieuwe opdrachten (of een mogelijke volledige herverdeling van bestaande taken), zowel aan de strafuitvoeringsrechtbank als aan de bevoegde diensten van de gemeenschappen maakt dat er ook een gevolg is voor de personeelsbezetting en dit zowel voor de strafuitvoeringsrechters, de assessoren, griffiepersoneel, parketpersoneel als de bevoegde diensten van de gemeenschappen. In functie van de uitgewerkte opties in het Strafuitvoeringswetboek en de toebedeling van de nieuwe opdrachten aan een alleenzetelende rechter of de multidisciplinair samengestelde strafuitvoeringsrechtbank, moet ook worden nagedacht over de al dan niet noodzaak van nieuwe functieprofielen voor assessoren. De nieuw toebedeelde taken vergen misschien andere professionele vereisten dan deze actueel voorzien voor de assessoren gespecialiseerd in penitentiaire zaken en sociale re-integratie. En dit zijn maar enkele punten waarvoor ruime consultatie en diepgaande reflectie nodig is.

Het Regeerakkoord voorziet weliswaar dat de werkzaamheden rond het opstellen van het nieuwe strafuitvoeringswetboek worden verdergezet zodat die gelijktijdig met het nieuwe strafwetboek in werking kan treden. In dat kader wordt er sneller werk gemaakt van het hervormen en het professionaliseren van de probatiecommissie, feit is dat ik bij mijn aantreden heb moeten vaststellen dat dergelijke timing onwerkbaar is om dergelijk omvattend werk binnen de vooropgestelde timing af te werken.

De Commissie heeft binnen de korte tijd van haar werkzaamheden reeds veel voorbereidend werk verzet, maar het uittekenen van de opties, de consultaties van het werkveld en het uittekenen van het nieuwe strafuitvoeringstraject gebaseerd op fundamentele principes en waarborgen, waarbij een oplossing zal worden uitgewerkt voor reeds lang aanslepende structurele vaststellingen zoals de cumul van straffen, en dit alles vertalen naar wetgevende teksten is onmogelijk binnen het toebedeelde tijdsbestek. Ik gaf dit reeds aan in mijn beleidsnota dat dit een titanenwerk is. Ik meen dat het op termijn belangrijker is dat we eindelijk een coherente en doordachte regelgeving krijgen voor de strafuitvoering. Voor de voorbereiding van het nieuwe Strafwetboek hebben we jaren de tijd genomen en dit heeft geleid tot wat nu op tafel ligt: een modern en doordacht nieuw Strafwetboek. Ik meen dat we deze kans ook moeten geven aan de strafuitvoering zodat we een doordachte

il faut déduire du délai imparti le temps nécessaire à la réalisation des procédures de consultation formelle et à l'achèvement des débats parlementaires. En outre, un texte voté ne suffit pas à lui seul. Pour le nouveau Code de l'exécution des peines une estimation budgétaire globale doit être établie et l'attribution de nouvelles missions – ou une éventuelle réorganisation complète des missions – tant au tribunal de l'application des peines qu'aux services compétents des communautés, implique des conséquences en matière de ressources humaines et ce tant pour les juges de l'application des peines, pour les assesseurs, le personnel des greffes et les membres du ministère public que pour les services compétents des communautés. Selon les options retenues dans le futur Code de l'exécution des peines et selon que les nouvelles missions seront confiées à un juge siégeant seul ou à un tribunal composé de manière multidisciplinaire, il conviendra également d'évaluer la nécessité d'élaborer de nouveaux profils de fonction pour les assesseurs. En effet, les tâches nouvellement attribuées pourraient exiger des compétences professionnelles différentes de celles actuellement requises des assesseurs spécialisés en matière pénitentiaire et de réinsertion sociale. Ce ne sont là que quelques-uns des nombreux éléments qui justifient une consultation approfondie et une réflexion de fond.

Bien que l'accord de gouvernement prévoit que les travaux de rédaction du nouveau Code de procédure pénale (ndlr. Lire "Code de l'exécution des peines") se poursuivent afin qu'il puisse entrer en vigueur en même temps que le nouveau Code pénal. Dans ce contexte, les travaux de réforme et de professionnalisation de la commission de probation sont accélérés, le fait est que, lorsque j'ai pris mes fonctions, j'ai dû conclure qu'il était impossible d'achever un travail aussi complet dans les délais impartis.

La Commission a, en peu de temps, déjà accompli un travail préparatoire considérable. Toutefois, définir les différentes options, consulter le terrain, tracer le nouveau parcours de l'exécution des peines fondé sur des principes et garanties fondamentales – avec, notamment, l'élaboration d'une solution pour des problèmes structurels de longue date comme le cumul des peines — et traduire tout cela en textes législatifs, est une tâche impossible à réaliser dans le délai imparti. Je l'ai déjà souligné dans ma note de politique générale: il s'agit d'un travail de titan. Je suis d'avis qu'il est, à terme, plus important de disposer enfin d'un cadre réglementaire cohérent et réfléchi pour l'exécution des peines. Pour la préparation du nouveau Code pénal, nous avons pris le temps nécessaire, sur plusieurs années, et cela a abouti à ce que nous avons aujourd'hui: un Code pénal moderne et mûrement pensé. Je pense que nous devons offrir la même chance à l'exécution

strafrechtsketen krijgen en de strafuitvoering niet weer, door tijdsdruk, het kneusje van de strafrechtketen blijft, de titel van de mercuriale van de procureur-generaal van Antwerpen van 2018 indachtig. Had de Commissie Strafuitvoeringswetboek haar werkzaamheden vroeger moeten kunnen opstarten? Misschien wel. Maar de contouren van het nieuwe Strafwetboek moesten ook vaststaan alvorens het werk te kunnen aanvatten. Feit is dat de werkzaamheden van de beide Commissies niet gelijktijdig konden verlopen.

De Commissie Strafuitvoeringswetboek werkt een oriëntatienota uit tegen april 2026. Na bespreking en evaluatie hiervan zal de Commissie haar redactiewerken kunnen starten. Er wordt op zo snel mogelijke termijn gestreefd naar een afgewerkt Strafuitvoeringswetboek, met een voldoende termijn voor inwerkingtreding zodat de actoren op het terrein zich kunnen voorbereiden. Het ontwerp geeft een delegatie aan de Koning om dit tijdelijk kader buiten werking te stellen op een door hem te bepalen datum en uiterlijk op 30 juni 2029. De overgangsbepalingen en tijdelijke wijzigingsbepalingen van het nieuwe Strafwetboek zullen ook tot dan in voege zijn.

Dit betekent dat ook de probatiecommissies nog enige tijd hun werkzaamheden zullen verderzetten. Voor wat betreft het hervormen en het professionaliseren van de probatiecommissies worden op korte tijd stappen ondernomen teneinde hun werking te ondersteunen. Voorliggend ontwerp omvat hiertoe waar mogelijk een vereenvoudiging van de procedures voor de probatiecommissies, afgestemd op hun dagelijkse werking, opdat zij meer efficiënt zullen kunnen werken. Daarnaast worden buiten dit regelgevend kader stappen ondernomen voor de noden inzake ICT-ondersteuning, human ressources beleid en mogelijkheden tot opleiding.

Wat van belang is, is dat op het moment van de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek er ook een regelgeving is die de uitvoering van de straffen van het nieuwe Strafwetboek regelt, die tevens van toepassing is op de uitvoering van het "pakket" straffen dat in uitvoering is of nog uit te voeren maar uitgesproken onder het regime van het huidige Strafwetboek op 8 april 2026, en die ook uitvoeringsmaatregelen voorziet voor straffen die in het huidige Strafwetboek niet bestaan. Dit is het opzet van het voorliggend ontwerp, dat ondertussen bekend is onder de naam "status quo". In mijn beleidsnota noemde ik het een consolidatie. Het ontwerp consolideert immers het actuele wettelijke kader in afwachting van het nieuwe Strafuitvoeringswetboek

des peines, afin que nous puissions avoir une chaîne pénale cohérente et éviter que l'exécution des peines, sous la pression du temps, ne reste une fois encore le parent pauvre de la chaîne pénale – en gardant à l'esprit le titre évocateur de la mercuriale du procureur général d'Anvers de 2018. La Commission Code de l'exécution des peines aurait-elle dû pouvoir entamer ses travaux plus tôt? Peut-être bien. Mais il fallait également que les contours du nouveau Code pénal soient suffisamment définis avant de pouvoir entamer ce chantier. Le fait est que les travaux des deux Commissions ne pouvaient pas se dérouler simultanément.

La Commission Code de l'exécution des peines élabore une note d'orientation d'ici avril 2026. Après discussion et évaluation de celle-ci, la Commission pourra entamer ses travaux de rédaction. L'objectif est d'aboutir, dans les meilleurs délais à un Code de l'exécution des peines finalisé, avec un délai suffisant pour son entrée en vigueur afin que les acteurs sur le terrain puissent s'y préparer. Le présent projet confère une délégation au Roi afin de mettre fin à ce cadre temporaire à une date qu'il déterminera, et au plus tard le 30 juin 2029. Les dispositions transitoires et les dispositions de modification temporaires du nouveau Code pénal resteront également en vigueur jusqu'à cette date.

Cela signifie que les commissions de probation poursuivront encore leurs activités pendant un certain temps. En ce qui concerne la réforme et la professionnalisation des commissions de probation, des mesures sont prises à court terme afin de soutenir leur fonctionnement. Le présent projet prévoit à cet effet, dans la mesure du possible, une simplification des procédures applicables aux commissions de probation, adaptées à leur fonctionnement quotidien, de manière à leur permettre de travailler plus efficacement. Par ailleurs, en dehors de ce cadre réglementaire, des mesures sont prises pour répondre aux besoins en matière de soutien informatique, de politique des ressources humaines et de possibilités de formation.

Ce qui importe, c'est qu'au moment de l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal, une réglementation soit également en place pour encadrer l'exécution des peines prévues par ce nouveau Code. Cette réglementation doit aussi s'appliquer à l'exécution de l'ensemble des peines qui seront, soit en cours d'exécution, soit déjà prononcées mais encore à exécuter, sous le régime du Code pénal actuel au 8 avril 2026, et elle doit également prévoir des modalités d'exécution pour les peines qui n'existent pas dans le Code pénal actuellement en vigueur. Tel est l'objectif du présent projet, désormais connu sous l'appellation de "status quo". Dans ma note de politique générale, je l'ai qualifié de consolidation. En effet, le projet consolide le cadre légal actuel dans

en omvat dus uitvoeringsbepalingen voor de straf onder elektronisch toezicht, de werkstraf en de probatiestraf, de opschorting, de probatie-opschorting, het uitstel en het probatie-uitstel gebaseerd op de huidige regeling maar afgestemd op de principes van het nieuwe Strafwetboek. Het ontwerp omvat ook uitvoeringsbepalingen voor de straffen voor rechtspersonen (probatiestraf, en de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, evenals voor de opschorting en probatieopschorting, het uitstel en het probatie-uitstel) en een afstemming van de wet van 17 mei 2006 inzake de uitvoering van vrijheidsbenemende straffen op het nieuwe Strafwetboek.

Tegelijkertijd was een zuivere consolidatie van het bestaande kader met een afstemming op de bepalingen van het nieuwe Strafwetboek niet mogelijk aangezien het ook een aantal nieuwe hoofdstraffen en bijkomende straffen omvat, zowel voor wat betreft natuurlijke personen als voor rechtspersonen, voor dewelke het nieuwe Strafwetboek een uitvoeringsbepaling voorziet. Voor wat betreft de behandeling onder vrijheidsberoving en de verlengde opvolging omvat voorliggende ontwerp geen uitvoeringsbepalingen aangezien deze straffen nog niet in werking treden op 8 april 2026, hun inwerkingtreding is voorzien uiterlijk op 1 januari 2035. De uitvoeringsbepalingen inzake deze straffen worden mee opgenomen in de werkzaamheden van de Commissie Strafuitvoeringswetboek.

Inzake natuurlijke personen betreft dit in het bijzonder de bijkomende straffen voorzien in de artikelen 47 tot 50 van het Strafwetboek, met name: de ontzetting uit bepaalde burgerlijke en politieke rechten, het beroepsverbod, het verval van het recht tot sturen en het verblijfs-, plaats- of contactverbod.

Volgend op de ontvangen adviezen werd beslist om de initieel genomen optie om uitvoeringsbepalingen voor al deze bijkomende straffen te voorzien in te perken. De ontvangen adviezen wezen niet alleen op de complexiteit van de voorgestelde regelgeving, maar uitten in het bijzonder ook de bezorgdheid op het vooruitlopen van de werkzaam van de Commissie Strafuitvoeringswetboek. Hoewel duidelijk werd gesteld dat de voorgestelde regeling hier geen voorafname op was, bleek uit de adviezen dat dit niet voldoende was om deze vrees tegen te gaan. Het College van procureurs-generaal wees erop dat een “status quo” had ingehouden dat men deze nieuwe bijkomende straffen niet in voege had laten treden. Voor wat de bijkomende straffen ten aanzien van natuurlijke personen betreft moet echter worden besloten dat de ontzetting uit bepaalde burgerlijke en politieke rechten, het beroepsverbod en het verval van het recht tot sturen,

l’attente du nouveau Code de l’exécution des peines. Il comprend ainsi des dispositions d’exécution pour la peine de surveillance électronique, la peine de travail et la peine de probation, ainsi que pour la suspension et la suspension probatoire, le sursis et le sursis probatoire, fondées sur la réglementation actuelle mais harmonisées avec les principes du nouveau Code pénal. Le projet contient également des dispositions d’exécution pour les peines applicables aux personnes morales (telles que la peine de probation et la prestation en faveur de la communauté ainsi que pour la suspension et la suspension probatoire, le sursis et le sursis probatoire), ainsi qu’une mise en conformité de la loi du 17 mai 2006 relative à l’exécution des peines privatives de liberté au nouveau Code pénal.

Parallèlement, une consolidation pure et simple du cadre existant assortie d’une mise en concordance avec les dispositions du nouveau Code pénal n’était pas possible, dès lors qu’il comprend également un certain nombre de nouvelles peines principales et peines accessoires, tant à l’égard des personnes physiques que des personnes morales, pour lesquelles le nouveau Code pénal prévoit une disposition d’exécution. En ce qui concerne le traitement sous privation de liberté et le suivi prolongé, le présent projet ne comporte pas de dispositions d’exécution, vu que ces peines n’entrent pas en vigueur le 8 avril 2026, leur entrée en vigueur étant prévue au plus tard le 1er janvier 2035. Les dispositions d’exécution relatives à ces peines seront intégrées aux travaux de la Commission Code de l’exécution des peines.

En ce qui concerne les personnes physiques, il s’agit en particulier des peines accessoires prévues aux articles 47 à 50 du Code pénal (à savoir: la déchéance de certains droits civils et politiques, l’interdiction professionnelle, la déchéance du droit de conduire et l’interdiction de résidence, de lieu ou de contact).

À la suite des avis reçus, il a été décidé de limiter l’option initialement retenue visant à prévoir des dispositions d’exécution pour l’ensemble de ces peines complémentaires. Les avis reçus ont non seulement souligné la complexité de la réglementation proposée, mais ont également exprimé une préoccupation particulière quant à une anticipation des travaux de la Commission Code de l’exécution des peines. Bien qu’il ait été clairement précisé que le régime proposé ne constituait pas une préemption, les avis ont montré que cette clarification ne suffisait pas à dissiper cette crainte. Le Collège des procureurs généraux a souligné qu’un statu quo aurait impliqué que ces nouvelles peines complémentaires ne soient pas mises en vigueur. En ce qui concerne les peines accessoires à l’égard des personnes physiques, il convient toutefois de constater que la déchéance de certains droits civils et politiques,

in se geen nieuwe straffen zijn aangezien deze nu ook al bestaan. Het feit dat er in het nieuwe Strafwetboek uitvoeringsmodaliteiten voor zijn voorzien, is wel nieuw. In de geest van de consolideringsoefening die voorliggend ontwerp maakt, en rekening houdend met de ontvangen adviezen, werd aldus beslist om de initiële insteek van de tekst aan te passen. De ontzetting uit bepaalde burgerlijke en politieke rechten, het beroepsverbod en het verval van het recht tot sturen zullen kunnen worden opgelegd, zoals nu het geval, maar de mogelijkheden tot aanpassing, vermindering, opschorting, beëindiging of wijziging ervan, die door het nieuwe Strafwetboek worden toebedeeld aan de strafuitvoeringsrechtbank, zullen niet in werking treden en dit in afwachting van het nieuwe Strafuitvoeringswetboek.

Voor wat betreft het verblijfs-, plaats- of contactverbod daarentegen wordt wel een uitvoeringsregeling voorzien. Immers, voor deze bijkomende straf bestaat reeds een uitvoeringsregeling die werd ingevoerd in 2012 met de invoering van het verbod in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, weliswaar beperkt tot wanneer het verbod is opgelegd samen met een vrijheidsbenemende straf. Een zuivere consolidering zou zich dan beperken tot deze hypothese, maar tegelijkertijd ook een ongelijkheid creëren inzak de mogelijkheden tot wijziging van deze bijkomende straf ingeval opgelegd met een niet vrijheidsbenemende straf.

Ingeval het verblijfs-, plaats- of contactverbod is opgelegd samen met een vrijheidsbenemende straf, kan worden verwezen naar het bestaande kader van de wet van 17 mei 2006 dat reeds de mogelijkheid voorziet voor de strafuitvoeringsrechter en de strafuitvoeringsrechtbank om hierover een beslissing te nemen. Deze mogelijkheid werd ingeschreven bij de invoering van de bijkomende straf van het verbod in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, door de wet van 14 december 2012 tot wijziging van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, met het oog op de verbetering van de aanpak van seksueel misbruik en feiten van pedofilie binnen een gezagsrelatie. Initieel werd deze mogelijkheid ingeschreven als een bijzondere bevoegdheid voor de strafuitvoeringsrechter, onder Titel XI, de bijzondere bevoegdheden van de strafuitvoeringsrechter in een nieuw artikel 95/1. Tijdens de parlementaire besprekingen echter werden een aantal amendementen ingediend om deze mogelijkheid om dergelijk verbod te wijzigen, te integreren in de reeds bestaande procedures voor de strafuitvoeringsrechter

l'interdiction professionnelle et la déchéance du droit de conduire ne constituent pas en soi de nouvelles peines, puisqu'elles existent déjà. Le fait que des modalités d'exécution soient prévues dans nouveau Code pénal constitue une nouveauté. Dans l'esprit de l'exercice de consolidation que poursuit le présent projet, et compte tenu des avis reçus, il a donc été décidé d'adapter l'approche initiale du texte. La déchéance de certains droits civils et politiques, l'interdiction professionnelle et la déchéance du droit de conduire pourront continuer à être prononcées, comme c'est actuellement le cas, mais les possibilités d'adaptation, de réduction, de suspension, de cessation ou de modification de ces peines, qui sont attribuées au tribunal de l'application des peines par le nouveau Code pénal, n'entreront pas en vigueur et ce, dans l'attente du nouveau Code de l'exécution des peines.

En ce qui concerne l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact, une réglementation d'exécution est en revanche prévue. En effet, une telle réglementation existe déjà pour cette peine accessoire, introduite en 2012 avec l'introduction de l'interdiction du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée, bien que limitée aux cas où cette interdiction est prononcée conjointement avec une peine privative de liberté. Une consolidation pure se limiterait dès lors à cette hypothèse, mais créerait en même temps une inégalité quant aux possibilités de modification de cette peine accessoire lorsqu'elle est imposée avec une peine non privative de liberté.

Lorsque l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact est prononcée conjointement avec une peine privative de liberté, l'on peut se référer au cadre existant de la loi du 17 mai 2006, qui prévoit déjà la possibilité pour le juge de l'application des peines et le tribunal de l'application des peines de statuer à ce sujet. Cette possibilité a été introduite lors de l'instauration de la peine accessoire de l'interdiction du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée, par la loi du 14 décembre 2012 modifiant la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnés à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine afin d'améliorer l'approche des abus sexuels et des faits de pédophilie dans une relation d'autorité. Initialement, cette possibilité avait été inscrite comme une compétence particulière du juge de l'application des peines, sous le Titre XI, relatif aux compétences particulières du juge de l'application des peines, dans un nouvel article 95/1. Toutefois, au cours des débats parlementaires, plusieurs amendements ont été déposés afin d'intégrer cette possibilité de modifier une telle interdiction dans les procédures déjà existantes devant le juge de l'application des peines et le

en de strafuitvoeringsrechtbank. De wetgever nam deze beslissing vanuit het uitgangspunt dat personen die werden veroordeeld tot de bijkomende straf van het "woonverbod" meestal ook veroordeeld zullen zijn tot een hoofdgevangenisstraf. Om proceseconomische redenen en om tegenstrijdige beslissingen te vermijden inzake de uitvoering van de hoofdgevangenisstraf en de bijkomende straf, werd beslist deze te integreren in de reeds bestaande procedure voor de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank in het kader van de verschillende strafuitvoeringsmodaliteiten en werd het niet wenselijk geacht om voor deze personen in een aparte procedure te voorzien onder de "Bijzondere bevoegdheden van de strafuitvoeringsrechter". De wetgever achtte het gepast voor de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank om, in het kader van de normale procedure van de toekenning van strafuitvoeringsmodaliteiten, het "woonverbod" ten volle te integreren in de genomen beslissing. Tevens werd gewezen op het proceseconomisch aspect aangezien bijkomende procedures worden vermeden en erover kan worden beslist bij de toekenning van een strafuitvoeringsmodaliteit. Het artikel 95/1 werd behouden als zijnde een bijzondere procedure voor de strafuitvoeringsrechter ingeval de vrijheidsbenemende straf nog niet of niet meer in uitvoering was: "Slechts wanneer de hoofdgevangenisstraf definitief is beëindigd, en de normale procedure voor de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank niet meer kan worden toegepast, is er nood aan een andere procedure zoals bepaald in het nieuwe artikel 95/1 dat wordt ingevoegd door dit wetsvoorstel." (DOC 53 2275/002).

De experten Strafwetboek geven aan dat de bepalingen in de wet van 17 mei 2006 ter zake (artikelen 26/1, 28, § 3, 29/1, 47, § 3, 49/1 en 95/1) kunnen komen te vervallen omdat ze een dubbele regeling uitmaken ten opzichte van deze nieuwe procedure. Deze opmerking werd niet gevolgd omwille van wat hoger werd uiteengezet. Ingeval het verblijfs-, plaats- of contactverbod is opgelegd samen met een vrijheidsbenemende straf, kan de opvolging verder gebeuren zoals actueel is voorzien. Bovendien, in geval de vrijheidsbenemende straf meer dan drie jaar bestaat, is het de strafuitvoeringsrechtbank die desgevallend zich zal uitspreken over eventuele wijzigingen ervan. Er wordt dan ook voorgesteld deze artikelen te behouden. De afdeling werd echter wel herwerkt volgend op het advies van de Raad van State die stelde dat de invoering van een nieuwe procedure voor deze hypothese niet aan te bevelen was om redenen van praktische werkbaarheid en gelijke behandeling en dat in deze afdeling kon worden verwezen naar de toepassing van de procedure voorzien in artikel 95/1 van

tribunal de l'application des peines. Le législateur a pris cette décision en partant du principe que les personnes condamnées à la peine accessoire d'"interdiction de résidence" seraient généralement également condamnées à une peine principale d'emprisonnement. Pour des raisons d'économie de procédure et afin d'éviter des décisions contradictoires concernant l'exécution de la peine principale d'emprisonnement et de la peine accessoire, il a été décidé d'intégrer celle-ci dans la procédure déjà existante devant le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines, dans le cadre des différentes modalités d'exécution de la peine, et il n'a pas été jugé souhaitable de prévoir une procédure distincte pour ces personnes sous la rubrique des "compétences particulières du juge de l'application des peines". Le législateur a estimé approprié que le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines intègre pleinement l'"interdiction de résidence" dans la décision prise, dans le cadre de la procédure normale d'octroi des modalités d'exécution de la peine. L'accent a également été mis sur l'aspect d'économie de procédure, puisqu'il est ainsi évité de multiplier les procédures et que la question peut être tranchée à l'occasion de l'octroi d'une modalité d'exécution de la peine. L'article 95/1 a été maintenu en tant que procédure particulière pour le juge de l'application des peines dans le cas où la peine privative de liberté n'était pas encore ou n'était plus en cours d'exécution: "Ce n'est que lorsque la peine d'emprisonnement principal a été définitivement purgée et que la procédure normale devant le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines ne peut plus être suivie qu'une autre procédure est nécessaire, par exemple celle prévue par le nouvel article 95/1 inséré par cette proposition de loi." (DOC 53 2275/002).

Les experts du Code pénal indiquent que les dispositions pertinentes de la loi du 17 mai 2006 (articles 26/1, 28, § 3, 29/1, 47, § 3, 49/1 et 95/1) pourraient être abrogées, car elles constituent une double réglementation par rapport à la nouvelle procédure. Cette observation n'a pas été suivie en raison des éléments exposés ci-dessus. Dans le cas où l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact est imposée conjointement avec une peine privative de liberté, le suivi peut continuer à s'effectuer comme il est actuellement prévu. En outre, si la peine privative de liberté dépasse trois ans, c'est le tribunal de l'application des peines qui, le cas échéant, se prononcera sur les éventuelles modifications. Il est donc proposé de maintenir ces articles. La section a toutefois été remaniée à la suite de l'avis du Conseil d'État, lequel a estimé que l'instauration d'une nouvelle procédure pour cette hypothèse n'était pas recommandée pour des raisons de faisabilité pratique et d'égalité de traitement, et qu'il pouvait être renvoyé, dans cette section, à l'application de la procédure prévue à l'article 95/1 de

de wet van 17 mei 2006 (zie verder onder de artikelsgewijze bespreking).

Met de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek zal het verblijfs-, plaats- of contactverbod dus ook kunnen worden opgelegd samen met vrijheidsbeperkende straffen (de straf onder elektronisch toezicht, de probatiestraf en de werkstraf), met vermogensstraffen en zelfs alleen in geval van toepassing van artikel 36, laatste lid van het Strafwetboek. Het nieuwe Strafwetboek voorziet in artikel 50, derde lid, dat de strafuitvoeringsrechtbank kan tussenkomen in de uitvoering ervan. In functie van de inwerkingtreding van deze bepaling van het nieuwe Strafwetboek moest dus een keuze worden gemaakt aan wie deze bevoegdheid toe te bedelen. Ingeval men deze bevoegdheid zou toekennen volgens de logica van de wetgever in 2012 waarbij het lot van de bijkomende straf dat van de hoofdstraf volgt, zou dit in het gegeven van deze consolidatie aanleiding geven tot een aantal niet gewenste gevolgen. Ingeval de bijkomende straf opgelegd met een straf onder elektronisch toezicht, zou de bevoegdheid moeten worden toegekend aan het openbaar ministerie, ingeval ze wordt opgelegd met een probatiestraf of een werkstraf zou de bevoegdheid moeten worden uitgeoefend door de probatiecommissie. Nieuwe bevoegdheden toekennen aan een instantie, de probatiecommissie, wiens bevoegdheden, eens het Strafuitvoeringswetboek er is, zullen worden overgedragen aan de strafuitvoeringsrechtbank, is niet verkieslijk. En gelet op de mogelijke duur van het verblijfs-, plaatsof contactverbod die kan lopen tot twintig jaar en dus ruimschoots de duur van de hoofdstraf kan overschrijden, lijkt het aangewezen toekomstgericht te denken en deze bevoegdheden reeds onder te brengen bij de instantie aan wie deze in de toekomst zullen worden toegewezen. Bovendien, in de hypothese dat een van deze bijkomende straffen zou worden opgelegd bij een vermogensstraf, aan wie zou deze bevoegdheid dan moeten worden toegekend?

De logica van de wetgever gehanteerd in 2012 kan hier dus niet worden gevolgd. Het voorliggend ontwerp opteert er voor om deze bevoegdheid reeds toe te bedelen aan de alleenzetelende strafuitvoeringsrechter, en dit zonder een voorafname te willen doen op de werkzaamheden van de Commissie Strafuitvoeringswetboek die zich zal moeten uitspreken over de toebedeling van de bevoegdheden aan een alleenzetelende rechter of aan een collegiaal samengestelde rechtbank.

Inzake de rechtspersonen zouden, conform wat in het nieuwe Strafwetboek is bepaald, uitvoeringsmaatregelen moeten worden voorzien voor wat betreft de probatiestraf, de dienstverlening ten gunste van de gemeenschap en het verbod om een activiteit die deel uitmaakt van het voorwerp uit te oefenen. Het Strafwetboek voorziet voor

la loi du 17 mai 2006 (voir à cet égard le commentaire des articles ci-après).

Avec l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal, l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact pourra dès lors également être prononcée conjointement avec des peines restrictives de liberté (la peine de surveillance électronique, la peine de probation et la peine de travail), avec des peines patrimoniales et même de manière autonome dans l'hypothèse d'une application de l'article 36, dernier alinéa, du Code pénal. Le nouveau Code pénal prévoit, à l'article 50, troisième alinéa, l'intervention du tribunal de l'application des peines dans leur exécution. En fonction de l'entrée en vigueur de cette disposition du nouveau Code pénal, un choix devait donc être opéré quant à l'autorité à laquelle attribuer cette compétence. Si l'on suivait la logique retenue par le législateur en 2012, selon laquelle le sort de la peine accessoire suit celui de la peine principale, cette consolidation mènerait à un certain nombre de conséquences indésirables. Ainsi, si la peine accessoire était prononcée avec une peine de surveillance électronique, la compétence devrait revenir au ministère public; si elle était prononcée avec une peine de probation ou une peine de travail, elle devrait être exercée par la commission de probation. Or, confier de nouvelles compétences à une instance, la commission de probation, dont les attributions seront transférées au tribunal de l'application des peines une fois le Code de l'exécution des peines adopté, n'est pas souhaitable. De plus, étant donné la durée possible de l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact qui peut aller jusqu'à vingt ans et donc dépasser largement celle de la peine principale, il semble indiqué d'adopter une vision prospective et d'attribuer dès à présent ces compétences à l'instance à laquelle elles reviendront à l'avenir. En outre, dans l'hypothèse où l'une de ces peines accessoires serait prononcée avec une peine patrimoniale, à quelle autorité faudrait-il alors confier cette compétence?

La logique retenue par le législateur en 2012 ne peut donc pas être suivie en l'espèce. Le présent projet opte pour l'attribution de cette compétence dès à présent au juge de l'application des peines siégeant seul, et ce sans préjuger les travaux de la Commission Code de l'exécution des peines qui devra se prononcer sur l'attribution des compétences à un juge unique ou à un tribunal collégiale.

En ce qui concerne les personnes morales, conformément aux dispositions du nouveau Code pénal, des mesures d'exécution devraient être prévues en ce qui concerne la peine de probation, la peine de prestation en faveur de la communauté et l'interdiction d'exercer une activité relevant de l'objet. Le Code pénal prévoit

deze straffen ook uitvoeringsbepalingen die de bevoegdheid toebedelen aan de “strafuitvoeringsrechtbank”. Notie die ook hier als generieke term “strafuitvoeringsrechtbank” wordt gebruikt zonder aan te geven of het gaat om de rechtbank in haar collegiale samenstelling of om een alleenzetelend rechter. Zonder te willen vooruitlopen op de werkzaamheden van de Commissie Strafuitvoeringswetboek moet ook hier een kader worden gecreëerd voor de uitvoering van deze nieuwe straffen die zullen kunnen worden opgelegd aan rechtspersonen. Voorliggend ontwerp geeft deze bevoegdheid aan de alleenzetelende strafuitvoeringsrechter.

De covoorzitters van de Commissie Strafuitvoeringswetboek geven aan dat oorspronkelijk was gesteld dat deze bevoegdheid voor controle en opvolging zou worden gegeven aan het openbaar ministerie en wijzen op de belangrijke bijkomende werklast die de toebedeling van de bevoegdheid aan de alleenzetelende strafuitvoeringsrechter zal teweegbrengen. Ongeacht of deze bevoegdheid nu wordt toebedeeld aan het openbaar ministerie of aan de alleenzetelende rechter, deze bijkomende werklast zal er zijn. Weliswaar met de bedenking dat deze bijkomende werklast gradueel zal verlopen en deze moeilijk op voorhand kan worden ingeschat. Deze nieuwe straffen kunnen immers pas worden opgelegd vanaf 8 april 2026 en kunnen pas ten uitvoer worden gelegd eens ze in kracht van gewijsde zijn getreden. Rekening houdend met de mogelijke beroeps- en verzetsmogelijkheden in het kader van de strafprocedure kan er dus enige tijd verlopen tot deze in uitvoering kunnen worden gebracht. Er zal dus rekening kunnen worden gehouden met de mate waarin deze straffen in de toekomst zullen worden opgelegd om de nodige maatregelen te treffen om deze bijkomende werklast op te vangen.

De adviezen wezen ook op de voorafname van de werkzaamheden van de Commissie Strafuitvoeringswetboek. Feit is echter dat op termijn deze bevoegdheid zal worden toebedeeld aan de strafuitvoeringsrechtbank, in zijn generieke betekenis. In afwachting van de voorstellen van de Commissie Strafuitvoeringswetboek, geeft dit ontwerp de bevoegdheid aan de alleenzetelende strafuitvoeringsrechter. Het weze nogmaals benadrukt, zonder enige intentie om hierbij de toekomstige beslissingen van de Commissie Strafuitvoeringswetboek te hypothekeren.

Het is van belang dat alle straffen die het nieuwe Strafwetboek voorziet voor rechtspersonen vanaf de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek kunnen worden opgelegd. De bodemrechter moet ook ten aanzien van hen beroep kunnen doen op een gediversifieerd straffenpalet. Het nieuwe Strafwetboek voorziet een uitvoeringsregeling voor wat betreft de probatiestraf opgelegd

également des dispositions d’exécution pour ces peines, qui attribuent la compétence au “tribunal de l’application des peines”. Cette notion est ici également utilisée comme terme générique qu’il soit précisé s’il s’agit du tribunal dans sa composition collégiale ou du juge unique. Sans vouloir anticiper les travaux de la Commission Code de l’exécution des peines, un cadre doit également être créé pour l’exécution de ces nouvelles peines pouvant être infligées aux personnes morales. Le présent projet donne ce pouvoir au juge de l’application des peines siégeant seul.

Les coprésidents de la Commission Code de l’exécution des peines indiquent qu’il avait été initialement prévu que cette compétence en matière de contrôle et de suivi serait confiée au ministère public, et soulignent la charge de travail supplémentaire importante que l’attribution de la compétence à un juge siégeant seul entraînera. Quelle que soit l’autorité à laquelle cette compétence est attribuée maintenant — le ministère public ou le juge siégeant seul — cette charge de travail supplémentaire existera. Il convient toutefois de noter que cette charge s’accroîtra de manière progressive et qu’il est difficile d’en évaluer l’ampleur à l’avance. En effet, ces nouvelles peines ne pourront être prononcées qu’à partir du 8 avril 2026 et ne pourront être exécutées qu’une fois qu’elles auront acquis force de chose jugée. Compte tenu des possibilités de recours et d’opposition dans le cadre de la procédure pénale, un certain délai peut s’écouler avant que ces peines puissent être mises à exécution. Il sera donc possible de tenir compte du rythme auquel ces peines seront prononcées à l’avenir afin de prendre les mesures nécessaires pour faire face à cette charge de travail supplémentaire.

Les avis ont également souligné le risque d’anticipation sur les travaux de la Commission Code de l’exécution des peines. Il convient toutefois de rappeler que cette compétence sera, à terme, attribuée au tribunal de l’application des peines, au sens générique du terme. Dans l’attente des propositions de la Commission Code de l’exécution des peines, le présent projet confie cette compétence au juge de l’application des peines siégeant seul. Cela mérite d’être réaffirmé, sans aucune intention de compromettre les décisions futures de ladite Commission.

Il est important que toutes les peines que le nouveau Code pénal prévoit à l’égard des personnes morales puissent être prononcées dès son entrée en vigueur. Le juge du fond doit également pouvoir disposer, à leur égard, d’un éventail de peines diversifiées. Le nouveau Code pénal prévoit un régime d’exécution pour la peine de probation imposée aux personnes morales, la peine

aan rechtspersonen, de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap en het verbod om een activiteit die deel uitmaakt van het voorwerp uit te oefenen. Voor wat betreft de probatiestraf moet worden opgemerkt dat de door de bodemrechter uitgesproken straf nog verder concreet moet worden ingevuld. En zowel voor de probatiestraf als voor de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap moeten de concrete uitvoeringsmodaliteiten verder worden ingevuld opdat deze straffen ten uitvoer kunnen worden gelegd. Voor wat betreft de het verbod om een activiteit die deel uitmaakt van het voorwerp, is de situatie enigszins anders. Het verbod om een activiteit die deel uitmaakt van het voorwerp uit te oefenen, is een straf die nu ook al kan worden opgelegd aan rechtspersonen overeenkomstig artikel 36 van het (oude) Strafwetboek (tijdelijk of definitief verbod een werkzaamheid te verrichten die deel uitmaakt van het maatschappelijk doel van de rechtspersoon) zonder dat daarvoor uitvoeringsbepalingen zijn voorzien. In lijn met de gevolgde redenering voor bijkomende straffen die door het nieuwe Strafwetboek kunnen worden opgelegd aan natuurlijke personen, werd beslist om in het kader van deze consolideringsoefening deze uitvoeringsregeling niet te behouden. De voorgestelde uitvoeringsregeling werd voor de nieuwe straffen dan ook beperkt tot de probatiestraf en de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap.

Dit ontwerp zal dus de basis zijn voor een tijdelijk kader voor de strafuitvoering en dit in afwachting van het nieuw Strafuitvoeringswetboek.

In de artikelsgewijze bespreking zal telkens worden aangegeven op welke (onderdelen van) artikelen van het actueel Strafwetboek de bepaling is gebaseerd. Er zijn ook onderdelen uit het actueel Strafwetboek die in het algemeen niet worden hernomen, met name de bepalingen inzake de overlegstructuren op federaal en lokaal niveau die door de wetgever werden voorzien voor de toepassing van de werkstraf, de probatiestraf en in het kader van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie (verder Probatiewet). Dit betreft de artikelen 37*sexies*, § 4, 37*octies*, § 4, van het Strafwetboek en artikel 10*bis* van de Probatiewet. In de praktijk blijkt immers dat deze overlegstructuren, die verder geconcretiseerd werden bij het koninklijk besluit van 1 oktober 2008 houdende de samenstelling en werking van de overlegstructuren inzake de harmonisering van de uitvoeringsmodaliteiten van de opdrachten toevertrouwd aan het directoraat-generaal Justitiehuizen van de FOD Justitie, niet meer samenkomen omdat, zeker sinds de 6e Staatshervorming dergelijk overleg op andere manieren wordt georganiseerd (zoals de Interministeriële Conferentie Justitiehuizen, de permanente werkgroep overleg Openbaar Ministerie – Justitiehuizen binnen het College van procureurs-generaal, het expertisenetwerk

de prestation en faveur de la communauté, ainsi que l'interdiction d'exercer une activité faisant partie de l'objet. En ce qui concerne la peine de probation, il convient de noter que la peine prononcée par le juge du fond doit encore être concrètement précisée. Tant pour la peine de probation que pour la peine de prestation en faveur de la communauté, les modalités concrètes d'exécution doivent encore être définies afin que ces peines puissent effectivement être mises en œuvre. S'agissant de l'interdiction d'exercer une activité faisant partie de l'objet, la situation est quelque peu différente. Cette interdiction peut déjà être prononcée à l'encontre des personnes morales conformément à l'article 36 de l'ancien Code pénal (interdiction temporaire ou définitive d'exercer une activité relevant de l'objet social de la personne morale), sans qu'un régime d'exécution spécifique ne soit prévu. Toutefois, conformément au raisonnement suivi pour les peines accessoires pouvant être imposées aux personnes physiques par le nouveau Code pénal, il a été décidé, dans le cadre de cet exercice de consolidation, de ne pas maintenir ce régime d'exécution. Le régime proposé a donc été limité pour les nouvelles peines à la peine de probation et à la peine de prestation en faveur de la communauté.

Ce projet constituera dès lors la base d'un cadre temporaire pour l'exécution des peines, dans l'attente du nouveau Code de l'exécution des peines.

Dans le cadre du commentaire par article, il sera systématiquement précisé sur quels articles (ou parties d'articles) du Code pénal actuel repose chaque disposition. Il y a également des parties du Code pénal actuel qui, en général, ne sont pas reprises, notamment les dispositions relatives aux structures de concertation fédérales et locales, prévues par le législateur pour l'application de la peine de travail, de la peine de probation ainsi que dans le cadre de la loi du 29 juin 1964 concernant la suspension, le sursis et la probation (ci-après loi sur la probation). Il s'agit des articles 37*sexies*, § 4, et 37*octies*, § 4, du Code pénal, ainsi que de l'article 10*bis* de la loi sur la probation. En pratique, il apparaît que ces structures de concertation, précisées dans l'arrêté royal du 1er octobre 2008 relatif à la composition et au fonctionnement des structures de concertation en matière d'harmonisation des modalités d'exécution des missions confiées à la Direction générale des Maisons de justice du SPF Justice, ne se réunissent plus. Cette évolution s'explique notamment par la sixième réforme de l'État, qui a conduit à une réorganisation de la concertation via d'autres canaux (entre autres par le biais de la Conférence interministérielle Maisons de justice, du groupe de travail permanent de concertation Ministère Public–Maisons de

Strafuitvoering binnen het College van procureurs-generaal, regelmatige overlegmomenten tussen de bevoegde administraties van de gemeenschappen met de voorzitters van de probatiecommissies). Dergelijke overlegmomenten worden als zeer zinvol ervaren door alle betrokken actoren. Echter, de nood aan het behoud van de voormelde wettelijke bepalingen en een eventuele actualisering van het voormelde koninklijk besluit stelt zich niet op het terrein. De evaluatie van de nood aan andere overlegstructuren is een punt dat mee wordt opgenomen door de Commissie Strafuitvoeringswetboek en aldus, indien die nood zich blijkt te stellen, het voorwerp zal uitmaken van hun tekstvoorstellen.

justice au sein du Collège des procureurs généraux, du réseau d'expertise "Exécution des peines" également au sein du Collège des procureurs généraux, ainsi que par des réunions régulières entre les administrations compétentes des Communautés et les présidents des commissions de probation). Ces formes de concertation sont jugées pertinentes et efficaces par l'ensemble des acteurs concernés. Dès lors, le maintien des dispositions légales précitées ainsi qu'une éventuelle actualisation de l'arrêté royal susmentionné ne se justifient plus dans la pratique. L'évaluation de la nécessité d'autres formes de concertation est par ailleurs prise en compte dans les travaux de la Commission chargée de l'élaboration du Code de l'exécution des peines. Si un tel besoin devait être constaté, il pourra faire l'objet de propositions de texte de la part de cette Commission.

TOELICHTING BIJ DE ARTIKELEN

COMMENTAIRE DES ARTICLES

HOOFDSTUK 1

CHAPITRE 1ER

Algemene bepaling

Disposition générale

Artikel 1

Article 1er

Overeenkomstig artikel 83 van de Grondwet bepaalt artikel 1 dat het wetsontwerp de aangelegenheden regelt bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

Conformément à l'article 83 de la Constitution, l'article 1er précise que le projet de loi règle des matières visées à l'article 74 de la Constitution.

HOOFDSTUK 2

CHAPITRE 2

Tijdelijk kader voor de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht, de probatiestraf, de werkstraf, de opschorting en de probatieopschorting, het uitstel en het probatie-uitstel, de bijkomende straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek en van bepaalde straffen opgelegd aan rechtspersonen

Cadre temporaire pour l'exécution de la peine de surveillance électronique, de la peine de probation, de la peine de travail, de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire, la peine accessoire visée à l'article 50 du Code pénal et de certaines peines imposées aux personnes morales

Het opschrift van hoofdstuk 2 werd aangepast volgend op de opmerking onder randnummer 11 van het advies van de Raad van State.

L'intitulé du chapitre 2 a été adapté suite à la remarque sous le numéro 11 de l'avis du Conseil d'État.

Afdeling 1

Section 1re

Definitie

Définition

Art. 2

Art. 2

Dit artikel voegt een definitie in van "bevoegde dienst van de gemeenschappen" ten behoeve van de toepassing van de afdelingen 2 en 3 van dit hoofdstuk. Deze

Le présent article insère une définition du "service compétent des communautés" en vue de l'application des sections 2 et 3 du présent chapitre. Cette définition

definitie is geënt op de definitie in artikel 2, 8°, van de wet van 17 mei 2016 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten. Vermits het hier de opvolging van vrijheidsbeperkende straffen en maatregelen betreft, inclusief de nog lopende probatieopschortingen, wordt evenwel voorgesteld de terminologie hier aan te passen en te verwijzen naar "personen aan wie een straf of maatregel is opgelegd". Er wordt niet verwezen naar de diensten bevoegd voor de bijstand aan slachtoffers, zoals dit wel het geval is in het kader van de wet van 17 mei 2006, aangezien er in de wettelijke bepalingen inzake de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht, de probatiestraf, de werkstraf, de probatieopschorting en het probatie-uitstel geen tussenkomst van hen is voorzien. Voor wat betreft het verblijfs-, plaats- en contactverbod wordt op advies van de Raad van State artikel 95/1 van deze wet hier van toepassing verklaard ingeval deze bijkomende straf is opgelegd met een vrijheidsbeperkende hoofdstraf, een vermogensstraf of in de plaats van een hoofdstraf wordt opgelegd. Voor de toepassing van dat artikel wordt eveneens gesteld dat het slachtoffer moet worden beschouwd als een slachtoffer in de zin van artikel 2, 6°, van deze wet, dat voorziet dat de regels volgens dewelke slachtoffers kunnen vragen om te worden geïnformeerd en/of te worden gehoord in de door deze wet bepaalde gevallen, volgens de door de Koning bepaalde regels. Het is binnen dat kader dat samen met de bevoegde diensten van de gemeenschappen, zijnde de diensten bevoegd voor de bijstand aan slachtoffers, dient te worden onderzocht hoe dit kan worden gerealiseerd.

Volgend op het advies van de Raad van State onder randnummer 12, werd in artikel 3 de specifieke verwijzing naar "de bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht" vervangen door de hier gedefinieerde term "bevoegde dienst van de gemeenschappen". Het is duidelijk dat voor wat betreft de controle van de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht, dit de dienst zal zijn bevoegd voor de organisatie en de controle van het elektronisch toezicht die hiertoe door de gemeenschappen wordt aangewezen.

Afdeling 2

De uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht

Art. 3

Dit artikel herneemt in grote lijnen het artikel 37*quater* van het Strafwetboek dat wordt opgeheven en dat de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht betreft. Artikel 43, § 5, van het nieuwe Strafwetboek deelt

s'inspire de celle figurant à l'article 2, 8°, de la loi du 17 mai 2016 relative au statut juridique externe des condamnés à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution des peines. Étant donné qu'il s'agit ici du suivi des peines et des mesures restrictives de liberté, y compris les suspensions probatoires encore en cours, il est toutefois proposé d'adapter la terminologie en faisant référence aux "personnes à qui une peine ou une mesure a été imposée". Il n'est pas fait référence aux services compétents pour l'assistance aux victimes, comme cela est prévu dans le cadre de la loi du 17 mai 2006, étant donné qu'aucune intervention de leur part n'est prévue dans les dispositions légales relatives à l'exécution de la peine de surveillance électronique, la peine de probation, la peine de travail et la suspension et le sursis probatoire. En ce qui concerne l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact, il est prévu, sur avis du Conseil d'État, de rendre l'article 95/1 de cette loi applicable lorsque cette peine accessoire est prononcée conjointement avec une peine principale restrictive de liberté, une peine patrimoniale, ou lorsqu'elle est prononcée en remplacement d'une peine principale. Pour l'application de cet article, il est également précisé que la victime doit être considérée comme une victime au sens de l'article 2, 6°, de cette loi, lequel prévoit les règles selon lesquelles les victimes peuvent demander à être informées et/ou entendues dans les cas déterminés par cette loi, selon les modalités fixées par le Roi. C'est dans ce cadre qu'il convient d'examiner, en concertation avec les services compétents des communautés, à savoir les services compétents d'assistance aux victimes, la manière dont cela peut être mis en œuvre.

À la suite de l'avis du Conseil d'État, formulé au numéro 12, la référence spécifique au "service compétent pour la surveillance électronique" a été remplacée, à l'article 3, par le terme défini par le présent article "service compétent des communautés". Il est clair que, en ce qui concerne le contrôle de l'exécution de la peine de surveillance électronique, il s'agit du service compétent pour l'organisation et le contrôle de la surveillance électronique, désigné à cette fin par les communautés.

Section 2

L'exécution de la peine de surveillance électronique

Art. 3

Cet article reprend, dans ses grandes lignes, l'article 37*quater* du Code pénal, qui est abrogé et qui concernait l'exécution de la peine de surveillance électronique. L'article 43, § 5, du nouveau Code pénal attribue, en

ingeval van niet of slechts gedeeltelijke uitvoering van deze straf of in geval van ernstige niet-naleving van de algemene of bijzondere voorwaarden de bevoegdheid toe aan de strafuitvoeringsrechtbank om te beslissen over de uitvoering van de uitgesproken vervangende straf. In afwachting van een nieuw Strafuitvoeringswetboek, blijft de regeling zoals van kracht onder het oude Strafwetboek grotendeels behouden. Onverminderd de toepassing van artikel 20 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt, blijft het openbaar ministerie belast met de controle op de veroordeelde. De tweede zin van artikel 37*quater* van het oude Strafwetboek inzake de opdracht van de dienst bevoegd voor het elektronisch toezicht werd initieel niet hernomen, gelet op de definitie van bevoegde dienst van de gemeenschappen ingevoerd door artikel 2 van het ontwerp en de vermelding ervan in de eerste paragraaf van dit artikel. Volgend op het advies van het College van procureurs-generaal wordt deze zin opnieuw ingevoegd afgestemd op de definitie. Het is ook het openbaar ministerie dat zal optreden ingeval van niet of gedeeltelijke uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht, zoals deze zijn omschreven in artikel 43, § 2, van het nieuwe Strafwetboek.

Een zuivere taalkundige afstemming met de nieuwe bewoording gehanteerd in het nieuwe Strafwetboek wordt doorgevoerd in paragraaf 4, tweede en derde lid. Waar artikel 37*quater*, § 3, tweede en derde lid, van het huidige Strafwetboek spreekt over de “naleving van het programma van de concrete invulling van het elektronisch toezicht”, gebruikt het nieuwe Strafwetboek in artikel 43, § 1, de term “bepaald uitvoeringsprogramma”.

De verwijzingen naar de bevoegde diensten van de gemeenschappen worden geactualiseerd, rekening houdend ook met de in artikel 2 van voorliggend ontwerp voorziene definitie. Het is van belang hierbij te benadrukken dat zoals voorheen de controle en opvolging van de straf onder elektronisch toezicht volledig gebeurt door de dienst van de gemeenschappen bevoegd voor de organisatie en de controle van het elektronisch toezicht.

Voor wat betreft de algemene voorwaarde van geen nieuwe strafbare feiten te plegen, wordt in de Nederlandse tekstversie deze notie telkens vervangen door “geen misdrijven plegen” en dit in afstemming met artikel 43, § 2, tweede lid, 1°, van het Strafwetboek, dat deze algemene voorwaarde nu op deze wijze formuleert. Deze aanpassing heeft geen inhoudelijke gevolgen.

Voor wat betreft de geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden die door de rechter aan de straf onder elektronisch toezicht kunnen worden verbonden, is het belangrijk het volgende in herinnering te brengen.

cas de non-exécution ou d’exécution partielle de cette peine, ou en cas de non-respect grave des conditions générales ou particulières, la compétence au tribunal de l’application des peines pour statuer sur l’exécution de la peine subsidiaire prononcée. Dans l’attente d’un nouveau Code d’exécution des peines, le régime en vigueur sous l’ancien Code pénal demeure en grande partie inchangé. Sans préjudice de l’article 20 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police, le ministère public reste chargé du contrôle du condamné. La deuxième phrase de l’article 37*quater* de l’ancien Code pénal relative à la mission du service compétent pour la surveillance électronique n’avait initialement pas été reprise, compte tenu de la définition du service compétent des communautés introduite par l’article 2 du projet et de sa mention dans le premier paragraphe de cet article. Suite à l’avis du Collège des procureurs généraux, cette phrase est réinsérée, en conformité avec la définition. C’est également le ministère public qui interviendra en cas de non-exécution ou d’exécution partielle de la peine de surveillance électronique, telle que définie à l’article 43, § 2, du nouveau Code pénal.

Un alignement purement linguistique avec la nouvelle terminologie utilisée dans le nouveau Code pénal est effectué au paragraphe 4, deuxième et troisième alinéas. Alors que l’article 37*quater*, § 3, deuxième et troisième alinéas, du Code pénal actuel parlent du “respect du programme du contenu concret de la surveillance électronique”, le nouveau Code pénal utilise à l’article 43, § 1er, le terme “programme d”exécution déterminé’.

Les références aux services compétents des communautés sont actualisées, en tenant également compte de la définition prévue à l’article 2. Il importe de souligner à cet égard que, comme auparavant, le contrôle et le suivi de la peine de surveillance électronique sont entièrement assurés par le service des communautés compétent pour l’organisation et le contrôle de la surveillance électronique.

En ce qui concerne la condition générale de ne pas commettre de nouvelles infractions (formulé en néerlandais comme “geen strafbare feiten plegen”), cette notion est dans la version néerlandaise du texte systématiquement remplacée par la notion “geen misdrijven plegen” conformément à l’article 43, § 2, deuxième alinéa, 1°, du Code pénal, qui formule désormais cette condition générale sous cette forme. Cette adaptation n’a pas de conséquence sur le fond.

En ce qui concerne les conditions individualisées particulières dont le juge peut assortir la peine de surveillance électronique, il est important de rappeler ce qui suit. L’article 37*ter*, § 5, dernier alinéa, du Code pénal

Artikel 37*ter*, § 5, laatste lid, van het huidige Strafwetboek voorziet dat de rechter de veroordeelde bovendien aan geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden kan onderwerpen in het belang van het slachtoffer. Deze voorwaarden hebben betrekking op het verbod om op bepaalde plaatsen te komen of met het slachtoffer contact op te nemen en/of op diens vergoeding.

Artikel 43, § 2, laatste lid, van het nieuwe Strafwetboek, herneemt dit maar breidt de mogelijkheid om geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden op te leggen uit naar de situatie wanneer deze absoluut noodzakelijk zijn om het risico op herhaling te beperken of indien deze noodzakelijk zijn voor de maatschappelijke re-integratie van de veroordeelde.

Tijdens de besprekingen van het nieuwe Strafwetboek werd echter duidelijk gewezen op de beperkende interpretatie die aan deze mogelijkheid tot het opleggen van deze geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden moet worden gegeven teneinde te vermijden dat deze zouden resulteren in probatievoorwaarden: “Het is van belang hier te benadrukken dat de voorwaarden die kunnen worden opgelegd bij de straf onder elektronisch toezicht geen probatievoorwaarden kunnen uitmaken die bovenop de straf onder elektronisch toezicht worden opgelegd (waardoor het verbod dergelijke straf te cumuleren met een probatiestraf zou worden omzeild) en dat dat deze voorwaarden een directe link moeten hebben met de goede uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht. Ze kunnen geen bijkomende begeleiding door een justitieassistent met zich meebrengen” (DOC 55 3374/001 / DOC 55 3375/001, blz. 175).

De invulling van deze nieuwe mogelijkheid tot geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden moet samen worden gelezen met artikel 43, § 2, eerste lid, van het nieuwe Strafwetboek dat stelt dat de rechter aanwijzingen kan geven omtrent de concrete invulling van deze straf, inzonderheid betreffende de toegestane verplaatsingen, activiteiten en afwezigheden. Zo zou de rechter kunnen aangeven dat met het oog op de sociale re-integratie van de veroordeelde deze zijn beroepswerkzaamheden of opleiding moet verder zetten. Dergelijke voorwaarden vereisen geen opstart van bijkomende begeleiding maar kunnen worden gecontroleerd en opgevolgd door de dienst bevoegd voor het elektronisch toezicht.

In tegenstelling tot wat de toelichting bij het nieuwe Strafwetboek aangeeft, zijn ook de geïndividualiseerde voorwaarden die kunnen worden opgelegd indien ze strikt noodzakelijk zijn voor het voorkomen van recidive, “nieuw” in het kader van een straf onder elektronisch toezicht. Het zouden bijvoorbeeld voorwaarden kunnen betreffen om te werken aan een agressiethematiek of een verslavingsproblematiek. Dergelijke voorwaarden

actuel prévoit que le juge peut en outre soumettre le condamné à des conditions particulières individualisées dans l’intérêt de la victime. Ces conditions concernent l’interdiction de pénétrer dans certains lieux ou d’entrer en contact avec la victime et/ou l’indemnisation de la victime.

L’article 43, § 2, dernier alinéa, du nouveau Code pénal reprend ce principe mais étend la possibilité d’imposer des conditions particulières individualisées à la situation où elles sont absolument nécessaires pour réduire le risque de récidive ou si elles sont nécessaires à la réinsertion sociale du condamné.

Toutefois, lors des discussions sur le nouveau Code pénal, l’interprétation restrictive qu’il convient de donner à cette possibilité d’imposer ces conditions spéciales individualisées a été clairement soulignée afin d’éviter qu’elles n’aboutissent à des conditions de probation: “Mais il importe de souligner ici que les conditions qui peuvent assortir la peine de surveillance électronique ne peuvent pas constituer un dispositif probatoire qui se superpose à la peine de surveillance électronique (contournant ainsi l’interdiction de cumul d’une telle peine avec une peine de probation) et que les conditions doivent être en lien direct avec la bonne exécution de la peine de surveillance électronique et ne peuvent pas impliquer un travail d’accompagnement supplémentaire de la part des assistants de justice” (DOC 55 3374/001 / DOC 55 3375/001, p. 175).

La mise en œuvre de cette nouvelle possibilité de conditions spéciales individualisées doit être lue conjointement avec l’article 43, § 2, alinéa 1er, du nouveau Code pénal, qui prévoit que le juge peut donner des indications quant aux modalités concrètes de cette peine, notamment en ce qui concerne les déplacements, les activités et les absences autorisés. Ainsi, le juge pourrait indiquer qu’en vue de la réinsertion sociale du condamné, celui-ci doit poursuivre ses activités professionnelles ou sa formation. Ces conditions ne nécessitent pas la mise en place d’un accompagnent supplémentaire mais peuvent être contrôlées et suivies par le service compétent pour la surveillance électronique.

Contrairement à ce qu’indique l’exposé des motifs du nouveau Code pénal, les conditions individualisées pouvant être imposées lorsqu’elles sont strictement nécessaires à la prévention de la récidive constituent également une nouveauté dans le cadre d’une peine exécutée de surveillance électronique. Il pourrait s’agir, par exemple, de conditions relatives au suivi d’une problématique liée à l’agressivité ou à une dépendance. De

vereisen een omkadering en bijkomende begeleiding door de diensten van de gemeenschappen. Aangezien de straf onder elektronisch toezicht actueel enkel wordt opgevolgd door de diensten bevoegd voor de controle en de opvolging van het elektronisch toezicht is dergelijk kader er (nog) niet.

Teneinde te vermijden dat deze voorwaarden verworden tot "verdoken probatievoorwaarden" die een bijkomende begeleiding door de bevoegde diensten van de gemeenschappen met zich zouden meebrengen, is in het kader van het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek en de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek II van het Strafwetboek (DOC 56 1160, amendement n° 4) daarom voorzien in de opheffing van de mogelijkheid om dergelijke geïndividualiseerde voorwaarden op te leggen wanneer deze absoluut noodzakelijk zijn om recidive te voorkomen. De Raad van State geeft aan dat de stellers van het voorontwerp het nodige moeten doen om ervoor te zorgen de inwerkingtreding van ontworpen en aangekondigde wijzigingen op elkaar zijn afgestemd. In deze moet worden aangegeven dat de aangekondigde opheffing van de mogelijkheid om deze voorwaarde op te leggen geen gevolgen heeft voor de formulering van voorliggende tekst.

Een afstemming met de principes van het nieuwe Strafwetboek moet worden doorgevoerd voor wat betreft de voorziene herroepingsgrond inzake de voorwaarde van het niet naleven van de algemene voorwaarde geen misdrijven te plegen voor de straf onder elektronisch toezicht en de herroepingsgrond voor de schorsing van de controle met elektronische middelen. De opheffing van de indeling van misdrijven in misdaden en wanbedrijven, heeft tot gevolg dat enkel nog de begrippen "misdrijf" en "misdrijven" wordt gehanteerd en elke verwijzing naar "misdaden" en "wanbedrijven" moet worden geschrapt.

De verwijzing naar artikel 99*bis* van het Strafwetboek moet niet worden behouden, gelet op het artikel 76 van het nieuwe Strafwetboek, dat het in rekenschap brengen van gelijkaardige buitenlandse veroordelingen inschrijft als een algemeen rechtsbeginsel door de invoeging van de zin: "Indien de wet bepaalde vereisten stelt aan de door deze veroordeling opgelegde straf, wordt elke gelijkwaardige straf in aanmerking genomen". In de toelichting hierbij is te lezen:" Door deze toevoeging wordt vermeden dat in andere artikelen of in bijzondere strafwetten steeds wanneer vereisten worden gesteld met betrekking tot een eerder opgelegde straf hieraan moet worden toegevoegd "of een gelijkwaardige straf die in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 77 [lees 76, later vernummerd] van het Strafwetboek". Met gelijkwaardige straf verwijzen we naar straffen waarvan de inhoud vergelijkbaar is, maar waarvan de benaming

telles conditions exigent un accompagnement complémentaire par les services de communautés. Vu le fait que la peine de surveillance électronique est actuellement exclusivement suivie par les services compétents pour le contrôle et le suivi de la surveillance électronique et par le ministère public, un tel cadre n'existe pas (encore).

Afin d'éviter que les conditions se transforment en "conditions probatoires déguisées" qui entraineront un accompagnement supplémentaire par les services compétents des communautés, il est prévu dans le cadre du projet de loi modifiant la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal et la loi du 29 février 2024 introduisant le livre II du Code pénal (DOC 56 1160, amendement n° 4) d'abroger la possibilité d'imposer des conditions particulières individualisées si elles sont absolument nécessaires pour limiter le risque de récidive. Le Conseil d'État indique que les auteurs de l'avant-projet doivent prendre les mesures nécessaires afin de veiller à ce que l'entrée en vigueur des modifications projetées et annoncées soit coordonnée. À cet égard, il convient de préciser que la suppression annoncée de la possibilité d'imposer cette condition n'a aucune incidence sur la formulation proposée par le présent texte.

Une harmonisation avec les principes du nouveau Code pénal doit être opérée en ce qui concerne le motif de révocation prévu relatif à la violation de la condition générale de non-commission d'infractions pour la peine de surveillance électronique, ainsi que le motif de révocation de la suspension du contrôle par moyens électroniques. La suppression de la classification des infractions en crimes et délits implique que seuls les termes "infraction" et "infractions" sont désormais utilisés et que toute référence aux "crimes" et aux "délits" doit être supprimée.

La référence à l'article 99*bis* du Code pénal ne doit pas être maintenue, compte tenu de l'article 76 du nouveau Code pénal, qui consacre la prise en compte des condamnations étrangères similaires en tant que principe général de droit, par l'insertion de la phrase suivante: "Lorsque la loi impose certaines conditions à la peine prononcée par cette condamnation, toute peine similaire est prise en compte". Dans l'exposé, il est stipulé ce qui suit: "Par cet ajout, on veut éviter que dans d'autres dispositions ou dans les lois particulières, on soit toujours obligé, lorsque les conditions sont fixées en relation avec une peine antérieurement prononcée, d'ajouter "ou une peine équivalente qui est prise en compte conformément à l'article 77 [lire article 76, renuméroté par après] du Code pénal.". Par peine équivalente, nous entendons des peines dont le contenu est similaire, mais dont le nom est différent. (DOC 55 3374/001, page 277). Enfin,

verschillend is. (DOC 55 3374/001, pagina 277). In het artikel wordt ook ingeschreven dat een ingrijpen in de uitvoering van deze straf mogelijk moet zijn ingeval van *ernstige* niet-naleving van de algemene of bijzondere voorwaarden, en dit afgestemd op de bewoordingen van artikel 43, § 5, van het nieuwe Strafwetboek.

Tot slot, zowel de experten Strafwetboek als het College van procureurs-generaal geven aan dat het verkieslijk is om in de bestaande tekst van paragraaf 5 te verduidelijken dat men hier het "bevoegde" openbaar ministerie definieert, notie die in de vorige paragrafen wordt gebruikt. Deze opmerking werd gevolgd.

Het College van de hoven en de rechtbanken heeft bedenkingen over de opdracht die aan het openbaar ministerie wordt toebedeeld in de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht: "L'article 3 de l'avant-projet confère au Ministère public le pouvoir d'accorder, sur demande du condamné, une suspension de la peine de surveillance électronique lorsque celle-ci excède 3 mois. Outre des interrogations sur la raison d'être d'une telle possibilité, cette disposition soulève un important problème puisqu'il est question de conférer au parquet la prérogative de revenir sur une condamnation prononcée par le tribunal correctionnel et de modifier celle-ci dans une mesure qui excède une simple modalité d'exécution. La loi n'a prévu aucun contrôle juridictionnel sur cette décision du Ministère public qui nous apparait contraire à la séparation des pouvoirs, et qui constituerait un dangereux précédent". Ook de Vlaamse gemeenschap geeft aan dat deze mogelijkheid tot schorsing van de controle met elektronische middelen zou moeten worden geschrapt en dat de straf zoals opgelegd dient te worden uitgevoerd. De Franse gemeenschap daarentegen geeft aan dat zij verkiezen deze mogelijkheid te behouden: "*Nous estimons que le magistrat doit pouvoir garder le pouvoir d'apprécier la nécessité de suspendre l'exécution de la peine si celle-ci s'avère contre-productive aux fonctions qui lui sont conférées, pour autant que la condition de temps soit acquise*."

De wetgever voorzag deze opdracht reeds bij de invoering van de straf onder elektronisch toezicht door de wet van 7 februari 2014 tot invoering van het elektronisch toezicht als autonome straf, in artikel 37*quater*, § 4, van het Strafwetboek. In het kader van deze consolideringsoefening wordt dan ook voorgesteld dit ongewijzigd te laten. Dit punt zal het voorwerp uitmaken van de voorstellen van de Commissie Strafuitvoeringswetboek.

l'article précise qu'une intervention dans l'exécution de cette peine doit être possible en cas de non-respect *grave* des conditions générales ou particulières, et ce, en cohérence avec la formulation de l'article 43, § 5, du nouveau Code pénal.

Enfin, tant les experts du Code pénal que le Collège des procureurs généraux indiquent qu'il est préférable de préciser, dans le texte actuel du paragraphe 5, que l'on y définit le ministère public compétent, notion déjà utilisée dans les paragraphes précédents. Cette remarque a été suivie.

Le Collège des cours et tribunaux émet des réserves quant à la mission confiée au ministère public dans l'exécution de la peine de surveillance électronique: "L'article 3 de l'avant-projet confère au Ministère public le pouvoir d'accorder, sur demande du condamné, une suspension de la peine de surveillance électronique lorsque celle-ci excède 3 mois. Outre des interrogations sur la raison d'être d'une telle possibilité, cette disposition soulève un important problème puisqu'il est question de conférer au parquet la prérogative de revenir sur une condamnation prononcée par le tribunal correctionnel et de modifier celle-ci dans une mesure qui excède une simple modalité d'exécution. La loi n'a prévu aucun contrôle juridictionnel sur cette décision du Ministère public qui nous apparait contraire à la séparation des pouvoirs, et qui constituerait un dangereux précédent". La Communauté flamande indique également que cette possibilité de suspension du contrôle par des moyens électroniques devrait être supprimée et que la peine, telle qu'elle est prononcée, doit être exécutée. La Communauté française indique, en revanche, qu'elle préfère maintenir cette possibilité.: "Nous estimons que le magistrat doit pouvoir garder le pouvoir d'apprécier la nécessité de suspendre l'exécution de la peine si celle-ci s'avère contre-productive aux fonctions qui lui sont conférées, pour autant que la condition de temps soit acquise."

Le législateur avait déjà prévu cette mission lors de l'introduction de la peine de surveillance électronique en tant que peine autonome, par la loi du 7 février 2014, à l'article 37*quater*, § 4, du Code pénal. Dans le cadre de cet exercice de consolidation, il est donc proposé de maintenir cette disposition inchangée. Ce point fera l'objet des propositions de la Commission Code de l'exécution des peines.

Afdeling 3

De uitvoering van de probatiestraf opgelegd aan natuurlijke personen, van de werkstraf en van de opschorting en de probatieopschorting, het uitstel en het probatie-uitstel opgelegd aan natuurlijke personen

Onderafdeling 1

De probatiecommissie

Art. 4

Dit artikel herneemt de inhoud van artikel 10 van de Probatiewet dat wordt opgeheven door de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek. Door dit artikel, samen met de daartoe voorziene overgangsbepalingen, blijven de probatiecommissies in werking voor wat betreft de uitvoering van de probatiestraf, de werkstraf, de probatieopschorting en het probatie-uitstel. De optie om de opheffing van artikel 10 van de Probatiewet uit te stellen kon niet worden gevolgd. De tekst van artikel 10 moet immers nog op een aantal punten worden aangepast voor wat betreft de delegatiebevoegdheid die aan de Koning wordt gegeven. Bovendien, om redenen van coherentie in deze toch al complexe regelgeving verspreid over verschillende wetten, zoals in verschillende adviezen, aangehaald, lijkt het dus gewenst de probatiecommissies te behouden in deze wet. Dit was ook de verkieslijke optie voor de experten Strafwetboek.

Op deze wijze kunnen de probatiecommissies verder functioneren. Voor wat betreft de aanstelling van de voorzitter, de leden, de plaatsvervangers en de secretarissen, is voorzien in overgangsbepalingen, die ook een regeling voorziet voor de lopende dossiers.

In het raam van de professionalisering van de probatiecommissies wordt via een uitbreiding van de delegatiebevoegdheid aan de Koning een antwoord gegeven op een aantal bezorgdheden van de gemeenschappen. De actuele delegatiebevoegdheid aan de Koning in artikel 10 van de Probatiewet is beperkt tot de werking van de probatiecommissie. Dit aspect is uitgewerkt door het koninklijk besluit van 9 november 1964 betreffende de werkwijze van de probatiecommissies. Deze werking kan op een aantal punten worden vereenvoudigd teneinde de werking van de secretariaten efficiënter te maken. Tot op heden ontbreken er ook degelijke functieomschrijvingen voor de leden van de probatiecommissie, een regeling rond de kandidaatstelling, aanwijzing, selectie en evaluatie van de leden. Ook een invulling van het advies dat de gemeenschappen moeten geven voor de benoeming van de ambtenaren en de daarbij

Section 3

L'exécution de la peine de probation imposée aux personnes physiques, de la peine de travail et de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire imposés aux personnes physiques

Sous-section 1re

La commission de probation

Art. 4

Cet article reprend le contenu de l'article 10 de la loi sur la probation, lequel est abrogé par l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal. Par le biais de cet article, conjointement avec les dispositions transitoires prévues à cet effet, les commissions de probation restent en fonction pour ce qui concerne l'exécution de la peine de probation, de la peine de travail, de la suspension probatoire et du sursis probatoire. L'option visant à reporter l'abrogation de l'article 10 de la loi sur la probation n'a pas pu être retenue. En effet, le texte de l'article 10 doit encore être adapté sur plusieurs points, notamment en ce qui concerne la délégation de compétence attribuée au Roi. Par ailleurs, pour des raisons de cohérence dans une réglementation déjà complexe et dispersée dans plusieurs lois, comme cela a été souligné dans différents avis, il apparait souhaitable de maintenir les commissions de probation dans la présente loi. Il s'agissait également de l'option privilégiée par les experts du Code pénal.

De cette manière, les commissions de probation peuvent continuer à fonctionner. En ce qui concerne la nomination du président, des membres, des suppléants et des secrétaires, des dispositions transitoires sont prévues, incluant également une réglementation pour les dossiers en cours.

Dans le cadre de la professionnalisation des commissions de probation, une réponse est apportée à certaines préoccupations des communautés par l'élargissement de la délégation de compétence accordée au Roi. La délégation actuelle prévue à l'article 10 de la loi sur la probation est limitée au fonctionnement des commissions de probation. Cet aspect a été développé par l'arrêté royal du 9 novembre 1964 relatif au fonctionnement des commissions de probation. Ce fonctionnement peut être simplifié sur plusieurs points afin de rendre le travail des secrétariats plus efficace. Jusqu'à présent, il manque également des descriptions de fonction claires pour les membres de la commission de probation, ainsi qu'un cadre pour la candidature, la désignation, la sélection et l'évaluation des membres. De même, l'avis que les communautés doivent rendre pour la nomination des fonctionnaires, ainsi que la procédure à suivre à cet

te volgen procedure, ontbreken. De delegatiebevoegdheid aan de Koning wordt tot deze aspecten uitgebreid opdat hier een regeling voor kan worden uitgewerkt. Het huidige mandaat van de leden van de probatiecommissies nam een aanvang op 1 september 2024 voor een termijn van drie jaar. De lopende mandaten eindigen op 31 augustus 2027. Er wordt voorzien dat het nieuwe Strafuitvoeringswetboek in werking zal kunnen treden ten laatste op 30 juni 2029. De huidige bepalingen kunnen dus nog tijdelijk dienen. Hoewel het absoluut niet de bedoeling is om de vernieuwde selectieprocedure te laten ingaan voor 1 september 2027, aangezien dit het voortijdig stopzetten van de lopende mandaten zou impliceren, kan dergelijke regeling wel al in voege treden ingeval er door omstandigheden nieuwe leden zouden moeten worden aangeworven.

Voor wat betreft de vraag van de gemeenschappen om de samenstelling van de probatiecommissies te herbekijken, deze kan niet worden gevolgd. Binnen het gestelde tijdsbestek is dit onmogelijk te realiseren. Het lijkt gewenst de probatiecommissies op dit moment in hun huidige samenstelling te behouden zodat op het moment van inwerkingtreding van deze wet een continuïteit gegarandeerd is in hun werking. Daarentegen werd wel beslist dat op het budget van Justitie een voltijdse medewerker per probatiecommissie (13 in totaal dus) zal worden aangeworven om de probatiecommissies bij te staan in hun werkzaamheden. De voorbereidingen tot aanwerving van deze personeelsleden zijn lopende. Er is tevens een koninklijk besluit in voorbereiding, ter vervanging van het besluit van 9 november 1964 betreffende de werkwijze van de probatiecommissies, waarbij naast de werkwijze van de commissies ook de functieomschrijving voor de leden, de regels rond hun kandidaatstelling, aanwijzing, selectie en evaluatie, evenals de vormvereisten en de te volgen procedure met betrekking tot het advies dat moet worden verstrekt inzake de aanduiding van een ambtenaar, zullen worden omschreven. Dit volgt uit de ruimere delegatie die dit artikel aan de Koning geeft. Deze uitbreiding volgt ook uit de vraag tot professionalisering van de probatiecommissies. De voorzitters van de probatiecommissies en de gemeenschappen zijn bij deze werkzaamheden betrokken.

Dit artikel omvat ook de territoriale bevoegdheidsregeling van de probatiecommissies die nu volledig gelijklopend is voor wat betreft de probatiestraf, de werkstraf, de probatieopschorting en het probatie-uitstel, maar geformuleerd in de desbetreffende wetsartikelen van elk van deze straffen en maatregelen afzonderlijk.

Ook de procedure tot overdracht van een dossier naar de probatiecommissie van de nieuwe verblijfplaats van de betrokkene, op zijn gemotiveerde aanvraag, is hier

égard, n'ont pas encore été définis. La délégation de compétence au Roi est donc élargie à ces aspects afin qu'un cadre réglementaire puisse être établi. Le mandat actuel des membres des commissions de probation a débuté le 1er septembre 2024 pour une durée de trois ans. Les mandats en cours prendront fin le 31 août 2027. Il est prévu que le nouveau Code de l'exécution des peines pourra entrer en vigueur au plus tard le 30 juin 2029. Les dispositions actuelles peuvent donc encore servir à titre transitoire. Bien qu'il ne soit absolument pas envisagé de faire entrer en vigueur la nouvelle procédure de sélection avant le 1er septembre 2027 — ce qui impliquerait une interruption prématurée des mandats en cours — une telle réglementation pourrait néanmoins déjà entrer en vigueur en raison de circonstances particulières, de nouveaux membres devraient être recrutés.

En ce qui concerne la demande des communautés de revoir la composition des commissions de probation, celle-ci ne peut être suivie. Il est impossible de la réaliser dans le délai imparti. Il semble dès lors souhaitable de maintenir les commissions de probation dans leur composition actuelle afin de garantir, au moment de l'entrée en vigueur de la présente loi, une continuité dans leur fonctionnement. En revanche, il a été décidé qu'un collaborateur à temps plein serait recruté pour chaque commission de probation (soit 13 au total) sur le budget de la Justice afin d'assister les commissions dans l'accomplissement de leurs missions. Les préparatifs pour ce recrutement sont en cours. Un arrêté royal est également en cours de préparation, en vue de remplacer l'arrêté du 9 novembre 1964 relatif au fonctionnement des commissions de probation. Cet arrêté définira, outre le fonctionnement des commissions, la description de fonction de leurs membres, les règles relatives à leur candidature, leur désignation, leur sélection et leur évaluation, ainsi que les exigences de forme et la procédure à suivre en ce qui concerne l'avis à rendre dans le cadre de la désignation d'un fonctionnaire. Cela découle de la délégation plus large conférée par cet article au Roi à cet effet. Cette extension répond également à la demande de professionnaliser les commissions de probation. Les présidents des commissions de probation ainsi que les communautés sont associés à ces travaux.

Cet article comprend également le régime de compétence territoriale des commissions de probation, désormais entièrement harmonisé pour ce qui concerne la peine de probation, la peine de travail, la suspension probatoire et le sursis probatoire, mais formulé dans les dispositions législatives respectives propres à chacune de ces peines et mesures.

La procédure de transfert d'un dossier vers la commission de probation du nouveau lieu de résidence de l'intéressé, sur demande motivée de celui-ci, est

op uniforme wijze bepaald, mits een vereenvoudiging in de procedure die werd doorgevoerd. Er moet immers worden vastgesteld dat de procedure voorzien in artikel 37*novies*, § 2, tweede lid, oud Strafwetboek voor wat betreft de probatiestraf, artikel 37*septies*, § 2, derde lid, oud Strafwetboek voor wat betreft de werkstraf en artikel 10 van de Probatiewet voor wat betreft de probatieopschorting en het probatie-uitstel te zwaar is en in de praktijk de probatiecommissies verhindert om flexibel op te treden opdat de verdere opvolging op een efficiënte manier kan worden verdergezet. Actueel werken de probatiecommissies, op basis van onderlinge afspraken ook via een vereenvoudigde procedure. Het is gepast om het tijdelijk wettelijk kader op deze wijze aan te passen. Indien de justitiabele dergelijke gemotiveerde aanvraag indient, wordt samen met een meldingsverslag het dossier overgemaakt aan de probatiecommissie van de nieuwe verblijfplaats van de veroordeelde, zonder dat daartoe noodzakelijk een zitting wordt gehouden. Het feit dat het dossier wordt overgemaakt, wordt beschouwd als zijnde de goedkeuring van de overdragende probatiecommissie te omvatten en geldt als adviesvraag aan de probatiecommissie van de nieuwe verblijfplaats van de veroordeelde. Deze laatste kan de opvolging aanvaarden, wat in se neerkomt op het geven van een positief advies, en ingeval deze probatiecommissie meent de verdere opvolging niet te kunnen overnemen, kan ze het dossier onmiddellijk terugsturen naar de oorspronkelijke probatiecommissie (met een uittreksel uit de notulen die deze beslissing en haar reden omvat). Deze werkwijze betekent niet alleen een werklastvermindering voor de probatiecommissies en hun secretariaat, maar laat tevens toe meer flexibel en sneller de opvolging van de veroordeelde te kunnen garanderen. De taalkundige verbetering van de experten Strafwetboek werd hierbij ook geïntegreerd.

Inzake veroordeelden die het voorwerp uitmaken van een veroordeling uitgesproken in een andere lidstaat van de Europese Unie en die hun verblijfplaats (nog) niet in België hebben en die hun straf in België willen uitvoeren, wordt, in het kader van de bepaling van de bevoegde probatiecommissie algemeen herinnerd aan de noodzakelijke activering van internationale rechtsinstrumenten, in het bijzonder het Kaderbesluit 2008/947/JBZ van de Raad van de Europese Unie van 27 november 2008 inzake de toepassing van het beginsel van de wederzijdse erkenning op vonnissen en proeftijdbeslissingen met het oog op het toezicht op proeftijdvoorwaarden, opdat deze in België ten uitvoer kunnen worden gelegd. Dit kaderbesluit werd omgezet door de wet van 21 mei 2013 inzake de toepassing van het beginsel van de wederzijdse erkenning op vonnissen en probatiebeslissingen met het oog op het toezicht op de probatievoorwaarden en de alternatieve straffen uitgesproken in een lidstaat van de Europese Unie, die également définie ici de manière uniforme, moyennant une simplification de la procédure qui a été mise en œuvre. Il convient en effet de constater que la procédure prévue à l'article 37*novies*, § 2, alinéa 2, de l'ancien Code pénal en ce qui concerne la peine de probation, à l'article 37*septies*, § 2, alinéa 3 de l'ancien Code pénal en ce qui concerne la peine de travail et à l'article 10 de la loi sur la probation en ce qui concerne la suspension probatoire et le sursis probatoire est trop lourde et empêche en pratique les commissions de probation d'agir avec souplesse afin d'assurer un suivi efficace. Actuellement, les commissions de probation appliquent déjà, sur base d'accords mutuels, une procédure simplifiée. Il est donc opportun d'adapter ainsi cette procédure dans ce cadre légal temporaire. Si la personne concernée introduit une telle demande motivée, le dossier, accompagné d'un rapport de signalement, est transmis à la commission de probation du nouveau lieu de résidence du condamné, sans qu'il soit nécessaire de tenir une audience à cet effet. La transmission du dossier est considérée comme valant approbation par la commission de probation qui transfère et constitue une demande d'avis adressée à la commission de probation du nouveau lieu de résidence. Cette dernière peut accepter le suivi — ce qui équivaut à donner un avis favorable — ou, si elle estime ne pas pouvoir en assurer le suivi, renvoyer immédiatement le dossier à la commission de probation d'origine (accompagné d'un extrait des notules reprenant la décision et ses motifs). Cette méthode permet non seulement de réduire la charge de travail des commissions de probation et de leur secrétariat, mais aussi d'assurer un suivi plus souple et plus rapide du condamné. L'amélioration linguistique proposée par les experts du Code pénal a également été intégrée.

S'agissant des personnes condamnées faisant l'objet d'un jugement rendu dans un autre État membre de l'Union européenne, qui n'ont pas (pas encore) leur résidence en Belgique et qui souhaitent exécuter leur peine en Belgique, il est rappelé, dans le cadre de la détermination de la commission de probation compétente, la nécessité d'activer les instruments juridiques internationaux, en particulier la Décision-cadre 2008/947/JAI du Conseil de l'Union européenne du 27 novembre 2008 relative à l'application du principe de reconnaissance mutuelle aux jugements et décisions de probation en vue de la surveillance des mesures de probation et des sanctions de substitution, afin que celles-ci puissent être exécutées en Belgique. Cette décision-cadre a été transposée par la loi du 21 mai 2013 relative à l'application du principe de reconnaissance mutuelle aux jugements et décisions de probation en vue de la surveillance des mesures de probation et des sanctions de substitution prononcées dans un État membre de l'Union européenne, laquelle

ook een procedure voorziet voor veroordeelden door een Belgische rechtbank die in België verblijven maar zich in een ander land wensen te vestigen, of die reeds in een ander land verblijven. Naast de voorwaardelijke invrijheidstelling bij een gevangenisstraf, heeft dit ook betrekking op de straf onder elektronisch toezicht, de probatiestraf, de werkstraf, de probatieopschorting en het probatie-uitstel. Opdat dergelijke beslissing in België ten uitvoer kan worden gelegd en de opvolging en begeleiding kan worden toevertrouwd aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen, moeten de in dat kader bepaalde regels worden toegepast.

De Franse gemeenschap merkt op dat het voornoemde kaderbesluit, zoals omgezet door de Belgische wetgeving, ook van toepassing is op veroordeelden door een Belgische rechtbank die in België verblijven maar die zich in een andere lidstaat wensen te vestigen of er reeds verblijven. Hiertoe wordt de schrapping gevraagd van de bepalingen die de territoriaal bevoegde probatiecommissie bepalen wanneer de betrokkene zijn verblijfplaats heeft buiten het Rijk. Ook hier moet de toepassing van deze Europese rechtsinstrumenten, zoals omgezet naar Belgisch recht, worden geprivilegieerd. Echter, de erkenning van het veroordelend vonnis door de andere lidstaat en aldus de mogelijke toepassing van deze rechtsinstrumenten in deze hypothese is niet automatisch. De toepassing ervan kan worden beperkt door de vereisten gesteld door de andere lidstaat bijvoorbeeld inzake de notie “wettige verblijfplaats” en de toepassing van de weigeringsgronden voor de erkenning en het toezicht door de andere lidstaat. De omzettingswet van 21 mei 2013 laat in artikel 26 bovendien een appreciatiebevoegdheid aan het openbaar ministerie om al dan niet gebruik te maken van deze procedures. Artikel 26, § 1, 2° verwijst naar het openbaar ministerie dat de zekerheid moet verwerven dat de tenuitvoerlegging van de veroordeling in de tenuitvoerleggingsstaat bijdraagt tot de doelstelling van de maatschappelijke reclassering. Het openbaar ministerie moet ook vaststellen of er eventuele contra-indicaties zijn. De COL 18/2014, de gemeenschappelijk omzendbrief van de minister van Justitie en het College van procureurs-generaal inzake de toepassing van het beginsel van wederzijdse erkenning op vonnissen en probatiebeslissingen met het oog op het toezicht op de probatievoorwaarden en de alternatieve straffen uitgesproken in de lidstaat van de Europese Unie, verwijst naar contra-indicaties die inzonderheid kunnen voortvloeien uit een lopende procedure voor een strafrechtelijk of burgerrechtelijk rechtscollege, uit lopende onderzoeken of gerechtelijke vervolgingen of uit het belang van het slachtoffer. In de praktijk moet ook worden vastgesteld dat hoewel het kaderbesluit voorziet dat de bevraagde lidstaat de erkenningsbeslissing moet nemen zo snel als mogelijk en binnen een termijn van 60 dagen, deze termijn vaak niet wordt gerespecteerd

prévoit également une procédure pour les condamnés par une juridiction Belge qui réside en Belgique mais qui souhaite s’installer dans un autre pays ou qui réside déjà dans un autre pays. Outre la libération conditionnelle d’une peine privative de liberté, cela concerne également la peine de surveillance électronique, la peine de probation, la peine de travail, la suspension probatoire et le sursis probatoire. Afin qu’une telle décision puisse être exécutée en Belgique et que le suivi et l’accompagnement puissent être confiés au service compétent des communautés, les règles fixées dans ce cadre doivent être appliquées.

La Communauté française relève que la décision-cadre précitée, telle que transposée par la législation belge, est également applicable aux personnes condamnées par une juridiction belge qui résident en Belgique mais souhaitent s’établir dans un autre État membre ou y résident déjà. À cet effet, la suppression des dispositions déterminant la commission de probation territorialement compétente lorsque la personne concernée a sa résidence en dehors du Royaume est demandée. Ici aussi, l’application des instruments juridiques européens, tels que transposés en droit belge, doit être privilégiée. Toutefois, la reconnaissance du jugement de condamnation par l’autre État membre, et donc l’application possible de cet instrument dans cette hypothèse, n’est pas automatique. Leur mise en œuvre peut être limitée par les exigences posées par l’État membre concerné, notamment en ce qui concerne la notion de “résidence légale” et l’application des motifs de refus de reconnaissance et de surveillance par cet État. La loi de transposition du 21 mai 2013 confère en outre, à l’article 26, un pouvoir d’appréciation au ministère public quant à l’opportunité de recourir ou non à ces procédures. L’article 26, § 1er, 2°, fait référence au ministère public, qui doit s’assurer que l’exécution de la condamnation dans l’État d’exécution contribue à l’objectif de réinsertion sociale. Le ministère public doit également vérifier l’existence d’éventuelles contre-indications. La COL 18/2014, la circulaire commune du ministre de la Justice et du Collège des procureurs généraux relative à l’application du principe de reconnaissance mutuelle des jugements et décisions de probation aux fins de la surveillance des mesures de probation et de peines de substitution prononcées dans un État membre de l’Union européenne, mentionne des contre-indications pouvant notamment résulter d’une procédure en cours devant une juridiction pénale ou civile, d’enquêtes ou de poursuites judiciaires en cours ou de l’intérêt de la victime. En pratique, il convient également de constater que, bien que la décision-cadre prévoit que l’État membre requis doit prendre la décision de reconnaissance dans les plus brefs délais et dans un délai de 60 jours, ce délai est souvent non respecté ou aucune réponse n’est donnée. Dans l’attente d’une éventuelle décision de reconnaissance, la peine peut néanmoins déjà être exécutée en Belgique

of er gewoon geen antwoord komt. In afwachting van een eventuele erkenningsbeslissing kan de straf echter reeds in de mate van het mogelijke ten uitvoer worden gelegd in België. Zeker in geval van beslissingen ten aanzien van "grensbewoners" of "grensarbeiders" in de buurlanden van België, kan het openbaar ministerie beslissen de Belgische probatiebeslissing uit te voeren onder toezicht van de probatiecommissie. De doelstelling inzake de sociale re-integratie speelt hier minder of zelfs niet, grensbewoners of grensarbeiders leven en werken "over de grens heen". Maar ook voor niet grensbewoners of grensarbeiders zijn er hypotheses mogelijk waarbij een uitvoering van een werkstraf, probatiestraf of probatiemaatregelen in België tot de mogelijkheden kan behoren. Indien een veroordeelde ermee instemt om bijvoorbeeld zijn werkstraf in België uit te voeren en hij bereidt is om zich hiervoor naar een op Belgisch grondgebied gesitueerde tewerkstellingsplaats te begeven, moet dit mogelijk worden gemaakt. Het kan ook mogelijk zijn dat een afgebakende probatievoorwaarde, zoals het volgen van een opleiding, in België wordt ten uitvoer gelegd. De betrokkene moet bereid én in de mogelijkheid zijn om zich voor het uitvoeren van de werkstraf of het volgen van de opleiding naar België te begeven. Daarnaast moeten de bevoegde diensten van de gemeenschappen, die instaan voor de opvolging en controle van de uitvoering hiervan, in staat zijn om hun wettelijke opdracht te kunnen vervullen. Niet alle door een bodemrechter opgelegde voorwaarden kunnen worden opgevolgd door de bevoegde diensten van de gemeenschappen als de betrokkene geen verblijfplaats in België heeft. Ook niet alle verbodsvoorwaarden die door een rechter zijn opgelegd, kunnen door de politiediensten worden opgevolgd, of minstens niet ten volle worden opgevolgd indien de betrokkene zijn verblijfplaats niet in België heeft. Teneinde enerzijds deze bestaande territoriale bevoegdheid van de probatiecommissie voor betrokkene die niet hun verblijfplaats in België hebben te behouden en anderzijds een voor het terrein werkbare oplossing uit te werken, wordt in het raam van deze consolideringsoefening een voorstel hiertoe uitgewerkt. Indien de probatiecommissie een dossier ontvangt waarbij de veroordeelde niet zijn wettelijke verblijfplaats heeft in België, moet de opdracht worden gegeven aan de bevoegde diensten van de gemeenschappen om een verslag op te stellen. In dit verslag geeft de bevoegde dienst van de gemeenschappen aanwijzingen over de haalbaarheid van de uitvoering van de opgelegde straf of maatregel in België door de betrokkene die zijn verblijfplaats niet in het Rijk heeft. Op basis van dit verslag kan de probatiecommissie een gefundeerd advies geven aan het openbaar ministerie omtrent de mogelijkheid tot tenuitvoerlegging van de straf of maatregel in België. Het behoort dan tot de discretionaire bevoegdheid van het openbaar ministerie om een beslissing te nemen over de tenuitvoerlegging ervan (alsnog aanwenden

dans la mesure du possible. Dans le cas de décisions concernant des "résidents frontaliers" ou des "travailleurs frontaliers" dans les pays voisins de la Belgique, le ministère public peut décider d'exécuter la décision de probation belge sous le contrôle de la commission de probation. L'objectif de réinsertion sociale joue ici peu, voire pas du tout, les résidents ou travailleurs frontaliers vivant et travaillant "de part et d'autre de la frontière". Le contrôle des conditions imposées peut également être assuré. Dans le cadre de cet exercice de consolidation, il est proposé de maintenir cette disposition inchangée. La Commission Code de l'exécution des peines intègre également cette problématique dans ses travaux. Mais il existe également, pour les personnes qui ne sont pas des résidents frontaliers ou des travailleurs frontaliers, des hypothèses dans lesquelles l'exécution d'une peine de travail, d'une peine probatoire ou de mesures probatoires en Belgique peut être envisagée. Si une personne condamnée consent, par exemple, à exécuter sa peine de travail en Belgique et qu'elle est disposée à se rendre à un lieu de travail situé sur le territoire belge, cette exécution doit pouvoir être rendue possible. Il est également possible qu'une condition probatoire circonscrit, telle que le suivi d'une formation, soit exécutée en Belgique. L'intéressé doit être disposé et en mesure de se rendre en Belgique pour l'exécution de la peine de travail ou pour suivre la formation. En outre, les services compétents des communautés, chargés du suivi et du contrôle de cette exécution, doivent être en mesure de remplir leur mission légale. Toutes les conditions imposées par le juge du fond ne peuvent pas être suivies par les services compétents des communautés lorsque la personne concernée ne dispose pas d'une résidence en Belgique. De même, toutes les interdictions imposées par un juge ne peuvent pas être contrôlées, ou du moins pleinement contrôlées, par les services de police lorsque la personne concernée n'a pas de résidence en Belgique. Afin, d'une part, de maintenir la compétence territoriale existante de la commission de probation à l'égard des personnes qui n'ont pas leur résidence en Belgique et, d'autre part, d'élaborer une solution pragmatique applicable sur le terrain, il est proposé, dans le cadre du présent exercice de consolidation, de formuler une proposition en ce sens. Lorsque la commission de probation reçoit un dossier concernant une personne condamnée qui n'a pas sa résidence légale en Belgique, il convient de charger les services compétents des communautés de rédiger un rapport. Dans ce rapport, le service compétent des communautés fournit des indications quant à la faisabilité de l'exécution, en Belgique, de la peine ou de la mesure imposée à la personne qui n'a pas sa résidence dans le Royaume. Sur la base de ce rapport, la commission de probation peut formuler un avis motivé à l'attention du ministère public quant à la possibilité d'exécuter la peine ou la mesure en Belgique. Il appartient alors au

van de toepasselijke internationale rechtsinstrumenten bijvoorbeeld of het dossier toch terug overmaken aan de probatiecommissie met het oog op uitvoering, voor zover dat mogelijk zal zijn). In deze consolideringsoefenening wordt op deze wijze getracht een voor alle terreinactoren meer werkbare oplossing uit te werken waarbij de beslissingen op een onderbouwde manier kunnen worden genomen. Er wordt op gewezen dat de Commissie Strafuitvoeringswetboek deze problematiek ook mee opneemt in haar werkzaamheden.

De eerste zin van artikel 4, § 2, eerste lid en de eerste zin van artikel 4, § 2, derde lid (Franse versie) werden aangepast aan de opmerkingen van de Raad van State onder randnummer 14 van het advies.

Onderafdeling 2

De uitvoering van de probatiestraf opgelegdaan natuurlijke personen

Art. 5

Dit artikel herneemt in grote lijnen het artikel 37*novies* van het Strafwetboek dat wordt opgeheven en dat de uitvoering van de (autonome) probatiestraf betreft. Artikel 44, § 3, tweede lid, en § 5, van het nieuwe Strafwetboek geven aan de strafuitvoeringsrechtbank de bevoegdheid de bijzondere voorwaarden geheel of ten dele op te schorten, nader te omschrijven, aan te passen aan de omstandigheden of te beëindigen, en om, in voorkomend geval, te beslissen over de uitvoering van de uitgesproken vervangende straf. In afwachting van een nieuw Strafuitvoeringswetboek blijft de regeling zoals van kracht onder het huidige Strafwetboek behouden en zal deze bevoegdheid verder uitgeoefend worden door de probatiecommissie overeenkomstig de bepalingen van deze wet. Het artikel 37*novies* van het Strafwetboek, dat wordt opgeheven, wordt hiertoe tijdelijk hernomen, met waar nodig een afstemming op de bepalingen en formuleringen van het nieuwe Strafwetboek.

In het opschrift wordt gepreciseerd dat deze uitvoeringsregeling de probatiestraf opgelegd aan natuurlijke personen betreft, aangezien voor de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen een eigen uitvoeringsregeling werd uitgewerkt waarbij de controle op de uitvoering ervan wordt toevertrouwd aan de strafuitvoeringsrechter (zie verder).

Vooreerst wordt doorheen de tekst gesproken over “probatiestraf” en niet meer over “autonome probatiestraf”, conform de terminologie van het nieuwe Strafwetboek.

ministère public, dans le cadre de son pouvoir d’appréciation, de décider de la mise à exécution (par exemple, en recourant aux instruments juridiques internationaux applicables ou en renvoyant le dossier à la commission de probation en vue de l’exécution, dans la mesure où cela sera possible). Dans le cadre du présent exercice de consolidation, il est ainsi tenté d’élaborer une solution plus opérationnelle pour l’ensemble des acteurs de terrain, permettant que les décisions soient prises de manière étayée et cohérente. Il est souligné que la Commission Code de l’exécution des peines intègre également cette problématique dans ses travaux.

La première phrase de l’article 4, § 2, alinéa 1er, et la première phrase de l’article 4, § 2, alinéa 3 (texte français) ont été adaptées aux remarques du Conseil d’ État sous le numéro 14 de l’avis.

Sous-section 2

L’exécution de la peine de probation imposée aux personnes physiques

Art. 5

Cet article reprend, dans ses grandes lignes, l’article 37*novies* du Code pénal, qui est abrogé et qui concernait l’exécution de la peine de probation (autonome). L’article 44, § 3, alinéa 2, et § 5, du nouveau Code pénal attribue au tribunal de l’application des peines la compétence de suspendre en tout ou en partie les conditions particulières, les préciser ou les adapter aux circonstances ou d’y mettre fin et, le cas échéant, de décider sur l’exécution de la peine subsidiaire. Dans l’attente d’un nouveau Code d’exécution des peines, le régime en vigueur sous le Code pénal actuel reste applicable et cette compétence continuera d’être exercée par la commission de probation conformément aux dispositions de la présente loi. L’article 37*novies* du Code pénal, qui est abrogé, est à cette fin temporairement réintroduit, avec, lorsque cela s’avère nécessaire, une adaptation aux dispositions et formulations du nouveau Code pénal.

Il est précisé dans l’intitulé que ce régime d’exécution concerne la peine de probation infligée aux personnes physiques, dès lors qu’un régime d’exécution spécifique a été élaboré pour la peine de probation infligée aux personnes morales, lequel prévoit que le contrôle de son exécution est confié au juge de l’exécution des peines (voir ci-après).

Tout d’abord, le terme “peine de probation” est utilisé tout au long du texte, et non plus celui de “peine de probation autonome”, conformément à la terminologie du

Artikel 37*novies*, § 1, eerste en derde lid, van het huidige Strafwetboek omschrijft de begeleiding van de veroordeelde tot een probatiestraf door de bevoegde dienst van de gemeenschappen als een "justitiële begeleiding", artikel 44, § 2, derde lid, van het nieuwe Strafwetboek omschrijft deze begeleiding als "sociale begeleiding". Deze notie wordt doorheen het nieuwe Strafwetboek slechts eenmalig gehanteerd en dit om hier het onderscheid te maken met de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen die niet aan dergelijke sociale begeleiding worden onderworpen. Omwille van de uniformiteit en gelet op de in artikel 2 van dit ontwerp ingevoegde definitie, wordt voorgesteld in het kader van de uitvoering van deze straf te spreken over "begeleiding".

In artikel 5, § 1, eerste lid, wordt verduidelijkt dat de bevoegde dienst van de gemeenschappen die zal instaan voor de begeleiding, deze is van het gerechtelijk arrondissement van de verblijfplaats van de veroordeelde. Art. 44, § 2, vierde lid, van het nieuwe Strafwetboek bepaalt immers wel het aspect van de begeleiding door de bevoegde dienst van de gemeenschappen, echter zonder deze precisering.

De mededeling van de in kracht van gewijsde gegane veroordeling aan de probatiecommissie en de bevoegde dienst van de gemeenschappen, zoals voorzien in artikel 37*novies*, § 1, derde lid, wordt vereenvoudigd. Actueel is voorzien dat de griffie van het veroordelend gerecht hiertoe een uitgifte moet overmaken. De notie 'uitgifte" betekent strikt genomen het overmaken van de authentieke akte, die schriftelijk is. Teneinde dubbel werk te vermijden (versturen van de uitgifte en het uploaden ervan in het digitaal platform) of het enkel verzenden per post van de uitgifte te vermijden, is voorzien dat een papieren uitgifte niet meer nodig is. Het volstaat dat de in kracht van gewijsde beslissing onverwijld wordt overgemaakt, het is niet noodzakelijk te bepalen dat dit binnen de vierentwintig uur moet gebeuren, zeker nu deze communicatie via het digitaal platform kan verlopen. Aangezien in het eerste lid van paragraaf 1 duidelijk wordt bepaald welke afdeling van de bevoegde dienst van de gemeenschappen bevoegd is, is het niet nodig dit hier zoals actueel hier te herhalen. De covoorzitters van de Commissie Strafuitvoeringswetboek geven aan dat de termijn voor de verzending van in kracht van gewijsde veroordelingen, de communicatiemiddelen en de bestemmeling(en) van de verzending van deze beslissingen ook een thematiek is die behoort tot de strafuitvoering die momenteel wordt besproken binnen deze Commissie. Er wordt dan ook verduidelijkt dat dit wordt voorzien zonder vooruit te lopen op de werkzaamheden van de Commissie. Hetzelfde geldt voor de communicatiemiddelen. Deze opmerking geldt voor alle straffen en maatregelen.

nouveau Code pénal. L'article 37*novies*, § 1er, alinéas 1er et 3, du Code pénal actuel qualifie l'accompagnement du condamné à une peine de probation par le service compétent des communautés d'"accompagnement judiciaire", tandis que l'article 44, § 2, alinéa 3, du nouveau Code pénal qualifie cette guidance de "guidance sociale". Cette notion n'est utilisée qu'une seule fois dans le nouveau Code pénal, et ce afin de marquer ici la distinction avec la peine de probation imposée aux personnes morales, qui ne font pas l'objet d'une telle guidance sociale. Pour des raisons d'uniformité et compte tenu de la définition insérée à l'article 2 du présent projet, il est proposé d'employer, dans le cadre de l'exécution de cette peine, le terme de "guidance".

Dans l'article 5, § 1er, premier alinéa, il est précisé que le service compétent des communautés qui exerce la guidance est celui de l'arrondissement judiciaire du lieu de la résidence du condamné. En effet, l'article 44, § 2, quatrième alinéa, du nouveau Code pénal prévoit bien une guidance par le service compétent des communautés, mais sans cette précision.

La communication de la condamnation passée en force de chose jugée à la commission de probation et au service compétent des communautés, telle que prévue à l'article 37*novies*, § 1er, alinéa 3, est simplifiée. Actuellement il est prévu que le greffe de la juridiction de jugement doit à cet effet transmettre une expédition. La notion d'"expédition" signifie, au sens strict, la transmission de l'acte authentique, sous forme écrite. Afin d'éviter un double travail (l'envoi de l'expédition et son téléchargement sur la plateforme numérique) ou un envoi uniquement postal de l'expédition, il est prévu qu'une expédition sur un support en papier n'est plus nécessaire. Il suffit que la décision passée en force de chose jugée soit transmise sans délai; il n'est pas nécessaire de prévoir un délai de vingt-quatre heures, d'autant plus que cette communication peut désormais se faire via la plateforme numérique. Etant donné que le premier alinéa du paragraphe 1er précise clairement quelle section du service compétent des communautés est compétente, il n'est pas nécessaire de le répéter ici comme c'est le cas actuellement. Les coprésidents de la Commission Code de l'exécution des peines indiquent que le délai de transmission des condamnations passées en force de chose jugée, les moyens de communication ainsi que les destinataires de l'envoi de ces décisions constituent également une thématique relevant de l'exécution des peines, actuellement débattue au sein de ladite Commission. Il est dès lors précisé que cette disposition est prévue sans anticiper les travaux de la Commission. Il en va de même pour les moyens de communication. Cette observation vaut pour toutes les peines et mesures.

Er wordt een kleine tekstuele wijziging aangebracht in vergelijking met de huidige tekst teneinde het aanvangspunt van de verslaggeving meer objectief te formuleren en eveneens in lijn met wat was voorzien in het kader van artikel 9 van de Probatiewet: het aanvangspunt begint binnen de maand na de aanduiding van de ambtenaar die zal toezien op de naleving van de voorwaarden.

Artikel 37*novies*, § 3, van het huidige Strafwetboek wordt niet hernomen gelet op de nieuwe insteek die is voorzien door artikel 44, § 3, nieuwe Strafwetboek waarbij, verschillend van het huidige stelsel is voorzien dat het vonnisgerecht de bijzondere voorwaarden bepaalt (in plaats van de probatiecommissie). Het komt de vonnisrechter toe daarbij aan te geven met welke doelstelling een voorwaarde wordt opgelegd, zoals werken aan een agressieproblematiek of drugsverslaving. Om deze voorwaarden te bepalen, kunnen vonnisrechters een voorlichtingsrapport vragen aan de bevoegde diensten van de gemeenschappen, zoals voorzien in artikel 31 van het nieuwe Strafwetboek. Voor een verdere toelichting van deze redenen wordt verwezen naar de voorbereidende werken van boek I van het nieuwe Strafwetboek (DOC 55 3374/001 – DOC 55 3375/001, nlz. 170-180). Deze nieuwe regeling impliceert dat de probatiecommissie niet langer de concrete invulling van de probatiestraf bepaalt. Zoals nu reeds het geval is bij probatie-uitstel, zal dat gebeuren door de bevoegde dienst van de gemeenschappen. Rekening houdend met de doelstellingen die de vonnisrechter wil bereiken, zullen zij op zoek gaan naar bijvoorbeeld een geschikte gedragstraining, een ambulante behandeling of een residentiële opname. De bevoegde diensten van de gemeenschappen moeten logischerwijze dan ook geen verslag meer opstellen ten behoeve van de probatiecommissie om de straf verder in te vullen.

Het is in dit kader dat moet worden geantwoord op de vraagstelling van de Raad van State naar de beroepsstage en een mogelijke schrapping ervan, verwijzend naar het verslag van de vergadering van de Interministeriële Conferentie Justitiehuizen van 25 november 2025 (randnummer 8, vierde alinea). Hier moeten worden verduidelijkt dat deze opmerking in de verslaggeving kaderde in de besprekingen van de reparaties die aan boek I van het Strafwetboek die ook werden voorbereid. De gemeenschappen waren inderdaad vragende partij om de mogelijkheid een beroepsstage als voorwaarde op te leggen (mogelijkheid die zowel voorzien is voor de probatiestraf als voor het probatie-uitstel in artikel 65, § 2, derde lid, van het Strafwetboek) te schrappen. Deze notie bleek immers niet geschikt omdat ze beperkt lijkt te zijn tot beroepsinlevingsstages of opleidingsstages die worden georganiseerd door de erkende instanties van de gemeenschappen (VDAD/FOREM/Actiris/ Arbeitsamt) waarbij er in functie van het gekozen traject aan bepaalde

Une légère modification textuelle est apportée par rapport au texte actuel afin de formuler de manière plus objective le point de départ du rapportage, et également de l'aligner sur ce qui était prévu dans le cadre de l'article 9 de la loi sur la probation: ce point de départ commence dans le mois qui suit la désignation du fonctionnaire chargé de veiller au respect des conditions.

L'article 37*novies*, § 3, du Code pénal actuel n'est pas repris, compte tenu de la nouvelle approche prévue par l'article 44, § 3, du nouveau Code pénal qui, contrairement au système actuel, prévoit que la juridiction de jugement détermine les conditions particulières (à la place de la commission de probation). Il appartient au juge du fond d'indiquer l'objectif poursuivi par l'imposition d'une condition, tel que le traitement d'un problème d'agressivité ou d'une dépendance aux drogues. Pour déterminer ces conditions, les juges peuvent demander un rapport d'information aux services compétents des communautés, comme prévu à l'article 31 du nouveau Code pénal. Pour une explication plus détaillée des raisons de cette modification, il est renvoyé aux travaux préparatoires du livre Ier du nouveau Code pénal (DOC 55 3374/001 – DOC 55 3375/001, p. 170-180). Ce nouveau régime implique que la commission de probation ne détermine plus le contenu concret de la peine de probation. Comme c'est déjà le cas pour le sursis probatoire, cette tâche sera désormais assurée par le service compétent des communautés. En tenant compte des objectifs que le juge de fond veut atteindre, ils chercheront par exemple un programme de gestion comportementale approprié ou un traitement ambulatoire ou un placement résidentiel approprié. Les services compétents des communautés ne devront donc logiquement plus rédiger de rapport à l'attention de la commission de probation en vue de concrétiser la peine.

C'est dans ce contexte qu'il convient de répondre à la question soulevée par le Conseil d'État concernant le stage professionnel et une éventuelle suppression de celui-ci, en référence au compte rendu de la réunion de la Conférence Interministérielle des Maisons de justice du 25 novembre 2025 (numéro 8, quatrième alinéa). Il y a lieu de préciser que cette observation s'inscrivait, dans le compte rendu, dans le cadre des discussions relatives aux corrections à apporter au livre Ier du Code pénal, qui étaient également en cours de préparation. Les communautés avaient en effet demandé la suppression de la possibilité d'imposer un stage professionnel comme condition — possibilité prévue tant pour la peine de probation que pour le sursis probatoire à l'article 65, § 2, alinéa 3, du Code pénal. Cette notion s'est en effet révélée inadaptée, dans la mesure où elle semblait se limiter aux stages d'insertion professionnelle ou de formation organisés par les organismes agréés des communautés VDAB/FOREM/Actiris/Arbeitsamt), auxquels l'accès est

voorwaarden moet worden voldaan om te kunnen deelnemen. In het kader van deze besprekingen werd beslist deze terminologie te verduidelijken, zonder het initiële opzet ervan te wijzigen, en de term te vervangen door "een integratietraject richting de arbeidsmarkt". Hiertoe werd een amendement ingediend, zie amendement nr. 5 (DOC 56 1160/002) op het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek en de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek II van het Strafwetboek. Dit amendement werd ook doorgenomen met de gemeenschappen, waarop ook een aantal tekstuele verbeteringen aan de tekst werden aangebracht. De beroepsstage werd uiteindelijk dus niet geschrapt, zoals aangegeven in het verslag, maar anders benoemd. Voor wat de opvolging ervan betreft, moet rekening worden gehouden met hierboven beschreven nieuwe regeling inzake de concrete invulling van de probatiestraf. Rekening houdend met de doelstellingen die de vonnisrechter wil bereiken, zullen de bevoegde diensten van de gemeenschappen ook op zoek gaan naar een concrete invulling van het integratietraject richting de arbeidsmarkt, dat meestal deel uitmaakt van een ruimer traject van activiteiten gericht op het vinden van werk: de stage is ingebed in een schooltraject, een opleiding, een activering naar werk. Dit zal ook zijn ingeval het integratietraject richting de arbeidsmarkt wordt opgelegd als een probatievoorwaarde bij probatie-uitstel.

Gelet op deze nieuwe insteek waardoor de uitvoering van de probatiestraf gelijklopend verloopt met de uitvoering van het probatie-uitstel, wordt in paragraaf 1, derde lid, ingevoegd dat de bevoegde dienst van de gemeenschappen bij ontvangst van de rechterlijke beslissing de ambtenaar aanduidt die wordt belast met het toezicht op de naleving van de in de rechterlijke beslissing opgelegde voorwaarden, net zoals in het vierde lid wordt ingeschreven dat binnen de maand na de aanduiding deze ambtenaar voor de eerste maal verslag geeft aan de probatiecommissie (zie artikel 11, tweede en derde lid, van de Probatiewet, hernomen in artikel 8 van voorliggend ontwerp). Deze stroomlijning van de opdrachten van de diensten van de gemeenschappen is belangrijk. De Raad van State merkt op dat op grond van artikel 5, § 1, III, tweede lid van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 "tot hervorming der instellingen" de ontworpen bepalingen moeten worden begrepen als het vastleggen in een federale regeling van het referentietijdstip voor het bepalen van de termijn waarbinnen de dienst van de gemeenschappen verslag moet uitbrengen. Er wordt bevestigd dat dit inderdaad het opzet is van deze bepaling. Artikel 37*novies*, paragraaf 4, van het huidige Strafwetboek, hier hernomen eveneens in paragraaf 2 van artikel 5, moet worden herschreven vanuit de nieuwe insteek dat de rechter de voorwaarden bepaalt waaruit de probatiestraf bestaat. De uitnodiging

subordonné au respect de certaines conditions selon le parcours choisi. Dans le cadre de ces discussions, il a été décidé de clarifier cette terminologie, sans en modifier l'objectif initial, et de remplacer le terme par celui d'"un trajet d'insertion vers le marché du travail". À cette fin, un amendement a été déposé, à savoir l'amendement n° 5 (DOC 56 1160/002) au projet de loi modifiant la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal et la loi du 29 février 2024 introduisant le livre II du Code pénal. Cet amendement a également été examiné avec les communautés, à la suite de quoi plusieurs améliorations rédactionnelles ont été apportées au texte. Le stage professionnel n'a donc finalement pas été supprimé, contrairement à ce qui est indiqué dans le compte rendu, mais a été désigné différemment. En ce qui concerne son suivi, il convient de tenir compte du nouveau régime, décrit ci-dessus, relatif au contenu concret de la peine de probation. Compte tenu des objectifs poursuivis par le juge du fond, les services compétents des communautés rechercheront une mise en œuvre concrète du parcours d'intégration vers le marché du travail, lequel s'inscrit le plus souvent dans un ensemble plus large d'activités visant l'accès à l'emploi: le stage est intégré dans un parcours scolaire, une formation ou un processus d'activation vers l'emploi. Il en ira de même lorsque le trajet d'intégration vers le marché du travail est imposé comme condition probatoire dans le cadre d'un sursis probatoire.

Compte tenu de cette nouvelle approche, selon laquelle l'exécution de la peine de probation s'aligne dès lors sur celle du sursis probatoire, il est inséré, au paragraphe 1er, alinéa 3, une disposition prévoyant que le service compétent des communautés désigne, dès la réception de la décision judiciaire, le fonctionnaire chargé du contrôle du respect des conditions imposées par ladite décision judiciaire, de même que ce fonctionnaire fait rapport dans le mois qui suit sa désignation (voir l'article 11, alinéas 2 et 3, de la loi sur la probation, repris à l'article 8 du présent projet). Cette harmonisation des missions des services communautaires revêt une importance particulière. Le Conseil d'État observe qu'en vertu de l'article 5, § 1er, III, alinéa 2, de la loi spéciale du 8 août 1980 "de réformes institutionnelles", les dispositions en projet ne peuvent être comprises que comme fixant dans la réglementation fédérale le moment de référence pour déterminer le délai dans lequel le service des communautés doit faire rapport. Il est confirmé qu'il s'agit bien de l'objectif poursuivi par cette disposition. L'article 37*novies*, paragraphe 4, du Code pénal actuel, ici repris également dans le paragraphe 2 de l'article 5, doit également être réécrit dans la nouvelle optique selon laquelle le juge détermine les conditions constituant la peine de probation. L'invitation adressée à la personne concernée par la commission de probation afin de trouver une personne ou un service approprié en cas

van de betrokkene door de probatiecommissie om een geschikte persoon of dienst te vinden ingeval een begeleiding of behandeling moet worden gevolgd is een onnodige tussenstap en kan dus worden geschrapt. De gekozen persoon of dienst moet wel ter goedkeuring aan de probatiecommissie te worden voorgelegd, die aldus kan waken over de kwaliteit van de gekozen begeleiding of behandeling.

Tot slot worden de mededelingen technologieneutraal geformuleerd zodat deze waar gepast en mogelijk op een digitale wijze kunnen plaatsgrijpen. Er was voorzien dat de mededelingen aan de betrokkene via het snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel moeten gebeuren, zonder dat deze nog op aangetekende wijze moeten verlopen. Uit de praktijk van de probatiecommissies blijkt immers al ruime tijd dat een groot deel van de justitiabelen een aangetekende zending veelal niet afhaalt. En er werd dan ook door sommige probatiecommissies gewerkt via het gelijktijdig versturen van een gewone brief wat er niet toe heeft geleid dat de justitiabelen niet op de zitting verschijnen. Er werd voorgesteld deze praktijk in de tekst in te schrijven en te voorzien dat de justitiabele zou kunnen worden geïnformeerd via het snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel om zo de probatiecommissies en hun secretariaten toe te laten op efficiënte en kostenbesparende manier te werken. Dezelfde wijziging werd voorgesteld in het kader van het optreden van de probatiecommissie voor wat betreft de uitvoering van de werkstraf, de probatieopschorting en het probatie-uitstel. Volgend op het advies van het College van procureurs-generaal moet hier echter om redenen van rechtszekerheid op worden teruggekomen. Om naderhand discussies te vermijden over het al dan niet op de hoogte te zijn gebracht van de zittingsdatum en de mogelijke gevolgen die dit kan hebben, moet er een bewijs van verzending zijn. Dit kan enkel worden geleverd via een aangetekende zending. De mededeling van het verslag kon bij gewone brief. De notie “brief” werd aanvankelijk vervangen door “zending” teneinde aan te geven dat dit ook per mail kan. Dit leidde echter tot vraagstelling van het College van procureurs-generaal. Er wordt nu voorgesteld om de mededeling van het verslag mogelijk te maken via het “snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel”. In de praktijk zal die kennisgeving kunnen gebeuren op het e-mailadres van de veroordeelde, indien dit ter beschikking is in het dossier.

De taalkundige opmerkingen van de Raad van State onder randnummers 15 en 16 van het advies werden doorgevoerd.

guidance ou de traitement est une étape superflue et peut donc être supprimée. Toutefois, la personne ou le service choisi doit toujours être soumis à l’approbation de la commission de probation, qui peut ainsi veiller à la qualité de la guidance ou du traitement proposé.

Enfin, une terminologie technologiquement neutre est privilégiée pour les communications, permettant leur transmission par voie numérique lorsque cela est opportun et réalisable. Les communications à la personne concernée doivent être effectuées par le moyen de communication écrit le plus rapide possible, sans plus devoir être envoyées par courrier recommandé. En effet, la pratique des commissions de probation a montré depuis longtemps qu’une grande partie des justiciables ne retire généralement pas une lettre recommandée. Certaines commissions de probation ont donc procédé à l’envoi simultané d’une lettre ordinaire, ce qui n’a pas eu pour effet d’empêcher les justiciables de se présenter à l’audience. Il a été proposé d’inscrire cette pratique dans le texte et de prévoir que le justiciable puisse être informé par le moyen de communication écrit le plus rapide, afin de permettre aux commissions de probation et à leurs secrétariats de fonctionner de manière efficace et rentable. Le même changement a été proposé dans le cadre des actions de la commission de probation relatives à la mise en œuvre de la peine de travail, la suspension probatoire et le sursis probatoire. Suite à l’avis du Collège des procureurs généraux, il convient toutefois de revenir sur ce point pour des raisons de sécurité juridique. Afin d’éviter toute discussion ultérieure quant à la question de savoir si la personne a été informée de la date d’audience et des conséquences que cela pourrait entraîner, une preuve d’envoi est requise. Celle-ci ne peut être fournie que par un envoi recommandé. La communication du rapport pouvait se faire par courrier ordinaire. Le terme “courrier” avait initialement été remplacé par “envoi” afin d’indiquer que cela pouvait également se faire par courriel. Cela a toutefois suscité des interrogations de la part du Collège des procureurs généraux. Il est désormais proposé que la communication du rapport puisse se faire via le “moyen de communication écrit le plus rapide”. En pratique, cette notification pourra être effectuée à l’adresse électronique du condamné, pour autant que celle-ci soit disponible dans le dossier.

Les observations linguistiques formulées par le Conseil d’État aux numéros 15 et 16 de l’avis ont été prises en compte.

Art. 6

Dit artikel herneemt in grote lijnen het artikel 37*decies* van het Strafwetboek dat wordt opgeheven en dat de bevoegdheid van de probatiecommissie betreft om de concrete invulling van de autonome probatiestraf geheel of ten dele op te schorten, nader te omschrijven of aan te passen aan de omstandigheden, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van het openbaar ministerie, hetzij op verzoek van de veroordeelde. Er wordt nuttig verwezen naar de toelichting bij artikel 5 van voorliggend ontwerp betreffende de probatievoorwaarden en de invulling van deze noties.

Terminologisch zal worden verwezen naar de bijzondere voorwaarden, conform de bepaling van het nieuwe Strafwetboek. Voor het overige wordt de huidige procedure van het op te heffen artikel 37*decies* van het Strafwetboek overgenomen. Ook hier blijft, in afwachting van een nieuw Strafuitvoeringswetboek, de regeling zoals van kracht onder het huidige Strafwetboek behouden en zal deze bevoegdheid verder worden uitgeoefend door de probatiecommissie overeenkomstig dit artikel.

Er werd tegemoetgekomen aan de opmerkingen van de Raad van State onder de randnummers 18 en 17 van het advies.

Art. 7

Dit artikel herneemt in grote lijnen het artikel 37*undecies* van het Strafwetboek dat wordt opgeheven en dat het optreden van de probatiecommissie betreft in geval van niet naleving van de voorwaarden van de probatiestraf. Ook hier blijft, in afwachting van een nieuw Strafuitvoeringswetboek, de regeling zoals van kracht onder het huidige Strafwetboek behouden en zal deze bevoegdheid verder worden uitgeoefend door de probatiecommissie overeenkomstig dit artikel.

Volgend op het advies van het College van procureurs-generaal wordt de tekst aangepast in lijn met de andere procedures waarbij de oproeping voor de zitting gebeurt door de voorzitter van de probatiecommissie.

De experten Strafwetboek geven aan dat de beslissingsbevoegdheid die aan het openbaar ministerie wordt gegeven voor de uitvoering van de vervangende straf een stap achteruit zou zijn. In het kader van de consolideringsoefening van voorliggend ontwerp is dit echter geen stap achteruit. Actueel beslist ook het openbaar ministerie hierover, zie artikel 37*undecies*, laatste lid, Strafwetboek: “In dit geval kan het openbaar ministerie beslissen de in de rechterlijke beslissing voorziene gevangenisstraf of geldboete uit te voeren,

Art. 6

Cet article reprend les grandes lignes de l’article 37*decies* du Code pénal qui est abrogé et qui concerne la compétence de la commission de probation de suspendre en tout ou partie le contenu concret de la peine de probation autonome, de le préciser ou de l’adapter aux circonstances, soit d’office, soit sur réquisition du ministère public, soit à la demande du condamné. Il peut être utilement renvoyé à la justification de l’article 5 du présent projet, relative aux conditions de probation et à la portée de ces notions.

D’un point de vue terminologique, il sera fait référence à des conditions particulières, conformément aux dispositions du nouveau Code pénal. Pour le reste, est reprise la procédure actuelle de l’article 37*decies* du Code pénal, qui sera abrogée. De même, dans l’attente d’un nouveau Code de l’exécution des peines, le dispositif en vigueur sous le Code pénal actuel sera maintenu et cette compétence continuera d’être exercée par la commission de probation conformément au présent article.

Les observations du Conseil d’État figurant aux numéros 18 et 17 de l’avis ont été prises en considération.

Art. 7

Cet article reprend les grandes lignes de l’article 37*undecies* du Code pénal qui est abrogé et qui concerne l’intervention de la commission de probation en cas de non-respect des conditions de la peine de probation. De même, dans l’attente d’un nouveau Code de l’exécution des peines, le dispositif en vigueur sous le Code pénal actuel sera maintenu et cette compétence continuera d’être exercée par la commission de probation conformément au présent article.

Suite à l’avis du Collège des procureurs généraux, le texte est adapté afin de l’aligner sur les autres procédures dans lesquelles la convocation à l’audience est effectuée par le président de la commission de probation.

Les experts du Code pénal indiquent que la compétence décisionnelle confiée au ministère public pour l’exécution de la peine de substitution constituerait un recul. Toutefois, dans le cadre de l’exercice de consolidation du présent projet, il ne s’agit pas d’un recul. Actuellement, c’est également le ministère public qui prend cette décision, voir l’article 37*undecies*, dernier alinéa, du Code pénal: “Dans ce cas, le ministère public peut décider d’exécuter la peine d’emprisonnement ou l’amende prévue dans la décision judiciaire, et ce en

waarbij rekening wordt gehouden met de autonome probatiestraf die reeds door de veroordeelde is uitgevoerd." Er is ook geen rechtsmiddel tegen voorzien. Voor wat betreft de uitvoering van de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen moest inderdaad een nieuw uitvoeringskader worden ontwikkeld waarbij werd beslist de beslissingsbevoegdheid tijdelijk, zonder vooruit te willen lopen op de werkzaamheden van de Commissie Strafuitvoeringswetboek, aan de strafuitvoeringsrechter toe te bedelen. Dit geldt voor alle straffen opgelegd aan rechtspersonen. Tegen het herzien van de voorwaarden van de probatiestraf voorziet voorliggend ontwerp inderdaad in een beroepsmogelijkheid omdat in het kader van de consolideringsoefening deze werd overgenomen van artikel 37*decies*, § 2, van het oud Strafwetboek.

Onderafdeling 3

De uitvoering van de werkstraf

Art. 8

Dit artikel herneemt in grote lijnen het artikel 37*septies* van het Strafwetboek dat wordt opgeheven en dat de uitvoering van de werkstraf betreft. De tekst wordt geactualiseerd voor wat de verwijzing naar de bevoegde dienst van de gemeenschappen betreft. De mededeling van de in kracht van gewijsde gegane veroordeling aan de probatiecommissie en de bevoegde dienst van de gemeenschappen wordt vereenvoudigd. Actueel is voorzien dat de griffie van het veroordelend gerecht hiertoe een uitgifte moet overmaken. De notie 'uitgifte" betekent strikt genomen het overmaken van de authentieke akte, die schriftelijk is. Teneinde dubbel werk te vermijden (versturen van de uitgifte en het uploaden ervan in het digitaal platform) of het enkel verzenden per post van de uitgifte te vermijden, is voorzien dat een papieren uitgifte niet meer nodig is. De mededelingen worden technologieneutraal geformuleerd zodat deze waar gepast en mogelijk op een digitale wijze kunnen plaatsgrijpen. Voor het overige zal dus tijdelijk de huidige werkwijze worden behouden.

Artikel 37*sexies*, § 3, van het huidige Strafwetboek, dat voorziet dat "elke arrondissementele afdeling van de Dienst Justitiehuizen van de FOD Justitie tweemaal per jaar een verslag opstelt van bestaande activiteiten waaruit de werkstraf kan bestaan" werd niet hernomen. Inhoudelijk betreft dit in se de straftoemeting en had het aldus beter zijn plaats gehad in het nieuwe Strafwetboek. Het werd daarin echter niet hernomen en vermits het in se de fase van de straftoemeting betreft, wordt het hier ook niet hernomen. Bovendien moet worden vastgesteld dat deze bepaling in de praktijk in onbruik is geraakt en

tenant compte de la peine de probation autonome qui a déjà été exécutée par le condamné." Aucun recours n'est prévu à cet égard. En ce qui concerne l'exécution de la peine de probation imposée aux personnes morales, il a effectivement fallu élaborer un nouveau cadre d'exécution, dans lequel il a été décidé de confier temporairement la compétence décisionnelle au juge de l'application des peines, sans anticiper les travaux de la Commission Code de l'exécution des peines. Cette approche vaut pour toutes les peines prononcées à l'égard des personnes morales. En revanche, le présent projet prévoit bien une voie de recours contre la révision des conditions de la peine de probation, dans la mesure où, dans le cadre de l'exercice de consolidation, cette possibilité a été reprise de l'article 37*decies*, § 2, de l'ancien Code pénal.

Sous-section 3

L'exécution de la peine de travail

Art. 8

Cet article reprend les grandes lignes de l'article 37*septies* du Code pénal qui est abrogé et qui concerne l'exécution de la peine de travail. Le texte est actualisé en ce qui concerne le renvoi vers le service compétent des communautés. La communication de la condamnation passée en force de chose jugée à la commission de probation et au service compétent des communautés est simplifiée. Actuellement il est prévu que le greffe de la juridiction de jugement doit à cet effet transmettre une expédition. La notion d'"expédition" signifie, au sens strict, la transmission de l'acte authentique, sous forme écrite. Afin d'éviter un double travail (l'envoi de l'expédition et son téléchargement sur la plateforme numérique) ou un envoi uniquement postal de l'expédition, il est prévu qu'une expédition sur un support en papier ne soit plus nécessaire. Enfin, une formulation technologiquement neutre des communications est privilégiée, permettant leur transmission par voie numérique lorsque cela est opportun et réalisable. Pour le reste le mode de fonctionnement actuel sera donc temporairement maintenu.

L'article 37*sexies*, § 3, du Code pénal actuel qui, prévoit que "chaque section d'arrondissement du Service des maisons de justice du SPF Justice établit deux fois par an un rapport des activités existantes qui se prêtent à l'accomplissement de la peine de travail", n'est pas repris. Sur le fond, il s'agit en soi d'une question de détermination de la peine, de sorte que cette disposition aurait eu davantage sa place dans le nouveau Code pénal. Toutefois, elle n'y a pas été reprise et, dès lors qu'elle relève de la phase de la fixation de la peine, elle ne l'est pas non plus dans le présent projet. En

er geen vraag toe is vanuit de gerechtelijke overheid. Het Instituut voor gerechtelijke opleiding organiseert jaarlijks een opleiding over de alternatieve straffen en maatregelen, waarin de werkstraf en de invulling ervan aan bod komt.

Volgend op het advies van het College van procureurs-generaal wordt de tekst van § 4, eerste lid, aangepast in lijn met de andere procedures waarbij de oproeping voor de zitting gebeurt door de voorzitter van de probatiecommissie.

De tekst van § 1, tweede lid, werd aangepast aan de opmerking van de Raad van State onder randnummer 20 van het advies.

Art. 9

Dit artikel herneemt het artikel 37*quinquies*, § 2, tweede lid, van het Strafwetboek, dat bepaalt dat de werkstraf moet worden uitgevoerd binnen twaalf maanden na de dag waarop de rechterlijke beslissing in kracht van gewijsde is gegaan. De probatiecommissie kan die termijn ambtshalve of op verzoek van de veroordeelde verlengen. Dit is niet voorzien in het kader van het nieuwe Strafwetboek, dat voorstelde om met het oog op vereenvoudiging en teneinde de omslachtigheid die gepaard gaat met een hernieuwing of verlenging van de termijn, te voorkomen, voorstelde om geen uitvoeringstermijn voor de straf vast te leggen, maar zich te beperken tot de verjaringstermijn. Het is echter gepast voor de werkstraf deze termijn in te schrijven, aangezien dit een drukkingsmiddel inhoudt om de straf binnen een gepaste termijn uit te voeren. Vermits deze materie in se tot de strafuitvoering behoort, wordt voorgesteld om in het kader van deze consolideringsoefening deze bepaling opnieuw op te nemen, er ten volle van bewust dat dit aspect ook wordt bestudeerd door de Commissie Strafuitvoeringswetboek en dus moet worden benadrukt dat het niet de bedoeling is vooruit te lopen op de werkzaamheden van de Commissie die hierover haar voorstellen zal formuleren.

Onderafdeling 4

De uitvoering van de opschorting en de probatieopschorting, van het uitstel en het probatie-uitstel opgelegd aan natuurlijke personen

De maatregelen inzake gewone opschorting of probatie-opschorting van de uitspraak van de veroordeling en inzake gewoon uitstel of probatie-uitstel zijn thans vervat in een bijzondere wet, met name de Probatiewet. Er werd

outre, il convient de constater que cette disposition est tombée en désuétude dans la pratique et qu'elle n'est pas demandée par les autorités judiciaires. L'Institut de formation judiciaire organise chaque année un cours de formation sur les sanctions et mesures alternatives, couvrant la peine de travail et son application.

Suite à l'avis du Collège des procureurs généraux, le texte du § 4, alinéa premier, est adapté afin de l'aligner sur les autres procédures dans lesquelles la convocation à l'audience est effectuée par le président de la commission de probation.

Le texte du § 1er, alinéa 2, a été adapté à la remarque du Conseil d'État sous le numéro 20 de l'avis.

Art. 9

Cet article reprend l'article 37*quinquies*, § 2, alinéa 2, du Code pénal, qui détermine que la peine de travail doit être exécutée dans les douze mois qui suivent la date à laquelle la décision judiciaire est passée en force de chose jugée. La commission de probation peut d'office ou à la demande du condamné prolonger ce délai. Ceci n'est pas prévu dans le cadre du nouveau Code pénal qui proposait dans un souci de simplification et afin d'éviter les lourdeurs d'un renouvellement ou d'une prolongation du délai, de ne pas fixer de délai dans lequel la peine de travail devrait obligatoirement être exécutée mais de se limiter au délai de prescription de la peine. Toutefois, il est approprié que la peine de travail soit assortie d'un délai, car il s'agit d'un moyen de pression pour que la peine soit exécutée dans un délai approprié. Étant donné que cette matière relève en soi de l'exécution des peines, il est proposé, dans le cadre de cet exercice de consolidation, de reprendre cette disposition, en étant pleinement conscient que cet aspect fait également l'objet d'un examen par la Commission Code de l'exécution des peines. Il convient donc de souligner qu'il n'est nullement question d'anticiper les travaux de la Commission, qui formulera ses propositions à ce sujet.

Sous-section 4

L'exécution de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire imposés aux personnes physiques

Les mesures de suspension du prononcé de la condamnation et de sursis, simple ou probatoire, sont actuellement régies par une loi particulière, à savoir la loi sur la probation. L'option a été prise d'intégrer dans

voor geopteerd om de bepalingen van de Probatiewet op te nemen in het nieuwe Strafwetboek.

De wet van 29 juni 1964 wordt aldus opgeheven. Het nieuwe Strafwetboek herneemt echter niet de volledige wet van 29 juni 1964 en de daarin geboden mogelijkheden. In het nieuwe Strafwetboek wordt de opschorting behouden als mogelijkheid zowel voor de onderzoeksgerechten als voor de vonnisgerechten, echter de probatie-opschorting wordt niet behouden. Dit betekent dat vanaf de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek er geen probatieopschorting meer kan worden uitgesproken. Voor wat de opschorting betreft, zijn de herroepingsgronden en de procedure daartoe opgenomen in artikel 64 van het nieuwe Strafwetboek. Echter, gelet op de opheffing van de Probatiewet en de vaststelling dat op het moment van inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek er nog voor een zekere periode probatieopschortingen lopende zullen zijn, die verder moeten worden opgevolgd, moet er een regeling worden voorzien, net zoals voor wat betreft de lopende probatie-uitstellen en de probatie-uitstellen uitgesproken na de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek overeenkomstig artikel 65 van dat Strafwetboek, waarvan de opvolging en controle tijdelijk nog zal verlopen zoals voorzien in de opgeheven Probatiewet, als tijdelijke regeling, tot de inwerkingtreding van het nieuw Strafuitvoeringswetboek. De herroepingsgronden van het gewoon uitstel en het probatie-uitstel zijn opgenomen in artikel 65, § 4, eerste tot derde lid, van het nieuwe Strafwetboek. Op de concrete regeling van het bovenstaande wordt verder ingegaan in de artikelsgewijze commentaren hieronder.

De Probatiewet is van toepassing zowel op natuurlijke personen als op rechtspersonen. In het ontwerp wordt ten aanzien van rechtspersonen een onderscheiden afdeling ingesteld voor de uitvoering van bepaalde straffen die aan rechtspersonen kunnen worden opgelegd, zijnde de probatiestraf en de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, waarbij de controle en het toezicht erop wordt toevertrouwd aan de strafuitvoeringsrechtbank en het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank. Voor wat betreft de probatieopschorting en het probatie-uitstel vertrok het voorontwerp van het algemene opzet dat voor de uitvoering van bestaande straffen een consolidering van de huidige uitvoering wordt nagestreefd, dus ook op dit punt. De probatiestraf is een nieuwe straf voor rechtspersonen waarvoor een uitvoeringsregeling moet worden voorzien, dit is niet het geval voor de probatieopschorting of het probatie-uitstel.

Om redenen van continuïteit in de uitvoering van deze laatsten, werd het verkieslijk geacht om hier in deze tijdelijke regeling niet aan te raken. Het werd het

le nouveau Code pénal les dispositions de la loi sur la probation.

La loi du 29 juin 1964 est dès lors abrogée. Toutefois, le nouveau Code pénal ne reprend pas l'intégralité de la loi du 29 juin 1964 et des possibilités qu'elle prévoyait. Le nouveau Code pénal maintient le sursis comme possibilité tant pour les juridictions d'instruction que pour les juridictions de fond, mais il ne maintient toutefois pas la suspension probatoire. Cela signifie qu'à partir de l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal, une suspension probatoire ne pourra plus être prononcée. En ce qui concerne la suspension, les causes de révocation et la procédure à suivre sont contenues dans l'article 64 du nouveau Code pénal. Toutefois, compte tenu de l'abrogation de la Loi sur la probation et du constat qu'au moment de l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal, il y aura encore pendant une certaine période des suspensions probatoires en cours qui devront continuer à être suivies, il faut prévoir une réglementation, tout comme pour les sursis probatoires en cours et les sursis probatoires prononcés après l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal conformément à l'article 65 du nouveau Code pénal, pour lesquels le suivi et le contrôle seront encore effectués temporairement comme le prévoyait la Loi sur probation, abrogée, à titre provisoire jusqu'à l'entrée en vigueur du nouveau Code de l'exécution de la peine. Les motifs de révocation du sursis simple et du sursis probatoires sont énoncées à l'article 65, § 4, alinéas 1er à 3, du nouveau Code pénal. Les modalités concrètes de ce qui précède sont examinées plus en détail dans les commentaires article par article précisés ci-dessous.

La loi sur la probation s'applique tant aux personnes physiques qu'aux personnes morales. Dans le projet, une section distincte est instaurée pour les personnes morales en ce qui concerne l'exécution de certaines peines pouvant leur être infligées, à savoir la peine de probation et la peine de prestation en faveur de la communauté, dont le contrôle et la surveillance sont confiés au juge de l'exécution des peines et au ministère public auprès du tribunal de l'application des peines. En ce qui concerne la suspension probatoire et le sursis probatoire, l'avant-projet s'est fondé sur l'option générale selon laquelle, pour l'exécution des peines existantes, une consolidation du régime d'exécution actuel est recherchée, y compris sur ce point. La peine de probation constitue une nouvelle peine applicable aux personnes morales, pour laquelle un régime d'exécution doit être prévu, ce qui n'est pas le cas pour la suspension probatoire ni du sursis probatoire.

Pour des raisons de continuité dans l'exécution de ces derniers, il a été jugé préférable de ne pas y toucher dans le cadre de ce régime transitoire. Il n'a pas été

niet wenselijk geacht de strafuitvoeringsrechters in dit tijdelijk kader ook te belasten met een reeds bestaand contentieux, voor dewelke een uitvoeringsregeling bestaat. Omgekeerd, de controle op de uitvoering van de probatiestraf of de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap toevertrouwen aan de probatiecommissie werd ook niet wenselijk daar de taken van de probatiecommissies bij de inwerkingtreding van het nieuwe Strafuitvoeringswetboek zullen overgaan naar de strafuitvoeringsrechter / strafuitvoeringsrechtbank. Nieuwe opdrachten toevertrouwen aan een instantie die op korte termijn zal verdwijnen is ook niet wenselijk.

De Raad van State echter had een fundamenteel bezwaar tegen deze keuze stellende dat wanneer binnen één groep van juridische personen – de natuurlijke personen of de rechtspersonen – een onderscheid gemaakt wordt tussen de wijze van toezicht op en begeleiding van de tenuitvoerlegging van verschillende straffen of bestraffingsmodaliteiten, het gelijkheidsbeginsel vereist dat het onderscheid verantwoord kan worden vanuit de eigen aard van de betrokken straf of bestraffingsmodaliteit. De Raad van State stelt dat het toezicht op de probatieopschorting en het probatie-uitstel dicht aanleunt bij de probatiestraf, maar door voorliggend ontwerp toch door een andere autoriteit zal worden opgevolgd, zonder dat hiertoe een afdoende verantwoording voorhanden is. Dit advies werd gevolgd en een nieuwe afdeling werd ingevoegd onder hoofdstuk inzake de uitvoering van bepaalde straffen opgelegd aan rechtspersonen (zie verder).

Een aantal bepalingen van de huidige Probatiewet worden niet hernomen daar ze worden opgevangen door de artikelen 64 of, in voorkomend geval, 65 van het nieuwe Strafwetboek. Het betreft de artikelen 1, 2 en 8 van de Probatiewet. Artikel 1*bis* van de Probatiewet wordt ook niet hernomen. Dit artikel betreft de opleiding die als probatievoorwaarde kan worden opgelegd. De paragrafen 1 en 2, betreffende het aantal uren dat de opleiding kan bedragen en het bepalen van de overheden en organisaties waar deze ten uitvoer kan worden gelegd, worden niet hernomen. Het is van belang dat de bevoegde diensten van de gemeenschappen voldoende marge hebben om een geschikte opleiding te vinden. Het komt de rechter toe de voorwaarde te bepalen en daarbij aan te geven met welke doelstelling een opleiding moet worden gevolgd, zoals werken aan een agressiethematiek, een sociale vaardigheidstraining of andere volgen. In functie daarvan kan dan worden gekeken naar de beschikbare opleidingen. Het inhoudelijke aspect van de opleiding moet primeren. Het bepalen van het aantal uren opleiding, kan de aanduiding van een opleiding bemoeilijken ingeval er geen opleiding bestaat uit het

jugé souhaitable de charger également les juges de l'application des peines, dans ce cadre temporaire, d'un contentieux déjà existant pour lequel une réglementation de l'exécution est en place. À l'inverse, confier le contrôle de l'exécution de la peine de probation ou la peine de prestation en faveur de la communauté à la commission de probation n'était pas davantage souhaitable, dès lors que les missions des commissions de probation seront transférées au juge de l'application des peines / au tribunal de l'application des peines lors de l'entrée en vigueur du nouveau Code de l'exécution des peines. Attribuer une nouvelle mission à une instance appelée à disparaître à brève échéance n'est en outre pas souhaitable.

Le Conseil d'État, en revanche, avait un grief fondamental contre ce choix, estimant que lorsqu'au sein d'un même groupe de personnes juridiques – les personnes physiques ou les personnes morales – une distinction est opérée entre les modalités de contrôle et de guidance de l'exécution des différentes peines ou modalités de répression, cette distinction puisse être justifiée au regard de la nature propre de la peine ou modalité de répression concernée. Le Conseil d'État souligne que le contrôle de la suspension probatoire et du sursis probatoire est étroitement lié à la peine de probation, mais que, selon le présent projet, il serait suivi par une autre autorité, sans qu'une justification suffisante soit fournie à cet effet. Cet avis a été suivi et une nouvelle section a été insérée dans le chapitre relatif à l'exécution de certaines peines infligées aux personnes morales (voir ci-après).

Un certain nombre de dispositions de l'actuelle loi sur la probation ne seront pas reprises car elles seront absorbées par les articles 64 ou, le cas échéant, 65 du nouveau Code pénal. Il s'agit des articles 1er, 2 et 8 de la loi sur la probation. L'article 1*bis* de la loi sur la probation n'est pas repris non plus. Cet article concerne la formation qui peut être imposée comme condition probatoire. Les paragraphes 1er et 2, concernant le nombre d'heures que la formation peut représenter et la détermination des autorités et organismes au sein desquels elle peut être mise en œuvre, ne sont pas repris. Il importe que les services compétents des communautés disposent d'une marge suffisante pour identifier une formation adéquate. Il appartient au juge de déterminer la condition et d'indiquer l'objectif avec lequel la formation doit être réalisée comme travailler autour d'une problématique d'agression, suivre une formation en compétences sociales ou d'autres. En fonction de cela, les formations disponibles peuvent être examinées. Le contenu de la formation doit être prioritaire. Déterminer le nombre d'heures de formation peut compliquer la désignation de la formation dans le cas où aucune formation ne

aantal door een rechter aangegeven uren. Ook de plaats waar deze kan worden ten uit voer gelegd moet niet worden behouden. Dit is ook niet bepaald in het kader van de probatiestraf, noch in het huidige Strafwetboek, noch in het nieuwe Strafwetboek. De covoorzitters van de Commissie Strafuitvoeringswetboek geven aan dat het wegvallen van deze paragrafen behoort tot de materie van strafuitvoering en stellen zich voornamelijk vragen bij het wegvallen van enige duiding omtrent het aantal uren dat een opleiding kan bedragen. Er wordt dus benadrukt dat de beslissing om deze bepalingen niet te hernemen op geen enkele wijze een voorafname is op wat de Commissie Strafuitvoeringswetboek zal beslissen.

Voor wat betreft de werkstraf zijn dergelijke bepalingen van mogelijke tewerkstellingsplaatsen wel nuttig, aangezien er moet worden over gewaakt dat deze niet mag niet bestaan uit een activiteit die, in de aangewezen overheidsdienst of vereniging, doorgaans door bezoldigde werknemers wordt verricht.

Paragrafen 3 en 4 van dit artikel, betreffende de mogelijkheid om in de fase van de straftoemeting hiertoe voorafgaandelijk een beknopt voorlichtingsverslag of een maatschappelijke enquête te vragen, worden niet hernomen aangezien dit immers wordt opgevangen door de mogelijkheid voorzien in artikel 31 van het nieuwe Strafwetboek inzake het voorlichtingsrapport. Ook artikel 10*bis* van de Probatiewet, betreffende de overlegstructuren op federaal en lokaal niveau wordt niet hernomen, zoals hoger reeds aangehaald, komen zij in de door de desbetreffende bepalingen voorziene constellatie niet meer samen en zal de Commissie Strafuitvoeringswetboek de eventuele nood aan nieuwe overlegstructuren evalueren.

Voor wat betreft de procedurele aspecten vervat in de artikelen 3, 4, 5 en 6 van de Probatiewet, deze worden onder het hoofdstuk wijzigingsbepalingen van dit ontwerp ingevoegd in het Wetboek van Strafvordering. De covoorzitters van de Commissie Strafuitvoeringswetboek merken op dat momenteel niet alle procedurele bepalingen zijn opgenomen in het Wetboek van Strafvordering (bijvoorbeeld ook wat betreft de uitvoering van vrijheidsstraffen). De Commissie zal zich moeten uitspreken over de verdeling van de bepalingen tussen het Strafwetboek, het Wetboek van de Strafuitvoering en het Wetboek van Strafvordering. Er wordt dus benadrukt dat de keuze om de procedurele bepalingen van de Probatiewet op te nemen in het Wetboek van strafvordering is genomen zonder vooruit te lopen op de werkzaamheden van de Commissie.

Artikel 18, § 1, van de Probatiewet, wordt niet hernomen, daar de strafvordering niet meer verjaart na

comporte le nombre d'heures indiqué par un juge. Il ne faut pas non plus retenir le lieu où la formation peut être mise en œuvre. Cela n'est pas non plus prévu dans le cadre de la probation, ni dans le Code pénal actuel, ni dans le nouveau Code pénal. Les coprésidents de la Commission Code de l'exécution des peines indiquent que la suppression de ces paragraphes relève de la matière de l'exécution des peines et s'interrogent principalement sur l'absence de toute précision concernant le nombre d'heures que peut représenter une formation. Il est donc souligné que la décision de ne pas reprendre ces dispositions ne constitue en aucun cas une anticipation des décisions que la Commission Code de l'exécution des peines prendra à ce sujet.

En ce qui concerne la peine de travail, de telles dispositions sur les lieux d'exécution possibles sont toutefois utiles, car il faut veiller à ce qu'elle ne consiste pas en une activité qui, dans le service public ou l'association désignés, est habituellement exercée par des travailleurs rémunérés.

Les paragraphes 3 et 4 de cet article, concernant la possibilité d'un rapport d'information sommaire ou d'un rapport social, ne sont pas repris, cette possibilité étant désormais couverte par la possibilité prévue dans l'article 31 du nouveau Code pénal relatif au rapport d'information. L'article 10*bis* de la loi sur la probation, relatif aux structures de concertation aux niveaux fédéral et local, n'est pas non plus repris. Comme déjà mentionné ci-dessus, ces structures ne se réunissent plus dans la configuration prévue par les dispositions concernées. La Commission Code de l'exécution des peines évaluera l'éventuel besoin de nouvelles structures de concertation.

Quant aux aspects procéduraux contenus dans les articles 3, 4, 5 et 6 de la loi sur la probation, ils sont insérés dans le Code d'instruction criminelle, par le chapitre relatif aux dispositions modificatives du présent projet. Les coprésidents de la Commission Code de l'exécution des peines relèvent que, à l'heure actuelle, toutes les dispositions procédurales ne sont pas reprises dans le Code d'instruction criminelle (notamment en ce qui concerne l'exécution des peines privatives de liberté). La Commission devra se prononcer sur la répartition des dispositions entre le Code pénal, le Code de l'exécution des peines et le Code d'instruction criminelle. Il est donc souligné que le choix d'insérer les dispositions procédurales de la loi sur la probation dans le Code d'instruction criminelle a été fait sans anticiper les travaux de la Commission.

L'article 18, § 1er, de la loi sur la probation n'est pas repris, étant donné que l'action publique n'est plus

de aanhangigmaking bij de rechter ten gronde. Voor wat betreft paragraaf 2, deze wordt in het kader van de reparatiewetgeving van het nieuwe Strafwetboek, hernomen in artikel 74 van het nieuwe Strafwetboek in een nieuwe paragraaf 3.

Artikel 18*bis* van de Probatiewet dat het conversiemechanisme voor de rechtspersonen omvat, wordt niet hernomen aangezien het nieuwe Strafwetboek is afgestapt van de tabel voor de conversie van de opsluitingen en de gevangenisstraffen in geldboeten en voorziet in een rechtstreekse regeling van de op rechtspersonen toepasselijke straffen volgens niveaus van straffen voor natuurlijke personen.

Art. 10

Dit artikel herneemt in grote lijnen artikel 9 van de Probatiewet. Gelet op het advies van de Raad van State waaruit volgt dat deze afdeling uitdrukkelijk wordt beperkt tot natuurlijke personen, spreekt het voor zich dat enkel zij aan de begeleiding van de bevoegde diensten van de gemeenschappen zijn onderworpen, dit hoeft niet meer geëxpliciteerd te worden in de tekst van de bepaling zelf. De tekst werd gealigneerd op de door dit ontwerp in artikel 2 ingevoegde definitie van de bevoegde diensten van de gemeenschappen en hun opdrachten.

Vanuit deze optiek wordt ook de doelstelling van deze begeleiding, actueel opgenomen in het eerste lid van artikel 9, niet hernomen. Deze was en wordt door het nieuwe Strafwetboek trouwens ook niet afzonderlijk uitgeschreven voor de straf onder elektronisch toezicht, de werkstraf en de probatiestraf. Bovendien kadert dit ook binnen het geheel van de strafdoelen zoals ingeschreven in artikel 27 van het Strafwetboek. De covoorzitters van de Commissie Strafuitvoeringswetboek herinneren er in hun advies aan dat deze doelstellingen betrekking hebben op de keuze van de straf en de bepaling van haar duur. Binnen de Commissie wordt ook een debat gevoerd over de doelstellingen van de straf in het kader van haar uitvoering, doelstellingen die dus verschillend kunnen zijn van die welke ten grondslag liggen aan de keuze en de bepaling van de straf. Ook hier moet dus worden benadrukt dat in deze niet wordt vooruitgelopen op de werkzaamheden van de Commissie.

Op de tenuitvoerlegging van de probatiemaatregelen wordt toegezien door de probatiecommissie. Deze principes blijven behouden, zowel voor de betrokkenen die het voorwerp uitmaken van een probatie-opschorting op het moment van de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek, de veroordeelden tot een probatie-uitstel op het moment van inwerkingtreding van het Strafwetboek, en degenen die veroordeeld worden tot een probatie-uitstel

prescrite après avoir été portée devant le juge de fond. Quant au paragraphe 2, il est rétabli à l'article 74 du nouveau Code pénal dans un nouveau paragraphe 3 dans le cadre de la législation de réparation du nouveau Code pénal.

L'article 18*bis* de la loi sur la probation contenant le mécanisme de conversion pour les personnes morales, n'est pas repris vu que nouveau Code pénal a abandonné la table de conversion des peines de réclusion et d'emprisonnement en amendes et prévoit une réglementation spécifique pour les peines applicables aux personnes morales en fonction des niveaux de peine définis pour les personnes physiques.

Art. 10

Cet article reprend dans les grandes lignes l'article 9 de la loi sur la probation. Compte tenu de l'avis du Conseil d'État, dont il ressort que cette section est expressément limitée aux personnes physiques, il va de soi que seules celles-ci sont soumises à la guidance des services compétents des communautés; il n'est dès lors plus nécessaire de l'expliciter dans le texte même de la disposition. Le texte a été aligné sur la définition des services compétents des communautés et leurs missions comme repris dans l'article 2 du présent projet.

Dans cette perspective, l'objectif de cette surveillance, actuellement reprise au premier alinéa de l'article 9, n'est pas non plus réactivé. D'ailleurs, il n'a pas été et n'est pas non plus inscrit dans le nouveau Code pénal séparément pour la peine de surveillance électronique, la peine de travail et la peine de probation. Ceci s'inscrit en outre dans le cadre général des objectifs de la peine tels que consacrés à l'article 27 du nouveau Code pénal. Les coprésidents de la Commission Code de l'exécution des peines rappellent dans leur avis que ces objectifs concernent le choix de la peine et la détermination de sa durée. Un débat est également en cours au sein de la Commission sur les objectifs de la peine dans le cadre de son exécution, lesquels peuvent donc différer de ceux qui sous-tendent le choix et la détermination de la peine. Il convient donc ici aussi de souligner qu'il n'est nullement question d'anticiper les travaux de la Commission.

L'exécution des mesures probatoires est contrôlée par les commissions de probation. Ces principes sont maintenus tant pour les intéressés qui font l'objet d'une suspension probatoire au moment de l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal, que pour les personnes condamnées à une sursis probatoire au moment de l'entrée en vigueur du Code pénal, que pour les personnes condamnées à une sursis probatoire après l'entrée en

na de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek en dit in het kader van deze tijdelijke wetgeving tot de inwerkingtreding van het nieuwe Strafuitvoeringswetboek.

Art. 11

Het artikel 9 van dit ontwerp herneemt de inhoud van het artikel 11 van de Probatiewet. De verwijzingen naar de bevoegde dienst van de gemeenschappen worden aangepast. Voor het overige wordt enkel de mededeling van de in kracht van gewijsde gegane veroordeling aan de probatiecommissie en de bevoegde dienst van de gemeenschappen vereenvoudigd. Actueel is voorzien dat de griffie van het veroordelend gerecht hiertoe een uitgifte moet overmaken. De notie 'uitgifte" betekent strikt genomen het overmaken van de authentieke akte, die schriftelijk is. Teneinde dubbel werk te vermijden (versturen van de uitgifte en het uploaden ervan in het digitaal platform) of het enkel verzenden per post van de uitgifte te vermijden, is voorzien dat een papieren uitgifte niet meer nodig is.

De taalkundige opmerking van de Raad van State voor de Nederlandse tekstversie onder randnummer 23 van het advies werd doorgevoerd.

Art. 12

Dit artikel herneemt artikel 9*bis* van de Probatiewet, met uitzondering van het eerste lid, dat het met redenen omklede advies betreft van een dienst gespecialiseerd in de begeleiding of de behandeling van seksuele delinquenten dat de vonnisgerechten moeten inwinnen in geval van bepaalde zedenmisdrijven gepleegd ten aanzien van of met hulp van minderjarigen. Dit betreft de vonnisfase die in het nieuwe Strafwetboek werd vertaald in artikel 32 van het nieuwe Strafwetboek. De uitnodiging van de betrokkene door de probatiecommissie om een geschikte persoon of dienst te vinden ingeval een begeleiding of behandeling moet worden gevolgd is een onnodige tussenstap en kan dus worden geschrapt. De gekozen persoon of dienst moet wel ter goedkeuring aan de probatiecommissie blijvend te worden voorgelegd, die aldus kan waken over de kwaliteit van de gekozen begeleiding of behandeling. De actuele verwijzing in artikel 9*bis*, tweede lid, van de Probatiewet naar het feit dat de probatiecommissie kennis neemt van het actueel verplicht door de vonnisrechter te vragen met redenen omklede advies ingeval van bepaalde seksuele misdrijven is hierbij niet hernomen. Dit advies wordt opgesteld ten behoeve van de vonnisrechter om (mede) op basis daarvan de meest geschikte probatiemaatregel(en) op te leggen. Vervolgens zal de bevoegde ambtenaar van de gemeenschappen hier een concrete invulling aan

vigueur du nouveau Code pénal et sous cette législation temporaire jusqu'à l'entrée en vigueur d'un nouveau Code d'exécution des peines.

Art. 11

L'article 9 du présent projet reprend le contenu de l'article 11 de la loi sur la probation. Les renvois vers le service compétent des communautés sont adaptés. Pour le reste, seule est simplifiée la communication de la décision entrée en force de chose jugée à la commission de probation et au service compétent des communautés. Actuellement, il est prévu que le greffe de la juridiction de jugement doit à cet effet transmettre une expédition. La notion d'"expédition" signifie, au sens strict, la transmission de l'acte authentique, sous forme écrite. Afin d'éviter un double travail (l'envoi de l'expédition et son téléchargement sur la plateforme numérique) ou un envoi uniquement postal de l'expédition, il est prévu qu'une expédition sur un support en papier n'est plus nécessaire.

Il a été tenu compte de l'observation linguistique du Conseil d'État relative à la version néerlandaise du texte, figurant au numéro 23 de l'avis.

Art. 12

Cet article reprend l'article 9*bis* de la loi sur la probation, à l'exception de l'alinéa premier, qui concerne l'avis d'un service spécialisé dans la guidance ou le traitement des délinquants sexuels que les juridictions de jugement doivent prendre dans le cas de certaines infractions de mœurs commises envers des mineurs ou avec leur aide. Ceci concerne la phase de jugement qui a été traduit dans l'article 32 du nouveau Code pénal. L'invitation adressée à la personne concernée par la commission de probation afin de trouver une personne ou un service approprié en cas guidance ou de traitement est une étape superflue et peut donc être supprimée. Toutefois, la personne ou le service choisi doit toujours être soumis à l'approbation de la commission de probation qui peut ainsi veiller à la qualité de la guidance ou du traitement proposé. La référence actuelle, figurant à l'article 9*bis*, alinéa 2, de la loi sur la probation, au fait que la commission de probation prend connaissance de l'avis motivé, dorénavant obligatoire et sollicité par le juge du fond en cas de certaines infractions à caractère sexuel, n'est pas reprise en l'espèce. Cet avis est établi à l'intention du juge du fond afin de permettre à celui-ci d'imposer, notamment sur cette base, la ou les mesures probatoires les plus appropriées. Ensuite, le fonctionnaire compétent des communautés en assurera la mise en œuvre concrète, et le choix pourra – en cas de doute

geven en kan de keuze – bij twijfel of discussie – aan de probatiecommissie worden voorgelegd. Deze formulering is in lijn met de formulering die werd ingeschreven in artikel 5 van voorliggend ontwerp met betrekking tot de probatiestraf.

Art. 13

Dit artikel herneemt artikel 12 van de Probatiewet, dat de mogelijkheden betreft voor de probatiecommissie om de bij de rechterlijke beslissing gestelde voorwaarden geheel of ten dele op te schorten, nader te omschrijven of aan te passen aan de omstandigheden en de procedure die daartoe moet worden gevolgd.

Er wordt voorgesteld de tekst op een punt te wijzigen door de schrapping van de bewoordingen dat de probatiecommissie de probatievoorwaarden niet kan verscherpen en dit met het oog op coherentie met wat reeds was voorzien voor de (autonome) probatiestraf in het huidige Strafwetboek waar deze zinsnede niet is voorzien. Dit blijkt op het terrein aanleiding te geven tot verwarring over de interventiemogelijkheden van de probatiecommissie in deze beide constellaties. De notie “verscherpen” geeft ook aanleiding tot onduidelijkheid op het terrein. Het is gepast om aan deze incoherentie een einde te maken, zelfs in het kader van deze zogenaamde consolideringsoefening omdat moeilijk te verantwoorden valt waarom de uitvoering van de probatiestraf en het probatie-uitstel op dat punt van elkaar zouden verschillen.

Een aanpassing of aanvulling van de voorwaarden kan bij gewijzigde omstandigheden, maar wel steeds binnen het kader van de problematiek(en) die de vonnisrechter had vastgesteld, en waarop die wou inspelen via het opleggen van bijzondere voorwaarden. Dergelijke aanpassing kan in het kader van de probatievoorwaarden een verstrenging inhouden, bijvoorbeeld: van een ambulante naar residentiële behandeling omdat dat nodig is om (op een veilige manier) te ontwennen van drugs. Dit kan ook een aanvulling inhouden: bijvoorbeeld een behandeling volgen voor een alcoholverslaving, wanneer alcoholgebruik vaak de uitlokkende factor blijkt te zijn van agressief gedrag, en de vonnisrechter als oorspronkelijke voorwaarde had opgelegd om te werken aan een agressieproblematiek. Wat de probatiecommissie niét kan, is de bijzondere voorwaarden aanpassen of aanvullen op een manier die geen link vertoont met de oorspronkelijke feiten en achterliggende oorzaken vastgesteld door de vonnisrechter. Dit past ook volledig in de logica van het nieuwe Strafwetboek waarbij het telkens de vonnisrechter zelf toekomt om de bijzondere voorwaarden te bepalen (en niet meer de probatiecommissie). Uit de toelichting bij het nieuwe Strafwetboek

ou de contestation – être soumis à l’appréciation de la commission de probation. Cette formulation est en ligne avec la formulation proposée dans l’article 5 du présent projet, en ce qui concerne la peine de probation.

Art. 13

Cet article reprend l’article 12 de la loi sur la probation qui concerne les possibilités pour la commission de probation de suspendre, en tout ou en partie, les conditions fixées par la décision judiciaire, de les préciser ou de les adapter aux circonstances ainsi que la procédure à suivre à cet effet.

Il est proposé de modifier le texte en un point, en supprimant la mention selon laquelle la commission de probation ne peut pas rendre plus sévères les conditions de probation, et ce dans un souci de cohérence avec ce qui était déjà prévu pour la peine de probation (autonome) dans le Code pénal actuel, où cette formulation ne figurait pas. Cette différence s’avère, sur le terrain, être source de confusion quant aux possibilités d’intervention de la commission de probation dans ces deux configurations. La notion même de “rendre plus sévères” des conditions engendre également une insécurité juridique sur le terrain. Il est opportun de mettre fin à cette incohérence, même dans le cadre du présent exercice de consolidation, car il est difficilement justifiable que l’exécution de la peine de probation et celle du sursis probatoire diffèrent à cet égard.

Une adaptation ou un complément des conditions peut intervenir en cas de changement de circonstances, mais toujours dans le cadre de la/les problématique(s) constatée(s) par le juge du fond et auxquelles il souhaitait répondre en imposant des conditions particulières. Une telle adaptation peut, dans le cadre des conditions probatoires, impliquer un renforcement, par exemple: le passage d’un traitement ambulatoire à un traitement résidentiel lorsqu’il est nécessaire de se sevrer de manière (suffisamment) sûre des drogues. Elle peut aussi consister en un complément: par exemple suivre un traitement pour une dépendance à l’alcool, lorsque la consommation d’alcool apparaît fréquemment comme le facteur déclencheur de comportements agressifs, et que le juge du fond avait initialement imposé de travailler sur une problématique d’agressivité. Ce que la commission de probation ne peut pas faire, c’est adapter ou compléter les conditions particulières d’une manière qui n’a aucun lien avec les faits initiaux et les causes sous-jacentes établies par le juge du fond. Cela s’inscrit pleinement dans la logique du nouveau Code pénal, selon lequel il revient toujours au juge du fond lui-même de déterminer les conditions particulières (et non plus à la commission

werd dit verantwoord vanuit het beginsel van legaliteit van de straffen en de vereiste van rechtszekerheid. Ook werd gesteld dat kennis van de bijzondere voorwaarden essentieel is opdat de beklaagde zijn instemming met kennis van zaken zou kunnen geven. Diezelfde redenen beperken dus ook de marge van de probatiecommissie om hier vervolgens van af te wijken via een aanpassing. Er wordt bovendien aan herinnerd dat een wijziging van de voorwaarden onderworpen is aan een tegensprekelijk debat en dat zowel de veroordeelde als het openbaar ministerie hoger beroep kunnen aantekenen tegen de beslissingen van de probatiecommissie.

Overeenkomstig het advies van de Raad van State onder randnummer 24 werd bepaald dat de kennisgeving van de beslissing van probatiecommissie aan de betrokkene bij aangetekende zending moet gebeuren. Ook de taalkundige opmerking voor § 2, derde lid, Franstalige tekstversie, werd doorgevoerd.

Volgend op het advies van het College van procureurs-generaal wordt in de paragrafen 1 en 2, derde lid, verduidelijkt dat deze kennisgeving ook moet gebeuren aan de raadsman van de betrokkene. Hoewel niet voorzien in artikel 12 van de Probatiewet, is het inderdaad gepast dit hier ook expliciet in te schrijven afgestemd op wat is voorzien in de bepalingen inzake de probatiestraf en de werkstraf.

Art. 14

Dit artikel herneemt artikel 13 van de Probatiewet betreffende de herroeping van de opschorting. Artikel 64, § 4, van het nieuwe Strafwetboek voorziet de herroepingsgronden voor wat betreft de gewone opschorting. Echter, er is een regeling nodig voor wat betreft de herroeping van de lopende probatie-opschortingen op het moment van inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek en de daarmee gepaard gaande opheffing van de Probatiewet. Dit is het opzet van dit artikel.

Volgend op het advies van de Raad van State onder randnummer 26 werd dit artikel grondig herschreven teneinde overlappingen met het nieuwe Strafwetboek te voorkomen. Het voorontwerp stemde in een eerste paragraaf de herroepingsgronden van artikel 13, §§ 1 en 1*bis* van de Probatiewet af op de formulering van artikel 64, § 4, van het nieuwe Strafwetboek. De Raad van State stelde echter dat de §§ 1, 2 en 4, van het artikel in ontwerp betreffende de herroepingsgronden konden worden samengebracht in een paragraaf die enkel

de probation). Dans les travaux préparatoires du nouveau Code pénal, cette évolution a été justifiée par le principe de légalité des peines et l'exigence de sécurité juridique. Il y a également été souligné que la connaissance des conditions particulières est essentielle pour que le prévenu puisse donner son consentement en connaissance de cause. Ces mêmes raisons limitent donc aussi la marge de la commission de probation pour ensuite s'en écarter par voie d'adaptation. Il est rappelé en outre qu'une modification des conditions fait l'objet d'un débat contradictoire et que tant le condamné que le ministère public peuvent toujours interjeter appel des décisions de la commission de probation.

Conformément à l'avis du Conseil d'État au numéro 24, il a été déterminé que la notification de la décision de la commission de probation à la personne concernée se ferait par envoi recommandé. Il a également été tenu compte de l'observation linguistique relative au § 2, alinéa 3, de la version française du texte.

Suite à l'avis du Collège des procureurs généraux, il est précisé dans les paragraphes 1er et 2, troisième alinéa, que cette notification doit également être adressée au conseil de la personne concernée. Bien que cela ne soit pas prévu à l'article 12 de la loi sur la probation, il est en effet approprié de l'inscrire explicitement ici, en cohérence avec les dispositions relatives à la peine de probation et à la peine de travail.

Art. 14

Cet article reprend l'article 13 de la loi sur la probation en ce qui concerne la révocation de la suspension. L'article 64, § 4, du nouveau Code pénal prévoit les motifs de révocation en ce qui concerne la suspension simple. Cependant, une disposition est nécessaire en ce qui concerne la révocation des suspensions probatoires en cours au moment de l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal et de l'abrogation concomitante de la loi sur la probation. Tel est l'objet du présent article.

Suite à l'avis du Conseil d'État au numéro 26, cet article a été entièrement réécrit afin d'éviter les chevauchements avec le nouveau Code pénal. L'avant-projet avait, dans un premier paragraphe, aligné les motifs de révocation des articles 13, §§ 1er et 1er*bis* de la loi sur la probation avec la rédaction de l'article 64, § 4, du nouveau Code pénal. Le Conseil d'État a cependant estimé que les §§ 1er, 2 et 4 de l'article en projet relatifs aux motifs de révocation pouvaient être regroupés en un seul paragraphe ne reprenant que les motifs de révocation pour

herroepingsgronden inzake de niet naleving van de voorwaarden hernam en voor de overige verwijst naar herroepingsgronden opgenomen in artikel 64, § 4, van het Strafwetboek.

Zoals de experten Strafwetboek aangeven moeten herhalingen met wat reeds is opgenomen in het nieuwe Strafwetboek worden vermeden. Dit artikel betreft echter de herroeping van de probatieopschorting, een maatregel die in het raam van het nieuwe Strafwetboek niet meer zal bestaan. Voor de op het moment van inwerkingtreding lopende probatieopschortingen moet weliswaar een regeling worden voorzien. Vermits artikel 64 van het nieuwe Strafwetboek enkel de opschorting betreft, leek het aangewezen de volledige regeling voor de herroeping van de probatieopschorting in deze tekst op te nemen, afgestemd op wat is voorzien in het nieuwe Strafwetboek voor de opschorting en rekening houdend met wat is voorzien in artikel 13 van de Probatiewet voor wat betreft de procedure tot herroeping. Zoals reeds aangegeven, werd op advies van de Raad van State op dit voornemen teruggekomen.

Ook voor wat de territoriale bevoegdheid betrof van de vonnisgerechten inzake de herroeping hernam het voorontwerp deze zoals voorzien in de Probatiewet (rechtbank van eerste aanleg van de verblijfplaats van de betrokkene of de politierechtbank van de plaats van het misdrijf). De Raad van State merkte echter op dat een keuze moest worden gemaakt tussen deze territoriale bevoegdheid en deze die lijkt voort te vloeien uit artikel 64, § 4, eerste lid, van het Strafwetboek (de correctionele rechtbank of de politierechtbank die de opschorting gelast heeft). Er werd dan ook geopteerd om deze af te stemmen op wat is voorzien in het nieuwe Strafwetboek. Ook werd verduidelijkt dat het tweede lid van artikel 136*sexies*, van het Wetboek van strafvordering van toepassing is.

Volgend op advies van het College van procureurs-generaal wordt in § 3 (gelet op het niet hernemen van de in het voorontwerp voorziene § 4, is de opmerking met betrekking tot deze paragraaf niet meer relevant) de term “gerecht” vervangen door de term “vonnisgerecht” om redenen van coherentie met de formulering in artikel 15 van dit ontwerp.

Op advies van de Raad van State werd ook de tweede zin van § 5 (nu § 3) en paragraaf 7, eerste lid, (tweede lid hernomen in § 5 van het ontwerp) niet meer hernomen daar deze aspecten ook worden geregeld door artikel 64, § 4, tweede en derde lid, van het Strafwetboek. In paragraaf 3 (§ 5 in het voorontwerp) werd bepaald dat deze betrekking heeft op zowel de opschorting als de probatieopschorting (artikel 64, § 4, van het nieuwe

non-respect des conditions, et renvoyant pour les autres motifs à ceux prévus à l’article 64, § 4, du Code pénal.

Comme l’indiquent les experts du Code pénal, les répétitions avec ce qui est déjà repris dans le nouveau Code pénal doivent être évitées. Cet article concerne toutefois la révocation de la suspension probatoire, une mesure qui n’existera plus dans le cadre du nouveau Code pénal. Il convient néanmoins de prévoir une réglementation pour les suspensions probatoires en cours au moment de l’entrée en vigueur. Étant donné que l’article 64 du nouveau Code pénal ne concerne que la suspension, il semblait opportun d’insérer dans le présent texte l’ensemble des dispositions relatives à la révocation de la suspension probatoire, en les alignant sur ce qui est prévu dans le nouveau Code pénal pour la suspension et en tenant compte de ce que prévoit l’article 13 de la loi sur la probation en ce qui concerne la procédure de révocation. Comme indiqué précédemment, il a été renoncé à cette intention sur avis du Conseil d’État.

En ce qui concerne également la compétence territoriale des tribunaux pour les procédures de révocation, l’avant-projet de loi reprenait celle prévue dans la loi sur la probation (le tribunal de première instance de la résidence de l’intéressé ou le tribunal de police du lieu de l’infraction). Cependant, le Conseil d’État a relevé qu’un choix devait être fait entre cette compétence territoriale et celle qui semble découler de l’article 64, § 4, alinéa 1er, du Code pénal (le tribunal correctionnel ou le tribunal de police ayant ordonné le sursis). Il a donc été décidé de l’harmoniser avec les dispositions du nouveau Code pénal. Il a également été précisé que le deuxième alinéa de l’article 136*sexies* du Code d’instruction criminelle s’applique.

Suite à l’avis du Collège des procureurs généraux, le terme “juridiction” est remplacé dans le § 3 (vu le fait que le § 4 prévu dans l’avant-projet n’est pas repris, la remarque n’est plus pertinente pour ce paragraphe) par le terme “juridiction de jugement”, pour des raisons de cohérence avec la formulation de l’article 15 du présent projet.

Sur avis du Conseil d’État, la deuxième phrase du § 5 (maintenant § 3) ainsi que le paragraphe 7, premier alinéa (le deuxième alinéa repris au § 5 du projet) n’ont pas été reproduits, ces aspects étant également régis par l’article 64, § 4, deuxième et troisième alinéas, du Code pénal. Il a été prévu, dans le paragraphe 3 (§ 5 de l’avant-projet), que celui-ci concerne à la fois le sursis et le sursis probatoire (l’article 64, § 4, du nouveau Code

Strafwetboek bepaalt immers niet de wijze van gedinginleiding voor de herroeping van de opschorting) en dit overeenkomstig het advies van de Raad van State onder randnummer 22, vierde lid, samen gelezen met randnummer 26, vierde lid). Tot slot, zoals aangegeven in voetnoot 12 van het advies werd ook een paragraaf inzake de rechtsmiddelen opgenomen (paragraaf 4).

Art. 15

Dit artikel herneemt artikel 14 van de Probatiewet voor wat betreft de facultatieve herroeping van het probatie-uitstel. Artikel 65, § 4, tweede, derde en vierde lid, van het nieuwe Strafwetboek omvat de facultatieve herroepingsgronden. De verwijzing houdt rekening met het nieuw ingevoegde lid inzake de facultatieve herroepingsgrond in verkeerszaken die wordt ingevoerd door het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek en de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek II van het Strafwetboek. Het nieuwe Strafwetboek deelt de bevoegdheid om te oordelen over deze facultatieve herroeping toe aan de strafuitvoeringsrechtbank. In afwachting van de overdracht van de bevoegdheid aan de strafuitvoeringsrechtbank, moet deze bevoegdheid verder worden uitgeoefend door de probatiecommissie. De actuele procedure hiertoe wordt dus hernomen, mits enkele afstemmingen op het nieuwe Strafwetboek. In paragraaf 1 betreft dit een loutere kruisverwijzing inzake de herroeping in verkeerszaken. In paragraaf 2 wordt voorgesteld om de herroepingsgrond te formuleren zoals deze is opgenomen in het nieuwe Strafwetboek waar gesproken wordt van een *ernstige* niet-naleving van de opgelegde *algemene of bijzondere* voorwaarden.

De experten Strafwetboek geven ook hier aan dat overlappingen met het nieuwe Strafwetboek moeten worden vermeden. Zoals hoger aangegeven betreft dit artikel de facultatieve herroeping van het probatie-uitstel. Voor de herroepingsgronden wordt verwezen naar wat is voorzien in artikel 65 van het nieuwe Strafwetboek. Voor het overige regelt het artikel de procedure tot herroeping. De verjaring van de vordering tot herroeping wordt hier opgenomen aangezien de formulering in artikel 65, § 4, van het nieuwe Strafwetboek is afgestemd op de bevoegdheid van de strafuitvoeringsrechtbank. Aldus wordt overlapping vermeden.

In het voorontwerp van wet werd inderdaad vooruitgelopen op de wijzigingen van artikel 65 van het nieuwe Strafwetboek zoals voorzien in het wetsontwerp “tot wijziging van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek en de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek II van het Strafwetboek”, zoals aangegeven door de Raad van State. De foute

pénal ne prévoit en effet pas la manière d’introduire l’action en révocation du sursis) et ceci conformément à l’avis du Conseil d’État, formulé au numéro 22, quatrième alinéa, lu de concert avec le numéro 26, quatrième alinéa). Enfin, comme indiqué en note de bas de page 12 de l’avis, un paragraphe relatif aux voies de recours a également été ajouté (paragraphe 4).

Art. 15

Cet article reprend l’article 14 de la loi sur la probation en ce qui concerne la révocation facultative du sursis probatoire. L’article 65, § 4, alinéas 2, 3 et 4, du nouveau Code pénal porte sur les motifs facultatifs de révocation. Le renvoi tient compte de l’alinéa nouvellement inséré en matière de roulage par le projet de loi modifiant la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal et la loi du 29 février 2024 introduisant le livre II du Code pénal. Le nouveau Code pénal attribue la compétence de statuer sur ces motifs au tribunal de l’application des peines. Dans l’attente du transfert de compétence à ce tribunal, cette compétence devra continuer à être exercée par la commission de probation. La procédure actuelle y relative est donc reprise, moyennant quelques alignements sur le nouveau Code pénal. Au paragraphe 1er, il s’agit d’un simple renvoi à la révocation dans les affaires de circulation routière. Au paragraphe 2, il est proposé de formuler le motif de révocation de façon similaire à ce qui est prévu par le nouveau Code pénal qui fait référence à une inobservation *grave* des conditions de probation *générales ou particulières*.

Les experts du Code pénal indiquent également ici qu’il convient d’éviter tout doublon avec le nouveau Code pénal. Comme mentionné plus haut, cet article concerne la révocation facultative du sursis probatoire. Pour les motifs de révocation, il est renvoyé à l’article 65 du nouveau Code pénal. Pour le reste, l’article règle la procédure de révocation. Le délai de prescription de l’action en révocation est repris ici, étant donné que la formulation de l’article 65, § 4, du nouveau Code pénal est adaptée à la compétence du tribunal de l’application des peines. Ainsi, tout doublon est évité.

L’avant-projet de loi anticipait effectivement les modifications de l’article 65 du nouveau Code pénal, telles que prévues dans le projet de loi “modifiant la loi du 29 février 2024 portant introduction du livre Ier du Code pénal et la loi du 29 février 2024 portant introduction du livre II du Code pénal”, comme l’a relevé le Conseil d’État. Les renvois erronés mentionnés au numéro 27

kruisverwijzingen aangegeven onder randnummer 27 van de Raad van State werden aangepast. De opmerking van de Raad van State onder randnummer 28 werd niet gevolgd. Noch artikel 14 van de Probatiewet, noch artikel 65 van het nieuwe Strafwetboek voorziet een regeling voor de verjaringstermijn van de vordering tot herroeping in geval van een nieuw misdrijf. In deze werd dus geopteerd voor een consolidering van de bestaande en met de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek nieuwe toestand. In de rechtsleer wordt aangegeven dat als te lang wordt gewacht na afloop van de proefperiode om een vordering tot herroeping van een uitstel wegens een nieuw misdrijf in te leiden, de overschrijding van de redelijke termijn kan worden ingeroepen. Het Grondwettelijk Hof oordeelde bij arrest nr. 77/2019 van 23 mei 2019 in antwoord op een prejudiciële vraag dat dit geen discriminatie inhoudt. De Commissie Strafuitvoeringswetboek kan in voorkomend geval, ter zake voorstellen formuleren.

Art. 16

Dit artikel herneemt artikel 15 van de Probatiewet. Volgend op het advies van de experten Strafwetboek wordt de mogelijkheid voor het openbaar ministerie om de veroordeelde tot een probatie-uitstel te doen opsluiten, beperkt tot een *ernstige* niet-naleving van de probatievoorwaarden en dit in lijn met de formulering van artikel 65 van het Strafwetboek voor wat betreft de herroeping van het probatie-uitstel.

Art. 17

Dit artikel herneemt artikel 16 van de Probatiewet ongewijzigd. Zowel de experten Strafwetboek als het College van procureurs-generaal geven aan dat de in dit geval voorziene onbeperkte cumulatie van straffen niet in tegenstrijd is met de regels inzake meerdaadse samenloop zoals voorzien in artikel 62 van het Strafwetboek. Het nieuwe misdrijf is gepleegd binnen de proeftijd, wat betekent dat het werd gepleegd nadat de eerste beslissing in kracht van gewijsde is gegaan: er is dus geen sprake van samenloop en er is geen aanleiding om artikel 62 van het Strafwetboek toe te passen.

Art. 18

Dit artikel herneemt artikel 17 van de Probatiewet met uitzondering van het tweede lid dat voorziet dat in geval van een nieuwe vervolging bij een probatieopschorting of probatie-uitstel daarbij ook een verslag van de probatiecommissie wordt gevoegd over het gedrag

de l'avis du Conseil d'État ont été corrigés. L'observation formulée par le Conseil d'État au numéro 28 n'a pas été suivie. Ni l'article 14 de la loi relative à la probation, ni l'article 65 du nouveau Code pénal ne prévoient de régime en matière de délai de prescription de l'action en révocation en cas de nouvelle infraction. Il a dès lors été opté pour une consolidation de la situation existante et de la situation nouvelle résultant de l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal. La doctrine relève que, lorsqu'un délai trop long s'écoule après l'expiration de la période d'épreuve avant l'introduction d'une action en révocation du sursis en raison d'une nouvelle infraction, le dépassement du délai raisonnable peut être invoqué. La Cour constitutionnelle a jugé, dans son arrêt n° 77/2019 du 23 mai 2019, rendu en réponse à une question préjudicielle, que cela ne constitue pas une discrimination. La Commission Code de l'exécution des peines peut, le cas échéant, formuler des propositions à cet égard.

Art. 16

Cet article reprend l'article 15 de la loi sur la probation. Suite à l'avis des experts du Code pénal, la possibilité pour le ministère public d'écrouer le condamné dans le cadre de la probation est limitée à une violation grave des conditions de probation, et ce conformément à la formulation de l'article 65 du Code pénal relative à la révocation du sursis probatoire.

Art. 17

Cet article reprend l'article 16 de la loi sur la probation, sans modification. Tant les experts du Code pénal que le Collège des procureurs généraux indiquent que la possibilité de cumul illimité des peines prévue dans ce cas n'est pas contraire aux règles relatives au concours constitué de plusieurs faits telles que prévues à l'article 62 du Code pénal. La nouvelle infraction a été commise pendant le délai d'épreuve, ce qui signifie qu'elle l'a été après que la première décision est passée en force de chose jugée: il ne s'agit donc pas d'un concours d'infractions et il n'y a pas lieu d'appliquer l'article 62 du Code pénal.

Art. 18

Cet article reprend l'article 17 de la loi sur la probation à l'exception du deuxième alinéa qui prévoit qu'en cas de nouvelles poursuites dans le cadre d'une suspension probatoire ou d'un sursis probatoire, un rapport de la commission de probation sur le comportement

van de op probatie gestelde persoon. Het College van procureurs-generaal betreurt het niet behoud van dit verslag en stelt dat dergelijk verslag wel een meerwaarde kan zijn voor de bodemrechter. Er moet echter worden vastgesteld dat de verslagen van de bevoegde dienst van de gemeenschappen over het verloop van de probatiemaatregel ter beschikking zijn in het digitaal dossier en daar kunnen worden geraadpleegd. Dergelijk aparte vereiste van verslaggeving is dus nog weinig betekenisvol aangezien de informatie zo kan worden geraadpleegd. Met het oog op het streven naar efficiëntie en het beperken van de werklast van de probatiecommissies en hun secretariaten, wordt dan ook voorgesteld dit niet meer te voorzien.

Aan de taalkundige opmerkingen van de Raad van State onder de randnummers 30 en 31 van het advies werd tegemoetgekomen.

Afdeling 4

De uitvoering van de bijkomende straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek die met een vrijheidsbeperkende hoofdstraf, een vermogensstraf of in de plaats van een hoofdstraf worden opgelegd

Er moet een wettelijk kader worden gecreëerd voor de uitvoering van de bijkomende straf bepaald in artikel 50 van het Strafwetboek, met name het verblijfs-, plaats- of contactverbod. Er wordt verwezen naar het algemeen deel van de toelichting waarin wordt aangegeven waarom deze afdeling, initieel van eveneens van toepassing op de andere bijkomende straffen – de ontzetting uit bepaalde burgerlijke en politieke rechten, het beroepsverbod, het verval van het recht tot sturen – uiteindelijk beperkt werd tot het verblijfs-, plaats- of contactverbod. Het Strafwetboek voorziet dat indien daartoe grond bestaat, de strafuitvoeringsrechtbank kan beslissen een in kracht van gewijsde getreden veroordeling tot een verblijfs-, plaats- of contactverbod te wijzigen door de duur of de omvang van het verbod te beperken, de nadere regels of de voorwaarden ervan aan te passen, het op te schorten of het te beëindigen.

Deze bijkomende straf kan worden opgelegd samen met een vrijheidsbenemende straf, een andere vrijheidsbeperkende straf, een vermogensstraf en in geval van toepassing van artikel 36, tiende lid, van het Strafwetboek, kan de rechter bij aanneming van verzachtende omstandigheden de bijkomende straf voor een misdrijf dat wordt bestraft met een hoofdstraf van niveau 1, de bijkomende straf uitspreken in plaats van deze hoofdstraf.

de la personne en probation sera également joint. Le Collège des procureurs généraux regrette que ce rapport ne soit pas maintenu et estime qu'un tel rapport pourrait constituer une plus-value pour le juge du fond. Il convient toutefois de constater que les rapports du service compétent des communautés sur le déroulement de la mesure de probation sont disponibles dans le dossier numérique et peuvent y être consultés. Par conséquent, cette exigence distincte de rapport n'a que peu d'importance puisque les informations peuvent être consultées de cette manière. Par conséquent, dans un souci d'efficacité et de réduction de la charge de travail de la commission de probation et de ses secrétariats, il est proposé de ne plus prévoir cette obligation.

Il a été donné suite aux observations linguistiques du Conseil d'État figurant aux numéros 30 et 31 de l'avis.

Section 4

L'exécution de la peine accessoire visée à l'article 50 du Code pénal lorsque celle-ci est imposée avec une peine restrictive de liberté principale, une peine patrimoniale ou à la place d'une peine principale

Un cadre légal doit être créé pour l'exécution de la peine accessoire prévue à l'article 50 du Code pénal, à savoir l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact. Il convient de se reporter à la partie générale de l'exposé des motifs, laquelle précise pourquoi cette section, initialement également applicable aux autres peines complémentaires — la déchéance de certains droits civils et politiques, l'interdiction professionnelle, la déchéance du droit de conduire — a finalement été limitée à l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact. Le Code pénal prévoit que, s'il y a lieu, le tribunal de l'application des peines peut décider de modifier une condamnation passée en force de chose jugée à une l'interdiction du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée en diminuant la durée ou l'étendue de l'interdiction, en adaptant les modalités ou les conditions de l'interdiction, en la suspendant ou en y mettant fin.

Cette peine accessoire peut être prononcée conjointement avec une peine privative de liberté, une autre peine restrictive de liberté, une peine patrimoniale, et, en cas d'application de l'article 36, dixième alinéa, du Code pénal, le juge peut, en présence de circonstances atténuantes, prononcer la peine accessoire pour une infraction punie d'une peine principale de niveau 1, en remplacement de cette peine principale.

Ingeval deze bijkomende straf wordt uitgesproken samen met een gevangenisstraf, voorziet de wet van 17 mei 2006 reeds in een regeling voor wat betreft het verblijfs-, plaats- of contactverbod, ingebed in Titel V van de voornoemde wet en aldus omschreven als een strafuitvoeringsmodaliteit toe te kennen door de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank.

Echter, indien de bijkomende straf is opgelegd samen met een vrijheidsbeperkende straf, een vermogensstraf of in geval van toepassing van artikel 36, tiende lid, van het Strafwetboek, in de plaats van de hoofdstraf, moet een aparte regeling worden voorzien voor de uitvoering van deze straffen. De onderliggende logica gehanteerd door de wetgever in 2012 bij de invoering van het woonverbod door de integratie in de bestaande uitvoeringsmodaliteiten van de gevangenisstraf en ingebed in het ritme van de uitvoering van de gevangenisstraf (zie *supra*), kan hier niet worden gevolgd. Dergelijke keuze zou betekenen dat wanneer de bijkomende straf is opgelegd samen met een probatiestraf of een werkstraf, een ingrijpen in de uitvoering van de bijkomende straf zou moeten worden toebedeeld aan de probatiecommissie. Ingeval de bijkomende straf zou worden opgelegd samen met een straf onder elektronisch toezicht, is het openbaar ministerie bevoegd voor de controle op de uitvoering van de hoofdstraf. Bovendien moet ook rekening worden gehouden met de hypothese dat de bijkomende straf wordt opgelegd samen met een vermogensstraf of in het geval van toepassing van artikel 36, tiende lid, van het Strafwetboek in de plaats van een hoofdstraf. Een nieuwe bevoegdheid geven aan een instantie wiens werkzaamheden binnen afzienbare termijn zullen worden geïntegreerd binnen de strafuitvoeringsrechtbank eens het nieuwe Strafuitvoeringswetboek een feit is, is geen te bevoordelen piste. Het biedt ook geen oplossing voor de andere scenario's.

Vermits de wetgever in 2012 in artikel 95/1 reeds een aparte procedure inschreef om de strafuitvoeringsrechter bevoegd te maken in geval er geen strafuitvoeringsrechter of strafuitvoeringsrechtbank bevoegd zou zijn in het kader van de strafuitvoering van de hoofdgevangenisstraf (bijvoorbeeld omdat de gevangenisstraf nog niet in uitvoering zou zijn of indien de proeftijd al afgelopen zou zijn), voorziet voorliggend ontwerp dat ook hier de strafuitvoeringsrechter bevoegd wordt voor de nieuwe hypotheses die zich in de toekomst zouden kunnen aandienen. Is dit een ideaal scenario? Nee, maar in de gegeven omstandigheden, de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek en in afwachting van het nieuwe Strafuitvoeringswetboek, lijkt dit de meest aangewezen piste om te bewandelen. Op termijn immers zullen al deze bevoegdheden worden toegewezen aan de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank afhankelijk van

Lorsque cette peine accessoire est prononcée conjointement avec une peine d'emprisonnement, la loi du 17 mai 2006 prévoit déjà une réglementation concernant l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact, intégrée dans le Titre V de ladite loi et définie comme une modalité d'exécution de la peine pouvant être accordée par le juge ou le tribunal de l'application des peines.

Cependant, lorsque la peine accessoire est prononcée conjointement avec une peine restrictive de liberté, une peine patrimoniale ou, en cas d'application de l'article 36, dixième alinéa, du Code pénal, à la place de la peine principale, une réglementation distincte doit être prévue pour l'exécution de ces peines. La logique sous-jacente adoptée par le législateur en 2012 lors de l'introduction de l'interdiction de résidence, par son intégration dans les modalités d'exécution existantes de la peine d'emprisonnement et son inscription dans le rythme de l'exécution de celle-ci (voir *supra*), ne peut pas être suivie ici. Un tel choix impliquerait que, lorsque la peine accessoire est prononcée avec une peine de probation ou une peine de travail, l'intervention dans l'exécution de la peine accessoire devrait être confiée à la commission de probation. Si la peine accessoire est prononcée avec une peine de surveillance électronique, le ministère public est compétent pour le contrôle de l'exécution de la peine principale. En outre, il faut également tenir compte de l'hypothèse dans laquelle la peine accessoire est prononcée avec une peine patrimoniale ou, en cas d'application de l'article 36, dixième alinéa, du Code pénal, en remplacement d'une peine principale. Attribuer une nouvelle compétence à une instance dont les activités seront prochainement intégrées au sein du tribunal de l'application des peines, une fois le nouveau Code de l'exécution des peines en vigueur, n'est pas une piste à privilégier. Cela ne constitue pas non plus une solution pour les autres scénarios.

Étant donné que le législateur a déjà inscrit en 2012, à l'article 95/1, une procédure distincte permettant de rendre le juge de l'application des peines compétent dans les cas où aucun juge ou tribunal de l'application des peines ne serait compétent dans le cadre de l'exécution de la peine principale d'emprisonnement (par exemple, parce que la peine d'emprisonnement ne serait pas encore en cours d'exécution ou si la période d'épreuve serait déjà écoulée), le présent projet prévoit dès lors que, dans ce cas également, le juge de l'application des peines devienne compétent pour les nouvelles hypothèses qui pourraient se présenter à l'avenir. Est-ce un scénario idéal? Non, mais dans les circonstances actuelles, avec l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal et dans l'attente du nouveau Code de l'exécution des peines, cela semble être la piste la plus appropriée à suivre. À terme, en effet, toutes ces compétences

de voorstellen die de Commissie Strafuitvoeringswetboek hiertoe zal uitwerken.

Art. 19

De strafuitvoeringsrechter wordt bevoegd om zich uit te spreken over mogelijke wijzigingen aan een in kracht van gewijsde gegane veroordeling tot een verblijfs-, plaats- of contactverbod indien dit is opgelegd samen met een andere vrijheidsbeperkende straf, een vermogensstraf of in de plaats van een hoofdstraf.

Het voorontwerp voorzag hiertoe een procedure, gelijkaardig als bepaald in de artikelen 33 en 34 van de wet van 17 mei 2006. Er werd voorzien dat de behandeling van de zaak schriftelijk zou kunnen verlopen en dat de strafuitvoeringsrechter kon beslissen bijkomende informatie te vragen of een zitting te organiseren wanneer hij oordeelde dat het dossier niet in staat is. Zoals reeds aangegeven in het algemeen deel van de toelichting werd, volgend op het advies van de Raad van State, deze procedure volledig herzien. De Raad van State stelde onder randnummer 32 van het advies dat de invoering van een nieuwe procedure voor deze hypothese niet aan te bevelen was om redenen van praktische werkbaarheid en gelijke behandeling en dat in deze afdeling kon worden verwezen naar de toepassing van de procedure voorzien in artikel 95/1, mits een aantal vermeldingen. De afdeling werd aldus in die zin herwerkt en er wordt verwezen naar de toepassing van deze procedure. Net zoals in de wet van 17 mei 2006 voorzien is in een cassatieberoep tegen de beslissingen van de strafuitvoeringsrechter met betrekking tot de overeenkomstig Titel XI genomen beslissingen, waaronder ook artikel 95/1 inzake de actuele vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen is opgenomen (dat door voorliggend ontwerp wordt vervangen door de wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek) schreef het voorontwerp ook een cassatieberoep in. Vermits nu wordt gewerkt met een verwijzing naar de toepassing van artikel 95/1, moet voor de toepassing van dit artikel ook worden verwezen naar de artikelen 96 tot 98 van de wet van 17 mei 2006, teneinde hierover geen twijfel te laten bestaan.

Er wordt voorgesteld om in het artikel de tegenaanwijzingen waarmee de strafuitvoeringsrechter rekening moet houden, expliciet op te nemen. Het nieuwe Strafwetboek geeft immers geen indicaties met welke elementen de strafuitvoeringsrechter rekening kan houden om tot dergelijke beslissing over te gaan. Het stelt enkel “indien

seront attribuées au juge ou au tribunal de l’application des peines, selon les propositions que la Commission Code de l’exécution des peines élaborera à cet effet.

Art. 19

Le juge de l’application des peines est compétent pour se prononcer sur des modifications éventuelles d’une condamnation passée en force de chose jugée d’une l’interdiction de résidence, de lieu ou de contact, lorsque celle-ci est imposée comme peine accessoire à une autre peine restrictive de liberté, une peine patrimoniale ou à la place d’une peine principale.

L’avant-projet prévoyait à cet effet une procédure similaire à celle prévue aux articles 33 et 34 de la loi du 17 mai 2006. Il était prévu que l’examen de l’affaire puisse se dérouler par écrit et que le juge de l’application des peines puisse décider de demander des informations complémentaires ou d’organiser une audience lorsqu’il estimait que le dossier n’était pas en état. Comme indiqué dans la partie générale de l’exposé des motifs, cette procédure a été entièrement révisée à la suite de l’avis du Conseil d’État. Le Conseil d’État a indiqué, au numéro 32 de l’avis, que l’instauration d’une nouvelle procédure pour cette hypothèse n’était pas recommandée pour des raisons de faisabilité pratique et d’égalité de traitement, et qu’il pouvait être renvoyé dans cette section à l’application de la procédure prévue à l’article 95/1, sous réserve de certaines mentions. La section a donc été remaniée dans ce sens et il est renvoyé à l’application de cette procédure. De la même manière que la loi du 17 mai 2006 prévoit un pourvoi en cassation contre les décisions du juge de l’application des peines relatives aux décisions prises conformément au titre XI, parmi lesquelles figure notamment l’article 95/1 concernant la réduction actuelle de la durée de l’interdiction, prononcée par le juge, du droit d’habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée — disposition qui est remplacée, par le présent projet, par la modification de la peine visée à l’article 50 du Code pénal — l’avant-projet prévoyait également un pourvoi en cassation. Dès lors qu’il est désormais procédé par renvoi à l’application de l’article 95/1, il convient, pour l’application de cette disposition, de renvoyer également aux articles 96 à 98 de la loi du 17 mai 2006, afin de lever toute ambiguïté à cet égard.

Il est proposé d’inclure explicitement dans l’article les contre-indications dont le juge de l’application des peines doit tenir compte. Le nouveau Code pénal ne précise en effet pas les éléments dont le juge de l’application des peines peut tenir compte pour prendre une telle décision. Il se limite à énoncer: “s’il y a lieu”. Étant donné que les

daartoe grond bestaat". Vermits de tegenaanwijzingen niet expliciet vermeld worden in artikel 95/1 gelet op de inbedding in de wet van 17 mei 2006, is het gepast deze hier te hernemen, afgestemd op de tegenaanwijzingen die voorzien zijn in de wet van 17 mei 2006, met name dat er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen mogen bestaan die betrekking hebben op recidivegevaar of die betrekking hebben op het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen. Dit zijn tegenaanwijzingen die relevant zijn om te beslissen over een wijziging van deze bijkomende straf, ongeacht of ze zijn opgelegd samen met een vrijheidsbenemende straf of met een andere straf.

Het College van procureurs-generaal stelt dat indien de minister wenst vast te houden aan het principe dat de strafuitvoeringsrechter een in kracht van gewijsde gegane veroordeling kan wijzigen, deze mogelijkheid minstens zou moeten worden beperkt door te bepalen dat er sprake moet zijn van nieuwe elementen. Bovendien zou de strafuitvoeringsrechter in zijn beslissing ook rekening kunnen houden met andere factoren, zoals de aard en de ernst van de feiten die aan de basis liggen van de veroordeling door de bodemrechter, de persoonlijkheid van de veroordeelde en zijn gerechtelijk verleden. De mogelijkheid om het verblijfs-, plaats- of contactverbod te wijzigen omdat er zich nieuwe elementen kunnen voordoen die een wijziging rechtvaardigen werd reeds ingevoerd in 2012. Gelet op de lange duurtijd van dergelijk verbod is de hypothese dat dergelijk verbod op een bepaald moment moet worden aangepast door gewijzigde omstandigheden niet ondenkbaar (bijvoorbeeld gewijzigde werkomstandigheden van de veroordeelde). De strafuitvoeringsrechter zal, in tegenstelling tot wanneer deze straf is opgelegd samen met een gevangenisstraf, in deze over geen dossier of andere elementen beschikken aangezien in deze hypothese er geen gevangenisstraf in uitvoering is geweest. Vandaar dat hier in afwijking van artikel 95/1 is voorzien dat het schriftelijk verzoek op straffe van niet ontvankelijkheid met redenen moet omkleed zijn. De veroordeelde zal dus moeten aangeven welke omstandigheden een wijziging van het verblijfs-, plaats- of contactverbod kunnen motiveren, dit impliceert dat er nieuwe elementen zijn die moeten worden aangegeven. Voor wat betreft de beoordeling van het risico op recidive en de beoordeling van het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastigvallen, zal de strafuitvoeringsrechter een evaluatie maken, rekening houdend met de factoren die door het College van procureurs-generaal worden aangegeven. Het is niet nodig deze te expliciteren. Deze factoren worden door de strafuitvoeringsrechter / strafuitvoeringsrechtbank ook mee in hun beslissingsproces opgenomen wanneer deze bijkomende straf is opgelegd samen met een vrijheidsbenemende straf.

contre-indications ne sont pas mentionnées explicitement à l'article 95/1, compte tenu de son intégration dans la loi du 17 mai 2006, il convient de les reprendre ici, en les alignant aux contre-indications prévues dans la loi du 17 mai 2006, à savoir qu'il ne peut exister, dans le chef du condamné, aucune contre-indication relative au risque de récidive ou au risque que le condamné importune les victimes. Ces contre-indications sont pertinentes pour décider d'une modification de cette peine accessoire, qu'elle ait été prononcée conjointement avec une peine privative de liberté ou avec une autre peine.

Le Collège des procureurs généraux indique que, si la ministre souhaite maintenir le principe selon lequel le juge de l'application des peines peut modifier une condamnation passée en force de chose jugée, cette possibilité devrait au moins être limitée en stipulant l'existence d'éléments nouveaux. En outre, le juge de l'application des peines pourrait également tenir compte, dans sa décision, d'autres facteurs, tels que la nature et la gravité des faits à la base de la condamnation prononcée par le juge du fond, la personnalité de la personne condamnée et ses antécédents judiciaires. La possibilité de modifier l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact en raison de l'apparition d'éléments nouveaux justifiant une telle modification a déjà été introduite en 2012. Compte tenu de la durée potentiellement longue d'une telle interdiction, l'hypothèse selon laquelle celle-ci devrait être adaptée à un moment donné en raison de circonstances modifiées n'est pas à exclure (changement des conditions de travail du condamné, par exemple). Le juge de l'application des peines ne disposera, contrairement au cas où cette peine est infligée conjointement à une peine privative de liberté, d'aucun dossier ni d'aucun autre élément, puisqu'aucune peine de prison n'a été exécutée dans cette hypothèse. C'est pourquoi, par dérogation à l'article 95/1, il est prévu ici que la demande écrite doit être motivée, à peine d'irrecevabilité. Le condamné devra donc indiquer les circonstances pouvant justifier une modification de l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact, ce qui implique la présence d'éléments nouveaux à faire valoir. En ce qui concerne l'évaluation du risque de récidive et du risque que le condamné importune les victimes, le juge de l'application des peines procédera à une analyse en tenant compte des facteurs indiqués par le Collège des procureurs généraux. Il n'est pas nécessaire de les expliciter. Ces facteurs sont également pris en compte par le juge ou le tribunal de l'application des peines dans leur processus décisionnel lorsque cette accessoire est prononcée conjointement avec une peine privative de liberté.

Zoals aangegeven door de Raad van State wordt bepaald dat de veroordeelde tot de straf bedoeld in artikel 50, ook in die gevallen wat de uitvoering van deze straf betreft, beschouwd wordt als een veroordeelde in de zin van artikel 2, 2° van de van 17 mei 2006.

Er moet niet verder worden bepaald welke strafuitvoeringsrechter territoriaal bevoegd is. Overeenkomstig artikel 635 derde lid, van het Gerechtelijk Wetboek is de strafuitvoeringsrechter van de woonplaats, of bij gebreke daarvan, van de verblijfplaats van de veroordeelde die niet is gedetineerd, die bevoegd is om kennis te nemen van het verzoek van een veroordeelde die niet gedetineerd is.

Ook voor wat de slachtoffers betreft stelt de Raad van State aan te geven dat het slachtoffer in deze wordt beschouwd als een slachtoffer in de zin van artikel 2, 6° van de wet van dezelfde wet, wat impliceert dat ook de daar voorziene mogelijkheden om in de strafuitvoering te worden betrokken van toepassing kunnen zijn. Het voorontwerp erkende het belang om het slachtoffer bij de uitvoering van deze straf te betrekken en werkte daartoe een alternatieve regeling uit, rekening houdend met het feit dat in het huidige kader van de uitvoering van de vrijheidsbeperkende straffen (straf onder elektronisch toezicht, probatiestraf en werkstraf) geen dergelijke mogelijkheid is voorzien voor slachtoffers om te vragen te worden gehoord, te worden geïnformeerd of slachtoffergerichte voorwaarden te formuleren.

Dit onderscheid vloeit voornamelijk voort uit het feit dat in het kader van de uitvoering van voornoemde vrijheidsbeperkende straffen, de veroordeelde zijn straf uitvoert zonder van zijn vrijheid te zijn beroofd. De mogelijkheid dat het slachtoffer de veroordeelde “ontmoet” op straat is inherent aan deze straffen die in de gemeenschap worden uitgevoerd. Deze situatie blijft ook in het kader van het nieuwe Strafwetboek bestaan. Het komt de Commissie Strafuitvoeringswetboek toe om hier desgewenst voorstellen te formuleren. Echter, de door artikel 50 van het Strafwetboek bepaalde straf is een ander gegeven.

Men moet er immers van uit gaan dat dergelijk verbod wordt opgelegd in het belang van het slachtoffer en dat het slachtoffer de mogelijkheid wordt geboden hieromtrent opmerkingen te maken, ongeacht of dergelijk verbod is opgelegd bij een vrijheidsbenemende straf of een andere straf.

Het voorontwerp voorzag dat het slachtoffer in wiens belang het verblijfs-, plaats- of contactverbod was opgelegd geïnformeerd zou worden over het verzoek tot wijziging van de veroordeelde of de vordering van het openbaar ministerie, met de mogelijkheid

Comme l’indique le Conseil d’État, il est précisé que la personne condamnée à la peine visée à l’article 50 est, également pour l’exécution de cette peine, considérée comme une personne condamnée au sens de l’article 2, 2°, de la loi du 17 mai 2006.

Il n’est pas nécessaire de déterminer davantage quel juge de l’application des peines est territorialement compétent. Conformément à l’article 635, troisième alinéa, du Code judiciaire, le juge de l’application des peines du domicile, ou à défaut, du lieu de résidence du condamné non détenu, est compétent pour connaître de la demande d’un condamné qui n’est pas détenu.

Aussi en ce qui concerne les victimes, le Conseil d’État indique qu’il convient de préciser que la victime est considérée, dans ce cadre, comme une victime au sens de l’article 2, 6°, de la même loi, ce qui implique que les possibilités prévues à cet égard pour être impliqué dans l’exécution de la peine sont également applicables. L’avant-projet reconnaissait l’importance d’associer la victime à l’exécution de cette peine et avait, à cette fin, élaboré un régime alternatif, en tenant compte du fait que le cadre actuel de l’exécution des peines restrictives de liberté (peine de surveillance électronique, peine de probation et peine de travail), une telle possibilité pour les victimes de demander à être entendues, informées ou de formuler des conditions dans leur l’intérêt n’est pas prévu.

Cette distinction découle principalement du fait que, dans le cadre de l’exécution des peines restrictives de liberté susmentionnées, le condamné exécute sa peine sans être privé de liberté. La possibilité que la victime croise le condamné dans la rue est inhérente à ces peines exécutées dans la communauté Cette situation demeure également dans le cadre du nouveau Code pénal. Il appartient à la Commission Code de l’exécution des peines, le cas échéant, de formuler des propositions à cet égard. Toutefois, la peine prévue à l’article 50 du Code pénal constitue une donnée distincte.

En effet, il faut partir du principe qu’une telle interdiction est prononcée dans l’intérêt de la victime, et que celle-ci doit avoir la possibilité de formuler des observations à ce sujet, que l’interdiction soit prononcée avec une peine privative de liberté ou une autre peine.

L’avant-projet prévoyait que la victime dans l’intérêt de laquelle l’interdiction de résidence, de lieu ou de contact avait été prononcée soit informée de l’introduction d’une demande de modification par le condamné ou d’une réquisition du ministère public, avec la possibilité

om opmerkingen schriftelijk mee te delen binnen een termijn van een maand, aan te geven of het wenst te worden gehoord in geval van een zitting, en of het wenst te worden geïnformeerd over de beslissing van de strafuitvoeringsrechter. Door in voorliggend artikel in te schrijven dat het slachtoffer voor de toepassing van dit artikel wordt beschouwd als een slachtoffer in de zin van artikel 2, 6°, van de wet van 17 mei 2006, moet in deze wet geen alternatief kader meer worden voorzien. Dit artikel voorziet dat de Koning de regels bepaalt volgens dewelke slachtoffers kunnen vragen om te worden geïnformeerd en/of te worden gehoord in de door de wet van 17 mei 2006 bepaalde gevallen. Deze regels werden uitgewerkt in het koninklijk besluit van 13 augustus 2022 tot uitvoering van de artikelen van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten die betrekking hebben op de wijze waarop de slachtoffers kunnen vragen om te worden geïnformeerd, om te worden gehoord of om voorwaarden in hun belang te laten opleggen. Bij ministerieel besluit van 22 augustus 2022 werd ook een model van slachtofferfiche bepaald. Er zal samen met de bevoegde diensten van de gemeenschappen, zijnde de diensten slachtofferonthaal, moeten worden bekeken of zij in deze een rol kunnen opnemen. Ook de redactie van een aparte slachtofferfiche moet hierbij worden opgenomen.

Tot slot wordt ook een paragraaf ingevoegd inzake de mededeling van de beslissing van de strafuitvoeringsrechter. Daar wordt voorgesteld om beslissingen inzake de wijzigingen telkens mee te delen aan de instanties dewelke bevoegd zijn om de uitvoering van de hoofdstraf op te volgen wordt deze mededeling expliciet in dit wettelijk kader opgenomen, overeenkomstig de opmerkingen van de Raad van State.

de formuler des observations écrites dans un délai d'un mois, de préciser si elle souhaite être entendue en cas d'audience et d'être informée de la décision du juge de l'application des peines. En précisant, dans le présent article, que la victime est, pour son application, assimilée à une victime au sens de l'article 2, 6°, de la loi du 17 mai 2006, il n'y a plus lieu de prévoir un régime spécifique dans cette loi. Cet article prévoit que le Roi fixe les règles selon lesquelles les victimes peuvent demander à être informées et/ou entendues dans les cas prévus par la loi du 17 mai 2006. Ces règles ont été précisées dans l'arrêté royal du 13 août 2022 portant exécution des articles de la loi du 17 mai 2006 relative au statut externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits accordés aux victimes dans le cadre des modalités d'exécution des peines, qui portent sur les règles selon lesquelles les victimes peuvent demander à être informées, à être entendues et à formuler des conditions dans leur intérêt. Par arrêté ministériel du 22 août 2022, un modèle de fiche victime a également été établi. Il conviendra, en collaboration avec les services compétents des communautés, à savoir les services d'accueil des victimes, d'examiner s'ils peuvent y jouer un rôle. La rédaction d'une fiche victime distincte devra également être prévue.

Enfin, un paragraphe est également inséré concernant la communication de la décision du juge de l'application des peines. Compte tenu du fait qu'il est proposé que les décisions relatives aux modifications doivent être portées à la connaissance des instances compétentes pour le suivi de l'exécution de la peine principale, cette communication est explicitement intégrée dans le présent cadre légal, conformément aux observations du Conseil d'État.

Afdeling 5

De uitvoering van de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen, van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, van de opschorting en de probatieopschorting en van het uitstel en het probatieuitstel opgelegd aan rechtspersonen

Section 5

L'exécution de la peine de probation imposée aux personnes morales, de la peine de prestation en faveur de la communauté, de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire imposés aux personnes morales

Het nieuwe Strafwetboek heeft ook de bestraffing van rechtspersonen herzien. Zo werd naar analogie met de werkstraf voor natuurlijke personen voorzien in de mogelijkheid om een rechtspersoon te verplichten tot het verlenen van bepaalde diensten ten gunste van de gemeenschap. En vanuit het hetzelfde streven naar diversificatie en naar parallellisme met de situatie van

Le nouveau Code pénal a également révisé le régime de la répression des personnes morales. Ainsi, à l'instar de la peine de travail prévue pour les personnes physiques, il est désormais possible d'obliger une personne morale à fournir une prestation en faveur de la communauté. Dans le même esprit de diversification et de parallélisme avec la situation des personnes physiques,

natuurlijke personen kan een probatiestraf worden opgelegd aan rechtspersonen onder soortgelijke voorwaarden als voor natuurlijke personen. Het Strafwetboek voorziet voor deze straffen ook een aantal uitvoeringsbepalingen die de bevoegdheid toebedelen aan de "strafuitvoeringsrechtbank", notie die ook hier als generieke term "strafuitvoeringsrechtbank" wordt gebruikt zonder aan te geven of het gaat om de rechtbank in haar collegiale samenstelling of om een alleenzetelend rechter. Zonder te willen vooruitlopen op de werkzaamheden van de Commissie Strafuitvoeringswetboek moet ook hier een tijdelijk kader worden gecreëerd voor de uitvoering van deze nieuwe straffen die kunnen worden opgelegd aan rechtspersonen.

Zonder enige voorafname te willen maken op de werkzaamheden van de Commissie Strafuitvoeringswetboek en de beslissingen die zij ter zake zullen nemen, wordt hier voorgesteld deze bevoegdheid tijdelijk toe te kennen aan de alleenzetelende strafuitvoeringsrechter. De strafuitvoeringsrechter ziet samen met het openbaar ministerie toe op de uitvoering van deze straffen. In de huidige stand van zaken kan er voor de opvolging of de begeleiding geen beroep worden gedaan op de diensten van gemeenschappen.

Onderafdeling 1

Definities, samenstelling, territoriale bevoegdheid en zittingplaats van de strafuitvoeringsrechter

Art. 20

Volgend op het advies van de Raad van State onder randnummer 34, werd het opschrift van de onderafdeling uitgebreid met alle aspecten die in voorliggend artikel worden geregeld. Het artikel definieert immers niet enkel een aantal veelgebruikte termen in deze onderafdeling maar bepaalt ook de samenstelling van de bevoegde rechtsprekende instantie, de territoriale bevoegdheid ervan en de plaatsen waar zitting kan worden gehouden. Ook in de structuur van het artikel werd met deze opmerking rekening gehouden.

Wanneer er wordt verwezen naar de strafuitvoeringsrechter, wordt hiermee de rechter in de strafuitvoeringsrechtbank bedoeld die als alleensprekend rechter zitting houdt en die zijn functie uitoefent in het rechtsgebied van het hof van beroep waar de rechtspersoon zijn maatschappelijke zetel of hoofdplaats van vestiging heeft. Ingeval de rechtspersoon zijn maatschappelijke zeten of hoofdplaats van vestiging niet in België heeft, zijn de strafuitvoeringsrechtbanken van het ressort van het Hof van Beroep van Brussel bevoegd.

une peine de probation peut être infligée à une personne morale, dans des conditions similaires à celles que des personnes physiques. Le Code pénal prévoit également un certain nombre de dispositions d'exécution pour ces peines. Le Code pénal prévoit également pour ces peines des dispositions d'exécution, qui attribuent la compétence au "tribunal de l'application des peines", notion qui est ici également utilisé comme terme générique sans indiquer s'il s'agit du tribunal dans sa composition collégiale ou du juge unique. Sans vouloir anticiper les travaux de la Commission Code de l'exécution des peines, un cadre temporaire doit également être créé pour l'exécution de ces nouvelles peines pouvant être infligées aux personnes morales.

Sans vouloir préjuger des travaux de la Commission Code de l'exécution des peines et des décisions qu'elle prendra en la matière, il est proposé ici de confier temporairement cette compétence au tribunal de l'application siégeant à juge unique. Le juge de l'application des peines, en collaboration avec le ministère public, veillera à l'exécution de ces peines. Dans l'état actuel des choses, il ne peut être fait appel, pour le suivi ou l'accompagnement, aux services des communautés.

Sous-section 1re

Définitions, composition, compétence territoriale et lieu du siège du juge de l'application des peines

Art. 20

À la suite de l'avis du Conseil d'État figurant au numéro 34, l'intitulé de la sous-section a été élargi afin de couvrir l'ensemble des aspects réglés par le présent article. L'article définit un certain nombre de termes fréquemment utilisés dans la présente sous-section mais détermine également la composition de l'instance juridictionnelle compétente, sa compétence territoriale ainsi que les lieux où les audiences peuvent se tenir. Il a également été tenu compte de cette observation dans la structure même de l'article.

Lorsqu'il est fait référence au juge de l'application des peines est ici visé le juge au tribunal de l'application des peines siégeant à juge unique qui exerce ses fonctions dans le ressort de la cour d'appel dans lequel la personne morale a son siège social ou son principal établissement. Si la personne morale n'a pas son siège social ou son principal établissement en Belgique, les tribunaux de l'application des peines du ressort de la cour d'appel de Bruxelles sont compétents.

Het spreekt voor zich dat de strafuitvoeringsrechter in deze zaken geen zitting in de gevangenis zal houden. Er wordt bepaald dat de strafuitvoeringsrechter zitting kan houden in elke rechtbank van eerste aanleg die zich bevindt in het rechtsgebied van het hof van beroep.

Het bevoegde openbaar ministerie is het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank (substituut-procureur des Konings gespecialiseerd in strafuitvoeringszaken). Wanneer wordt verwezen naar de griffie, is dit de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank.

Onderafdeling 2

De uitvoering van de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen – artikelen 21 tot 27

Deze onderafdeling omvat de uitvoeringsbepalingen betreffende de probatiestraf.

Het principe is dat de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie toezien op de tenuitvoerlegging van de probatiestraf. De veroordeling moet dan ook worden meegedeeld aan het openbaar ministerie.

Artikel 44, § 3, derde lid, van het Strafwetboek, geeft een aantal voorbeelden van bijzondere voorwaarden die kunnen worden opgelegd, maar beperkt tot natuurlijke personen. Voor wat betreft rechtspersonen, wordt in een voetnoot onder de toelichting ten titel van voorbeeld het volgende aangehaald: “Bijvoorbeeld, wanneer het misdrijf dat toegerekend wordt aan de rechtspersoon bestaat in een ernstige tekortkoming jegens een verplichting tot het verzekeren van de veiligheid op het werk, zou de probatiestraf kunnen bestaan in het nemen van bijkomende veiligheidsmaatregelen en het verstrekken van een opleiding aan het personeel” (DOC 55 3374/001 – DOC 55 3375/001, pagina 176, voetnoot 494). Aan de bodemrechter wordt aldus de mogelijkheid gegeven om, rekening houdend met de strafdoelen, diverse bijzondere voorwaarden op te leggen, voor dewelke het Strafwetboek, in tegenstelling tot voor de natuurlijke personen geen concrete voorbeelden (zoals opleiding) heeft bepaald. Het komt dan aan de strafuitvoeringsrechter toe om, indien een dergelijke voorwaarde meer concreet moet worden ingevuld, dit te bepalen en dit na de veroordeelde te hebben gehoord. Gelet op de diversiteit van bijzondere voorwaarden die kunnen worden opgelegd wordt voorgesteld om het eveneens aan de strafuitvoeringsrechter over te laten om te bepalen op welke wijze en met welke periodiciteit de veroordeelde moet rapporteren over de uitvoering van zijn probatiestraf. In het voorbeeld aangehaald in de voetnoot onder de toelichting zou kunnen worden gedacht aan het overmaken van de bewijsstukken dat een opleiding inzake veiligheid

Il va de soi que dans ces affaires, le juge au tribunal de l’application des peines ne siègera pas en prison. Il a été précisé que le juge de l’application des peines pourra tenir ses audiences dans tout tribunal de première instance situé dans le ressort de la cour d’appel.

Le ministère public compétent est le ministère public près le tribunal de l’application des peines (substitut du procureur du Roi spécialisé en application des peines). Lorsqu’il est fait référence au greffe, il s’agit du greffe du tribunal de l’application des peines.

Sous-section 2

L’exécution de la peine de probation imposée à des personnes morales – articles 21 à 27

Cette sous-section comprend les dispositions d’exécution de la peine de probation.

Le principe est que le juge de l’application des peines et le ministère public veillent à l’exécution de la peine de probation. La condamnation doit donc être communiquée au ministère public.

L’article 44, § 3, troisième alinéa, du Code pénal donne un certain nombre d’exemples de conditions particulières qui peuvent être imposées, mais limitées aux personnes physiques. En ce qui concerne les personnes morales, une note de bas de page de la note explicative cite à titre d’exemple ce qui suit: “Ainsi, lorsque l’infraction imputée à la personne morale consiste en un manquement grave à un devoir d’assurer la sécurité des travailleurs, la peine de probation pourrait consister à prendre des mesures de sécurité supplémentaires et à assurer une formation de son personnel” (DOC 55 3374/001 – DOC 55 3375/001, page 176, note en bas de page 494). Il est ainsi donné au juge du fond la possibilité d’imposer, en tenant compte des objectifs de la peine, des conditions particulières diverses, pour lesquelles le Code pénal, contrairement à ce qui est prévu pour les personnes physiques, n’a pas déterminé des exemples concrets (tels qu’une formation). Il appartient dès lors au juge de l’application des peines, lorsque une telle condition doit être précisée davantage, de la déterminer après avoir entendu le condamné. Compte tenu de la diversité des conditions particulières pouvant être imposées, il est proposé de laisser également au juge de l’application des peines le soin de déterminer les modalités et la périodicité selon lesquelles le condamné devra rapporter sur l’’exécution de sa peine de probation. Dans l’exemple cité dans la note de bas de page de l’exposé des motifs, on peut penser à la présentation de la preuve que la formation à la sécurité au travail a été organisée pour le personnel et à la présentation de la preuve que les

op het werk voor het personeel werd georganiseerd en het overmaken van de bewijsstukken dat de bepaalde te nemen veiligheidsmaatregelen werden genomen. Ook hierover wordt de veroordeelde gehoord. De veroordeelde zal deze bewijsstukken moeten overmaken aan de strafuitvoeringsrechter met kopie aan het openbaar ministerie. Op voorstel van het College van de hoven en de rechtbanken en het College van procureurs-generaal werd in de Franse tekstversie verduidelijkt dat het wel degelijk de veroordeelde is die moet rapporten.

Hiertoe wordt een tegensprekelijke zitting georganiseerd. De strafuitvoeringsrechter doet uitspraak binnen de maand nadat hij de veroordeelde heeft gehoord. Het vonnis wordt binnen de vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

Een tegensprekelijke procedure is ingeschreven opdat de strafuitvoeringsrechter, ofwel op vordering van het openbaar ministerie, ofwel op verzoekschrift van de veroordeelde, de bijzondere voorwaarden geheel of ten dele zal kunnen opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden.

Volgend op het advies van het College van procureurs-generaal is ingeschreven dat om willekeurige verzoeken te vermijden, de veroordeelde geen verzoekschrift met hetzelfde voorwerp mag indienen binnen de drie maanden na de beslissing van de strafuitvoeringsrechter.

Tevens is een tegensprekelijke procedure ingeschreven opdat het openbaar ministerie de zaak aanhangig kan maken bij de strafuitvoeringsrechter ingeval van geheel of gedeeltelijke niet uitvoering van de probatiestraf en dit met het oog op beslissing van de strafuitvoeringsrechter tot al dan niet uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete, hierbij rekening houdende met het deel van de probatiestraf dat de veroordeelde reeds heeft verricht. Op voorstel van het College van procureurs-generaal werd gepreciseerd dat deze beslissing eveneens moet worden meegedeeld aan de FOD Financiën aangezien de geldboete of een deel van de vervangende geldboete verschuldigd is en het aan de FOD Financiën toekomt om deze te innen.

Voor wat betreft de rechtsmiddelen tegen de beslissingen van de strafuitvoeringsrechter inzake de uitvoering van de probatiestraf werd een parallellisme nagestreefd met wat is voorzien ten aanzien van natuurlijke personen.

Natuurlijke personen aan wie een probatiestraf is opgelegd en het openbaar ministerie kunnen tegen de beslissingen van de probatiecommissie om de bijzondere

certaines mesures de sécurité à prendre ont été prises. Le condamné est également entendu à ce sujet. Le condamné devra remettre ces pièces justificatives au juge de l'application des peines avec copie au ministère public. Sur proposition du Collège des cours et tribunaux et du Collège des procureurs généraux, il a été précisé, dans la version française du texte, que c'est bien le condamné qui doit faire rapport.

À cet effet, une audience contradictoire est organisée. Le juge de l'application des peines statue dans le mois après avoir entendu le condamné. Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public.

Une procédure contradictoire a été inscrite afin que le juge de l'application des peines, soit à la demande du ministère public, soit à la demande du condamné, puisse suspendre, préciser ou adapter en tout ou en les conditions particulières aux circonstances.

Suite à l'avis du Collège des procureurs généraux, il a été inscrit que, afin d'éviter les demandes arbitraires, le condamné ne peut introduire une demande écrite portant sur le même objet dans les trois mois suivant la décision du juge de l'application des peines.

Une procédure contradictoire a également été prévue afin que le ministère public puisse saisir le juge de l'application des peines en cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de probation, afin que le juge de l'application des peines décide d'exécuter ou non l'amende subsidiaire, en tenant compte de la partie de la peine de probation déjà exécutée par le condamné. Sur proposition du Collège des procureurs généraux, il a été précisé que cette décision doit également être communiquée au SPF Finances, étant donné que l'amende ou une partie de l'amende subsidiaire est due et qu'il appartient au SPF Finances d'en assurer le recouvrement.

En ce qui concerne les voies de recours contre les décisions du juge de l'application des peines relatives à l'exécution de la peine de probation, un parallélisme a été recherché avec ce qui est prévu à l'égard des personnes physiques.

Les personnes physiques condamnées à une peine de probation, ainsi que le ministère public peuvent interjeter appel devant le tribunal de première instance

voorwaarden geheel of ten dele op te schorten, nader te omschrijven of aan te passen aan de omstandigheden beroep instellen bij de rechtbank van eerste aanleg. Parallel hiermee wordt dus in een rechtsmiddel voorzien ten aanzien van de rechtspersoon wiens voorwaarde van de probatiestraf worden gewijzigd. Rekening houdend met het kader van de strafuitvoering voorzien in de wet van 17 mei 2006, waar geen beroepsmogelijkheid is voorzien, maar een cassatieberoep, wordt hier ook een cassatieberoep voorzien, dat *mutatis mutandis* gelijklopend is uitgewerkt met wat is voorzien in het kader van de wet van 17 mei 2006.

De mogelijkheid om een rechtsmiddel in te stellen tegen de beslissing tot concrete invulling van de probatiestraf werd in voorliggend ontwerp niet weerhouden ten aanzien van de natuurlijke persoon gelet op de nieuwe insteek van het Strafwetboek waarbij de vonnisrechter de concrete invulling van de probatiestraf moet bepalen. De probatiecommissie komt hier dus niet meer tussen. Bijgevolg is er geen beroepsmogelijkheid meer voorzien. Ten aanzien van rechtspersonen echter kan het in voorkomend geval nog mogelijk zijn dat de strafuitvoeringsrechter, de concrete invulling moet bepalen. Tegen deze beslissing is aldus wel de mogelijkheid tot cassatieberoep voorzien.

Parallel met de situatie van natuurlijke personen veroordeeld tot een probatiestraf, voor dewelke de wetgever geen beroepsmogelijkheid voorzag tegen beslissingen tot uitvoering van de vervangende straf, voorziet voorliggend ontwerp deze mogelijkheid ook niet voor rechtspersonen. Dit werd verduidelijkt in het ontwerp.

De foute kruisverwijzing betreffende de beslissingen waar tegen cassatieberoep kan worden ingesteld, aangegeven zowel door de experten Strafwetboek als het College van procureurs-generaal is aangepast in lijn met bovenstaande toelichting.

De tekst van het artikel 22 (25 in het voorontwerp), eerste lid, Franse tekst, en het tweede lid, Nederlandse tekst, werd aangepast aan het advies van de Raad van State onder het randnummer 35. De artikelen 23 en 25 (26 en 28 van het voorontwerp) werden aangepast aan de opmerkingen van de Raad van State onder randnummers 36 tot 38. In artikel 26 (29 van het voorontwerp) werd overeenkomstig het advies van de Raad van State onder randnummer 39 bepaald dat de kennisgeving van het vonnis aan de FOD Financiën beperkt is tot de hypothese dat werd beslist tot gehele of gedeeltelijke uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete.

contre les décisions de la commission de probation de suspendre totalement ou partiellement, de préciser ou d'adapter aux circonstances les conditions particulières. Parallèlement, un recours est donc prévu à l'égard de la personne morale dont les conditions de la peine de probation sont modifiées. Compte tenu du cadre de l'exécution des peines prévu par la loi du 17 mai 2006, qui ne prévoit pas de voie d'appel mais bien un pourvoi en cassation, il est également prévu ici un pourvoi en cassation, qui est élaboré *mutatis mutandis* de manière analogue à ce qui est prévu dans le cadre de la loi du 17 mai 2006.

La possibilité d'introduire un recours contre la décision relative à la mise en œuvre concrète de la peine de probation n'a pas été retenue, dans le présent projet, en ce qui concerne les personnes physiques, compte tenu de la nouvelle approche du Code pénal, selon laquelle il appartient au juge du fond de déterminer la mise en œuvre concrète de la peine de probation. La commission de probation n'intervient donc plus dans ce cadre. Par conséquent, aucune voie de recours n'est plus prévue. En revanche, pour les personnes morales, il peut encore être possible, le cas échéant, que le juge de l'application des peines doive déterminer la mise en œuvre concrète de la peine de probation. Dans ce cas, un pourvoi en cassation est prévu contre cette décision.

Parallèlement à la situation des personnes physiques condamnées à une peine de probation, pour lesquelles le législateur n'a pas prévu de voie de recours contre les décisions relatives à l'exécution de la peine de substitution, le présent projet ne prévoit pas non plus cette possibilité pour personnes morales. Ceci a été clarifié dans le projet.

La référence croisée erronée concernant les décisions susceptibles de pourvoi en cassation, signalée tant par les experts du Code pénal que par le Collège des procureurs généraux, a été corrigée conformément à l'explication donnée ci-dessus.

Le texte de l'article 22 (25 dans l'avant-projet), l'alinéa premier pour la version française et l'alinéa 2 pour la version néerlandaise, a été modifié afin de tenir compte de l'avis du Conseil d'État figurant au numéro 35. Les articles 23 et 25 (26 et 28 de l'avant-projet) ont été modifiés afin de tenir compte de l'observation du Conseil d'État figurant au numéro 36 à 38. Conformément à l'avis du Conseil d'État au numéro 39, l'article 26 (29 de l'avant-projet) prévoit que la communication du jugement au SPF Finances ne concerne que l'hypothèse où il a été décidé de procéder à l'exécution totale ou partielle de l'amende subsidiaire prononcée.

Onderafdeling 3

De uitvoering van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap – artikelen 28 tot 34

Deze onderafdeling omvat de uitvoeringsbepalingen betreffende de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap.

Ook hier is het principe dat de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie toezien op de tenuitvoerlegging van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap. De veroordeling moet dan ook worden meegedeeld aan het openbaar ministerie.

Artikel 56, § 2, derde lid, van het nieuwe Strafwetboek wordt gewijzigd door het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek en de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek II van het Strafwetboek. Immers, gelet op de diverse vormen die een dienstverleningsstraf aan de gemeenschap kan aannemen (het ter beschikking stellen van een budget aan de aangeduide instantie, voor een bepaald budget een opleiding organiseren bij de aangeduide instantie, voor een bepaald budget verbeteringswerken laten uitvoeren bij de aangeduide instantie), omdat het in deze gepast is dat de vonnisrechter ook de concrete invulling van de straf beslist zodat de veroordeelde rechtspersoon weet met welke straf hij instemt. Deze bepaling was zo geformuleerd als dat de vonnisrechter concrete aanwijzingen kan geven omtrent de concrete invulling, maar wordt aldus geherformuleerd als dat de vonnisrechter deze aanwijzingen moet geven. Met betrekking tot de concrete uitvoeringsmodaliteiten wordt de marge gelaten om dit te kunnen bepalen. Aangezien ook hier geen beroep wordt gedaan op de bevoegde diensten van de gemeenschappen voor de opvolging en de begeleiding, wordt dezelfde insteek voorzien als voor de probatiestraf: de strafuitvoeringsrechter bepaalt op welke wijze en met welke periodiciteit de veroordeelde moet rapporteren over de uitvoering van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap. Op voorstel van het College van de hoven en de rechtbanken en het College van procureurs-generaal werd in de Franse tekstversie verduidelijkt dat het wel degelijk de veroordeelde is die moet rapporten.

Hiertoe wordt een tegensprekelijke zitting georganiseerd. De strafuitvoeringsrechter doet uitspraak binnen de maand nadat hij de veroordeelde heeft gehoord. Het vonnis wordt binnen de vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

Sous-section 3

De l'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté – articles 28 à 34

Cette sous-section comprend les dispositions d'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté.

Ici aussi, le principe est que le juge de l'application des peines et le ministère public veillent à l'exécution de la peine de probation. La condamnation doit donc être communiquée au ministère public.

L'article 56, § 2, alinéa 3, du nouveau Code pénal est modifié par le projet de loi modifiant la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal et la loi du 29 février 2024 introduisant le livre II du Code pénal. En effet, eu égard aux diverses formes que peut revêtir la peine de prestation en faveur de la communauté (telles que la mise à disposition d'un budget auprès de l'instance désignée, l'organisation d'une formation auprès de cette instance moyennant un budget déterminé, ou encore l'exécution de travaux d'amélioration auprès de ladite instance dans la limite d'un budget donné), il est jugé opportun que le juge du fond détermine lui-même la concrétisation de la peine, de sorte que la personne morale condamnée soit informée de manière précise de la teneur de la sanction acceptée. Cette disposition était formulée de telle manière que le juge du fond peut donner des indications concrètes quant à la mise en œuvre concrète, mais elle est ainsi reformulée de telle sorte que le juge du fond *doit* donner ces indications. Étant donné que, ici aussi, il n'est pas fait appel aux services compétents des communautés pour le suivi et l'accompagnement, la même approche est prévue que pour la peine de probation: le juge de l'application des peines détermine la manière et la périodicité selon lesquelles le condamné doit rendre compte de l'exécution de la peine de prestation au profit de la communauté. Sur proposition du Collège des cours et tribunaux et du Collège des procureurs généraux, il a été précisé, dans la version française du texte, que c'est bien le condamné qui doit faire rapport.

À cet effet, une audience contradictoire est organisée. Le juge de l'application des peines statue dans le mois après avoir entendu le condamné. Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public.

Er is een procedure ingeschreven rekening houdend met wat is voorzien ten aanzien van natuurlijke personen waar artikel 37*septies*, § 3, eerste lid, van het huidige Strafwetboek, overgenomen door artikel 7, § 3, van voorliggend ontwerp dat de probatiecommissie hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van het openbaar ministerie, hetzij op verzoek van de veroordeelde preciseringen of wijzigingen kan aanbrengen voor wat betreft de uitvoeringsmodaliteiten van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap. Deze procedure verloopt op verzoek van de veroordeelde of op vordering van het openbaar ministerie, de strafuitvoeringsrechter kan zichzelf niet ambtshalve vatten. Parallel met de werkstraf uitgesproken ten aanzien van de natuurlijke persoon, is er geen rechtsmiddel mogelijk tegen dergelijke beslissing. Volgend op het advies van het College van procureurs-generaal is ingeschreven dat om willekeurige verzoeken te vermijden, de veroordeelde geen verzoekschrift met hetzelfde voorwerp mag indienen binnen de drie maanden na de beslissing van de strafuitvoeringsrechter.

Ingeval van geheel of gedeeltelijke niet uitvoering van de dienstverleningsstraf ten gunste van de maatschappij, kan het openbaar ministerie, met het oog op de uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete, de zaak aanhangig maken bij de strafuitvoeringsrechter. Hiertoe is een tegensprekelijke procedure ingeschreven. Op voorstel van het College van procureurs-generaal werd gepreciseerd dat deze beslissing eveneens moet worden meegedeeld aan de FOD Financiën aangezien de geldboete of een deel van de vervangende geldboete verschuldigd is en het aan de FOD Financiën toekomt om deze te innen.

Parallel met de situatie van natuurlijke personen veroordeeld tot een werkstraf, voor dewelke de wetgever geen beroepsmogelijkheid voorzag tegen beslissingen tot uitvoering van de vervangende straf, voorzag het voorontwerp deze mogelijkheid ook niet voor rechtspersonen. De experten Strafwetboek stelden de vraag of het niet voorzien van een rechtsmiddel tegen deze beslissing geen discriminatie is ten aanzien van wat is voorzien inzake de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen. Het voorstel voorziet echter geen cassatieberoep tegen deze beslissing, wat gelijklopend is met wat is voorzien voor de probatiestraf opgelegd aan natuurlijke personen. Echter, een nieuw artikel 34 werd ingevoegd volgend op het advies van de Raad van State onder randnummer 43. De Raad van State volgt in deze de opmerking van de experten en kan zich niet aansluiten bij de in het voorontwerp gehanteerde redenering waarbij de al dan niet mogelijkheid om rechtsmiddelen in te stellen tegen bepaalde beslissingen van de strafuitvoeringsrechter gebaseerd op een parallelisme met de mogelijkheden van natuurlijke personen voor gelijkaardige straffen. De Raad van State stelt dat vermits de regeling van het

Une procédure est prévue, en tenant compte de ce qui est établi à l'égard des personnes physiques, où l'article 37*septies*, § 3, alinéa premier, du Code pénal actuel, repris par l'article 7, § 3, du présent projet, dispose que la commission de probation peut apporter, soit d'office, soit à la réquisition du ministère public, soit à la demande du condamné, des précisions ou des modifications quant aux modalités d'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté. Cette procédure s'effectue à la demande du condamné ou à la réquisition du ministère public, le juge de l'application des peines ne pouvant pas se saisir d'office. Parallèlement à la peine de travail prononcée à l'égard de la personne physique, aucun recours n'est possible contre une telle décision. Suite à l'avis du Collège des procureurs généraux, il a été inscrit que, afin d'éviter les demandes arbitraires, le condamné ne peut introduire une demande écrite portant sur le même objet dans les trois mois suivant la décision du juge de l'application des peines.

En cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de prestation en faveur de la communauté, le ministère public peut, en vue de l'exécution de la peine subsidiaire prononcée, saisir le juge de l'application des peines. À cette fin, une procédure contradictoire est inscrite. Sur proposition du Collège des procureurs généraux, il a été précisé que cette décision doit également être communiquée au SPF Finances, étant donné que l'amende ou une partie de l'amende subsidiaire est due et qu'il appartient au SPF Finances d'en assurer le recouvrement.

Parallèlement à la situation des personnes physiques condamnées à une peine de travail, pour lesquelles le législateur n'a pas prévu de voie de recours contre les décisions relatives à l'exécution de la peine de substitution, l'avant-projet de loi n'ouvrait pas non plus cette possibilité aux personnes morales. Les experts du Code pénal s'interrogaient sur le fait que l'absence de voie de recours contre cette décision ne constitue pas une discrimination par rapport à ce qui est prévu en matière de peine de probation prononcée à l'égard des personnes morales. La proposition ne prévoit toutefois pas de pourvoi en cassation contre cette décision, ce qui est conforme à ce qui est prévu pour la peine de probation prononcée à l'égard des personnes physiques. Cependant, un nouvel article 34 a été inséré à la suite de l'avis du Conseil d'État, formulé au numéro 43. Le Conseil d'État suit la remarque des experts et ne peut se rallier au raisonnement retenu dans l'avant-projet, selon lequel la possibilité ou non d'introduire des voies de recours contre certaines décisions du juge de l'exécution des peines serait fondée sur un parallélisme avec les possibilités offertes aux personnes physiques pour des

toezicht op de uitvoering van een dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, zoals deze voor de uitvoering van de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen, afgestemd werden op de eigen aard van de juridische persoonlijkheid van de betrokkene, er voor het antwoord op de vraag of er rechtsmiddelen mogelijk zijn tegen de beslissingen tot invulling of wijziging van een dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, niet moet worden aangesloten bij de regeling van de werkstraf voor natuurlijke personen maar bij deze voor de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen. De Raad van State werd gevolgd in deze redenering en een nieuw artikel werd ingevoegd teneinde een cassatieberoep tegen deze beslissingen mogelijk te maken.

De artikelen 29, 30 en 32 (32, 33 en 35 in het voorontwerp) werden aangepast aan de technische opmerkingen van de Raad van State onder de randnummers 40 tot 42 en 44. In artikel 33 (36 in het voorontwerp) werd overeenkomstig het advies van de Raad van State onder randnummer 45 bepaald dat de kennisgeving van het vonnis aan de FOD Financiën beperkt is tot de hypothese dat werd beslist tot gehele of gedeeltelijke uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete.

Onderafdeling 4

De uitvoering van de opschorting en de probatieopschorting, van het uitstel en het probatie-uitstel opgelegd aan rechtspersonen – artikelen 35 tot 42

Deze onderafdeling werd nieuw ingevoegd volgend op het advies van de Raad van State. Zoals hoger reeds aangehaald opteerde het voorontwerp om redenen van continuïteit tot de consolidering van de uitvoering van de opschorting en de probatieopschorting, het uitstel en het probatie-uitstel uitgesproken ten aanzien van rechtspersonen, zoals voorzien door de Probatiewet. De probatiecommissies bleven aldus in deze hun bevoegdheden behouden. De Raad van State echter gaf aan dat de uitgewerkte regeling fundamentele bezwaren opriep op het vlak van het gelijkheidsbeginsel dat vereist dat wanneer binnen één groep van juridische personen – de natuurlijke personen of de rechtspersonen – een onderscheid gemaakt wordt tussen de wijze van toezicht op en begeleiding van de tenuitvoerlegging van verschillende straffen of bestraffingsmodaliteiten, dat onderscheid verantwoord kan worden vanuit de eigen aard van de betrokken straf of bestraffingsmodaliteit. Het streven naar continuïteit in een tijdelijk kader is geen afdoende motivering.

peines similaires. Le Conseil d'État considère qu'étant donné que le régime de la surveillance de l'exécution d'une peine de prestation en faveur de la communauté, comme celui pour l'exécution de la peine de probation infligée aux personnes morales, a été adapté à la nature propre de la personnalité juridique des intéressés, il convient, pour répondre à la question de savoir si des voies de recours sont possibles contre les décisions relatives à la mise en œuvre concrète ou à la modification éventuelles d'une peine de prestation en faveur de la communauté, de ne pas se référer au régime de la peine de travail pour les personnes physiques, mais à celui de la peine de probation infligée à des personnes morales. Le Conseil d'État a été suivi dans ce raisonnement et un nouvel article a été inséré afin de rendre possible un pourvoi en cassation contre ces décisions.

Les articles 29, 30 et 32 (32, 33 et 35 dans l'avant-projet) ont été modifiés afin de tenir compte de l'observation du Conseil d'État figurant aux numéros 40 à 42 et 44. Conformément à l'avis du Conseil d'État au numéro 45, l'article 33 (36 dans l'avant-projet) prévoit que la communication du jugement au SPF Finances ne concerne que l'hypothèse où il a été décidé de procéder à l'exécution totale ou partielle de l'amende subsidiaire prononcée.

Sous-section 4

L'exécution de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire imposés aux personnes morales – articles 35 à 42

Cette sous-section a été nouvellement insérée à la suite de l'avis du Conseil d'État. Comme indiqué plus haut, l'avant-projet avait opté, pour des raisons de continuité, pour une consolidation du régime d'exécution de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire prononcés à l'égard des personnes morales, tels que prévus par la loi sur la probation. Les commissions de probation maintenaient dès lors leurs compétences en la matière. Le Conseil d'État a toutefois estimé que le régime élaboré soulevait des objections fondamentales au regard du principe d'égalité, lequel exige que, lorsque, au sein d'un même groupe de personnes juridiques – les personnes physiques ou les personnes morales –, une distinction est opérée quant aux modalités de contrôle et d'accompagnement de l'exécution de différentes peines ou modalités de sanction, cette distinction puisse être justifiée par la nature propre de la peine ou de la modalité de sanction concernée. La recherche de continuité dans un cadre temporaire ne constitue pas une motivation suffisante.

Aldus werd een procedure uitgewerkt waarin het toezicht op de probatiemaatregelen wordt toevertrouwd aan de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie ingeval van probatieopschorting of probatie-uitstel verleend aan een rechtspersoon. Op deze wijze wordt dit toevertrouwd aan dezelfde organen zoals voorzien voor de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen en de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap.

Er moet aan worden herinnerd dat voor wat betreft probatieopschortingen en probatie-uitstellen die reeds lopende zijn op het moment van inwerkingtreding van dit tijdelijk kader, de probatiecommissie bevoegd zal blijven. Dit is voorzien in de overgangsregeling. De probatiecommissies blijven bevoegd voor de zaken die op het moment van inwerkingtreding van deze wet reeds aanhangig zijn bij hen. Voor wat betreft de probatieopschortingen, dit is immers een uitdovend scenario aangezien het nieuwe Strafwetboek deze mogelijkheid niet meer voorziet. Enkel voor de veroordelingen van rechtspersonen tot een probatie-opschorting die in kracht van gewijsde zijn getreden voor de inwerkingtreding van de wet maar die nog niet aanhangig zijn gemaakt bij de probatiecommissie en voor de veroordelingen die in kracht van gewijsde treden na de inwerkingtreding van deze wet, zal de strafuitvoeringsrechter bevoegd worden. Er kan worden vermoed dat dit een minimaal aantal veroordelingen zal betreffen. Dezelfde regeling zal gelden voor de veroordelingen van rechtspersonen tot een probatie-uitstel.

Het principe is dus dat de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie toezien op de tenuitvoerlegging van de probatieopschorting en het probatie-uitstel. De veroordeling moet dan ook worden meegedeeld aan het openbaar ministerie.

Een tegensprekelijke zitting wordt georganiseerd teneinde de opgelegde probatievoorwaarden, indien nodig, te concretiseren, na de veroordeelde te hebben gehoord en te bepalen op welke wijze en met welke periodiciteit de veroordeelde moet rapporteren over de uitvoering van zijn probatievoorwaarden.

Net zoals voor de probatiestraf is ook hier een tegensprekelijke procedure ingeschreven opdat de strafuitvoeringsrechter, ofwel op vordering van het openbaar ministerie, ofwel op verzoekschrift van de veroordeelde, de bijzondere voorwaarden geheel of ten dele zal kunnen opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden.

Net zoals bij de probatiestraf en de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap werd ook hier ingeschreven dat, om willekeurige verzoeken te vermijden,

Ainsi, une procédure a été rédigée dans laquelle le contrôle des mesures de probation est confié au juge de l'application des peines et au ministère public en cas de suspension probatoire ou de sursis probatoire accordé à une personne morale. De cette manière, ce contrôle est confié aux mêmes autorités que celles prévues pour la peine de probation infligée aux personnes morales et la peine de prestation en faveur de la communauté.

Il convient de rappeler que, pour ce qui concerne les suspensions probatoires et les sursis probatoires déjà en cours au moment de l'entrée en vigueur de ce cadre temporaire, la commission de probation demeurera compétente. Cette règle est prévue par le régime transitoire. Les commissions de probation restent compétentes pour les affaires qui sont déjà pendantes devant elles au moment de l'entrée en vigueur de la présente loi. S'agissant des suspensions probatoires, il s'agit en effet d'un scénario appelé à s'éteindre, le nouveau Code pénal ne prévoyant plus cette possibilité. Seules les condamnations de personnes morales à une suspension probatoire qui sont passées en force de chose jugée avant l'entrée en vigueur de la loi mais qui ne sont pas encore pendantes devant la commission de probation et les condamnations qui sont passées en force de chose jugée après l'entrée en vigueur de la loi relèveront de la compétence du juge de l'application des peines. On peut présumer qu'il s'agira d'un nombre minimal de condamnations. Le même régime s'appliquera aux condamnations de personnes morales à un sursis probatoire.

Le principe est dès lors que le juge de l'application des peines et le ministère public veillent à l'exécution de la suspension probatoire et du sursis probatoire. La condamnation doit donc être communiquée au ministère public.

Une audience contradictoire est organisée afin de concrétiser, le cas échéant, les conditions probatoires imposées, après avoir entendu le condamné, et de déterminer les modalités et la périodicité selon lesquelles celui-ci doit rendre compte de l'exécution de ses conditions probatoires.

Tout comme pour la peine de probation, une procédure contradictoire a également été inscrite afin que le juge de l'application des peines, soit à la demande du ministère public, soit à la demande du condamné, puisse suspendre, préciser ou adapter, en tout ou en partie, les conditions particulières aux circonstances.

Tout comme pour la peine de probation et la peine de prestation en faveur de la communauté, il a également été inscrit ici que, afin d'éviter des demandes arbitraires,

de veroordeelde geen verzoekschrift met hetzelfde voorwerp mag indienen binnen de drie maanden na de beslissing van de strafuitvoeringsrechter, is dit hier ook ingeschreven.

Cassatieberoep is mogelijk tegen de beslissingen tot invulling van de voorwaarden en tegen beslissingen om de voorwaarden te wijzigen, net zoals voorzien voor de probatiestraf.

Inzake de mogelijkheid tot herroeping van de opschorting, de probatieopschorting, het uitstel en het probatie-uitstel, is de huidige regeling behouden, en dit naar het voorbeeld van wat is voorzien voor natuurlijke personen, overeenkomstig het advies van de Raad State.

HOOFDSTUK 3

Wijzigingsbepalingen

Afdeling 1

Wijzigingen van het Wetboek van strafvordering

Art. 43

Voorliggend ontwerp voegt in het Wetboek van strafvordering een aantal procedurele bepalingen in inzake de opschorting van de uitspraak van de veroordeling die waren opgenomen in de Probatiewetgeving die wordt opgeheven. Deze bepalingen werden niet hernomen in het nieuwe Strafwetboek en in de toelichting hierbij werd aangegeven dat de procedurele bepalingen ter zake uit de probatiewet dienen te worden opgenomen in het Wetboek van strafvordering. Hiertoe wordt in het Wetboek van strafvordering een nieuw hoofdstuk XII ingevoegd in Boek I, Titel II dat deze bepalingen omvat.

Art. 44

Dit artikel voegt in het nieuw ingevoegde hoofdstuk in het Wetboek van strafvordering een nieuw artikel 136*quinquies* in waarvan de paragrafen 1 tot 3 een herneming betreffen van artikel 4 van de Probatiewet. Paragraaf 4 van het artikel in ontwerp herneemt artikel 6, vierde lid, van de voornoemde wet. In paragraaf 2, eerste lid, wordt een technische verduidelijking aangebracht. Dit lid vermeldt actueel dat de procureur des Konings en de verdachte tegen de beschikking van de raadkamer waarbij de opschorting wordt uitgesproken, verzet kunnen doen om reden dat aan de voorwaarden tot verlening van de opschorting niet voldaan is. Het is vaststaande rechtspraak van het Hof van Cassatie dat de bewoording

le condamné ne peut introduire une requête ayant le même objet dans les trois mois suivant la décision du juge de l'application des peines.

Un pourvoi en cassation est possible contre les décisions portant sur la concrétisation des conditions et contre les décisions modifiant celles-ci, conformément à ce qui est prévu pour la peine de probation.

En ce qui concerne la possibilité de révocation de la suspension, de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire, le régime actuel a été maintenu, à l'instar de ce qui est prévu pour les personnes physiques, conformément à l'avis du Conseil d'État.

CHAPITRE 3

Dispositions modificatives

Section 1re

Modifications du Code d'instruction criminelle

Art. 43

Le présent projet insère dans le Code d'instruction criminelle un certain nombre de dispositions procédurales relatives à la suspension du prononcé de la condamnation qui étaient reprises dans la loi sur la probation qui est abrogée. Ces dispositions n'ont pas été réintégrées dans le nouveau Code pénal et l'exposé de ce dernier indiquait que les dispositions procédurales pertinentes de la loi sur la probation devaient être incorporées dans le Code d'instruction criminelle. À cet effet il est inséré dans le Code d'instruction criminelle un nouveau chapitre XII, qui est inséré dans le livre I, Titre II, contenant ces dispositions.

Art. 44

Cet article insère un nouvel article 136*quinquies* dans le chapitre nouvellement inséré dans le Code d'instruction criminelle dont les paragraphes 1 à 3 reprennent l'article 4 de la loi sur la probation. Le paragraphe 4 de l'article en projet repend l'article 6, alinéa 4, de la loi précitée. Dans le paragraphe 2, alinéa premier, une clarification technique est apportée. Cet alinéa mentionne actuellement que le procureur du Roi et l'inculpé peuvent faire opposition à l'ordonnance de la chambre du conseil prononçant la suspension, pour le motif que les conditions d'octroi de la suspension ne sont pas réunies. Il ressort de la jurisprudence constante de la Cour de cassation que le terme "opposition" doit être

"verzet" moet worden gelezen als zijnde "beroep" (Cass. 18 januari 1965, RW 1964-65, kol. 2006; Cass. 23 november 1983, Arr.Cass. 1983-84, nr. 166, p. 352). De tekst wordt hier dus op afgestemd.

Hoewel het College procureurs-generaal aangeeft dat rechtstreekse dagvaardingen weinig voorkomen en de vraag stelt of de daartoe voorziene procedure niet kan worden geschrapt, wordt voorgesteld deze procedure toch te behouden. Hoewel rechtstreekse dagvaardingen in de praktijk weinig voorkomen, is het niet uit te sluiten dat ze toch kunnen voorkomen.

Art. 45

Dit artikel voegt in het nieuw ingevoegde hoofdstuk in het Wetboek van strafvordering een nieuw artikel 136*sexies* in dat artikel 5 van de Probatiewet herneemt.

Art. 46

Dit artikel voegt in het nieuw ingevoegde hoofdstuk in het Wetboek van strafvordering een nieuw artikel 136*septies* in dat artikel 6, tweede lid, van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie herneemt.

Afdeling 2

Wijzigingen van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten

Dit hoofdstuk wijzigt verschillende bepalingen van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten met het oog op de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek. De voorgestelde wijzigingen zijn enerzijds voornamelijk van wetgevingstechnische aard en hebben niet alleen betrekking op de aanpassing van de wettelijke verwijzingen naar de nieuwe bepalingen van het Strafwetboek, maar ook op de afstemming van de straffen op de nieuwe straffenschaal, de modernisering van de gebruikte terminologie en de kruisverwijzingen naar artikelen van het Strafwetboek. Bij deze oefening wordt niet geraakt aan de principes vervat in deze wet. Wel worden een aantal bepalingen aangepast teneinde de informatiestroom aan slachtoffers te verbeteren. Het wetsontwerp voert tevens een

compris comme signifiant "appel" (Cass. 18 janvier 1965, RW 1964-1965, kol. 2006, Cass. 23 novembre 1983, Arr. Cass. 1983-1984, nr. 166, page 352). Le texte est dès lors aligné en ce sens.

Bien que le Collège des procureurs généraux indique que les citations directes sont peu fréquentes et s'interroge sur la possibilité de supprimer la procédure prévue à cet effet, il est proposé de maintenir cette procédure. Même si les citations directes sont rares dans la pratique, il n'est pas exclu qu'elles puissent néanmoins se produire.

Art. 45

Cet article insère un nouvel article 136*sexies* dans le chapitre nouvellement inséré dans le Code d'instruction criminelle reprenant l'article 5 de la loi sur la probation.

Art. 46

Cet article insère un nouvel article 136*septies* dans le chapitre nouvellement inséré dans le Code d'instruction criminelle reprenant l'article 6, paragraphe 2, de la loi sur la probation.

Section 2

Modifications de la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine

Le présent chapitre modifie plusieurs dispositions de la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine en vue de l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal. Les modifications proposées sont d'une part principalement d'ordre légistique, visant non seulement à adopter les références légales aux nouvelles dispositions du Code pénal, mais également à adapter les peines à la nouvelle échelle des peines, à moderniser la terminologie utilisée et aux renvois aux articles du Code pénal. Lors de cette exercice les principes contenus dans cette loi ne sont par ailleurs pas affectés. Toutefois, un certain nombre de dispositions sont adaptées en vue d'améliorer la communication aux victimes. Le projet de loi insère également un nouveau chapitre concernant le nouveau régime de concurrence

nieuw hoofdstuk in voor wat betreft de nieuwe regeling inzake samenloop vervat in het Strafwetboek. Hierop wordt verder uitgebreid ingegaan in de artikelsgewijze bespreking.

Art. 47

Dit artikel wijzigt artikel 3/1 van de wet van 17 mei 2006 gelet op het verdwijnen van de driedelige indeling van misdaden, wanbedrijven en overtredingen ten gunste van de geharmoniseerde term “misdrijf”.

Art. 48

Dit artikel wijzigt artikel 25, § 2, van de wet van 17 mei 2006 op verschillende technische punten.

De wijziging onder 1° en 2° betreft een afstemming van de daar vermelde straffen op de nieuwe straffenschaal.

De wijziging onder 3° en 4° betreft een aanpassing van de kruisverwijzingen naar de artikelen van Boek II van het nieuwe Strafwetboek.

De wijziging onder 5° betreft de opheffing van de verwijzing onder het vijfde streepje naar artikel 34 van de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de koopvaardij en de zeevisserij, die werd opgeheven door de wet van 8 mei 2019 tot invoering van het Belgisch Scheepvaartwetboek en waarbij deze bepaling nu is opgenomen in het Belgisch Scheepvaartwetboek en dus vervat is onder het derde streepje. Ook de verwijzing onder het zesde streepje wordt vervangen aangezien de wet van 12 maart 1858 betreffende de misdaden en de wanbedrijven die afbreuk doen aan de internationale betrekkingen door het nieuwe Strafwetboek wordt opgeheven en de inhoud van artikel 7, tweede lid, van deze wet is hernomen in artikel 618 van het nieuwe Strafwetboek.

De Raad van State stelde onder randnummer 46.1. van zijn advies vast dat de wijzigingen die werden voorgesteld aan artikel 25 van de wet van 17 mei 2006 niet volstonden om in overeenstemming te zijn met het verdwijnen van de drieledige indeling overtreding, wanbedrijf en misdaad in het nieuwe Strafwetboek. De hiertoe aanbevolen wijzingen onder de randnummers 46.2 en 46.3. van het advies werden doorgevoerd. Ook de door de Raad van State onder de randnummers 47.1. tot 47.4. van het advies voorgestelde verbeteringen en aanvullingen van de in artikel 25 van de wet van 17 mei 2006 opsommingen van de bepalingen van het Strafwetboek, die moeten worden vervangen door verwijzingen naar de bepalingen van

contenu dans le Code pénal. Ces points sont abordés plus en détails dans le commentaire des articles.

Art. 47

Cet article modifie l’article 3/1 de la loi du 17 mai 2006 vu la disparition de la division tripartite entre crimes, délits et contraventions au profit du terme unifié d’“infractions”.

Art. 48

Cet article modifie l’article 25, § 2, de la loi du 17 mai 2006 sur plusieurs points techniques.

La modification sous 1° et 2° concerne une adaptation des peines reprises dans cet article à la nouvelle échelle des peines.

La modification sous 3° et 4° concerne une adaptation des renvois vers les articles du Livre II du nouveau Code pénal.

La modification sous 5° concerne l’abrogation du renvoi sous le cinquième tiret à l’article 34 de la loi du 5 juin 1928 portant révision du Code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime, qui a été abrogé par la loi du 8 mai 2019 introduisant le Code belge de la Navigation par laquelle cette disposition est maintenant reprise dans le Code belge de la Navigation et dès lors reprise sous le troisième tiret. Le renvoi sous le sixième tiret est remplacé vu que la loi du 2 mars 1858 concernant les crimes et délits qui portent atteinte aux relations internationales est abrogé par le nouveau Code pénal et que le contenu de l’article 7, alinéa 2, de cette loi est reprise dans l’article 618 du nouveau Code pénal.

Le Conseil d’État a relevé, au numéro 46.1 de son avis, que les modifications proposées à l’article 25 de la loi du 17 mai 2006 ne suffisaient pas à assurer la conformité avec la disparition de la classification tripartite en contravention, délit et crime dans le nouveau Code pénal. Les modifications recommandées à cet effet aux numéros 46.2 et 46.3 de l’avis ont été mises en œuvre. De même, les améliorations et compléments proposés par le Conseil d’État aux numéros 47.1 à 47.4 de l’avis, visant à adapter les énumérations des dispositions du Code pénal figurant à l’article 25 de la loi du 17 mai 2006 en les remplaçant par des références aux dispositions correspondantes du nouveau Code pénal, ont

het nieuwe Strafwetboek, werden doorgevoerd. Ook de door de Raad van State aangegeven verbetering van de wetshistoriek werd doorgevoerd.

Art. 49

Dit artikel wijzigt artikel 26 van de wet van 17 mei 2006 dat een spiegelbepaling is van artikel 25 van deze wet voor wat betreft de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering. Er kan verwezen worden naar de artikelsgewijze commentaar van dat artikel.

Ook in dit artikel werden de wijzigingen zoals doorgevoerd in artikel 25 van deze wet volgend op het advies van de Raad van State doorgevoerd, zoals aanbevolen onder de randnummers 48 tot 50 van het advies. Ook de door de Raad van State aangegeven verbetering van de wetshistoriek werd doorgevoerd.

Art. 50

Dit artikel wijzigt het opschrift van Titel V, Hoofdstuk IV, dat actueel is gewijd aan de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen. Voor wat betreft dit verblijfs-, plaats- of contactverbod, voorziet de wet van 17 mei 2006 reeds een regeling inzake de uitvoering ervan. Ingeval de betrokkene veroordeeld is tot een vrijheidsbenemende straf, is de procedure tot wijziging van deze bijkomende straf mee ingebed in de procedures inzake de uitvoering van de vrijheidsbenemende straf. Er wordt herinnerd aan de onderliggende logica die hierbij werd gehanteerd door de wetgever in 2012 en die ook kan worden gehanteerd voor de nieuwe straffen: “In vele gevallen kan het immers wenselijk zijn voor de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank om, in het kader van de normale procedure van de toekenning van de nadere regels van strafuitvoering, het woonverbod ten volle te integreren in de genomen beslissing. Ook vanuit proceseconomisch oogpunt heeft deze integratie voordelen, aangezien een bijkomende procedure wordt vermeden. Immers, na verschillende jaren gevangenisstraf is de kans zeer groot dat het woonverbod meteen bij vrijlating zal moeten worden aangepast. Zo is het bijvoorbeeld mogelijk dat het slachtoffer inmiddels verhuisd is. Bovendien heeft deze integratie het voordeel dat alle procedures, controles en waarborgen die reeds voorzien zijn voor de strafuitvoeringsrechter of strafuitvoeringsrechtbank ten volle kunnen worden toegepast”. En verder: “Slechts wanneer de hoofdgevangenisstraf definitief is beëindigd, en de normale procedure voor de strafuitvoeringsrechter

été intégrés. Il a également été procédé à la correction de l’historique législatif indiqué par le Conseil d’État.

Art. 49

Cet article modifie l’article 26 de la loi du 17 mai 2006, qui est une disposition “miroir” de l’article 25 de la présente loi en ce qui concerne la mise en liberté provisoire en vue de l’éloignement du territoire ou de la remise. On peut se référer au commentaire des articles de cet article.

De même, les modifications apportées à l’article 25 de la présente loi, suite à l’avis du Conseil d’État, ont été mises en œuvre également dans cet article conformément aux recommandations figurant aux numéros 48 à 50 de l’avis. Il a également été procédé à la correction de l’historique législatif indiquée par le Conseil d’État.

Art. 50

Cet article modifie l’intitulé du Titre V, Chapitre IV, qui est actuellement consacré à la réduction de la durée de l’interdiction, prononcée par le juge, du droit d’habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée. En ce qui concerne l’interdiction de résidence, de lieu ou de contact, la loi du 17 mai 2006 prévoit déjà une règlementation relative à son exécution. Si la personne est condamnée à une peine privative de liberté, la procédure de modification de cette peine accessoire est également intégrée dans les procédures relatives à l’exécution de la peine privative de liberté. Il convient de rappeler la logique sous-jacente adoptée par le législateur en 2012, laquelle peut également être appliquée aux nouvelles peines: “En effet, dans de nombreux cas, il peut être souhaitable que le juge de l’application des peines ou le tribunal de l’application des peines intègre pleinement l’interdiction de résidence dans la décision prise dans le cadre de la procédure normale d’attribution des modalités d’exécution de la peine. Cette intégration présente également des avantages du point de vue de l’économie de la procédure, dès lors qu’elle permet d’éviter une procédure supplémentaire. En effet, après plusieurs années d’emprisonnement, l’interdiction de résidence devra très probablement être adaptée immédiatement après la libération. De plus, cette intégration présente l’avantage que les procédures, les contrôles et les garanties déjà prévues devant le juge de l’application des peines ou le tribunal de l’application des peines peuvent tous être pleinement appliqués”. Et plus loin: “Ce n’est que lorsque la peine d’emprisonnement principal a été définitivement purgée et que la procédure normale devant le juge de l’application des peines

of de strafuitvoeringsrechtbank niet meer kan worden toegepast, is er nood aan een andere procedure zoals bepaald in het nieuwe artikel 95/1 dat wordt ingevoegd door dit wetsvoorstel" (DOC 53 2275/002, pagina 4-5). Wanneer deze bijkomende straf is opgelegd bij een andere vrijheidsbeperkende straf, een vermogensstraf of in geval van toepassing van artikel 36, tiende lid, van het nieuwe Strafwetboek, in de plaats van de hoofdstraf, wordt een aparte procedure voor de strafuitvoeringsrechter voorgesteld door voorliggend ontwerp.

Art. 51

Dit artikel betreft de wijziging van de ontzetting uit het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, dat wordt vervangen door de verwijzing naar het verblijfs-, plaats- of contactverbod, zoals bepaald door artikel 50 van het Strafwetboek. Volgend op het advies van de Raad van State onder randnummer 51 werd het artikel ook vernummerd tot artikel 26/2.

Art. 52

Dit artikel heft in artikel 27, tweede lid, van de wet van 17 mei 2006 de verwijzing naar de artikelen 34*bis* tot 34*quater* van het Strafwetboek op. In de toekomst zullen er immers terbeschikkingstellingen van de strafuitvoeringsrechtbank in uitvoering zijn gebaseerd op deze artikelen, maar ook op basis van het artikel 37 van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek, dat volledig is afgestemd op de huidige artikelen 34*bis* tot 34*quater*. Het volstaat dus te verwijzen naar "de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank".

Art. 53

Dit artikel betreft de wijziging van de verwijzing naar de ontzetting uit het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, dat wordt vervangen door de verwijzing naar het verblijfs-, plaats- of contactverbod, zoals bepaald door artikel 50 van het Strafwetboek.

De tekstuele verbetering van de Nederlandse tekst onder 2° van dit artikel geformuleerd onder randnummer 52 van het advies van de Raad van State werd doorgevoerd. Ook de door de Raad van State aangegeven verbetering van de wetshistoriek in de inleidende zin van het 1° werd doorgevoerd.

ou le tribunal de l'application des peines ne peut plus être suivie qu'une autre procédure est nécessaire, par exemple celle prévue par le nouvel article 95/1 inséré par cette proposition de loi" (DOC 53 2275/002, pages 4-5). Lorsque cette accessoire est prononcée avec une autre peine restrictive de liberté, une peine patrimoniale ou, en application de l'article 36, alinéa 10, du nouveau Code pénal, en lieu et place de la peine principale, une procédure distincte devant le juge de l'application des peines est proposée par le présent projet.

Art. 51

Cet article concerne la modification de la référence à l'interdiction du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée, laquelle est remplacée par la référence à l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact, telle que prévue à l'article 50 du Code pénal. Conformément à l'avis du Conseil d'État au numéro 51, l'article a également été renuméroté en article 26/2.

Art. 52

Cet article abroge dans l'article 27, alinéa 2, de la loi du 17 mai 2006 le renvoi vers les articles 34*bis* à 34*quater* du Code pénal. À l'avenir, des mises à disposition du tribunal de l'application des peines seront en effet fondées non seulement sur les présents articles, mais aussi sur l'article 37 de la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal, lequel est entièrement aligné sur les articles 34*bis* à 34*quater* actuels. Il suffit donc de faire référence à "la mise à disposition du tribunal de l'application des peines".

Art. 53

Cet article concerne la modification de la référence à l'interdiction du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée, laquelle est remplacée par la référence à l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact, telle que prévue à l'article 50 du Code pénal.

Il a été tenu compte de la correction textuelle de la version néerlandaise, au point 2° de cet article, telle que formulée au numéro 52 de l'avis du Conseil d'État. Il a également été procédé à la correction de l'historique législatif dans la phrase introductive du 1°, indiquée par le Conseil d'État.

Art. 54

Dit artikel is een technische aanpassing van artikel 28/1 van de wet van 17 mei 2006 waar de kruisverwijzingen naar de geviseerde artikelen van Boek II van het nieuwe Strafwetboek moeten worden aangepast. De kruisverwijzingen werden aangevuld met de door de Raad van State onder randnummer 53 van het advies aanbevolen artikelen van het nieuwe Strafwetboek.

Art. 55

Dit artikel betreft de wijziging van de verwijzing naar de ontzetting uit het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, dat wordt vervangen door de verwijzing naar het verblijfs-, plaats- of contactverbod, zoals bepaald door artikel 50 van het Strafwetboek.

Art. 56

Dit artikel is een technische aanpassing van artikel 32 van de wet van 17 mei 2006 inzake het gespecialiseerd advies van een dienst of persoon die gespecialiseerd is in de diagnostische expertise van seksuele delinquenten, waar de kruisverwijzingen naar de geviseerde artikelen van Boek II van het nieuwe Strafwetboek moeten worden aangepast. De verwijzing naar artikel 170 van het nieuwe Strafwetboek die een definitie omvat van beelden van seksueel misbruik van minderjarigen moet inderdaad worden weggelaten zoals aangegeven onder randnummer 54 van het advies van de Raad van State. Ook de door de Raad van State aangegeven verbetering van de wetshistoriek werd doorgevoerd.

Art. 57

Dit betreft een louter technische aanpassing van artikel 40 van de wet van 17 mei 2006 voor wat betreft de kruisverwijzing naar het hoofdstuk inzake de terroristische misdrijven die moeten worden aangepast aan de structuur van het nieuwe Strafwetboek. De tekst werd geherformuleerd overeenkomstig randnummer 55 van het advies van de Raad van State.

Art. 58

Dit betreft een louter technische aanpassing van artikel 41 van de wet van 17 mei 2006 voor wat betreft de kruisverwijzingen naar de seksuele misdrijven en het hoofdstuk inzake de terroristische misdrijven die moet

Art. 54

Cet article constitue une adaptation technique de l'article 28/1 de la loi du 17 mai 2006 où les renvois aux articles visés du livre II du nouveau Code pénal doivent être adaptés. Les renvois ont été complétés par les articles du nouveau Code pénal recommandés par le Conseil d'État au numéro 53 de l'avis.

Art. 55

Cet article concerne la modification de la référence à l'interdiction du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée, laquelle est remplacée par la référence à l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact, telle que prévue à l'article 50 du Code pénal.

Art. 56

Cet article constitue une adaptation technique de l'article 32 de la loi du 17 mai 2006 relative à l'avis spécialisé d'un service ou d'une personne spécialisée dans l'expertise diagnostique des délinquants sexuels, où les renvois aux articles visés du livre II du nouveau Code pénal doivent être adaptés. Il convient en effet de supprimer le renvoi à l'article 170 du nouveau Code pénal, qui contient une définition des images d'abus sexuels sur mineurs, conformément à ce qui est indiqué au numéro 54 de l'avis du Conseil d'État. Il a également été procédé à la correction de l'historique législatif indiquée par le Conseil d'État.

Art. 57

Il s'agit d'une adaptation purement technique de l'article 40 de la loi du 17 mai 2006 en ce qui concerne le renvoi au chapitre sur les infractions terroristes qui doit être adapté à la structure du nouveau Code pénal. Le texte a été reformulé conformément au numéro marginal 55 de l'avis du Conseil d'État.

Art. 58

Il s'agit d'une adaptation purement technique de l'article 41 de la loi du 17 mai 2006 en ce qui concerne les renvois aux infractions sexuelles et le chapitre sur les infractions terroristes qui doivent être adaptés à la

worden aangepast aan de nummering en structuur van het nieuwe Strafwetboek. De verwijzing naar artikel 170 van het nieuwe Strafwetboek dat een definitie omvat van beelden van seksueel misbruik van minderjarigen, moet inderdaad worden weggelaten zoals aangegeven onder randnummer 56 van het advies van de Raad van State (verwijzend naar de gelijkaardige opmerking onder randnummer 54). De tekst van het ontworpen artikel 43, § 2, werd geherformuleerd overeenkomstig randnummer 57 van het advies van de Raad van State (verwijzend naar de gelijkaardige opmerking onder randnummer 55). Ook de door de Raad van State aangegeven verbetering van de wetshistoriek werd doorgevoerd.

Art. 59

Dit artikel betreft een verbetering van de informatieverstrekking aan slachtoffers en staat los van de consolideringsoefening die wordt gemaakt. De gemeenschappen geven echter aan dat het van belang is hier duidelijkheid te verschaffen teneinde de informatieverstrekking correct te laten verlopen en de diensten slachtofferonthaal hun rol correct te kunnen laten vervullen. De wet voorziet dat het slachtoffer wordt geïnformeerd van de vonnissen tot toekenning of herroeping *en*, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd. Het is van belang dat de bevoegde diensten van de gemeenschappen aldus worden geïnformeerd van deze beslissing ongeacht of er slachtoffergerichte voorwaarden of niet zijn opgelegd. De door de Raad van State aangegeven verbetering van de wetshistoriek werd doorgevoerd.

Art. 60

Dit artikel betreft de wijziging van de verwijzing naar de ontzetting uit het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, dat wordt vervangen door de verwijzing naar het verblijfs-, plaats- of contactverbod, zoals bepaald door artikel 50 van het Strafwetboek.

De tekstuele verbetering van de Nederlandse tekst onder 2° van dit artikel geformuleerd onder randnummer 52 van het advies van de Raad van State werd doorgevoerd. Ook de door de Raad van State aangegeven verbetering van de wetshistoriek werd doorgevoerd.

Art. 61

Dit artikel is een technische aanpassing van artikel 47/1 van de wet van 17 mei 2006 waar de kruisverwijzingen naar de geviseerde artikelen van Boek II van het nieuwe Strafwetboek moeten worden aangepast.

numérotation et à la structure du nouveau Code pénal. Il convient en effet de supprimer le renvoi à l'article 170 du nouveau Code pénal, qui contient une définition des images d'abus sexuels sur mineurs, conformément à ce qui est indiqué au numéro 56 de l'avis du Conseil d'État (renvoyant vers la remarque similaire sous le numéro 54). Le texte de l'article 43, § 2, a été reformulé conformément au numéro 57 de l'avis du Conseil d'État (renvoyant vers la remarque similaire sous le numéro 55). Il a également été procédé à la correction de l'historique législatif indiquée par le Conseil d'État.

Art. 59

Cet article concerne une amélioration de l'information aux victimes et est indépendant de l'exercice de consolidation en cours. Les communautés indiquent toutefois qu'il est important d'apporter ici des clarifications afin de garantir une transmission correcte de l'information et de permettre aux services d'accueil des victimes de remplir correctement leur rôle. La loi prévoit que la victime soit informée des jugements d'octroi ou de révocation *et*, le cas échéant, des conditions imposées dans son intérêt. Il est essentiel que les services compétents des communautés soient ainsi informés de cette décision, que des conditions dans l'intérêt de la victime aient été imposées ou non. Il a été procédé à la correction de l'historique législatif indiquée par le Conseil d'État.

Art. 60

Cet article concerne la modification de la référence à l'interdiction du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée, laquelle est remplacée par la référence à l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact, telle que prévue à l'article 50 du Code pénal.

Il a été tenu compte de la correction textuelle de la version néerlandaise, au point 2° de cet article, telle que formulée au numéro 52 de l'avis du Conseil d'État. Il a également été procédé à la correction de l'historique législatif indiquée par le Conseil d'État.

Art. 61

Cet article constitue une adaptation technique de l'article 47/1 de la loi du 17 mai 2006 où les renvois aux articles visés du livre II du nouveau Code pénal doivent être adaptés. Les renvois ont été complétés par les

De kruisverwijzingen werden aangevuld met de door de Raad van State onder randnummer 58 van het advies aanbevolen artikelen van het nieuwe Strafwetboek (met verwijzing naar de gelijkaardige opmerking onder randnummer 53).

Art. 62

Dit artikel betreft de wijziging van de verwijzing naar de ontzetting uit het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, dat wordt vervangen door de verwijzing naar het verblijfs-, plaats- of contactverbod, zoals bepaald door artikel 50 van het Strafwetboek.

Art. 63

Dit artikel betreft de wijziging van de verwijzing naar de ontzetting uit het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, dat wordt vervangen door de verwijzing naar het verblijfs-, plaats- of contactverbod, zoals bepaald door artikel 50 van het Strafwetboek.

Art. 64

Dit betreffen louter technische aanpassingen die worden doorgevoerd in artikel 54 van de wet van 17 mei 2006 die betrekking hebben op de afstemming van de daar vermelde straffen op de straffenschaal van het nieuwe Strafwetboek. Ook de verwijzing naar de artikelen 34*bis* tot 34*quater* van het Strafwetboek wordt opgeheven aangezien een loutere verwijzing naar de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank volstaat (zie hoger).

Art. 65

Dit betreft een louter technische aanpassing van artikel 56 van de wet van 17 mei 2006 voor wat betreft de kruisverwijzing naar het hoofdstuk inzake de terroristische misdrijven die moet worden aangepast aan de structuur van het nieuwe Strafwetboek. De tekst van het ontworpen artikel 56, § 4, werd geherformuleerd overeenkomstig randnummer 59 van het advies van de Raad van State (verwijzend naar de gelijkaardige opmerking onder randnummer 55).

articles du nouveau Code pénal recommandés par le Conseil d'État au numéro 58 de l'avis (avec renvoi vers la remarque similaire sous le numéro 53).

Art. 62

Cet article concerne la modification de la référence à l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée laquelle est remplacée par la référence à l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact, telle que prévue à l'article 50 du Code pénal.

Art. 63

Cet article concerne la modification de la référence à l'interdiction, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée, laquelle est remplacée par la référence à l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact, telle que prévue à l'article 50 du Code pénal.

Art. 64

Il s'agit d'adaptations purement techniques apportées à l'article 54 de la loi du 17 mai 2006 qui concernent l'alignement des peines qui y sont énumérées sur l'échelle des peines du nouveau Code pénal. Le renvoi aux articles 34*bis* à 34*quater* du Code pénal est supprimé, une simple référence à la mise à disposition du tribunal de l'application des peines étant suffisante (voir ci-dessus).

Art. 65

Il s'agit d'une adaptation purement technique de l'article 56 de la loi du 17 mai 2006 en ce qui concerne le renvoi au chapitre sur les infractions terroristes qui doit être adapté à la structure du nouveau Code pénal. Le texte de l'article 56, § 4, a été reformulé conformément au numéro 59 de l'avis du Conseil d'État (renvoyant vers la remarque similaire sous le numéro 55).

Art. 66

Dit artikel wijzigt artikel 57 van de wet van 17 mei 2006 gelet op het feit dat het nieuwe Strafwetboek een einde maakt aan de driedeling overtreding/-wanbedrijf/misdaad. De notie van een correctionele of criminele straf moet daarom worden opgeheven. Volgend op het advies van het College van procureurs-generaal werd in het 2° een taalkundige verbetering doorgevoerd in de Franse tekst.

Art. 67

Dit artikel wijzigt artikel 58 van deze wet met het oog op de verbetering van de informatieverstrekking aan slachtoffers en staat los van de consolideringsoefening die wordt gemaakt. De gemeenschappen geven echter aan dat het van belang is hier duidelijkheid te verschaffen teneinde de informatieverstrekking correct te laten verlopen en de diensten slachtofferonthaal hun rol correct te kunnen laten vervullen. De wet voorziet dat het slachtoffer wordt geïnformeerd van de vonnissen tot toekenning of herroeping *en*, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd. Het is van belang dat de bevoegde diensten van de gemeenschappen aldus worden geïnformeerd van deze beslissing ongeacht of er slachtoffergerichte voorwaarden of niet zijn opgelegd. De door de Raad van State aangegeven verbetering van de wetshistoriek werd doorgevoerd.

Art. 68

Dit artikel wijzigt artikel 63, § 3, tweede lid, eerste zin, van de wet van 17 mei 2006 en betreft een zuivere technische verbetering teneinde de formulering met betrekking tot het horen van het slachtoffer af te stemmen op de andere artikelen in de wet waar deze bepaling in voorkomt. Het slachtoffer dat heeft aangegeven in de slachtofferfiche dat het wenst te worden gehoord op een zitting van de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank, wordt gehoord als er een zitting wordt georganiseerd. Enkel in deze bepaling is dit geformuleerd als een mogelijkheid (“kan” het slachtoffer worden gehoord). Dit moet worden rechtgezet.

Art. 69

Artikel 64, eerste lid, 1°, van de wet van 17 mei 2006 wordt gewijzigd om de formulering aan te passen aan het verdwijnen van de klassieke driedeling van de misdrijven waardoor de verwijzing naar “wanbedrijven en misdaden” moet worden vervangen door “misdrijven” en om de verwijzing naar artikel 99*bis* van het

Art. 66

Cet article modifie l’article 57 de la loi du 17 mai 2006 vu le fait que le nouveau Code pénal met fin à la classification tripartite contravention/délit/crime. Il convient donc d’abroger la notion de peine correctionnelle ou criminelle. Suite à l’avis du Collège des procureurs généraux, une amélioration linguistique a été apportée au point 2° dans la version française du texte.

Art. 67

Cet article modifie l’article 58 de cette loi en vue d’améliorer l’information aux victimes et est indépendant de l’exercice de consolidation en cours. Les communautés indiquent toutefois qu’il est important d’apporter ici des clarifications afin de garantir une transmission correcte de l’information et de permettre aux services d’accueil des victimes de remplir correctement leur rôle. La loi prévoit que la victime soit informée des jugements d’octroi ou de révocation et, le cas échéant, des conditions imposées dans son intérêt. Il est essentiel que les services compétents des communautés soient ainsi informés de cette décision, que des conditions dans l’intérêt de la victime aient été imposées ou non. Il a été procédé à la correction de l’historique législatif, comme indiquée par le Conseil d’État.

Art. 68

Cet article modifie l’article 63, § 3, alinéa 2, première phrase, de la loi du 17 mai 2006 et constitue une correction purement technique, afin d’harmoniser la formulation relative au fait d’entendre la victime avec celle utilisée dans les autres dispositions de la loi où cette règle figure. La victime qui a indiqué dans la fiche victime qu’elle souhaite être entendue à l’audience du juge de l’application des peines ou du tribunal de l’application des peines, est entendue lorsqu’une audience est organisée. Ce n’est que dans cette disposition que cela a été formulé comme une simple possibilité (la victime “peut” être entendue). Cette divergence doit être corrigée.

Art. 69

L’article 64, alinéa premier, 1°, de la loi du 17 mai 2006, est modifié afin d’adapter la formulation à la disparition de la triple division classique des infractions, de sorte que le renvoi vers “délits et crimes” doit être remplacée par “infractions”, et de supprimer le renvoi à l’article 99*bis* du Code pénal, en ce qui concerne la prise en compte

Strafwetboek, voor wat betreft het in rekenschap brengen van buitenlandse veroordelingen te schrappen gelet op de formulering van artikel 76 van het nieuwe Strafwetboek dat dit formuleert als een algemeen rechtsbeginsel. Er wordt verwezen naar de verdere toelichting van deze twee punten onder artikel 2 van dit ontwerp.

Art. 70

Dit artikel wijzigt artikel 65 van de wet van 17 mei 2006 gelet op het verdwijnen van de driedelige indeling van misdaden, wanbedrijven en overtredingen ten gunste van de geharmoniseerde term “misdrijf”.

Art. 71

Dit artikel wijzigt artikel 68 van de wet van 17 mei 2006 teneinde de notie van correctionele straf te schrappen gelet op het feit dat het nieuwe Strafwetboek een einde maakt aan de driedeling overtreding/-wanbedrijf/misdaad. Ook moeten de in dat artikel vermelde straffen worden afgestemd op de op de nieuwe straffenschaal. En tot slot moet in dat artikel de verwijzing naar de artikelen 34*bis* tot 34*quater* van het Strafwetboek worden geschrapt aangezien een loutere verwijzing naar de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank volstaat (zie hoger). Volgend op het advies van het College van procureurs-generaal werden de foute kruisverwijzingen rechtgezet.

Tot slot wordt ook paragraaf 7 van dit artikel aangepast teneinde de informatieverstrekking aan slachtoffers te verbeteren. Deze wijziging staat los van de consolideringsoefening die wordt gemaakt. De gemeenschappen geven echter aan dat het van belang is hier duidelijkheid te verschaffen teneinde de informatieverstrekking correct te laten verlopen en de diensten slachtofferonthaal hun rol correct te kunnen laten vervullen. De wet voorziet dat het slachtoffer wordt geïnformeerd van de vonnissen tot toekenning of herroeping *en*, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd. Het is van belang dat de bevoegde diensten van de gemeenschappen aldus worden geïnformeerd van deze beslissing ongeacht of er slachtoffergerichte voorwaarden of niet zijn opgelegd.

In het 4° van dit artikel werd de technische aanpassing aangegeven door de Raad van State doorgevoerd. De door de Raad van State aangegeven verbeteringen van de wetshistoriek werden doorgevoerd.

des condamnations prononcées à l’étranger, compte tenu de la formulation de l’article 76 du nouveau Code pénal, qui érige ce principe en règle générale de droit. Il est renvoyé à l’explication plus détaillée de ces deux points sous l’article 2 du présent projet.

Art. 70

Cet article modifie l’article 65 de la loi du 17 mai 2006 vu la disparition de la division tripartite entre crimes, délits et contraventions au profit du terme unifié d’“infractions”.

Art. 71

Cet article modifie l’article 68 de la loi du 17 mai 2006 en vue d’abroger la notion de la peine correctionnelle vu le fait que le Code pénal nouveau met fin à la division tripartite entre crimes, délits et contraventions. De même, les peines mentionnées dans cet article devraient être alignées sur celles de la nouvelle échelle des peines. Enfin, dans cet article, la référence aux articles 34*bis* à 34*quater* du Code pénal devrait être supprimée, une simple référence à la mise à disposition du tribunal de l’application des peines étant suffisante (voir ci-dessus). Suite à l’avis du Collège des procureurs généraux, les renvois erronés ont été corrigés.

Enfin, le paragraphe 7 de cet article est adapté en vue d’améliorer l’information aux victimes. Cette modification est indépendante de l’exercice de consolidation en cours. Les communautés indiquent toutefois qu’il est important d’apporter ici des clarifications afin de garantir une transmission correcte de l’information et de permettre aux services d’accueil des victimes de remplir correctement leur rôle. La loi prévoit que la victime soit informée des jugements d’octroi ou de révocation et, le cas échéant, des conditions imposées dans son intérêt. Il est essentiel que les services compétents des communautés soient ainsi informés de cette décision, que des conditions dans l’intérêt de la victime aient été imposées ou non.

Au point 4° de cet article, l’adaptation technique indiquée par le Conseil d’État a été mise en œuvre. Il a été procédé aux corrections de l’historique législatif indiquées par le Conseil d’État.

Art. 72

Dit artikel wijzigt artikel 71 van de wet van 17 mei 2006 teneinde de in dat artikel vermelde straffen af te stemmen op de op de nieuwe straffenschaal. De door de Raad van State aangegeven verbeteringen van de wetshistoriek werden doorgevoerd.

Art. 73

Dit artikel wijzigt artikel 74 van deze wet met het oog op de verbetering van de informatieverstrekking aan slachtoffers en staat los van de consolideringsoefening die wordt gemaakt. De gemeenschappen geven echter aan dat het van belang is hier duidelijkheid te verschaffen teneinde de informatieverstrekking correct te laten verlopen en de diensten slachtofferonthaal hun rol correct te kunnen laten vervullen. De wet voorziet dat het slachtoffer wordt geïnformeerd van de vonnissen tot toekenning of herroeping *en*, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd. Het is van belang dat de bevoegde diensten van de gemeenschappen aldus worden geïnformeerd van deze beslissing ongeacht of er slachtoffergerichte voorwaarden of niet zijn opgelegd.

Art. 74

In artikel 76 van de wet van 17 mei 2006 kan de verwijzing naar artikel 99*bis* van het Strafwetboek, voor wat betreft het in rekenschap brengen van buitenlandse veroordelingen worden opgeheven gelet op de formulering van artikel 76 van het nieuwe Strafwetboek. dat dit formuleert als een algemeen rechtsbeginsel. Tevens wordt de notie “misdaad of wanbedrijf” vervangen door de geharmoniseerde term “misdrijf” gelet op het verdwijnen van de driedelige indeling van misdaden, wanbedrijven en overtredingen ten gunste van de geharmoniseerde term “misdrijf”.

Art. 75

Dit artikel wijzigt artikel 77 van de wet van 17 mei 2006 gelet op het verdwijnen van de driedelige indeling van misdaden, wanbedrijven en overtredingen ten gunste van de geharmoniseerde term “misdrijf”.

Art. 76

Dit artikel wijzigt artikel 78 van deze wet met het oog op de verbetering van de informatieverstrekking aan slachtoffers en staat los van de consolideringsoefening die wordt gemaakt. De gemeenschappen geven echter

Art. 72

Cet article modifie l’article 71 de la loi du 17 mai 2006 en vue d’aligner les peines mentionnées dans cet article sur celles de la nouvelle échelle des peines. Il a été procédé aux corrections de l’historique législatif indiquées par le Conseil d’État.

Art. 73

Cet article modifie l’article 74 de cette loi en vue d’améliorer l’information aux victimes et est indépendant de l’exercice de consolidation en cours. Les communautés indiquent toutefois qu’il est important d’apporter ici des clarifications afin de garantir une transmission correcte de l’information et de permettre aux services d’accueil des victimes de remplir correctement leur rôle. La loi prévoit que la victime soit informée des jugements d’octroi ou de révocation et, le cas échéant, des conditions imposées dans son intérêt. Il est essentiel que les services compétents des communautés soient ainsi informés de cette décision, que des conditions dans l’intérêt de la victime aient été imposées ou non.

Art. 74

Dans l’article 76 de la loi du 17 mai 2006, le renvoi à l’article 99*bis* du Code pénal, en ce qui concerne la prise en compte des condamnations prononcées à l’étranger, peut être abrogé, compte tenu de la formulation de l’article 76 du nouveau Code pénal, qui érige ce principe en règle générale de droit. La notion “crime ou délit” est également remplacée au profit du terme unifié d’”infractions” vu la disparition de la division tripartite entre crimes, délits et contraventions.

Art. 75

Cet article modifie l’article 77 de la loi du 17 mai 2006 vu la disparition de la division tripartite entre crimes, délits et contraventions au profit du terme unifié d’”infractions”.

Art. 76

Cet article modifie l’article 78 de cette loi en vue d’améliorer l’information aux victimes et est indépendant de l’exercice de consolidation en cours. Les communautés indiquent toutefois qu’il est important d’apporter ici des

aan dat het van belang is hier duidelijkheid te verschaffen teneinde de informatieverstrekking correct te laten verlopen en de diensten slachtofferonthaal hun rol correct te kunnen laten vervullen. De wet voorziet dat het slachtoffer wordt geïnformeerd van de vonnissen tot toekenning of herroeping *en*, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd. Het is van belang dat de bevoegde diensten van de gemeenschappen aldus worden geïnformeerd van deze beslissing ongeacht of er slachtoffergerichte voorwaarden of niet zijn opgelegd.

Art. 77 tot 82

Deze artikelen betreffen de bijzondere bevoegdheid van de strafuitvoeringsrechter in geval van samenloop van misdrijven. De artikelen waren in de initiële tekstversie van de wet van 17 mei 2006 ingeschreven, maar werden opgeheven door de wet van 5 mei 2019 tot wijziging van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten tot aanpassing van de procedure voor de strafuitvoeringsrechter voor de vrijheidsstraffen van drie jaar of minder. De wetgever merkte op dat deze bevoegdheid sinds zijn ontstaan het voorwerp van belangrijke kritiek is geweest voornamelijk vanuit het oogpunt van het respect voor het gezag van het gerechtelijk gewijsde. De aanhoudende invraagstelling of dergelijke bevoegdheid wel aan de strafuitvoeringsrechter kan worden toegekend en niet moet berusten bij de bodemrechter, maakte dat de oorspronkelijk in de wet van 2006 ingeschreven bepalingen nooit in werking zijn getreden. De wetgever besliste dan ook om deze bepalingen op te heffen (DOC 54 3527/001, pagina 7). Echter, in het nieuwe Strafwetboek voorziet artikel 62, § 4, inzake de meerdaadse samenloop opnieuw in een tussenkomst van de strafuitvoeringsrechtbank ingeval de rechter bij wie een zaak laatst is aangebracht, uitspraak doet zonder kennis van de samenloop. In dat geval wordt aan de strafuitvoeringsrechtbank de bevoegdheid gegeven om het straftotaal te verminderen overeenkomstig de regels bepaald in de voorgaande paragrafen van dat artikel.

Voorliggend ontwerp stelt dan ook voor de door de wetgever in 2019 opgeheven bepalingen opnieuw in te voegen. De bevoegdheid wordt toegekend aan de strafuitvoeringsrechter, rekening houdend met de stellingname van de wetgever in 2006 die deze opdracht toebedeelde aan de strafuitvoeringsrechter, als alleenzetelende rechter, vanuit de vaststelling dat de vragen die in deze dossiers worden gesteld volledig juridisch van aard zijn (DOC Senaat 3-1128, pagina 78).

clarifications afin de garantir une transmission correcte de l'information et de permettre aux services d'accueil des victimes de remplir correctement leur rôle. La loi prévoit que la victime soit informée des jugements d'octroi ou de révocation et, le cas échéant, des conditions imposées dans son intérêt. Il est essentiel que les services compétents des communautés soient ainsi informés de cette décision, que des conditions dans l'intérêt de la victime aient été imposées ou non.

Art. 77 tot 82

Ces articles concernent la compétence particulière du juge de l'application des peines en cas de concours d'infractions. Ces articles étaient inscrits dans la version originale de la loi du 17 mai 2006, mais ils ont été abrogés par la loi du 5 mai 2019 modifiant la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine en vue d'adapter la procédure devant le juge de l'application des peines en ce qui concerne les peines privatives de liberté de trois ans ou moins. Le législateur a fait remarquer que cette compétence a fait l'objet, depuis sa création, de critiques importantes, principalement du point de vue du respect de l'autorité de la chose jugée. La question persistante de savoir si une telle compétence peut être attribuée au juge de l'application des peines et ne doit pas relever du juge du fond, a eu pour conséquence que ces dispositions initialement inscrit dans la loi de 2006 ne sont jamais entrées en vigueur. Le législateur décidait dès lors d'abroger ces dispositions (DOC 54 3527/001, page 7). Toutefois, dans le nouveau Code pénal, l'article 62, § 4 relatif au concours consitué de plusiuers faits, prévoit à nouveau l'intervention du tribunal de l'application des peines dans le cas où le juge saisi en dernier ressort statue sans avoir connaissance du concours. Dans ce cas, le tribunal de l'application des peines est compétent pour réduire le total des peines, conformément aux règles prévues aux paragraphes précédents de cet article.

Le présent projet propose dès lors de réintroduire les dispositions abrogées par le législateur en 2019. La compétence est attribuée au juge de l'application des peines, conformément à la position adoptée par le législateur en 2006, qui avait confié cette mission au juge de l'application des peines siégeant seul, partant du constat que les questions soulevées dans ces dossiers sont d'ordre purement juridique (DOC Sénat 3-1128, page 78).

Art. 83

Dit artikel past het opschrift van de titel aan gelet op de integratie het verblijfs-, plaats- of contactverbod (artikel 50 van het Strafwetboek) in de bestaande procedure.

Art. 84

Dit artikel integreert het verblijfs-, plaats- of contactverbod (artikel 50 van het Strafwetboek) in de bestaande procedure wanneer dit worden opgelegd als bijkomende straf bij een gevangenisstraf. De door de Raad van State aangegeven verbeteringen van de wetshistoriek werden doorgevoerd.

Art. 85

In artikel 95/2 van de wet van 17 mei 2006 wordt de verwijzing naar de artikelen 34*bis* tot 34*quater* van het Strafwetboek geschrapt aangezien een loutere verwijzing naar de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank volstaat (zie hoger). De technische correctie aangegeven door de Raad van State werd doorgevoerd.

Art. 86

Dit artikel is een technische aanpassing van artikel 95/3 van de wet van 17 mei 2006 inzake het gespecialiseerd advies van een dienst of persoon die gespecialiseerd is in de diagnostische expertise van seksuele delinquenten, waar de kruisverwijzingen naar de geviseerde artikelen van Boek II van het nieuwe Strafwetboek moeten worden aangepast. De verwijzing naar artikel 170 van het nieuwe Strafwetboek die een definitie omvat van beelden van seksueel misbruik van minderjarigen moet inderdaad worden weggelaten zoals aangegeven door de Raad van State (met verwijzing naar de gelijkaardige opmerking onder randnummer 55).

Art. 87

Dit artikel is een technische aanpassing van artikel 95/4 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de kruisverwijzing naar het probatie-uitstel die moet worden vervangen door de verwijzing naar artikel 65, § 1, derde lid, van het Strafwetboek".

Art. 88

Dit artikel betreft vooreerst een technische aanpassing van artikel 95/7 van de wet van 17 mei 2006 waar

Art. 83

Cet article modifie le titre suite à l'intégration de l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact (article 50 du Code pénal) dans la procédure actuelle.

Art. 84

Cet article intègre l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact (article 50 du Code pénal) dans la procédure actuelle lorsque celle-ci est imposée comme peine accessoire à une peine d'emprisonnement. Il a été procédé aux corrections de l'historique législatif indiquées par le Conseil d'État.

Art. 85

Dans l'article 95/2 de la loi du 17 mai 2006, le renvoi vers les articles 34*bis* à 34*quater* sont abrogé vu qu'un simple renvoi vers la mise à la disposition du tribunal de l'application des peines suffit (voir plus haut). La correction technique indiquée par le Conseil d'État a été mise en œuvre.

Art. 86

Cet article constitue une adaptation technique de l'article 95/3 de la loi du 17 mai 2006 relative à l'avis spécialisé d'un service ou d'une personne spécialisés dans l'expertise diagnostique des délinquants sexuels, où les renvois aux articles visés du livre II du nouveau Code pénal doivent être adaptés. Il convient en effet de supprimer le renvoi à l'article 170 du nouveau Code pénal, qui contient une définition des images d'abus sexuels sur mineurs, comme indiqué par le Conseil d'État (avec renvoi vers la remarque similaire sous le numéro 55).

Art. 87

Cet article constitue une adaptation technique de l'article 95/4 de la loi du 17 mai 2006 relative au renvoi au sursis probatoire qui doit être remplacé par un renvoi à l'article 65, § 1er, alinéa 3, du Code pénal.

Art. 88

Cet article constitue en premier lieu une adaptation technique de l'article 95/7 de la loi du 17 mai 2006 où

de kruisverwijzingen naar de geviseerde artikelen van Boek II van het nieuwe Strafwetboek moeten worden aangepast. De opsomming werd aangevuld met de artikelen 138 en 139 zoals aangegeven door de Raad van State.

Ook paragraaf 4 van het artikel wordt aangepast teneinde de informatieverstrekking aan slachtoffers te verbeteren. Deze wijziging staat los van de consolideringsoefening die wordt gemaakt. De gemeenschappen geven echter aan dat het van belang is hier duidelijkheid te verschaffen teneinde de informatieverstrekking correct te laten verlopen en de diensten slachtofferonthaal hun rol correct te kunnen laten vervullen. De wet voorziet dat het slachtoffer wordt geïnformeerd van de vonnissen tot toekenning of herroeping *en*, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd. Het is van belang dat de bevoegde diensten van de gemeenschappen aldus worden geïnformeerd van deze beslissing ongeacht of er slachtoffergerichte voorwaarden of niet zijn opgelegd.

De door de Raad van State aangegeven verbeteringen van de wetshistoriek werden doorgevoerd.

Art. 89

Dit artikel is een technische aanpassing van artikel 95/8 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de kruisverwijzing naar het probatie-uitstel die moet worden vervangen door de verwijzing naar artikel 65, § 1, derde lid, van het Strafwetboek".

Art. 90

In artikel 95/27 van de wet van 17 mei 2006 kan de verwijzing naar artikel 99*bis* van het Strafwetboek, voor wat betreft het in rekenschap brengen van buitenlandse veroordelingen worden opgeheven gelet op de formulering van artikel 76 van het nieuwe Strafwetboek dat dit formuleert als een algemeen beginsel. Tevens wordt de notie "misdaad of wanbedrijf" vervangen door de geharmoniseerde term "misdrijf" gelet op het verdwijnen van de driedelige indeling van misdaden, wanbedrijven en overtredingen ten gunste van de geharmoniseerde term "misdrijf".

Art. 91

Dit artikel is een technische aanpassing van artikel 98/14 van de wet van 17 mei 2006 waar de kruisverwijzingen naar de geviseerde artikelen van Boek II van het nieuwe Strafwetboek moeten worden aangepast. De

les renvois aux articles visés du livre II du nouveau Code pénal doivent être adaptés. L' énumération a été complété avec les articles 138 et 139, comme indiqué par le Conseil d'État.

Le paragraphe 4 de cet article est également adapté en vue d'améliorer l'information aux victimes. Cette modification est indépendante de l'exercice de consolidation en cours. Les communautés indiquent toutefois qu'il est important d'apporter ici des clarifications afin de garantir une transmission correcte de l'information et de permettre aux services d'accueil des victimes de remplir correctement leur rôle. La loi prévoit que la victime soit informée des jugements d'octroi ou de révocation et, le cas échéant, des conditions imposées dans son intérêt. Il est essentiel que les services compétents des communautés soient ainsi informés de cette décision, que des conditions dans l'intérêt de la victime aient été imposées ou non.

Il a été procédé aux corrections de l'historique législatif indiquées par le Conseil d'État.

Art. 89

Cet article constitue une adaptation technique de l'article 95/8 de la loi du 17 mai 2006 relative au renvoi vers le sursis probatoire qui doit être remplacé par un renvoi vers l'article 65, § 1er, alinéa 3, du Code pénal.

Art. 90

Dans l'article 95/27 de la loi du 17 mai 2006, le renvoi à l'article 99*bis* du Code pénal, en ce qui concerne la prise en compte des condamnations prononcées à l'étranger, peut être abrogé, compte tenu de la formulation de l'article 76 du nouveau Code pénal, qui érige ce principe en règle générale de droit. La notion "crime ou délit" est également remplacée au profit du terme unifié d'"infractions" vu la disparition de la division tripartite entre crimes, délits et contraventions disparaît.

Art. 91

Cet article constitue une adaptation technique de l'article 98/14 de la loi du 17 mai 2006 où les renvois aux articles visés du livre II du nouveau Code pénal doivent être adaptés. L'énumération a été complété

opsomming werd aangevuld zoals aangegeven door de Raad van State (met verwijzing naar de gelijkaardige opmerking onder randnummer 54).

Art. 92

Dit artikel is een technische aanpassing van artikel 98/19 van de wet van 17 mei 2006 waar de kruisverwijzingen naar de geviseerde artikelen van Boek II van het nieuwe Strafwetboek moeten worden aangepast. De opsomming werd aangevuld zoals aangegeven door de Raad van State.

Art. 93

Dit artikel past artikel 98/26 aan teneinde de informatieverstrekking aan slachtoffers te verbeteren. Deze wijziging staat los van de consolideringsoefening die wordt gemaakt. De gemeenschappen geven echter aan dat het van belang is hier duidelijkheid te verschaffen teneinde de informatieverstrekking correct te laten verlopen en de diensten slachtofferonthaal hun rol correct te kunnen laten vervullen. De wet voorziet dat het slachtoffer wordt geïnformeerd van de vonnissen tot toekenning of herroeping *en*, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd. Het is van belang dat de bevoegde diensten van de gemeenschappen aldus worden geïnformeerd van deze beslissing ongeacht of er slachtoffergerichte voorwaarden of niet zijn opgelegd.

Art. 94

Dit artikel is een technische aanpassing van artikel 98/28 van de wet van 17 mei 2006 waar de kruisverwijzingen naar de geviseerde artikelen van Boek II van het nieuwe Strafwetboek moeten worden aangepast. Deze werden aangepast overeenkomstig het advies van de Raad van State. Ook de verwijzing naar de artikelen 34*bis* tot 34*quater* van het Strafwetboek wordt geschrapt aangezien een loutere verwijzing naar de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank volstaat (zie hoger).

Art. 95

Dit artikel voegt in de wet een nieuwe titel XII*quinquies*, getiteld “Slotbepaling”.

comme indiqué par le Conseil d’État (avec renvoi vers la remarque similaire sous 54).

Art. 92

Cet article constitue une adaptation technique de l’article 98/19 de la loi du 17 mai 2006 où les renvois aux articles visés du livre II du nouveau Code pénal doivent être adaptés. L’énumération a été complété comme indiqué par le Conseil d’État.

Art. 93

Cet article adapte l’article 98/26 en vue d’améliorer l’information aux victimes. Cette modification est indépendante de l’exercice de consolidation en cours. Les communautés indiquent toutefois qu’il est important d’apporter ici des clarifications afin de garantir une transmission correcte de l’information et de permettre aux services d’accueil des victimes de remplir correctement leur rôle. La loi prévoit que la victime soit informée des jugements d’octroi ou de révocation et, le cas échéant, des conditions imposées dans son intérêt. Il est essentiel que les services compétents des communautés soient ainsi informés de cette décision, que des conditions dans l’intérêt de la victime aient été imposées ou non.

Art. 94

Cet article constitue une adaptation technique de l’article 98/28 de la loi du 17 mai 2006 où les renvois aux articles visés du livre II du nouveau Code pénal doivent être adaptés. Ceux-ci ont été adaptés conformément à l’avis du Conseil d’État. Le renvoi aux articles 34*bis* à 34*quater* sont est également abrogé vu qu’un simple renvoi vers la mise à la disposition du tribunal de l’application des peines suffit (voir plus haute).

Art. 95

Cet article insère dans la loi un nouveau titre XII*quinquies*, intitulé “Disposition finale”.

Art. 96

Dit artikel voegt in de nieuw ingevoegde titel XII*quinquies* een artikel 98/30 in. De experten Strafwetboek geven aan dat het nodig is een overgangsbepaling te voorzien voor de vermindering van de "ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen" uitgesproken op basis van artikel 382*bis*, eerste lid, 4°, van het Strafwetboek.

Met de hervorming van het seksueel strafrecht, werd deze bepaling opgeheven en werd in het nieuwe artikel 417/58 het verblijfs-, plaats- of contactverbod ingevoerd. Dit artikel werd ruimer geformuleerd dan het huidige artikel 382*bis*, 4°, van het Strafwetboek dat beperkt was tot een tijdelijke ontzetting uit het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen. Artikel 116 van de wet van 21 maart 2022 houdende wijzigingen aan het Strafwetboek en inzake de bevoegdheid om in rechte op te treden met betrekking tot het seksueel strafrecht voorziet dat verwijzingen naar de desbetreffende oude artikelen, waaronder dus het artikel 382*bis*, 4°, geacht worden te verwijzen naar de overeenkomstige bepalingen in hoofdstuk I/1 of in hoofdstuk III*bis*/1 van titel VIII van boek 2 van het Strafwetboek, onderverdelingen of samenvoegingen daarvan, overeenkomstig de concordantietabel in bijlage bij die wet. Deze concordantietabel verwijst voor artikel 382*bis*, 4°, van het Strafwetboek naar artikel 417/58 van het Strafwetboek. Sinds de inwerkingtreding van het nieuw seksueel strafrecht kunnen dus ook dergelijke veroordelingen opgelegd zijn gebaseerd op 417/58 van het Strafwetboek die aldus ook in de geviseerde scope moeten worden opgenomen. Gelet op de mogelijke duurtijd van zowel de ontzetting zoals bepaald in artikel 382*bis*, 4°, van het Strafwetboek, als van het verbod zoals bepaald in artikel 418/58, kan dergelijke procedure tot vermindering nog genoodzaakt zijn. De bepaling is niet opgesteld in de vorm van een overgangsbepaling, maar als een slotbepaling conform artikel 116 van de wet 21 maart 2022, zodat duidelijk is dat de door deze wet voorziene procedure van toepassing zijn op beide constellaties, voor veroordelingen die zijn uitgesproken voor de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek.

Art. 97

In artikel 109/1 moet de verwijzing naar de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, worden aangepast aangezien zal moeten worden verwezen naar de straf bedoeld in de artikel 50 van het Strafwetboek.

Art. 96

Cet article insère un article 98/30 dans le nouveau titre XII*quinquies*. Les experts du Code pénal indiquent qu'il est nécessaire de prévoir une disposition transitoire concernant la réduction de la "déchéance du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée" prononcée sur la base de l'article 382*bis*, alinéa 1er, 4°, du Code pénal.

Dans le cadre de la réforme du droit pénal sexuel, cette disposition a été abrogée et l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact a été introduite dans le nouvel article 417/58 du Code pénal. Cet article a été formulé de manière plus large que l'article 382*bis*, 4°, du Code pénal, qui se limitait à une déchéance temporaire du droit d'habiter, de séjourner ou de se tenir dans une zone déterminée. L'article 116 de la loi du 21 mars 2022 modifiant le Code pénal et relative à la compétence d'ester en justice, en ce qui concerne le droit pénal sexuel, prévoit que les références aux anciens articles concernés, y compris dès lors l'article 382*bis*, 4°, s'entendent comme des références aux dispositions équivalentes du chapitre I/1 ou du chapitre III*bis*/1 du titre VIII du livre II du Code pénal, à leurs subdivisions ou à leurs groupements, conformément au tableau de concordance figurant en annexe de cette loi. Ce tableau de concordance renvoie, pour l'article 382*bis*, 4°, du Code pénal, à l'article 417/58 du Code pénal. Depuis l'entrée en vigueur du nouveau droit pénal sexuel, de telles condamnations peuvent donc également être prononcées sur base de l'article 417/58 du Code pénal, et doivent dès lors être incluses dans le champ d'application visé. Étant donné la durée potentielle tant de la déchéance prévue à l'article 382*bis*, 4°, du Code pénal que de l'interdiction prévue à l'article 417/58, une procédure de réduction peut encore s'avérer nécessaire. Cette disposition n'a pas été rédigée sous forme de disposition transitoire, mais comme une disposition finale conformément à l'article 116 de la loi du 21 mars 2022, ce qui permet de confirmer que la procédure prévue par cette loi s'applique aux deux configurations, pour des condamnations prononcées avant l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal.

Art. 97

À l'article 109/1, la référence à la réduction de la durée de l'interdiction prononcée par le juge du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée devra être adaptée, dès lors qu'il conviendra de viser la peine visée à l'article 50 du Code pénal.

Afdeling 3

Wijzigingen van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek

Dit hoofdstuk werd grondig aangepast volgend op het advies van de Raad van State onder de randnummers 73 tot 75. Het merendeel van de bepalingen die in het voorontwerp onder het hoofdstuk "Overgangsbepalingen" waren ondergebracht, konden niet als een overgangsbepaling worden beschouwd. De bepalingen die waren opgenomen onder de nummers 5) tot 19) werden door de Raad van State beschouwd als vermomde wijzigingsbepalingen van het nieuwe Strafwetboek, die slechts een tijdelijk karakter hebben. Teneinde de door het Strafwetboek nagestreefde "leesbaarheid, accuraatheid, coherentie en eenvoud" te respecteren, moesten deze worden verplaatst naar de afdeling die de wijziging van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek betreft.

Ook de formulering moest worden aangepast als zijnde een wijzigingsbepaling die, overeenkomstig de Raad van State "de vorm kan aannemen van het toevoegen van een lid aan de betrokken bepaling in het nieuwe Strafwetboek, waarin bepaald wordt dat dit nieuwe lid geldt tot aan de datum waarop de tijdelijke regeling zou eindigen". Onder punt 6.2. wordt over dergelijke tijdelijke regeling gesteld dat omwille van de rechtszekerheid een ondubbelzinnige datum van buitenwerking moet worden gehanteerd, wat het beste kan aan de hand van een vaste datum of, omdat onbekend is wanneer het Wetboek van Strafuitvoering er daadwerkelijk zal zijn, aan de hand van een machtiging aan de Koning. Vermits het moeilijk is een vaste datum te stellen op de inwerkingtreding van het Wetboek van Strafuitvoering weerhoudt het ontwerp een delegatie aan de Koning om de wet in werking te laten treden en dit uiterlijk op 30 juni 2029. De wijzigingsbepalingen aan het nieuwe Strafwetboek hernemen dit telkens.

De in het voorontwerp onder hoofdstuk 4 in artikel 93 voorziene opheffingsbepaling werd, rekening houdend met het advies van de Raad van State onder randnummer 71, mee geïntegreerd in de desbetreffende wijzigingsbepalingen.

Art. 98

Dit artikel wijzigt artikel 43 van het Strafwetboek inzake de straf onder elektronisch toezicht op verschillende punten.

Het 1° omvat een wijzing van artikel 43, § 2, tweede lid, 2°, van het Strafwetboek dat de algemene voorwaarde

Section 3

Modifications de la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal

Ce chapitre a été profondément remanié à la suite de l'avis du Conseil d'État, formulé aux numéros 73 à 75. La majorité des dispositions qui, dans l'avant-projet, avaient été reprises sous le chapitre intitulé "Dispositions transitoires" ne pouvaient pas être qualifiées de dispositions transitoires. Les dispositions figurant sous les numéros 5) à 19) ont été considérées par le Conseil d'État comme des dispositions modificatives déguisées du nouveau Code pénal, à caractère uniquement temporaire. Afin de respecter les objectifs de "lisibilité, de précision, de cohérence et de simplicité" poursuivis par le Code pénal, ces dispositions devaient être déplacées vers la section relative à la modification de la loi du 29 février 2024 portant introduction du livre Ier du Code pénal.

La formulation devait également être adaptée afin de revêtir la forme d'une disposition modificative qui, conformément à l'avis du Conseil d'État, "peut être apportée en ajoutant à la disposition concernée du nouveau Code pénal un alinéa prévoyant que celui-ci s'applique jusqu'à la date à laquelle le régime temporaire prendrait fin". Au point 6.2., il est indiqué, à propos d'un tel régime temporaire, que, dans un souci de sécurité juridique, il faut utiliser une date de fin de vigueur non équivoque, ce qui peut se faire de préférence au moyen d'une date fixe ou, étant donné que l'on ignore quand le Code de l'exécution des peines sera effectivement prêt, sur la base d'une habilitation au Roi. Étant donné qu'il est difficile de fixer une date déterminée pour l'entrée en vigueur du Code de l'exécution des peines, le projet retient une délégation au Roi pour faire entrer la loi en vigueur et ceci au plus tard le 30 juin 2029. Les dispositions modificatives du nouveau Code pénal reprennent chaque fois ceci.

La disposition abrogatoire prévue, dans l'avant-projet, à l'article 93 du chapitre 4, a été intégrée dans les dispositions modificatives concernées, compte tenu de l'avis du Conseil d'État formulé au numéro 71.

Art. 98

Cet article modifie l'article 43 du Code pénal en ce qui concerne la peine de surveillance électronique à plusieurs égards.

Le 1° vise une modification de l'article 43, § 2, alinéa 2, 2°, du Code pénal relative à la condition générale que le

betreft die de rechter oplegt bij een straf onder elektronisch toezicht inzake het hebben van een vast adres en ingeval van adreswijziging de toestemming hiervoor krijgen van het openbaar ministerie of bij gebreke daaraan van de strafuitvoeringsrechtbank. Vermits in het tijdelijk kader van de strafuitvoering de strafuitvoeringsrechtbank niet bevoegd is voor de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht maar enkel het openbaar ministerie, kan in afwijking van de huidige bepaling enkel het openbaar ministerie de toestemming geven voor een adreswijziging.

Het 2° heft de delegatie op die aan de Koning werd gegeven om de nadere regels inzake de tenuitvoerlegging en controle van de straf onder elektronisch toezicht. Dit is een verregaande delegatie aan de Koning, deze regels moeten zoals actueel ook het geval is, bij wet worden geregeld.

Het 3° voegt een nieuw lid toe aan paragraaf 5 die bepaalt dat de strafuitvoeringsrechtbank beslist over de uitvoering van de vervangende gevangenisstraf ingeval de straf onder elektronisch toezicht niet of slechts gedeeltelijk wordt uitgevoerd of in geval van ernstige niet-naleving van de algemene of bijzondere voorwaarden. In het tijdelijk kader van de strafuitvoering blijft dit het openbaar ministerie.

Art. 99

Dit artikel wijzigt artikel 44 van het Strafwetboek inzake de probatiestraf op verschillende punten.

Het 1° wijzigt de bepaling inzake de oproepingen van de tot een probatiestraf veroordeelde. In het tijdelijk kader van de strafuitvoering zal de veroordeelde natuurlijke persoon immers gevolg moeten geven aan de oproepingen van de probatiecommissie en niet aan de oproepingen van de strafuitvoeringsrechtbank.

Het 2° heft de delegatie op die aan de Koning werd gegeven om de nadere regels inzake de tenuitvoerlegging en controle van de probatiestraf. Dit is een verregaande delegatie aan de Koning, deze regels moeten zoals actueel ook het geval is, bij wet worden geregeld.

Het 3° wijzigt paragraaf 4 door de invoeging van een nieuw lid. In het tijdelijk kader van de strafuitvoering is voorzien dat ten aanzien van de natuurlijke persoon het aan de probatiecommissie toekomt om de voorwaarden van de probatiestraf geheel of ten dele op te schorten, nader te omschrijven of aan te passen aan de omstandigheden. Ten aanzien van de tot een probatiestraf

juge impose dans le cadre d'une peine de surveillance électronique, d'avoir une adresse fixe où s'exécute l'obligation de présence et avant tout changement, obtenir l'autorisation du ministère public ou, à défaut, celle du tribunal de l'application des peines. Étant donné que, dans le cadre temporaire de l'exécution des peines, le tribunal de l'exécution des peines n'est pas compétent pour l'exécution de la peine de surveillance électronique mais seulement le ministère public, seul ce dernier peut, par dérogation à la disposition actuelle, donner l'autorisation d'un changement d'adresse.

Le 2° abroge la délégation accordée au Roi pour fixer les règles détaillées relatives à l'exécution et au contrôle de la peine de surveillance électronique. Il s'agit d'une délégation très étendue au Roi, ces règles devant, comme c'est le cas actuellement, être fixées par la loi.

Le 3° ajoute un nouvel alinéa au paragraphe 5, qui prévoit que le tribunal de l'application des peines décide de l'exécution de la peine d'emprisonnement subsidiaire prononcée ou de son reliquat, lorsque la peine de surveillance électronique n'est pas exécutée ou ne l'est que partiellement, ou en cas de non-respect grave des conditions générales ou particulières. Dans le cadre temporaire de l'exécution des peines, cette compétence reste toutefois dévolue au ministère public.

Art. 99

Cet article modifie l'article 43 du Code pénal en ce qui concerne la peine de probation électronique à plusieurs égards.

Le 1° modifie la disposition relative aux convocations des personnes condamnées à une peine de probation. Dans le cadre temporaire de l'exécution des peines, le personne physique condamné devra en effet se conformer aux convocations de la commission de probation et non à celles du tribunal de l'application des peines.

Le 2° abroge la délégation accordée au Roi pour fixer les règles détaillées relatives à l'exécution et au contrôle de la peine de probation. Il s'agit d'une délégation très étendue au Roi, ces règles devant, comme c'est le cas actuellement, être fixées par la loi.

Le 3° modifie le paragraphe 4 par l'insertion d'un nouvel alinéa. Dans le cadre temporaire de l'exécution des peines, il est prévu que, pour les personnes physiques, la commission de probation est compétente pour suspendre en tout ou en partie les conditions particulières, les préciser ou les adapter aux circonstances. Pour les personnes morales condamnées à une peine

veroordeelde rechtspersoon zal dit de strafuitvoeringsrechter zijn.

Het 4° wijzigt paragraaf 5 door de invoeging van een nieuw lid. In het tijdelijk kader van de strafuitvoering zal het immers het openbaar ministerie blijven dat beslist over de uitvoering van de vervangende straf of een deel ervan wanneer de probatiestraf, opgelegd aan een natuurlijk persoon, geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd. Ten aanzien van de rechtspersoon bepaalt het tijdelijk kader dat dit de strafuitvoeringsrechter zal zijn.

Art. 100

Dit artikel wijzigt artikel 45 van het Strafwetboek inzake de werkstraf op verschillende punten.

Het 1° heft de delegatie op die aan de Koning werd gegeven om de nadere regels inzake de tenuitvoerlegging en controle van de probatiestraf. Dit is een verregaande delegatiebevoegdheid aan de Koning, deze regels moeten zoals actueel ook het geval is, bij wet worden geregeld.

Het 2° wijzigt paragraaf 3 door deze aan te vullen met een nieuw lid. In het tijdelijk kader van de strafuitvoering blijft het immers de probatiecommissie die toeziet op de tenuitvoerlegging van de werkstraf en niet de strafuitvoeringsrechtbank, zoals bepaald in het eerste lid van dit artikel.

Het 3° wijzigt paragraaf 4 door de invoeging van een nieuw lid. In het tijdelijk kader van de strafuitvoering zal het immers het openbaar ministerie blijven dat beslist over de uitvoering van de vervangende straf of een deel ervan wanneer de werkstraf geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd,

Art. 101

Dit artikel wijzigt artikel 50 van het Strafwetboek dat de bijkomende straf van het verblijfs-, plaats- of contactverbod betreft. Het artikel wordt aangevuld met een lid om de uitvoering van deze straf te wijzigen overeenkomstig wat is voorzien in het tijdelijk kader van de strafuitvoering. Ingeval deze straf is opgelegd samen met een vrijheidsstraf, wordt het bestaande uitvoeringskader zoals voorzien in de wet van 17 mei 2006 toegepast en is de strafuitvoeringsrechter of, in voorkomend geval, de strafuitvoeringsrechtbank bevoegd. Ingeval deze straf is opgelegd samen met een andere vrijheidsbeperkende straf, bij een vermogensstraf of indien ze overeenkomstig artikel 36, tiende lid, van het Strafwetboek is opgelegd

de probation, cette compétence relève du juge d'application des peines.

Le 4° modifie le paragraphe 5 par l'insertion d'un nouvel alinéa. Dans le cadre temporaire de l'exécution des peines, c'est en effet le ministère public qui reste compétent pour décider de l'exécution de la peine subsidiaire ou une partie de celle-ci sera mise à exécution, lorsque la peine de probation, imposée à une personne physique, n'est pas exécutée totalement ou partiellement. Pour les personnes morales, le cadre temporaire prévoit que cette compétence revient au juge de l'application des peines.

Art. 100

Cet article modifie l'article 45 du Code pénal en ce qui concerne la peine de travail à plusieurs égards.

Le 1° abroge la délégation accordée au Roi pour fixer les règles détaillées relatives à l'exécution et au contrôle de la peine de travail. Il s'agit d'une délégation très étendue au Roi, ces règles devant, comme c'est le cas actuellement, être fixées par la loi.

Le 2° modifie le paragraphe 3 en le complétant par un nouvel alinéa. Dans le cadre temporaire de l'exécution des peines, c'est en effet la commission de probation qui reste compétente pour surveiller l'exécution de la peine de travail, et non le tribunal de l'application des peines, comme prévu à l'alinéa premier du présent article.

Le 3° modifie le paragraphe 4 par l'insertion d'un nouvel alinéa. Dans le cadre temporaire de l'exécution des peines, c'est en effet le ministère public qui reste compétent pour décider de l'exécution de la peine subsidiaire ou une partie de celle-ci lorsque la peine de travail n'est pas exécutée totalement ou partiellement.

Art. 101

Le présent article modifie l'article 50 du Code pénal, qui concerne la peine accessoire de l'interdiction de résidence, de lieu ou de contact. L'article est complété par un alinéa afin de modifier l'exécution de cette peine conformément aux dispositions de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines. Lorsque cette peine est prononcée conjointement avec une peine privative de liberté, le cadre d'exécution existant prévu par la loi du 17 mai 2006 s'applique et le juge de l'application des peines ou, le cas échéant, le tribunal de l'application des peines est compétent. Lorsque cette peine est prononcée conjointement avec une autre peine restrictive de liberté, avec une peine patrimoniale, ou lorsqu'elle est

in plaats van de hoofdstraf, is in het tijdelijk kader van de strafuitvoering de strafuitvoeringsrechter bevoegd.

Art. 102

Dit artikel wijzigt artikel 56 van het Strafwetboek betreffende de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap op verschillende punten teneinde dit aan te passen aan het tijdelijk kader van de strafuitvoering.

Het punt 1° vult paragraaf 3 aan met een nieuw lid teneinde de te bepalen dat in het tijdelijk kader van de strafuitvoering, het de strafuitvoeringsrechter is die toeziet op de tenuitvoerlegging van deze straf.

Het punt 2° vult paragraaf 4 aan met een lid om aan te geven dat in het tijdelijk kader van de strafuitvoering het de strafuitvoeringsrechter is die zal beslissen over de tenuitvoerlegging van de vervangende geldboete of een deel ervan ingeval de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd.

Art. 103

Dit artikel wijzigt artikel 65 van het Strafwetboek betreffende het uitstel van de tenuitvoerlegging van de straffen op verschillende punten teneinde dit aan te passen aan het tijdelijk karakter van de strafuitvoering.

Het punt 1° vult paragraaf 2, tweede lid, 2°, aan. Dit betreft de algemene voorwaarde van het beschikken over een vast adres en, bij wijziging ervan, het onmiddellijk meedelen van de nieuwe verblijfplaats aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast. Overeenkomstig het advies van de Raad van State onder randnummer 74.2. wordt gepreciseerd dat deze voorwaarde natuurlijke personen betreft.

Het punt 2° wijzigt paragraaf 2, tweede lid, 3°. In het tijdelijk kader van de strafuitvoering moet de veroordeelde niet gevolg geven aan de oproepingen van de strafuitvoeringsrechtbank maar aan de oproepingen van de probatiecommissie. Overeenkomstig het advies van de Raad van State onder randnummer 74.2. wordt gepreciseerd dat deze voorwaarde natuurlijke personen betreft.

Het 3° heft paragraaf 3, tweede lid, op inzake de delegatie die aan de Koning werd gegeven om de nadere regels inzake de tenuitvoerlegging en controle van de

prononcée conformément à l'article 36, alinéa 10, du Code pénal en substitution de la peine principale, c'est le juge de l'application des peines qui est compétent dans le cadre temporaire de l'exécution des peines.

Art. 102

Le présent article modifie l'article 56 du Code pénal relatif à la peine de prestation en faveur de la communauté à plusieurs égard en vue de l'adapter au cadre temporaire de l'exécution des peines.

Le point 1° complète le paragraphe 3 par un nouvel alinéa afin de prévoir que, dans le cadre temporaire de l'exécution des peines, c'est le juge de l'exécution des peines qui est compétent pour surveiller l'exécution de cette peine.

Le point 2° complète le paragraphe 4 par un alinéa afin de préciser que, dans le cadre temporaire de l'exécution des peines, c'est le juge de l'exécution des peines qui décidera de l'exécution de l'amende subsidiaire ou d'une partie de celle-ci lorsque la peine de prestation en faveur de la communauté n'est pas exécutée totalement ou partiellement.

Art. 103

Le présent article modifie l'article 65 du Code pénal relatif au sursis à l'exécution des peines à plusieurs égard en vue de l'adapter au cadre temporaire de l'exécution des peines.

Le point 1° complète le paragraphe 2, alinéa 2, 2°. Ceci concerne la condition générale de disposer d'une adresse fixe et, en cas de changement, de communiquer immédiatement la nouvelle résidence au service compétent des communautés chargé de la guidance. Conformément à l'avis du Conseil d'État au numéro marginal 74.2, il est précisé que cette condition concerne les personnes physiques.

Le point 2° modifie le paragraphe 2, alinéa 2, 3°. Dans le cadre temporaire de l'exécution des peines, le condamné ne doit pas se conformer aux convocations du tribunal de l'application des peines, mais aux convocations de la commission de probation. Conformément à l'avis du Conseil d'État au numéro 74.2, il est précisé que cette obligation concerne les personnes physiques.

Le 3° abroge le paragraphe 3, alinéa 2, relatif à la délégation accordée au Roi pour fixer les règles détaillées relatives à l'exécution et au contrôle de la peine

probatie. Dit is een verregaande delegatie aan de Koning, deze regels moeten zoals actueel ook het geval is, bij wet worden geregeld.

Het 4° vult paragraaf 3 aan met een nieuw lid. In het tijdelijk kader van de strafuitvoering komt het immers de probatiecommissie toe om ten aanzien van de natuurlijke persoon de probatievoorwaarden geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden en niet de strafuitvoeringsrechtbank. Ten aanzien van de rechtspersoon is de strafuitvoeringsrechter bevoegd.

Tot slot, onder 5°, wordt ook paragraaf 4 van het artikel aangevuld met een nieuw lid. Dit betreft de facultatieve herroepingsgronden. In het tijdelijk kader van de strafuitvoering is het immers niet de strafuitvoeringsrechtbank die bevoegd zal zijn hierover te oordelen, maar de correctionele rechtbank of de politierechtbank die het uitstel heeft uitgesproken. De wijzigingsbepaling betreft inderdaad het laatste lid van paragraaf 4 zoals aangegeven door de Raad van State, gelet op de wijziging van deze paragraaf doorgevoerd door het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek en de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek II van het Strafwetboek.

Art. 104

Dit artikel wijzigt artikel 74, § 3, 2°, van het nieuwe Strafwetboek door de aanvulling met een nieuwe zin.

Het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek en de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek II van het Strafwetboek voorziet in artikel 74 van het Strafwetboek in de invoeging van een nieuwe paragraaf 3 met betrekking tot verjaring van de straffen die met uitstel zijn uitgesproken. Deze nieuwe paragraaf herneemt artikel 18, § 2, van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie over, maar aangepast aan de formulering van artikel 65, § 4, vijfde lid, van het nieuwe Strafwetboek. In deze nieuwe paragraaf wordt enkel gesproken over het herroepingsvonnis aangezien in de huidige constellatie geen beroep mogelijk is tegen een beslissing van de strafuitvoeringsrechtbank. In het tijdelijk kader strafuitvoering echter blijft de correctionele rechtbank of de politierechtbank bevoegd en zal er nog beroep mogelijk zijn. Deze mogelijkheid moet aldus mee worden ingesloten in de verjaringsregel die van toepassing zal zijn in het tijdelijk kader strafuitvoering.

de travail. Il s'agit d'une délégation très étendue au Roi, ces règles devant, comme c'est le cas actuellement, être fixées par la loi.

Le 4° complète le paragraphe 3 par un nouvel alinéa. Dans le cadre temporaire de l'exécution des peines, il revient en effet à la commission de probation, à l'égard de la personne physique, de suspendre en tout ou en partie les conditions de probation, les préciser ou les adapter aux circonstances, et non au tribunal de l'exécution des peines. À l'égard de la personne morale, c'est le juge de l'application des peines qui est compétent.

Enfin, au 5°, le paragraphe 4 de l'article est également complété par un nouvel alinéa. Il s'agit des motifs facultatifs de révocation. Dans le cadre temporaire de l'exécution des peines, ce n'est en effet pas le tribunal de l'exécution des peines qui sera compétent pour se prononcer à ce sujet, mais le tribunal correctionnel ou le tribunal de police ayant prononcé le sursis. La disposition modificative concerne en effet le dernier alinéa du paragraphe 4 comme indiqué par le Conseil d'État, vu la modification apportée à ce paragraphe par le projet de loi modifiant la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal et la loi du 29 février 2024 introduisant le livre II du Code pénal.

Art. 104

Le présent article modifie l'article 74, § 3, 2°, du nouveau Code pénal par l'ajout d'une nouvelle phrase.

Le projet de loi modifiant la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal et la loi du 29 février 2024 introduisant le livre II du Code pénal prévoit l'insertion d'un nouveau paragraphe 3 concernant la prescription des peines prononcées avec sursis. Cette disposition reprend l'article 18, § 2, de la loi du 29 juin 1964 relative à la suspension, le sursis et la probation, mais adaptée à la formulation de l'article 65, § 4, alinéa 5, du nouveau Code pénal. Compte tenu de l'attribution de la compétence de révocation du sursis au tribunal de l'application des peines, le nouveau paragraphe inséré ne fait mention que du jugement de révocation, étant donné que dans la configuration actuelle, aucune voie de recours n'est possible contre une décision du tribunal de l'application des peines. Étant donné que cette compétence sera exercée, dans le cadre de la présente loi, par le tribunal de première instance ou le tribunal de police, un recours restera possible. Cette possibilité doit dès lors être intégrée dans la règle de prescription qui sera applicable dans le cadre temporaire de l'exécution des peines.

Art. 105

Dit artikel wijzigt artikel 38 van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek. Dit betreft de inwerkingtredingsbepaling van de wet. Zoals in de algemene toelichting werd aangegeven werd beslist om in voorliggend ontwerp de optie te nemen alle straffen in het nieuwe Strafwetboek in werking te laten treden, maar een consolidering na te streven voor wat betreft hun uitvoering indien actueel er ook geen uitvoeringsbepalingen zijn voorzien. Ten aanzien van natuurlijke personen betreft dit de ontzetting uit bepaalde burgerlijke en politieke rechten, het beroepsverbod en het verval van het recht tot sturen. Ten aanzien van rechtspersonen betreft dit het verbod om een activiteit die deel uitmaakt van het voorwerp uit te oefenen. De door het nieuwe Strafwetboek voorziene uitvoeringsbepalingen mogen dus niet in werking treden op 8 april 2026. De inwerkingtredingsbepaling van het nieuwe Strafwetboek wordt daartoe aangepast, rekening houdend met het advies van de Raad van State onder de randnummers 6.2. en 72. Er wordt aldus voorgesteld hun datum van inwerkingtreding te laten bepalen door de Koning en te voorzien dat ze ten laatste in werking treden op 30 juni 2029.Het is in het kader van de werkzaamheden van het nieuwe Strafuitvoeringswetboek dat zal moeten worden bekeken of deze bepalingen al dan niet moeten worden behouden of volledig in het nieuwe wetboek worden geïntegreerd, in welke geval kan worden beslist deze bepalingen op te heffen. De foute kruisverwijzing naar het desbetreffende lid van artikel 47 van het Strafwetboek werd aangepast conform het advies van de Raad van State.

HOOFDSTUK 4

Overgangsbepaling

Art. 106

Dit artikel omvat de overgangsbepaling die is opgebouwd uit verschillende onderdelen. Gelet op de volledig inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek, met uitzondering van de in artikel 93 van dit ontwerp opgenoemde bepalingen, evenals op de daaruit voortvloeiende opheffing van een aantal wetten, waarbij in het kader van voorliggend ontwerp in het bijzonder wordt verwezen naar de opheffing van het huidige Strafwetboek en de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie, en in afwachting van het Strafuitvoeringswetboek, dat een globaal kader voor de strafuitvoering zal voorstellen waarbij ook de bevoegdheden van de probatiecommissie zullen worden overgedragen aan de strafuitvoeringsrechtbank, moeten

Art. 105

Cet article modifie l'article 38 de la loi du 29 février 2024 portant introduction du livre Ier du Code pénal. Il s'agit de la disposition relative à l'entrée en vigueur de la loi. Comme indiqué dans l'exposé général, il a été décidé, dans le présent projet, d'opter pour une entrée en vigueur de l'ensemble des peines prévues dans le nouveau Code pénal, tout en visant une consolidation en ce qui concerne leur exécution si aucune disposition d'exécution n'est actuellement prévue. S'agissant des personnes physiques, cela concerne la déchéance de certains droits civils et politiques, l'interdiction professionnelle et la déchéance du droit de conduire. Pour les personnes morales, il s'agit de l'interdiction d'exercer une activité relevant de l'objet. Les dispositions d'exécution prévues par le nouveau Code pénal ne peuvent donc pas entrer en vigueur le 8 avril 2026. La disposition relative à l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal est dès lors adaptée, en tenant compte de l'avis du Conseil d'État sous les numéros 6.2. et 72. Il est dès lors proposé de laisser au Roi le soin de fixer leur date d'entrée en vigueur et de prévoir qu'ils entreront en vigueur au plus tard le 30 juin 2029.C'est dans le cadre des travaux relatifs au nouveau Code de l'exécution des peines qu'il conviendra d'examiner si ces dispositions doivent être maintenues ou intégrées entièrement dans le nouveau code, auquel cas il pourra être décidé de les abroger. Le renvoi erroné à l'alinéa pertinent de l'article 47 du Code pénal a été rectifié conformément à l'avis du Conseil d'État.

CHAPITRE 4

Disposition transitoire

Art. 106

Cet article contient la disposition transitoire, composée de plusieurs volets. Compte tenu de l'entrée en vigueur complète du nouveau Code pénal, à l'exception des dispositions reprises dans l'article 93 du présent projet, ainsi que de l'abrogation qui en découle de plusieurs lois — en particulier, dans le cadre du présent projet, l'abrogation du Code pénal actuel et de la loi du 29 juin 1964 relative à la suspension, au sursis et à la probation — et dans l'attente du Code de l'exécution des peines, qui proposera un cadre global pour l'exécution des peines et transférera également les compétences de la commission de probation au tribunal de l'application des peines, un certain nombre de dispositions transitoires doivent être prévues. Il est prévu que le Code de

een aantal overgangsbepalingen worden voorzien. Er wordt voorzien dat het Strafuitvoeringswetboek er moet zijn ten laatste op 30 juni 2029.

Gelet op de opheffing van de Probatiewet, moet in een overgangsregeling worden voorzien opdat de probatiecommissies en het secretariaat van de probatiecommissie hun werkzaamheden verder kunnen uitoefenen en zowel de voor de probatiecommissie hangende dossiers als de toekomstige dossiers door hen verder kunnen worden behandeld. Dit is het opzet van de punten 1) tot 4) van de overgangsbepaling. Het punt 1) verwijst niet meer naar artikel 10 van de Probatiewet, zoals aangegeven door de Raad van State.

Volgend op het advies van de Raad van State werd de in het voorontwerp weerhouden bevoegdheid van de probatiecommissies voor de probatieopschorting en het probatie-uitstel opgelegd aan rechtspersonen, gewijzigd en werd de bevoegdheid tot opvolging en controle toebedeeld aan de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie. Hierdoor moest ook een overgangsregeling worden uitgewerkt. Voor wat betreft probatieopschorting en probatie-uitstel opgelegd aan rechtspersonen, blijven de probatiecommissies bevoegd voor de zaken die reeds bij hen aanhangig zijn. Hoewel hierdoor tijdelijk nog een verschil in behandeling zal zijn voor wat betreft de opvolging en controle van rechtspersonen, is dit verschil in behandeling gebaseerd op een objectief criterium, zijnde het feit dat een dossier reeds aanhangig is en opgevolgd wordt door de probatiecommissies. Het is niet aangewezen om de lopende opvolging te onderbreken en desgevallend lopende procedures te onderbreken. Er zal voor deze zaken worden gehandeld overeenkomstig de artikelen 13 tot 15 van dit wetsontwerp, de bepalingen die van toepassing zijn op natuurlijke personen. Dit regime wordt bovendien zeer beperkt gehouden. Er is voorzien dat rechterlijke uitspraken die in kracht van gewijsde zijn getreden op het moment van de inwerkingtreding van deze wet maar die nog niet zijn overgemaakt aan de probatiecommissie, onder de nieuwe regeling van deze wet zullen vallen. Voor wat betreft rechterlijke uitspraken die nog niet in kracht van gewijsde zijn getreden op 8 april 2026, zal de strafuitvoeringsrechter bevoegd zijn.

Gelet op het advies van de Raad van State onder randnummer 74, moesten de in het voorontwerp voorziene overgangsbepalingen onder de punten 5) tot 19) worden herschreven als wijzigingsbepalingen van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek. Deze punten werden aldus naar hoofdstuk 3, afdeling 3 verplaatst.

l'exécution des peines doive être adopté au plus tard pour 30 juin 2029.

Compte tenu de l'abrogation de la loi sur la probation, il convient de prévoir un régime transitoire afin que les commissions de probation et le secrétariat de la commission de probation puissent poursuivre leurs activités et continuer à traiter tant les dossiers pendants devant la commission de probation que les dossiers futurs. Tel est l'objet des points 1) à 4) de la disposition transitoire. Le point 1) ne renvoie plus à l'article 10 de la loi sur la probation, conformément à l'avis du Conseil d'État.

À la suite de l'avis du Conseil d'État, la compétence des commissions de probation, retenue dans l'avant-projet pour la suspension probatoire et le sursis probatoire infligés aux personnes morales, a été modifiée, et la compétence en matière de suivi et de contrôle a été confiée au juge de l'application des peines et au ministère public. Il a dès lors également fallu élaborer un régime transitoire. En ce qui concerne la suspension probatoire et le sursis probatoire infligés aux personnes morales, les commissions de probation demeurent compétentes pour les affaires qui sont déjà pendantes devant elles. Bien qu'il en résulte temporairement une différence de traitement en ce qui concerne le suivi et le contrôle des personnes morales, cette différence de traitement repose sur un critère objectif, à savoir le fait qu'un dossier est déjà pendant et fait l'objet d'un suivi par les commissions de probation. Il n'est pas opportun d'interrompre le suivi en cours ni, le cas échéant, de suspendre des procédures en cours. Pour ces affaires, il sera procédé conformément aux articles 13 à 15 du présent projet de loi, les dispositions qui s'appliquent aux personnes physiques En outre, ce régime est maintenu dans des limites très restreintes. Il est prévu que les décisions judiciaires entrées en force de chose jugé au moment de l'entrée en vigueur de la présente loi, mais qui n'ont pas encore été transmises à la commission de probation, relèveront du nouveau régime instauré par la présente loi. En ce qui concerne les décisions judiciaires qui ne sont pas encore entrées en force de chose jugé le 8 avril 2026, le juge de l'application des peines sera compétent.

Compte tenu de l'avis du Conseil d'État au numéro 74, les dispositions transitoires prévues aux points 5) à 19) de l'avant-projet devaient être réécrites sous la forme de dispositions modificatives de la loi du 29 février 2024 portant introduction du livre Ier du Code pénal. Ces points ont dès lors été déplacés vers le chapitre 3, section 3.

HOOFDSTUK 5

Slotbepaling

Art. 107

Dit artikel laat officieel het gebruik toe van het verkorte opschrift van de wet, zodat er op deze wijze naar kan worden verwezen in de rechtsleer en in de praktijk.

HOOFDSTUK 6

Inwerkingtreding

Art. 108

Deze wet treedt in werking op 8 april 2026, net zoals het nieuwe Strafwetboek. De Raad van State kan instemmen met de in het voorontwerp gehanteerde werkwijze om wijzigingsbepalingen van het nieuwe Strafwetboek een dag eerder in werking te laten treden. Vermits een aantal overgangsbepalingen in het voorontwerp moesten worden herwerkt tot wijzigingsbepalingen van het nieuwe Strafwetboek, moet deze werkwijze aldus worden uitgebreid tot het volledige hoofdstuk 3, afdeling 3, van deze wet. Overeenkomstig randnummer 72 van het advies van de Raad van State moet een vaste datum van buitenwerking worden bepaald voor het tijdelijk kader. Zoals reeds hoger aangehaald is een timing afgesproken met de covoorzitters van de Commissie Strafuitvoeringswetboek voor de redactie van dit wetboek. Rekening houdend met de adviesprocedures en de parlementaire procedures die de tekst vervolgens zal moeten doorlopen evenals de voorbereiding van de terreinactoren voor de inwerkingtreding ervan, is bepaald dat het tijdelijk kader aldus buiten werking wordt gesteld op een datum te bepalen door de Koning en uiterlijk op 30 juni 2029, zelfde datum die ook weerhouden is voor de overgangsbepalingen en de wijzigingsbepalingen aan het Strafwetboek.

De minister van Justitie,

Annelies Verlinden

CHAPITRE 5

Disposition finale

Art. 107

Cet article autorise officiellement l'utilisation de l'intitulé abrégé de la loi, de sorte qu'il puisse y être fait référence de cette manière dans la doctrine et dans la pratique.

CHAPITRE 6

Entrée en vigueur

Art. 108

Cette loi entrera en vigueur le 8 avril 2026, tout comme le nouveau Code pénal. Le Conseil d'État peut se rallier à la méthode retenue dans l'avant-projet consistant à faire entrer en vigueur, un jour plus tôt, les dispositions modificatives du nouveau Code pénal. Étant donné que certaines dispositions transitoires du projet préliminaire devaient être remaniées en dispositions modificatives du nouveau Code pénal, cette méthode doit dès lors être étendue à l'ensemble du chapitre 3, section 3, de la présente loi. Conformément au numéro 72 de l'avis du Conseil d'État, une date fixe à laquelle le cadre temporaire cesse d'être en vigueur doit être prévue. Comme déjà indiqué plus haut, un calendrier a été convenu avec les coprésidents de la Commission Code de l'exécution des peines pour la rédaction de ce code. En tenant compte des procédures d'avis et des procédures parlementaires auxquelles le texte devra être soumis ainsi que la préparation des acteurs du terrain pour son entrée en vigueur, il est prévu que cadre temporaire cesse d'être en vigueur à une date à déterminer par le Roi et au plus tard le 30 juin 2029, la même date étant également retenue pour les dispositions transitoires et les dispositions modificatives du Code pénal.

La ministre de la Justice,

Annelies Verlinden

VOORONTWERP VAN WET

onderworpen aan het advies van de Raad van State

Voorontwerp van wet betreffende de regeling van een tijdelijk wettelijk kader inzake de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht, de probatiestraf, de werkstraf, de probatieopschorting, het uitstel en het probatie-uitstel, de bijkomende straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek en bepaalde straffen opgelegd aan rechtspersonen en tot wijziging van het Wetboek van strafvordering en de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten met het oog op de inwerkingtreding van het nieuw Strafwetboek

HOOFDSTUK 1 – Algemene bepaling

Artikel 1. Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

HOOFDSTUK 2 – De uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht, de probatiestraf, de werkstraf, de probatie-opschorting, probatie-uitstel, de bijkomende straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek en bepaalde straffen opgelegd aan rechtspersonen

Afdeling 1 – Definitie

Art. 2. Voor de toepassing van de afdelingen 2 en 3 van dit hoofdstuk wordt verstaan onder 'bevoegde dienst van de gemeenschappen': "de diensten van de gemeenschappen bevoegd voor de organisatie en de controle van het elektronisch toezicht, en voor de opvolging en de begeleiding van personen aan wie een straf of maatregel is opgelegd ".

AVANT-PROJET DE LOI

soumis à l'avis du Conseil d'État

Avant-projet de loi relatif à la réglementation d'un cadre temporaire de l'exécution de la peine sous surveillance électronique, la peine de probation, la peine de travail, la suspension probatoire, le sursis et le sursis probatoire, la peine accessoire visée à l'article 50 du Code pénal et certaines peines prononcées à l'égard des personnes morales et modifiant le Code d'instruction criminelle la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d›exécution de la peine, en vue de l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal

CHAPITRE 1er – Disposition générale

Article 1er. La présente loi règle une matière visée à l'article 74 de la Constitution.

CHAPITRE 2 – L'exécution de la peine de surveillance électronique, la peine de probation, la peine de travail, la suspension probatoire, le sursis probatoire, la peine accessoire visée à l'article 50 du Code pénal et certaines peines imposées à des personnes morales

Section 1ière – Définition

Art. 2. Pour l'application des sections 2 et 3 du présent chapitre, on entend par 'service compétent des communautés: "les services des communautés compétents pour l'organisation et le contrôle de la surveillance électronique et pour le suivi et la guidance des personnes auxquelles une peine ou une mesure a été imposée».

Afdeling 2 – De uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht

Art. 3. § 1. Zodra de veroordeling tot de straf onder elektronisch toezicht in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier de dienst van de gemeenschappen bevoegd voor de organisatie en de controle van het elektronisch toezicht (hierna: de bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht) daarover in, zodat de straf kan worden uitgevoerd. De dienst neemt daartoe binnen zeven werkdagen nadat hij werd ingelicht, contact op met de veroordeelde, bepaalt, na de veroordeelde gehoord te hebben en rekening houdend met zijn opmerkingen, de concrete invulling van de straf en deelt deze onverwijld mee aan het bevoegde openbaar ministerie.

§ 2. Onverminderd de toepassing van artikel 20 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt, is het openbaar ministerie belast met de controle op de veroordeelde. De bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht controleert de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht.

§ 3. Indien de straf onder elektronisch toezicht niet of slechts gedeeltelijk wordt uitgevoerd, of ingeval van ernstige niet-naleving van de algemene of bijzondere voorwaarden, meldt de bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht dit onverwijld aan het bevoegde openbaar ministerie. Deze laatste kan dan beslissen de in de rechterlijke beslissing voorziene gevangenisstraf uit te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met het gedeelte van de straf onder elektronisch toezicht dat reeds door de veroordeelde werd uitgevoerd. In dit geval staat een dag van de straf onder elektronisch toezicht die werd uitgevoerd gelijk aan een dag gevangenisstraf. Ingeval de ernstige niet naleving de algemene voorwaarde van geen nieuwe misdrijven te plegen betreft, moet bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing vastgesteld zijn dat de veroordeelde tijdens de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht een misdrijf heeft gepleegd.

Section 2 – L'exécution de la peine de surveillance électronique

Art. 3. § 1er. Dès que la condamnation à une peine de surveillance électronique est passée en force de chose jugée, le greffier informe le service des communautés compétent pour l'organisation et le contrôle de la surveillance électronique (ci-après le service compétent pour la surveillance électronique) en vue de faire exécuter cette peine. A cette fin, ce service prend contact avec le condamné dans les sept jours ouvrables qui suivent l'information, détermine les modalités concrètes d'exécution de la peine, après avoir entendu le condamné et en tenant compte des observations de celui-ci, et en avise sans délai le ministère public compétent.

§ 2. Sans préjudice de l›application de l›article 20 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police, le ministère public est chargé du contrôle du condamné. Le service compétent pour la surveillance électronique contrôle l'exécution de la peine de surveillance électronique.

§ 3. Si la peine de surveillance électronique n›est pas exécutée en tout ou en partie, ou en cas de constat d'inobservation grave des conditions générales ou particulières, le service compétent pour la surveillance électronique en informe sans délai le ministère public compétent. Ce dernier peut alors décider de procéder à l›exécution de la peine d›emprisonnement fixée dans la décision judiciaire, et ce, en tenant compte de la partie de la peine de surveillance électronique qui a déjà été exécutée par le condamné. Dans ce cas, un jour de peine de surveillance électronique exécuté équivaut à un jour d›emprisonnement. Si l'inobservation grave concerne la condition générale interdisant la commission d'infractions, il doit être établi par une décision passée en force de chose jugée que le condamné a commis une infraction durant l'exécution de la peine de surveillance électronique.

Het bevoegde openbaar ministerie motiveert zijn beslissing en deelt deze via het snelst mogelijk schriftelijke communicatiemiddel mee :

- aan de veroordeelde;
- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde verblijft;
- aan de nationale gegevensbank zoals bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;
- aan de bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht.

§ 4. Als de straf onder elektronisch toezicht drie maanden bedraagt of overschrijdt, wordt de veroordeelde vanaf de tenuitvoerlegging door de bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht ingelicht over de mogelijkheid tot het aanvragen van een schorsing van de controle met elektronische middelen na een derde van de strafduur. De veroordeelde kan vanaf het moment dat hij aan de tijdsvoorwaarden voldoet een schriftelijk verzoek tot toekenning van deze schorsing indienen bij het bevoegde openbaar ministerie. Een kopie van dit schriftelijk verzoek wordt door de veroordeelde gericht aan de bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht.

De bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht brengt binnen vijftien dagen een advies uit aan het bevoegde openbaar ministerie, dat betrekking heeft op de naleving van het bepaalde uitvoeringsprogramma en, in voorkomend geval, van de aan de veroordeelde opgelegde geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden. Dit advies vermeldt of de veroordeelde tijdens de tenuitvoerlegging van de straf onder elektronisch toezicht nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd. Het omvat bovendien een met redenen omkleed voorstel tot toekenning of afwijzing van de schorsing van de controle met elektronische middelen en, in voorkomend geval, de bijzondere voorwaarden die de bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht nodig acht op te leggen aan de veroordeelde.

Le ministère public compétent motive sa décision et la communique par le biais du moyen de communication écrit le plus rapide :

- au condamné;
- au chef de corps de la police locale de la commune où réside le condamné;
- à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;
- au service compétent pour la surveillance électronique.

§ 4. Si la peine de surveillance électronique atteint ou excède trois mois, le condamné peut demander une suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques après avoir purgé un tiers de la durée de la peine. Il est informé de cette possibilité par le service compétent pour la surveillance électronique dès la mise à exécution de la peine. Dès qu'il remplit les conditions de temps, le condamné peut adresser au ministère public compétent une demande écrite en vue de l'obtention de cette suspension. Le condamné envoie une copie de cette demande écrite au service compétent pour la surveillance électronique.

Dans les quinze jours, le service compétent pour la surveillance électronique rend un avis au ministère public compétent au sujet du respect du programme d'exécution déterminé de la surveillance électronique et, le cas échéant, des conditions particulières individualisées imposées au condamné. Cet avis indique si le condamné a commis de nouvelles infractions durant l'exécution de la peine de surveillance électronique. En outre, il comporte une proposition motivée d'octroi ou de rejet de la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques et reprend, le cas échéant, les conditions particulières que le service compétent pour la surveillance électronique juge nécessaire d'imposer au condamné.

Het bevoegde openbaar ministerie kent binnen de maand na de ontvangst van het advies de schorsing van de controle met elektronische middelen toe in geval de veroordeelde geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd en het bepaalde uitvoeringsprogramma van het elektronisch toezicht en, in voorkomend geval, de hem opgelegde geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden heeft nageleefd.

Wanneer de schorsing van de controle met elektronische middelen wordt toegekend, ondergaat de veroordeelde een proeftijd voor het gedeelte van de straf onder elektronisch toezicht dat hij nog moet ondergaan. In dit geval staat een dag van de proeftijd gelijk aan een dag van de straf onder elektronisch toezicht die werd opgelegd. De veroordeelde is onderworpen aan de algemene voorwaarden alsook, in voorkomend geval, aan de hem opgelegde bijzondere voorwaarden.

Het bevoegde openbaar ministerie deelt zijn beslissing via het snelst mogelijk schriftelijke communicatiemiddel mee :

- aan de veroordeelde;
- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde verblijft;
- aan de nationale gegevensbank zoals bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;
- aan de bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht.

Indien het verzoek tot schorsing wordt verworpen, kan een nieuw verzoek slechts worden ingediend na een termijn van twee maanden na de verwerping ervan.

Bij niet-naleving van de algemene voorwaarden en, in voorkomend geval, van de aan de veroordeelde opgelegde bijzondere voorwaarden, kan er overgegaan worden tot herroeping van de schorsing van de controle met elektronische middelen.

Le ministère public compétent octroie dans le mois après la réception de l'avis la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques dans le cas où le condamné n'a pas commis de nouvelles infractions et qu'il a respecté le programme d'exécution déterminé de la surveillance électronique et, le cas échéant, les conditions particulières individualisées qui lui avaient été imposées.

Lorsque la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques est accordée, le condamné est soumis à un délai d'épreuve pour la partie de la peine de surveillance électronique qu'il doit encore purger. Dans ce cas, un jour du délai d'épreuve équivaut à un jour de la peine de surveillance électronique imposée. Le condamné est soumis aux conditions générales, ainsi que, le cas échéant, aux conditions particulières qui lui ont été imposées.

Le ministère public compétent communique sa décision par le moyen de communication écrit le plus rapide :

- au condamné;
- au chef de corps de la police locale de la commune où réside le condamné;
- à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;
- au service compétent pour la surveillance électronique.

En cas de rejet d'une demande de suspension, une nouvelle demande ne peut être introduite qu'après l'expiration d'un délai de deux mois à compter du rejet.

En cas de non-respect des conditions générales et, le cas échéant, des conditions particulières imposées au condamné, la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques peut être révoquée.

Het bevoegde openbaar ministerie hoort de veroordeelde in zijn opmerkingen ter zake. Ingeval de veroordeelde niet ingaat op de uitnodiging om te worden gehoord, kan dit openbaar ministerie beslissen tot herroeping van de schorsing van de controle met elektronische middelen of tot uitvoering van de vervangende gevangenisstraf.

Ingeval de ernstige niet naleving de algemene voorwaarde van geen nieuwe misdrijven plegen betreft, moet bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing vastgesteld zijn dat de veroordeelde tijdens de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht of tijdens de schorsing van de controle met elektronische middelen een misdrijf heeft gepleegd.

De beslissing tot herroeping van de schorsing van de controle met elektronische middelen omvat een beslissing over:

- de bijzondere voorwaarden verbonden aan de schorsing, opgelegd door het openbaar ministerie;
- het uitvoeren van het elektronisch toezicht voor de resterende proeftijd;
- het opnieuw van kracht worden van de bijzondere voorwaarden in voorkomend geval opgelegd door de vonnisrechter.

Het bevoegde openbaar ministerie deelt zijn beslissing via het snelst mogelijk schriftelijk communicatiemiddel mee:

- aan de veroordeelde;
- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde verblijft;
- aan de nationale gegevensbank zoals bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;
- aan de bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht.

§ 5. Het in de paragrafen 1 tot 4 bedoelde bevoegde openbaar ministerie is het openbaar ministerie bij het vonnisgerecht dat de veroordeling tot een straf onder elektronisch toezicht heeft uitgesproken.

Le ministère public compétent entend le condamné dans ses observations en la matière. Si le condamné ne donne pas suite à la convocation aux fins d'être entendu, ce ministère public peut décider de révoquer la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques ou de procéder à l'exécution de l'emprisonnement subsidiaire.

Si le non-respect grave concerne la condition générale interdisant la commission de nouvelles infractions, il doit être établi par une décision passée en force de chose jugée que le condamné a commis une infraction durant l'exécution de la peine de surveillance électronique ou durant la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques.

La décision de révocation de la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques comprend une décision sur :

- les conditions particulières liées à la suspension, imposées par le ministère public;
- l'exécution de la surveillance électronique pour la durée restante du délai d'épreuve;
- la réinstauration des conditions particulières imposées le cas échéant par la juridiction de jugement.

Le ministère public compétent communique sa décision par le biais du moyen de communication écrit le plus rapide :

- au condamné;
- au chef de corps de la police locale de la commune où réside le condamné;
- à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;
- au service compétent pour la surveillance électronique.

§ 5. Le ministère public compétent visé aux paragraphes 1er à 4 est le ministère public près la juridiction de jugement qui a prononcé la condamnation à une peine sous surveillance électronique.

Afdeling 3 – De uitvoering van de probatiestraf, de werkstraf, de probatie-opschorting en het probatie-uitstel

Onderafdeling 1 – De probatiecommissie

Art. 4. § 1. Bij iedere rechtbank van eerste aanleg wordt een probatiecommissie ingesteld.
Wanneer de behoeften van de dienst het vereisen kan de Minister van Justitie die commissies in verscheidene kamers over een of meer afdelingen van de rechtbank splitsen.
De probatiecommissies zijn samengesteld uit een voorzitter, werkend of eremagistraat, aangewezen door de eerstevoorzitter van het Hof van beroep, en uit twee leden :
- een advocaat door de minister van Justitie gekozen uit twee lijsten van twee namen, respectievelijk opgemaakt door de procureur des Konings of de procureurs des Konings van het gerechtelijk arrondissement en door de stafhouder van de Orde of, in de arrondissementen waar de balies georganiseerd zijn per afdeling van de rechtbank, de stafhouders.
- een ambtenaar aangewezen door de Minister van Justitie na advies van de bevoegde gemeenschapsminister.
De voorzitter en ieder lid hebben een of meer plaatsvervangers, die op dezelfde wijze worden aangewezen.
De procureur des Konings woont de vergaderingen bij met raadgevende stem.
De Minister van Justitie benoemt een of meer secretarissen na advies van de bevoegde gemeenschapsminister.
De Koning regelt de werking van deze commissies evenals de functieomschrijving voor de leden, de regels rond hun kandidaatstelling, aanwijzing, selectie en evaluatie, evenals de vormvereisten en de te volgen procedure met betrekking tot het advies dat moet worden verstrekt inzake de aanduiding van een ambtenaar.
Hij kan aan de leden en aan hun plaatsvervangers een vergoeding toekennen waarvan hij de modaliteiten en het bedrag vaststelt.

Section 3 – L'exécution de la peine de probation, la peine de travail, la suspension probatoire et le sursis probatoire

Sous-section 1er – La commission de probation

Art. 4. § 1er. Il est institué une commission de probation auprès de chaque tribunal de première instance.
Lorsque les besoins du service l'exigent, le Ministre de la Justice peut diviser les commissions en plusieurs chambres dans une ou plusieurs divisions du tribunal.
Les commissions de probation sont composées d'un président magistrat effectif ou honoraire, désigné par le premier président de la Cour d'appel, et de deux membres :
- un avocat, choisi par le ministre de la Justice sur deux listes de deux noms établies respectivement par le procureur du Roi ou les procureurs du Roi de l'arrondissement judiciaire et par le bâtonnier de l'ordre ou, dans les arrondissements où les barreaux s'organisent auprès d'une division du tribunal, les bâtonniers.

- un fonctionnaire désigné par le Ministre de la Justice, sur avis du ministre communautaire compétent.
Le président et chacun de ces membres ont un ou plusieurs suppléants, désignés de la même manière.
Le procureur du Roi assiste aux séances avec voix consultative.
Le Ministre de la Justice nomme un ou plusieurs secrétaires sur avis du ministre communautaire compétent.
Le Roi règle le fonctionnement de ces commissions ainsi que la description des fonctions des membres, les règles relatives à leur candidature, leur désignation, leur sélection et leur évaluation, ainsi que les conditions de forme et la procédure à suivre concernant l'avis à rendre en matière de désignation d'un fonctionnaire.
Il peut allouer aux membres et à leurs suppléants une indemnité dont il fixe les modalités et le montant.

§ 2. De territoriale bevoegdheid van de probatiecommissie wordt bepaald door de verblijfplaats van de veroordeelde op het ogenblik van het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis of arrest. Indien de betrokkene zijn verblijfplaats heeft buiten het grondgebied van het Rijk, is de territoriaal bevoegde probatiecommissie die van de plaats waar de veroordeling in eerste aanleg uitgesproken werd. Indien de betrokkene zijn verblijfplaats buiten het grondgebied van het Rijk heeft, vraagt de probatiecommissie aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen van het gerechtelijk arrondissement van de plaats waar de veroordeling in eerste aanleg werd uitgesproken, om een verslag op te stellen dat handelt over de haalbaarheid van de uitvoering van de opgelegde straf of maatregel in België. De probatiecommissie maakt op basis van dit verslag een advies over aan het openbaar ministerie.

Behoudens het bepaalde in het derde lid, is, indien aan een persoon tijdens de proeftijd van een hem eerder opgelegde probatiemaatregel een nieuwe probatiemaatregel wordt opgelegd, de probatiecommissie die aanvankelijk territoriaal bevoegd was tevens bevoegd voor deze nieuwe probatiemaatregel en dat voor de gehele duur ervan.

§ 2. La compétence territoriale de la commission de probation est déterminée par le lieu de résidence du condamné au moment où le jugement ou l'arrêt passe en force de chose jugée. Lorsque l'intéressé réside en dehors du territoire du Royaume, la commission de probation territorialement compétente est celle du lieu où a été prononcée la condamnation en première instance. Lorsque l'intéressé réside en dehors du territoire du Royaume, la commission de probation sollicite du service compétent des communautés de l'arrondissement judiciaire du lieu ou a été prononcé la condamnation en première instance, l'établissement d'un rapport portant sur la faisabilité de l'exécution de la peine ou de la mesure imposée en Belgique. Sur la base de ce rapport, la commission de probation émet un avis à l'attention du ministère public.

Sauf le prescrit de l'alinéa 3, lorsqu'une personne se voit imposer une nouvelle mesure probatoire pendant le délai d'épreuve d'une mesure probatoire qui lui a été imposée précédemment, la commission de probation initialement compétente territorialement est également compétente pour cette nouvelle mesure probatoire, et ce pour la totalité de sa durée.

Indien de commissie het in uitzonderlijke gevallen voor een betrokkene die onder hun bevoegdheid valt, en die daartoe een gemotiveerde aanvraag indient, aangewezen acht de bevoegdheid over te dragen aan de probatiecommissie van zijn nieuwe verblijfplaats, maakt zij deze aanvraag en het dossier over aan de probatiecommissie van de nieuwe verblijfplaats. Binnen de twee maanden na de ontvangst van de gemotiveerde aanvraag en het dossier, deelt de probatiecommissie van de nieuwe verblijfplaats aan de oorspronkelijke probatiecommissie mee of zij het dossier aanvaardt of niet; in geval van weigering maakt zij het dossier terug over aan de oorspronkelijke probatiecommissie. Voor een persoon zonder verblijfplaats in het Rijk kan volgens dezelfde procedure de bevoegdheid naar een andere probatiecommissie worden overgedragen, zonder dat het in dat geval de commissie van zijn nieuwe verblijfplaats moet zijn.

Onderafdeling 2 – De uitvoering van de probatiestraf

Art. 5. § 1. De natuurlijke persoon aan wie een probatiestraf werd opgelegd, wordt onderworpen aan de opvolging en begeleiding door de bevoegde dienst van de gemeenschappen van het gerechtelijk arrondissement van zijn verblijfplaats.

Op de tenuitvoerlegging van de probatiestraf wordt toegezien door de probatiecommissie waaraan de bevoegde dienst van de gemeenschappen rapporteert.

Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij de probatiestraf wordt uitgesproken in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier onverwijld de voorzitter van de bevoegde probatiecommissie daarvan in, alsook de bevoegde dienst van de gemeenschappen, die onverwijld de ambtenaar aanwijst die zal toezien op de naleving van de voorwaarden die door de rechterlijke beslissing zijn gesteld.

Lorsque, dans des cas exceptionnels, la commission juge opportun, pour une personne condamnée à une peine de probation qui fait une demande motivée à cet effet, de transférer la compétence à la commission de probation du lieu de sa nouvelle résidence, elle communique la demande et le dossier à la commission de probation de la nouvelle résidence. Dans les deux mois après la réception de la demande motivée et du dossier, la commission de probation du lieu de la nouvelle résidence communique à la commission de probation d'origine si elle accepte le dossier ou pas **;** au cas de refus elle renvoie le dossier à la commission de probation d'origine. Pour une personne sans résidence dans le Royaume, la compétence peut être transférée selon la même procédure à une autre commission de probation, sans qu'il soit exigé dans ce cas qu'il s'agisse de la commission du lieu de sa nouvelle résidence.

Sous-section 2 – De l'exécution de la peine de probation

Art. 5. § 1er. La personne physique à laquelle une peine de probation a été infligée est soumise au suivi et à la guidance exercée par le service compétent des communautés de l'arrondissement judiciaire du lieu de sa résidence.

L'exécution de la peine de probation est contrôlée par la commission de probation à laquelle le service compétent des communautés fait rapport.

Lorsque la décision judiciaire prononçant la peine de probation est passée en force de chose jugée, le greffier en informe sans délai le président de la commission de probation compétente, ainsi que le service compétent des communautés, qui désigne sans délai le fonctionnaire chargé du suivi des conditions imposées par la décision judiciaire.

Binnen de maand na de aanwijzing van de ambtenaar van de bevoegde dienst van de gemeenschappen, en verder telkens als deze dienst het nuttig acht of telkens als de commissie haar erom verzoekt, en tenminste om de zes maanden, brengt zij verslag uit aan de probatiecommissie over de naleving van de voorwaarden. Zij stelt, in voorkomend geval, de maatregelen voor die zij nodig acht.

Dans le mois qui suit la désignation du fonctionnaire du service compétent des communautés, et ensuite chaque fois que celui-ci l'estime utile ou chaque fois que la commission lui en fait la demande, et au moins tous les six mois, il fait rapport à la commission de probation sur le respect des conditions. Il propose, le cas échéant, les mesures qu'il juge utiles.

§ 2. Indien de probatiestraf een voorwaarde omvat die bestaat uit het volgen van een begeleiding of behandeling, wordt de keuze van de bevoegde dienst of persoon die deze begeleiding zal opnemen ter goedkeuring voorgelegd aan de probatiecommissie.
Deze dienst of persoon die de opdracht aanneemt, brengt aan de probatiecommissie alsook aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen, binnen een maand na de aanvang van die begeleiding of behandeling en telkens als de dienst of persoon het nuttig acht, of op verzoek van de commissie en ten minste om de zes maanden, verslag uit over de begeleiding of de behandeling.
Het in het tweede lid bedoelde verslag handelt over de volgende punten: de daadwerkelijke aanwezigheden van de veroordeelde op de voorgestelde raadplegingen, de ongewettigde afwezigheden, het eenzijdig stopzetten van de begeleiding of de behandeling door de veroordeelde, de moeilijkheden die bij de uitvoering daarvan zijn gerezen en de situaties die een ernstig risico inhouden voor derden.

§ 2. Si la peine de probation comprend une condition de suivi d'une guidance ou d'un traitement, le choix du service compétent ou de la personne compétente qui va prendre en charge la guidance ou le traitement est soumis à l'accord de la commission de probation.
Ledit service ou ladite personne qui accepte la mission adresse à la commission de probation ainsi qu'au service compétent des communautés, dans le mois qui suit le début de cette guidance ou de ce traitement, et chaque fois que ce service ou cette personne l'estime utile, ou sur invitation de la commission, et au moins une fois tous les six mois, un rapport de suivi sur la guidance ou le traitement.
Le rapport visé à l'alinéa 2 porte sur les points suivants: les présences effectives du condamné aux consultations proposées, les absences injustifiées, la cessation unilatérale de la guidance ou du traitement par le condamné, les difficultés survenues dans la mise en œuvre de ceux-ci et les situations comportant un risque sérieux pour les tiers.

De bevoegde dienst of persoon brengt de commissie op de hoogte van het stopzetten van de begeleiding of de behandeling.

Le service compétent ou la personne compétente informe la commission de l'interruption de la guidance ou du traitement.

Art. 6. § 1. De probatiecommissie kan de bij de rechterlijke beslissing gestelde bijzondere voorwaarden van de probatiestraf geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van het openbaar ministerie, hetzij op verzoek van de veroordeelde. Ingeval een van de voorwaarden van de probatiestraf buiten de wil van de veroordeelde niet kon worden verwezenlijkt tijdens de aanvankelijke probatietermijn, kan de probatiecommissie de probatietermijn eenmaal verlengen met maximaal een jaar zodat de veroordeelde aan de voorwaarde kan voldoen.

Indien de probatiecommissie van oordeel is een van de in het eerste lid bedoelde maatregelen te moeten nemen, roept de voorzitter de betrokkene bij aangetekende zending op meer dan tien dagen voor de datum die voor de behandeling van de zaak is gesteld. Het dossier van de commissie wordt gedurende tien dagen ter beschikking gesteld van de betrokkene en van zijn eventuele raadsman.

Indien de probatiecommissie van oordeel is dat de probatiestraf ten uitvoer is gelegd, kan zij beslissen dat deze een einde neemt, zelfs als de door de rechter bepaalde termijn nog niet is verstreken.

De beslissing van de probatiecommissie die bedoeld wordt in het eerste of het derde lid is met redenen omkleed. Van deze beslissing wordt kennis gegeven aan de betrokkene en aan het openbaar ministerie. De kennisgeving geschiedt bij gewone zending aan het openbaar ministerie en aan de betrokkene via het snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel, binnen drie dagen, waarbij zaterdagen, zon- en feestdagen niet worden meegerekend.

§ 2. Het openbaar ministerie en de tot probatiestraf veroordeelde persoon kunnen, het eerstgenoemde bij vordering en de tweede genoemde bij verzoekschrift, bij de rechtbank van eerste aanleg waarbij de probatiecommissie is ingesteld, beroep instellen tegen de beslissingen die de commissie krachtens § 1 heeft genomen.

Art. 6. § 1er. La commission de probation peut suspendre en tout ou partie les conditions particulières de la peine de probation fixées par la décision judiciaire, les préciser ou les adapter aux circonstances, soit d'office, soit sur réquisition du ministère public, soit à la demande du condamné. Dans le cas où une des conditions de la peine de probation n'a pu être réalisée durant le délai de probation initial sans que cela soit dû à la volonté du condamné, la commission de probation peut prolonger une fois le délai de probation d'un an au maximum afin que le condamné puisse satisfaire à la condition.

Si la commission de probation estime devoir prendre une des mesures visées à l'alinéa 1er, le président convoque l'intéressé, par envoi recommandé , plus de dix jours avant la date fixée pour l'examen de l'affaire. Le dossier de la commission est mis pendant dix jours à la disposition de l'intéressé et de son conseil éventuel.

Si la commission de probation estime que la peine de probation a été exécutée, elle peut décider que celle-ci prend fin, même si la période fixée par le juge n'a pas encore expiré.

La décision de la commission de probation visée à l'alinéa 1er ou à l'alinéa 3 est motivée. Cette décision est notifiée à l'intéressé et au ministère public. La notification est faite au ministère public par simple envoi et à l'intéressé par le moyen de communication écrit le plus rapide, dans les trois jours, non compris les samedis, dimanches et jours fériés.

§ 2. Le ministère public et le condamné à la peine de probation peuvent, le premier par réquisition et le second par requête, introduire devant le tribunal de première instance auprès duquel la commission est instituée, un recours contre les décisions prises par la commission en vertu du § 1er.

De vordering en het verzoek moeten schriftelijk ingediend worden en met redenen omkleed zijn. Het beroep moet worden ingesteld binnen tien dagen te rekenen van de kennisgeving van de beslissing van de commissie. Het heeft opschortende kracht tenzij de commissie anders beslist.
De voorzitter van de rechtbank die uitspraak moet doen, laat meer dan tien dagen tevoren, in een ter griffie gehouden bijzonder register, de plaats, de dag en het uur van verschijning optekenen. Ten minste tien dagen voor de verschijning geeft de griffier bij aangetekende zending daarvan bericht aan de tot probatiestraf veroordeelde persoon. Gedurende die termijn wordt het dossier neergelegd ter griffie en ter beschikking gesteld van de veroordeelde en van zijn eventuele raadsman. De rechtbank houdt zitting en doet uitspraak in raadkamer.
Indien de rechtbank het beroep inwilligt, kan zij de beslissing van de probatiecommissie wijzigen.
De beslissing die op dat beroep wordt gewezen, is niet vatbaar voor hoger beroep noch voor verzet.
Art. 7. Ingeval de veroordeelde de voorwaarden van de probatiestraf niet of slechts gedeeltelijk naleeft, meldt de bevoegde dienst van de gemeenschappen dit onverwijld aan de probatiecommissie. Meer dan tien dagen voor de datum die werd vastgesteld om de zaak te behandelen, roept de voorzitter de veroordeelde op bij aangetekende zending en stelt ze zijn raadsman ervan in kennis. Het dossier van de commissie wordt gedurende vijf dagen ter beschikking gesteld van de veroordeelde en van zijn eventuele raadsman.
De commissie, die zitting houdt zonder dat het openbaar ministerie daarbij aanwezig is, stelt een met redenen omkleed verslag op met het oog op de toepassing van de vervangende straf.
Het verslag wordt via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel,ter kennis gebracht van de veroordeelde, het openbaar ministerie en de bevoegde dienst van de gemeenschappen.

La réquisition et la demande doivent être écrites et motivées. Le recours doit être introduit dans les dix jours de la notification de la décision de la commission. Il est suspensif, à moins que la commission n'en décide autrement.

Le président du tribunal appelé à statuer fait indiquer plus de dix jours à l'avance, sur un registre spécial tenu au greffe, les lieu, jour et heure de la comparution. Le greffier en donne avis à la personne condamnée à la peine de probation par envoi recommandé au moins dix jours avant la comparution. Pendant cette période, le dossier est déposé au greffe et mis à la disposition du condamné et de son conseil éventuel. Le tribunal siège et statue en chambre du conseil.

Si le tribunal accueille le recours, il peut réformer la décision de la commission.
La décision rendue sur ce recours n'est susceptible ni d'appel ni d'opposition.
Art. 7. Si le condamné ne respecte pas ou ne respecte que partiellement les conditions de la peine de probation le service compétent des communautés en informe sans délai la commission de probation. Le président convoque le condamné par envoi recommandé plus de dix jours avant la date fixée pour l'examen de l'affaire et en informe son conseil. Le dossier de la commission est mis pendant cinq jours à la disposition du condamné et de son conseil éventuel.

La commission, siégeant hors la présence du ministère public, rédige un rapport motivé en vue de l'application de la peine de substitution.

Le rapport est envoyé par le moyen de communication écrit le plus rapide au condamné, au ministère public et au service compétent des communautés.

In dit geval kan het openbaar ministerie beslissen de in de rechterlijke beslissing voorziene gevangenisstraf of geldboete uit te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met het deel van de probatiestraf dat reeds door de veroordeelde is uitgevoerd.

Onderafdeling 3 – De uitvoering van de werkstraf

Art. 8. § 1. Wie tot een werkstraf is veroordeeld, wordt opgevolgd door de bevoegde dienst van de gemeenschappen van het gerechtelijk arrondissement van zijn verblijfplaats.

Op de tenuitvoerlegging van de werkstraf wordt toegezien door de probatiecommissie, waaraan de bevoegde dienst van de gemeenschappen rapporteert.

§ 2. Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij de werkstraf wordt uitgesproken in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier onverwijld de voorzitter van de bevoegde probatiecommissie daarvan in, alsook de bevoegde dienst van de gemeenschappen, die onverwijld de ambtenaar aanwijst die zal instaan voor de opvolging en de begeleiding van de veroordeelde.

§ 3. De bevoegde dienst van de gemeenschappen bepaalt na de veroordeelde gehoord te hebben en rekening houdend met zijn opmerkingen de concrete invulling van de straf, met naleving van de aanwijzingen bedoeld in artikel 45, § 2, vierde lid, van het Strafwetboek, onder toezicht van de probatiecommissie die hierin te allen tijde, en eveneens met naleving van de aanwijzingen bedoeld in artikel 45, § 2, vierde lid, van het Strafwetboek, preciseringen of wijzigingen kan aanbrengen, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van het openbaar ministerie, hetzij op verzoek van de veroordeelde.

Dans ce cas, le ministère public peut décider d'exécuter la peine d'emprisonnement ou l'amende prévue dans la décision judiciaire, et ce en tenant compte de la partie de la peine de probation qui a déjà été exécutée par le condamné.

Sous-section 3 – L'exécution de la peine de travail

Art. 8. § 1er. Le condamné auquel une peine de travail a été imposée est suivi par le service compétent des communautés de l'arrondissement judiciaire du lieu de la résidence du condamné.

L'exécution de la peine de travail est contrôlée par la commission de probation à laquelle le service compétent des communautés fait rapport.

§ 2. Lorsque la décision judiciaire prononçant une peine de travail est passée en force de chose jugée, le greffier en informe sans délai le président de la commission de probation compétente ainsi que le service compétent des communautés, lequel désigne sans délai le fonctionnaire chargé du suivi et à la guidance du condamné.

§ 3. Après avoir entendu le condamné et tenu compte de ses observations, le service compétent des communautés détermine le contenu concret de la peine, dans le respect des indications visées à l'article 45, § 2, alinéa ~~4~~, du Code pénal sous le contrôle de la commission de probation qui, d'office, sur réquisition du ministère public ou à la demande du condamné, peut à tout moment, et également dans le respect des indications visées à l'article 45, § 2, alinéa ~~4~~, du Code pénal, le préciser et l'adapter.

De concrete invulling van de werkstraf wordt vastgelegd in een door de veroordeelde te ondertekenen overeenkomst waarvan de bevoegde dienst van de gemeenschappen hem een kopie overhandigt. De bevoegde dienst van de gemeenschappen deelt eveneens een kopie van de ondertekende overeenkomst mee aan de probatiecommissie binnen de drie werkdagen.

§ 4. Ingeval de werkstraf niet of slechts gedeeltelijk wordt uitgevoerd, meldt de bevoegde dienst van de gemeenschappen dit onverwijld aan de probatiecommissie. Meer dan tien dagen vóór de datum die werd vastgesteld om de zaak te behandelen, roept de voorzitter de veroordeelde bij aangetekende zending op en stelt zijn raadsman ervan in kennis. Het dossier van de commissie wordt gedurende vijf dagen ter beschikking gehouden van de veroordeelde en zijn raadsman.

De commissie, die zitting houdt zonder dat het openbaar ministerie daarbij aanwezig is, stelt een met redenen omkleed verslag op, met het oog op de toepassing van de vervangende straf.

Het verslag wordt via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel ter kennis gebracht van de veroordeelde, het openbaar ministerie en de bevoegde dienst van de gemeenschappen.

In dit geval kan het openbaar ministerie beslissen de in de rechterlijke beslissing voorziene gevangenisstraf of geldboete uit te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met de werkstraf die reeds door de veroordeelde is uitgevoerd.

Art. 9. De werkstraf moet worden uitgevoerd binnen twaalf maanden na de dag waarop de rechterlijke beslissing in kracht van gewijsde is gegaan. De probatiecommissie kan die termijn ambtshalve of op verzoek van de veroordeelde verlengen.

Le contenu concret de la peine de travail est notifié dans une convention à signer par le condamné, dont le service compétent des communautés lui remet une copie. Le service compétent des communautés communique également une copie de la convention signée à la commission de probation, dans un délai de trois jours ouvrables.

§ 4. En cas d›inexécution totale ou partielle de la peine de travail, le service compétent des communautés informe sans délai la commission de probation. Le président convoque le condamné par envoi recommandé plus de dix jours avant la date fixée pour l'examen de l'affaire et en informe son conseil. Le dossier de la commission est mis pendant cinq jours à la disposition du condamné et de son conseil.

La commission, siégeant hors la présence du ministère public, rédige un rapport motivé en vue de l'application de la peine subsidiaire.

Le rapport est envoyé par le moyen de communication écrit le plus rapide au condamné, au ministère public et au service compétent des communautés.

Dans ce cas-ci, le ministère public peut décider d'exécuter la peine d'emprisonnement ou l'amende prévue dans la décision judiciaire, et ce en tenant compte de la peine de travail qui a déjà été exécutée par le condamné.

Art. 9. La peine de travail doit être exécutée dans les douze mois qui suivent la date à laquelle la décision judiciaire est passée en force de chose jugée. La commission de probation peut d'office ou à la demande du condamné prolonger ce délai.

Onderafdeling 4 – De uitvoering van de probatieopschorting en het probatie-uitstel

Art. 10. De verdachten en de veroordeelden, natuurlijke personen, aan wie een probatieopschorting of een probatie-uitstel is opgelegd, worden onderworpen aan de begeleiding en de opvolging door de bevoegde dienst van de gemeenschappen van het gerechtelijk arrondissement van de verblijfplaats van de betrokkene.
Op de tenuitvoerlegging van de probatiemaatregelen wordt toegezien door de probatiecommissie.

Art. 11. Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij een probatieopschorting of een probatie-uitstel wordt gelast, in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier onverwijld de voorzitter van de bevoegde probatiecommissie daarvan in, evenals de bevoegde dienst van de gemeenschappen die de ambtenaar aanwijst, die zal toezien op de naleving van de voorwaarden die door de rechterlijke beslissing zijn gesteld.
Binnen de maand na de aanwijzing van de ambtenaar van de bevoegde dienst van de gemeenschappen, en verder telkens als deze het nuttig acht of telkens als de commissie hem erom verzoekt, en tenminste om de zes maanden, brengt hij verslag uit aan de probatiecommissie over de naleving van de voorwaarden. Hij stelt, in voorkomend geval, de maatregelen voor die hij nodig acht.

Art. 12. Indien de probatiemaatregel bestaat in het volgen van een begeleiding of behandeling, wordt de keuze van de bevoegde persoon of de dienst die de begeleiding of de behandeling zal opnemen, ter goedkeuring voorgelegd aan de probatiecommissie.

Sous-section 4 – L'exécution de la suspension probatoire et du sursis probatoire

Art. 10. Les inculpés et les condamnés, personnes physiques, auxquels une suspension probatoire ou un sursis probatoire a été imposée sont soumis à la guidance et au suivi du service compétent des communautés de l'arrondissement du lieu de résidence de l'intéressé.

L'exécution des mesures probatoires est contrôlée par les commissions de probation.

Art. 11. Lorsque la décision judiciaire prononçant une suspension probatoire ou un sursis probatoire est passé en force de chose jugée, le greffier en informe sans délai le président de la commission de probation compétente ainsi que le service compétent des communautés qui désigne le fonctionnaire chargé du suivi des conditions imposées par la décision judiciaire.

Dans le mois qui suit la désignation du fonctionnaire du service compétent des communautés, et ensuite chaque fois que celui-ci l'estime utile ou à la demande de la commission et au moins une fois tous les six mois, il fait rapport à la commission de probation sur le respect des conditions. Le cas échéant, il propose les mesures qu'il juge nécessaire.

Art. 12. Lorsque la mesure de probation consiste d'un suivi d'une guidance ou d'un traitement, le choix du service compétent ou de la personne compétente qui va prendre en charge la guidance ou le traitement est soumis à l'accord de la commission de probation.

Deze dienst of persoon die de opdracht aanneemt, brengt aan de probatiecommissie alsook aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen, binnen een maand na het begin van die begeleiding of behandeling en telkens als de dienst of persoon het nuttig acht, of op verzoek van de commissie en ten minste om de zes maanden, verslag uit over de begeleiding of de behandeling.
Het in het tweede lid bedoelde verslag handelt over de volgende punten: de daadwerkelijke aanwezigheden van de betrokkene op de voorgestelde raadplegingen, de ongewettigde afwezigheden, het eenzijdig stopzetten van de begeleiding of de behandeling door de betrokkene, de moeilijkheden die bij de uitvoering daarvan zijn gerezen en de situaties die een ernstig risico inhouden voor derden.

De bevoegde dienst of de bevoegde persoon moet de commissie op de hoogte brengen van het stopzetten van de begeleiding of de behandeling.

Art. 13. § 1. De commissie kan de bij de rechterlijke beslissing gestelde voorwaarden geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden.
Indien de commissie van oordeel is dat zij een van de in het vorige lid bepaalde maatregelen zal moeten nemen, roept de voorzitter de betrokkene bij aangetekende zending op meer dan tien dagen vóór de datum die voor de behandeling van de zaak is gesteld en stelt zijn raadsman ervan in kennis. Het dossier van de commissie wordt gedurende tien dagen ter beschikking gehouden van de betrokkene en van zijn eventuele raadsman.
De beslissing van de commissie is met redenen omkleed. Van deze beslissing wordt kennis gegeven aan de betrokkene en aan het openbaar ministerie. De kennisgeving geschiedt via het snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel, binnen drie dagen, zaterdagen, zon- en feestdagen niet meegerekend.

Ledit service ou ladite personne qui accepte la mission adresse à la commission de probation ainsi qu'au service compétent des communautés, dans le mois qui suit le début de cette guidance ou de ce traitement, et chaque fois que ce service ou cette personne l'estime utile, ou sur invitation de la commission, et au moins une fois tous les six mois, un rapport de suivi sur la guidance ou le traitement.
Le rapport visé à l'alinéa 2 porte sur les points suivants : les présences effectives de l'intéressé aux consultations proposées, les absences injustifiées, la cessation unilatérale de la guidance ou du traitement par la personne concernée, les difficultés survenues dans la mise en œuvre de ceux-ci et les situations comportant un risque sérieux pour les tiers.

Le service compétent ou la personne compétente est tenu d'informer la commission de l'interruption de la guidance ou du traitement.

Art. 13. § 1er. La commission peut suspendre, en tout ou en partie, les conditions fixées par la décision judiciaire, les préciser ou les adapter aux circonstances.

Si la commission estime devoir envisager une des mesures prévues à l'alinéa précédent, le président convoque l'intéressé, par envoi recommandé, plus de dix jours avant la date fixée pour l'examen de l'affaire et en informe son conseil. Le dossier de la commission est mis pendant dix jours à disposition de l'intéressé et de son conseil éventuel.

La décision de la commission est motivée. Elle est notifiée à l'intéressé et au ministère public. La notification est faite par le moyen de communication écrit le plus rapide, dans un délai de trois jours, non compris les samedis, dimanches et jours fériés.

§ 2. Het openbaar ministerie kan bij vordering, en de op probatie gestelde persoon bij verzoekschrift voor de rechtbank van eerste aanleg waarbij de commissie is ingesteld, beroep instellen tegen de beslissingen die de commissie krachtens § 1 van dit artikel heeft genomen.

De vordering en het verzoekschrift moeten schriftelijk ingediend worden en met redenen omkleed zijn. Het beroep moet worden ingesteld binnen tien dagen te rekenen van de kennisgeving van de beslissing van de commissie. Het heeft opschortende kracht tenzij de commissie anders beslist.
De voorzitter van de rechtbank die uitspraak moet doen, laat meer dan tien dagen tevoren, in een ter griffie gehouden bijzonder register, plaats, dag en uur van verschijning optekenen. Ten minste tien dagen vóór de verschijning, geeft de griffier bij aangetekende zending daarvan bericht aan de op probatie gestelde persoon en stelt zijn raadsman ervan in kennis. Gedurende die termijn wordt het dossier ter beschikking van de betrokkene en van zijn eventuele raadsman ter griffie neergelegd. De rechtbank houdt zitting en doet uitspraak in raadkamer.
Indien de rechtbank het beroep aanneemt, kan zij de beslissing van de commissie wijzigen.
De beslissing die op dat beroep wordt gewezen, is niet vatbaar voor hoger beroep noch voor verzet.

Art. 14. § 1. De probatieopschorting kan worden herroepen indien bij een in kracht van gewijsde getreden beslissing wordt vastgesteld dat een nieuw misdrijf, gepleegd tijdens de proeftijd, een hoofdgevangenisstraf van ten minste zes maanden tot gevolg heeft gehad in het geval van een natuurlijk persoon of een boete van meer dan €20.000 in het geval van een rechtspersoon.

§ 2. Le ministère public et la personne sous probation peuvent, le premier par réquisition et la seconde par requête, introduire, devant le tribunal de première instance auprès duquel la commission est instituée, un recours contre les décisions rendues par elle en vertu du § 1er du présent article.
La réquisition et la requête doivent être écrites et motivées. Le recours doit être introduit dans les dix jours à compter de la notification de la décision de la commission. Il est suspensif, à moins que la commission n'en décide autrement.

Le président du tribunal appelé à statuer fait indiquer plus de dix jours d›avance, sur un registre tenu au greffe, les lieu, jour et heure de la comparution. Le greffier en donne avis par envoi recommandé, à la personne sous probation, au moins dix jours avant la comparution et en informe son conseil. Pendant ce délai, le dossier est déposé au greffe à la disposition de l'intéressé et de son conseil éventuel. Le tribunal siège et statue en chambre du conseil.

Si le tribunal accueille le recours, il peut réformer la décision de la commission.
La décision rendue sur ce recours n'est susceptible ni d'appel, ni d'opposition.

Art. 14. § 1er. La révocation de la suspension probatoire peut avoir lieu lorsqu'il résulte d'une décision passée en force de chose jugée qu'une nouvelle infraction, commise dans le délai d'épreuve, a entraîné une peine d'emprisonnement principal d'au moins six mois dans le cas d'une personne physique ou une peine d'amende de plus de 20.000 euros dans le cas d'une personne morale .

§ 2. De probatieopschorting kan ook worden herroepen indien diegene voor wie de maatregel is genomen wegens een overtreding van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer of van haar uitvoeringsbesluiten, gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf heeft gepleegd dat veroordeling krachtens de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer of haar uitvoeringsbesluiten tot gevolg heeft gehad.
Het eerste lid geldt eveneens indien de maatregel tegelijkertijd is genomen wegens een overtreding van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer of van haar uitvoeringsbesluiten en wegens een overtreding van de artikelen 107, 107/1 of 218 van het Strafwetboek.
§ 3. Herroept het vonnisgerecht de probatieopschorting niet, dan kan het er nieuwe voorwaarden aan verbinden.

§ 4. De probatieopschorting kan ook worden herroepen indien degene voor wie die maatregel is genomen, de opgelegde voorwaarden niet naleeft en de probatiecommissie de niet-naleving voldoende erg heeft geacht om ze ter kennis van het openbaar ministerie te brengen. Ook in dit geval kan het vonnisgerecht nieuwe voorwaarden verbinden aan de probatieopschorting, in plaats van ze te herroepen.
§ 5. Indien hij het passend acht, in de gevallen bepaald in de §§ 1 en 4, dagvaardt het openbaar ministerie de betrokkene voor de rechtbank van eerste aanleg van zijn verblijfplaats of, in het geval bepaald in § 2, voor de politierechtbank van de plaats van het misdrijf binnen dezelfde termijn, onder dezelfde voorwaarden en in dezelfde vormen als in correctionele zaken. Wordt de opschorting herroepen, kan voor het betrokken misdrijf ten hoogste een straf van niveau 3 worden opgelegd.
Artikel 136*sexies* van het Wetboek van strafvordering is van toepassing.

§ 2. La suspension probatoire peut également être révoquées si la personne qui fait l'objet de cette mesure du chef d'infraction à la loi du 16 mars 1968 relative à la police de la circulation routière ou à ses arrêtés d'exécution a commis une nouvelle infraction pendant le délai d'épreuve et ayant entraîné à une condamnation en vertu de la loi du 16 mars 1968 relative à la police de la circulation routière.

L'alinéa 1er vaut également si la mesure est prise en même temps pour une infraction à la loi du 16 mars 1968 relative à la police de la circulation routière ou à ses arrêtés d'exécution et pour une infraction aux articles 107,107/1 ou 218 du Code pénal.
§ 3. Si la juridiction de jugement ne révoque pas la suspension probatoire, elle peut assortir celle-ci de nouvelles conditions.
§ 4. La suspension probatoire peut également être révoquée si la personne qui fait l'objet de cette mesure n'observe pas les conditions imposées et que cette inobservation a paru suffisamment grave à la commission de probation pour être signalée au ministère public. Dans ce cas aussi la juridiction de jugement peut, au lieu de révoquer la suspension probatoire, l'assortir de nouvelles conditions.
§ 5. S'il l'estime opportun, dans les cas prévus aux §§ 1er et 4, le ministère public, cite l'intéressé devant le tribunal de première instance de sa résidence ou, dans le cas prévu au § 2, devant le tribunal de police du lieu de l'infraction dans les mêmes délais, conditions et formes qu'en matière correctionnelle. Si la suspension est révoquée, une peine de niveau 3 au plus peut être prononcée pour l'infraction qui y a donné lieu..

L'article 136*sexies* du Code d'instruction criminelle s'applique.

§ 7. In geval van een nieuw misdrijf verjaart de vordering tot herroeping en tot uitspraak van de veroordeling voor de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de opschorting, drie volle jaren na de dag waarop de veroordeling wegens het nieuwe misdrijf in kracht van gewijsde is gegaan.

In geval van niet-naleving van de opgelegde voorwaarden moet die vordering worden ingesteld uiterlijk binnen een jaar na het verstrijken van de termijn bepaald in de beslissing die de probatieopschorting gelastte. Zij verjaart drie volle jaren na de dag waarop zij bij het bevoegde gerecht is aangebracht.

Art. 15. § 1. Wanneer overeenkomstig artikel 65, § 4, tweede, derde en vierde lid, van het Strafwetboek het uitstel of het probatie-uitstel kan worden herroepen, dagvaardt het openbaar ministerie, op verslag van de probatiecommissie dat strekt tot herroeping in geval van toepassing van artikel 65, § 4, vierde lid van het Strafwetboek, de betrokkene, ten einde het uitstel te doen herroepen, voor de rechtbank van eerste aanleg van zijn verblijfplaats of, in het geval bepaald in artikel 65, § 4, derde lid van het Strafwetboek, voor de politierechtbank van de plaats van het misdrijf binnen dezelfde termijn, onder dezelfde voorwaarden en in dezelfde vormen als in correctionele zaken. Dit geldt zelfs bij herroeping van een uitstel dat door het Hof van assisen is uitgesproken. Herroept het vonnisgerecht het uitstel niet, dan kan het nieuwe voorwaarden verbinden aan het probatie-uitstel, gelast bij de eerste veroordeling.
Tegen deze beslissingen kan worden opgekomen met alle rechtsmiddelen waarin het Wetboek van strafvordering voorziet.
§ 2. De vordering tot herroeping wegens een ernstige niet-naleving van de opgelegde algemene of bijzondere voorwaarden moet worden ingesteld uiterlijk binnen een jaar na het verstrijken van de proeftijd van het uitstel. Zij verjaart drie volle jaren na de dag waarop zij bij het bevoegde gerecht is aangebracht.

§ 7. En cas de nouvelle infraction, l'action tendant à la révocation et au prononcé de la condamnation pour les faits qui ont donné lieu à la suspension est prescrite après trois années révolues à compter du jour où la condamnation prononcée pour la nouvelle infraction a acquis force de chose jugée.
En cas d'inobservation des conditions imposées cette action doit être intentée au plus tard dans l'année qui suit l'expiration du délai déterminé dans la décision ordonnant la suspension probatoire. Elle est prescrite après trois années révolues à compter du jour où la juridiction compétente en a été saisie.

Art. 15. § 1er. Dans les cas où conformément à l'article 65, § 4, alinéas 2, 3 et 4, du Code pénal, le sursis ou le sursis probatoire peut être révoqué, le ministère public cite, sur rapport de la commission de probation tendant à la révocation en cas d'application de l'article 65, § 4, alinéa 4, du Code pénal, l'intéressé aux fins de révocation du sursis devant le tribunal de première instance de sa résidence ou, dans le cas prévu à l'article 65, § 4, alinéa 3, du Code pénal, devant le tribunal de police du lieu de l'infraction, dans les mêmes délai, conditions et formes qu'en matière correctionnelle. Il en est ainsi même s'il s'agit de la révocation d'un sursis prononcé par la Cour d'assises. Si la juridiction de jugement ne révoque pas le sursis, elle peut assortir de nouvelles conditions le sursis probatoire ordonné lors de la première condamnation.

Ces décisions sont susceptibles des voies de recours prévues au Code d'instruction criminelle.

§ 2. L'action en révocation pour inobservation grave des conditions générales ou particulières imposées doit être intentée au plus tard dans l'année qui suit l'expiration du délai d'épreuve du sursis. Elle est prescrite après trois années révolues à compter du jour où la juridiction compétente en a été saisie.

Art. 16. Het openbaar ministerie kan de veroordeelde die probatie-uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf heeft genoten, doen opsluiten in geval van ernstige niet-naleving van de probatievoorwaarden, mits het daarvan aan de probatiecommissie bericht geeft en het geval aanhangig maakt bij de rechtbank van eerste aanleg van de verblijfplaats van de veroordeelde.

Deze rechtbank doet uitspraak overeenkomstig artikel 14, § 1, binnen tien dagen na de aanhouding. Beslist het dat er geen reden is tot herroeping van het uitstel, dan wordt de betrokkene onmiddellijk in vrijheid gesteld, niettegenstaande hoger beroep.

Art. 17. De straffen die worden uitgesproken ten gevolge van de herroeping van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, of die uitvoerbaar worden ten gevolge van de herroeping van het uitstel van de straffen worden zonder beperking samengevoegd met die welke worden uitgesproken voor het nieuwe misdrijf.

Art. 18. In alle gevallen waarin iemand onderworpen is aan een maatregel van opschorting of uitstel, opnieuw wordt vervolgd, wordt een gelijkvormig verklaard afschrift van die beslissing bij het dossier van de nieuwe vervolgingen gevoegd.
In geval van probatieopschorting of probatie-uitstel maakt de probatiecommissie de nuttige informatie over het verloop van de probatieopschorting of het probatie-uitstel over.

Op aanvraag van de verdachte of van het openbaar ministerie, worden de processtukken betreffende de misdrijven die aanleiding hebben gegeven tot de opschorting of het uitstel, gevoegd bij het dossier van de nieuwe vervolgingen.
In geval van dagvaarding strekkende tot de herroeping, worden de processtukken betreffende de misdrijven die aanleiding hebben gegeven tot deze maatregelen eveneens bij het dossier van de nieuwe vervolgingen gevoegd.

Art. 16. Le ministère public peut faire écrouer le condamné qui a bénéficié du sursis probatoire à l'exécution de la peine en cas d'inobservation grave des conditions probatoires à charge d'en aviser la commission de probation et d'en saisir le tribunal de première instance de la résidence du condamné.

Cette juridiction statue conformément à l'article 14, § 1er , dans un délai de dix jours à dater de cette arrestation. Si elle décide qu'il n'y a pas lieu de révoquer le sursis, l'intéressé sera immédiatement mis en liberté nonobstant appel.

Art. 17. Les peines prononcées à la suite de la révocation de la suspension du prononcé de la condamnation ou celles qui deviennent exécutoires par suite de la révocation du sursis à l'exécution des peines, sont cumulées sans limite avec celles prononcées du chef de la nouvelle infraction.

Art. 18. Dans tous les cas où une personne soumise à une mesure de suspension ou de sursis fait l'objet de nouvelles poursuites, une copie certifiée conforme de la décision ordonnant cette mesure est jointe au dossier des nouvelles poursuites.
En cas de suspension probatoire ou de sursis probatoire, la Commission de probation transmet les informations utiles sur le déroulement du suspension probatoire ou de sursis probatoire.
A la demande du prévenu ou du ministère public, les procédures relatives aux infractions qui ont donné lieu à la suspension ou au sursis sont jointes au dossier des nouvelles poursuites.
Dans tous les cas de citation aux fins de révocation, les procédures relatives aux infractions qui ont donné lieu à ces mesures sont jointes au dossier des nouvelles poursuites.

Afdeling 4 – De uitvoering van de bijkomende straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek die met een vrijheidsbeperkende hoofdstraf, een vermogensstraf of in de plaats van een hoofdstraf wordt opgelegd

Art. 19. § 1. De strafuitvoeringsrechter kan beslissen een in kracht van gewijsde gegane veroordeling tot de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek te wijzigen door de duur of de omvang van het verbod te beperken, de nadere regels of de voorwaarden ervan aan te passen, de uitvoering ervan op te schorten of te beëindigen, ingeval deze is opgelegd met een vrijheidsbeperkende hoofdstraf, een vermogensstraf of indien ze overeenkomstig artikel 36, tiende lid, van het Strafwetboek is opgelegd in plaats van de hoofdstraf. De strafuitvoeringsrechter kan hiertoe beslissen voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op recidivegevaar of op het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen.

De zaak wordt bij de strafuitvoeringsrechter aanhangig gemaakt op schriftelijk verzoek van de veroordeelde of op vordering van het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank.

Op straffe van niet-ontvankelijkheid wordt het schriftelijk verzoek met redenen omkleed.

Het verzoek wordt ingediend op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank. De griffie zendt onverwijld een afschrift van het verzoek over aan het openbaar ministerie.

Section 4 – L'exécution de la peine accessoire viséespar l'article 50 du Code pénal lorsque celle-ci est imposée avec une peine restrictive de liberté principale, une peine patrimoniale ou à la place d'une peine principale

Art. 19. § 1er.Le juge de l'application des peines peut décider de modifier une condamnation passée en force de chose jugée à la peine visée **à** l'article 50 du Code **pénal** en diminuant la durée ou l'étendue de l'interdiction, en adaptant les modalités ou les conditions de l'interdiction, en suspendant l'exécution ou en y mettant fin, si celle-ci est imposée avec une peine restrictive de liberté principale, une peine patrimonial ou si celle-ci est imposée conformément l'article 36, alinéa 10 du Code pénal à la place d'une peine principale. Le juge de l'application des peines peut en décider pour autant qu'il n'existe pas dans son chef de contre-indications portant sur le risque de récidive ou sur le risque que le condamné importune les victimes.

Le juge de l'application des peines est saisi de l'affaire à la demande écrite du condamné ou sur réquisition du ministère public près le tribunal de l'application des peines.

A peine d'irrecevabilité, la demande écrite est motivée.

La demande est introduite au greffe du tribunal de l'application des peines. Le greffe communique sans délai une copie de la demande au ministère public.

Indien uit de in kracht van gewijsde gegane veroordeling blijkt dat deze straf is opgelegd in het belang van een of meerdere met naam genoemde slachtoffers, zendt de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank onverwijld een afschrift van het schriftelijk verzoek of de vordering aan deze slachtoffers. Hierbij wordt een begeleidend schrijven gevoegd, waarin wordt verzocht om eventuele opmerkingen schriftelijk mee te delen aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank, binnen een termijn van een maand, en een formulier waarin het slachtoffer kan aanduiden of het wenst te worden gehoord indien de strafuitvoeringsvoeringsrechter beslist een zitting te organiseren en of het wenst te worden geïnformeerd over de beslissing van de strafuitvoeringsrechter. Hierin wordt tevens aangegeven dat het slachtoffer ten allen tijde hierop kan terugkomen. Bij ontvangst van het antwoord maakt de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank onverwijld een kopie hiervan over aan het openbaar ministerie.

§ 2. In de gevallen waarin het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank dit nodig acht en waarover het College van procureurs-generaal richtlijnen kan uitvaardigen, stelt het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank een advies op en zendt het, binnen tien werkdagen na de indiening van het verzoek van de veroordeelde bedoeld in § 1, tweede lid, of in het geval bedoeld in § 1, vijfde lid, na het verstrijken van de maand, aan de strafuitvoeringsrechter, en bezorgt hiervan een afschrift aan de veroordeelde.

S'il ressort de la condamnation passée en force de chose jugée que cette peine a été prononcée dans l'intérêt d'une ou de plusieurs victimes nominativement désignées, le greffe du tribunal de l'application des peines transmet sans délai une copie de la demande écrite ou de la requête à ces victimes. Cette communication est accompagnée d'une lettre explicative invitant les victimes à communiquer par écrit leurs éventuelles observations dans un délai d'un mois au greffe du tribunal de l'application des peines accompagné d'un formulaire leur permettant d'indiquer si elles souhaitent être entendues dans le cas où le juge de l'application des peines déciderait d'organiser une audience, ainsi que si elles souhaitent être informées de la décision du juge de l'application des peines. Il y est également indiqué que la victime peut revenir sur sa décision à tout moment. Dès réception de la réponse, le greffe du tribunal de l'application des peines transmet sans délai une copie au ministère public.

§ 2. Dans les cas où le ministère public près le tribunal de l'application des peines l›estime utile et pour lesquels le Collège des procureurs généraux peut édicter des directives, le ministère public près le tribunal de l'application des peines rédige un avis et le transmet au juge de l'application des peines, dans les dix jours ouvrables à compter de la réception de la demande du condamné visée par le § 1er, alinéa 2, ou dans le cas visé par le § 1er, alinéa 5, après l'expiration du mois, et en communique une copie au condamné.

§ 3. De strafuitvoeringsrechter doet uitspraak binnen de maand na het indienen van de vordering van het openbaar ministerie of na de indiening van het verzoek bedoeld in § 1, tweede lid, en ten vroegste na de ontvangst van het advies van het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank of na het verstrijken van de adviestermijn van het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank of, in het geval bedoeld in § 1, vijfde lid, ten vroegste na het verstrijken van de termijn van de maand bedoeld in dat lid. Indien het openbaar ministerie laat weten geen advies te geven, doet de strafuitvoeringsrechter, in het geval bedoeld in § 1, vijfde lid, uitspraak, binnen de maand na het verstrijken van de termijn van een maand bedoeld in § 1, vijfde lid.

§ 4. Indien de strafuitvoeringsrechter evenwel oordeelt dat het dossier niet in staat is en er om een beslissing te kunnen nemen bijkomende informatie nodig is of dat het nodig is een zitting te organiseren om de veroordeelde te horen, kan de termijn van een maand bedoeld in paragraaf 3 eenmaal met maximaal een maand worden verlengd.

Indien de strafuitvoeringsrechter bijkomende informatie heeft gevraagd en hij het om een beslissing te kunnen nemen alsnog nodig acht een zitting te organiseren om de veroordeelde te horen, kan de termijn bedoeld in het eerste lid nogmaals met maximaal een maand worden verlengd.

Indien de strafuitvoeringsrechter oordeelt dat bijkomende informatie nodig is om een beslissing te kunnen nemen, deelt hij de verlenging van de termijn onverwijld mee aan het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank en aan de veroordeelde en verzoekt de veroordeelde om binnen veertien dagen de nodige informatie schriftelijk mee te delen.

§ 3. Le juge de l'application des peines statue dans le mois de l'introduction de la réquisition du ministère public ou de l'introduction de la demande visée au § 1er, alinéa 2, et, au plus tôt, après réception de l'avis du ministère public près le tribunal de l'application des peines ou après expiration du délai imparti au ministère public pour communiquer son avis près le tribunal de l'application des peines ou, dans le cas visé par le § 1er, alinéa 5, au plus tôt après l'expiration du délai d'un mois visé par cet alinéa. Si le ministère public fait savoir qu'il ne rend pas d'avis, le juge de l'application des peines statue, dans le cas visé par le § 1er, alinéa 5, dans le mois après l'expiration du délai d'un mois visé par le § 1er, alinéa 5.

§ 4. Si le juge de l'application des peines estime toutefois que le dossier n'est pas en état et que, pour pouvoir prendre une décision, des informations complémentaires sont nécessaires ou qu'il est nécessaire d'organiser une audience pour entendre le condamné, le délai d'un mois visé au paragraphe 3 peut être prolongé une fois d'un mois au maximum.

Si le juge de l'application des peines a demandé des informations supplémentaires et qu'il estime encore nécessaire pour pouvoir prendre une décision d'organiser une audience pour entendre le condamné, le délai visé à l'alinéa premier peut encore être prolongé une fois d'un mois au maximum.

Si le juge de l'application des peines estime que des informations complémentaires sont nécessaires pour pouvoir prendre une décision il communique sans délai la prolongation du délai au ministère public près le tribunal de l'application des peines et au condamné et invite ce dernier à communiquer par écrit les informations nécessaires dans les quatorze jours.

Art. 20. § 1. Indien de strafuitvoeringsrechter de veroordeelde wenst te horen, deelt hij de verlenging van de termijn onverwijld mee aan het openbaar ministerie en aan de veroordeelde. Hij kan daarbij binnen de door hem bepaalde termijn de veroordeelde verzoeken bijkomende informatie schriftelijk mee te delen.

§ 2. De dag, het uur en de plaats van de zitting worden bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en, in voorkomend geval, van het slachtoffer bedoeld in artikel 19, § 1, vijfde lid, dat heeft aangegeven gehoord te willen worden, en schriftelijk aan het openbaar ministerie.
Het dossier wordt gedurende ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en zijn advocaat op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank. De veroordeelde kan, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier krijgen.
§ 4. De strafuitvoeringsrechter hoort de veroordeelde en zijn raadsman alsook het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank.
Het slachtoffer wordt gehoord. Het slachtoffer is aanwezig op de zitting voor de tijd die nodig is om de wijziging te onderzoeken in het belang van het slachtoffer. Het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank licht bij deze gelegenheid de wijziging toe die zij in voorkomend geval in hun advies of in hun vordering hebben gesteld in het belang van het slachtoffer. Het slachtoffer kan zijn opmerkingen voordragen.
Het slachtoffer kan zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door een advocaat en kan zich laten bijstaan door de gemachtigde van een overheidsinstelling of een door de Koning hiertoe erkende vereniging.
§ 5. De zitting vindt plaats met gesloten deuren.
§ 6. De strafuitvoeringsrechter beslist binnen de maand nadat de zaak in beraad is genomen.

Art. 20. § 1er. Si le juge de l'application des peines souhaite entendre le condamné, il communique sans délai la prolongation du délai au ministère public et au condamné. Il peut à cet égard demander au condamné à communiquer par écrit des informations complémentaires dans le délai qu'il fixe.

§ 2. Les lieu, jour et heure de l›audience sont communiqués par envoi recommandé au condamné et, le cas échéant, à la victime visée à l'article 19, § 1er, cinquième alinéa, qui a indiqué vouloir être entendue, et par écrit au ministère public.

Le dossier est tenu, au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience, à la disposition du condamné et de son avocat pour consultation au greffe du tribunal de l'application des peines. Le condamné peut, à sa demande, obtenir une copie du dossier.

§ 4. Le juge de l›application des peines entend le condamné et son avocat ainsi que le ministère public près le tribunal de l'application des peines.
La victime est entendue. La victime est présente à l'audience le temps nécessaire d'examiner la modification dans l'intérêt de la victime. Le ministère public près le tribunal de l'application des peines explique à cette occasion la modification qu'il a formuléele cas échéant, dans leur avis ou requête dans l'intérêt de la victime. La victime peut présenter ses observations.

La victime peut se faire représenter ou assister par un avocat et peut se faire assister par le délégué d'un organisme public ou d'une association agréée à cette fin par le Roi.

§ 5. L'audience se déroule à huis clos.
§ 6. Le juge de l'application des peines rend sa décision dans les quatorze jours de la mise en délibéré.

Art. 21. § 1. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank.
Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel, in kennis gesteld van de beslissing en, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd**.**
§ 2. De beslissing tot wijziging van de strafbedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties :

- aan de korpschef van de lokale politie van de verblijfplaats van de veroordeelde;
- aan de nationale gegevensbank als bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;
- de probatiecommissie ingeval de bijkomende straf is opgelegd samen probatiestraf of een werkstraf;
- aan de dienst van de gemeenschappen, bevoegd voor het elektronisch toezicht, ingeval de bijkomende straf is opgelegd samen met een straf onder elektronisch toezicht;
- aan de directeur van het justitiehuis van de verblijfplaats van het slachtoffer.

§ 3. De strafuitvoeringsrechter kan de veroordeelde aan geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden onderwerpen indien deze absoluut noodzakelijk zijn in het belang van het slachtoffer. Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel, in kennis gesteld van de beslissing en, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd.

Art. 21. § 1er. Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et portée par écrit à la connaissance du ministère public près le tribunal de l'application des peines.
La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, de la décision et, le cas échéant, des conditions qui sont imposées dans son intérêt.
§ 2. La décision de modification de la peine visée par l'article 50 du Code pénal est communiqué aux autorités et instances suivantes :

- le chef de corps de la police locale de la commune du lieu de résidence du condamné;
- la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;
- la commission de probation si la peine accessoire est imposée avec une peine de probation ou une peine de travail ;
- au service des communautés, compétent en matière de surveillance électronique, si la peine accessoire est imposée avec un peine de surveillance électronique;
- au directeur de la maison de justice du lieu de résidence de la victime.

§ 3. Le juge de l'application des peines peut soumettre le condamné à des conditions particulières individualisées si elles sont absolument nécessaires dans l'intérêt de la victime. La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, de la décision et, le cas échéant, des conditions qui sont imposées dans son intérêt.

§ 4. Het openbaar ministerie kan, met het oog op de herroeping van de vermindering of opschorting van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek, de zaak bij de strafuitvoeringsrechter aanhangig maken, wanneer de opgelegde bijzondere voorwaarden niet worden nageleefd. De in de artikelen 19, §1, vijfde lid, §§ 3 en 4, en 20 bedoelde procedure is van toepassing.

Art. 22. §1. Tegen de beslissingen van de strafuitvoeringsrechter bedoeld in artikel 19 en 21staat cassatieberoep open voor het openbaar ministerie en de veroordeelde.

§ 2. Het openbaar ministerie stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vierentwintig uur, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.
De veroordeelde stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vijf dagen, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.
De verklaring van cassatieberoep wordt neergelegd ter griffie van de strafuitvoeringsrechtbank en moet door een advocaat worden ondertekend. De cassatiemiddelen worden voorgesteld in een memorie die op de griffie van het Hof van Cassatie moet toekomen ten laatste op de vijfde dag na de datum van het cassatieberoep.
§ 3. Het dossier wordt door de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank toegezonden aan de griffie van het Hof van Cassatie binnen achtenveertig uur, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep.
Het cassatieberoep heeft schorsende kracht.
Het Hof van Cassatie doet uitspraak binnen dertig dagen, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep,.
§ 4. Na een cassatiearrest met verwijzing, doet een andere strafuitvoeringsrechter uitspraak binnen veertien dagen, te rekenen van de uitspraak van dit arrest.

§ 4. Le ministère public peut saisir le juge de l›application des peines de l›affaire en vue de la révocation de la réduction ou de la suspension de la peine visée par l'article 50 du Code pénal si les conditions particulières imposées ne sont pas respectées. La procédure visée aux articles 19, §§ 1er, 3 et 4, et 20 est d'application.

Art. 22. § 1er. Un pourvoi en cassation peut être formé contre les décisions du juge de l'application des peines visées à l'article 19 et 21, tant par le ministère public que par le condamné.
§ 2. Le ministère public introduit le pourvoi en cassation dans un délai de vingt-quatre heures à compter du prononcé du jugement.
Le condamné forme le pourvoi en cassation dans un délai de cinq jours à compter du prononcé du jugement.

La déclaration de pourvoi en cassation est faite au greffe du tribunal de l'application des peines et doit être signée par un avocat. Les moyens de cassation sont proposés dans un mémoire qui doit parvenir au greffe de la Cour de cassation au plus tard le cinquième jour suivant la date du pourvoi.

§ 3. Le dossier est transmis par le greffe du tribunal de l'application des peines au greffe de la Cour de cassation dans un délai de quarante-huit heures à compter de l'introduction du pourvoi en cassation.
Le pourvoi en cassation a un effet suspensif.
La Cour de cassation statue dans un délai de trente jours à compter de l'introduction du pourvoi.
§ 4. Après un arrêt de cassation avec renvoi, un autre juge de l'application des peines statue dans un délai de quatorze jours à compter du prononcé de cet arrêt.

Afdeling 5 - De uitvoering van bepaalde straffen opgelegd aan rechtspersonen

Onderafdeling 1 – Definities

Art. 23. Voor de toepassing van deze afdeling wordt verstaan onder:
1° strafuitvoeringsrechter: de rechter in de strafuitvoeringsrechtbank van het rechtsgebied van het hof van beroep waar de maatschappelijke zetel of de hoofdplaats van de rechtspersoon is gevestigd, die als alleensprekend rechter zitting houdt in elke rechtbank van eerste aanleg gelegen in het rechtsgebied van het hof van beroep. De strafuitvoeringsrechtbanken van het ressort van het Hof van Beroep van Brussel zijn bevoegd ten aanzien van rechtspersonen wiens maatschappelijke zetel of hoofdplaats van vestiging niet in België is gelegen.
2° het openbaar ministerie: het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank;
3° de griffie: de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank.

Onderafdeling 2 – De uitvoering van de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen

Art. 24. De strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie zien toe op de tenuitvoerlegging van de probatiestraf opgelegd aan een rechtspersoon.
Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij de probatiestraf wordt uitgesproken in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier bij het vonnisgerecht dat de veroordeling tot probatiestraf heeft uitgesproken, via het snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel, de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie daarover in, zodat de straf kan worden uitgevoerd.

Art. 25. De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter na de ontvangst van de rechterlijke beslissing bedoeld in artikel 24.

Section 5 - L'exécution de certaines peines imposées à l'égard des personnes morales

Sous-section 1re – Définitions

Art. 23. Pour l'application de la présente, il est entendu par:

1° juge de l'application des peines : le juge au tribunal de l'application des peines du ressort de la cour d'appel dans lequel se situe le siège social ou le principal établissement de la personne morale siégeant comme juge unique dans tout tribunal de première instance situé dans le ressort de la cour d'appel. Les tribunaux de l'application des peines du ressort de la Cour d'appel de Bruxelles sont compétents à l'égard des personnes morales dont le siège ou le principal établissement n'est pas situé en Belgique.

2° le ministère public : le ministère public près le tribunal de l'application des peines;
3° le greffe : le greffe du tribunal de l'application des peines.

Sous-section -21 – L'exécution de la peine de probation imposée à des personne morales

Art. 24. Le juge de l'application des peines et le ministère public veillent à l'exécution de la peine de probation imposée à une personne morale.
Lorsque la décision judiciaire prononçant la peine de probation est passée en force de chose jugée, le greffier de la juridiction de jugement ayant prononcé la condamnation à une peine de probation en informe le juge de l'application des peines et le ministère public par le moyen de communication écrit le plus rapide, de sorte que la peine puisse être exécutée.

Art. 25. L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du tribunal de l'application des peines après réception de la décision judiciaire visée par l'article 24.

De dag, het uur en de plaats van de zitting worden bij ter post aangetekende brief ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.
De zitting vindt plaats met gesloten deuren.
De strafuitvoeringsrechter bepaalt in zijn vonnis, na de veroordeelde en het openbaar ministerie gehoord te hebben, in voorkomend geval, de concrete invulling van de probatiestraf. Hij bepaalt eveneens de wijze waarop en de periodiciteit met dewelke de veroordeelde verslag moet doen van de uitvoering van de straf.
Deze verslagen moeten worden overgemaakt aan de strafuitvoeringsrechter, met kopie aan het openbaar ministerie.
De strafuitvoeringsrechter doet uitspraak binnen de maand nadat hij de veroordeelde heeft gehoord.
Het vonnis wordt binnen de vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

Art. 26. § 1. De strafuitvoeringsrechter kan, ofwel op vordering van het openbaar ministerie, ofwel op verzoekschrift van de veroordeelde, de bijzondere voorwaarden geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden.
Op straffe van niet-ontvankelijkheid wordt het verzoekschrift met redenen omkleed en houdt het de keuze van woonplaats in België in, indien de verzoeker er zijn woonplaats of zijn zetel niet heeft.

Het verzoekschrift wordt ingediend op de griffie.
De griffie zendt onverwijld een afschrift van dit verzoek over aan het openbaar ministerie.
§ 2. Indien zij opmerkingen hebben, delen de veroordeelde of het openbaar ministerie deze schriftelijk mee binnen zeven dagen na ontvangst van het afschrift van het verzoekschrift of de vordering, aan de strafuitvoeringsrechter.

Les lieu, jour et heure de l'audience sont communiqués par envoi recommandé au condamné et portés par **écrit à la connaissance** du ministère public.

L'audience se déroule à huis clos.
Le juge de l'application des peines détermine dans son jugement, après avoir entendu le condamné et le ministère public, le cas échéant, les modalités concrètes de de la peine de probation. Il détermine également les modalités et la périodicité selon lesquelles le condamné doit faire rapport sur l'exécution de la peine la peine de probation.
Ces rapports doivent être transmis au juge de l'application des peines, avec copie au ministère public.
Le juge de l'application des peines statue dans le mois après avoir entendu le condamné.
Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public.

Art 26. § 1er. Le juge de l'application des peines peut, soit sur réquisition du ministère public, soit sur requête du condamné, décider de suspendre en tout ou en partie les conditions particulières, les préciser ou les adapter aux circonstances.
Sous peine d'irrecevabilité, la requête est motivée et contient l'élection de domicile en Belgique si le requérant n'y a pas son domicile ou son siège.

La requête est déposée au greffe.
Le greffe transmet sans délai une copie de la requête au ministère public.
§ 2. S›ils ont des remarques, la personne condamnée ou le ministère public les communiquent par écrit, dans les sept jours de la réception de la copie de la requête ou de la réquisition, au juge de l'application des peines.

Indien de strafuitvoeringsrechter het nuttig acht, organiseert hij een zitting, die ten laatste een maand na de ontvangst van het in paragraaf 1 bedoelde verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie moet plaatsvinden. De veroordeelde en, in voorkomend geval, zijn advocaat alsook het openbaar ministerie worden gehoord.
De strafuitvoeringsrechter kan beslissen eveneens andere personen te horen.
De zitting vindt plaats met gesloten deuren.
§ 3. Binnen vijftien dagen na de ontvangst van het verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie of, indien er een zitting heeft plaatsgevonden, binnen vijftien dagen nadat de zaak in beraad is genomen, beslist de strafuitvoeringsrechter. Het vonnis wordt bij aangetekende zending meegedeeld aan de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.
Indien de strafuitvoeringsrechter van oordeel is dat de probatiestraf zijn doel heeft bereikt, kan hij beslissen er een einde aan te maken, zelfs als de door de rechter bepaalde termijn nog niet is verstreken.
§ 4. De veroordeelde mag geen verzoekschrift met hetzelfde voorwerp toezenden of neerleggen vooraleer een termijn van drie maanden is verstreken te rekenen van de laatste beslissing die betrekking heeft op hetzelfde voorwerp.

Art. 27. § 1. Wanneer de probatiestraf geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, kan het openbaar ministerie, met het oog op de uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete, de zaak aanhangig maken bij de strafuitvoeringsrechter.
De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter. Deze zitting moet plaatsvinden uiterlijk vijftien dagen na de aanhangigmaking van de zaak door het openbaar ministerie.
De veroordeelde wordt ten minste tien dagen voor de datum van de behandeling van het dossier per aangetekende zending opgeroepen.
De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

Si le juge de l'application l'estime utile, il organise une audience, qui doit avoir lieu au plus tard un mois après la réception de la requête ou de la réquisition du ministère public visée au paragraphe 1er. Le condamné et, le cas échéant, son conseil ainsi que le ministère public sont entendus.
Le juge de l'application des peines peut décider d'entendre également d'autres personnes.
L'audience se déroule à huis clos.
§ 3. Dans les quinze jours de la réception de la requête ou la réquisition du ministère public ou, si une audience a lieu, dans les quinze jours après la mise en délibéré, le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines rend sa décision. Le jugement est communiqué par envoi recommandée au condamné et par écrit au ministère public.
Si le juge de l'application des peines estime que la peine de probation a atteint son objectif, il peut décider d'y mettre fin, même si la période fixée par le juge n'a pas encore expiré.

§ 4. Le condamné ne peut envoyer ni déposer de requête ayant le même objet avant l'expiration d'un délai de trois mois à compter de la dernière décision portant sur le même objet.

Art. 27. § 1er. En cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de probation, le ministère public peut saisir le juge de l'application des peines en vue de l'exécution de l'amende subsidiaire prononcée.

L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines. Cette audience doit se tenir au plus tard dans les quinze jours de la saisine du juge de l'application des peines par le ministère public.
Le condamné est convoqué, par envoi recommandé, au moins dix jours avant la date de l'examen du dossier.

L'audience se déroule à huis clos.

Het dossier wordt ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en, in voorkomend geval, zijn advocaat op de griffie.
De veroordeelde kan, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier verkrijgen.
De strafuitvoeringsrechter hoort de veroordeelde en zijn advocaat alsook het openbaar ministerie.
De strafuitvoeringsrechter kan beslissen eveneens andere personen te horen.

Le dossier est tenu, au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience, à la disposition du condamné et, le cas échéant, de son avocat pour consultation au greffe.

Le condamné peut, à sa demande, obtenir une copie du dossier.
Le juge de l'application des peines entend le condamné et son avocat ainsi que le ministère public.
Le juge de l'application des peines peut décider d'entendre également d'autres personnes.

Art. 28. De strafuitvoeringsrechter beslist tot de verdere uitvoering van de probatiestraf of tot de uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete, hierbij rekening houdende met het deel van de probatiestraf dat de veroordeelde reeds heeft verricht. De strafuitvoeringsrechter beslist binnen de zeven dagen nadat de zaak in beraad is genomen,
Tegen deze beslissing kan geen rechtsmiddel worden ingesteld.

Art. 28. Le juge de l'application des peines décide soit la poursuite de l'exécution de la peine de probation, soit l'exécution de l'amende subsidiaire prononcée, en tenant compte de la partie de la peine de probation déjà exécutée par le condamné. Le juge de l'application des peines décide dans les sept jours de la mise en délibéré.

Cette décision n'est susceptible d'aucun recours.

Art. 29. De griffie deelt het vonnis binnen vierentwintig uur mee bij aangetekende zending aan de veroordeelde en schriftelijk aan het openbaar ministerie en de FOD Financiën.

Art. 29. Le greffe communique le jugement dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et par écrit au ministère public et le SPF Finances.

Art. 30 . §1. Tegen de beslissingen van de strafuitvoeringsrechter bedoeld in de artikelen 25 en 26 staat cassatieberoep open voor het openbaar ministerie en de veroordeelde.
§ 2. Het openbaar ministerie stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vierentwintig uur, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.
De veroordeelde stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vijf dagen, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

Art. 30. § 1er. Un pourvoi en cassation peut être formé contre les décisions du juge de l'application des peines visées aux articles 25 et 26, tant par le ministère public que par le condamné.
§ 2. Le ministère public introduit le pourvoi en cassation dans un délai de vingt-quatre heures à compter du prononcé du jugement.
Le condamné forme le pourvoi en cassation dans un délai de cinq jours à compter du prononcé du jugement.

De verklaring van cassatieberoep wordt neergelegd ter griffie en moet door een advocaat worden ondertekend. De cassatiemiddelen worden voorgesteld in een memorie die op de griffie van het Hof van Cassatie moet toekomen ten laatste op de vijfde dag na de datum van het cassatieberoep.

§ 3. Het dossier wordt door de griffie toegezonden aan de griffie van het Hof van Cassatie binnen achtenveertig uur, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep.

Het cassatieberoep heeft schorsende kracht.

Het Hof van Cassatie doet uitspraak binnen dertig dagen, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep.

§ 4. Na een cassatiearrest met verwijzing, doet een andere strafuitvoeringsrechter uitspraak binnen veertien dagen, te rekenen van de uitspraak van dit arrest.

Onderafdeling 3 - De uitvoering van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap

Art. 31. De strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie zien toe op de tenuitvoerlegging van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap.

Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap wordt uitgesproken in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier, bij het vonnisgerecht dat de veroordeling tot een dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap heeft uitgesproken, via het snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie daarover in, zodat de straf kan worden uitgevoerd.

Art. 32. De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter na de ontvangst van de rechterlijke beslissing bedoeld in artikel 31.

De dag, het uur en de plaats van de zitting worden bij ter post aangetekende brief ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

La déclaration de pourvoi en cassation est faite au greffe et doit être signée par un avocat. Les moyens de cassation sont proposésdans un mémoire qui doit parvenir au greffe de la Cour de cassation au plus tard le cinquième jour suivant la date du pourvoi.

§ 3. Le dossier est transmis par le greffe au greffe de la Cour de cassation dans un délai de quarante-huit heures à compter de l'introduction du pourvoi en cassation.

Le pourvoi en cassation a un effet suspensif.

La Cour de cassation statue dans un délai de trente jours à compter de l'introduction du pourvoi.

§ 4. Après un arrêt de cassation avec renvoi, un autre juge de l'application des peines statue dans un délai de quatorze jours à compter du prononcé de cet arrêt.

Sous-section 3 - De l'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté

Art. 31. Le juge de l'application des peines et le ministère public veillent à l'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté.

Lorsque la décision judiciaire prononçant la peine de prestation en faveur de la communauté est passée en force de chose jugée, le greffier de la juridiction de jugement ayant prononcé la condamnation à une peine de prestation en faveur de la communauté en informe le juge de l'application des peines et le ministère public par le moyen de communication écrit le plus rapide, de sorte que la peine puisse être exécutée.

Art. 32. L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du tribunal de l'application des peines après réception de la décision judiciaire visée par l'article 31.

Les lieu, jour et heure de l'audience sont communiqués par envoi recommandé au condamné et portés par écrit à la connaissance duministère public.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.
De strafuitvoeringsrechter bepaalt in zijn vonnis, na de veroordeelde en het openbaar ministerie gehoord te hebben, in voorkomend geval, de concrete invulling van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap. Hij bepaalt eveneens de wijze waarop en de periodiciteit met dewelke de veroordeelde verslag moet doen van de uitvoering van de straf.
Deze verslagen moeten worden overgemaakt aan de strafuitvoeringsrechter, met kopie aan het openbaar ministerie.
De strafuitvoeringsrechter doet uitspraak binnen de maand nadat hij de veroordeelde heeft gehoord.
Het vonnis wordt binnen de vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

Art. 33. § 1. De strafuitvoeringsrechter kan, ofwel op vordering van het openbaar ministerie, ofwel op verzoekschrift van de veroordeelde, preciseringen of wijzigingen aanbrengen inzake de uitvoeringsmodaliteiten.
Op straffe van niet-ontvankelijkheid wordt het verzoekschrift met redenen omkleed en houdt het de keuze van woonplaats in België in, indien de verzoeker er zijn woonplaats of zijn zetel niet heeft.

Het verzoekschrift wordt ingediend op de griffie.
De griffie zendt onverwijld een afschrift van dit verzoek over aan het openbaar ministerie.
§ 2. Indien zij opmerkingen hebben, delen de veroordeelde of het openbaar ministerie deze schriftelijk mee binnen zeven dagen na ontvangst van het afschrift van het verzoekschrift of de vordering, aan de strafuitvoeringsrechter.
Indien de strafuitvoeringsrechter het nuttig acht, organiseert hij een zitting, die ten laatste een maand na de ontvangst van het in paragraaf 1 bedoelde verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie moet plaatsvinden.
De veroordeelde en, in voorkomend geval, zijn advocaat alsook het openbaar ministerie worden gehoord.

L'audience se déroule à huis clos.
Le juge de l'application des peines détermine dans son jugement, après avoir entendu le condamné et le ministère public, le cas échéant, les modalités concrètes de de la peine de prestation en faveur de la communauté. Il détermine également les modalités et la périodicité selon lesquelles le condamné doit faire rapport sur l'exécution de la peine.
Ces rapports doivent être transmis au juge de l'application des peines, avec copie au ministère public.
Le juge de l'application des peines statue dans le mois après avoir entendu le condamné.
Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public.

Art 33. § 1er. Le juge de l'application des peines peut, soit sur réquisition du ministère public, soit sur requête du condamné, apporter des précisions ou des modifications en ce qui concerne les modalités de l' exécution.
Sous peine d'irrecevabilité, la requête est motivée et contient l'élection de domicile en Belgique si le requérant n'y a pas son domicile ou son siège.

La requête est déposée au greffe.
Le greffe du tribunal de l'application des peines transmet sans délai une copie de la requête au ministère public.
§ 2. S'ils ont des remarques, la personne condamnée ou le ministère public les communiquent par écrit, dans les sept jours de la réception de la copie de la requête ou de la réquisition, au juge de l'application des peines.

Si le juge de l'application l'estime utile, il organise une audience, qui doit avoir lieu au plus tard un mois après la réception de la requête ou de la réquisition du ministère public visée au paragraphe 1er. Le condamné et, le cas échéant, son conseil ainsi que le ministère public sont entendus.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

§ 3. Binnen vijftien dagen na de ontvangst van het verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie of, indien er een zitting heeft plaatsgevonden, binnen vijftien dagen nadat de zaak in beraad is genomen, beslist de strafuitvoeringsrechter. Het vonnis wordt bij aangetekende zending meegedeeld aan de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

Tegen deze beslissing kan geen rechtsmiddel worden ingesteld.

§ 4. De veroordeelde mag geen verzoekschrift met hetzelfde voorwerp toezenden of neerleggen vooraleer een termijn van drie maanden is verstreken te rekenen van de laatste beslissing die betrekking heeft op hetzelfde voorwerp.

Art. 34. Wanneer de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, kan het openbaar ministerie, met het oog op de uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete, de zaak aanhangig maken bij de strafuitvoeringsrechter.

De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter. Deze zitting moet plaatsvinden uiterlijk vijftien dagen na de aanhangigmaking van de zaak door het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechter.

De veroordeelde wordt ten minste tien dagen voor de datum van de behandeling van het dossier per aangetekende zending opgeroepen.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

Het dossier wordt ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en zijn advocaat op de griffie.

De veroordeelde kan, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier verkrijgen.

De strafuitvoeringsrechter hoort de veroordeelde en zijn advocaat alsook het openbaar ministerie.

De strafuitvoeringsrechter kan beslissen eveneens andere personen te horen.

L'audience se déroule à huis clos.

§ 1. Dans les quinze jours de la réception de la requête ou la réquisition du ministère public ou, si une audience a lieu, dans les quinze jours après la mise en délibéré, le juge de l›application des peines ou le tribunal de l›application des peines rend sa décision. Le jugement est communiqué par envoi recommandée au condamné et par écrit au ministère public.

Cette décision n'est susceptible d'aucun recours

§ 4. Le condamné ne peut envoyer ni déposer de requête ayant le même objet avant l'expiration d'un délai de trois mois à compter de la dernière décision portant sur le même objet.

Art. 34. En cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de prestation en faveur de la communauté, le ministère public peut saisir le juge de l'application des peines en vue de l'exécution de l'amende subsidiaire prononcée.

L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines. Cette audience doit se tenir au plus tard dans les quinze jours de la saisine du juge de l'application des peines par le ministère public.

Le condamné est convoqué, par envoi recommandé, au moins dix jours avant la date de l'examen du dossier.

L'audience se déroule à huis clos.

Le dossier est tenu, au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience, à la disposition du condamné et de son avocat pour consultation au greffe.

Le condamné peut, à sa demande, obtenir une copie du dossier.

Le juge de l'application des peines entend le condamné et son avocat ainsi que le ministère public.

Le juge de l'application des peines peut décider d'entendre également d'autres personnes.

Art. 35. De strafuitvoeringsrechter beslist tot de verdere uitvoering van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap of tot de uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete, hierbij rekening houdende met het deel van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap dat de veroordeelde reeds heeft verricht. De strafuitvoeringsrechter beslist binnen de zeven dagen nadat de zaak in beraad is genomen,
Tegen deze beslissing kan geen rechtsmiddel worden ingesteld.

Art. 36. De griffie van de strafuitvoeringsrechtbank deelt het vonnis binnen vierentwintig uur mee bij aangetekende zending aan de veroordeelde en schriftelijk aan het openbaar ministerie en de FOD Financiën.

HOOFDSTUK 3 – Wijzigingsbepalingen

Afdeling 1 - Wijzigingen van het Wetboek van strafvordering

Art. 37. In Boek I van het Wetboek van strafvordering, wordt een hoofdstuk XII ingevoegd, luidende:

"Hoofdstuk XII. – Procedurele bepalingen inzake de opschorting van de uitspraak van de veroordeling".

Art. 38. In Hoofdstuk XII, ingevoegd door artikel 37, wordt een artikel 136*quinquies* ingevoegd, luidende:

"Art. 136*quinquies*. § 1. Tot opschorting kan worden besloten door de raadkamer op het ogenblik dat zij zich dient uit te spreken op het verslag van de onderzoeksrechter in de vorm en onder de voorwaarden bepaald in artikel 127 van de Wetboek van Strafvordering.

Art. 35. Le juge de l'application des peines décide soit la poursuite de l'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté, soit l'exécution de l'amende subsidiaire prononcée, en tenant compte de la partie de la peine de prestation en faveur de la communauté déjà exécutée par le condamné. Le juge de l'application des peines décide dans les sept jours de la mise en délibéré.

Cette décision n'est susceptible d'aucun recours.

Art. 36. Le greffe du tribunal de l'application des peines communique le jugement dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et par écrit au ministère public et le SPF Finances.

CHAPITRE 3 – Dispositions modificatives

Section 1re - Modifications du Code d'Instruction criminelle

Art. 37. Dans le Livre Ier du Code d'instruction criminelle, un chapitre XII est inséré, libellé comme suit:

"Chapitre XII. – Dispositions procédurales relatives à la suspension du prononcé de la condamnation".

Art. 38. Dans le Chapitre XII, inséré par l'article 37, un article 136*quinquies* est inséré, libellé comme suit:

"Art. 136*quinquies*. § 1er. La suspension peut être décidée par la chambre du conseil au moment où elle est appelée à statuer sur le rapport du juge d'instruction, suivant les formes et conditions prévues à l'article 127 du Code d'instruction criminelle.

In geval van rechtstreekse dagvaarding door de burgerlijke partij, kan het openbaar ministerie, indien het oordeelt dat er aanleiding tot opschorting kan bestaan, de onderzoeksrechter vorderen het instellen van een onderzoek te gelasten. Van die vordering wordt kennis gegeven aan de griffier van de rechtbank waarvoor de rechtstreekse dagvaarding is geschied, aan de dagvaardende partij, aan de gedaagde en aan hun raadsmannen. Zij heeft tot gevolg dat de zaak aan de rechtbank wordt onttrokken.

Wanneer een vordering tot opschorting met toepassing van de twee vorige leden wordt aangebracht bij de rechter die de raadkamer voorzit, bepaalt deze plaats, dag en uur van de verschijning overeenkomstig, artikel 127 van het Wetboek van Strafvordering, doet hij deze vaststelling en de griffier geeft bij aangetekende zending bericht aan de burgerlijke partij of de eiser en aan de verdachte of de gedaagde en aan hun raadsmannen, indien er aangewezen zijn in het geding, op zijn minst tien dagen voor de verschijning. Gedurende deze termijn wordt het dossier op de griffie, ter beschikking van de partijen gehouden.

Tot de opschorting kan ook door de kamer van inbeschuldigingstelling worden besloten in de gevallen bepaald bij het eerste lid van artikel 230 van het Wetboek van Strafvordering en overeenkomstig de modaliteiten voorgeschreven in de artikelen 219 en 223 tot 225 van hetzelfde Wetboek.

Is het onderzoeksgerecht van oordeel dat er geen reden bestaat om de opschorting uit te spreken, dan verleent het een beschikking van buitenvervolgingstelling of een beschikking van verwijzing naar het bevoegde gerecht.

§ 2. De procureur des Konings en de verdachte kunnen tegen de beschikking van de raadkamer waarbij de opschorting wordt uitgesproken in beroep gaan, om reden dat aan de voorwaarden tot verlening van de opschorting niet voldaan is.

Het beroep, dat binnen vierentwintig uren moet worden aangetekend, wordt voor de kamer van inbeschuldigingstelling gebracht.

En cas de citation directe par la partie civile, le ministère public peut, s'il estime qu'il peut y avoir lieu à suspension, requérir le juge d'instruction d'ordonner qu'il soit informé. Notification de cette réquisition est faite au greffier du tribunal devant lequel la citation directe a été donnée, à la partie citante, au cité et à leurs conseils. Elle entraîne le dessaisissement du tribunal.

Lorsque, par application des deux alinéas précédents, le juge présidant la chambre du conseil est saisi d'un réquisitoire de suspension, il fixe les lieux, jour et heure de la comparution conformément à l'article 127 du Code d'instruction criminelle, il procède à cette fixation et le greffier en donne avis par envoi recommandé à la partie civile ou au demandeur et à l'inculpé ou assigné, et à leurs conseils s'il en a été désigné dans la procédure, au moins dix jours avant la comparution. Pendant ce délai, le dossier est déposé au greffe, et tenu à la disposition des parties.

La suspension peut également être décidée par la chambre des mises en accusation, dans les cas prévus à l'alinéa 1er de l'article 230 du Code d'instruction criminelle et suivant les modalités prescrites par les articles 219 et 223 à 225 du même Code.

Si la juridiction d'instruction estime qu'il n'y a pas lieu de prononcer la suspension, elle rend une ordonnance de non-lieu ou une ordonnance de renvoi devant la juridiction compétente.

§ 2. Le procureur du Roi et l›inculpé peuvent faire appel à l'ordonnance de la chambre du conseil prononçant la suspension, pour le motif que les conditions d'octroi de la suspension ne sont pas réunies.

L'appel, qui doit être formée dans les vingt-quatre heures, est portée devant la chambre des mises en accusation.

§ 3. De raadkamer en de kamer van inbeschuldigingstelling kunnen, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van het openbaar ministerie, hetzij op verzoek van de verdachte, bevelen dat er getuigen zullen worden gehoord.

§ 4. De kamer van inbeschuldigingstelling neemt kennis van het hoger beroep tegen de beschikking van de raadkamer tot regeling van de burgerlijke belangen. Dat hoger beroep wordt ingesteld binnen dezelfde termijn, onder dezelfde voorwaarden en in dezelfde vormen als hoger beroep in correctionele zaken.

Art. 39. In Hoofdstuk XII, ingevoegd door artikel 37, wordt een artikel 136*sexies* ingevoegd, luidende:

"Art. 136*sexies*. § 1. Is de zaak door het onderzoeksgerecht verwezen naar de rechtbank of door rechtstreekse dagvaarding bij de rechtbank aanhangig gemaakt, dan kunnen de vonnisgerechten tot opschorting besluiten.

§ 2. Voor de toepassing van de maatregelen bepaald in § 1, kunnen de vonnisgerechten, op schriftelijke vordering van het openbaar ministerie of op schriftelijk verzoek van de verdachte, beslissen van de opschorting kennis te nemen in raadkamer, wanneer al de bij artikel 64, §§ 1 tot 3, van het Strafwetboek, vereiste voorwaarden vervuld zijn. De vordering of het verzoek wordt ter griffie van het gerecht dat uitspraak dient te doen, neergelegd vóór de opening van de terechtzitting waarop de verschijning is vastgesteld. Er wordt uitspraak over gedaan in raadkamer, het openbaar ministerie en de verdachte of zijn raadsman gehoord. Bij afwijzing van het verzoek wordt de behandeling voortgezet in openbare terechtzitting."

Art. 40. In Hoofdstuk XII, ingevoegd door artikel 37, wordt een artikel 136*septies* ingevoegd, luidende:

"Art. 136*septies*. De rechterlijke beslissingen die de opschorting gelasten worden in openbare terechtzitting uitgesproken."

§ 3. La chambre du conseil et la chambre des mises en accusation peuvent, soit d'office, soit sur la réquisition du ministère public, soit sur la demande de l'inculpé, ordonner l'audition de témoins.

§ 4. La chambre des mises en accusation connaît de l'appel des ordonnances de la chambre du conseil réglant les intérêts civils. Cet appel est interjeté dans les mêmes délai, conditions et formes que l'appel des jugements en matière correctionnelle.

Art. 39. Dans le Chapitre XII, inséré par l'article 37, un article 136*sexies* est inséré, libellé comme suit:

"Art. 136*sexies*. § 1er. Lorsque l'affaire est renvoyée devant le tribunal par la juridiction d'instruction ou que le tribunal est saisi par voie de citation directe, la suspension peut être décidée par les juridictions de jugement.

§ 2. Pour l›application des mesures prévues au § 1er, les juridictions de jugement peuvent, sur réquisition écrite du ministère public ou à la requête écrite de l'inculpé, décider de connaître de la suspension en chambre du conseil, lorsque les conditions requises par l'article 64, §§ 1er à 3, du Code pénal, sont réunies.

La réquisition ou la requête est déposée au greffe de la juridiction appelée à statuer, avant l'ouverture de l'audience à laquelle est fixée la comparution. Il est statué à leur sujet en chambre du conseil, le ministère public et l'inculpé ou son conseil entendus. En cas de rejet de la requête, l'affaire est continuée en audience publique.**"**.

Art. 40. Dans le Chapitre XII, inséré par l'article 37, un article 136*septies* est inséré, libellé comme suit:

"Art. 136*septies*. Les décisions judiciaires ordonnant la suspension sont prononcées en audience publique.**"**

Afdeling 2 - Wijzingen van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten

Art. 41. In artikel 3/1 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, ingevoegd door de wet van 5 mei 2019, worden de woorden "misdaden of wanbedrijven" vervangen door het woord "misdrijven".

Art. 42. In artikel 25, § 2, van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 8 mei 2019, worden de volgende wijzigingen aangebracht:
1° in c) worden de woorden "correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting", vernietigd bij arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof, vervangen door de woorden "gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf";
2° in de inleidende zin van d) worden de woorden "correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting", vernietigd bij arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof, vervangen door de woorden "gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf";

3° d), eerste streepje wordt vervangen als volgt:

Section 2 - Modifications de la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine

Art. 41. Dans l'article 3/1 de la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine, inséré par la loi du 5 mai 2019, les mots "quels crimes ou délits" sont remplacées par les mots "quelles infractions**".**

Art. 42. Dans l'article 25, § 2, de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 8 mai 2019, les modifications suivantes sont apportées:
1° dans c), les mots "peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité", annulé par l'arrêt 148/2017 de la Cour constitutionnelle, sont remplacés par les mots «peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d'emprisonnement à perpétuité" ;
2° dans la phrase introductive de d), les mots "peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité**",** annulé par l'arrêt 148/2017 de la Cour constitutionnelle, sont remplacés par les mots «peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d'emprisonnement à perpétuité" ;
3° d), premier tiret, est remplacé comme suit:

"- artikelen 82 tot 92, 96 tot 99, 101 tot 102, 112 tot 118, 120 tot 126, 132 tot 149, 151 tot 165, 171 tot 174, 177 tot 179, 183, 185, 196 tot 198, 2° en 4°, 199, 200, 2° tot 4°, 201, 2° en 4°, 202, 204, 206 tot 211, 214 tot 215, 219 tot 223, 226 tot 229, 232 tot 233, 258 tot 260, 265, 268, 288 tot 291, 276 tot 284, 307 tot 308, 318 tot 324, 328 tot 330, 328 tot 330, 333 tot 335, 339, 371, 373 tot 375, 384 tot 386, 404 tot 405, 407 tot 409, 413, § 1, 1° en § 2, 468, 469, 473, § 2, 2° en 3°, 509, 520, 551, 553 tot 559, 685, eerste lid, van het Strafwetboek";
4° het tweede streepje onder d) wordt vervangen als volgt:
"- artikelen 259 en 260 van het Strafwetboek";
5° het vijfde streepje onder d) wordt opgeheven;
6° het zesde streepje onder d) wordt vervangen als volgt:
"- artikel 618 van het Strafwetboek."

Art. 43 . In artikel 26, § 2, van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 8 mei 2019, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in c) worden de woorden "correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting", vernietigd bij arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof, vervangen door de woorden "gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf";
2° in de inleidende zin van d) worden de woorden "correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting", vernietigd bij arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof, vervangen door de woorden "gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf";

3° d), eerste streepje wordt vervangen als volgt:

"- articles 82 à 92, 96 à 99, 101 à 102, 112 à 118, 120 à 126, 132 à 149, 151 à 165, 171 à 174, 177 à 179, 183, 185, 196 à 198, 2° et 4°, 199, 200, 2° à 4°, 201, 2° et 4°, 202, 204, 206 à 211, 214 à 215, 219 à 223, 226 à 229, 232 à 233, 258 à 260, 265, 268, 288 à 291, 276 à 284, 307 à 308, 318 à 324, 328 à 330, 328 à 330, 333 à 335, 339, 371, 373 à 375, 384 à 386, 404 à 405, 407 à 409, 413, § 1, 1° et § 2, 468, 469, 473, § 2, 2° en 3°, 509, 520, 551, 553 à 559, 685, alinéa premier, du Code pénal";

4° le deuxième tiret sous d) est remplacé comme suit:
"- aux articles 259 et 260 du Code pénal;
5° le cinquième tiret sous d) est abrogé **;**
6° le sixième tiret sous d) est remplacé comme suit:
"- à l'article 618 du Code pénal."

Art. 43. Dans l'article 26, § 2, de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 8 mai 2019, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans c), les mots "peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité", annulé par l'arrêt 148/2017 de la Cour constitutionnelle, sont remplacés par les mots «peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d'emprisonnement à perpétuité" ;
2° dans la phrase introductive de d), les mots "peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité**",** annulé par l'arrêt 148/2017 de la Cour constitutionnelle, sont remplacés par les mots «peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d'emprisonnement à perpétuité" ;
3° d), premier tiret, est remplacé comme suit:

"- artikelen 82 tot 92, 96 tot 99, 101 tot 102, 112 tot 118, 120 tot 126, 132 tot 149, 151 tot 165, 171 tot 174, 177 tot 179, 183, 185, 196 tot 198, 2° en 4°, 199, 200, 2° tot 4°, 201, 2° en 4°, 202, 204, 206 tot 211, 214 tot 215, 219 tot 223, 226 tot 229, 232 tot 233, 258 tot 260, 265, 268, 288 tot 291, 276 tot 284, 307 tot 308, 318 tot 324, 328 tot 330, 328 tot 330, 333 tot 335, 339, 371, 373 tot 375, 384 tot 386, 404 tot 405, 407 tot 409, 413, § 1, 1° en § 2, 468, 469, 473, § 2, 2° en 3°, 509, 520, 551, 553 tot 559, 685, eerste lid, van het Strafwetboek";
4° het tweede streepje onder d) wordt vervangen als volgt:
"- artikelen 259 en 260 van het Strafwetboek";
5° het vijfde en zesde streepje onder d) worden opgeheven;
6° het zesde streepje onder d) wordt vervangen als volgt:
"- artikel 618 van het Strafwetboek."

Art. 44. Het opschrift van Titel V, Hoofdstuk IV, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 14 december 2012, wordt vervangen als volgt:

"Hoofdstuk IV. – De wijziging van de straf bedoeld in 50 van het Strafwetboek ".

Art. 45. Artikel 26/1 van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 14 december 2012, wordt vervangen als volgt:

"Art. 26/1. De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek is een wijze van uitvoering van deze straf door de duur of de omvang van het verbod te beperken, de nadere regels of de voorwaarden ervan aan te passen, de uitvoering ervan op te schorten of te beëindigen."

Art. 46. In artikel 27, tweede lid, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 31 juli 2023, worden de woorden "bedoeld in de artikelen 34*bis* tot 34*quater* van het Strafwetboek" opgeheven.

"- articles 82 à 92, 96 à 99, 101 à 102, 112 à 118, 120 à 126, 132 à 149, 151 à 165, 171 à 174, 177 à 179, 183, 185, 196 à 198, 2° et 4°, 199, 200, 2° à 4°, 201, 2° et 4°, 202, 204, 206 à 211, 214 à 215, 219 à 223, 226 à 229, 232 à 233, 258 à 260, 265, 268, 288 à 291, 276 à 284, 307 à 308, 318 à 324, 328 à 330, 328 à 330, 333 à 335, 339, 371, 373 à 375, 384 à 386, 404 à 405, 407 à 409, 413, § 1, 1° et § 2, 468, 469, 473, § 2, 2° en 3°, 509, 520, 551, 553 à 559, 685, alinéa premier, du Code pénal";

4° le deuxième tiret sous d) est remplacé comme suit:
"- aux articles 259 et 260 du Code pénal;
5° le cinquième tiret sous d) est abrogé **;**
6° le sixième tiret sous d) est remplacé comme suit:
"- à l'article 618 du Code pénal."

Art. 44. L'intitulé du Titre V, Chapitre IV, de la même loi, inséré par la loi du 14 décembre 2012, est remplacé comme suit:

"Chapitre IV. – La modification de la peine visée **à** l'article 50 du Code pénal".

Art. 45. Article 26/1 de la même loi, inséré par la loi du 14 décembre 2012, est remplacé comme suit:

"Art. 26/1. La modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal est une modalité d'exécution de ces peines permettant, en ce qui concerne les peines visées aux articles 47 à 50 du Code pénal, de diminuer la durée ou l'étendue de l'interdiction, d'adapter les modalités ou les conditions de l'interdiction, de suspendre l'exécution ou en d'y mettre fin."

Art. 46. Dans l'article 27, alinéa 2, de la même loi, inséré par la loi du 31 juillet 2023, les mots "visée aux articles 34*bis* à 34*quater* du Code pénal" sont abrogés.

Art. 47. In artikel 28 van dezelfde wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, gewijzigd door de wetten van 14 december 2012 en 30 juli 2022, worden de woorden “en met uitzondering van de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen” vervangen door de woorden “en met uitzondering van de wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek”;
2° paragraaf 3, ingevoegd door de wet van 14 december 2012, wordt vervangen als volgt:
“§ 3. De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek kan aan de veroordeelde worden toegekend voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op recidivegevaar er geen tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen.”

Art. 48. In artikel 28/1 van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 18 juli 2025, worden de woorden de woorden “405*ter*, 409, 417/2 tot 417/4, 417/16 tot 417/19, 417/24 tot 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 tot 417/47, 425 tot 427 en 433*septies* van het Strafwetboek” vervangen door de woorden “100, 112 tot 118, 120 tot 126, 129, 130, 143 tot 146, 151 tot 155, 160, 161, 168, 170 tot 174, 200, 201, 260, 333, 336 en 337 van het Strafwetboek”.

Art. 49. In artikel 29/1, § 1, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 14 december 2012, worden de woorden “De vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen” vervangen door de woorden “De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek”.

Art. 47. Dans l’article 28 de la même loi, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le paragraphe 1er , modifié par les lois du 14 décembre 2012 et 30 juillet 2022, les mots “et à l’exception de la réduction de la durée de l’interdiction, prononcée par le juge, du droit d’habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée” sont remplacés par les mots “et à l’exception de la modification de la peine visée **à** l’article 50 du Code pénal” ;

2° le paragraphe 3, inséré par la loi du 14 décembre 2012 est remplacé comme suit:
“§ 3. La modification de la peine visée **à** l’article 50 du Code pénal peut être accordée au condamné pour autant qu’il n’existe pas dans son chef de contre-indications portant sur le risque de récidive et qu’il n’existe pas de contre-indications portant au risque que le condamné importune les victimes.”

Art. 48. Dans l’article 28/1 de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 2025, les mots “405*ter*, 409, 417/2 à 417/4, 417/16 à 417/19, 417/24 à 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 à 417/47, 425 à 427 et 433*septies* du Code pénal» sont remplacés par les mots “100, 112 à 118, 120 à 126, 129, 130, 143 à 146, 151 à 155, 160, 161, 168, 170 à 174, 200, 201, 260, 333, 336 et 337 du Code pénal”.

Art. 49. Dans l’article 29/1, § 1er,de la même loi, inséré par la loi du 14 décembre 2012, les mots “La réduction de la durée de l’interdiction, prononcée par le juge, du droit d’habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée» sont remplacés par les mots “La modification de la peine visée à l’article 50 du Code pénal”.

Art. 50. In artikel 32 van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 29 juni 2021, worden de volgende wijzigingen aangebracht:
1° in paragraaf 1, eerste lid, worden de woorden "artikelen 371/1 tot 378 van het Strafwetboek, of voor feiten bedoeld in de artikelen 379 tot 387 van hetzelfde Wetboek indien ze gepleegd werden op minderjarigen of met hun deelneming," vervangen door de woorden "artikelen 134 tot 149, 151 tot 168, 170 tot 174, 177 tot 179, 183 voor zover de veroordeling inhoud van extreem pornografische aard betreft en 185 van het Strafwetboek,";
2° in paragraaf 2, eerste lid, worden de woorden "titel 1*ter* van boek II van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "boek II, titel 4, hoofdstuk 1, van het Strafwetboek".

Art. 51. In artikel 40, **§ 3**, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 30 juli 2022, worden de woorden "boek II, titel I*ter*, van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "titel 4, hoofdstuk 1, boek II, van het Strafwetboek".

Art. 52. In artikel 41 van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 5 mei 2019, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, laatstelijk gewijzigd door de wet van 5 mei 2019, worden de woorden "artikelen 371/1 tot 378 van het Strafwetboek, of voor feiten bedoeld in de artikelen 379 tot 387 van hetzelfde Wetboek indien ze gepleegd werden op minderjarigen of met hun deelneming" vervangen door de woorden "artikelen 134 tot 149, 151 tot 168, 170 tot 174, 177 tot 179, 183 voor zover de veroordeling inhoud van extreem pornografische aard betreft en 185 van het Strafwetboek".
2° in paragraaf 2, ingevoegd door de wet van 5 mei 2019, worden de woorden "boek II, titel I*ter*, van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "titel 4, hoofdstuk 1, boek II, van het Strafwetboek".

Art. 50. Dans l'article 32 de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 29 juin 2021, les modifications suivantes sont apportées:
1° dans le paragraphe 1er, alinéa premier, les mots "articles 371/1 à 378 du Code pénal, ou pour des faits visés aux articles 379 à 387 du même Code si ceux-ci ont été commis sur des mineurs ou avec leur participation, " sont remplacés par les mots "articles 134 à 149, 151 à 168, 170 à 174, 177 à 179, 183 pour autant que la condamnation concerne de contenus à caractère extrêmement pornographique et 185 du Code pénal," ;
2° dans le paragraphe 2, alinéa premier, les mots "titre 1er-*ter* du livre II du Code pénal" sont remplacés par les mots "livre II, titre 4, chapitre 1, du Code pénal".

Art. 51. Dans l'article 40, § 3, de la même loi, inséré par la loi du 30 juillet 2022, les mots "livre II, titre Ier*ter*, du Code pénal" sont remplacés par les mots "titre 4, chapitre 1er, du livre II, du Code pénal".

Art. 52. Dans l'article 41 de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 5 mai 2019, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le paragraphe 1er, modifié en dernier lieu par la loi du 5 mai 2019, les mots **"**articles 371/1 à 378 du Code pénal, ou pour des faits visés aux articles 379 à 387 du même Code si ceux-ci ont été commis sur des mineurs ou avec leur participation, **"** sont remplacés par les mots "articles 134 à 149, 151 à 168, 170 à 174, 177 à 179, 183 pour autant que la condamnation concerne de contenus à caractère extrêmement pornographique et 185 du Code pénal,".
2° dans le § 2, inséré par la loi du 5 mai 2019, les mots "livre II, titre Ier*ter*, du Code pénal**"** sont remplacés par les mots "titre 4, chapitre 1er, du livre II, du Code pénal»**.**

Art. 53. In artikel 46, § 2, vijfde streepje, van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 28 maart 2024, worden de woorden "ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd" opgeheven.

Art. 54. In artikel 47 van dezelfde wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, gewijzigd door de wetten van 14 december 2012 en 2 februari 2016, worden de woorden "met uitzondering van de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen" vervangen door de woorden "met uitzondering van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek";
2° paragraaf 3, ingevoegd door de wet van 14 december 2012, wordt vervangen als volgt:
"§ 3. De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek kan aan de veroordeelde worden toegekend voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op recidivegevaar er geen tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen."

Art 55. In artikel 47/1 van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 18 juli 2025, worden de woorden "405*ter*, 409, 417/2 tot 417/4, 417/16 tot 417/19, 417/24 tot 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 tot 417/47, 425 tot 427 en 433*septies* van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "100, 112 tot 118, 120 tot 126, 129, 130, 143 tot 146, 151 tot 155, 160, 161, 168, 170 tot 174, 200, 201, 260, 333, 336 en 337 van het Strafwetboek."

Art. 53. Dans l'article 46, § 2, cinquième tiret, de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 28 mars 2024, les mots "s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime**" sont abrogés.**

Art. 54. Dans l'article 47 de la même loi, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le paragraphe 1er, modifié par les lois du 14 décembre 2012 et 2 février 2016, les mots "à l'exception de la réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée" sont remplacés par les mots " à l'exception de la peine visée à l'article 50 du Code pénal' ;

2° le paragraphe 3, inséré par la loi du 14 décembre 2012, est remplacé comme suit:
"§ 3. La modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal pour autant qu'il n'existe pas dans son chef de contre-indications portant sur le risque de récidive etqu'il n'existe pas de contre-indications portant au risque que le condamné importune les victimes."

Art. 55. Dans l'article 47/1 de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 2025, les mots "405*ter*, 409, 417/2 à 417/4, 417/16 à 417/19, 417/24 à 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 à 417/47, 425 à 427 et 433*septies* du Code pénal" sont remplacés par les mots "100, 112 à 118, 120 à 126, 129, 130, 143 à 146, 151 à 155, 160, 161, 168, 170 à 174, 200, 201, 260, 333, 336 et 337 du Code pénal."

Art. 56. In artikel 48 van dezelfde wet, gewijzigd door de wet van 14 december 2012, worden de woorden “en behalve voor de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen” vervangen door de woorden “en behalve voor de wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek”.

Art. 57. In artikel 49/1, § 1, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 14 december 2012 en gewijzigd door de wet van 28 november 2021, worden de woorden “De vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen” vervangen door de woorden “De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek”.

Art. 58. In artikel 54, § 2, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 17 maart 2013 en gewijzigd door de wet van 21 december 2017, worden de volgende wijzingen aangebracht:

1° de woorden “correctionele gevangenisstraf van dertig jaar of meer, tot een opsluiting of hechtenis van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting of hechtenis” worden vervangen door de woorden “gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf”.

2° de woorden “overeenkomstig de artikelen 34*ter* of 34*quater* van het Strafwetboek” worden opgeheven.

Art. 59. In artikel 56, § 4, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 5 mei 2019, worden de woorden “boek II, titel I*ter*, van het Strafwetboek” vervangen door de woorden “titel 4, hoofdstuk 1, boek II, van het Strafwetboek”.

Art. 56. Dans l’article 48 de la même loi, modifié par la loi du 14 décembre 2012, les mots “et sauf pour la réduction de la durée de l’interdiction, prononcée par le juge, du droit d’habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée”, sont remplacés par les mots “et sauf pour la modification de la peine visée à l’ article 50 du Code pénal”.

Art. 57. Dans l’article 49/1, § 1er, de la même loin inséré par la loi du 14 décembre 2012 et modifié par la loi du 28 novembre 2021, les mots “La réduction de la durée de l’interdiction, prononcée par le juge, du droit d’habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée” sont remplacés par les mots “La modification de la peine visée à l’article 50 du Code pénal”.

Art. 58. Dans l’article 54, § 2, alinéa premier, de la même loi, inséré par la loi du 17 mars 2013 et modifié par la loi du 21 décembre 2017, les modifications suivantes sont apportées:

1° les mots “d’emprisonnement correctionnel de trente ans ou plus, à une réclusion ou détention de trente ans ou plus ou à une réclusion ou détention à perpétuité” sont remplacés par les mots “d’emprisonnement de trente ans ou **à une** peine d’emprisonnement à perpétuité”.

2° les mots “conformément aux articles 34t*er* ou 34*quater* du Code pénal**”** sont abrogés.

Art. 59. Dans l’article 56, § 4, alinéa premier, de la même loi, inséré par la loi du 5 mai 2019, les mots “Livre II, titre I*erter* du Code pénal” sont remplacés par les mots “titre 4, chapitre 1er, du livre II, du Code pénal**».**

Art. 60. In artikel 57, tweede lid, van dezelfde wet, gewijzigd door de wet van 17 maart 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de eerste zin wordt het woord “correctionele” opgeheven;
2° in de tweede zin worden de woorden “in geval van criminele straffen of als het geheel van de correctionele hoofdgevangenisstraffen meer dan vijf jaar bedraagt” vervangen door de woorden “in geval het geheel van de hoofdgevangenisstraffen meer dan vijf jaar bedraagt”.

Art. 61. In artikel 58, § 2, vijfde streepje, van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 28 maart 2024, worden de woorden “ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd” opgeheven.

Art. 62. In artikel 63, § 3, tweede lid, eerste zin, van dezelfde wet, gewijzigd door de wet van 15 december 2013, wordt het woord ‘kan’ vervangen door het woord ‘wordt’.

Art. 63. In artikel 64, eerste lid, 1°, van dezelfde wet, vervangen door de wet van 25 april 2014, worden de woorden “een wanbedrijf of een misdaad, of een gelijkwaardig misdrijf dat in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* van het Strafwetboek,” vervangen door de woorden “een misdrijf”.

Art. 64. In artikel 65, tweede lid, van dezelfde wet, worden de woorden “die misdaad of dat wanbedrijf” vervangen door de woorden “dat misdrijf”.

Art. 65. In artikel 68 van dezelfde wet, gewijzigd door de wetten van 5 februari 2016 en 15 mei 2024, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de eerste zin van § 5 vierde lid wordt het woord “correctionele” opgeheven;

Art. 60. Dans l’article 57, alinéa 2, de la même loi, modifié par la loi du 17 mars 2013, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans la première phrase, le mot «correctionnelles” est abrogé ;
2° dans la deuxième phrase, les mots “en cas de peines criminelles ou lorsque le total des peines correctionnelles d’emprisonnement à titre principal est supérieur à cinq ans” sont remplacés par les mots «tlorsque le total des peines principales est supérieur à cinq ans”.

Art. 61. Dans l’article 58, § 2, cinquième tiret, de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 28 mars 2024, les mots «s’il y a des conditions qui ont été imposées dans l’intérêt de la victime” sont abrogés.

Art. 62. Dans l’article 63, § 3, alinéa 2, première phrase, de la même loi, modifié par la loi du 15 décembre 2013, les mots “peut être» sont remplacés par le mot “est”

Art. 63. Dans l’article 64, alinéa premier, 1°, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2014, les mots “un délit ou un crime, ou une infraction équivalente prise en compte conformément à l’article 99*bis* du Code pénal.” sont remplacés par les mots “une infraction».

Art. 64. Dans l’article 65, alinéa 2, de la même loi, les mots “le crime ou le délit a été commis” sont remplacé par les mots “l’infraction a été commise”.

Art. 65. Dans l’article 68 de la même loi, modifié par les lois du 5 février 2016 et 15 mai 2024, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans la première phrase du § 5, alinéa 4, le mot “correctionnelles” est abrogé ;

2° in de tweede zin van § 5, vierde lid worden de woorden "van criminele straffen of als het geheel van de correctionele hoofdgevangenisstraffen" vervangen door de woorden "het geheel van hoofdgevangenisstraffen";

3° in de derde zin van § 5, vierde lid, worden de woorden "vrijheidsstraf van dertig jaar of meer of een levenslange vrijheidsstraf" vervangen door de woorden "gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf" en worden de woorden "overeenkomstig de artikelen 34*ter* of 34*quater* van het Strafwetboek" opgeheven.

4° in paragraaf 7, vierde streepje, worden de woorden "ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd" opgeheven.

Art. 66. In artikel 71 van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 31 juli 2023, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het derde lid worden de woorden "een tijdelijke criminele straf, met uitzondering van de veroordelingen tot een criminele straf van dertig jaar, of tot **één of meer correctionele straffen**" vervangen door de woorden "een of meer hoofdgevangenisstraffen";
2° het derde lid wordt aangevuld met de woorden "; met uitzondering van de gevangenisstraf van dertig jaar en de levenslange gevangenisstraf";
3° in het vierde lid worden de woorden "correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of tot een levenslange opsluiting", vernietigd bij arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof, vervangen door de woorden "gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf".

Art. 67. In artikel 74, § 4, vierde streepje, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 28 november 2021, worden de woorden "ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd" opgeheven.

2° dans la deuxième phrase du § 5, alinéa 4, les mots "en cas de peines criminelles ou lorsque le total des peines correctionnelles d'emprisonnement principal" sont remplacés par les mots «lorsque le total des peines d'emprisonnement principal" ;
3° dans la troisième phrase du § 5, alinéa 4, les mots "une peine privative de liberté de trente ans ou plus ou une peine privative de liberté à perpétuité" sont remplacés par les mots "une peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d'emprisonnement à perpétuité" et les mots "conformément aux articles 34ter ou 34quater du Code pénal" sont abrogés.
4° dans le § 7, quatrième tiret, les mots «s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime" sont abrogés.

Art. 66. Dans l'article 71 de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 31 juillet 2023, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans l'alinéa 3, les mots "une peine criminelle à temps, à l'exception des condamnations à une peine criminelle de trente ans, ou à une ou plusieurs peines correctionnelles" sont remplacés par les mots "une ou plusieurs peines d'emprisonnement principales" ;
2° l'alinéa 3 est complété par les mots "à l'exception d'une peine d'emprisonnement de trente an et d'une peine d'emprisonnement à perpétuité " ;
3° dans l'alinéa 4, le mots "peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou à une réclusion à perpétuité", annulé par l'arrêt 148/2017 de la Cour constitutionnelle, sont remplacés par les mots "peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d'emprisonnement à perpétuité".

Art. 67. Dans l'article 74, § 4, quatrième tiret, de la même loi, inséré par la loi du 28 novembre 2021, les mots "s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime" sont abrogés.

Art. 68. In artikel 76, § 1, 1°, van dezelfde wet, vervangen door de wet van 25 april 2014, worden de woorden "wanbedrijf of een misdaad, of een gelijkwaardig misdrijf dat in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* van het Strafwetboek," vervangen door het woord "misdrijf".

Art. 69. In artikel 77, tweede lid, van dezelfde wet, worden de woorden "die misdaad of dat wanbedrijf" vervangen door de woorden "dat misdrijf".

Art. 70. In artikel 78, § 6, vierde streepje, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 28 november 2021, worden de woorden "ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd, opgeheven.

Art. 71. Artikel 81 van dezelfde wet, opgeheven door de wet van 5 mei 2019, wordt hersteld als volgt:

"Art. 81. De strafuitvoeringsrechter kan, indien een in kracht van gewijsde gegaan veroordelend vonnis of arrest geen rekening heeft gehouden met een bestaande situatie van samenloop, de strafmaat herberekenen met toepassing van artikel 62 van het Strafwetboek."

Art. 72. Artikel 82 van dezelfde wet, opgeheven door de wet van 5 mei 2019, wordt hersteld als volgt:

"Art. 82. De zaak wordt bij de strafuitvoeringsrechter aanhangig gemaakt bij schriftelijk verzoek van de veroordeelde of op vordering van het openbaar ministerie.
Het verzoek wordt ingediend op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank of, ingeval de veroordeelde gedetineerd is, op de griffie van de gevangenis.
De griffie van de gevangenis zendt het verzoek binnen vierentwintig uur over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank."

Art. 73. Artikel 83 van dezelfde wet, opgeheven door de wet van 5 mei 2019, wordt hersteld als volgt:

Art. 68. Dans l'article 76, § 1er, 1°, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2014, les mots "un délit ou un crime, ou une infraction équivalente prise en compte conformément à l'article 99*bis* du Code pénal" sont remplacés par les mots "une infraction».

Art. 69. Dans l'article 77, alinéa 2, de la même loi, les mots "le crime ou le délit a été commis" sont remplacés par les mots "l'infraction a été commise"**.**

Art. 70. Dans l'article 78, § 6, quatrième tiret, de la même loi, inséré par la loi du 28 novembre 2021, les mots "s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime" sont abrogés.

Art. 71. L'article 81 de la même loi, abrogé par la loi du 5 mai 2019, est rétabli dans la rédaction suivante:

"Art. 81. Si un jugement ou un arrêt de condamnation passé en force de chose jugée n'a pas tenu compte de l'existence d'une situation de concours, le juge de l'application des peines peut recalculer le degré de la peine en application de l'article 62 du Code pénal.**".**

Art. 72. L'article 82 de la même loi, abrogé par la loi du 5 mai 2019, est rétabli dans la rédaction suivante:

"Art. 82. Le juge de l'application des peines est saisi de l'affaire à la demande écrite du condamné ou sur réquisition du ministère public.
La demande est introduite au greffe du tribunal de l'application des peines ou au greffe de la prison si le condamné est en détention.
Le greffe de la prison transmet la demande dans les vingt-quatre heures au greffe du tribunal de l'application des peines.**".**

Art. 73. L'article 83 de la même loi, abrogé par la loi du 5 mai 2019, est rétabli dans la rédaction suivante:

"Art. 83. § 1. De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter na het indienen van de vordering van het openbaar ministerie of het indienen van het schriftelijk verzoek van de veroordeelde.
De veroordeelde wordt bij aangetekende zending in kennis gesteld van de dag, het uur en de plaats van de zitting.
§ 2. Het dossier wordt gedurende ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en zijn raadsman op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank.
De veroordeelde kan tevens, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier bekomen."

Art. 74. Artikel 84 van dezelfde wet, opgeheven door de wet van 5 mei 2019, wordt hersteld als volgt:

"Art. 84. De strafuitvoeringsrechter hoort de veroordeelde en zijn raadsman alsook het openbaar ministerie.
De zitting is openbaar, behalve indien de veroordeelde gedetineerd is."

Art. 75. Artikel 85 van dezelfde wet, opgeheven door de wet van 5 mei 2019, wordt hersteld als volgt:

"Art. 85. De strafuitvoeringsrechter beslist binnen zeven dagen nadat de zaak in beraad is genomen."

Art. 76. Artikel 86 van dezelfde wet, opgeheven door de wet van 5 mei 2019, wordt hersteld als volgt:

"Art. 86. De beslissing wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en, indien de veroordeelde gedetineerd is, van de directeur."

"Art. 83. § 1er. L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines après introduction de la réquisition du ministère public ou introduction de la demande écrite du condamné.

Le condamné est informé par envoi recommandé à la poste des lieu, jour et heure de l'audience.
§ 2. Le dossier est tenu, pendant au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience, à la disposition du condamné et de son conseil pour consultation au greffe du tribunal de l'application des peines.
Le condamné peut également, à sa demande, obtenir une copie du dossier."

Art. 74. L'article 84 de la même loi, abrogé par la loi du 5 mai 2019, est rétabli dans la rédaction suivante:

"Art. 84. Le juge de l'application des peines entend le condamné et son conseil ainsi que le ministère public.
L'audience est publique, sauf si le condamne est en détention."

Art. 75. L'article 85 de la même loi, abrogé par la loi du 5 mai 2019, est rétabli dans la rédaction suivante:

"Art. 85. Le juge de l'application des peines rend sa décision dans les sept jours de la mise en délibéré.»

Art. 76. L'article 86 de la même loi, abrogé par la loi du 5 mai 2019, est rétabli dans la rédaction suivante:

"Art. 86. La décision est notifiée dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et portée par écrit à la connaissance du ministère public et, si le condamné est en détention, du directeur."

Art. 77. In Titel XI, van dezelfde wet, wordt het opschrift van Hoofdstuk IV, ingevoegd door de wet van 14 december 2012, vervangen als volgt:

"Hoofdstuk IV. - De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek".

Art. 78. In artikel 95/1 van dezelfde wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, ingevoegd door de wet van 12 december 2014, worden de woorden "ontzetting van het in artikel 382*bis*, eerste lid, 4°, van het Strafwetboek bedoelde recht te wijzigen door de duur van de ontzetting te verminderen, de nadere regels of de voorwaarden van de ontzetting aan te passen, de ontzetting op te schorten of te beëindigen" vervangen door de woorden " de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek te wijzigen door de duur of de omvang van het verbod te beperken, de nadere regels of de voorwaarden ervan aan te passen, de uitvoering ervan op te schorten of te beëindigen " ;

3° in paragraaf 4, gewijzigd door de wet van 5 mei 2019, wordt het woord 'ontzetting' vervangen door de woorden 'de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek'.

Art. 79. In artikel 95/2, eerste lid, van dezelfde wet, gewijzigd door de wet van 25 april 2014, worden de woorden "overeenkomstig de artikelen 34*bis* tot en met 34*quater* van het Strafwetboek" opgeheven.

Art. 77. Dans le Titre XI, de la même loi, l'intitulé du Chapitre IV, inséré par la loi du 14 décembre 2012, est remplacé comme suit:

"Chapitre IV. – La modification de la peine à l'article 50 du Code pénal."

Art. 78. Dans l'article 95/1 de la même loi, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le paragraphe 1er, inséré par la loi du 12 décembre 2014, les mots "d'interdiction du droit visé à l'article 382*bis*, alinéa 1er, 4°, du Code pénal, en vue de réduire la durée de l'interdiction, d'adapter les modalités ou les conditions de l'interdiction, de la suspendre ou d'y mettre fin" sont remplacés par les mots "à une peine visée à l'article 50 du Code pénal en vue de réduire la durée de l'interdiction, d'adapter les modalités ou les conditions de l'interdiction, de suspendre l'exécution ou d'y mettre fin**" ;**

3° dans le paragraphe 4, modifié par la loi du 5 mai 2019, les mots "de l›interdiction" sont remplacés par les mots "de la peine visée à l'article 50 du Code pénal".

Art. 79. Dans l'article 95/2, alinéa premier, de la même loi, modifié par la loi du 25 avril 2014, les mots "conformément aux articles 34*bis* à 34*quater* du Code pénal" sont abrogés.

Art. 80. In artikel 95/3, § 2, derde lid, van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 1 februari 2016, worden de woorden "371/1 tot 378 van het Strafwetboek, of voor feiten bedoeld in de artikelen 379 tot 387 van hetzelfde Wetboek indien ze gepleegd werden op minderjarigen of met hun deelneming," vervangen door de woorden "134 tot 149, 151 tot 168, 170 tot 174, 177 tot 179, 183 voor zover de veroordeling inhoud van extreem pornografische aard betreft, en 185 van het Strafwetboek".

Art. 81. In artikel 95/4 van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 5 mei 2019, worden de woorden "artikel 8 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie" vervangen door de woorden "artikel 65, § 1, derde lid, van het Strafwetboek".

Art. 82. In artikel 95/7van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 28 november 2021, worden de volgende wijzigingen aangebracht:
1° in § 2, derde lid, worden de woorden "371/1, 371/2, 372, 373, tweede en derde lid, 375, 376, tweede en derde lid, 377, eerste, tweede, vierde en zesde lid" vervangen door de woorden "134 tot 137, 140 tot 146, 148 en 149";
2° in § 4, vierde streepje, worden de woorden "ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd" opgeheven.

Art. 83. In artikel 95/8, eerste lid, van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 5 mei 2019, worden de woorden "artikel 8 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie" vervangen door de woorden "artikel 65, § 1, derde lid, van het Strafwetboek".

Art. 84. In artikel 95/27 van dezelfde wet, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

Art. 80. Dans l'article 95/3, § 2, alinéa 3, de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 1er février 2016, les mots "371/1 à]3 378 du Code pénal, ou pour des faits visés aux articles 379 à 387 du même Code s'ils ont été commis sur la personne de mineurs ou avec leur participation" sont remplacés par les mots ""134 à 149, 151 à 168, 170 à 174, 177 à 179, 183 pour autant que la condamnation porte sur des contenus à caractère extrêmement pornographique, et 185 du Code pénal".

Art. 81. Dans l'article 95/4 de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 5 mai 2019, les mots "l'article 8 de la loi du 29 juin 1964 concernant la suspension, le sursis et la probation" sont remplacés par les mots "l'article 65, § 1er, alinéa 3, du Code pénal".

Art. 82. Dans l'article 95/7de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 28 novembre 2021, les modifications suivantes sont apportées:
1° dans le § 2, alinéa 3, les mots "371/1, 371/2, 372, 373, alinéas 2 et 3, 375, 376, alinéas 2 et 3, ou 377, alinéas 1er, 2, 4 et 6," sont remplacés par les mots "134 à 137, 140 à 146, 148 et 149»
2°, dans le § 4, quatrième tiret, les mots "s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime" sont abrogés.

Art. 83. Dans l'article 95/8, alinéa premier, de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 5 mai 2019, les mots "l'article 8 de la loi du 29 juin concernant la suspension, le sursis et la probation" sont remplacés par les mots "l'article 65, § 1er, alinéa 3, du Code pénal".

Art. 84. Dans l'article 95/27 de la même loi, les modifications suivantes sont apportées:

1° in paragraaf 1, 1°, van dezelfde wet, vervangen door de wet van 25 april 2014, worden de woorden "; een wanbedrijf of een misdaad, of een gelijkwaardig misdrijf dat in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* van het Strafwetboek," vervangen door de woorden "een misdrijf";
2° in paragraaf 2, tweede lid, worden de woorden "die misdaad of dat wanbedrijf" vervangen door de woorden "het misdrijf".

Art. 85. In artikel 98/14 van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 18 juli 2025, worden de woorden de woorden "405*ter*, 409, 417/2 tot 417/4, 417/16 tot 417/19, 417/24 tot 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 tot 417/47, 425 tot 427 en 433*septies* van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "100, 112 tot 118, 120 tot 126, 129, 130, 143 tot 146, 151 tot 155, 160, 161, 168, 170 tot 174, 200, 201, 260, 333, 336 en 337 van het Strafwetboek".

Art. 86. In artikel 98/19, tweede lid, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 18 juli 2025, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste streepje worden de woorden "393 tot 397, 399 tot 405*quater*, 409, 410 tot 410ter, 417/2, 417/3, 468 tot 476 en 477*bis* tot 477*sexies* van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "96 tot 98, 101, 102, 112, 120 tot 126, 195, 198, 2° en 4°, 196, 197, 200 tot 202, 467, 464, 468, 469 en 471 tot 473 van het Strafwetboek";
2° in het tweede streepje worden de woorden "278 tot 280, 324*ter*, 349, 352, 419, 420, 428, 429 en 433*septies* van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "106 tot 107/1, 196, 198, 202, 215, 217, 218, 223 tot 225, 260, 407 tot 409 van het Strafwetboek".

Art. 87. In artikel 98/26, § 2, vijfde streepje, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 18 juli 2025, worden de woorden "ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd" opgeheven.

1° Dans le § 1er, 1°, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2014, les mots "un délit ou un crime, ou une infraction équivalente prise en compte conformément à l'article 99*bis* du Code pénal" sont remplacés par les mots "une infraction» ;

2° dans le paragraphe 2, alinéa 2, les mots "le crime ou le délit a été commis" sont remplacés par les mots "l'infraction a été commise".

Art. 85. Dans l'article 98/14 de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 2025, les mots "405*ter*, 409, 417/2 à 417/4, 417/16 à 417/19, 417/24 à 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 à 417/47, 425 à 427 et 433septies du Code pénal» sont remplacés par les mots "100, 112 à 118, 120 à 126, 129, 130, 143 à 146, 151 à 155, 160, 161, 168, 170 à 174, 200, 201, 260, 333, 336 et 337 du Code pénal".

Art. 86. Dans l'article 98/19, alinéa 2, de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 2025, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le premier tiret, les mots "393 à 397, 399 à 405*quater*, 409, 410 à 410*ter*, 417/2, 417/3, 468 à 476 et 477*bis* à 477*sexies*, du Code pénal» sont remplacés par les mots "96 à 98, 101, 102, 112, 120 à 126, 195, 198, 2° en 4°, 196, 197, 200 à 202, 467, 464, 468, 469 et 471 à 473 du Code pénal" ;
2° dans le deuxième tiret, les mots "278 à 280, 324*ter*, 349, 352, 419, 420, 428, 429 et 433*septies* du Code pénal" sont remplacés par les mots " 106 à 107/1, 196, 198, 202, 215, 217, 218, 223 à 225, 260, 407 à 409 du Code pénal".

Art. 87. Dans l'article 98/26, § 2, cinquième tiret, de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 2025, les mots "s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime" sont abrogés.

Art. 88. In artikel 98/28, § 2, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 18 juli 2025, worden de volgende wijzigingen aangebracht:
1° in het tweede streepje worden de woorden **"**boek II, titel I*ter*, van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "titel 4, hoofdstuk 1, boek II, van het Strafwetboek";
2° in het derde streepje worden de woorden "417/5 tot 417/41, 417/43 tot 417/47, 417/50, 417/52, 417/54 en 417/55 van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "134 tot 149, 151 tot 168, 171 tot 174, 184 en 185 van het Strafwetboek";
3° in het vierde streepje worden de woorden "overeenkomstig de artikelen 34*ter* of 34*quater* van het Strafwetboek" opgeheven.

Art 89. In dezelfde wet wordt een titel XII*quinquies* ingevoerd, luidende: "Slotbepaling".

Art. 90. In titel XII*quinquies*, ingevoegd bij artikel 89 wordt een artikel 98/30 ingevoegd luidende:
"Art. 98/30. De verwijzingen naar artikel 50 van het Strafwetboek in de artikelen 26/1 en 95/1 worden geacht ook te verwijzen naar de artikelen *382bis*, opgeheven door de wet van 21 maart 2022, en 417/58 van het Strafwetboek voor de veroordelingen uitgesproken voor de inwerkingtreding van het Strafwetboek.

Art. 91. In artikel 109/1, eerste lid, tweede streepje, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 18 juli 2025, worden de woorden "de toekenning van de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen" vervangen door de woorden "de wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek".

Art. 88. Dans l'article 98/28, § 2, de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 2025, les modifications suivantes sont apportées:
1° dans le deuxième tiret, les mots **"livre II, titre** Ier*ter*, du Code pénal" sont remplacés par les mots "titre 4, chapitre 1er, du livre II, du Code pénal**".**
2° dans le troisième tiret, les mots «417/5 à 417/41, 417/43 à 417/47, 417/50, 417/52, 417/54 et 417/55 du Code pénal" sont remplacés par les mots " 134 à 149, 151 à 168, 171 à 174, 184 et 185 du Code pénal" ;

3° dans le quatrième tiret, les mots "; conformément aux articles 34*ter* ou 34*quater* du Code pénal" sont abrogés.

Art. 89. Dans la même loi, il est inséré un titre XII*quinquies* intitulé "Disposition finale".

Art. 90. Dans le titre XII*quinquies*, inséré par l'article 89, il est inséré un article 98/30, rédigé comme suit:
"Art. 98/30. Les références à l'article 50 du Code pénal dans les articles 26/1 et 95/1, s'entendent comme des références également aux articles 382*bis*, abrogé par la loi du 21 mars 2022, et 417/58 du Code pénal voor les condamnations prononcées avant l'entrée en vigueur du Code pénal.

Art. 91. Dans l'article 109/1, alinéa premier, deuxième tiret, de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 2025, les mots "l'octroi de la réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée" sont remplacés par les mots "la modification de la peine visée par l'article 50 du Code pénal**»**.

Afdeling 3 – Wijziging van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek

Art. 92. In artikel 38 van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek, wordt het eerste lid aangevuld met de woorden "en met uitzondering van artikelen 47, vijfde lid, 48, vierde lid, 49, zesde lid en 57, derde lid, die inwerkingtreden uiterlijk op 30 juni 2029".

HOOFDSTUK 4 – Opheffingsbepaling

Art. 93. In artikel 2 van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek, worden de artikelen 43, § 4, 44, § 4, derde lid, 45, § 3, tweede lid, en 65, § 3, tweede lid, opgeheven.

HOOFDSTUK 5 – Overgangsbepalingen

Art. 94. De volgende bepalingen zijn bij wijze van overgangsmaatregel van toepassing totdat het Wetboek van Strafuitvoering in werking treedt en uiterlijk tot 30 juni 2029:

1) De leden van de probatiecommissies die op het moment van inwerkingtreding van deze wet in functie zijn blijven hun mandaat uitoefenen onder de voorwaarden zoals vastgesteld overeenkomstig artikel 10 van de wet van 29 juni 1964 en haar uitvoeringsbesluit, zoals dit van kracht was op de dag voor de inwerkingtreding van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek.

2) De secretarissen die in functie zijn op het moment van inwerkingtreding van deze wet, blijven in functie.

3) De probatiecommissies blijven bevoegd voor de zaken die op het moment van inwerkingtreding van deze wet reeds bij hen aanhangig zijn.

Section 3 – Modification de la loi du 29 février 20242024 introduisant le livre Ier du Code pénal

Art. 92. Dans l'article 38 de la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal, l'alinéa premier est complété par les mots "et à l'exception des articles 47, alinéa 5, 48, alinéa 4, 49, alinéa 6 et 57, alinéa 3 qui entrent en vigueur au plus tard le 30 juin 2029".

CHAPITRE 4 – Dispositions abrogatoire

Art. 93. Dans l'article 2 de la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal, les articles 43, § 4, 44, § 4, alinéas 3, 45, § 3, alinéa 2, et 65, § 3, alinéa 2, sont abrogés.

CHAPITRE 5 - Dispositions transitoires

Art. 94. Les dispositions suivantes s'appliquent, à titre de mesure transitoire, jusqu'à l'entrée en vigueur du Code de l'exécution des peines et au plus tard au 30 juin 2029:

1) Les membres des commissions de probation qui sont en fonction au moment de l'entrée en vigueur de la présente loi continuent d'exercer leur mandat dans les conditions prévues conformément à l'article 10 de la loi du 29 juin 1964 et à son arrêté d'exécution, tels qu'ils étaient en vigueur la veille de l'entrée en vigueur de la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal.

2) Les secrétaires qui sont en fonction au moment de l'entrée en vigueur de cette loi, restent en fonction.

3) Les commissions de probation restent compétentes pour les affaires qui sont déjà pendantes devant elles au moment de l'entrée en vigueur de la présente loi.

4) De rechterlijke beslissingen die in kracht van gewijsde zijn getreden voor de inwerkingtreding van deze wet, maar die op moment van inwerkingtreding van deze wet nog niet aanhangig zijn gemaakt en voor dewelke de probatiecommissie bevoegd is, worden overgemaakt aan de probatiecommissie overeenkomstig de artikelen 5, § 1, derde lid, 8, § 2, eerste lid en 11, eerste lid, van deze wet. De verdere opvolging en controle verloopt overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk 2, afdeling 3 van deze wet.

5) Artikel 43, § 2, 2°, van het Strafwetboek moet worden gelezen als:

"2° een vast adres hebben waar de verplichting tot aanwezigheid wordt uitgevoerd en, vóór elke wijziging toestemming krijgen van het openbaar ministerie;".

6) Artikel 44, § 3, tweede lid, 3°, van het Strafwetboek moet worden gelezen als volgt:

"3° voor de natuurlijke personen, gevolg geven aan de oproepingen van de probatiecommissie en aan die van de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast."

7) Artikel 65, § 2, tweede lid, 3° van het Strafwetboek moet worden gelezen als volgt:

"3° Gevolg geven aan de oproepingen van de probatiecommissie en, in voorkomend geval, aan die van de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast."

8) Voor de toepassing van artikel 43, § 5, van het Strafwetboek, wordt het openbaar ministerie aangemerkt als bevoegde instantie dat handelt overeenkomstig artikel 3, § 3, van deze wet.

9) Voor de toepassing van artikel 44, § 4, van het Strafwetboek, indien de probatiestraf werd opgelegd aan een natuurlijk persoon, wordt de probatiecommissie aangemerkt als bevoegde instantie, die handelt overeenkomstig hoofdstuk 2, onderafdeling 2 van deze wet,

4) Les décisions judiciaires passées en force de chose jugée avant l'entrée en vigueur de la présente loi, mais qui n'ont pas encore été rendues pendantes à ce moment et pour lesquelles la commission de probation est compétente, sont transmises à la commission de probation conformément aux articles 5, § 1er, troisième alinéa, 8, § 2, alinéa premier, et 11, alinéa premier, de la présente loi. Le suivi et le contrôle ultérieurs se déroulent conformément aux dispositions du chapitre 2, section 3.

5) L'article 43, § 2, 2°, du Code pénal doit être lu comme:

"2° avoir une adresse fixe ou s'exécute l'obligation de présence et avant tout changement, obtenir l'autorisation du ministère public;".

6) Article 44, § 3, alinéa 2, 3°, du Code pénal doit être lu comme suit:

"3° pour les personnes physiques, donner suite aux convocations de la commission de probation et à celles du service compétent des communautés chargé de la guidance."

7) L'article 65, § 2, alinéa 2, 3°, du Code pénal doit être lu comme suit:

"3° donner suite aux convocations de la commission de probation et, le cas échéant, à celles de l'assistant de justice chargé de la guidance."

8) Pour l'application de l'article 43, § 5, du Code pénal, le ministère public est considéré comme l'autorité compétente agissant conformément à l'article 3, § 3, de la présente loi.

9) Pour l'application de l'article 44, § 4, , du Code pénal, si la peine de probation a été imposée à une personne physique, la commission de probation est considéré comme l'autorité compétente agissant conformément chapitre 2, sous-section 2 de la présente loi ;

10) Voor de toepassing van artikel 44, § 5, van het Strafwetboek, wordt het openbaar ministerie aangemerkt als bevoegde instantie die handelt overeenkomstig artikel 7, vierde lid, van deze wet.
11) Voor de toepassing van artikel 45, § 3, van het Strafwetboek wordt de probatiecommissie aangemerkt als bevoegde instantie, die handelt overeenkomstig artikel 8, §§ 1 tot 4, eerste tot derde lid, van deze wet:
12) Voor de toepassing van artikel 45, § 4, van het Strafwetboek wordt het openbaar ministerie aangemerkt als bevoegde instantie, die handelt overeenkomstig artikel 8, § 4, vierde lid, van deze wet.
13) Voor de toepassing van artikel 50, derde lid, van het Strafwetboek, ingeval deze straf is opgelegd samen met een vrijheidsbenemende straf, wordt de strafuitvoeringsrechter of, in voorkomend geval de strafuitvoeringsbank aangemerkt als bevoegde instantie, die handelt overeenkomstig de artikelen 26/1, 28, 29/1, 47, 48, 49/1 en 95/1 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten.
14) Voor de toepassing van artikel 50, derde lid, van het Strafwetboek, ingeval deze straf is opgelegd samen met een andere vrijheidsbeperkende straf, bij een vermogensstraf of indien ze overeenkomstig artikel 36, tiende lid, van het Strafwetboek is opgelegd in plaats van de hoofdstraf, wordt de strafuitvoeringsrechter aangemerkt als bevoegde instantie, die handelt overeenkomstig de artikelen 19 tot 22 van deze wet;

10) Pour l'application de l'article 44, § 5, du Code pénal, le ministère public est considéré comme l'autorité compétente agissant conformément à l'article 7, alinéa 4, de cette loi ;
11) Pour l'application de l'article 45, § 3, , du Code pénal, la commission de probation est considéré comme l'autorité compétente agissant conformément à l'article 8, §§ 1 à 4, premier alinéa au troisième alinéa, de la présente loi ;
12) Pour l'application de l'article 45, § 4, du Code pénal, le ministère public est considéré comme l'autorité compétente agissant conformément à l'article 8, § 4, alinéa 4, de la présente loi.

13) Pour l'application de l'article 50, alinéa 3, du Code pénal, lorsque cette peine est prononcé conjointement avec une peine privative de liberté, le juge de l'application des peines, ou le cas échéant, le tribunal de l'application des peines, est considéré comme l'autorité compétente agissant conformément aux articles 26/1, 28, 29/1, 47, 48, 49/1 et 95/1 de la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine.

14) Pour l'application de l'article 50, troisième alinéa, du Code pénal, lorsque cette peine est prononcée conjointement avec une autre peine restrictive de liberté, avec une peine patrimoniale ou lorsqu'elle est prononcée, conformément à l'article 36, dixième alinéa, du Code pénal, à la place d'une peine principale, le juge de l'application des peines est désigné comme l'autorité compétente, agissant conformément aux articles -19 à 22 de la présenté loi ;

15) Voor de toepassing van artikel 44, §§ 4 en 5, van het Strafwetboek, indien de probatiestraf is opgelegd aan een rechtspersoon, wordt de strafuitvoeringsrechter aangemerkt als bevoegde instantie die handelt overeenkomstig de artikelen 24 tot 30 van deze wet.

16) Voor de toepassing van artikel 56, § 4, van het Strafwetboek, wordt de strafuitvoeringsrechter aangemerkt als bevoegde instantie die handelt overeenkomstig de artikelen 31 tot 36 van deze wet.

17) Voor de toepassing van artikel 65, § 3, van het Strafwetboek wordt de probatiecommissie aangemerkt als bevoegde instantie die handelt overeenkomstig artikel 13 van deze wet.

18) Voor de toepassing van artikel 65, § 4, vierde lid, van het Strafwetboek, wordt de rechtbank van eerste aanleg van de verblijfplaats van de betrokkene of, in het geval bepaald in artikel 65, § 4, derde lid van het Strafwetboek, de politierechtbank van de plaats van het misdrijf, aangemerkt als bevoegde instantie die handelt overeenkomstig artikel 15 van deze wet;

19) Artikel 74, § 3, laatste lid, van het Strafwetboek moet worden gelezen als “wanneer het uitstel wordt herroepen in toepassing van artikel 65, § 4, tweede, derde en vierde lid, begint de verjaring te lopen vanaf de datum van het herroepingsarrest of vanaf de dag waarop het herroepingsvonnis niet langer met hoger beroep kan worden aangevochten”.

15) Pour l’application des articles 44, §§ 4 et 5, du Code pénal, si la peine de probation a été imposée à une personne morale, , le juge de l’application est considéré comme l’autorité compétente agissant conformément aux articles 24 à 30 de la présente loi.

16) Pour l’application de l’article 56, § 3, du Code pénal, le juge de l’application est considéré comme l’autorité compétente agissant conformément aux articles 31 à 36 de la présente loi.

17) Pour l’application de l’article 65, § 3, du Code pénal, la commission de probation est considéré comme l’autorité compétente agissant conformément à l’article 13 de cette loi.

18) Pour l’application de l’article 65, § 4, alinéa 4, du Code pénal, le tribunal de première instance de la résidence de la personne concernée ou, dans le cas prévu à l’article 65, § 4, alinéa 3, du Code pénal, le tribunal de police du lieu de l’infraction, est considéré comme l’autorité compétente agissant conformément à l’article 15 de cette loi ;

19) L’article 74, § 3, dernier alinéa, du Code pénal doit être lu comme “si le sursis est révoqué par application de l’article 65, § 4, alinéa 3, la prescription prend cours à compter de la date de l’arrêt de révocation ou à compter du jour où le jugement de révocation ne peut plus être attaqué par la voie de l’appel”.

HOOFDSTUK 6 – Inwerkingtreding

Art. 95. Deze wet treedt in werking op 8 april 2026, met uitzondering van artikel 93 dat in werking treedt op 7 april 2026.

CHAPITRE 6 – Entrée en vigueur

Art. 96. La présente loi entre en vigueur le 8 avril 2026, à l'exception de l'article 93 qui entre en vigueur le 7 avril 2026.

Regelgevingsimpactanalyse

RiA-AiR

:: Vul het formulier bij voorkeur online in ria-air.fed.be
:: Contacteer de helpdesk indien nodig ria-air@premier.fed.be
:: Raadpleeg de handleiding, de FAQ, enz. www.vereenvoudiging.be

Beschrijvende fiche

Auteur .a.

Bevoegd regeringslid	Minister van Justitie
Contactpersoon beleidscel (naam, e-mail, tel. nr.)	Ward Yperman, ward.yperman@Verlinden.belgium, tel. 476 64 49 59
Overheidsdienst	FOD Justitie
Contactpersoon overheidsdienst (naam, e-mail, tel. nr.)	Vicky De Souter, vicky.desouter@just.fgov.be, tel. 02/542.68.37

Ontwerp .b.

Titel van het ontwerp van regelgeving	Voorontwerp van wet betreffende de regeling van een tijdelijk wettelijk kader inzake de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht, de probatiestraf, de werkstraf, de probatieopschorting, het uitstel en het probatie-uitstel, de bijkomende straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek en bepaalde straffen opgelegd aan rechtspersonen en tot wijziging van het Wetboek van strafvordering en de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten met het oog op de inwerkingtreding van het nieuw Strafwetboek
Korte beschrijving van het ontwerp van regelgeving met vermelding van de oorsprong (verdrag, richtlijn, samenwerkingsakkoord, actualiteit, …), de beoogde doelen van uitvoering.	Dit wetsontwerp beoogt enerzijds een tijdelijk kader in te stellen voor de uitvoering van bepaalde straffen met het oog op de inwerkingtreding van het nieuw Strafwetboek, anderzijds maar eveneens in het kader van de strafuitvoering omvat het ook een aantal wijzigingsbepalingen teneinde de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten te aligneren op het nieuwe Strafwetboek. Hiertoe moet ook het Wetboek van strafvordering worden gewijzigd.
Impactanalyses reeds uitgevoerd	☐ Ja ☒ Nee Indien ja, gelieve een kopie bij te voegen of de referentie van het document te vermelden: _ _

Raadpleging over het ontwerp van regelgeving .c.

Verplichte, facultatieve of informele raadplegingen:	**Advies IF, akkoord Minister van Budget, advies Raad van State, advies Gegevensbeschermingsautoriteit, Interministeriële Conferentie Justitiehuizen, College procureurs generaal, College van de hoven en rechtbanken**

Bronnen gebruikt om de impactanalyse uit te voeren .d.

Statistieken, referentiedocumenten,
organisaties en contactpersonen:

Datum van beëindiging van de impactanalyse .e.

26 november 2025

Welke impact heeft het ontwerp van regelgeving op deze 21 thema's?

>

Een ontwerp van regelgeving zal meestal slechts impact hebben op enkele thema's.

Een niet-exhaustieve lijst van trefwoorden is gegeven om de inschatting van elk thema te vergemakkelijken.

Indien er een **positieve en/of negatieve impact** is, **leg deze uit** (gebruik indien nodig trefwoorden) en vermeld welke maatregelen worden genomen om de eventuele negatieve effecten te verlichten/te compenseren.

Voor de thema's 3, 10, 11 en 21, worden meer gedetailleerde vragen gesteld.

Raadpleeg de handleiding of contacteer de helpdesk ria-air@premier.fed.be indien u vragen heeft.

Kansarmoedebestrijding .1.

Menswaardig minimuminkomen, toegang tot kwaliteitsvolle diensten, schuldenoverlast, risico op armoede of sociale uitsluiting (ook bij minderjarigen), ongeletterdheid, digitale kloof.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact

Gelijke Kansen en sociale cohesie .2.

Non-discriminatie, gelijke behandeling, toegang tot goederen en diensten, toegang tot informatie, tot onderwijs en tot opleiding, loonkloof, effectiviteit van burgerlijke, politieke en sociale rechten (in het bijzonder voor kwetsbare bevolkingsgroepen, kinderen, ouderen, personen met een handicap en minderheden).

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact

Gelijkheid van vrouwen en mannen .3.

Toegang van vrouwen en mannen tot bestaansmiddelen: inkomen, werk, verantwoordelijkheden, gezondheid/zorg/welzijn, veiligheid, opleiding/kennis/vorming, mobiliteit, tijd, vrije tijd, etc.

Uitoefening door vrouwen en mannen van hun fundamentele rechten: burgerlijke, sociale en politieke rechten.

1. Op welke personen heeft het ontwerp (rechtstreeks of onrechtstreeks) een impact en wat is de naar geslacht uitgesplitste samenstelling van deze groep(en) van personen?

   Indien geen enkele persoon betrokken is, leg uit waarom.

   Het voorontwerp betreft alle justitiabelen

↓ Indien er personen betrokken zijn, beantwoord dan vraag 2.

2. Identificeer de eventuele verschillen in de respectieve situatie van vrouwen en mannen binnen de materie waarop het ontwerp van regelgeving betrekking heeft.

   Geen verschil.

↓ Indien er verschillen zijn, beantwoord dan vragen 3 en 4.

3. Beperken bepaalde van deze verschillen de toegang tot bestaansmiddelen of de uitoefening van fundamentele rechten van vrouwen of mannen (problematische verschillen)? [J/N] > Leg uit

   – –

4. Identificeer de positieve en negatieve impact van het ontwerp op de gelijkheid van vrouwen en mannen, rekening houdend met de voorgaande antwoorden?

   – –

↓ Indien er een negatieve impact is, beantwoord dan vraag 5.

5. Welke maatregelen worden genomen om de negatieve impact te verlichten / te compenseren?

RIA-formulier - v2 - okt. 2014

Gezondheid .4.

Gezondheid .4.

Toegang tot kwaliteitsvolle gezondheidszorg, efficiëntie van het zorgaanbod, levensverwachting in goede gezondheid, behandelingen van chronische ziekten (bloedvatenziekten, kankers, diabetes en chronische ademhalingsziekten), gezondheidsdeterminanten (sociaaleconomisch niveau, voeding, verontreinigingen), levenswaarden.

Toegang tot kwaliteitsvolle gezondheidszorg, efficiëntie van het zorgaanbod, levensverwachting in goede gezondheid, behandelingen van chronische ziekten (bloedvatenziekten, kankers, diabetes en chronische ademhalingsziekten), gezondheidsdeterminanten (sociaaleconomisch niveau, voeding, verontreinigingen), levenswaarden.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

Werkgelegenheid .5.

Werkgelegenheid .5.

Toegang tot de arbeidsmarkt, kwaliteitsvolle banen, werkloosheid, zwartwerk, arbeids- en ontslagomstandigheden, loopbaan, arbeidstijd, welzijn op het werk, arbeidsongevallen, beroepsziekten, evenwicht privé- en beroepsleven, gepaste verloning, mogelijkheid tot beroepsopleiding, collectieve arbeidsverhoudingen.

Toegang tot de arbeidsmarkt, kwaliteitsvolle banen, werkloosheid, zwartwerk, arbeids- en ontslagomstandigheden, loopbaan, arbeidstijd, welzijn op het werk, arbeidsongevallen, beroepsziekten, evenwicht privé- en beroepsleven, gepaste verloning, mogelijkheid tot beroepsopleiding, collectieve arbeidsverhoudingen.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

Consumptie- en productiepatronen .6.

Consumptie- en productiepatronen .6.

Prijsstabiliteit of -voorzienbaarheid, inlichting en bescherming van de consumenten, doeltreffend gebruik van hulpbronnen, evaluatie en integratie van (sociale- en milieu-) externaliteiten gedurende de hele levenscyclus van de producten en diensten, beheerpatronen van organisaties.

Prijsstabiliteit of -voorzienbaarheid, inlichting en bescherming van de consumenten, doeltreffend gebruik van hulpbronnen, evaluatie en integratie van (sociale- en milieu-) externaliteiten gedurende de hele levenscyclus van de producten en diensten, beheerpatronen van organisaties.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

Economische ontwikkeling .7.

Economische ontwikkeling .7.

Oprichting van bedrijven, productie van goederen en diensten, arbeidsproductiviteit en productiviteit van hulpbronnen/grondstoffen, competitiviteitsfactoren, toegang tot de markt en tot het beroep, markttransparantie, toegang tot overheidsopdrachten, internationale handels- en financiële relaties, balans import/export, ondergrondse economie, bevoorradingszekerheid van zowel energiebronnen als minerale en organische hulpbronnen.

Oprichting van bedrijven, productie van goederen en diensten, arbeidsproductiviteit en productiviteit van hulpbronnen/grondstoffen, competitiviteitsfactoren, toegang tot de markt en tot het beroep, markttransparantie, toegang tot overheidsopdrachten, internationale handels- en financiële relaties, balans import/export, ondergrondse economie, bevoorradingszekerheid van zowel energiebronnen als minerale en organische hulpbronnen.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

Investeringen .8.

Investeringen .8.

Investeringen in fysiek (machines, voertuigen, infrastructuren), technologisch, intellectueel (software, onderzoek en ontwikkeling) en menselijk kapitaal, nettoinvesteringscijfer in procent van het bbp.

Investeringen in fysiek (machines, voertuigen, infrastructuren), technologisch, intellectueel (software, onderzoek en ontwikkeling) en menselijk kapitaal, nettoinvesteringscijfer in procent van het bbp.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

Onderzoek en ontwikkeling .9.

Onderzoek en ontwikkeling .9.

Mogelijkheden betreffende onderzoek en ontwikkeling, innovatie door de invoering en de verspreiding van nieuwe productiemethodes, nieuwe ondernemingspraktijken of nieuwe producten en diensten, onderzoeks- en ontwikkelingsuitgaven.

Mogelijkheden betreffende onderzoek en ontwikkeling, innovatie door de invoering en de verspreiding van nieuwe productiemethodes, nieuwe ondernemingspraktijken of nieuwe producten en diensten, onderzoeks- en ontwikkelingsuitgaven.

4/ 7

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

Kmo's .10.

Impact op de ontwikkeling van de kmo's.

1. Welke ondernemingen zijn rechtstreeks of onrechtstreeks betrokken?
   Beschrijf de sector(en), het aantal ondernemingen, het % kmo's (< 50 werknemers), waaronder het % micro-ondernemingen (< 10 werknemers).
   Indien geen enkele onderneming betrokken is, leg uit waarom.
   Ingeval de rechtspersoon veroordeeld is tot een probatiestraf, een dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap of een verbod om een activiteit die deel uitmaakt van het voorwerp uit te oefenen, zal deze onder de wettelijke bepalingen van dit voorontwerp vallen voor wat betreft de uitvoering van deze straf.

↓ Indien er kmo's betrokken zijn, beantwoord dan vraag 2.

2. Identificeer de positieve en negatieve impact van het ontwerp op de kmo's.
   N.B. De impact op de administratieve lasten moet bij thema 11 gedetailleerd worden.

   _ _

↓ Indien er een negatieve impact is, beantwoord dan vragen 3 tot 5.

3. Is deze impact verhoudingsgewijs zwaarder voor de kmo's dan voor de grote ondernemingen? [J/N] > Leg uit

   _ _

4. Staat deze impact in verhouding tot het beoogde doel? [J/N] > Leg uit

   _ _

5. Welke maatregelen worden genomen om de negatieve impact te verlichten / te compenseren?

   _ _

Administratieve lasten .11.

Verlaging van de formaliteiten en administratieve verplichtingen die direct of indirect verbonden zijn met de uitvoering, de naleving en/of de instandhouding van een recht, een verbod of een verplichting.

↓ Indien burgers (zie thema 3) en/of ondernemingen (zie thema 10) betrokken zijn, beantwoord dan volgende vragen.

1. Identificeer, per betrokken doelgroep, de nodige formaliteiten en verplichtingen voor de toepassing van de regelgeving.
   Indien er geen enkele formaliteiten of verplichtingen zijn, leg uit waarom.

   a. b.

   ↓ Indien er formaliteiten en/of verplichtingen zijn in de huidige* regelgeving, beantwoord dan vragen 2a tot 4a.

   ↓ Indien er formaliteiten en/of verplichtingen zijn in het ontwerp van regelgeving**, beantwoord dan vragen 2b tot 4b.

2. Welke documenten en informatie moet elke betrokken doelgroep verschaffen?

   a. _ _* b.

3. Hoe worden deze documenten en informatie, per betrokken doelgroep, ingezameld?

   a. b.

4. Welke is de periodiciteit van de formaliteiten en verplichtingen, per betrokken doelgroep?

   a. _ _* b.

5. Welke maatregelen worden genomen om de eventuele negatieve impact te verlichten / te compenseren?

   _ _

Energie .12.

Energiemix (koolstofarm, hernieuwbaar, fossiel), gebruik van biomassa (hout, biobrandstoffen), energie-efficiëntie, energieverbruik van de industrie, de dienstensector, de transportsector en de huishoudens, bevoorradingszekerheid, toegang tot energiediensten en -goederen.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

Mobiliteit .13.

Transportvolume (aantal afgelegde kilometers en aantal voertuigen), aanbod van gemeenschappelijk personenvervoer, aanbod van wegen, sporen en zee- en binnenvaart voor goederenvervoer, verdeling van de vervoerswijzen (modal shift), veiligheid, verkeersdichtheid.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

_ _

Voeding .14.

Toegang tot veilige voeding (kwaliteitscontrole), gezonde en voedzame voeding, verspilling, eerlijke handel.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

_ _

Klimaatverandering .15.

Uitstoot van broeikasgassen, aanpassingsvermogen aan de gevolgen van de klimaatverandering, veerkracht, energie overgang, hernieuwbare energiebronnen, rationeel energiegebruik, energie-efficiëntie, energieprestaties van gebouwen, winnen van koolstof.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

_ _

Natuurlijke hulpbronnen .16.

Efficiënt beheer van de hulpbronnen, recyclage, hergebruik, waterkwaliteit en -consumptie (oppervlakte- en grondwater, zeeën en oceanen), bodemkwaliteit en -gebruik (verontreiniging, organisch stofgehalte, erosie, drooglegging, overstromingen, verdichting, fragmentatie), ontbossing.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

_ _

Buiten- en binnenlucht .17.

Luchtkwaliteit (met inbegrip van de binnenlucht), uitstoot van verontreinigende stoffen (chemische of biologische agentia: methaan, koolwaterstoffen, oplosmiddelen, SOX, NOX, NH3), fijn stof.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

_ _

Biodiversiteit .18.

Graad van biodiversiteit, stand van de ecosystemen (herstelling, behoud, valorisatie, beschermde zones), verandering en fragmentatie van de habitatten, biotechnologieën, uitvindingsoctrooien in het domein van de biologie, gebruik van genetische hulpbronnen, diensten die de

ecosystemen leveren (water- en luchtzuivering, enz.), gedomesticeerde of gecultiveerde soorten, invasieve uitheemse soorten, bedreigde soorten.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

_ _

Hinder .19.

Geluids-, geur- of visuele hinder, trillingen, ioniserende, niet-ioniserende en elektromagnetische stralingen, lichtoverlast.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

_ _

Overheid .20.

Democratische werking van de organen voor overleg en beraadslaging, dienstverlening aan gebruikers, klachten, beroep, protestbewegingen, wijze van uitvoering, overheidsinvesteringen.

☐ Positieve impact ☐ Negatieve impact ↓ Leg uit. ☒ Geen impact.

Beleidscoherentie ten gunste van ontwikkeling .21.

Inachtneming van de onbedoelde neveneffecten van de Belgische beleidsmaatregelen op de belangen van de ontwikkelingslanden.

1. Identificeer de eventuele rechtstreekse of onrechtstreekse impact van het ontwerp op de ontwikkelingslanden op het vlak van:

   - o voedselveiligheid
   - o gezondheid en toegang tot geneesmiddelen
   - o waardig werk
   - o lokale en internationale handel
   - o inkomens en mobilisering van lokale middelen (taxatie)
   - o mobiliteit van personen
   - o leefmilieu en klimaatverandering (mechanismen voor schone ontwikkeling)
   - o vrede en veiligheid

   Indien er geen enkel ontwikkelingsland betrokken is, leg uit waarom.

   Het voorontwerp van wet heeft geen specifieke impact ten aanzien van de ontwikkelingslanden.

↓ Indien er een positieve en/of negatieve impact is, beantwoord dan vraag 2.

2. Verduidelijk de impact per regionale groepen of economische categorieën (eventueel landen oplijsten). Zie bijlage

_ _

↓ Indien er een negatieve impact is, beantwoord dan vraag 3.

3. Welke maatregelen worden genomen om de negatieve impact te verlichten / te compenseren?

_ _

Analyse d'impact de la réglementation

RiA-AiR

:: Remplissez de préférence le formulaire en ligne ria-air.fed.be
:: Contactez le Helpdesk si nécessaire ria-air@premier.fed.be
:: Consultez le manuel, les FAQ, etc. www.simplification.be

Fiche signalétique

Auteur .a.

Membre du gouvernement compétent	Ministre de la Justice
Contact cellule stratégique (nom, email, tél.)	Ward Yperman, ward.yperman@Verlinden.belgium.be, tél. 476 64 49 59
Administration	SPF Justice
Contact administration (nom, email, tél.)	Vicky De Souter, vicky.desouter@just.fgov.be, tél. 02 542 68 37

Projet .b.

Titre du projet de réglementation	Avant-projet de loi relatif à la réglementation d'un cadre temporaire de l'exécution de la peine sous surveillance électronique, la peine de probation, la peine de travail, la suspension probatoire, le sursis et le sursis probatoire, la peine accessoire visée par l'article 50 du Code pénal et certaines peines prononcés à l'égard des personnes morales et modifiant le Code d'instruction criminelle et la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine, en vue de l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal	
Description succincte du projet de réglementation en mentionnant l'origine réglementaire (traités, directive, accord de coopération, actualité, …), les objectifs poursuivis et la mise en œuvre.	Le présent avant-projet de loi vise, d'une part, à établir un cadre temporaire pour l'exécution de certaines peines en vue de l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal, et d'autre part, également dans le cadre de l'exécution des peines, il contient un certain nombre de dispositions modificatives afin d'aligner la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des condamnés à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution des peines sur le nouveau Code pénal. A cette fin, le Code d'instruction criminelle doit également être modifié.	
Analyses d'impact déjà réalisées	☐ Oui ☒ Non	Si oui, veuillez joindre une copie ou indiquer la référence du document : _ _

Consultations sur le projet de réglementation .c.

Consultations obligatoires, facultatives ou informelles :	**Avis IF, accords du Ministre du Budget, avis du Conseil d'Etat, Autorité de protection des donnees, Conférence Interministerielle Maisons de Justice, Collège procureurs généraux, Collège des cours et tribunaux**

Sources utilisées pour effectuer l'analyse d'impact .d.

Statistiques, documents de référence,
organisations et personnes de référence :

Date de finalisation de l'analyse d'impact .e.

26 november 2025

Quel est l'impact du projet de réglementation sur ces 21 thèmes ?

>

Un projet de réglementation aura généralement des impacts sur un nombre limité de thèmes.

Une liste non exhaustive de mots-clés est présentée pour faciliter l'appréciation de chaque thème.

S'il y a des **impacts positifs et/ou négatifs, expliquez-les** (sur base des mots-clés si nécessaire) et indiquez les mesures prises pour alléger/compenser les éventuels impacts négatifs.

Pour les thèmes 3, 10, 11 et 21, des questions plus approfondies sont posées.

Consultez le manuel ou contactez le helpdesk ria-air@premier.fed.be pour toute question.

Lutte contre la pauvreté .1.

Revenu minimum conforme à la dignité humaine, accès à des services de qualité, surendettement, risque de pauvreté ou d'exclusion sociale (y compris chez les mineurs), illettrisme, fracture numérique.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

Égalité des chances et cohésion sociale .2.

Non-discrimination, égalité de traitement, accès aux biens et services, accès à l'information, à l'éducation et à la formation, écart de revenu, effectivité des droits civils, politiques et sociaux (en particulier pour les populations fragilisées, les enfants, les personnes âgées, les personnes handicapées et les minorités).

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

Égalité entre les femmes et les hommes .3.

Accès des femmes et des hommes aux ressources : revenus, travail, responsabilités, santé/soins/bien-être, sécurité, éducation/savoir/formation, mobilité, temps, loisirs, etc.

Exercice des droits fondamentaux par les femmes et les hommes : droits civils, sociaux et politiques.

1. Quelles personnes sont concernées (directement et indirectement) par le projet et quelle est la composition sexuée de ce(s) groupe(s) de personnes ?

   Si aucune personne n'est concernée, expliquez pourquoi.

   Le projet concerne tous les justiciables.

↓ Si des personnes sont concernées, répondez à la question 2.

2. Identifiez les éventuelles différences entre la situation respective des femmes et des hommes dans la matière relative au projet de réglementation.

   Pas de différence.

↓ S'il existe des différences, répondez aux questions 3 et 4.

3. Certaines de ces différences limitent-elles l'accès aux ressources ou l'exercice des droits fondamentaux des femmes ou des hommes (différences problématiques) ? [O/N] > Expliquez

   _ _

4. Compte tenu des réponses aux questions précédentes, identifiez les impacts positifs et négatifs du projet sur l'égalité des femmes et les hommes.

   _ _

↓ S'il y a des impacts négatifs, répondez à la question 5.

5. Quelles mesures sont prises pour les alléger / compenser les impacts négatifs ?

   _ _

Santé .4.

Accès aux soins de santé de qualité, efficacité de l'offre de soins, espérance de vie en bonne santé, traitements des maladies chroniques (maladies cardiovasculaires, cancers, diabètes et maladies respiratoires chroniques), déterminants de la santé (niveau socio-économique, alimentation, pollution), qualité de la vie.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

Emploi .5.

Accès au marché de l'emploi, emplois de qualité, chômage, travail au noir, conditions de travail et de licenciement, carrière, temps de travail, bien-être au travail, accidents de travail, maladies professionnelles, équilibre vie privée - vie professionnelle, rémunération convenable, possibilités de formation professionnelle, relations collectives de travail.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

_ _

Modes de consommation et production .6.

Stabilité/prévisibilité des prix, information et protection du consommateur, utilisation efficace des ressources, évaluation et intégration des externalités (environnementales et sociales) tout au long du cycle de vie des produits et services, modes de gestion des organisations.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

_ _

Développement économique .7.

Création d'entreprises, production de biens et de services, productivité du travail et des ressources/matières premières, facteurs de compétitivité, accès au marché et à la profession, transparence du marché, accès aux marchés publics, relations commerciales et financières internationales, balance des importations/exportations, économie souterraine, sécurité d'approvisionnement des ressources énergétiques, minérales et organiques.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

_ _

Investissements .8.

Investissements en capital physique (machines, véhicules, infrastructures), technologique, intellectuel (logiciel, recherche et développement) et humain, niveau d'investissement net en pourcentage du PIB.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

_ _

Recherche et développement .9.

Opportunités de recherche et développement, innovation par l'introduction et la diffusion de nouveaux modes de production, de nouvelles pratiques d'entreprises ou de nouveaux produits et services, dépenses de recherche et de développement.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

_ _

PME .10.

Impact sur le développement des PME.

1. Quelles entreprises sont directement et indirectement concernées ?
   Détaillez le(s) secteur(s), le nombre d'entreprises, le % de PME (< 50 travailleurs) dont le % de micro-entreprise (< 10 travailleurs).
   Si aucune entreprise n'est concernée, expliquez pourquoi.

   Dans le cas qu'une personne morale est condamné à une peine de probation, une peine de prestation en faveur de la communauté ou une interdiction d'exercer une activité relevant de l'objet, les dispositions de cette loi s'appliqueront en ce qui concerne l'exécution de ces peines.

↓ Si des PME sont concernées, répondez à la question 2.

2. Identifiez les impacts positifs et négatifs du projet sur les PME.
   N.B. Les impacts sur les charges administratives doivent être détaillés au thème 11.

   _ _

↓ S'il y a un impact négatif, répondez aux questions 3 à 5.

3. Ces impacts sont-ils proportionnellement plus lourds sur les PME que sur les grandes entreprises ? [O/N] > Expliquez

   _ _

4. Ces impacts sont-ils proportionnels à l'objectif poursuivi ? [O/N] > Expliquez

   _ _

5. Quelles mesures sont prises pour les alléger / compenser les impacts négatifs ?

   _ _

Charges administratives .11.

Réduction des formalités et des obligations administratives liées directement ou indirectement à l'exécution, au respect et/ou au maintien d'un droit, d'une interdiction ou d'une obligation.

↓ Si des citoyens (cf. thème 3) et/ou des entreprises (cf. thème 10) sont concernés, répondez aux questions suivantes.

1. Identifiez, par groupe concerné, les formalités et les obligations nécessaires à l'application de la réglementation.
   S'il n'y a aucune formalité ou obligation, expliquez pourquoi.

   a. b.

↓ S'il y a des formalités et des obligations dans la réglementation actuelle*, répondez aux questions 2a à 4a.

↓ S'il y a des formalités et des obligations dans la réglementation en projet**, répondez aux questions 2b à 4b.

2. Quels documents et informations chaque groupe concerné doit-il fournir ?

   a. _ _* b.

3. Comment s'effectue la récolte des informations et des documents, par groupe concerné ?

   a. _ _* b.

4. Quelle est la périodicité des formalités et des obligations, par groupe concerné ?

   a. _ _* b.

5. Quelles mesures sont prises pour alléger / compenser les éventuels impacts négatifs ?

   _ _

Énergie .12.

Mix énergétique (bas carbone, renouvelable, fossile), utilisation de la biomasse (bois, biocarburants), efficacité énergétique, consommation d'énergie de l'industrie, des services, des transports et des ménages, sécurité d'approvisionnement, accès aux biens et services énergétiques.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

Mobilité .13.

Volume de transport (nombre de kilomètres parcourus et nombre de véhicules), offre de transports collectifs, offre routière, ferroviaire, maritime et fluviale pour les transports de marchandises, répartitions des modes de transport (modal shift), sécurité, densité du trafic.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

– –

Alimentation .14.

Accès à une alimentation sûre (contrôle de qualité), alimentation saine et à haute valeur nutritionnelle, gaspillages, commerce équitable.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

– –

Changements climatiques .15.

Émissions de gaz à effet de serre, capacité d'adaptation aux effets des changements climatiques, résilience, transition énergétique, sources d'énergies renouvelables, utilisation rationnelle de l'énergie, efficacité énergétique, performance énergétique des bâtiments, piégeage du carbone.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

– –

Ressources naturelles .16.

Gestion efficiente des ressources, recyclage, réutilisation, qualité et consommation de l'eau (eaux de surface et souterraines, mers et océans), qualité et utilisation du sol (pollution, teneur en matières organiques, érosion, assèchement, inondations, densification, fragmentation), déforestation.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

– –

Air intérieur et extérieur .17.

Qualité de l'air (y compris l'air intérieur), émissions de polluants (agents chimiques ou biologiques : méthane, hydrocarbures, solvants, SOx, NOx, NH3), particules fines.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

– –

Biodiversité .18.

Niveaux de la diversité biologique, état des écosystèmes (restauration, conservation, valorisation, zones protégées) , altération et fragmentation des habitats, biotechnologies, brevets d'invention sur la matière biologique, utilisation des ressources génétiques, services rendus par les écosystèmes (purification de l'eau et de l'air, …), espèces domestiquées ou cultivées, espèces exotiques envahissantes, espèces menacées.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

– –

Nuisances .19.

Nuisances sonores, visuelles ou olfactives, vibrations, rayonnements ionisants, non ionisants et électromagnétiques, nuisances lumineuses.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

_ _

Autorités publiques .20.

Fonctionnement démocratique des organes de concertation et consultation, services publics aux usagers, plaintes, recours, contestations, mesures d'exécution, investissements publics.

☐ Impact positif ☐ Impact négatif ↓ Expliquez. ☒ Pas d'impact

Cohérence des politiques en faveur du développement .21.

Prise en considération des impacts involontaires des mesures politiques belges sur les intérêts des pays en développement.

1. Identifiez les éventuels impacts directs et indirects du projet sur les pays en développement dans les domaines suivants :

   - o sécurité alimentaire
   - o santé et accès aux médicaments
   - o travail décent
   - o commerce local et international
   - o revenus et mobilisations de ressources domestiques (taxation)
   - o mobilité des personnes
   - o environnement et changements climatiques (mécanismes de développement propre)
   - o paix et sécurité

   Expliquez si aucun pays en développement n'est concerné.

   L'avant-projet de loi n'a pas d'impact spécifique par rapport aux pays en voie de développement.

↓ S'il y a des impacts positifs et/ou négatifs, répondez à la question 2.

2. Précisez les impacts par groupement régional ou économique (lister éventuellement les pays). Cf. manuel

_ _

↓ S'il y a des impacts négatifs, répondez à la question 3.

3. Quelles mesures sont prises pour les alléger / compenser les impacts négatifs ?

_ _

ADVIES VAN DE RAAD VAN STATE NR. 78.664/16 VAN 23 JANUARI 2026

Op 15 december 2025 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de minister van Justitie verzocht binnen een termijn van dertig dagen een advies te verstrekken over een voorontwerp van wet 'betreffende de regeling van een tijdelijk wettelijk kader inzake de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht, de probatiestraf, de werkstraf, de probatieopschorting, het uitstel en het probatie-uitstel, de bijkomende straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek en bepaalde straffen opgelegd aan rechtspersonen en tot wijziging van het Wetboek van strafvordering en de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten met het oog op de inwerkingtreding van het nieuw Strafwetboek'.

Het voorontwerp is door de zestiende kamer onderzocht op 8 januari 2026. De kamer was samengesteld uit Wouter Pas, kamervoorzitter, Toon Moonen en Annelies D'Espallier, staatsraden, Jan Velaers en Johan Put, assessoren, en Greet Verberckmoes en Ilse anné, griffiers.

Het verslag is uitgebracht door Barbara Speybrouck, eerste auditeur, en Peter Schollen, auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Wouter Pas, kamervoorzitter.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 23 januari 2026.

*

Strekking van het voorontwerp

1. Het om advies voorgelegde voorontwerp van wet strekt ertoe een wettelijk kader te creëren op basis waarvan de straf onder elektronisch toezicht, de probatiestraf, de werkstraf, de probatie-opschorting, het probatie-uitstel, het verblijfs-, plaats- en contactverbod, alsook de aan rechtspersonen opgelegde probatiestraf en dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, nog kunnen worden uitgevoerd na inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek (hierna ook: nieuw Sw.).

2. Op 8 april 2026 treedt het nieuwe Strafwetboek in werking.[1] Op dat ogenblik zullen ook het bestaande Strafwetboek en de wet van 29 juni 1964 'betreffende de opschorting, het

[1] Zie artikel 38 van de wet van 29 februari 2024 'tot invoering van boek I van het Strafwetboek' en artikel 119 van de wet van 29 februari 2024 'tot invoering van boek II van het Strafwetboek'.

AVIS DU CONSEIL D'ÉTAT N° 78.664/16 DU 23 JANVIER 2026

Le 15 décembre 2025, le Conseil d'État, section de législation, a été invité par la ministre de la Justice à communiquer un avis dans un délai de trente jours, sur un avant-projet de loi 'relatif à la réglementation d'un cadre temporaire de l'exécution de la peine sous surveillance électronique, la peine de probation, la peine de travail, la suspension probatoire, le sursis et le sursis probatoire, la peine accessoire visée à l'article 50 du Code pénal et certaines peines prononcées à l'égard des personnes morales et modifiant le Code d'instruction criminelle la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine, en vue de l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal'.

L'avant-projet a été examiné par la seizième chambre le 8 janvier 2026. La chambre était composée de Wouter Pas, président de chambre, Toon Moonen et Annelies D'Espallier, conseillers d'État, Jan Velaers et Johan Put, assesseurs, et Greet Verberckmoes et Ilse anné, greffiers.

Le rapport a été présenté par Barbara Speybrouck, premier auditeur, et Peter Schollen, auditeur.

La concordance entre la version française et la version néerlandaise de l'avis a été vérifiée sous le contrôle de Wouter Pas, président de chambre.

L'avis, dont le texte suit, a été donné le 23 janvier 2026.

*

Portée de l'avant-projet

1. L'avant-projet de loi soumis pour avis a pour objet de créer un cadre légal sur la base duquel la peine sous surveillance électronique, la peine de probation, la peine de travail, la suspension probatoire, le sursis probatoire, l'interdiction de résidence, de lieu et de contact, ainsi que la peine de probation imposée à des personne morales et la peine de prestation en faveur de la communauté peuvent encore être exécutés après l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal (ci-après aussi: le nouveau C. pén.).

2. Le nouveau Code pénal entre en vigueur le 8 avril 2026[1]. À cette date, le Code pénal existant et la loi du 29 juin 1964 'concernant la suspension, le sursis et la probation' (ci-après:

[1] Voir l'article 38 de la loi du 29 février 2024 'introduisant le livre Ier du Code pénal' et l'article 119 de la loi du 29 février 2024 'introduisant le livre II du Code pénal'.

uitstel en de probatie' (hierna: Probatiewet) opgeheven worden.[2] Zowel het Strafwetboek als de Probatiewet bevatten een aantal bepalingen over de uitvoering van bepaalde straffen of bestraffingsmodaliteiten, die in het nieuwe Strafwetboek niet, of niet volledig, hernomen worden. Als gevolg hiervan zou er bij de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek voor de uitvoering van die straffen en bestraffingsmodaliteiten geen wettelijk kader zijn, ofwel omdat het bestaande kader wordt opgeheven zonder vervangen te zijn door een nieuw kader, ofwel omdat het door het nieuwe Strafwetboek veronderstelde nieuwe kader nog niet ontwikkeld werd.

Om dit te vermijden, beoogt het voorontwerp, aldus de memorie van toelichting, zo veel mogelijk de bestaande situatie te bestendigen. Deze regeling wordt in het opschrift "tijdelijk" genoemd omdat ze slechts zou gelden tot de inwerkingtreding van een nieuw Strafuitvoeringswetboek. De stellers van het voorontwerp willen niet vooruitlopen op de daarin te maken inhoudelijke keuzes.

3.1. Aldus wordt in het voorontwerp de inwerkingtreding uitgesteld van een aantal bepalingen van het nieuwe Strafwetboek die nieuwe uitvoeringsmodaliteiten invoeren voor bestaande straffen (afdeling 3 van hoofdstuk 3 van het voorontwerp).

De thans geldende bepalingen in verband met de strafuitvoering in het Strafwetboek en de Probatiewet, die met de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek zullen worden opgeheven, worden zo veel mogelijk hernomen als autonome bepalingen (afdelingen 2, 3 en 4 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp). Hierbij worden weliswaar enkele technische aanpassingen doorgevoerd in het licht van het nieuwe Strafwetboek, maar de basiskeuzes omtrent welke organen zullen instaan voor welke aspecten van de strafuitvoering worden overgenomen uit het huidige recht.

---

2 Zie wat het Strafwetboek betreft thans nog artikel 35,1°, van de wet van 29 februari 2024 'tot invoering van boek I van het Strafwetboek' en artikel 118, 1°, van de wet van 29 februari 2024 'tot invoering van boek II van het Strafwetboek', die echter zouden worden opgeheven bij de artikelen 100 en 101 van het in de Kamer van volksvertegenwoordigers hangende wetsontwerp 'tot wijziging van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek en de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek II van het Strafwetboek' (*Parl.St.* Kamer 2025-26, nr. 56-1160/1). In de opheffing van het Strafwetboek wordt echter opnieuw voorzien in artikel 126, 4°, van het eveneens in de Kamer van volksvertegenwoordigers hangende wetsontwerp 'houdende harmonisatie van de geldende wetsbepalingen van Justitie met het Strafwetboek van 29 februari 2024 (I)' (*Parl.St.* Kamer 2025-26, nr. 56-1182/1).
Zie wat de Probatiewet betreft thans nog artikel 35, 5°, van de wet van 29 februari 2024 'tot invoering van boek I van het Strafwetboek', dat echter zou worden opgeheven bij artikel 100 van het in de Kamer van volksvertegenwoordigers hangende wetsontwerp 'tot wijziging van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek en de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek II van het Strafwetboek' *(Parl.St.* Kamer 2025-26, nr. 56-1160/1). In de opheffing van de Probatiewet wordt echter opnieuw voorzien in artikel 126, 14°, van het eveneens in de Kamer van volksvertegenwoordigers hangende wetsontwerp 'houdende harmonisatie van de geldende wetsbepalingen van Justitie met het Strafwetboek van 29 februari 2024 (I)' *(Parl.St.* Kamer 2025-26, nr. 56-1182/1).

loi sur la probation) seront également abrogés[2]. Tant le Code pénal que la loi sur la probation contiennent un certain nombre de dispositions relatives à l'exécution de certaines peines ou modalités de répression qui ne sont pas ou pas intégralement reproduites dans le nouveau Code pénal. Il en résulte que lors de l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal, il n'y aurait pas de cadre légal pour l'exécution de ces peines et modalités de répression, soit parce que le cadre existant est abrogé sans être remplacé par un nouveau cadre, soit parce que le nouveau cadre présumé par le nouveau Code pénal n'a pas encore été développé.

Afin d'éviter cette situation, l'avant-projet vise, selon l'exposé des motifs, à pérenniser autant que possible la situation existante. L'intitulé qualifie cette réglementation de "temporaire" parce qu'elle ne s'appliquerait que jusqu'à l'entrée en vigueur d'un nouveau Code de l'exécution des peines. Les auteurs de l'avant-projet ne veulent pas anticiper les choix de fond qui doivent y être opérés.

3.1. Ainsi, l'avant-projet diffère l'entrée en vigueur d'un certain nombre de dispositions du nouveau Code pénal qui instaurent de nouvelles modalités d'exécution de peines existantes (section 3 du chapitre 3 de l'avant-projet).

Les dispositions actuellement en vigueur relatives à l'exécution des peines dans le Code pénal et la loi sur la probation, qui seront abrogées avec l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal, sont reproduites autant que possible sous la forme de dispositions autonomes (sections 2, 3 et 4 du chapitre 2 de l'avant-projet). À cet égard, s'il est vrai que quelques adaptations techniques sont opérées au regard du nouveau Code pénal, il n'en reste pas moins que les options fondamentales concernant la question de savoir quels organes seront chargés de quels aspects de l'exécution des peines sont empruntées au droit actuel.

---

2 Voir encore actuellement, en ce qui concerne le Code pénal, l'article 35, 1°, de la loi du 29 février 2024 'introduisant le livre Ier du Code pénal' et l'article 118, 1°, de la loi du 29 février 2024 'introduisant le livre II du Code pénal', qui seraient toutefois abrogés par les articles 100 et 101 du projet de loi 'modifiant la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal et la loi du 29 février 2024 introduisant le livre II du Code pénal' (*Doc. parl.,* Chambre, 2025-2026, n° 56-1160/1), pendant à la Chambre des représentants. Or, l'article 126, 4°, du projet de loi 'relatif à la mise en concordance des dispositions légales en vigueur de la Justice avec le Code pénal du 29 février 2024 (I)' (*Doc. parl.,* Chambre, 2025-2026, n° 56-1182/1), également pendant à la Chambre des représentants, prévoit de nouveau l'abrogation du Code pénal.

Voir encore actuellement, en ce qui concerne la loi sur la probation, l'article 35, 5°, de la loi du 29 février 2024 'introduisant le livre Ier du Code pénal', qui serait toutefois abrogé par l'article 100 du projet de loi 'modifiant la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal et la loi du 29 février 2024 introduisant le livre II du Code pénal' *(Doc. parl.*, Chambre, 2025-2026, n° 56-1160/1), pendant à la Chambre des représentants. Or, l'article 126, 14°, du projet de loi 'relatif à la mise en concordance des dispositions légales en vigueur de la Justice avec le Code pénal du 29 février 2024 (I)' *(Doc. parl.*, Chambre, 2025-2026, n° 56-1182/1), également pendant à la Chambre des représentants, prévoit de nouveau l'abrogation de la loi sur la probation.

Een aantal zogenoemde overgangsbepalingen moeten ervoor zorgen dat het nieuwe Strafwetboek, dat op het vlak van de strafuitvoering een aantal andere beleidskeuzes veronderstelde (in het bijzonder wat betreft het toevertrouwen van bepaalde opdrachten aan de strafuitvoeringsrechtbank), tijdelijk in overeenstemming met het behoud van het bestaande kader zou kunnen worden gelezen (hoofdstuk 5 van het voorontwerp). Tegelijk worden een aantal machtigingen aan de Koning uit het nieuwe Strafwetboek om de betrokken aangelegenheden nader te regelen, opgeheven (hoofdstuk 4 van het voorontwerp).

Voor de uitvoering van de nieuwe straffen die na de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek aan rechtspersonen kunnen worden opgelegd en die een uitvoeringsregeling nodig hebben – die nog niet kan bestaan in het huidige kader waarin deze straffen nog niet bestaan – wordt een nieuwe regeling uitgewerkt (afdeling 5 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp).

3.2. Daarnaast omvat het voorontwerp een aantal wijzigingsbepalingen aan het Wetboek van Strafvordering (hierna ook: Sv.) (zie afdeling 1 van hoofdstuk 3 van het voorontwerp) en aan de wet van 17 mei 2006 'betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten' (hierna: Wet Externe Rechtspositie) (zie afdeling 2 van hoofdstuk 3 van het voorontwerp).

Deze wijzigingen worden gedeeltelijk ingegeven door de opheffing van de Probatiewet (bijvoorbeeld door het Wetboek van Strafvordering aan te vullen met procedurele bepalingen inzake het toestaan van de opschorting van de uitspraak bedoeld in artikel 64 nieuw Sw.), maar strekken er vooral toe in de bepalingen van de Wet Externe Rechtspositie de nodige aanpassingen aan te brengen om deze in overeenstemming te brengen met het nieuwe Strafwetboek (zoals het uitwerken van een regeling voor de straf bedoeld in artikel 50 nieuw Sw., het aanpassen van de verwijzingen naar en het vervangen van begrippen uit het huidige Strafwetboek, alsook het in overeenstemming brengen van de strafmaat met de in het nieuwe Strafwetboek gehanteerde strafmaat).

ONDERZOEK VAN DE TEKST

ALGEMENE OPMERKING:
TIJDELIJK KARAKTER VAN DE REGELING

4. In de memorie van toelichting bij het voorontwerp wordt toegelicht dat het de bedoeling van de wetgever was om de inwerkingtreding van het nieuwe Strafwetboek gepaard te laten gaan met de inwerkingtreding van een nieuw Strafuitvoeringswetboek. Hierin zouden niet alleen de uitvoering van de straffen of bestraffingsmodaliteiten die thans geregeld wordt in het Strafwetboek en de Probatiewet uitgewerkt worden, maar ook de uitvoering van een aantal nieuwe straffen uit het nieuwe Strafwetboek, en van straffen waarvoor voortaan op grond van het nieuwe Strafwetboek uitvoeringsmodaliteiten mogelijk zijn. Daartoe werd bij ministerieel besluit van 13 maart

Un certain nombre de dispositions dites transitoires doivent veiller à ce que le nouveau Code pénal, qui présumait un certain nombre d'autres choix politiques dans le domaine de l'exécution des peines (en particulier en ce qui concerne l'attribution de certaines missions au tribunal de l'application des peines), puisse être interprété temporairement en conformité avec le maintien du cadre existant (chapitre 5 de l'avant-projet). En même temps, un certain nombre d'habilitations au Roi issues du nouveau Code pénal, lui permettant de régler les modalités des matières concernées, sont abrogées (chapitre 4 de l'avant-projet).

Une nouvelle réglementation est élaborée pour l'exécution des nouvelles peines susceptibles d'être infligées à des personnes morales après l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal et qui nécessitent un régime d'exécution – qui ne peut pas encore exister dans le cadre actuel où ces peines n'existent pas encore (section 5 du chapitre 2 de l'avant-projet).

3.2. En outre, l'avant-projet contient un certain nombre de dispositions modifiant le Code d'instruction criminelle (ci-après également: C.I.cr.) (voir section 1re du chapitre 3 de l'avant-projet) et la loi du 17 mai 2006 'relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine' (ci-après: loi sur le statut juridique externe) (voir section 2 du chapitre 3 de l'avant-projet).

Ces modifications sont en partie dictées par l'abrogation de la loi sur la probation (par exemple en complétant le Code d'instruction criminelle par des dispositions procédurales relatives à l'octroi de la suspension du prononcé visée à l'article 64 du nouveau C. pén.), mais visent surtout à apporter aux dispositions de la loi sur le statut juridique externe les adaptations nécessaires afin de mettre celles-ci en conformité avec le nouveau Code pénal (comme l'élaboration d'un régime pour la peine visée à l'article 50 du nouveau C. pén., l'adaptation des références à des notions du Code pénal actuel et le remplacement de ces notions, ainsi que la mise en conformité du degré de la peine avec celui utilisé dans le nouveau Code pénal).

EXAMEN DU TEXTE

OBSERVATION GÉNÉRALE:
CARACTÈRE TEMPORAIRE DE LA RÉGLEMENTATION

4. L'exposé des motifs de l'avant-projet précise que l'intention du législateur était de faire coïncider l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal avec celle d'un nouveau Code de l'exécution des peines. Celui-ci règlerait non seulement l'exécution des peines ou les modalités de répression qui sont actuellement réglées dans le Code pénal et la loi sur la probation, mais également l'exécution d'un certain nombre de nouvelles peines prévues par le nouveau Code pénal, et de peines pour lesquelles désormais des modalités d'exécution sont possibles en vertu du nouveau Code pénal. À cet effet, une Commission Code de l'exécution des peines a été créée

2024 een Commissie Strafuitvoeringswetboek opgericht.[3] Deze commissie werd belast met het uitwerken van een oriëntatienota die het Strafuitvoeringswetboek voorbereidt, alsook van een ontwerp van Strafuitvoeringswetboek voor het verstrijken van de termijn van twee jaar na de publicatie van het nieuwe Strafwetboek in het *Belgisch Staatsblad*. Uit het bij de adviesaanvraag gevoegde dossier blijkt dat er van een nieuw Strafuitvoeringswetboek nog geen sprake is, en ook niet op korte termijn zal zijn. In de nota aan de Ministerraad wordt vermeld dat de commissie tegen april 2026 een eerste oriëntatienota zal opstellen.

5. De stellers van het voorontwerp wensen met het voorontwerp niet vooruit te lopen op de keuzes die zullen gemaakt worden door de Commissie Strafuitvoeringswetboek. Zij beschouwen de in het voorontwerp opgenomen regeling als een tussenfase die slechts zal gelden in afwachting van een nieuw Strafuitvoeringswetboek. Dit wordt bevestigd in de memorie van toelichting, maar wordt ook tot uitdrukking gebracht in het ontworpen dispositief, bijvoorbeeld door in het opschrift te benadrukken dat het gaat om een "tijdelijk" wettelijk kader en door in artikel 94 van het voorontwerp te bepalen dat de daarin opgenomen bepalingen "bij wijze van overgangsmaatregel" slechts van toepassing zijn "totdat het Wetboek van Strafuitvoering in werking treedt en uiterlijk tot 30 juni 2029".

6.1. Het staat de wetgever in beginsel vrij om een regeling tijdelijk in te voeren. Daarbij moet hij er zich van bewust zijn dat wanneer de tijdelijke regeling afloopt, er geen wettelijke regeling in de plaats komt, tenzij de wetgever uitdrukkelijk optreedt en een nieuwe regeling tot stand brengt.

In casu betekent deze werkwijze dat, indien de wetgever niet tijdig een aan het nieuwe Strafwetboek aangepaste strafuitvoeringswetgeving tot stand brengt, er een lacune dreigt te ontstaan (die enkel vermeden kan worden door nieuw wetgevend optreden). Op de datum waarop de ontworpen regeling ophoudt te gelden, krijgen de bepalingen van het nieuwe Strafwetboek immers hun volledige gelding.

Om dit te vermijden, kan de wetgever ervoor kiezen een regeling tot stand te brengen die toelaat, ondanks het nieuwe Strafwetboek, om uitvoering te geven aan de betrokken straffen, zonder dat de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat deze regeling tijdelijk is. Op het ogenblik dat de wetgever klaar zal zijn met het uitwerken van een Wetboek van Strafuitvoering kan deze regeling dan worden opgeheven. Op deze wijze kan geen lacune ontstaan. Ten aanzien van het voorontwerp betekent dit dat in de artikelen 92 en 94 van het voorontwerp de uiterlijke datum van inwerkingtreding en respectievelijk de buitenwerkingstelling moeten worden geschrapt.[4]

Gelet op het feit dat niet met zekerheid kan worden gezegd wanneer een Wetboek van Strafuitvoering precies tot stand

[3] Zie het ministerieel besluit van 13 maart 2024 'houdende oprichting van een Commissie Strafuitvoeringswetboek'.

[4] Onverminderd hetgeen bij artikel 94 van het voorontwerp voor het overige wordt opgemerkt *sub* 73, namelijk dat de meeste van de in dit artikel opgenomen overgangsbepalingen de vorm moeten krijgen van wijzigingsbepalingen.

par un arrêté ministériel du 13 mars 2024[3]. Cette commission a été chargée d'élaborer une note d'orientation qui prépare la rédaction du Code de l'exécution des peines, ainsi qu'un projet de Code de l'exécution des peines avant l'expiration du délai de deux ans après la publication du nouveau Code pénal au *Moniteur belge.* Il ressort du dossier joint à la demande d'avis qu'il n'est pas encore question d'un nouveau Code de l'exécution des peines, et qu'il n'en sera pas non plus question à court terme. La note au Conseil des ministres mentionne que la commission rédigera une première note d'orientation d'ici avril 2026.

5. Les auteurs de l'avant-projet n'entendent pas que celui-ci anticipe les choix qui seront opérés par la Commission Code de l'exécution des peines. Ils considèrent la réglementation contenue dans l'avant-projet comme une phase intermédiaire qui ne s'appliquera que dans l'attente d'un nouveau Code de l'exécution des peines. On en trouve la confirmation dans l'exposé des motifs, mais cette approche est également exprimée dans le dispositif en projet, par exemple en soulignant dans l'intitulé qu'il s'agit d'un cadre légal "temporaire" et en disposant à l'article 94 de l'avant-projet que les dispositions qu'il contient ne s'appliquent, "à titre de mesure transitoire", que "jusqu'à l'entrée en vigueur du Code de l'exécution des peines et au plus tard au 30 juin 2029".

6.1. Le législateur est en principe libre d'instaurer temporairement une réglementation. À cet égard, il doit être conscient que lorsque la réglementation temporaire arrivera à expiration, aucune réglementation légale ne s'y substituera, sauf s'il intervient expressément et met en place une nouvelle réglementation.

En l'occurrence, ce procédé signifie que si le législateur ne met pas en place en temps utile une législation relative à l'exécution des peines adaptée au nouveau Code pénal, il risque de créer une lacune (qui peut uniquement être évitée par une nouvelle intervention législative). En effet, les dispositions du nouveau Code pénal s'appliqueront pleinement à la date à laquelle la réglementation en projet cessera de s'appliquer.

Afin d'éviter cette situation, le législateur peut choisir de mettre en œuvre une réglementation qui permet, malgré le nouveau Code pénal, de donner exécution aux peines concernées, sans devoir disposer expressément que cette réglementation est temporaire. Au moment où le législateur aura terminé l'élaboration d'un Code de l'exécution des peines, cette réglementation pourra alors être abrogée. Ainsi, aucune lacune ne peut être créée. Au regard de l'avant-projet, cela signifie que la date ultime d'entrée en vigueur et, respectivement, la fin de vigueur doivent être supprimées dans les articles 92 et 94 de l'avant-projet[4].

Compte tenu du fait qu'il n'est pas possible de dire avec certitude quand un Code de l'exécution des peines sera

[3] Voir l'arrêté ministériel du 13 mars 2024 'portant création d'une Commission Code de l'exécution des peines'.

[4] Sans préjudice des observations formulées pour le surplus à propos de l'article 94 de l'avant-projet au point 73, à savoir que la plupart des dispositions transitoires figurant dans cet article doivent se concrétiser sous la forme de dispositions modificatives.

zal komen en in werking treden, lijkt dit de werkwijze die het minst tot complicaties aanleiding zal geven.

6.2. Indien de wetgever toch kiest voor een tijdelijke regeling, moet dit op een consequente wijze gebeuren en moet ervoor worden gezorgd dat de begrijpelijkheid van de regelgeving gewaarborgd blijft.

Dit betekent in de eerste plaats dat omwille van de rechtszekerheid een ondubbelzinnige datum van buitenwerking moet worden gehanteerd. Dit kan het best aan de hand van een vaste datum of, omdat onbekend is wanneer het Wetboek van Strafuitvoering er daadwerkelijk zal zijn, aan de hand van een machtiging aan de Koning.

Ten tweede moet erin worden voorzien dat niet enkel de zogenaamde 'overgangsbepalingen' tijdelijk zullen gelden, maar ook de autonome bepalingen uit het voorontwerp. Indien dit niet gebeurt, veroorzaakt de vermelding in het opschrift van het voorontwerp van het "tijdelijk" karakter slechts verwarring, vermits de autonome bepalingen zoals alle gewone wetsbepalingen een onbepaalde geldigheidsduur zouden hebben. De door het voorontwerp gehanteerde werkwijze waarbij de autonome bepalingen een onbepaalde geldingsduur hebben, terwijl de overgangsbepalingen tijdelijk zouden zijn, brengt met zich mee dat wanneer de autonome bepalingen niet zouden worden opgeheven vóór de uiterlijke datum tot wanneer de overgangsbepalingen gelden, op dat moment enkel de overgangsbepalingen geen uitwerking meer zouden krijgen. De tegenstrijdigheden in de wetgeving die de stellers van het voorontwerp met de overgangsbepalingen wensen te vermijden, zouden dan alsnog komen te bestaan.

Algemene opmerking:
onderscheiden behandeling van natuurlijke personen en rechtspersonen

7.1. In de onderafdelingen 2 en 3 van afdeling 3 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp over de uitvoering van de probatiestraf en de werkstraf opgelegd aan natuurlijke personen, wordt het toezicht op de tenuitvoerlegging toevertrouwd aan de probatiecommissie waaraan de bevoegde dienst van de gemeenschappen rapporteert.

In de onderafdelingen 2 en 3 van afdeling 5 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp over de uitvoering van de probatiestraf en de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap opgelegd aan rechtspersonen, wordt het toezicht op de tenuitvoerlegging toevertrouwd aan de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie.

Wat betreft de probatieopschorting en het probatie-uitstel zijn er in het voorontwerp geen onderscheiden (onder)afdelingen voor natuurlijke personen en rechtspersonen, en geldt voor beide dat het toezicht op de tenuitvoerlegging van de probatiemaatregelen op grond van onderafdeling 4 van afdeling 3 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp toevertrouwd wordt aan de probatiecommissie, waarbij enkel de natuurlijke personen onderworpen worden aan de begeleiding en de opvolging door de bevoegde dienst voor de gemeenschappen.

précisément élaboré et entrera en vigueur, ce procédé semble être celui qui entraînera le moins de complications.

6.2. Si le législateur opte malgré tout pour une réglementation temporaire, cela devra se faire d'une manière cohérente et il faudra veiller à ce que l'intelligibilité de la réglementation reste garantie.

Cela signifie en premier lieu que, dans un souci de sécurité juridique, il faut utiliser une date de fin de vigueur non équivoque. Cela peut se faire de préférence au moyen d'une date fixe ou, étant donné que l'on ignore quand le Code de l'exécution des peines sera effectivement prêt, sur la base d'une habilitation au Roi.

Deuxièmement, il faut prévoir que non seulement les 'dispositions transitoires' s'appliqueront à titre temporaire, mais également les dispositions autonomes de l'avant-projet. Dans le cas contraire, la mention du caractère "temporaire" dans l'intitulé de l'avant-projet ne sera que source de confusion, dès lors que les dispositions autonomes, comme toutes les dispositions légales ordinaires, auraient une durée de validité indéterminée. Le procédé utilisé dans l'avant-projet, selon lequel les dispositions autonomes ont une durée de validité indéterminée, alors que les dispositions transitoires seraient temporaires, emporte que si les dispositions autonomes n'étaient pas abrogées avant la date limite d'application des dispositions transitoires, seules ces dernières cesseraient à ce moment de produire leurs effets. Il en résulterait alors des contradictions dans la législation que les auteurs de l'avant-projet souhaitent éviter par ces dispositions transitoires.

Observation générale:
traitement distinct entre les personnes physiques et les personnes morales

7.1. Dans les sous-sections 2 et 3 de la section 3 du chapitre 2 de l'avant-projet relatif à l'exécution de la peine de probation et de la peine de travail infligées à des personnes physiques, le contrôle de l'exécution est confié à la commission de probation à laquelle le service compétent des communautés fait rapport.

Dans les sous-sections 2 et 3 de la section 5 du chapitre 2 de l'avant-projet relatif à l'exécution de la peine de probation et de la peine de prestation en faveur de la communauté infligées à des personnes morales, le contrôle de l'exécution est confié au juge de l'application des peines et au ministère public.

En ce qui concerne la suspension probatoire et le sursis probatoire, l'avant-projet ne comporte pas de (sous-)sections distinctes pour les personnes physiques et les personnes morales, et le contrôle de l'exécution des mesures probatoires que la sous-section 4 de la section 3 du chapitre 2 de l'avant-projet confie à la commission de probation, dans le cadre duquel seules les personnes physiques sont soumises à la guidance et au suivi par le service compétent des communautés, s'applique aux deux catégories de personnes.

7.2. Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof is een verschil in behandeling slechts verenigbaar met de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, wanneer dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betrokken maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.[5]

7.3. Een verschil in behandeling in het toezicht op en de begeleiding bij de tenuitvoerlegging van, zelfs gelijkaardige, straffen opgelegd aan natuurlijke personen, enerzijds, en rechtspersonen, anderzijds, steunt op een objectief criterium, met name de aard van de juridische persoonlijkheid van de persoon aan wie de straf werd opgelegd. De eigen aard van rechtspersonen kan in beginsel ook verantwoorden dat hiervoor een aangepast systeem van toezicht en begeleiding wordt georganiseerd, vermits de op te leggen bijzondere voorwaarden bij een probatiestraf en probatiemaatregelen bij een probatieopschorting of -uitstel ook aangepast zullen zijn aan hun eigen rechtsaard.[6] Zo ook krijgen de werkstraf voor natuurlijke personen en de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap voor rechtspersonen in het nieuwe Strafwetboek ondanks hun gelijkenissen een eigen regeling aangepast aan de aard van de betrokken personen.[7]

7.4. Er bestaat aldus in beginsel geen bezwaar tegen het feit dat er voor natuurlijke en rechtspersonen verschillende toezichts- en begeleidingsmechanismen worden ingesteld.

Het gelijkheidsbeginsel vereist wel dat wanneer binnen één groep van juridische personen – de natuurlijke personen of de rechtspersonen – een onderscheid gemaakt wordt tussen de wijze van toezicht op en begeleiding van de tenuitvoerlegging van verschillende straffen of bestraffingsmodaliteiten, dat onderscheid verantwoord kan worden vanuit de eigen aard van de betrokken straf of bestraffingsmodaliteit.

5 Vaste rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zie bv.: GwH 17 juli 2014, nr. 107/2014, B.12; GwH 25 september 2014, nr. 141/2014, B.4.1; GwH 30 april 2015, nr. 50/2015, B.16; GwH 18 juni 2015, nr. 91/2015, B.5.1; GwH 16 juli 2015, nr. 104/2015, B.6; GwH 16 juni 2016, nr. 94/2016, B.3; GwH 18 mei 2017, nr. 60/2017, B.11; GwH 15 juni 2017, nr. 79/2017, B.3.1; GwH 19 juli 2017, nr. 99/2017, B.11; GwH 28 september 2017, nr. 104/2017, B.8.

6 Artikel 44, § 2, vierde lid, en § 3, tweede lid, 2° en 3°, nieuw Sw., maakt in dit opzicht, ook wat betreft de algemene voorwaarden verbonden aan een probatiestraf, reeds een onderscheid tussen natuurlijke personen en rechtspersonen die al dan niet aan de sociale begeleiding van de bevoegde dienst van de gemeenschappen worden onderworpen. Hoewel dit onderscheid inzake het probatie-uitstel nog onvoldoende tot uitdrukking wordt gebracht in artikel 65, § 2, tweede lid, 2° en 3°, nieuw Sw., werd in de parlementaire voorbereiding aangegeven dat "[i]n beginsel (…) de rechtspersonen veroordeeld met een probatie-uitstel niet het onderwerp [zouden] moeten zijn van een toezicht door een justitie-assistent" (zie *Parl.St.* Kamer 2022-23, nr. 55-3374/1, 260, vn. 634).

7 Vgl. de artikelen 45 en 56 nieuw Sw.

7.2. Selon la jurisprudence de la Cour constitutionnelle, une différence de traitement n'est compatible avec les principes constitutionnels d'égalité et de non-discrimination que si cette différence repose sur un critère objectif et est raisonnablement justifiée. L'existence d'une telle justification doit s'apprécier en tenant compte du but et des effets de la mesure concernée ainsi que de la nature des principes en cause; le principe d'égalité et de non-discrimination est violé lorsqu'il n'existe pas de rapport raisonnable de proportionnalité entre les moyens employés et le but visé[5].

7.3. Une différence de traitement dans le contrôle et la guidance de l'exécution de peines, même similaires, imposées à l'égard de personnes physiques, d'une part, et de personnes morales, d'autre part, repose sur un critère objectif, à savoir la nature de la personnalité juridique de la personne à laquelle la peine a été infligée. La nature propre des personnes morales peut en principe également justifier la mise en place d'un système de contrôle et de guidance adapté à cette fin, dès lors que les conditions particulières à imposer dans le cadre d'une peine de probation et les mesures probatoires à imposer dans le cadre d'une suspension ou d'un sursis probatoire seront également adaptées à leur nature juridique propre[6]. Ainsi, dans le nouveau Code pénal, la peine de travail applicable à des personnes physiques et la peine de prestation en faveur de la communauté pour les personnes morales feront l'objet, malgré leurs similitudes, d'une réglementation propre adaptée à la nature des personnes concernées[7].

7.4. Il n'existe donc en principe aucune objection à ce que des mécanismes de contrôle et de guidance différents soient instaurés pour les personnes physiques et les personnes morales.

Le principe d'égalité exige toutefois que, lorsqu'au sein d'un même groupe de personnes juridiques – les personnes physiques ou les personnes morales – une distinction est opérée entre les modalités de contrôle et de guidance de l'exécution de différentes peines ou modalités de répression, cette distinction puisse être justifiée au regard de la nature propre de la peine ou modalité de répression concernée.

5 Jurisprudence constante de la Cour constitutionnelle. Voir par exemple: C.C., 17 juillet 2014, n° 107/2014, B.12; C.C., 25 septembre 2014, n° 141/2014, B.4.1; C.C., 30 avril 2015, n° 50/2015, B.16; C.C., 18 juin 2015, n° 91/2015, B.5.1; C.C., 16 juillet 2015, n° 104/2015, B.6; C.C., 16 juin 2016, n° 94/2016, B.3; C.C., 18 mai 2017, n° 60/2017, B.11; C.C., 15 juin 2017, n° 79/2017, B.3.1; C.C., 19 juillet 2017, n° 99/2017, B.11; C.C., 28 septembre 2017, n° 104/2017, B.8.

6 L'article 44, § 2, alinéa 4, et § 3, alinéa 2, 2° et 3°, du nouveau C. pén., opère déjà dans cette optique, également en ce qui concerne les conditions générales liées à une peine de probation, une distinction entre les personnes physiques et les personnes morales soumises ou non à la guidance sociale exercée par le service compétent des communautés. Bien que l'article 65, § 2, alinéa 2, 2° et 3°, du nouveau C. pén. n'exprime pas encore suffisamment clairement cette distinction opérée en ce qui concerne le sursis probatoire, il est indiqué dans les travaux préparatoires qu'"[e]n principe, les personnes morales condamnées avec un sursis probatoire ne devraient pas faire l'objet d'une tutelle par un assistant de justice" (Voir *Doc. parl.,* Chambre, 2022-2023, n° 55-3374/1, p. 260, note de bas de page 634).

7 Comparer avec les articles 45 et 56 du nouveau C. pén.

7.5. De ontworpen regeling van het toezicht op de tenuitvoerlegging van probatiemaatregelen in het kader van een probatieopschorting of -uitstel toegekend aan rechtspersonen doet op dit vlak vragen rijzen.

Ondanks het feit dat het toezicht op deze maatregelen bijzonder dicht aanleunt bij het toezicht op de bijzondere voorwaarden bij een probatiestraf opgelegd aan een rechtspersoon, wordt dit toezicht in het geval van een probatieopschorting of -uitstel opgelegd aan een rechtspersoon niet toevertrouwd aan de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie, zoals bij een probatiestraf voor rechtspersonen, maar aan de probatiecommissie, zoals bij een probatieopschorting of -uitstel voor natuurlijke personen, zonder dat hiertoe een afdoende verantwoording voorhanden is.

Het feit dat de stellers van het voorontwerp voor rechtspersonen, net zoals voor natuurlijke personen, de beslissing tot herroeping van een probatieopschorting of, in het geval van de facultatieve herroepingsgronden, van een probatie-uitstel, wensen toe te vertrouwen aan een vonnisrechter, brengt op zich niet mee dat beide categorieën ook onder hetzelfde toezichtsmechanisme moeten vallen. Wat de begeleiding betreft, gebeurt dit immers ook niet. Bovendien is het mogelijk de herroeping als een afzonderlijke stap te regelen. Ook in het geval van natuurlijke personen is het niet de probatiecommissie zelf die de herroeping uitspreekt, maar de vonnisrechter.

Tenzij voor de ontworpen regeling een bijzondere verantwoording kan worden gegeven, moet het voorontwerp aangepast worden zodat het toezicht op de probatiemaatregelen in het geval van probatieopschorting of -uitstel verleend aan een rechtspersoon, toevertrouwd wordt aan dezelfde organen als het geval is bij de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen.

Algemene opmerking:
samenhang met andere (voor)ontwerpen van wet

8. In het voorontwerp wordt niet alleen vooruit gelopen op het in werking treden van het nieuwe Strafwetboek zelf, maar op verschillende plaatsen ook op de inwerkingtreding van verschillende wijzigingen die in dat nieuwe Strafwetboek aangebracht zouden worden door andere, al dan niet in reeds in de Kamer van volksvertegenwoordigers ingediende of behandelde, (voor)ontwerpen van wet.

Zo wordt in artikel 14, § 2, tweede lid, en artikel 86, 2°, van het voorontwerp vooruit gelopen op de invoeging door artikel 73 van het door de commissie voor Justitie van de Kamer in eerste lezing aangenomen wetsontwerp 'houdende diverse technische en dringende bepalingen' van een artikel 107/1 in het nieuwe Strafwetboek.[8] In artikel 94, 19), van het voorontwerp wordt uitgegaan van de toevoeging door artikel 16, 2°, van het bij de commissie voor Justitie van de Kamer in bespreking zijnde wetsontwerp 'tot wijziging van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek en de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek II van

[8] Zie *Parl.St.* Kamer 2025-26, nr. 56-1181/9.

7.5. Le régime en projet du contrôle de l'exécution de mesures probatoires dans le cadre d'une suspension ou d'un sursis probatoire accordé à des personnes morales soulève des questions sur ce point.

Nonobstant le fait que le contrôle de ces mesures soit très étroitement lié à celui des conditions particulières dans le cadre d'une peine de probation infligée à une personne morale, ce contrôle, dans le cas d'une suspension ou d'un sursis probatoire imposé à une personne morale, n'est pas confié au juge de l'application des peines et au ministère public, comme c'est le cas dans le cadre d'une peine de probation infligée à des personnes morales, mais à la commission de probation, comme c'est le cas dans le cadre d'une suspension ou d'un sursis probatoire infligé à des personnes physiques, sans qu'il existe une justification adéquate à cet égard.

Le fait que les auteurs de l'avant-projet souhaitent confier à un juge du fond la décision de révocation d'une suspension probatoire ou, dans le cas des motifs de révocation facultatifs, d'un sursis probatoire, tant pour les personnes morales que pour les personnes physiques, n'emporte pas en soi que les deux catégories doivent également être soumises au même mécanisme de contrôle. En effet, tel n'est pas non plus le cas en ce qui concerne la guidance. En outre, il est possible de régler la révocation comme une étape distincte. Dans le cas de personnes physiques, ce n'est pas non plus la commission de probation elle-même qui prononce la révocation, mais le juge du fond.

À moins qu'une justification particulière puisse être donnée pour la réglementation en projet, on adaptera l'avant-projet de manière à ce que le contrôle des mesures probatoires dans le cas d'une suspension ou d'un sursis probatoire accordé à une personne morale soit confié aux mêmes organes que ceux auxquels on a recours dans le cadre d'une peine de probation imposée à des personnes morales.

Observation générale:
connexité avec d'autres (avant-)projets de loi

8. L'avant-projet n'anticipe pas seulement l'entrée en vigueur du nouveau Code pénal lui-même, mais également, en plusieurs endroits, l'entrée en vigueur de diverses modifications qui seraient apportées à ce nouveau Code pénal par d'autres (avant-)projets de loi, que ceux-ci aient ou non déjà été déposés à la Chambre des représentants ou examinés par celle-ci.

Ainsi, l'article 14, § 2, alinéa 2, et l'article 86, 2°, de l'avant-projet anticipent l'insertion d'un article 107/1 dans le nouveau Code pénal, prévue par l'article 73 du projet de loi 'portant diverses dispositions techniques et urgentes', adopté en première lecture par la commission de la Justice de la Chambre[8]. L'article 94, 19), de l'avant-projet se base sur l'ajout d'un paragraphe 3 à l'article 74 du nouveau Code pénal par l'article 16, 2°, du projet de loi 'modifiant la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal et la loi du 29 février

[8] Voir *Doc. Parl.*, Chambre, 2025-2026, n° 56-1181/9.

het Strafwetboek' van een derde paragraaf aan artikel 74 van het nieuwe Strafwetboek.[9]

In (de artikelsgewijze toelichting van) artikel 3 van het voorontwerp wordt melding gemaakt van de opheffing door een niet nader gespecifieerde "reparatiewetgeving Boek I van het nieuwe Strafwetboek" van de mogelijkheid in artikel 43 nieuw Sw. om bij een straf onder elektronisch toezicht geïndividualiseerde voorwaarden op te leggen indien deze absoluut noodzakelijk zijn om het risico op herhaling te beperken.[10]

In het voorontwerp wordt geen regeling opgenomen in verband met de beroepsstage die volgens de artikelen 44, § 3, derde lid, en 65, § 2, derde lid, nieuw Sw. als bijzondere voorwaarde zou kunnen opgelegd worden bij een probatiestraf of een probatie-uitstel, en dit, afgaande op het verslag van de vergadering van de Interministeriële Conferentie voor de Justitiehuizen van 25 november 2025, omwille van de schrapping van deze mogelijkheid. Het is echter niet duidelijk of er reeds in een aanpassing van de betrokken artikelen van het nieuwe Strafwetboek voorzien is.

De stellers van het voorontwerp dienen het nodige te doen om ervoor te zorgen dat de inwerkingtreding van de diverse ontworpen en van de aangekondigde wijzigingen op elkaar is afgestemd.

Bijzondere opmerkingen

Opschrift

9. In het voorontwerp worden ook bepaalde aspecten van de herroeping van de gewone (dus niet-probatie)opschorting van de uitspraak van de veroordeling geregeld (zie *sub* 11). In het opschrift, dat volledigheid nastreeft, dient melding te worden gemaakt van "de opschorting en de probatieopschorting" in de plaats van enkel van "de probatieopschorting".

10. In de Franse tekst van het opschrift ontbreekt het woord "et" tussen de woorden "criminelle" en "la loi".

Hoofdstuk 1 – Algemene bepaling

Bij dit hoofdstuk worden geen opmerkingen gemaakt.

9 Zie *Parl.St.* Kamer 2025-26, nr. 56-1160/1.

10 Waar in de memorie van toelichting bij de artikelsgewijze bespreking van artikel 94, 19), van het voorontwerp de vermelding "reparatiewetgeving Boek I van het nieuwe Strafwetboek" blijkt te slaan op het onder nr. 56-1160/1 bij de Kamer van volksvertegenwoordigers ingediende wetsontwerp, lijkt dat hier niet bedoeld te worden vermits daarin geen wijzigingsbepaling van artikel 43 nieuw Sw. is opgenomen.

2024 introduisant le livre II du Code pénal', à l'examen en commission de la Justice de la Chambre[9].

L'article 3 de l'avant-projet (le commentaire de cet article) mentionne l'abrogation par une "législation de réparation du nouveau Code pénal", qui n'est pas précisée davantage, de la possibilité prévue à l'article 43 du nouveau C. pén. d'imposer des conditions individualisées en cas de peine de surveillance électronique si elles sont absolument nécessaires pour limiter le risque de récidive[10].

L'avant-projet ne contient pas de dispositif relatif au stage professionnel, lequel pourrait, aux termes des articles 44, § 3, alinéa 3, et 65, § 2, alinéa 3, du nouveau C. pén., être imposé comme condition particulière dans le cadre d'une peine de probation ou d'un sursis probatoire, et ce, si l'on se base sur le rapport de la réunion de la Conférence interministérielle des Maisons de justice du 25 novembre 2025, en raison de la suppression de cette possibilité. Il n'apparaît toutefois pas clairement si une adaptation des articles concernés du nouveau Code pénal est déjà prévue.

Les auteurs de l'avant-projet feront le nécessaire afin de s'assurer que l'entrée en vigueur des différents projets et des modifications annoncées soit harmonisée.

Observations particulières

Intitulé

9. L'avant-projet règlemente également certains aspects de la révocation de la suspension simple (donc non probatoire) du prononcé de la condamnation (voir point 11). Dans l'intitulé, qui tend à être exhaustif, il convient de mentionner "la suspension et la suspension probatoire" au lieu de simplement "la suspension probatoire".

10. Dans le texte français de l'intitulé, le mot "et" fait défaut entre les mots "criminelle" et "la loi".

Chapitre 1er – Disposition générale

Ce chapitre n'appelle aucune observation.

9 Voir *Doc. parl.*, Chambre, 2025-2026, n° 56-1160/1.

10 Si dans l'exposé des motifs, dans le commentaire de l'article 94, 19), de l'avant-projet, la mention "législation réparatrice du Livre I du nouveau Code pénal" porte manifestement sur le projet de loi déposé à la Chambre des représentants sous le numéro 56-1160/1, cela ne paraît pas être le cas ici puisqu'on n'y trouve pas de disposition modificative de l'article 43 du nouveau C. pén.

Hoofdstuk 2 – De uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht, de probatiestraf, de werkstraf, de probatieopschorting, probatie-uitstel, de bijkomende straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek en bepaalde straffen opgelegd aan rechtspersonen

Opschrift van hoofdstuk 2

11. Vermits in onderafdeling 4 van afdeling 3 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp ook bepaalde aspecten van de herroeping van de gewone (dus niet-probatie)opschorting van de uitspraak van de veroordeling en van het gewone (dus niet-probatie-)uitstel geregeld worden, dient in het opschrift van hoofdstuk 2 van het voorontwerp gewag te worden gemaakt van “de opschorting en de probatieopschorting, het uitstel en het probatie-uitstel” in plaats van enkel van “de probatieopschorting, probatie-uitstel”. Eenzelfde opmerking geldt voor de opschriften van afdeling 3 en van onderafdeling 4 van afdeling 3 van dit hoofdstuk.

Artikel 2

12. Afdeling 1 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp bevat een definitie van het begrip “bevoegde dienst van de gemeenschappen” die zou gelden voor de toepassing van de afdelingen 2 en 3 van dat hoofdstuk. In afdeling 2 van dat hoofdstuk wordt evenwel in artikel 3, § 1, eerste lid, meteen een ander begrip geïntroduceerd met name “de bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht”.

Het heeft geen zin in artikel 2 een begrip te definiëren voor toepassing in een afdeling, wanneer daarna een ander begrip wordt gebruikt. Als dit begrip enkel gebruikt wordt in de omschreven betekenis in afdeling 3 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp wordt het beter daar gedefinieerd.

Afdeling 3 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp - algemeen

13. Afdeling 3 ‘De uitvoering van de probatiestraf, de werkstraf, de probatie-opschorting en het probatie-uitstel’ van hoofdstuk 2 van het voorontwerp heeft op het eerste gezicht enkel betrekking op de tenuitvoerlegging van straffen opgelegd aan natuurlijke personen. Dit lijkt immers *a contrario* te volgen uit het feit dat in afdeling 5 ‘De uitvoering van bepaalde straffen opgelegd aan rechtspersonen’ de tenuitvoerlegging wordt geregeld van de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen en de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, zijnde de tegenhangers bij rechtspersonen van de probatiestraf en de werkstraf opgelegd aan natuurlijke personen.

Onderafdeling 4 ‘De uitvoering van de probatieopschorting en het probatie-uitstel’ van afdeling 3 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp blijkt evenwel – en dit ondanks het feit dat in het eerste artikel daarvan in het eerste lid het toepassingsgebied meteen lijkt te worden afgebakend tot natuurlijke personen (zie artikel 10, eerste lid, van het voorontwerp) – ook betrekking te hebben op rechtspersonen. Dit blijkt bijvoorbeeld uit artikel 14, § 1, van het voorontwerp waarin uitdrukkelijk zowel voor natuurlijke personen als voor rechtspersonen een strafdrempel bepaald wordt vanaf wanneer een veroordeling voor

Chapitre 2 – L’exécution de la peine de surveillance électronique, la peine de probation, la peine de travail, la suspension probatoire, le sursis probatoire, la peine accessoire visée à l’article 50 du Code pénal et certaines peines imposées à des personnes morales

Intitulé du chapitre 2

11. Dès lors que la sous-section 4 de la section 3 du chapitre 2 de l’avant-projet réglemente aussi certains aspects de la révocation de la suspension simple (donc non probatoire) du prononcé de la condamnation et du sursis simple (donc non probatoire), il y a lieu de mentionner dans l’intitulé du chapitre 2 de l’avant-projet “la suspension et la suspension probatoire, le sursis et le sursis probatoire” au lieu de simplement “la suspension probatoire, le sursis probatoire”. La même observation peut être formulée concernant les intitulés de la section 3 et de la sous-section 4 de la section 3 de ce chapitre.

Article 2

12. La section 1re du chapitre 2 de l’avant-projet comporte une définition de la notion de “service compétent des communautés” qui vaudrait pour l’application des sections 2 et 3 de ce chapitre. La section 2 de ce chapitre introduit toutefois à l’article 3, § 1er, alinéa 1er, d’emblée une autre notion, à savoir: “le service compétent pour la surveillance électronique”.

Il est inutile de définir à l’article 2 une notion destinée à l’application d’une section, lorsque l’on a ensuite recours à une autre notion. Si cette notion n’est utilisée dans le sens défini que dans la section 3 du chapitre 2 de l’avant-projet, mieux vaut la définir à cet endroit.

Section 3 du chapitre 2 de l’avant-projet - généralités

13. La section 3 ‘L’exécution de la peine de probation, la peine de travail, la suspension probatoire et le sursis probatoire’ du chapitre 2 de l’avant-projet porte à première vue uniquement sur la mise en œuvre de peines infligées à des personnes physiques. En effet, cette portée paraît découler *a contrario* du fait que la section 5 ‘L’exécution de certaines peines imposées à l’égard des personnes morales’ règle la mise en œuvre de la peine de probation imposée à des personnes morales et de la peine de prestation en faveur de la communauté, peines qui constituent les pendants pour les personnes morales de la peine de probation et de la peine de travail infligées aux personnes physiques.

La sous-section 4 ‘L’exécution de la suspension probatoire et du sursis probatoire’ de la section 3 du chapitre 2 de l’avant-projet concerne toutefois manifestement aussi les personnes morales, même si dans le premier article, alinéa 1er, de cette sous-section, le champ d’application paraît d’emblée se limiter aux personnes physiques (voir l’article 10, alinéa 1er, de l’avant-projet). C’est ce qui ressort par exemple de l’article 14, § 1er, de l’avant-projet qui fixe explicitement, tant pour les personnes physiques que pour les personnes

een nieuw misdrijf gepleegd tijdens de proeftijd tot herroeping van de probatieopschorting kan leiden. Gevolg is meteen dat rechtspersonen voor de opvolging van probatiemaatregelen in het kader van een probatieopschorting of -uitstel ook aan het toezicht van de probatiecommissie onderworpen zijn, vermits een eventuele herroeping van de probatieopschorting of -uitstel wegens het niet naleven van de voorwaarden een voorafgaande tussenkomst van de probatiecommissie vereist (zie de artikelen 14, § 4, en 15, § 1, eerste lid, van het voorontwerp).

Zoals hiervoor opgemerkt, echter, wordt onvoldoende verantwoording aangebracht om de rechtspersonen in dit geval, anders dan in het geval van een probatiestraf, aan het toezicht van de probatiecommissie te onderwerpen. De stellers van het voorontwerp dienen dan ook de regels in verband met het toezicht op de probatiemaatregelen bij een probatieopschorting of -uitstel opgelegd aan rechtspersonen, aan te passen, waarbij de probatiecommissie voor rechtspersonen ook geen rol meer zal spelen in de procedure tot herroeping.

Voor de overzichtelijkheid van de regeling zouden de stellers er goed aan doen de regels over de uitvoering van de (probatie) opschorting en het (probatie-)uitstel bij rechtspersonen op te nemen in een vierde onderafdeling over ‘De uitvoering van de opschorting en de probatieopschorting, het uitstel en het probatie-uitstel opgelegd aan rechtspersonen’ van afdeling 5 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp. Afdeling 3 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp kan dan daadwerkelijk beperkt blijven tot straffen en maatregelen opgelegd aan natuurlijke personen, wat dan tot uitdrukking zou moeten worden gebracht in het opschrift van die afdeling.

Artikel 4

14. In de eerste zin van artikel 4, § 2, eerste lid, van het voorontwerp dient de term “veroordeelde” te worden vervangen door een neutrale term zoals “betrokkene”, vermits in het geval van een probatieopschorting de uitspraak van de veroordeling wordt opgeschort.

Ook in de Franse tekst van de eerste zin van artikel 4, § 2, derde lid, van het voorontwerp dient – zoals in de Nederlandse tekst van die zin – de neutrale term “un interessé” gebruikt te worden, vermits deze bepaling niet beperkt is tot “personne[s] condamnée[s] à une peine de probation”.

Artikel 5

15. In artikel 5, § 1, tweede lid, van het voorontwerp ontbreekt het woord “bevoegde” voor het woord “probatiecommissie”.

16. In de Nederlandse tekst van artikel 5, § 1, vierde lid, van het voorontwerp dient “ten minste” te worden geschreven in plaats van “tenminste” en dienen de vrouwelijke

morales, un seuil de peine à partir duquel une condamnation pour une nouvelle infraction commise dans le délai d’épreuve peut conduire à la révocation de la suspension probatoire. Il en résulte d’emblée que pour le suivi de mesures probatoires dans le cadre d’une suspension probatoire ou d’un sursis probatoire, les personnes morales sont également soumises au contrôle de la commission de probation, dès lors qu’une éventuelle révocation de la suspension probatoire ou du sursis probatoire pour non-respect des conditions requiert une intervention préalable de la commission de probation (voir les articles 14, § 4, et 15, § 1er, alinéa 1er, de l’avant-projet).

Ainsi qu’il a été observé ci-dessus, la justification apportée pour soumettre les personnes morales au contrôle de la commission de probation dans ce cas, contrairement au cas d’une peine de probation, n’est pas suffisante. Les auteurs de l’avant-projet devront dès lors adapter les règles relatives au contrôle des mesures probatoires dans le cadre d’une suspension probatoire ou d’un sursis probatoire imposé à des personnes morales, la commission de probation ne jouant plus aucun rôle dans la procédure de révocation pour les personnes morales.

Par souci de clarté du dispositif, les auteurs seraient bien avisés d’inscrire les règles relatives à l’exécution de la suspension (probatoire) et du sursis (probatoire) pour les personnes morales dans une quatrième sous-section relative à ‘L’exécution de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire, imposés aux personnes morales’ de la section 5 du chapitre 2 de l’avant-projet. La section 3 du chapitre 2 de l’avant-projet pourra alors effectivement se limiter aux peines et mesures imposées aux personnes physiques, ce qu’il y aurait lieu d’indiquer dans l’intitulé de cette section.

Article 4

14. Dans la première phrase de l’article 4, § 2, alinéa 1er, de l’avant-projet, il faut remplacer les termes “du condamné” par des termes plus neutres tels que “de l’intéressé”, puisque dans le cas d’une suspension probatoire, le prononcé de la condamnation est suspendu.

Dans le texte français de la première phrase de l’article 4, § 2, alinéa 3, de l’avant-projet, il y a lieu également de recourir – à l’instar du texte néerlandais de cette phrase – aux termes neutres “un intéressé”, dès lors que cette disposition ne se limite pas à la (aux) “personne[s] condamnée[s] à une peine de probation”.

Article 5

15. À l’article 5, § 1er, alinéa 2, de l’avant-projet, le mot “compétente” fait défaut après les termes “commission de probation”.

16. Dans le texte néerlandais de l’article 5, § 1er, alinéa 4, de l’avant-projet, il faut écrire “ten minste” au lieu de “tenminste”, et les pronoms féminins “haar” et “zij” devront être remplacés

voornaamwoorden “haar” en “zij” vervangen te worden door de mannelijke voornaamwoorden “hem” en “hij”, vermits deze refereren aan het mannelijk woord “dienst”.

In de Nederlandse tekst van artikel 5, § 2, eerste lid, van het voorontwerp ontbreken de woorden “of behandeling” na de tweede vermelding van het woord “begeleiding”.

17. Artikel 5, § 1, derde en vierde lid, van het voorontwerp bepaalt dat wanneer de bevoegde dienst van de gemeenschappen ingelicht is van de rechterlijke beslissing inzake de probatiestraf, deze dienst onverwijld de ambtenaar aanwijst die zal toezien op de naleving van de rechterlijke voorwaarden, en dat binnen de maand na de aanwijzing van de ambtenaar deze dienst verslag uitbrengt aan de probatiecommissie over de naleving van de voorwaarden.

Op grond van artikel 5, § 1, III, tweede lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 ‘tot hervorming der instellingen’ is de federale overheid bevoegd voor het bepalen van de opdrachten die de justitiehuizen of, in voorkomend geval, de andere diensten van de gemeenschappen die deze overnemen, uitoefenen in het kader van de gerechtelijke procedure of de uitvoering van gerechtelijke beslissingen. Op grond van het eerste lid van deze bepaling zijn de gemeenschappen bevoegd om de organisatie, de werking en de opdrachten van de justitiehuizen en van de bevoegde dienst die de uitwerking en de opvolging van het elektronisch toezicht verzekert, te regelen.

Bij het bepalen van de opdrachten van deze diensten in het kader van de gerechtelijke procedure of de uitvoering van gerechtelijke beslissingen kan de federale overheid dan ook geen regels aannemen die louter de interne organisatie daarvan betreffen. De ontworpen bepalingen mogen dan ook niet zo begrepen worden dat de interne werkwijze van de diensten van de gemeenschappen wordt geregeld. Ze mogen enkel begrepen worden als het vastleggen in de federale regeling van het referentietijdstip voor het bepalen van de termijn waarbinnen de dienst van de gemeenschappen verslag moet uitbrengen.

Artikel 6

18. Voor de oproepingen van de betrokkene bedoeld in artikel 6, § 1, derde lid, van het voorontwerp wordt niet voorzien in het afzonderlijk in kennis stellen van zijn raadsman, terwijl dit wel gebeurt voor de oproepingen bedoeld in bijvoorbeeld artikel 7, eerste lid, artikel 8, § 4, eerste lid, en artikel 13, § 1, tweede lid, en § 2, derde lid, van het voorontwerp. Het verdient aanbeveling een uniforme werkwijze te hanteren en voor de verschillende oproepingen in gelijkaardige procedures te voorzien.

19. Het verdient aanbeveling de kennisgeving van de beslissing van de probatiecommissie vermeld in artikel 6, § 1, laatste lid, van het voorontwerp aan de betrokkene te laten gebeuren “bij aangetekende zending”, vermits deze volgens paragraaf 2, tweede lid, van dat artikel een beroepstermijn doet lopen.

par leur forme masculine “hem” et “hij”, ceux-ci se référant au mot masculin “dienst”.

Dans le texte néerlandais de l’article 5, § 2, alinéa 1er, de l’avant-projet, les mots “of behandeling” font défaut après la deuxième occurrence du mot “begeleiding”.

17. L’article 5, § 1er, alinéas 3 et 4, de l’avant-projet dispose que lorsque le service compétent des communautés est informé de la décision judiciaire prononçant la peine de probation, ce service désigne sans délai le fonctionnaire chargé du suivi des conditions judiciaires, et que dans le mois qui suit la désignation du fonctionnaire, ce service fait rapport à la commission de probation sur le respect des conditions.

En vertu de l’article 5, § 1er, III, alinéa 2, de la loi spéciale du 8 août 1980 ‘de réformes institutionnelles’, l’autorité fédérale est compétente pour déterminer les missions que les maisons de justice ou les autres services des communautés qui les reprennent, le cas échéant, exercent dans le cadre de la procédure judiciaire ou de l’exécution des décisions judiciaires. En vertu de l’alinéa 1er de cette disposition, les communautés sont compétentes pour régler l’organisation, le fonctionnement et les missions des maisons de justice, et du service compétent pour assurer la mise en œuvre et le suivi de la surveillance électronique.

Pour déterminer les missions de ces services dans le cadre de la procédure judiciaire ou de l’exécution de décisions judiciaires, l’autorité fédérale ne peut dès lors pas adopter de règles qui concernent uniquement l’organisation interne de ces services. Les dispositions en projet ne peuvent donc pas être comprises en ce sens qu’elles régissent le mode de fonctionnement interne des services des communautés. Elles ne peuvent être comprises que comme fixant dans la réglementation fédérale le moment de référence pour déterminer le délai dans lequel le service des communautés doit faire rapport.

Article 6

18. Pour les convocations de l’intéressé, visées à l’article 6, § 1er, alinéa 3, de l’avant-projet, il n’est pas prévu d’en informer séparément son conseil, alors que tel est bel et bien le cas pour les convocations visées, par exemple, à l’article 7, alinéa 1er, l’article 8, § 4, alinéa 1er, et l’article 13, § 1er, alinéa 2, et § 2, alinéa 3, de l’avant-projet. Il est recommandé de recourir à un procédé uniforme et de prévoir des procédures similaires pour les différentes convocations.

19. Il est recommandé que la notification à l’intéressé de la décision de la commission de probation mentionnée à l’article 6, § 1er, dernier alinéa, de l’avant-projet se fasse “par envoi recommandé”, dès lors que, selon le paragraphe 2, alinéa 2, de cet article, cette notification fait courir un délai de recours.

Artikel 8

20. In artikel 8, § 1, tweede lid, van het voorontwerp ontbreekt het woord “bevoegde” voor het woord “probatiecommissie”.

Artikel 11

21. Bij artikel 11, eerste en tweede lid, van het voorontwerp, dat betrekking heeft op de uitvoering van de probatieopschorting en het probatie-uitstel bij natuurlijke personen, kan verwezen worden naar hetgeen *sub* 17 bij artikel 5 is opgemerkt.

Onderafdeling 4 van afdeling 3 van hoofdstuk 2 - algemeen

22. Hoewel de titel van deze afdeling enkel verwijst naar de probatieopschorting en het probatie-uitstel, omvat ze ook een aantal bepalingen die betrekking hebben op de gewone (dus niet-probatie)opschorting en het gewone (dus niet-probatie-)uitstel.

De regel van artikel 17 van het voorontwerp over de cumulatie van straffen na de herroeping van de opschorting of het uitstel ten gevolge van het plegen van een nieuw misdrijf, heeft immers een algemene draagwijdte en geldt ook voor de gewone opschorting en het gewone uitstel. Hetzelfde geldt voor artikel 18 van het voorontwerp.

Voor het gewone uitstel worden bovendien uitdrukkelijk een aantal procedurele aspecten van de herroeping daarvan geregeld (zie bijvoorbeeld artikel 15, § 1, van het voorontwerp dat uitdrukkelijk verwijst naar “het uitstel of het probatie-uitstel”), wat nodig is vermits dit niet uitputtend geregeld wordt in artikel 65, § 4, nieuw Sw.

Voor de gewone opschorting gebeurt dit niet uitdrukkelijk, allicht omdat in artikel 64, § 4, nieuw Sw. al een uitgebreidere regeling van de herroeping is opgenomen. Dit moet echter nog gebeuren voor enkele aspecten die aan bod komen in artikel 14, § 5, van het voorontwerp, waar met name de wijze van gedinginleiding wordt bepaald.

Niet alleen de titel van deze onderafdeling dient dus te worden aangepast, de stellers van het voorontwerp dienen ook duidelijk aan te geven welke aspecten van de regeling voor de herroeping van de opschorting ook voor de gewone opschorting gelden. Dit kan, zoals hierna besproken, deel uitmaken van een ruimere herschrijving van artikel 14 van het voorontwerp.

Artikel 11

23. In de Nederlandse tekst van artikel 11, tweede lid, van het voorontwerp dient “ten minste” te worden geschreven in plaats van “tenminste”.

Article 8

20. À l’article 8, § 1er, alinéa 2, de l’avant-projet, le mot “compétente” fait défaut après les mots “commission de probation”.

Article 11

21. Concernant l’article 11, alinéas 1er et 2, de l’avant-projet, qui porte sur l’exécution de la suspension probatoire et du sursis probatoire pour les personnes physiques, on se reportera à l’observation formulée au point 17 relative à l’article 5.

Sous-section 4 de la section 3 du chapitre 2 - généralités

22. Bien que son intitulé se réfère uniquement à la suspension probatoire et au sursis probatoire, cette section contient aussi un certain nombre de dispositions relatives à la suspension simple (donc non probatoire) et au sursis simple (donc non probatoire).

En effet, la règle énoncée à l’article 17 de l’avant-projet, relative au cumul des peines après la révocation de la suspension ou du sursis consécutivement à une nouvelle infraction commise, a une portée générale et s’applique également à la suspension simple et au sursis simple. Il en va de même pour l’article 18 de l’avant-projet.

En ce qui concerne le sursis simple, un certain nombre d’aspects liés à la procédure de révocation de celui-ci sont en outre réglés expressément (voir par exemple l’article 15, § 1er, de l’avant-projet qui se réfère explicitement au “sursis ou […] sursis probatoire”), ce qui est nécessaire dès lors que l’article 65, § 4, du nouveau C. pén. ne les règle pas de manière exhaustive.

S’agissant de la suspension simple, ces aspects ne sont pas réglés explicitement, sans doute parce qu’un règlement plus étendu de la révocation est déjà inscrit à l’article 64, § 4, du nouveau C. pén. Toutefois, il convient encore de prévoir un règlement de quelques aspects abordés à l’article 14, § 5, de l’avant-projet, qui détermine notamment la manière dont la procédure est engagée.

Les auteurs de l’avant-projet devront donc non seulement adapter le titre de cette sous-section, mais également indiquer clairement quels aspects du dispositif relatif à la révocation de la suspension s’appliquent aussi à la suspension simple. Ces précisions pourraient être apportées dans le cadre d’une reformulation plus large de l’article 14 de l’avant-projet qui sera abordée ci-dessous.

Article 11

23. Dans le texte néerlandais de l’article 11, alinéa 2, de l’avant-projet, il faut écrire “ten minste” au lieu de “tenminste”.

Artikel 13

24. De kennisgeving van de beslissing van de probatiecommissie vermeld in artikel 13, § 1, laatste lid, van het voorontwerp lijkt aan de betrokkene te moeten gebeuren “bij aangetekende zending”, vermits deze volgens paragraaf 2, tweede lid, van dat artikel een beroepstermijn doet lopen.

25. In de Franse tekst van de eerste zin van artikel 13, § 2, derde lid, van het voorontwerp ontbreekt het woord “spécial” na het woord “registre”.

Artikel 14

26. Artikel 14 van het voorontwerp regelt de herroeping van de probatieopschorting. Vermits een probatieopschorting nog steeds een type van opschorting is, waarvoor aangenomen kan worden dat de regels over de herroeping daarvan uit artikel 64 nieuw Sw. ook gelden, overlapt het ontworpen artikel op meerdere vlakken met dat artikel uit het nieuwe Strafwetboek.

Het strekt tot aanbeveling om dit artikel – naar het voorbeeld van artikel 15 van het voorontwerp – zodanig te herschrijven dat voor deze aspecten verwezen wordt naar artikel 64 nieuw Sw. en dat enkel de bijkomende regels hier uitdrukkelijk worden uitgeschreven.[11]

Wat de herroepingsgronden betreft, zouden dan bijvoorbeeld de paragrafen 1, 2 en 4 van artikel 14 van het voorontwerp, kunnen worden samengebracht in één paragraaf waarin aangegeven wordt wanneer de probatieopschorting “naast de gevallen bepaald in artikel 64, § 4, eerste lid, van het Strafwetboek…” kan worden herroepen.

In paragraaf 5 – die dan een derde paragraaf zou worden en betrekking moet hebben op zowel de opschorting als de probatieopschorting – dient dan zowel te worden verwezen naar de gevallen bepaald in artikel 64, § 4, eerste lid, nieuw Sw., als naar deze in de nieuwe eerste paragraaf over de herroeping van de probatieopschorting. De stellers van het voorontwerp dienen ook een keuze te maken of zij opteren voor het in dit voorontwerp ontwikkelde territoriale bevoegdheidscriterium (rechtbank van eerste aanleg van zijn verblijfplaats, of politierechtbank van de plaats van het misdrijf), of datgene dat lijkt voort te vloeien uit artikel 64, § 4, eerste lid, nieuw Sw. (correctionele rechtbank of politierechtbank die de opschorting gelast heeft). Ook dienen zij te verduidelijken welk onderdeel van artikel 136*sexies* Sv., tot invoering waarvan artikel 39 van het voorontwerp strekt, zij van toepassing willen verklaren.

[11] Zoals hiervoor aangegeven dient dit in deze onderafdeling geregeld te worden voor de gevallen waarin de (probatie)opschorting werd opgelegd aan natuurlijke personen, en in een nieuwe onderafdeling van afdeling 5 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp voor rechtspersonen.

Article 13

24. La notification à l’intéressé de la décision de la commission de probation mentionnée à l’article 13, § 1er, dernier alinéa, de l’avant-projet semble devoir se faire “par envoi recommandé” dès lors que, conformément au paragraphe 2, alinéa 2, de cet article, cette notification fait courir un délai de recours.

25. Dans le texte français de la première phrase de l’article 13, § 2, alinéa 3, de l’avant-projet, le mot “spécial” fait défaut après le mot “registre”.

Article 14

26. L’article 14 de l’avant-projet règle la révocation de la suspension probatoire. Dès lors qu’une suspension probatoire constitue toujours un type de suspension pour lequel il peut être admis que s’appliquent également les règles relatives à la révocation de celle-ci, contenues dans l’article 64 du nouveau C. pén., l’article en projet fait double emploi avec cet article du nouveau C. pén. à plusieurs égards.

Il est recommandé de remanier cet article – sur le modèle de l’article 15 de l’avant-projet – de sorte qu’il fasse référence à l’article 64 du nouveau C. pén. concernant ces aspects et que seules les règles supplémentaires y soient expressément mentionnées[11].

En ce qui concerne les motifs de révocation, les paragraphes 1er, 2 et 4 de l’article 14 de l’avant-projet, par exemple, pourraient être regroupés dans un paragraphe unique indiquant quand la suspension probatoire peut être révoquée “outre les cas fixés à l’article 64, § 4, alinéa 1er, du Code pénal…”.

Le paragraphe 5 – qui deviendrait alors le paragraphe 3 et doit traiter tant de la suspension que de la suspension probatoire – devra alors faire référence à la fois aux cas fixés à l’article 64, § 4, alinéa 1er, du nouveau C. pén., et à ceux prévus au nouveau paragraphe 1er concernant la révocation de la suspension probatoire. Les auteurs de l’avant-projet devront aussi décider s’ils optent pour le critère de compétence territoriale développé dans l’avant-projet (tribunal de première instance de sa résidence, ou tribunal de police du lieu de l’infraction) ou pour celui qui semble découler de l’article 64, § 4, alinéa 1er, du nouveau C. pén. (tribunal correctionnel ou tribunal de police qui a prononcé la suspension). Ils doivent également préciser quelle partie de l’article 136*sexies* du C.I.cr., que l’article 39 de l’avant-projet vise à introduire, ils entendent rendre applicable.

[11] Comme il a été indiqué ci-dessus, ce point doit être réglé dans cette sous-section pour les cas où la suspension (probatoire) a été imposée à des personnes physiques, et dans une nouvelle sous-section de la section 5 du chapitre 2 de l’avant-projet pour les personnes morales.

De tweede zin van het eerste lid van paragraaf 5 en het eerste lid van paragraaf 7[12] zouden kunnen weggelaten worden vermits zij aspecten uit artikel 64, § 4, tweede en derde lid, nieuw Sw., hernemen.

Artikel 15

27. In artikel 15, § 1, eerste lid, van het voorontwerp wordt vooruit gelopen op de in artikel 15, 4°, van het in de Kamer van volksvertegenwoordigers hangende wetsontwerp 'tot wijziging van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek en de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek II van het Strafwetboek' ontworpen invoeging van een nieuw lid in artikel 65, § 4, nieuw Sw.[13] Er wordt immers verwezen naar de gevallen "overeenkomstig artikel 65, § 4, tweede, derde en vierde lid van het Strafwetboek".

Wanneer verder in de ontworpen bepaling verwezen wordt naar "artikel 65, § 4, vierde lid," respectievelijk naar "artikel 65, § 4, derde lid," van het nieuwe Strafwetboek wordt evenwel uit het oog verloren dat het nieuwe lid volgens dat wetsontwerp zal worden ingevoegd tussen het bestaande derde en vierde lid, en dus een nieuw vierde lid, en geen nieuw derde lid, zal vormen.

Indien artikel 15, 4°, van het vermelde hangende wetsontwerp ongewijzigd zou worden aangenomen, dienen de verwijzingen naar "artikel 65, § 4, vierde lid," respectievelijk naar "artikel 65, § 4, derde lid," van het nieuwe Strafwetboek in artikel 15, § 1, van het voorontwerp dan ook te worden omgewisseld.

28. In artikel 15, § 2, van het voorontwerp dient een eerste lid te worden toegevoegd waarin de verjaringstermijn bepaald wordt van een vordering tot herroeping die zou worden ingesteld in geval van een nieuw misdrijf. Anders dan in het geval van de opschorting is die hypothese immers nog niet geregeld in het nieuwe Strafwetboek.

In het huidige eerste lid, dat dan het tweede lid zou worden, dient vervolgens het woord "andere" te worden ingevoegd voor het woord "ernstige".

Artikel 16

29. In artikel 16, tweede lid, van het voorontwerp dient te worden terugverwezen naar artikel "15, § 1," in plaats van "14, § 1,".

Artikel 18

30. In de Nederlandse tekst van artikel 18, eerste lid, van het voorontwerp ontbreekt het woord "die" na het woord "iemand".

[12] Er ontbreekt een paragraaf 6 in het artikel. Op deze plaats lijkt naar het voorbeeld van artikel 15, § 1, tweede lid van het voorontwerp een bepaling over de rechtsmiddelen te moeten worden opgenomen.

[13] *Parl.St.* Kamer 2025-26, nr. 56-1160/1.

La deuxième phrase de l'alinéa 1er du paragraphe 5 et l'alinéa 1er du paragraphe 7[12] devraient pouvoir être omis étant donné qu'ils reproduisent des aspects de l'article 64, § 4, alinéas 2 et 3, du nouveau C. pén.

Article 15

27. L'article 15, § 1er, alinéa 1er, de l'avant-projet anticipe l'insertion d'un nouvel alinéa dans l'article 65, § 4, du nouveau C. pén., insertion qui est en projet dans l'article 15, 4°, du projet de loi 'modifiant la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal et la loi du 29 février 2024 introduisant le livre II du Code pénal', à l'examen à la Chambre des représentants[13]. Il fait en effet référence aux cas "conformément à l'article 65, § 4, alinéas 2, 3 et 4, du Code pénal".

Lorsque la disposition en projet fait référence plus loin à l'"article 65, § 4, alinéa 4," et à l'"article 65, § 4, alinéa 3," du nouveau Code pénal, il est toutefois perdu de vue que, selon ce projet de loi, le nouvel alinéa sera inséré entre les alinéas 3 et 4 existants et qu'il constituera donc un nouvel alinéa 4 et non un nouvel alinéa 3.

Si l'article 15, 4°, du projet de loi à l'examen cité est adopté tel quel, les références à l'"article 65, § 4, alinéa 4" et à l'"article 65, § 4, alinéa 3", du nouveau Code pénal, contenues à l'article 15, § 1er, de l'avant-projet, devront dès lors être permutées.

28. Il faut ajouter à l'article 15, § 2, de l'avant-projet un alinéa 1er fixant le délai de prescription d'une action en révocation qui serait intentée en cas de nouvelle infraction. En effet, cette hypothèse n'est pas encore réglée dans le nouveau Code pénal, contrairement au cas de la suspension.

Il faut ensuite insérer les mots "une autre" avant le mot "inobservation" dans l'actuel alinéa 1er, qui deviendrait alors l'alinéa 2.

Article 16

29. Dans l'article 16, alinéa 2, de l'avant-projet, on se référera à l'article "15, § 1er," plutôt qu'à l'article "14, § 1er,".

Article 18

30. Dans le texte néerlandais de l'article 18, alinéa 1er, de l'avant-projet, il manque le mot "die" après le mot "iemand".

[12] Il manque un paragraphe 6 dans l'article. À cet endroit, il paraît nécessaire d'insérer une disposition relative aux voies de recours, sur le modèle de l'article 15, § 1er, alinéa 2, de l'avant-projet.

[13] *Doc. parl.*, Chambre 2025-2026, n° 56-1160/1.

31. Het eerste zinsdeel van artikel 18, vierde lid, moet worden aangevuld met de woorden “van de opschorting of het uitstel”.

Artikelen 19 tot 22

32. Voor de gevallen waarin op grond van artikel 50 nieuw Sw. een verblijfs-, plaats- of contactverbod zou worden opgelegd samen met een vrijheidsstraf, worden in hoofdstuk 3 van het voorontwerp een aantal bestaande procedures uit de Wet Externe Rechtspositie van toepassing gemaakt (zie de artikelen 44, 45, 47, 49, 54, 56, 57, 77 en 78 van het voorontwerp).

Voor de gevallen waarin een dergelijk verbod zou worden opgelegd zonder dat dit gepaard gaat met een vrijheidsstraf, wordt in de artikelen 19 tot 22 van het voorontwerp, die samen afdeling 4 ‘De uitvoering van de bijkomende straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek die met een vrijheidsbeperkende hoofdstraf, een vermogensstraf of in de plaats van een hoofdstraf wordt opgelegd’ van hoofdstuk 2 van het voorontwerp vormen, een volledige procedure uitgewerkt.

Nochtans bevat de Wet Externe Rechtspositie in artikel 95/1 al een procedure die specifiek bedoeld is voor de wijziging van een woonverbod uitgesproken op grond van het huidige Strafwetboek, op een moment dat dit woonverbod niet meer gepaard zou gaan met de uitvoering van een hoofdgevangenisstraf, bijvoorbeeld omdat die reeds definitief is beëindigd, en de normale procedure voor de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank niet meer kan worden toegepast.[14] Deze procedure wordt door de artikelen 77 en 78 van het voorontwerp van toepassing gemaakt op de verblijfs-, plaats- of contactverboden op grond van artikel 50 nieuw Sw.

Het naast elkaar gelden van de nieuwe afdeling 4 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp en artikel 95/1 van de Wet Externe Rechtspositie zoals dat wordt gewijzigd door hoofdstuk 3 van het voorontwerp, zou tot gevolg hebben dat twee verschillende procedures door de strafuitvoeringsrechter moeten worden gevolgd in verband met de uitvoering van een verblijfs-, plaats- of contactverbod in zeer gelijkaardige omstandigheden.

Het lijkt met het oog op de praktische werkbaarheid en de gelijke behandeling aan te bevelen om in afdeling 4 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp niet een volledige nieuwe procedure uit te werken naast deze van artikel 95/1 van de Wet Externe Rechtspositie. Beter lijkt het om in deze afdeling de Wet Externe Rechtspositie van toepassing te verklaren wat de uitvoering van de straf bedoeld in artikel 50 nieuw Sw. betreft, ingeval deze in een in kracht van gewijsde gegane veroordeling is opgelegd met een vrijheidsbeperkende hoofdstraf, een vermogensstraf of indien ze overeenkomstig artikel 36, tiende lid, nieuw Sw. is opgelegd in plaats van de hoofdstraf.

[14] Zie *Parl.St.* Kamer 2011-12, nr. 53-2275/4, 15-17.

31. Le premier segment de phrase de l’article 18, alinéa 4, doit être complété par les mots “de la suspension ou du sursis”.

Articles 19 à 22

32. Concernant les cas dans lesquels, en vertu de l’article 50 du nouveau C. pén., une interdiction de résidence, de lieu ou de contact serait imposée conjointement avec une peine privative de liberté, le chapitre 3 de l’avant-projet rend applicables un certain nombre de procédures existantes prévues par la loi sur le statut juridique externe (voir les articles 44, 45, 47, 49, 54, 56, 57, 77 et 78 de l’avant-projet).

Pour les cas où une telle interdiction serait imposée sans être assortie d’une peine privative de liberté, une procédure complète est élaborée aux articles 19 à 22 de l’avant-projet, qui constituent ensemble la section 4 ‘L’exécution de la peine accessoire visée par l’article 50 du Code pénal lorsque celle-ci est imposée avec une peine restrictive de liberté principale, une peine patrimoniale ou à la place d’une peine principale’ du chapitre 2 de l’avant-projet.

Dans son article 95/1, la loi sur le statut juridique externe prévoit pourtant déjà une procédure spécifiquement destinée à modifier une interdiction de résidence prononcée sur la base du Code pénal actuel, à un moment où cette interdiction de résidence ne s’accompagnerait plus de l’exécution d’une peine d’emprisonnement principal, par exemple parce que celle-ci a déjà été définitivement purgée, et que la procédure normale devant le juge de l’application des peines ou le tribunal de l’application des peines ne peut plus être suivie[14]. Les articles 77 et 78 de l’avant-projet rendent cette procédure applicable aux interdictions de résidence, de lieu ou de contact sur la base de l’article 50 du nouveau C. pén.

La coexistence de la nouvelle section 4 du chapitre 2 de l’avant-projet et de l’article 95/1 de la loi sur le statut juridique externe, tel qu’il est modifié par le chapitre 3 de l’avant-projet, emporterait l’obligation pour le juge de l’application des peines de suivre deux procédures différentes en ce qui concerne l’exécution d’une interdiction de résidence, de lieu ou de contact dans des circonstances très similaires.

Dans l’optique de la mise en œuvre pratique et de l’égalité de traitement, il semble recommandé de ne pas élaborer dans la section 4 du chapitre 2 de l’avant-projet une procédure entièrement nouvelle, parallèlement à celle prévue à l’article 95/1 de la loi sur le statut juridique externe. Il semble préférable de rendre applicable, dans cette section, la loi sur le statut juridique externe pour l’exécution de la peine visée à l’article 50 du nouveau C. pén., dans le cas où celle-ci a été imposée dans une condamnation passée en force de chose jugée conjointement avec une peine restrictive de liberté principale, une peine patrimoniale ou si elle a été imposée en lieu et place d’une peine principale conformément à l’article 36, alinéa 10, du nouveau Code pénal.

[14] Voir *Doc. Parl.*, Chambre 2011-12, n° 53-2275/4, pp. 15-17.

Wanneer bepaald wordt dat de veroordeelde tot een straf bedoeld in artikel 50 nieuw Sw. ook in die gevallen wat de uitvoering van deze straf betreft, beschouwd wordt als een veroordeelde in de zin van artikel 2, 2°, van de Wet Externe Rechtspositie, en het slachtoffer als een slachtoffer in de zin van artikel 2, 6°, van deze wet, is het niet nodig een volledig nieuwe procedure te ontwikkelen. Artikel 95/1 van de Wet Externe Rechtspositie kan dan worden toegepast, evenals de in de Wet Externe Rechtspositie opgenomen mogelijkheden voor het slachtoffer om bij de strafuitvoering betrokken te worden. Wat de kennisgeving van een beslissing tot wijziging van de straf betreft, waarvoor in artikel 21, § 2, van het voorontwerp in bijkomende kennisgevingen wordt voorzien in vergelijking met de Wet Externe Rechtspositie, kan worden bepaald dat er in die gevallen hiervan bijkomend dient te worden kennisgegeven aan de betrokken autoriteiten en instanties.

Afdeling 5 van hoofdstuk 2 – opschrift en algemeen

33. Zoals hoger vermeld *sub* 7.1 tot 7.5 dient afdeling 5 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp te worden aangevuld met een vierde onderafdeling over 'De uitvoering van de opschorting en de probatieopschorting, het uitstel en het probatie-uitstel opgelegd aan rechtspersonen', waarin het toezicht op de probatiemaatregelen in het geval van probatieopschorting of -uitstel verleend aan een rechtspersoon, toevertrouwd wordt aan dezelfde organen als bij de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen.

Ook de bepalingen omtrent de herroeping van de opschorting en het uitstel moeten hierin hernomen worden, naar het voorbeeld van wat bepaald werd voor natuurlijke personen in artikel 14 en volgende van het voorontwerp, met dien verstande dat de strafdrempels voor rechtspersonen worden gehanteerd en er geen rol meer wordt toegekend aan de probatiecommissie. Dit wordt het best ook tot uitdrukking gebracht in het opschrift van de afdeling zelf.

Artikel 23

34. Hoewel artikel 23 van het voorontwerp vormelijk opgebouwd is alsof het enkel een aantal begripsomschrijvingen omvat,[15] worden hierin inhoudelijk ook de territoriale bevoegdheid, de samenstelling (met name als alleenrechtsprekend rechter) en de zittingsplaatsen van de strafuitvoeringsrechtbank geregeld voor wat betreft haar bevoegdheden ten aanzien van rechtspersonen.

Het verdient aanbeveling dit duidelijker tot uitdrukking te brengen in de opbouw van het artikel en in het opschrift van de betrokken onderafdeling.

[15] Waarbij in de Franse tekst van de inleidende zin het woord "section" ontbreekt na "présente".

Lorsqu'il est établi que le condamné à une peine visée à l'article 50 du nouveau C. pén. est également considéré dans ces cas, en ce qui concerne l'exécution de cette peine, comme un condamné au sens de l'article 2, 2°, de la loi sur le statut juridique externe, et que la victime est considérée comme une victime au sens de l'article 2, 6°, de cette loi, il n'est pas nécessaire de mettre en place une procédure totalement neuve. L'article 95/1 de la loi sur le statut juridique externe peut alors être appliqué, tout comme les possibilités que prévoit pour la victime la loi sur le statut juridique externe d'être associée à l'exécution de la peine. En ce qui concerne la notification d'une décision de modification de la peine, pour laquelle l'article 21, § 2, de l'avant-projet prévoit des notifications supplémentaires par rapport à la loi sur le statut juridique externe, il peut être établi que, dans ces cas, il doit être procédé à des notifications supplémentaires aux autorités et instances concernées.

Section 5 du chapitre 2 – intitulé et généralités

33. Comme il a été observé ci-dessus aux points 7.1 à 7.5, la section 5 du chapitre 2 de l'avant-projet doit être complétée par une sous-section 4 relative à 'L'exécution de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire imposés aux personnes morales', qui confie la surveillance des mesures de probation, en cas de suspension ou de sursis probatoires accordés à une personne morale, aux mêmes organes que dans le cas d'une peine de probation imposée à des personnes morales.

Les dispositions relatives à la révocation de la suspension et du sursis doivent également y être reproduites, à l'instar de ce qui a été prévu pour les personnes physiques aux articles 14 et suivants de l'avant-projet, étant entendu qu'il est recouru aux seuils de peine pour les personnes morales et qu'aucun rôle n'est plus attribué à la commission de probation. Mieux vaut l'indiquer aussi dans l'intitulé même de la section.

Article 23

34. Bien que l'article 23 de l'avant-projet soit formellement structuré comme s'il ne contenait que des définitions de notions[15], il régit également, sur le fond, la compétence territoriale, la composition (notamment en tant que juge unique) et les lieux d'audience du tribunal de l'application des peines en ce qui concerne ses compétences à l'égard des personnes morales.

Il est recommandé de l'exprimer plus clairement dans la structure de l'article et dans l'intitulé de la sous-section concernée.

[15] Le mot "section" fait défaut après le mot "présente" dans la phrase introductive du texte français.

Artikel 25

35. In de Franse tekst van het eerste lid van artikel 25 van het voorontwerp dient te worden gesproken over “juge de l’application des peines” in plaats van over “tribunal de l’application des peines”.

In de Nederlandse tekst van het tweede lid van artikel 25 van het voorontwerp dient te worden gesproken over “aangetekende zending” in plaats van over “ter post aangetekende brief”.

Artikel 26

36. In het vierde lid van artikel 26, § 1, van het voorontwerp dient niet alleen te worden bepaald dat een afschrift van een eventueel verzoek van de veroordeelde moet worden overgezonden aan het Openbaar Ministerie, maar ook dat een eventuele vordering van het Openbaar Ministerie moet worden overgezonden aan de veroordeelde.

37. In de tweede zin van het eerste lid van artikel 26, § 3, van het voorontwerp dient te worden bepaald dat de mededeling van het vonnis “binnen vierentwintig uren” moet gebeuren.

In de Franse tekst van de eerste zin van die paragraaf moeten de woorden “ou le tribunal de l’application des peines” worden geschrapt.

Artikel 28

38. In het eerste lid van artikel 28 van het voorontwerp dient te worden gepreciseerd dat de strafuitvoeringsrechter kan beslissen tot de “gehele of gedeeltelijke” uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete.

Artikel 29

39. Artikel 29 van het voorontwerp voorziet in een kennisgeving van het vonnis aan de FOD Financiën. Deze kennisgeving lijkt enkel zinvol wanneer er besloten wordt tot de gehele of gedeeltelijke uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete. Het verdient aanbeveling de kennisgeving aan die instantie tot die hypothese te beperken.

Artikel 32

40. In de Franse tekst van het eerste lid van artikel 32 van het voorontwerp dient te worden gesproken over “juge de l’application des peines” in plaats van over “tribunal de l’application des peines”.

In de Nederlandse tekst van het tweede lid van artikel 32 van het voorontwerp dient gewag te worden gemaakt van “aangetekende zending” in plaats van “ter post aangetekende brief”.

Article 25

35. Dans le texte français de l’alinéa 1er de l’article 25 de l’avant-projet, il doit s’agir du “juge de l’application des peines” plutôt que du “tribunal de l’application des peines”.

Dans le texte néerlandais de l’alinéa 2 de l’article 25 de l’avant-projet, il doit s’agir de “aangetekende zending” au lieu de “ter post aangetekende brief”.

Article 26

36. À l’alinéa 4 de l’article 26, § 1er, de l’avant-projet, il faut non seulement prévoir qu’une copie d’une éventuelle requête du condamné doit être transmise au ministère public, mais aussi qu’une éventuelle réquisition du ministère public doit être transmise au condamné.

37. Dans la deuxième phrase de l’alinéa 1er de l’article 26, § 3, de l’avant-projet, il faut préciser que la communication du jugement doit intervenir “dans les vingt-quatre heures”.

Dans la version française de la première phrase de ce paragraphe, les mots “ou le tribunal de l’application des peines” doivent être supprimés.

Article 28

38. On précisera à l’alinéa 1er de l’article 28 de l’avant-projet que le juge de l’application des peines peut décider de l’exécution “totale ou partielle” de l’amende subsidiaire prononcée.

Article 29

39. L’article 29 de l’avant-projet prévoit que le jugement est notifié au SPF Finances. Cette notification semble n’avoir de sens que s’il est décidé d’exécuter totalement ou partiellement l’amende subsidiaire prononcée. Il est recommandé de restreindre à cette hypothèse la notification à cette autorité.

Article 32

40. Dans le texte français de l’alinéa 1er de l’article 32 de l’avant-projet, il doit s’agir du “juge de l’application des peines” plutôt que du “tribunal de l’application des peines”.

Dans le texte néerlandais de l’alinéa 2 de l’article 32 de l’avant-projet, il y a lieu de faire mention de “aangetekende zending” au lieu de “ter post aangetekende brief”.

Artikel 33

41. In het vierde lid van artikel 33, § 1, van het voorontwerp dient niet alleen te worden bepaald dat een afschrift van een eventueel verzoek van de veroordeelde moet worden overgezonden aan het Openbaar Ministerie, maar ook dat een eventuele vordering van het Openbaar Ministerie moet worden overgezonden aan de veroordeelde.

42. In de tweede zin van het eerste lid van artikel 33, § 3, van het voorontwerp dient te worden bepaald dat de mededeling van het vonnis “binnen vierentwintig uren” moet gebeuren.

In de Franse tekst van de eerste zin van die paragraaf (te lezen als “§ 3”, en niet “§ 1”) moeten de woorden “ou le tribunal de l’application des peines” worden geschrapt.

43.1. Volgens het tweede lid van artikel 33, § 3, van het voorontwerp is er tegen een beslissing van de strafuitvoeringsrechter tot het aanbrengen van preciseringen of wijzigingen inzake de uitvoeringsmodaliteiten van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap geen enkel rechtsmiddel mogelijk. Vermits er in onderafdeling 3 van afdeling 5 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp, anders dan in onderafdeling 2 over de probatiestraf, geen artikel is opgenomen dat voorziet in de mogelijkheid van een cassatieberoep, is er evenmin een rechtsmiddel mogelijk tegen de beslissing uit artikel 32 van het voorontwerp tot eventuele concrete invulling van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap. Op grond van artikel 35, tweede lid, van het voorontwerp is er evenmin een rechtsmiddel mogelijk tegen een beslissing tot uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete. Wat betreft de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen voorziet onderafdeling 2 van afdeling 5 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp wel in de mogelijkheid van een cassatieberoep tegen de beslissingen tot de eventuele concrete invulling of wijziging daarvan. Tegen de beslissing tot uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete is ook daar geen rechtsmiddel mogelijk.

43.2. Volgens de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof is een verschil in behandeling slechts verenigbaar met de grondwettelijke beginselen van gelijkheid en niet-discriminatie, wanneer dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld, rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betrokken maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

43.3. De afwezigheid van een rechtsmiddel tegen het opleggen van de vervangende geldboete wordt zowel voor de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen als voor de dienstverleningsstraf aan de gemeenschap verantwoord vanuit een parallellisme met de probatiestraf en de werkstraf opgelegd aan natuurlijke personen. Het Grondwettelijk Hof heeft het feit dat geen rechtsmiddel kan worden ingesteld tegen de beslissing om de vervangende straf uit te voeren wanneer een persoon de werkstraf niet uitvoert waartoe hij

Article 33

41. À l’alinéa 4 de l’article 33, § 1er, de l’avant-projet, il convient de prévoir non seulement qu’une copie d’une éventuelle requête du condamné doit être transmise au ministère public, mais aussi qu’une éventuelle réquisition du ministère public doit être transmise au condamné.

42. Dans la deuxième phrase de l’alinéa 1er de l’article 33, § 3, de l’avant-projet, il y a lieu de disposer que la communication du jugement doit avoir lieu “dans les vingt-quatre heures”.

Dans le texte français de la première phrase de ce paragraphe (lire “§ 3”, et non “§ 1”), les mots “ou le tribunal de l’application des peines” doivent être supprimés.

43.1. Selon l’alinéa 2 de l’article 33, § 3, de l’avant-projet, une décision du juge de l’application des peines visant à apporter des précisions ou des modifications en ce qui concerne les modalités de l’exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté n’est susceptible d’aucun recours. Étant donné que dans la sous-section 3 de la section 5 du chapitre 2 de l’avant-projet, contrairement à la sous-section 2 relative à la peine de probation, aucun article ne prévoit la possibilité d’un pourvoi en cassation, aucun recours n’est davantage possible contre la décision visée à l’article 32 de l’avant-projet portant sur les éventuelles modalités concrètes de la peine de prestation en faveur de la communauté. En vertu de l’article 35, alinéa 2, de l’avant-projet, aucun recours n’est possible non plus contre une décision relative à l’exécution de l’amende subsidiaire prononcée. En ce qui concerne la peine de probation imposée à des personnes morales, la sous-section 2 de la section 5 du chapitre 2 de l’avant-projet prévoit bien la possibilité d’un pourvoi en cassation contre les décisions relatives à la mise en œuvre concrète ou à la modification éventuelles de cette peine. Aucun recours n’est possible non plus dans cette sous-section contre la décision relative à l’exécution de l’amende subsidiaire prononcée.

43.2. Selon la jurisprudence de la Cour constitutionnelle, une différence de traitement n’est compatible avec le principe constitutionnel d’égalité et de non-discrimination que si cette différence repose sur un critère objectif et est raisonnablement justifiée. L’existence d’une telle justification doit s’apprécier en tenant compte du but et des effets de la mesure concernée ainsi que de la nature des principes en cause; le principe d’égalité et de non-discrimination est violé lorsqu’il n’existe pas de rapport raisonnable de proportionnalité entre les moyens employés et le but visé.

43.3. L’absence d’un recours contre l’infliction de l’amende subsidiaire est justifiée tant pour la peine de probation imposée à des personnes morales que pour la peine de prestation en faveur de la communauté, par analogie avec la peine de probation et la peine de travail imposées aux personnes physiques. La Cour constitutionnelle n’a pas jugé contraire à la Constitution le fait qu’aucun recours ne puisse être introduit contre la décision relative à l’exécution de la peine de substitution dans le cas où une personne condamnée à une peine

werd veroordeeld, niet strijdig met de Grondwet geacht.[16] Op dit punt is er geen verschil in behandeling naargelang de betrokken straffen (probatie- dan wel werk- of dienstverleningsstraf) noch naargelang de aard van juridische personen (natuurlijke dan wel rechtspersonen) aan wie zij worden opgelegd.

43.4. In de memorie van toelichting wordt het ontbreken van een rechtsmiddel tegen de beslissingen van de strafuitvoeringsrechter tot de eventuele concrete invulling of wijziging van een dienstverleningsstraf verantwoord vanuit een parallel met de regeling voor de werkstraf bij natuurlijke personen. Hier is echter wel een verschil met de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen, dat bovendien niet enkel verklaard kan worden vanuit een parallel met de regeling voor natuurlijke personen. Voor de probatiestraf bij rechtspersonen wordt immers het parallellisme ten aanzien van de natuurlijke personen gedeeltelijk doorbroken door niet alleen in een rechtsmiddel te voorzien tegen beslissingen tot wijziging, maar ook tegen beslissingen tot concrete invulling van de probatiestraf in het geval van rechtspersonen.

Vermits de regeling van het toezicht op de uitvoering van een dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, zoals deze voor de uitvoering van de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen, afgestemd werd op de eigen aard van de juridische persoonlijkheid van de betrokkenen, dient voor het antwoord op de vraag of rechtsmiddelen mogelijk zijn tegen de beslissingen tot de eventuele concrete invulling of wijziging van een dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, niet te worden aangesloten bij de regeling van de werkstraf voor natuurlijke personen maar bij deze voor de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen.

Onderafdeling 3 van afdeling 5 van hoofdstuk 2 van het voorontwerp dient derhalve – naar het voorbeeld van onderafdeling 2 van die afdeling – te worden aangevuld met een bepaling over het cassatieberoep tegen de beslissingen bedoeld in de artikelen 32 en 33 van het voorontwerp.

Artikel 35

44. In het eerste lid van artikel 35 van het voorontwerp dient te worden gepreciseerd dat de strafuitvoeringsrechter kan beslissen tot de “gehele of gedeeltelijke” uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete.

Artikel 36

45. Artikel 36 van het voorontwerp voorziet in een kennisgeving van het vonnis aan de FOD Financiën. Deze kennisgeving lijkt enkel zinvol wanneer er besloten wordt tot de gehele of gedeeltelijke uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete. Het verdient aanbeveling de kennisgeving aan die instantie tot die hypothese te beperken.

16 Zie GwH 30 maart 2011, nr. 46/2011.

de travail n’exécuterait pas cette peine[16]. Il n’y a sur ce point aucune différence de traitement, ni selon les peines concernées (peine de probation, de travail ou de prestation), ni selon la nature des personnes juridiques (personnes physiques ou morales) auxquelles ces peines sont infligées.

43.4. Dans l’exposé des motifs, l’absence d’une voie de recours contre les décisions du juge de l’application des peines relatives à la mise en œuvre concrète ou à la modification éventuelles d’une peine de prestation est justifiée par analogie avec le régime de la peine de travail pour les personnes physiques. Il existe toutefois, à cet égard, une différence avec la peine de probation imposée aux personnes morales qui ne peut en outre être expliquée uniquement en faisant un parallèle avec le régime applicable aux personnes physiques. En effet, pour la peine de probation applicable aux personnes morales, l’analogie avec les personnes physiques est partiellement rompue, en ce qu’il est prévu un recours non seulement contre les décisions de modification, mais également contre les décisions relatives à la mise en œuvre concrète de la peine de probation dans le cas de personnes morales.

Étant donné que le régime de la surveillance de l’exécution d’une peine de prestation en faveur de la communauté, comme celui pour l’exécution de la peine de probation infligée aux personnes morales, a été adapté à la nature propre de la personnalité juridique des intéressés, il convient, pour répondre à la question de savoir si des voies de recours sont possibles contre les décisions relatives à la mise en œuvre concrète ou à la modification éventuelles d’une peine de prestation en faveur de la communauté, de ne pas se référer au régime de la peine de travail pour les personnes physiques, mais à celui de la peine de probation infligée à des personnes morales.

On complètera dès lors la sous-section 3 de la section 5 du chapitre 2 de l’avant-projet – à l’instar de la sous-section 2 de cette section – par une disposition relative au pourvoi en cassation contre les décisions visées aux articles 32 et 33 de l’avant-projet.

Article 35

44. On précisera à l’alinéa 1er de l’article 35 de l’avant-projet que le juge de l’application des peines peut décider l’exécution “totale ou partielle” de l’amende subsidiaire prononcée.

Article 36

45. L’article 36 de l’avant-projet prévoit la notification du jugement au (et non “le”) SPF Finances. Cette notification semble n’avoir de sens que lorsque le juge a décidé l’exécution totale ou partielle de l’amende subsidiaire prononcée. Il est recommandé de restreindre à cette hypothèse la notification à cette autorité.

16 C.C., 30 mars 2011, n° 46/2011.

Hoofdstuk 3 – Wijzigingsbepalingen

Artikel 42

46.1. Wat de wijziging betreft van artikel 25, § 2, d), van de Wet Externe Rechtspositie (artikel 42, 2°, van het voorontwerp), dient te worden vastgesteld dat daarin niet alle aanpassingen zijn gebeurd om in overeenstemming te zijn met het verdwijnen van de driedeling overtreding, wanbedrijf en misdaad in het nieuwe Strafwetboek.

46.2. Zo wordt in de inleidende zin van artikel 25, § 2, d), van de Wet Externe Rechtspositie de verwijzing naar de "de effectieve correctionele gevangenisstraf van minstens drie jaar" niet aangepast. Het woord "correctionele" moet worden geschrapt.

Analoog met artikel 42, 2°, van het voorontwerp moet de verwijzing in het ontworpen artikel 25, § 2, d), *in fine* naar "een correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting[17], negentien jaar van deze straf heeft ondergaan, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid, of 344, vijfde lid, van het Wetboek van strafvordering" worden aangepast.

46.3. Het voorontwerp voorziet niet in de aanpassing van de verwijzing in artikel 25, § 2, e), van de Wet Externe Rechtspositie naar "een correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting".[18] In het voorontwerp dient daartoe een bepaling worden ingevoegd.

47.1. In artikel 42, 3° en 4°, van het voorontwerp worden de opsommingen van de bepalingen van het Strafwetboek vervangen door verwijzingen naar de bepalingen van het nieuwe Strafwetboek.

Zoals door de gemachtigde wordt bevestigd, moeten deze opsommingen worden gecorrigeerd en vervolledigd.

17 Vernietigd bij het arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof.
18 Vernietigd bij het arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof.

Chapitre 3 – Dispositions modificatives

Article 42

46.1. En ce qui concerne la modification de l'article 25, § 2, d), de la loi sur le statut juridique externe (article 42, 2°, de l'avant-projet), force est de constater que toutes les adaptations n'ont pas été effectuées afin de se conformer à la disparition de la division tripartite entre contravention, délit et crime dans le nouveau Code pénal.

46.2. Ainsi, dans la phrase introductive de l'article 25, § 2, d), de la loi sur le statut juridique externe, la référence à "une peine correctionnelle d'au moins trois ans d'emprisonnement ferme" n'est pas adaptée. Le mot "correctionnelle" doit être supprimé.

Par analogie avec l'article 42, 2°, de l'avant-projet, la référence, figurant à l'article 25, § 2, d), en projet, *in fine,* à "une peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité[17], subi dix-neuf ans de cette peine, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 5, ou 344, alinéa 5, du Code d'instruction criminelle" doit être adaptée.

46.3. L'avant-projet n'adapte pas la référence, dans l'article 25, § 2, e), de la loi sur le statut juridique externe, à "une peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité"[18]. Il convient d'insérer une disposition à cet effet dans l'avant-projet.

47.1. À l'article 42, 3° et 4°, de l'avant-projet, les énumérations des dispositions du Code pénal sont remplacées par des références aux dispositions du nouveau Code pénal.

Comme le délégué le confirme, ces énumérations doivent être corrigées et complétées.

17 Annulé par l'arrêt n° 148/2017 de la Cour constitutionnelle.
18 Annulé par l'arrêt n° 148/2017 de la Cour constitutionnelle.

Aldus moeten enerzijds bepaalde verwijzingen worden toegevoegd. In het ontworpen artikel 25, § 2, d), eerste streepje van de Wet Externe Rechtspositie moet ook worden verwezen naar artikel 100 nieuw Sw.[19], naar artikel 195 nieuw Sw.[20], naar artikel 198, 3°, nieuw Sw.[21], naar artikel 201, 3°, nieuw Sw.[22] en naar de artikelen 224 en 225 nieuw Sw.[23]

Anderzijds moeten bepaalde verwijzingen worden geschrapt. Dit geldt voor de verwijzing naar artikel 132 nieuw Sw.[24], artikel 133 nieuw Sw.[25] en artikel 229 nieuw Sw.[26]

47.2. Op de vraag waarom in het ontworpen artikel 25, § 2, d), eerste streepje, niet wordt verwezen naar de artikelen 273 (verkoop van kinderen) en 274 (verzwaarde verkoop van kinderen) nieuw Sw., gelet op de soortgelijke misdrijven die worden opgenomen in dat ontworpen artikel[27], antwoordt de gemachtigde:

"Dit betreft misdrijven die nieuw worden ingevoegd door het nieuwe Strafwetboek. Gelet op de status quo die wordt nagestreefd, werden deze niet hernomen."

De verantwoording van de gemachtigde overtuigt niet. Het aanhouden van een *status quo* wat de uitvoeringbepalingen voor de straffen betreft, kan niet inhouden dat met nieuwe misdrijven van het nieuwe Strafwetboek geen rekening wordt gehouden. Uit artikel 86, 2°, van het voorontwerp blijkt overigens dat in artikel 98/19, tweede lid, van de Wet Externe Rechtspositie het artikel 107/1 (verzwaarde doding in het verkeer), dat in het nieuwe Strafwetboek nog moet worden ingevoegd bij artikel 73 van het wetsontwerp 'houdende diverse technische en dringende bepalingen'[28], wordt opgenomen.[29] Ook uit artikel 88, 1°, van het voorontwerp blijkt dat in artikel 98/26, § 2, derde streepje, van de Wet Externe Rechtspositie de artikelen 177 tot 179 (misdrijven met betrekking tot inhoud die bedoeld is om het plegen van seksueel misbruik of seksuele uitbuiting ten nadele van een minderjarige te bevorderen), die als nieuwe

19 Doodslag gepleegd op een minderjarige of een persoon in een kwetsbare toestand, zie artikel 405*ter* huidig Sw.

20 Gewelddaden met een integriteitsaantasting van de tweede graad, zie artikel 402 huidig Sw.

21 Voorbedachte gewelddaden met integriteitsaantasting van de derde graad, zie artikel 400 huidig Sw.

22 Intrafamiliale gewelddaden met integriteitsaantasting van de derde graad, zie artikel 405*ter* huidig Sw.

23 Ontvoering met een integriteitsaantasting van de derde graad tot gevolg en ontvoering met de dood tot gevolg, zie artikel 428 huidig Sw.

24 Dit artikel bevat een definitie van toestemming met betrekking tot het seksueel zelfbeschikkingsrecht.

25 Dit artikel bevat beperkingen aan de mogelijkheid tot toestemming door de minderjarige.

26 Dit artikel bevat een strafverminderende verschoningsgrond.

27 Bijvoorbeeld: mensenhandel en mensensmokkel (artikelen 258 tot 260 nieuw Sw.), misbruik van prostitutie (artikelen 265 en 268 nieuw Sw.) en handel in menselijke organen (artikelen 276 tot 284 nieuw Sw.).

28 Het wetsontwerp is op 16 januari 2026 aangenomen door de Commissie voor Justitie (*Parl.St.* Kamer 2025-26, nr. 56-1181/9). Daarin is geen datum van inwerkingtreding voor artikel 73 bepaald.

29 Zie de algemene opmerking *sub* 8.

Ainsi, certaines références doivent, d'une part, être ajoutées. À l'article 25, § 2, d), premier tiret, en projet, de la loi sur le statut juridique externe, il faut également faire référence à l'article 100 du nouveau C. pén.[19], à l'article 195 du nouveau C. pén.[20], à l'article 198, 3°, du nouveau C. pén.[21], à l'article 201, 3°, du nouveau C. pén.[22], ainsi qu'aux articles 224 et 225 du nouveau C. pén[23].

D'autre part, certaines références doivent être supprimées. Il en va ainsi pour la référence à l'article 132 du nouveau C. pén.[24], à l'article 133 du nouveau C. pén.[25] et à l'article 229 du nouveau C. pén[26].

47.2. À la question de savoir pourquoi l'article 25, § 2, d), premier tiret, en projet, ne fait pas référence aux articles 273 (la vente d'enfants) et 274 (la vente d'enfants aggravée) du nouveau C. pén., compte tenu des infractions similaires figurant dans cet article en projet[27], le délégué répond:

"Dit betreft misdrijven die nieuw worden ingevoegd door het nieuwe Strafwetboek. Gelet op de status quo die wordt nagestreefd, werden deze niet hernomen".

La justification du délégué ne convainc pas. Le maintien d'un *statu quo* en ce qui concerne les dispositions d'exécution pour les peines ne peut emporter qu'il ne soit pas tenu compte des nouvelles infractions du nouveau Code pénal. Il ressort par ailleurs de l'article 86, 2°, de l'avant-projet que l'article 107/1 (l'homicide dans le cadre de la circulation aggravé), qui doit encore être inséré dans le nouveau Code pénal par l'article 73 du projet de loi 'portant diverses dispositions techniques et urgentes'[28], est intégré dans l'article 98/19, alinéa 2, de la loi sur le statut juridique externe[29]. Il ressort également de l'article 88, 1°, de l'avant-projet que les articles 177 à 179 (infractions relatives aux contenus destinés à promouvoir la commission d'une infraction d'abus sexuels ou d'exploitation sexuelle au préjudice d'un mineur), qui ont été ajoutés en tant que nouvelles infractions dans le nouveau Code pénal, sont

19 Le meurtre commis sur un mineur ou sur une personne en situation de vulnérabilité, voir l'article 405*ter* du C. pén. actuel.

20 Les actes de violence ayant entraîné une atteinte à l'intégrité du deuxième degré, voir l'article 402 du C. pén. actuel.

21 Les actes de violence prémédités ayant entraîné une atteinte à l'intégrité du troisième degré, voir l'article 400 du C. pén. actuel.

22 Les actes de violence intrafamiliale ayant entraîné une atteinte à l'intégrité du troisième degré, voir l'article 405*ter* du C. pén. actuel.

23 L'enlèvement ayant entraîné une atteinte à l'intégrité du troisième degré et l'enlèvement ayant entraîné la mort, voir l'article 428 du C. pén. actuel.

24 Cet article contient une définition du consentement en matière de droit à l'autodétermination sexuelle.

25 Cet article contient des restrictions à la faculté de consentir du mineur.

26 Cet article contient des causes d'excuse atténuantes.

27 Par exemple: la traite des êtres humains et le trafic des êtres humains (articles 258 à 260 du nouveau C. pén.), l'abus de la prostitution (articles 265 et 268 du nouveau C. pén.) et le trafic d'organes humains (articles 276 à 284 du nouveau C. pén.).

28 Le projet de loi a été adopté le 16 janvier 2026 par la Commission de la Justice (*Doc. parl.*, Chambre, 2025-2026, n° 56-1181/9). Aucune date d'entrée en vigueur n'y est prévue pour l'article 73.

29 Voir l'observation générale au point 8.

misdrijven in het nieuwe Strafwetboek zijn ingevoegd, worden opgenomen.

47.3. In artikel 42, 4°, van het voorontwerp moet het tweede streepje onder d) van artikel 25, § 2, van de Wet Externe Rechtspositie worden opgeheven. De vervanging van de verwijzing door een verwijzing naar de artikelen 259 en 260 nieuw Sw. is onnodig, aangezien al naar deze artikelen wordt verwezen onder het ontworpen eerste streepje onder d) van artikel 25, § 2.

47.4. Uit het voormelde volgt dat in het ontworpen artikel 25, § 2, d), eerste streepje, van de Wet Externe Rechtspositie de verwijzing naar de artikelen 100, 195, 224 en 225 moet worden opgenomen, de verwijzing naar de artikelen 198, 2° en 4°, en 201, 2° en 4°, moet worden vervangen door een verwijzing naar de artikelen 198, 1° tot 4°, en 201, 1° tot 4°, en de verwijzing naar de artikelen 132, 133, 229 moet worden weggelaten, net zoals een verwijzing naar de artikelen "328 tot 330" (die nu tweemaal worden vermeld). Ook moet de verwijzing naar de artikelen "276 tot 284" vóór de verwijzing naar de artikelen "288 tot 291" worden geplaatst. Tot slot moet worden nagegaan of ook een verwijzing naar de artikelen 273 en 274 moet worden opgenomen.

Artikel 43

48. Bij artikel 43, 2°, van het voorontwerp moet worden opgemerkt dat ten aanzien van artikel 26, § 2, d) en e), van de Wet Externe Rechtspositie hetzelfde geldt als hetgeen bij het ontworpen artikel 25, d) en e) van dezelfde wet *sub* 4 werd vastgesteld.

49. In artikel 26, § 2, d), van de Wet Externe Rechtspositie (artikel 43, 3° en 4°, van het voorontwerp) moeten dezelfde aanpassingen worden doorgevoerd als diegene die zijn vastgesteld *sub* 47.

50. In de Nederlandse tekst van artikel 43, 5°, van het voorontwerp moeten de woorden "en zesde streepje" worden geschrapt aangezien in artikel 43, 6°, van het voorontwerp het zesde streepje wordt vervangen.

Artikel 45

51. Artikel 45 van het voorontwerp vervangt artikel 26/1 van de Wet Externe Rechtspositie. In deze wet zijn thans twee artikelen 26/1 opgenomen.

De gemachtigde verklaart dat ervoor "werd geopteerd om deze nummering zo te laten, gelet op de impact dat dit kan hebben op de omzendbrieven en interne instructies gevangenissen die naar deze artikels verwijzen. Dit probleem zal worden geremedieerd via het Strafuitvoeringswetboek. In de praktijk wordt dit momenteel reeds opgelost door te verwijzen naar artikel 26/1 met aangeven van de titel aangezien beide artikelen 26/1 zich in een andere titel van de wet bevinden: '26/1 van titel V' of 26/1 van Titel VI. Zie bv. noodwet die het artikel 109/1 invoegde in de wet van 17 mei 2006: 'Art. 109/1.

intégrés dans l'article 98/26, § 2, troisième tiret, de la loi sur le statut juridique externe.

47.3. À l'article 42, 4°, de l'avant-projet, le deuxième tiret sous d) de l'article 25, § 2, de la loi sur le statut juridique externe doit être abrogé. Le remplacement de la référence par une référence aux articles 259 et 260 du nouveau C. pén. est inutile, étant donné que ces articles sont déjà visés au premier tiret, en projet, sous d) de l'article 25, § 2.

47.4. Il s'ensuit qu'à l'article 25, § 2, d), premier tiret, en projet, de la loi sur le statut juridique externe, il y a lieu d'intégrer la référence aux articles 100, 195, 224 et 225, de remplacer la référence aux articles 198, 2° et 4°, et 201, 2° et 4°, par une référence aux articles 198, 1° à 4°, et 201, 1° à 4°, et d'omettre la référence aux articles 132, 133 et 229, de même qu'une référence aux articles "328 à 330" (qui sont actuellement mentionnés deux fois). La référence aux articles "276 à 284" doit en outre être placée avant la référence aux articles "288 à 291". Enfin, il convient de vérifier s'il y a lieu d'inclure également une référence aux articles 273 et 274.

Article 43

48. Au sujet de l'article 43, 2°, de l'avant-projet, force est de constater que l'observation formulée au point 4 à propos de l'article 25, d) et e), en projet, de la loi sur le statut juridique externe vaut également s'agissant de l'article 26, § 2, d) et e), de la même loi.

49. À l'article 26, § 2, d), de la loi sur le statut juridique externe (article 43, 3° et 4°, de l'avant-projet), on apportera les mêmes adaptations que celles qui ont été constatées au point 47.

50. Dans le texte néerlandais de l'article 43, 5°, de l'avant-projet, les mots "en zesde streepje" doivent être supprimés, dès lors qu'à l'article 43, 6°, de l'avant-projet, le sixième tiret est remplacé.

Article 45

51. L'article 45 de l'avant-projet remplace l'article 26/1 de la loi sur le statut juridique externe. Cette loi contient actuellement deux articles 26/1.

Le délégué déclare que "[ervoor] werd geopteerd om deze nummering zo te laten, gelet op de impact dat dit kan hebben op de omzendbrieven en interne instructies gevangenissen die naar deze artikels verwijzen. Dit probleem zal worden geremedieerd via het Strafuitvoeringswetboek. In de praktijk wordt dit momenteel reeds opgelost door te verwijzen naar artikel 26/1 met aangeven van de titel aangezien beide artikelen 26/1 zich in een andere titel van de wet bevinden: '26/1 van titel V' of 26/1 van Titel VI. Zie bv. noodwet die het artikel 109/1 invoegde in de wet van 17 mei 2006: 'Art. 109/1. Tot 1 juni 2030

Tot 1 juni 2030 zijn de artikelen 21, 22, 23, 24, 25, 25/1, 25/3, 26 en 26/1 van titel V, hoofdstukken I, II en III, en de artikelen 28, 29, 30, 31, 33, 34, 36, 37, 38, 39, 40, 42, 43, 45, 46, 59 en 60 niet van toepassing ten aanzien van de veroordeelde die een of meer vrijheidsstraffen ondergaat waarvan het uitvoerbaar gedeelte drie jaar of minder bedraagt, behoudens ten aanzien van: …'."

Er dient op te worden gewezen dat de beide artikelen onder dezelfde titel V staan, maar onder een verschillend hoofdstuk. Het te wijzigen artikel 26/1 staat onder hoofdstuk IV, terwijl het andere onder hoofdstuk III staat.

Wat er ook van zij, de werkwijze om twee verschillende artikelen in de wet eenzelfde nummer te geven is niet aanvaardbaar. Er moet van dit voorontwerp gebruik gemaakt worden om dit recht te zetten.

Artikel 47

52. In de Nederlandse tekst van het ontworpen artikel 28, § 3, van de Wet Externe Rechtspositie (artikel 47, 2°, van het voorontwerp) ontbreekt het woord "en", tussen de woorden "recidivegevaar" en "er". Dit moet worden rechtgezet.

Dezelfde aanpassing moet gebeuren in de Nederlandse tekst van het ontworpen artikel 47, § 3, van de Wet Externe Rechtspositie (artikel 54, 2°, van het voorontwerp).

Artikel 48

53. In het ontworpen artikel 28/1 van de Wet Externe Rechtspositie moet ook worden verwezen naar de artikelen 206 tot 211[30], 334 en 335[31] nieuw Sw.

Artikel 50

54. In het ontworpen artikel 32, § 1, eerste lid, van de Wet Externe Rechtspositie wordt verwezen naar artikel 170 nieuw Sw. Dit laatste artikel bevat een definitie (van beelden van seksueel misbruik van minderjarigen). De verwijzing ernaar moet worden weggelaten.

Artikel 51

55. Om de eenvormigheid te bewaren wordt in het ontworpen artikel 40, § 3, van de Wet Externe Rechtspositie het best verwezen naar "boek II, titel 4, hoofdstuk 1" (en niet: "titel 4, hoofdstuk 1, boek II").

[30] Bepalingen inzake vrouwelijke genitale verminking, die overeenstemmen met artikel 409 huidig Sw.

[31] Bepalingen inzake onthouding van voedsel of verzorging met een integriteitsaantasting van de derde graad tot gevolg, en onthouding van voedsel of verzorging met de dood tot gevolg, die overeenstemmen met artikel 425 huidig Sw.

zijn de artikelen 21, 22, 23, 24, 25, 25/1, 25/3, 26 en 26/1 van titel V, hoofdstukken I, II en III, en de artikelen 28, 29, 30, 31, 33, 34, 36, 37, 38, 39, 40, 42, 43, 45, 46, 59 en 60 niet van toepassing ten aanzien van de veroordeelde die een of meer vrijheidsstraffen ondergaat waarvan het uitvoerbaar gedeelte drie jaar of minder bedraagt, behoudens ten aanzien van: …'".

Il convient de relever que les deux articles figurent sous le même titre V, mais dans un chapitre différent. L'article 26/1 à modifier se trouve dans le chapitre IV, tandis que l'autre se trouve dans le chapitre III.

Quoi qu'il en soit, le procédé consistant à attribuer un même numéro à deux articles différents dans la loi n'est pas admissible. L'avant-projet à l'examen sera mis à profit pour corriger cette erreur.

Article 47

52. Dans le texte néerlandais de l'article 28, § 3, en projet, de la loi sur le statut juridique externe (article 47, 2°, de l'avant-projet), il manque le mot "en" entre les mots "recidivegevaar" et "er". Il convient d'y remédier.

La même adaptation sera apportée dans le texte néerlandais de l'article 47, § 3, en projet, de la loi sur le statut juridique externe (article 54, 2°, de l'avant-projet).

Article 48

53. À l'article 28/1, en projet, de la loi sur le statut juridique externe, il convient également de faire référence aux articles 206 à 211[30], 334 et 335[31] du nouveau C. pén.

Article 50

54. L'article 32, § 1er, alinéa 1er, en projet, de la loi sur le statut juridique externe renvoie à l'article 170 du nouveau C. pén. Ce dernier article contient une définition (d'images d'abus sexuels de mineurs). La référence à cette disposition doit être omise.

Article 51

55. Dans un souci d'uniformité, mieux vaudrait que l'article 40, § 3, en projet, de la loi sur le statut juridique externe renvoie au "livre II, titre 4, chapitre 1er" (et non: "titre 4, chapitre 1er, du livre II").

[30] Dispositions en matière de mutilations génitales féminines qui correspondent à l'article 409 du C. pén. actuel.

[31] Dispositions en matière de privation d'aliments ou de soins ayant entraîné une atteinte à l'intégrité du troisième degré et de privation d'aliments ou de soins ayant entraîné la mort, qui correspondent à l'article 425 du C. pén. actuel.

Artikel 52

56. In het ontworpen artikel 41, § 1, van de Wet Externe Rechtspositie wordt verwezen naar artikel 170 nieuw Sw. Zoals opgemerkt *sub* 54 bij artikel 50 moet de verwijzing ernaar worden weggelaten.

57. Bij het ontworpen artikel 41, § 2, van de Wet Externe Rechtspositie geldt de opmerking die *sub* 55 bij artikel 51 gemaakt is.

Artikel 55

58. De verwijzing in het ontworpen artikel 47/1 van de Wet Externe Rechtspositie moet worden aangevuld op de wijze zoals *sub* 53 opgemerkt bij artikel 48 van het voorontwerp.

Artikel 56

59. Bij het ontworpen artikel 56, § 4, van de Wet Externe Rechtspositie geldt de opmerking die *sub* 55 bij artikel 51 gemaakt is.

Artikel 59

60. Bij het ontworpen artikel 56, § 4, eerste lid, van de Wet Externe Rechtspositie geldt de opmerking die *sub* 55 bij artikel 51 gemaakt is.

Artikel 65

61. De bij artikel 65, 4°, van het voorontwerp ontworpen wijziging van artikel 68, § 7, van de Wet externe rechtspositie betreft het “vijfde” streepje en niet het vierde streepje. Dit moet worden verbeterd.

Artikel 79

62. De ontworpen wijziging wordt aangebracht in artikel 95/2, “§ 1” (niet: eerste lid) van de Wet Externe Rechtspositie. Dit moet worden aangepast.

Artikel 80

63. In het ontworpen artikel 95/3, § 2, derde lid, van de Wet Externe Rechtspositie wordt verwezen naar artikel 170 nieuw Sw. Zoals opgemerkt *sub* 54 bij artikel 50 moet de verwijzing ernaar worden weggelaten.

Article 52

56. L’article 41, § 1er, en projet, de la loi sur le statut juridique externe fait référence à l’article 170 du nouveau C. pén. Comme observé au point 54 relatif à l’article 50, cette référence doit être omise.

57. L’observation formulée au point 55 à propos de l’article 51 s’applique également à l’article 41, § 2, en projet, de la loi sur le statut juridique externe.

Article 55

58. La référence contenue à l’article 47/1, en projet, de la loi sur le statut juridique externe doit être complétée dans le sens indiqué à l’observation 53 portant sur l’article 48 de l’avant-projet.

Article 56

59. L’observation formulée au point 55 à propos de l’article 51 s’applique également à l’article 56, § 4, en projet, de la loi sur le statut juridique externe.

Article 59

60. L’observation formulée au point 55 à propos de l’article 51 s’applique également à l’article 56, § 4, alinéa 1er, en projet, de la loi sur le statut juridique externe.

Article 65

61. La modification en projet apportée par l’article 65, 4°, de l’avant-projet à l’article 68, § 7, de la loi sur le statut juridique externe concerne le “cinquième” tiret et non le quatrième. Il convient de corriger ce point.

Article 79

62. La modification en projet est apportée à l’article 95/2, “§ 1er” (et non: alinéa premier), de la loi sur le statut juridique externe. On adaptera le texte en conséquence.

Article 80

63. L’article 95/3, § 2, alinéa 3, en projet, de la loi sur le statut juridique externe renvoie à l’article 170 du nouveau C. pén. Ainsi qu’il a été observé au point 54 relatif à l’article 50, cette référence doit être omise.

Artikel 82

64. De gemachtigde bevestigt dat in het ontworpen artikel 95/7, § 2, derde lid, van de Wet Externe Rechtspositie ook naar de artikelen 138 (verkrachting) en 139 (niet-consensuele seksuele handelingen met de dood tot gevolg) nieuw Sw. moet worden verwezen, die overeenstemmen met de artikelen 417/11 en 417/12 huidig Sw. en met de opgeheven artikelen 375 en 376 huidig Sw. Dit moet worden aangepast.

Artikel 85

65. De verwijzing in het ontworpen artikel 98/14 van de Wet Externe Rechtspositie moet worden aangevuld op de wijze zoals *sub* 53 opgemerkt bij artikel 48 van het voorontwerp.

Artikel 86

66. Zoals door de gemachtigde bevestigd, moet in het ontworpen artikel 98/19, tweede lid, eerste streepje, van de Wet Externe Rechtspositie ook worden verwezen naar de artikelen 99, 100[32], 113 tot 118[33], 199[34], 206 tot 211[35] nieuw Sw. De verwijzing naar "artikel 198, 2° en 4°" moet worden vervangen door een verwijzing naar "artikel 198, 2° tot 4°"[36] (dat na artikel 197 moet worden gezet).

De verwijzing naar artikel 464 nieuw Sw. moet worden geschrapt aangezien dit artikel enkel een definitie (van afpersing) bevat.

Artikel 88

67. Zoals door de gemachtigde bevestigd, moet in het ontworpen artikel 98/28, tweede lid, derde streepje, van de Wet Externe Rechtspositie ook worden verwezen naar de artikelen 177 tot 179 en 183.

Article 82

64. Le délégué confirme que l'article 95/7, § 2, alinéa 3, en projet, de la loi sur le statut juridique externe doit aussi viser les articles 138 (le viol) et 139 (les actes à caractère sexuel non consentis ayant entraîné la mort) du nouveau C. pén., qui correspondent aux articles 417/11 et 417/12 du C. pén. actuel et aux articles 375 et 376, abrogés, du C. pén. actuel. Il y a lieu d'adapter ce point.

Article 85

65. La référence contenue à l'article 98/14, en projet, de la loi sur le statut juridique externe doit être complétée dans le sens indiqué à l'observation 53 portant sur l'article 48 de l'avant-projet.

Article 86

66. Comme l'a confirmé le délégué, l'article 98/19, alinéa 2, premier tiret, en projet, de la loi sur le statut juridique externe doit aussi viser les articles 99, 100[32], 113 à 118[33], 199[34], et 206 à 211[35] du nouveau C. pén. La référence à l'article "198, 2° en 4°" doit être remplacée par une référence à "l'article 198, 2° à 4°"[36] (qui doit être placée après l'article 197).

La référence à l'article 464 du nouveau C. pén. doit être supprimée dès lors que cet article ne contient qu'une définition (de l'extorsion).

Article 88

67. Comme l'a confirmé le délégué, l'article 98/28, alinéa 2, troisième tiret, en projet, de la loi sur le statut juridique externe doit aussi viser les articles 177 à 179 et 183 du nouveau C. pén.

---

32 Artikelen 99 (doodslag gepleegd vanuit een discriminerende drijfveer) en 100 (doodslag gepleegd op een minderjarige of een persoon in een kwetsbare toestand) nieuw Sw. die overeenstemmen met de artikelen 405*quater* en 405*ter* huidig Sw.

33 Artikelen 113 (foltering met een integriteitsaantasting van de derde graad tot gevolg), 114 (foltering door een persoon met een openbare functie), 115 (foltering van een minderjarige of een persoon in een kwetsbare toestand), 116 (foltering van een persoon met een maatschappelijke functie), 117 (intrafamiliale foltering) en 118 (foltering met de dood tot gevolg), nieuw Sw. die overeenstemmen met artikel 417/2 huidig Sw.

34 Artikel 199 nieuw Sw. (gewelddaden gepleegd vanuit een discriminerende drijfveer) dat overeenstemt met artikel 405*quater* huidig Sw.

35 Artikelen 206 tot 211 nieuw Sw. (misdrijven m.b.t. vrouwelijke genitale verminking) die overeenstemmen met artikel 409 huidig Sw.

36 Artikelen 198, 2° tot 4°, nieuw Sw. (gewelddaden met een integriteitsaantasting) die overeenstemmen met artikel 400 huidig Sw.

32 Articles 99 (le meurtre commis avec un mobile discriminatoire) et 100 (le meurtre commis sur un mineur ou sur une personne en situation de vulnérabilité) du nouveau C. pén., qui correspondent aux articles 405*quater* et 405*ter* du C. pén. actuel.

33 Articles 113 (la torture ayant entraîné une atteinte à l'intégrité du troisième degré), 114 (la torture commise par une personne exerçant une fonction publique), 115 (la torture commise sur un mineur ou une personne en situation de vulnérabilité), 116 (la torture commise sur une personne exerçant une fonction sociétale), 117 (la torture intrafamiliale) et 118 (la torture ayant entraîné la mort) du nouveau C. pén., qui correspondent à l'article 417/2 du C. pén. actuel.

34 Article 199 du nouveau C. pén. (les actes de violences commis avec un mobile discriminatoire), qui correspond à l'article 405*quater* du C. pén. actuel.

35 Articles 206 à 211 du nouveau C. pén. (infractions relatives aux mutilations génitales féminines) qui correspondent à l'article 409 du C. pén. actuel.

36 Articles 198, 2° à 4°, du nouveau C. pén. (les actes de violence ayant entraîné une atteinte à l'intégrité), qui correspondent à l'article 400 du C. pén. actuel.

68. Bij het ontworpen artikel 98/28, § 2, van de Wet Externe Rechtspositie geldt de opmerking die *sub* 55 bij artikel 51 gemaakt is.

Artikel 92

69. Artikel 92 van het voorontwerp strekt ertoe de inwerkingtreding van een aantal bepalingen van het nieuwe Strafwetboek die nieuwe uitvoeringsmodaliteiten invoeren voor bestaande straffen waarvoor daarin nog niet voorzien is in het huidige recht, uit te stellen tot uiterlijk 30 juni 2029, de uiterste datum waarop de stellers van het voorontwerp beogen dat er een nieuw Strafuitvoeringswetboek zou zijn.

Zoals opgemerkt *sub* 4 tot 6.2 verdient het aanbeveling, indien de wetgever opteert voor een tijdelijke regeling, om de datum van inwerkingtreding van de betrokken bepalingen van het nieuwe Strafwetboek vast te leggen. Het verwijzen naar een uiterlijke datum van inwerkingtreding heeft overigens enkel zin wanneer de Koning gemachtigd wordt om de betrokken bepalingen vroeger in werking te laten treden. Deze machtiging ontbreekt thans in artikel 38 van de wet van 29 februari 2024 'tot invoering van boek I van het Strafwetboek'.

70. Wat betreft artikel 47 nieuw Sw., waarvan de inwerkingtreding wordt uitgesteld, gaat het om het "zesde lid" in plaats van het "vijfde".

Hoofdstuk 4 – Opheffingsbepaling

Artikel 93

71. Artikel 93 van het voorontwerp is de enige bepaling in hoofdstuk 4 'Opheffingsbepaling' van het voorontwerp. Vermits dit artikel slechts enkele specifieke onderdelen van vier artikelen van het nieuwe Strafwetboek opheft in artikel 2 van de wet van 29 februari 2024 'tot invoering van boek I van het Strafwetboek', en niet één of meer regelingen volledig afschaft, gaat het hier niet om het soort opheffingsbepaling dat afzonderlijk achteraan het dispositief van de regeling moet worden opgenomen.[37] Vermits artikel 93 een aantal specifieke wijzigingen aanbrengt in het nieuwe Strafwetboek in artikel 2 van de wet van 29 februari 2024, dient het naar afdeling 3 van hoofdstuk 3 van het voorontwerp te worden verplaatst. Meteen kan dan een afzonderlijk wijzigingsartikel worden opgemaakt voor elk van de vier te wijzigen artikelen van het nieuwe Strafwetboek in artikel 2 van de wet van 29 februari 2024.[38]

[37] Zie *Beginselen van de wetgevingstechniek. Handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten*, Raad van State, 2008, aanbevelingen 9 en 133, te raadplegen op de internetsite van de Raad van State (www.raadvst-consetat.be) (hierna: *Handleiding wetgevingstechniek*).

[38] Zie *Handleiding wetgevingstechniek*, aanbeveling 118.

68. L'observation formulée au point 55 à propos de l'article 51 vaut également pour l'article 98/28, § 2, en projet, de la loi sur le statut juridique externe.

Article 92

69. L'article 92 de l'avant-projet vise à reporter l'entrée en vigueur d'un certain nombre de dispositions du nouveau Code pénal instaurant de nouvelles modalités d'exécution pour des peines existantes, que le droit actuel ne prévoit pas encore, au 30 juin 2029 au plus tard, date ultime à laquelle les auteurs de l'avant-projet envisagent qu'il y aura un nouveau Code de l'exécution des peines.

Ainsi qu'il a été observé aux points 4 à 6.2, il est recommandé, si le législateur opte pour une réglementation temporaire, de fixer la date d'entrée en vigueur des dispositions concernées du nouveau Code pénal. Renvoyer à une date ultime d'entrée en vigueur n'a d'ailleurs de sens que lorsque le Roi est habilité à faire entrer en vigueur anticipativement les dispositions concernées. Pour l'heure, cette habilitation fait défaut dans l'article 38 de la loi du 29 février 2024 'introduisant le livre Ier du Code pénal'.

70. En ce qui concerne l'article 47 du nouveau C. pén., dont l'entrée en vigueur est reportée, il s'agit de l'"alinéa 6" au lieu de "5".

Chapitre 4 – Disposition abrogatoire

Article 93

71. L'article 93 de l'avant-projet est la seule disposition du chapitre 4 'Disposition (et non: 'Dispositions') abrogatoire' de l'avant-projet. Étant donné que cet article n'abroge que quelques éléments spécifiques de quatre articles du nouveau Code pénal dans l'article 2 de la loi du 29 février 2024 'introduisant le livre Ier du Code pénal' et ne supprime pas totalement un ou plusieurs actes, il ne s'agit pas ici du type de disposition abrogatoire qui doit être insérée séparément à la fin du dispositif[37]. Étant donné que l'article 93 apporte un certain nombre de modifications spécifiques au nouveau Code pénal, dans l'article 2 de la loi du 29 février 2024, il doit être déplacé vers la section 3 du chapitre 3 de l'avant-projet. Un article modificatif distinct peut alors être rédigé pour chacun des quatre articles à modifier du nouveau Code pénal, contenu dans l'article 2 de la loi du 29 février 2024[38].

[37] Voir *Principes de technique législative. Guide de rédaction des textes législatifs et réglementaires*, Conseil d'État, 2008, recommandations nos 9 et 133, à consulter sur le site Internet du Conseil d'État (www.raadvst-consetat.be) (ci-après: *Guide de légistique*).

[38] Voir *Guide de légistique*, recommandation n° 118.

Hoofdstuk 5 – Overgangsbepalingen

Artikel 94

72. Artikel 94 van het voorontwerp strekt ertoe een aantal bepalingen "bij wijze van overgangsmaatregel" van toepassing te maken "totdat het Wetboek van Strafuitvoering in werking treedt en uiterlijk tot 30 juni 2029".

Zoals reeds opgemerkt, leidt de verwijzing naar de inwerkingtreding van het thans nog hypothetische "Wetboek van Strafuitvoering" tot rechtsonzekerheid. Indien de wetgever ervoor kiest, met het bijbehorende risico, de bepalingen op grond waarvan de probatiecommissies blijven functioneren enkel tijdelijk vast te leggen, moet een vaste datum van buitenwerking worden gehanteerd.

73.1. Enkel de onder de nummers 1) tot 4) van artikel 94 van het voorontwerp opgenomen bepalingen kunnen als eigenlijke overgangsbepalingen worden beschouwd.

De bepalingen onder de nummers 5) tot 19) zijn in feite vermomde wijzigingsbepalingen van het nieuwe Strafwetboek waarvan de stellers van het voorontwerp, zoals voor de autonome bepalingen van het voorontwerp, op beleidsmatig vlak voornemen deze slechts tijdelijk te laten gelden, namelijk tot er een Wetboek van Strafuitvoering is.

Deze bepalingen stellen dat een aantal bepalingen uit het nieuwe Strafwetboek die in strijd komen met het ontworpen en tijdelijk bedoelde strafuitvoeringskader, bij wijze van overgangsmaatregel tijdelijk anders moeten worden gelezen of tijdelijk op een andere wijze moeten worden toegepast dan zoals daarin uitdrukkelijk wordt gesteld. De lezer van het nieuwe Strafwetboek zou er aldus, na de inwerkingtreding ervan, rekening mee moeten houden dat een aantal gloednieuwe bepalingen eigenlijk niet mogen worden gelezen alsof zij zeggen wat daarin letterlijk staat. Hij zou in een andere afzonderlijke wet, die niet in de wetsgeschiedenis van de betrokken wetsbepalingen zal worden vermeld, op zoek moeten gaan om te weten wat zij eigenlijk geacht moeten worden te zeggen. Een dergelijke Orwelliaanse werkwijze staat veraf van de met het nieuwe Strafwetboek nagestreefde "leesbaarheid, accuraatheid, coherentie en eenvoud",[39] en brengt de rechtszekerheid ernstig in het gedrang.

73.2. De nummers 5) tot 19)[40] van artikel 94 van het voorontwerp moeten dus worden herwerkt tot bepalingen die het

[39] Vgl. adv.RvS 78.472/16 van 24 december 2025 over een voorontwerp van wet 'tot wijziging van de wet van 5 maart 1952 betreffende de opdécimes op de strafrechtelijke geldboeten, van het sociaal strafwetboek en verscheidene bepalingen van sociaal strafrecht', opmerking 7.

[40] In dit geval gaat het om een wijzing van artikel 74, § 3, laatste lid, van het nieuwe Strafwetboek zoals dat zal worden ingevoegd bij artikel 16, 2°, van het in de Kamer van volksvertegenwoordigers hangende wetsontwerp 'tot wijziging van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek en de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek II van het Strafwetboek' (*Parl.St.* Kamer 2025-26, nr. 56-1160/1), zodat het eventueel nog mogelijk is dat wetsontwerp op dit punt te amenderen.

Chapitre 5 – Dispositions transitoires

Article 94

72. L'article 94 de l'avant-projet vise à rendre un certain nombre de dispositions applicables "à titre de mesure transitoire, jusqu'à l'entrée en vigueur du Code de l'exécution des peines et au plus tard au 30 juin 2029".

Comme il a déjà été observé, le renvoi à l'entrée en vigueur du "Code de l'exécution des peines", pour l'heure encore hypothétique, est source d'insécurité juridique. Si le législateur choisit, avec le risque que cela comporte, de ne fixer que temporairement les dispositions sur la base desquelles les commissions de probation continuent de fonctionner, il faut prévoir une date ferme de fin de vigueur.

73.1. Seules les dispositions figurant sous les numéros 1) à 4) de l'article 94 de l'avant-projet peuvent être considérées comme de véritables dispositions transitoires.

Les dispositions prévues aux numéros 5) à 19) sont en fait des dispositions modificatives déguisées du nouveau Code pénal que les auteurs de l'avant-projet, comme pour les dispositions autonomes de l'avant-projet, ont l'intention de ne faire appliquer que temporairement sur le plan politique, à savoir jusqu'à ce qu'il y ait un Code de l'exécution des peines.

Ces dispositions prévoient qu'un certain nombre de dispositions du nouveau Code pénal contraires au cadre pour l'exécution des peines en projet, destiné à être temporaire, doivent, à titre de mesure transitoire, être temporairement interprétées autrement ou temporairement appliquées différemment que ce qui est expressément prévu par ces dispositions. Le lecteur du nouveau Code pénal, après l'entrée en vigueur de celui-ci, devrait donc tenir compte du fait qu'un certain nombre de dispositions entièrement neuves ne peuvent en fait pas être interprétées comme ce qu'elles prévoient littéralement. Il devrait rechercher ce qu'elles sont véritablement censées signifier dans une autre loi, distincte, qui ne sera pas mentionnée dans l'historique des dispositions légales concernées. Pareille méthode orwellienne est très éloignée de "la lisibilité, la précision, la cohérence et la simplicité"[39] poursuivies par le nouveau Code pénal et compromet sérieusement la sécurité juridique.

73.2. Les numéros 5) à 19)[40] de l'article 94 de l'avant-projet doivent par conséquent être remaniés en dispositions

[39] Voir l'avis C.E. 78.472/16 du 24 décembre 2025 sur un avant-projet de loi 'modifiant la loi du 5 mars 1952 relative aux décimes additionnels sur les amendes pénales, le code pénal social et diverses dispositions de droit pénal social', observation 7.

[40] En l'espèce, il s'agit d'une modification de l'article 74, § 3, dernier alinéa, du nouveau Code pénal, tel qu'il sera inséré par l'article 16, 2°, du projet de loi 'modifiant la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal et la loi du 29 février 2024 introduisant le livre II du Code pénal', encore à l'examen à la Chambre des représentants (*Doc. parl.*, Chambre, 2025-2026, n° 56-1160/1), de sorte qu'il est éventuellement encore possible d'amender ce projet de loi sur ce point.

relevante onderdeel van de betrokken artikelen in het nieuwe Strafwetboek in artikel 2 van de wet van 29 februari 2024 'tot invoering van boek I van het Strafwetboek' wijzigen, en te worden verplaatst naar afdeling 3 van hoofdstuk 3 van het voorontwerp.

Deze wijziging kan de vorm aannemen van het toevoegen van een lid aan de betrokken bepaling in het nieuwe Strafwetboek, waarin bepaald wordt dat dit nieuwe lid geldt tot aan de datum waarop de tijdelijke regeling zou eindigen.

74.1. In punt 1) van artikel 94 van het voorontwerp lijkt beter niet meer te worden verwezen naar artikel 10 van de Probatiewet, vermits de inhoud daarvan is overgenomen in artikel 4 van het voorontwerp.

74.2. In punt 7) van artikel 94 moet er een onderscheid worden gemaakt tussen de situatie van natuurlijke personen en rechtspersonen, en dit niet alleen in artikel 65, § 2, tweede lid, 3°, nieuw Sw., maar ook in artikel 65, § 2, tweede lid, 2°, daarvan (naar het voorbeeld van artikel 44, § 3, tweede lid, nieuw Sw).

Wat betreft de wijzigingsbepaling in het nieuwe Strafwetboek die in punt 18) van artikel 94 beoogd wordt, moet er rekening mee worden gehouden dat dit niet het vierde maar wel het "laatste lid" van artikel 65, § 4, nieuw Sw. betreft.[41]

Hoofdstuk 6 – Inwerkingtreding

Artikel 95

75. Artikel 95 van het voorontwerp voorziet in de inwerkingtreding van de aan te nemen wet op 8 april 2026, met uitzondering van artikel 93 dat in werking treedt op 7 april 2026.

Met de werkwijze waarbij de aan te nemen wet in werking treedt samen met het nieuwe Strafwetboek, met uitzondering van de bepalingen die een wijziging aanbrengen in het nieuwe Strafwetboek die een dag eerder in werking treden, kan worden ingestemd. Vermits echter zoals hierboven aangegeven de bepalingen van artikel 94, 5) tot 19), van het voorontwerp herwerkt moeten worden tot wijzigingsbepalingen van het nieuwe Strafwetboek in artikel 2 van de wet van 29 februari 2024 'tot invoering van boek I van het Strafwetboek' en samengebracht moeten worden in afdeling 3 van hoofdstuk 3 van het voorontwerp, dient die volledige afdeling in werking te treden op 7 april 2026.

Slotopmerking

76. In het voorontwerp moeten een aantal verbeteringen worden aangebracht wat betreft de vermelding van de wethistoriek van de te wijzigen bepalingen.

[41] Artikel 15, 4°, van het in de Kamer van volksvertegenwoordigers hangende wetsontwerp 'tot wijziging van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek en de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek II van het Strafwetboek' bevat de invoeging van een nieuw lid in artikel 65, § 4, nieuw Sw. (*Parl.St.* Kamer 2025-26, nr. 56-1160/1).

modifiant la partie pertinente des articles concernés dans le nouveau Code pénal, inscrit à l'article 2 de la loi du 29 février 2024 'introduisant le livre Ier du Code pénal', et être déplacés vers la section 3 du chapitre 3 de l'avant-projet.

Cette modification peut être apportée en ajoutant à la disposition concernée du nouveau Code pénal un alinéa prévoyant que celui-ci s'applique jusqu'à la date à laquelle le régime temporaire prendrait fin.

74.1. Il semble préférable que le point 1) de l'article 94 de l'avant-projet ne vise plus l'article 10 de la loi sur la probation, dès lors que son contenu est reproduit à l'article 4 de l'avant-projet.

74.2. Le point 7) de l'article 94 doit distinguer la situation des personnes physiques de celle des personnes morales, et ce non seulement à l'article 65, § 2, alinéa 2, 3°, du nouveau C. pén., mais aussi à l'article 65, § 2, alinéa 2, 2°, de celui-ci (à l'instar de l'article 44, § 3, alinéa 2, du nouveau C. pén.).

Concernant la disposition modificative du nouveau Code pénal visée au point 18) de l'article 94, il y a lieu de tenir compte du fait qu'elle ne porte pas sur l'alinéa 4, mais bien sur le "dernier alinéa" de l'article 65, § 4, du nouveau C. pén.[41].

Chapitre 6 – Entrée en vigueur

Article 95

75. L'article 95 de l'avant-projet prévoit que la loi à adopter entrera en vigueur le 8 avril 2026, à l'exception de l'article 93, qui entrera en vigueur le 7 avril 2026.

Le procédé par lequel la loi à adopter entre en vigueur en même temps que le nouveau Code pénal, à l'exception des dispositions qui apportent une modification au nouveau Code pénal, qui entrent en vigueur un jour plus tôt, peut être admis. Toutefois, dès lors que, comme indiqué plus haut, les dispositions de l'article 94, 5) à 19), de l'avant-projet doivent être remaniées en dispositions modificatives du nouveau Code pénal, contenu à l'article 2 de la loi du 29 février 2024 'introduisant le livre Ier du Code pénal', et intégrées à la section 3 du chapitre 3 de l'avant-projet, c'est l'ensemble de cette section qui doit entrer en vigueur le 7 avril 2026.

Observation finale

76. L'avant-projet doit faire l'objet d'un certain nombre de corrections en ce qui concerne la mention de l'historique des dispositions à modifier.

[41] L'article 15, 4°, du projet de loi 'modifiant la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal et la loi du 29 février 2024 introduisant le livre II du Code pénal', encore à l'examen à la Chambre des représentants, insère un nouvel alinéa dans l'article 65, § 4, du nouveau C. pén. (*Doc. parl.*, Chambre, 2025-2026, n° 56-1160/1).

In de inleidende zin van artikel 42 van het voorontwerp moet er rekening mee worden gehouden dat artikel 25, § 2, van de Wet Externe Rechtspositie na de wijziging bij de wet van 8 mei 2019 gewijzigd werd bij de wet van 4 mei 2020. Naar deze laatste wijziging moet worden verwezen. Dit geldt ook voor artikel 26, § 2, van de Wet Externe Rechtspositie (artikel 43 van het voorontwerp).

In de inleidende zin van artikel 47, 1°, van het voorontwerp moet er rekening mee worden gehouden dat artikel 28, § 1, van de Wet Externe Rechtspositie ook gewijzigd werd bij de wet van 15 december 2013.

In artikel 50 van het voorontwerp wordt de wetshistoriek het best vermeld na de betrokken leden van de vermelde paragrafen van artikel 32 van de Wet Externe Rechtspositie. In artikel 52 van het voorontwerp moet de wetshistoriek niet worden opgenomen in de inleidende zin na het te wijzigen artikel aangezien de wetshistoriek al is opgenomen bij de onderscheiden paragrafen.

In artikel 53 van het voorontwerp moet er rekening mee worden gehouden dat artikel 46, § 2, vijfde streepje, van de Wet Externe Rechtspositie werd ingevoegd bij de wet van 28 november 2021.

In artikel 54 van het voorontwerp moet er rekening mee worden gehouden dat artikel 47, § 1, van de Wet Externe Rechtspositie werd gewijzigd bij de wet van 15 december 2013. Dit moet worden toegevoegd. Eveneens moet worden geschreven: de wet van “5 februari 2016” (niet: 2 februari 2016).

In artikel 61 van het voorontwerp moet er rekening mee worden gehouden dat artikel 58, § 2, vijfde streepje, van de Wet Externe Rechtspositie is ingevoegd bij wet van 28 november 2021.

In de artikelen 65, 66, 82 en 84 van het voorontwerp wordt de wetshistoriek het best vermeld telkens na het betrokken lid waarin de wijziging wordt aangebracht. Ook wordt beter de volgende formulering gebruikt: “in paragraaf x, x^{de} lid, wordt in x^{de} zin het woord/de woorden …”.

De bij artikel 78 van het voorontwerp te wijzigen paragrafen 1 en 4 van artikel 95/1 van de Wet Externe Rechtspositie werden ingevoegd bij de wet van “14” december 2014. Dit moet worden verbeterd.

De griffier, *De voorzitter,*

Greet Verberckmoes Wouter Pas

La phrase liminaire de l’article 42 de l’avant-projet doit tenir compte du fait que l’article 25, § 2, de la loi sur le statut juridique externe, après avoir été modifié par la loi du 8 mai 2019, a été modifié par la loi du 4 mai 2020. C’est cette dernière modification qu’il faut viser. Cette observation s’applique également à l’article 26, § 2, de la loi sur le statut juridique externe (article 43 de l’avant-projet).

La phrase liminaire de l’article 47, 1°, de l’avant-projet doit tenir compte du fait que l’article 28, § 1er, de la loi sur le statut juridique externe a aussi été modifié par la loi du 15 décembre 2013.

À l’article 50 de l’avant-projet, mieux vaudrait mentionner l’historique après les alinéas concernés des paragraphes mentionnés de l’article 32 de la loi sur le statut juridique externe. À l’article 52 de l’avant-projet, l’historique ne doit pas être reproduit dans la phrase liminaire après l’article à modifier, dès lors qu’il figure déjà dans les différents paragraphes.

À l’article 53 de l’avant-projet, il faut tenir compte du fait que l’article 46, § 2, cinquième tiret, de la loi sur le statut juridique externe a été inséré par la loi du 28 novembre 2021.

L’article 54 de l’avant-projet doit prendre en considération le fait que l’article 47, § 1er, de la loi sur le statut juridique externe a été modifié par la loi du 15 décembre 2013. Il convient de l’ajouter. On écrira également: la loi du “5 février 2016” (et non: 2 février 2016).

Il y a lieu de préciser, à l’article 61 de l’avant-projet, que l’article 58, § 2, cinquième tiret, de la loi sur le statut juridique externe a été inséré par la loi du 28 novembre 2021.

Aux articles 65, 66, 82 et 84 de l’avant-projet, on mentionnera de préférence l’historique chaque fois après l’alinéa concerné par la modification. Mieux vaudrait également utiliser la formulation suivante: “dans le paragraphe x, alinéa x, x^{e} phrase, le(s) mot(s)…”.

Les paragraphes 1er et 4 de l’article 95/1 de la loi sur le statut juridique externe, modifiés par l’article 78 de l’avant-projet, ont été insérés par la loi du “14” décembre 2014. Il convient de corriger ce point.

Le greffier, *Le président,*

Greet Verberckmoes Wouter Pas

WETSONTWERP

FILIP,

KONING DER BELGEN,

Aan allen die nu zijn en hierna wezen zullen,

ONZE GROET.

Op de voordracht van de minister van Justitie,

HEBBEN WIJ BESLOTEN EN BESLUITEN WIJ:

De minister van Justitie is ermee belast in onze naam bij de Kamer van volksvertegenwoordigers het ontwerp van wet in te dienen waarvan de tekst hierna volgt:

HOOFDSTUK 1

Algemene bepaling

Artikel 1

Deze wet regelt een aangelegenheid als bedoeld in artikel 74 van de Grondwet.

HOOFDSTUK 2

Tijdelijk kader voor de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht, de probatiestraf, de werkstraf, de opschorting en de probatie-opschorting, het uitstel en het probatie-uitstel, de bijkomende straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek en van bepaalde straffen opgelegd aan rechtspersonen

Afdeling 1

Definitie

Art. 2

Voor de toepassing van de afdelingen 2 en 3 van dit hoofdstuk wordt verstaan onder “bevoegde dienst van de gemeenschappen”: “de diensten van de gemeenschappen bevoegd voor de organisatie en de controle van het elektronisch toezicht, en voor de opvolging en de begeleiding van personen aan wie een straf of maatregel is opgelegd”.

PROJET DE LOI

PHILIPPE,

ROI DES BELGES,

À tous, présents et à venir,

SALUT.

Sur la proposition de la ministre de la Justice,

NOUS AVONS ARRÊTÉ ET ARRÊTONS:

La ministre de la Justice est chargée de présenter en notre nom à la Chambre des représentants le projet de loi dont la teneur suit:

CHAPITRE 1ER

Disposition générale

Article 1er

La présente loi règle une matière visée à l’article 74 de la Constitution.

CHAPITRE 2

Cadre temporaire pour l’exécution de la peine de surveillance électronique, de la peine de probation, de la peine de travail, de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire, de la peine accessoire visée à l’article 50 du Code pénal et de certaines peines imposées aux personnes morales

Section 1re

Définition

Art. 2

Pour l’application des sections 2 et 3 du présent chapitre, on entend par “service compétent des communautés”: “les services des communautés compétents pour l’organisation et le contrôle de la surveillance électronique et pour le suivi et la guidance des personnes auxquelles une peine ou une mesure a été imposée”.

Afdeling 2

De uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht

Art. 3

§ 1. Zodra de veroordeling tot de straf onder elektronisch toezicht in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier de bevoegde dienst van de gemeenschappen daarover in, zodat de straf kan worden uitgevoerd. De dienst neemt daartoe binnen zeven werkdagen nadat hij werd ingelicht, contact op met de veroordeelde, bepaalt, na de veroordeelde gehoord te hebben en rekening houdend met zijn opmerkingen, de concrete invulling van de straf en deelt deze onverwijld mee aan het bevoegde openbaar ministerie.

§ 2. Onverminderd de toepassing van artikel 20 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt, is het openbaar ministerie belast met de controle op de veroordeelde. De bevoegde dienst van de gemeenschappen controleert de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht.

§ 3. Indien de straf onder elektronisch toezicht niet of slechts gedeeltelijk wordt uitgevoerd, of ingeval van ernstige niet-naleving van de algemene of bijzondere voorwaarden, meldt de bevoegde dienst van de gemeenschappen dit onverwijld aan het bevoegde openbaar ministerie. Deze laatste kan dan beslissen de in de rechterlijke beslissing voorziene gevangenisstraf uit te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met het gedeelte van de straf onder elektronisch toezicht dat reeds door de veroordeelde werd uitgevoerd. In dit geval staat een dag van de straf onder elektronisch toezicht die werd uitgevoerd gelijk aan een dag gevangenisstraf. Ingeval de ernstige niet naleving de algemene voorwaarde van geen nieuwe misdrijven te plegen betreft, moet bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing vastgesteld zijn dat de veroordeelde tijdens de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht een misdrijf heeft gepleegd.

Het bevoegde openbaar ministerie motiveert zijn beslissing en deelt deze via het snelst mogelijk schriftelijke communicatiemiddel mee:

— aan de veroordeelde;

— aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde verblijft;

— aan de nationale gegevensbank zoals bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

Section 2

L'exécution de la peine de surveillance électronique

Art. 3

§ 1er. Dès que la condamnation à une peine de surveillance électronique est passée en force de chose jugée, le greffier informe le service compétent des communautés en vue de faire exécuter cette peine. À cette fin, ce service prend contact avec le condamné dans les sept jours ouvrables qui suivent l'information, détermine les modalités concrètes d'exécution de la peine, après avoir entendu le condamné et en tenant compte des observations de celui-ci, et en avise sans délai le ministère public compétent.

§ 2. Sans préjudice de l'application de l'article 20 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police, le ministère public est chargé du contrôle du condamné. Le service compétent des communautés contrôle l'exécution de la peine de surveillance électronique.

§ 3. Si la peine de surveillance électronique n'est pas exécutée en tout ou en partie, ou en cas de constat d'inobservation grave des conditions générales ou particulières, le service compétent des communautés en informe sans délai le ministère public compétent. Ce dernier peut alors décider de procéder à l'exécution de la peine d'emprisonnement fixée dans la décision judiciaire, et ce, en tenant compte de la partie de la peine de surveillance électronique qui a déjà été exécutée par le condamné. Dans ce cas, un jour de peine de surveillance électronique exécuté équivaut à un jour d'emprisonnement. Si l'inobservation grave concerne la condition générale interdisant la commission d'infractions, il doit être établi par une décision passée en force de chose jugée que le condamné a commis une infraction durant l'exécution de la peine de surveillance électronique.

Le ministère public compétent motive sa décision et la communique par le biais du moyen de communication écrit le plus rapide:

— au condamné;

— au chef de corps de la police locale de la commune où réside le condamné;

— à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;

— aan de bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht.

§ 4. Als de straf onder elektronisch toezicht drie maanden bedraagt of overschrijdt, wordt de veroordeelde vanaf de tenuitvoerlegging door de bevoegde dienst van de gemeenschappen ingelicht over de mogelijkheid tot het aanvragen van een schorsing van de controle met elektronische middelen na een derde van de strafduur. De veroordeelde kan vanaf het moment dat hij aan de tijdsvoorwaarden voldoet een schriftelijk verzoek tot toekenning van deze schorsing indienen bij het bevoegde openbaar ministerie. Een kopie van dit schriftelijk verzoek wordt door de veroordeelde gericht aan de bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht.

De bevoegde dienst van de gemeenschappen brengt binnen vijftien dagen een advies uit aan het bevoegde openbaar ministerie, dat betrekking heeft op de naleving van het bepaalde uitvoeringsprogramma en, in voorkomend geval, van de aan de veroordeelde opgelegde geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden. Dit advies vermeldt of de veroordeelde tijdens de tenuitvoerlegging van de straf onder elektronisch toezicht nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd. Het omvat bovendien een met redenen omkleed voorstel tot toekenning of afwijzing van de schorsing van de controle met elektronische middelen en, in voorkomend geval, de bijzondere voorwaarden die de bevoegde dienst van de gemeenschappen nodig acht op te leggen aan de veroordeelde.

Het bevoegde openbaar ministerie kent binnen de maand na de ontvangst van het advies de schorsing van de controle met elektronische middelen toe in geval de veroordeelde geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd en het bepaalde uitvoeringsprogramma van het elektronisch toezicht en, in voorkomend geval, de hem opgelegde geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden heeft nageleefd.

Wanneer de schorsing van de controle met elektronische middelen wordt toegekend, ondergaat de veroordeelde een proeftijd voor het gedeelte van de straf onder elektronisch toezicht dat hij nog moet ondergaan. In dit geval staat een dag van de proeftijd gelijk aan een dag van de straf onder elektronisch toezicht die werd opgelegd. De veroordeelde is onderworpen aan de algemene voorwaarden alsook, in voorkomend geval, aan de hem opgelegde bijzondere voorwaarden.

Het bevoegde openbaar ministerie deelt zijn beslissing via het snelst mogelijk schriftelijke communicatiemiddel mee:

— aan de veroordeelde;

— au service compétent pour la surveillance électronique.

§ 4. Si la peine de surveillance électronique atteint ou excède trois mois, le condamné peut demander une suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques après avoir purgé un tiers de la durée de la peine. Il est informé de cette possibilité par le service compétent des communautés dès la mise à exécution de la peine. Dès qu'il remplit les conditions de temps, le condamné peut adresser au ministère public compétent une demande écrite en vue de l'obtention de cette suspension. Le condamné envoie une copie de cette demande écrite au service compétent pour la surveillance électronique.

Dans les quinze jours, le service compétent des communautés rend un avis au ministère public compétent au sujet du respect du programme d'exécution déterminé de la surveillance électronique et, le cas échéant, des conditions particulières individualisées imposées au condamné. Cet avis indique si le condamné a commis de nouvelles infractions durant l'exécution de la peine de surveillance électronique. En outre, il comporte une proposition motivée d'octroi ou de rejet de la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques et reprend, le cas échéant, les conditions particulières que le service compétent des communautés juge nécessaires d'imposer au condamné.

Le ministère public compétent octroie dans le mois après la réception de l'avis la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques dans le cas où le condamné n'a pas commis de nouvelles infractions et qu'il a respecté le programme d'exécution déterminé de la surveillance électronique et, le cas échéant, les conditions particulières individualisées qui lui avaient été imposées.

Lorsque la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques est accordée, le condamné est soumis à un délai d'épreuve pour la partie de la peine de surveillance électronique qu'il doit encore purger. Dans ce cas, un jour du délai d'épreuve équivaut à un jour de la peine de surveillance électronique imposée. Le condamné est soumis aux conditions générales, ainsi que, le cas échéant, aux conditions particulières qui lui ont été imposées.

Le ministère public compétent communique sa décision par le moyen de communication écrit le plus rapide:

— au condamné;

— aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde verblijft;

— aan de nationale gegevensbank zoals bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

— aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen.

Indien het verzoek tot schorsing wordt verworpen, kan een nieuw verzoek slechts worden ingediend na een termijn van twee maanden na de verwerping ervan.

Bij niet-naleving van de algemene voorwaarden en, in voorkomend geval, van de aan de veroordeelde opgelegde bijzondere voorwaarden, kan er overgegaan worden tot herroeping van de schorsing van de controle met elektronische middelen.

Het bevoegde openbaar ministerie hoort de veroordeelde in zijn opmerkingen ter zake. Ingeval de veroordeelde niet ingaat op de uitnodiging om te worden gehoord, kan dit openbaar ministerie beslissen tot herroeping van de schorsing van de controle met elektronische middelen of tot uitvoering van de vervangende gevangenisstraf.

Ingeval de ernstige niet naleving de algemene voorwaarde van geen nieuwe misdrijven plegen betreft, moet bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing vastgesteld zijn dat de veroordeelde tijdens de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht of tijdens de schorsing van de controle met elektronische middelen een misdrijf heeft gepleegd.

De beslissing tot herroeping van de schorsing van de controle met elektronische middelen omvat een beslissing over:

— de bijzondere voorwaarden verbonden aan de schorsing, opgelegd door het openbaar ministerie;

— het uitvoeren van het elektronisch toezicht voor de resterende proeftijd;

— het opnieuw van kracht worden van de bijzondere voorwaarden in voorkomend geval opgelegd door de vonnisrechter.

Het bevoegde openbaar ministerie deelt zijn beslissing via het snelst mogelijk schriftelijk communicatiemiddel mee:

— aan de veroordeelde;

— au chef de corps de la police locale de la commune où réside le condamné;

— à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;

— au service compétent des communautés.

En cas de rejet d'une demande de suspension, une nouvelle demande ne peut être introduite qu'après l'expiration d'un délai de deux mois à compter du rejet.

En cas de non-respect des conditions générales et, le cas échéant, des conditions particulières imposées au condamné, la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques peut être révoquée.

Le ministère public compétent entend le condamné dans ses observations en la matière. Si le condamné ne donne pas suite à la convocation aux fins d'être entendu, ce ministère public peut décider de révoquer la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques ou de procéder à l'exécution de l'emprisonnement subsidiaire.

Si le non-respect grave concerne la condition générale interdisant la commission de nouvelles infractions, il doit être établi par une décision passée en force de chose jugée que le condamné a commis une infraction durant l'exécution de la peine de surveillance électronique ou durant la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques.

La décision de révocation de la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques comprend une décision sur:

— les conditions particulières liées à la suspension, imposées par le ministère public;

— l'exécution de la surveillance électronique pour la durée restante du délai d'épreuve;

— la réinstauration des conditions particulières imposées le cas échéant par la juridiction de jugement.

Le ministère public compétent communique sa décision par le biais du moyen de communication écrit le plus rapide:

— au condamné;

— aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde verblijft;

— aan de nationale gegevensbank zoals bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

— aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen.

§ 5. Het in de paragrafen 1 tot 4 bedoelde bevoegde openbaar ministerie is het openbaar ministerie bij het vonnisgerecht dat de veroordeling tot een straf onder elektronisch toezicht heeft uitgesproken.

Afdeling 3

De uitvoering van de probatiestraf opgelegd aan natuurlijke personen, van de werkstraf en van de opschorting en de probatie-opschorting, het uitstel en het probatie-uitstel opgelegd aan natuurlijke personen

Onderafdeling 1

De probatiecommissie

Art. 4

§ 1. Bij iedere rechtbank van eerste aanleg wordt een probatiecommissie ingesteld.

Wanneer de behoeften van de dienst het vereisen kan de minister van Justitie die commissies in verscheidene kamers over een of meer afdelingen van de rechtbank splitsen.

De probatiecommissies zijn samengesteld uit een voorzitter, werkend of eremagistraat, aangewezen door de eerste-voorzitter van het Hof van beroep, en uit twee leden:

— een advocaat door de minister van Justitie gekozen uit twee lijsten van twee namen, respectievelijk opgemaakt door de procureur des Konings of de procureurs des Konings van het gerechtelijk arrondissement en door de stafhouder van de Orde of, in de arrondissementen waar de balies georganiseerd zijn per afdeling van de rechtbank, de stafhouders.

— een ambtenaar aangewezen door de minister van Justitie na advies van de bevoegde gemeenschapsminister.

De voorzitter en ieder lid hebben een of meer plaatsvervangers, die op dezelfde wijze worden aangewezen.

— au chef de corps de la police locale de la commune où réside le condamné;

— à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;

— au service compétent des communautés.

§ 5. Le ministère public compétent visé aux paragraphes 1er à 4 est le ministère public près la juridiction de jugement qui a prononcé la condamnation à une peine sous surveillance électronique.

Section 3

L'exécution de la peine de probation imposée aux personnes physiques, de la peine de travail et de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire imposés aux personnes physiques

Sous-section 1re

La commission de probation

Art. 4

§ 1er. Il est institué une commission de probation auprès de chaque tribunal de première instance.

Lorsque les besoins du service l'exigent, le ministre de la Justice peut diviser les commissions en plusieurs chambres dans une ou plusieurs divisions du tribunal.

Les commissions de probation sont composées d'un président magistrat effectif ou honoraire, désigné par le premier président de la Cour d'appel, et de deux membres:

— un avocat, choisi par le ministre de la Justice sur deux listes de deux noms établies respectivement par le procureur du Roi ou les procureurs du Roi de l'arrondissement judiciaire et par le bâtonnier de l'ordre ou, dans les arrondissements où les barreaux s'organisent auprès d'une division du tribunal, les bâtonniers.

— un fonctionnaire désigné par le ministre de la Justice, sur avis du ministre communautaire compétent.

Le président et chacun de ces membres ont un ou plusieurs suppléants, désignés de la même manière.

De procureur des Konings woont de vergaderingen bij met raadgevende stem.

De minister van Justitie benoemt een of meer secretarissen na advies van de bevoegde gemeenschapsminister.

De Koning regelt de werking van deze commissies evenals de functieomschrijving voor de leden, de regels rond hun kandidaatstelling, aanwijzing, selectie en evaluatie, evenals de vormvereisten en de te volgen procedure met betrekking tot het advies dat moet worden verstrekt inzake de aanduiding van een ambtenaar.

Hij kan aan de leden en aan hun plaatsvervangers een vergoeding toekennen waarvan hij de modaliteiten en het bedrag vaststelt.

§ 2. De territoriale bevoegdheid van de probatiecommissie wordt bepaald door de verblijfplaats van de betrokkene op het ogenblik van het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis of arrest. Indien de betrokkene zijn verblijfplaats heeft buiten het grondgebied van het Rijk, is de territoriaal bevoegde probatiecommissie die van de plaats waar de veroordeling in eerste aanleg uitgesproken werd. Indien de betrokkene zijn verblijfplaats buiten het grondgebied van het Rijk heeft, vraagt de probatiecommissie aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen van het gerechtelijk arrondissement van de plaats waar de veroordeling in eerste aanleg werd uitgesproken, om een verslag op te stellen dat handelt over de haalbaarheid van de uitvoering van de opgelegde straf of maatregel in België. De probatiecommissie maakt op basis van dit verslag een advies over aan het openbaar ministerie.

Behoudens het bepaalde in het derde lid, is, indien aan een persoon tijdens de proeftijd van een hem eerder opgelegde probatiemaatregel een nieuwe probatiemaatregel wordt opgelegd, de probatiecommissie die aanvankelijk territoriaal bevoegd was tevens bevoegd voor deze nieuwe probatiemaatregel en dat voor de gehele duur ervan.

Indien de commissie het in uitzonderlijke gevallen voor een betrokkene die onder hun bevoegdheid valt, en die daartoe een gemotiveerde aanvraag indient, aangewezen acht de bevoegdheid over te dragen aan de probatiecommissie van zijn nieuwe verblijfplaats, maakt zij deze aanvraag en het dossier over aan de probatiecommissie van de nieuwe verblijfplaats. Binnen de twee maanden na de ontvangst van de gemotiveerde aanvraag en het dossier, deelt de probatiecommissie van de nieuwe verblijfplaats aan de oorspronkelijke probatiecommissie mee of zij het dossier aanvaardt of niet; in geval van weigering maakt zij het dossier terug over aan de oorspronkelijke probatiecommissie. Voor

Le procureur du Roi assiste aux séances avec voix consultative.

Le ministre de la Justice nomme un ou plusieurs secrétaires sur avis du ministre communautaire compétent.

Le Roi règle le fonctionnement de ces commissions ainsi que la description des fonctions des membres, les règles relatives à leur candidature, leur désignation, leur sélection et leur évaluation, ainsi que les conditions de forme et la procédure à suivre concernant l'avis à rendre en matière de désignation d'un fonctionnaire.

Il peut allouer aux membres et à leurs suppléants une indemnité dont il fixe les modalités et le montant.

§ 2. La compétence territoriale de la commission de probation est déterminée par le lieu de résidence de l'intéressé au moment où le jugement ou l'arrêt passe en force de chose jugée. Lorsque l'intéressé réside en dehors du territoire du Royaume, la commission de probation territorialement compétente est celle du lieu où a été prononcée la condamnation en première instance. Lorsque l'intéressé réside en dehors du territoire du Royaume, la commission de probation sollicite du service compétent des communautés de l'arrondissement judiciaire du lieu où a été prononcée la condamnation en première instance, l'établissement d'un rapport portant sur la faisabilité de l'exécution de la peine ou de la mesure imposée en Belgique. Sur la base de ce rapport, la commission de probation émet un avis à l'attention du ministère public.

Sauf le prescrit de l'alinéa 3, lorsqu'une personne se voit imposer une nouvelle mesure probatoire pendant le délai d'épreuve d'une mesure probatoire qui lui a été imposée précédemment, la commission de probation initialement compétente territorialement est également compétente pour cette nouvelle mesure probatoire, et ce pour la totalité de sa durée.

Lorsque, dans des cas exceptionnels, la commission juge opportun, pour un intéressé qui fait une demande motivée à cet effet, de transférer la compétence à la commission de probation du lieu de sa nouvelle résidence, elle communique la demande et le dossier à la commission de probation de la nouvelle résidence. Dans les deux mois après la réception de la demande motivée et du dossier, la commission de probation du lieu de la nouvelle résidence communique à la commission de probation d'origine si elle accepte le dossier ou pas; en cas de refus elle renvoie le dossier à la commission de probation d'origine. Pour une personne sans résidence dans le Royaume, la compétence peut être transférée

een persoon zonder verblijfplaats in het Rijk kan volgens dezelfde procedure de bevoegdheid naar een andere probatiecommissie worden overgedragen, zonder dat het in dat geval de commissie van zijn nieuwe verblijfplaats moet zijn.

Onderafdeling 2

De uitvoering van de probatiestraf opgelegd aan natuurlijke personen

Art. 5

§ 1. De natuurlijke persoon aan wie een probatiestraf werd opgelegd, wordt onderworpen aan de opvolging en begeleiding door de bevoegde dienst van de gemeenschappen van het gerechtelijk arrondissement van zijn verblijfplaats.

Op de tenuitvoerlegging van de probatiestraf wordt toegezien door de bevoegde probatiecommissie waaraan de bevoegde dienst van de gemeenschappen rapporteert.

Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij de probatiestraf wordt uitgesproken in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier onverwijld de voorzitter van de bevoegde probatiecommissie daarvan in, alsook de bevoegde dienst van de gemeenschappen, die onverwijld de ambtenaar aanwijst die zal toezien op de naleving van de voorwaarden die door de rechterlijke beslissing zijn gesteld.

Binnen de maand na de aanwijzing van de ambtenaar van de bevoegde dienst van de gemeenschappen, en verder telkens als deze dienst het nuttig acht of telkens als de commissie hem erom verzoekt, en ten minste om de zes maanden, brengt hij verslag uit aan de probatiecommissie over de naleving van de voorwaarden. Zij stelt, in voorkomend geval, de maatregelen voor die zij nodig acht.

§ 2. Indien de probatiestraf een voorwaarde omvat die bestaat uit het volgen van een begeleiding of behandeling, wordt de keuze van de bevoegde dienst of persoon die deze begeleiding of behandeling zal opnemen ter goedkeuring voorgelegd aan de probatiecommissie.

Deze dienst of persoon die de opdracht aanneemt, brengt aan de probatiecommissie alsook aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen, binnen een maand na de aanvang van die begeleiding of behandeling en telkens als de dienst of persoon het nuttig acht, of op verzoek van de commissie en ten minste om de zes maanden, verslag uit over de begeleiding of de behandeling.

selon la même procédure à une autre commission de probation, sans qu'il soit exigé dans ce cas qu'il s'agisse de la commission du lieu de sa nouvelle résidence.

Sous-section 2

L'exécution de la peine de probation imposée aux personnes physiques

Art. 5

§ 1er. La personne physique à laquelle une peine de probation a été imposée est soumise au suivi et à la guidance exercée par le service compétent des communautés de l'arrondissement judiciaire du lieu de sa résidence.

L'exécution de la peine de probation est contrôlée par la commission de probation compétente à laquelle le service compétent des communautés fait rapport.

Lorsque la décision judiciaire prononçant la peine de probation est passée en force de chose jugée, le greffier en informe sans délai le président de la commission de probation compétente, ainsi que le service compétent des communautés, qui désigne sans délai le fonctionnaire chargé du suivi des conditions imposées par la décision judiciaire.

Dans le mois qui suit la désignation du fonctionnaire du service compétent des communautés, et ensuite chaque fois que celui-ci l'estime utile ou chaque fois que la commission lui en fait la demande, et au moins tous les six mois, il fait rapport à la commission de probation sur le respect des conditions. Il propose, le cas échéant, les mesures qu'il juge utiles.

§ 2. Si la peine de probation comprend une condition de suivi d'une guidance ou d'un traitement, le choix du service compétent ou de la personne compétente qui va prendre en charge la guidance ou le traitement est soumis à l'accord de la commission de probation.

Ledit service ou ladite personne qui accepte la mission adresse à la commission de probation ainsi qu'au service compétent des communautés, dans le mois qui suit le début de cette guidance ou de ce traitement, et chaque fois que ce service ou cette personne l'estime utile, ou sur invitation de la commission, et au moins une fois tous les six mois, un rapport de suivi sur la guidance ou le traitement.

Het in het tweede lid bedoelde verslag handelt over de volgende punten: de daadwerkelijke aanwezigheden van de veroordeelde op de voorgestelde raadplegingen, de ongewettigde afwezigheden, het eenzijdig stopzetten van de begeleiding of de behandeling door de veroordeelde, de moeilijkheden die bij de uitvoering daarvan zijn gerezen en de situaties die een ernstig risico inhouden voor derden.

De bevoegde dienst of persoon brengt de commissie op de hoogte van het stopzetten van de begeleiding of de behandeling.

Art. 6

§ 1. De probatiecommissie kan de bij de rechterlijke beslissing gestelde bijzondere voorwaarden van de probatiestraf geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van het openbaar ministerie, hetzij op verzoek van de veroordeelde.

Ingeval een van de voorwaarden van de probatiestraf buiten de wil van de veroordeelde niet kon worden verwezenlijkt tijdens de aanvankelijke probatietermijn, kan de probatiecommissie de probatietermijn eenmaal verlengen met maximaal een jaar zodat de veroordeelde aan de voorwaarde kan voldoen.

Indien de probatiecommissie van oordeel is een van de in het eerste lid bedoelde maatregelen te moeten nemen, roept de voorzitter de betrokkene bij aangetekende zending op meer dan tien dagen voor de datum die voor de behandeling van de zaak is gesteld en stelt zijn raadsman ervan in kennis. Het dossier van de commissie wordt gedurende tien dagen ter beschikking gesteld van de betrokkene en van zijn eventuele raadsman.

Indien de probatiecommissie van oordeel is dat de probatiestraf ten uitvoer is gelegd, kan zij beslissen dat deze een einde neemt, zelfs als de door de rechter bepaalde termijn nog niet is verstreken.

De beslissing van de probatiecommissie die bedoeld wordt in het eerste of het derde lid is met redenen omkleed. Van deze beslissing wordt kennis gegeven aan de betrokkene en aan het openbaar ministerie. De kennisgeving geschiedt bij gewone zending aan het openbaar ministerie en aan de betrokkene bij aangetekende zending, binnen drie dagen, waarbij zaterdagen, zon- en feestdagen niet worden meegerekend.

§ 2. Het openbaar ministerie en de tot probatiestraf veroordeelde persoon kunnen, het eerstgenoemde bij vordering en de tweede genoemde bij verzoekschrift, bij

Le rapport visé à l'alinéa 2 porte sur les points suivants: les présences effectives du condamné aux consultations proposées, les absences injustifiées, la cessation unilatérale de la guidance ou du traitement par le condamné, les difficultés survenues dans la mise en œuvre de ceux-ci et les situations comportant un risque sérieux pour les tiers.

Le service compétent ou la personne compétente informe la commission de l'interruption de la guidance ou du traitement.

Art. 6

§ 1er. La commission de probation peut suspendre en tout ou partie les conditions particulières de la peine de probation fixées par la décision judiciaire, les préciser ou les adapter aux circonstances, soit d'office, soit sur réquisition du ministère public, soit à la demande du condamné.

Dans le cas où une des conditions de la peine de probation n'a pu être réalisée durant le délai de probation initial sans que cela soit dû à la volonté du condamné, la commission de probation peut prolonger une fois le délai de probation d'un an au maximum afin que le condamné puisse satisfaire à la condition.

Si la commission de probation estime devoir prendre une des mesures visées à l'alinéa 1er, le président convoque l'intéressé, par envoi recommandé, plus de dix jours avant la date fixée pour l'examen de l'affaire et en informe son conseil. Le dossier de la commission est mis pendant dix jours à la disposition de l'intéressé et de son conseil éventuel.

Si la commission de probation estime que la peine de probation a été exécutée, elle peut décider que celle-ci prend fin, même si la période fixée par le juge n'a pas encore expiré.

La décision de la commission de probation visée à l'alinéa 1er ou à l'alinéa 3 est motivée. Cette décision est notifiée à l'intéressé et au ministère public. La notification est faite au ministère public par simple envoi et à l'intéressé par envoi recommandé, dans les trois jours, non compris les samedis, dimanches et jours fériés.

§ 2. Le ministère public et le condamné à la peine de probation peuvent, le premier par réquisition et le second par requête, introduire devant le tribunal de première

de rechtbank van eerste aanleg waarbij de probatiecommissie is ingesteld, beroep instellen tegen de beslissingen die de commissie krachtens § 1 heeft genomen.

De vordering en het verzoek moeten schriftelijk ingediend worden en met redenen omkleed zijn. Het beroep moet worden ingesteld binnen tien dagen te rekenen van de kennisgeving van de beslissing van de commissie. Het heeft opschortende kracht tenzij de commissie anders beslist.

De voorzitter van de rechtbank die uitspraak moet doen, laat meer dan tien dagen tevoren, in een ter griffie gehouden bijzonder register, de plaats, de dag en het uur van verschijning optekenen. Ten minste tien dagen voor de verschijning geeft de griffier bij aangetekende zending daarvan bericht aan de tot probatiestraf veroordeelde persoon. Gedurende die termijn wordt het dossier neergelegd ter griffie en ter beschikking gesteld van de veroordeelde en van zijn eventuele raadsman. De rechtbank houdt zitting en doet uitspraak in raadkamer.

Indien de rechtbank het beroep inwilligt, kan zij de beslissing van de probatiecommissie wijzigen.

De beslissing die op dat beroep wordt gewezen, is niet vatbaar voor hoger beroep noch voor verzet.

Art. 7

Ingeval de veroordeelde de voorwaarden van de probatiestraf niet of slechts gedeeltelijk naleeft, meldt de bevoegde dienst van de gemeenschappen dit onverwijld aan de probatiecommissie. Meer dan tien dagen voor de datum die werd vastgesteld om de zaak te behandelen, roept de voorzitter de veroordeelde op bij aangetekende zending en stelt ze zijn raadsman ervan in kennis. Het dossier van de commissie wordt gedurende vijf dagen ter beschikking gesteld van de veroordeelde en van zijn eventuele raadsman.

De commissie, die zitting houdt zonder dat het openbaar ministerie daarbij aanwezig is, stelt een met redenen omkleed verslag op met het oog op de toepassing van de vervangende straf.

Het verslag wordt via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, ter kennis gebracht van de veroordeelde, het openbaar ministerie en de bevoegde dienst van de gemeenschappen.

In dit geval kan het openbaar ministerie beslissen de in de rechterlijke beslissing voorziene gevangenisstraf of geldboete uit te voeren, waarbij rekening wordt

instance auprès duquel la commission est instituée, un recours contre les décisions prises par la commission en vertu du § 1er.

La réquisition et la demande doivent être écrites et motivées. Le recours doit être introduit dans les dix jours de la notification de la décision de la commission. Il est suspensif, à moins que la commission n'en décide autrement.

Le président du tribunal appelé à statuer fait indiquer plus de dix jours à l'avance, sur un registre spécial tenu au greffe, les lieu, jour et heure de la comparution. Le greffier en donne avis à la personne condamnée à la peine de probation par envoi recommandé au moins dix jours avant la comparution. Pendant cette période, le dossier est déposé au greffe et mis à la disposition du condamné et de son conseil éventuel. Le tribunal siège et statue en chambre du conseil.

Si le tribunal accueille le recours, il peut réformer la décision de la commission.

La décision rendue sur ce recours n'est susceptible ni d'appel ni d'opposition.

Art. 7

Si le condamné ne respecte pas ou ne respecte que partiellement les conditions de la peine de probation le service compétent des communautés en informe sans délai la commission de probation. Le président convoque le condamné par envoi recommandé plus de dix jours avant la date fixée pour l'examen de l'affaire et en informe son conseil. Le dossier de la commission est mis pendant cinq jours à la disposition du condamné et de son conseil éventuel.

La commission, siégeant hors la présence du ministère public, rédige un rapport motivé en vue de l'application de la peine de substitution.

Le rapport est envoyé par le moyen de communication écrit le plus rapide au condamné, au ministère public et au service compétent des communautés.

Dans ce cas, le ministère public peut décider d'exécuter la peine d'emprisonnement ou l'amende prévue dans la décision judiciaire, et ce en tenant compte de la

gehouden met het deel van de probatiestraf dat reeds door de veroordeelde is uitgevoerd.

Onderafdeling 3

De uitvoering van de werkstraf

Art. 8

§ 1. Wie tot een werkstraf is veroordeeld, wordt opgevolgd door de bevoegde dienst van de gemeenschappen van het gerechtelijk arrondissement van zijn verblijfplaats.

Op de tenuitvoerlegging van de werkstraf wordt toegezien door de bevoegde probatiecommissie, waaraan de bevoegde dienst van de gemeenschappen rapporteert.

§ 2. Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij de werkstraf wordt uitgesproken in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier onverwijld de voorzitter van de bevoegde probatiecommissie daarvan in, alsook de bevoegde dienst van de gemeenschappen, die onverwijld de ambtenaar aanwijst die zal instaan voor de opvolging en de begeleiding van de veroordeelde.

§ 3. De bevoegde dienst van de gemeenschappen bepaalt na de veroordeelde gehoord te hebben en rekening houdend met zijn opmerkingen de concrete invulling van de straf, met naleving van de aanwijzingen bedoeld in artikel 45, § 2, vierde lid, van het Strafwetboek, onder toezicht van de probatiecommissie die hierin te allen tijde, en eveneens met naleving van de aanwijzingen bedoeld in artikel 45, § 2, vierde lid, van het Strafwetboek, preciseringen of wijzigingen kan aanbrengen, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van het openbaar ministerie, hetzij op verzoek van de veroordeelde.

De concrete invulling van de werkstraf wordt vastgelegd in een door de veroordeelde te ondertekenen overeenkomst waarvan de bevoegde dienst van de gemeenschappen hem een kopie overhandigt. De bevoegde dienst van de gemeenschappen deelt eveneens een kopie van de ondertekende overeenkomst mee aan de probatiecommissie binnen de drie werkdagen.

§ 4. Ingeval de werkstraf niet of slechts gedeeltelijk wordt uitgevoerd, meldt de bevoegde dienst van de gemeenschappen dit onverwijld aan de probatiecommissie. Meer dan tien dagen vóór de datum die werd vastgesteld om de zaak te behandelen, roept de voorzitter de veroordeelde bij aangetekende zending op en stelt zijn raadsman ervan in kennis. Het dossier van de commissie wordt gedurende vijf dagen ter beschikking gehouden van de veroordeelde en zijn raadsman.

partie de la peine de probation qui a déjà été exécutée par le condamné.

Sous-section 3

L'exécution de la peine de travail

Art. 8

§ 1er. Le condamné auquel une peine de travail a été imposée est suivi par le service compétent des communautés de l'arrondissement judiciaire du lieu de la résidence du condamné.

L'exécution de la peine de travail est contrôlée par la commission de probation compétente à laquelle le service compétent des communautés fait rapport.

§ 2. Lorsque la décision judiciaire prononçant une peine de travail est passée en force de chose jugée, le greffier en informe sans délai le président de la commission de probation compétente ainsi que le service compétent des communautés, lequel désigne sans délai le fonctionnaire chargé du suivi et à la guidance du condamné.

§ 3. Après avoir entendu le condamné et tenu compte de ses observations, le service compétent des communautés détermine le contenu concret de la peine, dans le respect des indications visées à l'article 45, § 2, alinéa 4, du Code pénal sous le contrôle de la commission de probation qui, d'office, sur réquisition du ministère public ou à la demande du condamné, peut à tout moment, et également dans le respect des indications visées à l'article 45, § 2, alinéa 4, du Code pénal, le préciser et l'adapter.

Le contenu concret de la peine de travail est notifié dans une convention à signer par le condamné, dont le service compétent des communautés lui remet une copie. Le service compétent des communautés communique également une copie de la convention signée à la commission de probation, dans un délai de trois jours ouvrables.

§ 4. En cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de travail, le service compétent des communautés informe sans délai la commission de probation. Le président convoque le condamné par envoi recommandé plus de dix jours avant la date fixée pour l'examen de l'affaire et en informe son conseil. Le dossier de la commission est mis pendant cinq jours à la disposition du condamné et de son conseil.

De commissie, die zitting houdt zonder dat het openbaar ministerie daarbij aanwezig is, stelt een met redenen omkleed verslag op, met het oog op de toepassing van de vervangende straf.

Het verslag wordt via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel ter kennis gebracht van de veroordeelde, het openbaar ministerie en de bevoegde dienst van de gemeenschappen.

In dit geval kan het openbaar ministerie beslissen de in de rechterlijke beslissing voorziene gevangenisstraf of geldboete uit te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met de werkstraf die reeds door de veroordeelde is uitgevoerd.

Art. 9

De werkstraf moet worden uitgevoerd binnen twaalf maanden na de dag waarop de rechterlijke beslissing in kracht van gewijsde is gegaan. De probatiecommissie kan die termijn ambtshalve of op verzoek van de veroordeelde verlengen.

Onderafdeling 4

De uitvoering van de opschorting en de probatieopschorting, van het uitstel en het probatie-uitstel opgelegd aan natuurlijke personen

Art. 10

De verdachten en de veroordeelden aan wie een probatieopschorting of een probatie-uitstel is opgelegd, worden onderworpen aan de begeleiding en de opvolging door de bevoegde dienst van de gemeenschappen van het gerechtelijk arrondissement van de verblijfplaats van de betrokkene.

Op de tenuitvoerlegging van de probatiemaatregelen wordt toegezien door de probatiecommissie.

Art. 11

Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij een probatieopschorting of een probatie-uitstel wordt gelast, in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier onverwijld de voorzitter van de bevoegde probatiecommissie daarvan in, evenals de bevoegde dienst van de gemeenschappen die de ambtenaar aanwijst, die zal toezien op de naleving van de voorwaarden die door de rechterlijke beslissing zijn gesteld.

La commission, siégeant hors la présence du ministère public, rédige un rapport motivé en vue de l'application de la peine subsidiaire.

Le rapport est envoyé par le moyen de communication écrit le plus rapide au condamné, au ministère public et au service compétent des communautés.

Dans ce cas-ci, le ministère public peut décider d'exécuter la peine d'emprisonnement ou l'amende prévue dans la décision judiciaire, et ce en tenant compte de la peine de travail qui a déjà été exécutée par le condamné.

Art. 9

La peine de travail doit être exécutée dans les douze mois qui suivent la date à laquelle la décision judiciaire est passée en force de chose jugée. La commission de probation peut d'office ou à la demande du condamné prolonger ce délai.

Sous-section 4

L'exécution de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire imposés aux personnes physiques

Art. 10

Les inculpés et les condamnés auxquels une suspension probatoire ou un sursis probatoire a été imposée sont soumis à la guidance et au suivi du service compétent des communautés de l'arrondissement du lieu de résidence de l'intéressé.

L'exécution des mesures probatoires est contrôlée par les commissions de probation.

Art. 11

Lorsque la décision judiciaire prononçant une suspension probatoire ou un sursis probatoire est passée en force de chose jugée, le greffier en informe sans délai le président de la commission de probation compétente ainsi que le service compétent des communautés qui désigne le fonctionnaire chargé du suivi des conditions imposées par la décision judiciaire.

Binnen de maand na de aanwijzing van de ambtenaar van de bevoegde dienst van de gemeenschappen, en verder telkens als deze het nuttig acht of telkens als de commissie hem erom verzoekt, en ten minste om de zes maanden, brengt hij verslag uit aan de probatiecommissie over de naleving van de voorwaarden. Hij stelt, in voorkomend geval, de maatregelen voor die hij nodig acht.

Art. 12

Indien de probatiemaatregel bestaat in het volgen van een begeleiding of behandeling, wordt de keuze van de bevoegde persoon of de dienst die de begeleiding of de behandeling zal opnemen, ter goedkeuring voorgelegd aan de probatiecommissie.

Deze dienst of persoon die de opdracht aanneemt, brengt aan de probatiecommissie alsook aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen, binnen een maand na het begin van die begeleiding of behandeling en telkens als de dienst of persoon het nuttig acht, of op verzoek van de commissie en ten minste om de zes maanden, verslag uit over de begeleiding of de behandeling.

Het in het tweede lid bedoelde verslag handelt over de volgende punten: de daadwerkelijke aanwezigheden van de betrokkene op de voorgestelde raadplegingen, de ongewettigde afwezigheden, het eenzijdig stopzetten van de begeleiding of de behandeling door de betrokkene, de moeilijkheden die bij de uitvoering daarvan zijn gerezen en de situaties die een ernstig risico inhouden voor derden.

De bevoegde dienst of de bevoegde persoon moet de commissie op de hoogte brengen van het stopzetten van de begeleiding of de behandeling.

Art. 13

§ 1. De commissie kan de bij de rechterlijke beslissing gestelde voorwaarden geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden.

Indien de commissie van oordeel is dat zij een van de in het vorige lid bepaalde maatregelen zal moeten nemen, roept de voorzitter de betrokkene bij aangetekende zending op meer dan tien dagen vóór de datum die voor de behandeling van de zaak is gesteld en stelt zijn raadsman ervan in kennis. Het dossier van de commissie wordt gedurende tien dagen ter beschikking gehouden van de betrokkene en van zijn eventuele raadsman.

Dans le mois qui suit la désignation du fonctionnaire du service compétent des communautés, et ensuite chaque fois que celui-ci l'estime utile ou à la demande de la commission et au moins une fois tous les six mois, il fait rapport à la commission de probation sur le respect des conditions. Le cas échéant, il propose les mesures qu'il juge nécessaires.

Art. 12

Lorsque la mesure de probation consiste d'un suivi d'une guidance ou d'un traitement, le choix du service compétent ou de la personne compétente qui va prendre en charge la guidance ou le traitement est soumis à l'accord de la commission de probation.

Ledit service ou ladite personne qui accepte la mission adresse à la commission de probation ainsi qu'au service compétent des communautés, dans le mois qui suit le début de cette guidance ou de ce traitement, et chaque fois que ce service ou cette personne l'estime utile, ou sur invitation de la commission, et au moins une fois tous les six mois, un rapport de suivi sur la guidance ou le traitement.

Le rapport visé à l'alinéa 2 porte sur les points suivants: les présences effectives de l'intéressé aux consultations proposées, les absences injustifiées, la cessation unilatérale de la guidance ou du traitement par la personne concernée, les difficultés survenues dans la mise en œuvre de ceux-ci et les situations comportant un risque sérieux pour les tiers.

Le service compétent ou la personne compétente est tenu d'informer la commission de l'interruption de la guidance ou du traitement.

Art. 13

§ 1er. La commission peut suspendre, en tout ou en partie, les conditions fixées par la décision judiciaire, les préciser ou les adapter aux circonstances.

Si la commission estime devoir envisager une des mesures prévues à l'alinéa précédent, le président convoque l'intéressé, par envoi recommandé, plus de dix jours avant la date fixée pour l'examen de l'affaire et en informe son conseil. Le dossier de la commission est mis pendant dix jours à disposition de l'intéressé et de son conseil éventuel.

De beslissing van de commissie is met redenen omkleed. Van deze beslissing wordt kennis gegeven aan de betrokkene en aan het openbaar ministerie. De kennisgeving geschiedt bij aangetekende zending, binnen drie dagen, zaterdagen, zon- en feestdagen niet meegerekend.

§ 2. Het openbaar ministerie kan bij vordering, en de op probatie gestelde persoon bij verzoekschrift voor de rechtbank van eerste aanleg waarbij de commissie is ingesteld, beroep instellen tegen de beslissingen die de commissie krachtens § 1 van dit artikel heeft genomen.

De vordering en het verzoekschrift moeten schriftelijk ingediend worden en met redenen omkleed zijn. Het beroep moet worden ingesteld binnen tien dagen te rekenen van de kennisgeving van de beslissing van de commissie. Het heeft opschortende kracht tenzij de commissie anders beslist.

De voorzitter van de rechtbank die uitspraak moet doen, laat meer dan tien dagen tevoren, in een ter griffie gehouden bijzonder register, plaats, dag en uur van verschijning optekenen. Ten minste tien dagen vóór de verschijning, geeft de griffier bij aangetekende zending daarvan bericht aan de op probatie gestelde persoon en stelt zijn raadsman ervan in kennis. Gedurende die termijn wordt het dossier ter beschikking van de betrokkene en van zijn eventuele raadsman ter griffie neergelegd. De rechtbank houdt zitting en doet uitspraak in raadkamer.

Indien de rechtbank het beroep aanneemt, kan zij de beslissing van de commissie wijzigen.

De beslissing die op dat beroep wordt gewezen, is niet vatbaar voor hoger beroep noch voor verzet.

Art. 14

§ 1. Naast de gevallen bepaald in artikel 64, § 4, eerste lid, van het Strafwetboek kan de probatieopschorting worden herroepen indien degene voor wie die maatregel is genomen, de opgelegde voorwaarden niet naleeft en de probatiecommissie de niet-naleving voldoende erg heeft geacht om ze ter kennis van het openbaar ministerie te brengen.

§ 2. Indien het openbaar ministerie het passend acht om een herroeping van de opschorting of de probatieopschorting te vorderen, in de gevallen bepaald in § 1 en in artikel 64, § 4, eerste lid, van het Strafwetboek, dagvaardt het de betrokkene voor de correctionele rechtbank of, indien het feit behoort tot haar bevoegdheid, voor de

La décision de la commission est motivée. Elle est notifiée à l'intéressé et au ministère public. La notification est faite par envoi recommandé, dans un délai de trois jours, non compris les samedis, dimanches et jours fériés.

§ 2. Le ministère public et la personne sous probation peuvent, le premier par réquisition et la seconde par requête, introduire, devant le tribunal de première instance auprès duquel la commission est instituée, un recours contre les décisions rendues par elle en vertu du § 1er du présent article.

La réquisition et la requête doivent être écrites et motivées. Le recours doit être introduit dans les dix jours à compter de la notification de la décision de la commission. Il est suspensif, à moins que la commission n'en décide autrement.

Le président du tribunal appelé à statuer fait indiquer plus de dix jours d'avance, sur un registre spécial tenu au greffe, les lieu, jour et heure de la comparution. Le greffier en donne avis par envoi recommandé, à la personne sous probation, au moins dix jours avant la comparution et en informe son conseil. Pendant ce délai, le dossier est déposé au greffe à la disposition de l'intéressé et de son conseil éventuel. Le tribunal siège et statue en chambre du conseil.

Si le tribunal accueille le recours, il peut réformer la décision de la commission.

La décision rendue sur ce recours n'est susceptible ni d'appel, ni d'opposition.

Art. 14

§ 1er. Outre les cas prévus à l'article 64, § 4, alinéa 1er, du Code pénal, la suspension probatoire peut être révoquée si la personne pour laquelle cette mesure a été prononcée ne respecte pas les conditions imposées et la commission de probation estime que cette inobservation a paru suffisamment grave pour en informer le ministère public.

§ 2. Si le ministère public estime opportun de requérir une révocation du sursis ou du sursis probatoire, dans les cas prévus au § 1er et dans l'article 64, § 4, alinéa premier, du Code pénal, il cite l'intéressé devant le tribunal correctionnel ou, lorsque cela relève de ses compétences, devant le tribunal de police, qui a prononcé

politierechtbank, die de opschorting gelast heeft binnen dezelfde termijnen, onder dezelfde voorwaarden en in dezelfde vormen als in correctionele zaken.

Artikel 136*sexies*, § 2, van het Wetboek van strafvordering is van toepassing.

§ 3. Herroept het vonnisgerecht de probatieopschorting niet, dan kan het er nieuwe voorwaarden aan verbinden.

§ 4. Tegen deze beslissingen kan worden opgekomen met alle rechtsmiddelen waarin het Wetboek van strafvordering voorziet.

§ 5. In geval van niet-naleving van de opgelegde voorwaarden moet die vordering worden ingesteld uiterlijk binnen een jaar na het verstrijken van de termijn bepaald in de beslissing die de probatieopschorting gelastte. Zij verjaart drie volle jaren na de dag waarop zij bij het bevoegde gerecht is aangebracht.

Art. 15

§ 1. Wanneer overeenkomstig artikel 65, § 4, tweede, derde en vierde lid, van het Strafwetboek het uitstel of het probatie-uitstel kan worden herroepen, dagvaardt het openbaar ministerie, op verslag van de probatiecommissie dat strekt tot herroeping in geval van toepassing van artikel 65, § 4, derde lid van het Strafwetboek, de betrokkene, ten einde het uitstel te doen herroepen, voor de rechtbank van eerste aanleg van zijn verblijfplaats of, in het geval bepaald in artikel 65, § 4, vierde lid, van het Strafwetboek, voor de politierechtbank van de plaats van het misdrijf binnen dezelfde termijnen, onder dezelfde voorwaarden en in dezelfde vormen als in correctionele zaken. Dit geldt zelfs bij herroeping van een uitstel dat door het Hof van assisen is uitgesproken. Herroept het vonnisgerecht het uitstel niet, dan kan het nieuwe voorwaarden verbinden aan het probatie-uitstel, gelast bij de eerste veroordeling.

Tegen deze beslissingen kan worden opgekomen met alle rechtsmiddelen waarin het Wetboek van strafvordering voorziet.

§ 2. De vordering tot herroeping wegens een ernstige niet-naleving van de opgelegde algemene of bijzondere voorwaarden moet worden ingesteld uiterlijk binnen een jaar na het verstrijken van de proeftijd van het uitstel. Zij verjaart drie volle jaren na de dag waarop zij bij het bevoegde gerecht is aangebracht.

la suspension dans les mêmes délais, conditions et formes qu'en matière correctionnelle.

L'article 136*sexies*, § 2, du Code d'instruction criminelle s'applique.

§ 3. Si la juridiction de jugement ne révoque pas la suspension probatoire, elle peut assortir celle-ci de nouvelles conditions.

§ 4. Ces décisions sont susceptibles des voies de recours prévues au Code d'instruction criminelle.

§ 5. En cas d'inobservation des conditions imposées cette action doit être intentée au plus tard dans l'année qui suit l'expiration du délai déterminé dans la décision ordonnant la suspension probatoire. Elle est prescrite après trois années révolues à compter du jour où la juridiction compétente en a été saisie.

Art. 15

§ 1er. Dans les cas où conformément à l'article 65, § 4, alinéas 2, 3 et 4, du Code pénal, le sursis ou le sursis probatoire peut être révoqué, le ministère public cite, sur rapport de la commission de probation tendant à la révocation en cas d'application de l'article 65, § 4, alinéa 3, du Code pénal, l'intéressé aux fins de révocation du sursis devant le tribunal de première instance de sa résidence ou, dans le cas prévu à l'article 65, § 4, alinéa 4, du Code pénal, devant le tribunal de police du lieu de l'infraction, dans les mêmes délai, conditions et formes qu'en matière correctionnelle. Il en est ainsi même s'il s'agit de la révocation d'un sursis prononcé par la Cour d'assises. Si la juridiction de jugement ne révoque pas le sursis, elle peut assortir de nouvelles conditions le sursis probatoire ordonné lors de la première condamnation.

Ces décisions sont susceptibles des voies de recours prévues au Code d'instruction criminelle.

§ 2. L'action en révocation pour inobservation grave des conditions générales ou particulières imposées doit être intentée au plus tard dans l'année qui suit l'expiration du délai d'épreuve du sursis. Elle est prescrite après trois années révolues à compter du jour où la juridiction compétente en a été saisie.

Art. 16

Het openbaar ministerie kan de veroordeelde die probatie-uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf heeft genoten, doen opsluiten in geval van ernstige niet-naleving van de probatievoorwaarden, mits het daarvan aan de probatiecommissie bericht geeft en het geval aanhangig maakt bij de rechtbank van eerste aanleg van de verblijfplaats van de veroordeelde.

Deze rechtbank doet uitspraak overeenkomstig artikel 15, § 1, binnen tien dagen na de aanhouding. Beslist het dat er geen reden is tot herroeping van het uitstel, dan wordt de betrokkene onmiddellijk in vrijheid gesteld, niettegenstaande hoger beroep.

Art. 17

De straffen die worden uitgesproken ten gevolge van de herroeping van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, of die uitvoerbaar worden ten gevolge van de herroeping van het uitstel van de straffen worden zonder beperking samengevoegd met die welke worden uitgesproken voor het nieuwe misdrijf.

Art. 18

In alle gevallen waarin iemand die onderworpen is aan een maatregel van opschorting of uitstel, opnieuw wordt vervolgd, wordt een gelijkvormig verklaard afschrift van die beslissing bij het dossier van de nieuwe vervolgingen gevoegd.

In geval van probatieopschorting of probatie-uitstel maakt de probatiecommissie de nuttige informatie over het verloop van de probatieopschorting of het probatie-uitstel over.

Op aanvraag van de verdachte of van het openbaar ministerie, worden de processtukken betreffende de misdrijven die aanleiding hebben gegeven tot de opschorting of het uitstel, gevoegd bij het dossier van de nieuwe vervolgingen.

In geval van dagvaarding strekkende tot de herroeping van de opschorting of het uitstel, worden de processtukken betreffende de misdrijven die aanleiding hebben gegeven tot deze maatregelen eveneens bij het dossier van de nieuwe vervolgingen gevoegd.

Art. 16

Le ministère public peut faire écrouer le condamné qui a bénéficié du sursis probatoire à l'exécution de la peine en cas d'inobservation grave des conditions probatoires à charge d'en aviser la commission de probation et d'en saisir le tribunal de première instance de la résidence du condamné.

Cette juridiction statue conformément à l'article 15, § 1er, dans un délai de dix jours à dater de cette arrestation. Si elle décide qu'il n'y a pas lieu de révoquer le sursis, l'intéressé sera immédiatement mis en liberté nonobstant appel.

Art. 17

Les peines prononcées à la suite de la révocation de la suspension du prononcé de la condamnation ou celles qui deviennent exécutoires par suite de la révocation du sursis à l'exécution des peines, sont cumulées sans limite avec celles prononcées du chef de la nouvelle infraction.

Art. 18

Dans tous les cas où une personne soumise à une mesure de suspension ou de sursis fait l'objet de nouvelles poursuites, une copie certifiée conforme de la décision ordonnant cette mesure est jointe au dossier des nouvelles poursuites.

En cas de suspension probatoire ou de sursis probatoire, la Commission de probation transmet les informations utiles sur le déroulement du suspension probatoire ou de sursis probatoire.

À la demande du prévenu ou du ministère public, les procédures relatives aux infractions qui ont donné lieu à la suspension ou au sursis sont jointes au dossier des nouvelles poursuites.

Dans tous les cas de citation aux fins de révocation du sursis ou de la suspension, les procédures relatives aux infractions qui ont donné lieu à ces mesures sont jointes au dossier des nouvelles poursuites.

Afdeling 4

De uitvoering van de bijkomende straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek die met een vrijheidsbeperkende hoofdstraf, een vermogensstraf of in de plaats van een hoofdstraf wordt opgelegd

Art. 19

§ 1. De strafuitvoeringsrechter kan beslissen een in kracht van gewijsde gegane veroordeling tot de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek te wijzigen door de duur of de omvang van het verbod te beperken, de nadere regels of de voorwaarden ervan aan te passen, de uitvoering ervan op te schorten of te beëindigen, ingeval deze is opgelegd met een vrijheidsbeperkende hoofdstraf, een vermogensstraf of indien ze overeenkomstig artikel 36, tiende lid, van het Strafwetboek is opgelegd in plaats van de hoofdstraf. De strafuitvoeringsrechter kan hiertoe beslissen voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op recidivegevaar of op het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen.

§ 2. De procedure, bedoeld in de artikelen 95/1 en 96 tot 98 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, is van toepassing.

Voor de toepassing van deze artikelen wordt de veroordeelde tot de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek, ingeval deze is opgelegd met een vrijheidsbeperkende hoofdstraf, een vermogensstraf of indien ze overeenkomstig artikel 36, tiende lid, van het Strafwetboek is opgelegd in plaats van de hoofdstraf, beschouwd als een veroordeelde zoals bedoeld in artikel 2, 2°, van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten.

Voor de toepassing van artikel 95/1 wordt het slachtoffer beschouwd als een slachtoffer in de zin van artikel 2, 6°, van de van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten.

In afwijking van artikel 95/1, § 1, eerste lid, van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de

Section 4

L'exécution de la peine accessoire visée à l'article 50 du Code pénal lorsque celle-ci est imposée avec une peine restrictive de liberté principale, une peine patrimoniale ou à la place d'une peine principale

Art. 19

§ 1er. Le juge de l'application des peines peut décider de modifier une condamnation passée en force de chose jugée à la peine visée à l'article 50 du Code pénal en diminuant la durée ou l'étendue de l'interdiction, en adaptant les modalités ou les conditions de l'interdiction, en suspendant l'exécution ou en y mettant fin, si celle-ci est imposée avec une peine restrictive de liberté principale, une peine patrimonial ou si celle-ci est imposée conformément l'article 36, alinéa 10 du Code pénal à la place d'une peine principale. Le juge de l'application des peines peut en décider pour autant qu'il n'existe pas dans son chef de contre-indications portant sur le risque de récidive ou sur le risque que le condamné importune les victimes.

§ 2. La procédure, visée par les articles 95/1 et 96 à 98 de la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine, s'applique.

Pour l'application de ces articles le condamné à une peine visée à l'article 50 du Code pénal, lorsque celle-ci est imposée avec une peine restrictive de liberté principale, une peine patrimoniale ou à la place d'une peine principale, est considéré comme un condamné au sens de l'article 2, 2°, de la loi du 17 mai 2006 relative au statut externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits accordés à la victime dans le cadre des modalités d'exécution des peines.

Pour l'application de l'article 95/1, la victime est considérée comme une victime au sens de l'article 2, 6°, de la loi du 17 mai 2006 relative au statut externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits accordés à la victime dans le cadre des modalités d'exécution des peines.

Par dérogation à l'article 95/1, § 1er, alinéa premier, de la loi du 17 mai 2006 relative au statut externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits accordés à la victime dans le cadre des

strafuitvoeringsmodaliteiten, moet het schriftelijk verzoek van de veroordeelde op straffe van niet-ontvankelijkheid met redenen omkleed zijn.

§ 3. De beslissing tot wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties:

— aan de korpschef van de lokale politie van de verblijfplaats van de veroordeelde;

— aan de nationale gegevensbank als bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

— de probatiecommissie ingeval de bijkomende straf is opgelegd samen probatiestraf of een werkstraf;

— aan de dienst van de gemeenschappen, bevoegd voor het elektronisch toezicht, ingeval de bijkomende straf is opgelegd samen met een straf onder elektronisch toezicht;

— aan de directeur van het justitiehuis van de verblijfplaats van het slachtoffer.

Afdeling 5

De uitvoering van de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen, van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, van de opschorting en de probatieopschorting, van het uitstel en het probatie-uitstel opgelegd aan rechtspersonen

Onderafdeling 1

Definities, samenstelling, territoriale bevoegdheid en zittingplaats van de strafuitvoeringsrechter

Art. 20

§ 1. Voor de toepassing van deze afdeling wordt verstaan onder:

1° strafuitvoeringsrechter: de rechter in de strafuitvoeringsrechtbank die als alleensprekend rechter zitting houdt;

2° het openbaar ministerie: het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank;

3° de griffie: de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank.

modalités d'exécution des peines, la demande écrit du condamné doit, sous peine d'irrecevabilité, être motivée.

§ 3. La décision de modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal est communiquée aux autorités et instances suivantes:

— le chef de corps de la police locale de la commune du lieu de résidence du condamné;

— la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;

— la commission de probation si la peine accessoire est imposée avec une peine de probation ou une peine de travail;

— au service des communautés, compétent en matière de surveillance électronique, si la peine accessoire est imposée avec un peine de surveillance électronique;

— au directeur de la maison de justice du lieu de résidence de la victime.

Section 5

L'exécution de la peine de probation imposée aux personnes morales, de la peine de prestation en faveur de la communauté, de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire imposés aux personnes morales

Sous-section 1re

Définitions, composition, compétence territoriale et lieu d'audience du juge de l'application des peines

Art. 20

§ 1er. Pour l'application de la présente section, il est entendu par:

1° juge de l'application des peines: le juge au tribunal de l'application des peines siégeant comme juge unique;

2° le ministère public: le ministère public près le tribunal de l'application des peines;

3° le greffe: le greffe du tribunal de l'application des peines.

§ 2. De strafuitvoeringsrechtbank van het rechtsgebied van het hof van beroep waar de maatschappelijke zetel of de hoofdplaats van de rechtspersoon is gevestigd is territoriaal bevoegd. De strafuitvoeringsrechtbanken van het ressort van het Hof van Beroep van Brussel zijn bevoegd ten aanzien van rechtspersonen wiens maatschappelijke zetel of hoofdplaats van vestiging niet in België is gelegen.

De strafuitvoeringsrechter kan zitting houden in elke rechtbank van eerste aanleg gelegen in het rechtsgebied van het hof van beroep.

Onderafdeling 2

De uitvoering van de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen

Art. 21

De strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie zien toe op de tenuitvoerlegging van de probatiestraf opgelegd aan een rechtspersoon.

Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij de probatiestraf wordt uitgesproken in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier bij het vonnisgerecht dat de veroordeling tot probatiestraf heeft uitgesproken, via het snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel, de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie daarover in, zodat de straf kan worden uitgevoerd.

Art. 22

De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter na de ontvangst van de rechterlijke beslissing bedoeld in artikel 21.

De dag, het uur en de plaats van de zitting worden bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

De strafuitvoeringsrechter bepaalt in zijn vonnis, na de veroordeelde en het openbaar ministerie gehoord te hebben, in voorkomend geval, de concrete invulling van de probatiestraf. Hij bepaalt eveneens de wijze waarop en de periodiciteit met dewelke de veroordeelde verslag moet doen van de uitvoering van de straf.

§ 2. Le tribunal de l'application des peines du ressort de la cour d'appel dans lequel se situe le siège social ou le principal établissement de la personne morale est territorialement compétent. Les tribunaux de l'application des peines du ressort de la Cour d'appel de Bruxelles sont compétents à l'égard des personnes morales dont le siège ou le principal établissement n'est pas situé en Belgique.

Le juge de l'application des peines peut siéger dans tout tribunal de première instance situé dans le ressort de la cour d'appel.

Sous-section 2

L'exécution de la peine de probation imposée à des personne morales

Art. 21

Le juge de l'application des peines et le ministère public veillent à l'exécution de la peine de probation imposée à une personne morale.

Lorsque la décision judiciaire prononçant la peine de probation est passée en force de chose jugée, le greffier de la juridiction de jugement ayant prononcé la condamnation à une peine de probation en informe le juge de l'application des peines et le ministère public par le moyen de communication écrit le plus rapide, de sorte que la peine puisse être exécutée.

Art. 22

L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines après réception de la décision judiciaire visée à l'article 21.

Les lieu, jour et heure de l'audience sont communiqués par envoi recommandé au condamné et portés par écrit à la connaissance du ministère public.

L'audience se déroule à huis clos.

Le juge de l'application des peines détermine dans son jugement, après avoir entendu le condamné et le ministère public, le cas échéant, les modalités concrètes de de la peine de probation. Il détermine également les modalités et la périodicité selon lesquelles le condamné doit faire rapport sur l'exécution de la peine la peine de probation.

Deze verslagen moeten worden overgemaakt aan de strafuitvoeringsrechter, met kopie aan het openbaar ministerie.

De strafuitvoeringsrechter doet uitspraak binnen de maand nadat hij de veroordeelde heeft gehoord.

Het vonnis wordt binnen de vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

Art. 23

§ 1. De strafuitvoeringsrechter kan, ofwel op vordering van het openbaar ministerie, ofwel op verzoekschrift van de veroordeelde, de bijzondere voorwaarden geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden.

Op straffe van niet-ontvankelijkheid wordt het verzoekschrift met redenen omkleed en houdt het de keuze van woonplaats in België in, indien de verzoeker er zijn woonplaats of zijn zetel niet heeft.

Het verzoekschrift wordt ingediend op de griffie.

De griffie zendt onverwijld een afschrift van dit verzoekschrift over aan het openbaar ministerie.

Ingeval van vordering van het openbaar ministerie, maakt de griffie onverwijld bij aangetekende zending een afschrift van de vordering over aan de veroordeelde.

§ 2. Indien zij opmerkingen hebben, delen de veroordeelde of het openbaar ministerie deze schriftelijk mee binnen zeven dagen na ontvangst van het afschrift van het verzoekschrift of de vordering, aan de strafuitvoeringsrechter.

Indien de strafuitvoeringsrechter het nuttig acht, organiseert hij een zitting, die ten laatste een maand na de ontvangst van het in paragraaf 1 bedoelde verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie moet plaatsvinden. De veroordeelde en, in voorkomend geval, zijn advocaat alsook het openbaar ministerie worden gehoord.

De strafuitvoeringsrechter kan beslissen eveneens andere personen te horen.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

§ 3. Binnen vijftien dagen na de ontvangst van het verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie

Ces rapports doivent être transmis au juge de l'application des peines, avec copie au ministère public.

Le juge de l'application des peines statue dans le mois après avoir entendu le condamné.

Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public.

Art. 23

§ 1er. Le juge de l'application des peines peut, soit sur réquisition du ministère public, soit sur requête du condamné, décider de suspendre en tout ou en partie les conditions particulières, les préciser ou les adapter aux circonstances.

Sous peine d'irrecevabilité, la requête est motivée et contient l'élection de domicile en Belgique si le requérant n'y a pas son domicile ou son siège.

La requête est déposée au greffe.

Le greffe transmet sans délai une copie de la requête au ministère public.

En cas de réquisition du ministère public, le greffe transmet sans délai une copie de la requête au condamné par envoi recommandé.

§ 2. S'ils ont des remarques, le condamné ou le ministère public les communiquent par écrit, dans les sept jours de la réception de la copie de la requête ou de la réquisition, au juge de l'application des peines.

Si le juge de l'application l'estime utile, il organise une audience, qui doit avoir lieu au plus tard un mois après la réception de la requête ou de la réquisition du ministère public visée au paragraphe 1er. Le condamné et, le cas échéant, son conseil ainsi que le ministère public sont entendus.

Le juge de l'application des peines peut décider d'entendre également d'autres personnes.

L'audience se déroule à huis clos.

§ 3. Dans les quinze jours de la réception de la requête ou la réquisition du ministère public ou, si une audience

of, indien er een zitting heeft plaatsgevonden, binnen vijftien dagen nadat de zaak in beraad is genomen, beslist de strafuitvoeringsrechter. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending meegedeeld aan de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

Indien de strafuitvoeringsrechter van oordeel is dat de probatiestraf zijn doel heeft bereikt, kan hij beslissen er een einde aan te maken, zelfs als de door de rechter bepaalde termijn nog niet is verstreken.

§ 4. De veroordeelde mag geen verzoekschrift met hetzelfde voorwerp toezenden of neerleggen vooraleer een termijn van drie maanden is verstreken te rekenen van de laatste beslissing die betrekking heeft op hetzelfde voorwerp.

Art. 24

§ 1. Wanneer de probatiestraf geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, kan het openbaar ministerie, met het oog op de uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete, de zaak aanhangig maken bij de strafuitvoeringsrechter.

De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter. Deze zitting moet plaatsvinden uiterlijk vijftien dagen na de aanhangigmaking van de zaak door het openbaar ministerie.

De veroordeelde wordt ten minste tien dagen voor de datum van de behandeling van het dossier per aangetekende zending opgeroepen.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

Het dossier wordt ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en, in voorkomend geval, zijn advocaat op de griffie.

De veroordeelde kan, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier verkrijgen.

De strafuitvoeringsrechter hoort de veroordeelde en zijn advocaat alsook het openbaar ministerie.

De strafuitvoeringsrechter kan beslissen eveneens andere personen te horen.

a lieu, dans les quinze jours après la mise en délibéré, le juge de l'application des peines rend sa décision. Le jugement est communiqué dans les vingt-quatre heures par envoi recommandé au condamné et par écrit au ministère public.

Si le juge de l'application des peines estime que la peine de probation a atteint son objectif, il peut décider d'y mettre fin, même si la période fixée par le juge n'a pas encore expiré.

§ 4. Le condamné ne peut envoyer ni déposer de requête ayant le même objet avant l'expiration d'un délai de trois mois à compter de la dernière décision portant sur le même objet.

Art. 24

§ 1er. En cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de probation, le ministère public peut saisir le juge de l'application des peines en vue de l'exécution de l'amende subsidiaire prononcée.

L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines. Cette audience doit se tenir au plus tard dans les quinze jours de la saisine du juge de l'application des peines par le ministère public.

Le condamné est convoqué, par envoi recommandé, au moins dix jours avant la date de l'examen du dossier.

L'audience se déroule à huis clos.

Le dossier est tenu, au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience, à la disposition du condamné et, le cas échéant, de son avocat pour consultation au greffe.

Le condamné peut, à sa demande, obtenir une copie du dossier.

Le juge de l'application des peines entend le condamné et son avocat ainsi que le ministère public.

Le juge de l'application des peines peut décider d'entendre également d'autres personnes.

Art. 25

De strafuitvoeringsrechter beslist tot de verdere uitvoering van de probatiestraf of tot de gehele of gedeeltelijke uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete, hierbij rekening houdende met het deel van de probatiestraf dat de veroordeelde reeds heeft verricht. De strafuitvoeringsrechter beslist binnen de zeven dagen nadat de zaak in beraad is genomen,

Tegen deze beslissing kan geen rechtsmiddel worden ingesteld.

Art. 26

Ingeval de beslissing de gehele of de gedeeltelijke uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete betreft, deelt de griffie het vonnis binnen vierentwintig uur mee bij aangetekende zending aan de veroordeelde en schriftelijk aan het openbaar ministerie en de FOD Financiën.

Art. 27

§ 1. Tegen de beslissingen van de strafuitvoeringsrechter bedoeld in de artikelen 22 en 23 staat cassatieberoep open voor het openbaar ministerie en de veroordeelde.

§ 2. Het openbaar ministerie stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vierentwintig uur, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

De veroordeelde stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vijf dagen, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

De verklaring van cassatieberoep wordt neergelegd ter griffie en moet door een advocaat worden ondertekend. De cassatiemiddelen worden voorgesteld in een memorie die op de griffie van het Hof van Cassatie moet toekomen ten laatste op de vijfde dag na de datum van het cassatieberoep.

§ 3. Het dossier wordt door de griffie toegezonden aan de griffie van het Hof van Cassatie binnen achtenveertig uur, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep.

Het cassatieberoep heeft schorsende kracht.

Het Hof van Cassatie doet uitspraak binnen dertig dagen, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep.

Art. 25

Le juge de l'application des peines décide soit la poursuite de l'exécution de la peine de probation, soit l'exécution totale ou partielle de l'amende subsidiaire prononcée, en tenant compte de la partie de la peine de probation déjà exécutée par le condamné. Le juge de l'application des peines décide dans les sept jours de la mise en délibéré.

Cette décision n'est susceptible d'aucun recours.

Art. 26

Lorsque la décision porte sur l'exécution totale ou partielle de l'amende subsidiaire prononcée, le greffe communique le jugement dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et par écrit au ministère public et au SPF Finances.

Art. 27

§ 1er. Un pourvoi en cassation peut être formé contre les décisions du juge de l'application des peines visées aux articles 22 et 23, tant par le ministère public que par le condamné.

§ 2. Le ministère public introduit le pourvoi en cassation dans un délai de vingt-quatre heures à compter du prononcé du jugement.

Le condamné forme le pourvoi en cassation dans un délai de cinq jours à compter du prononcé du jugement.

La déclaration de pourvoi en cassation est faite au greffe et doit être signée par un avocat. Les moyens de cassation sont proposés dans un mémoire qui doit parvenir au greffe de la Cour de cassation au plus tard le cinquième jour suivant la date du pourvoi.

§ 3. Le dossier est transmis par le greffe au greffe de la Cour de cassation dans un délai de quarante-huit heures à compter de l'introduction du pourvoi en cassation.

Le pourvoi en cassation a un effet suspensif.

La Cour de cassation statue dans un délai de trente jours à compter de l'introduction du pourvoi.

§ 4. Na een cassatiearrest met verwijzing, doet een andere strafuitvoeringsrechter uitspraak binnen veertien dagen, te rekenen van de uitspraak van dit arrest.

Onderafdeling 3

De uitvoering van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap

Art. 28

De strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie zien toe op de tenuitvoerlegging van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap.

Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap wordt uitgesproken in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier, bij het vonnisgerecht dat de veroordeling tot een dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap heeft uitgesproken, via het snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie daarover in, zodat de straf kan worden uitgevoerd.

Art. 29

De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter na de ontvangst van de rechterlijke beslissing bedoeld in artikel 28.

De dag, het uur en de plaats van de zitting worden bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

De strafuitvoeringsrechter bepaalt in zijn vonnis, na de veroordeelde en het openbaar ministerie gehoord te hebben, in voorkomend geval, de concrete invulling van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap. Hij bepaalt eveneens de wijze waarop en de periodiciteit met dewelke de veroordeelde verslag moet doen van de uitvoering van de straf.

Deze verslagen moeten worden overgemaakt aan de strafuitvoeringsrechter, met kopie aan het openbaar ministerie.

De strafuitvoeringsrechter doet uitspraak binnen de maand nadat hij de veroordeelde heeft gehoord.

§ 4. Après un arrêt de cassation avec renvoi, un autre juge de l'application des peines statue dans un délai de quatorze jours à compter du prononcé de cet arrêt.

Sous-section 3

De l'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté

Art. 28

Le juge de l'application des peines et le ministère public veillent à l'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté.

Lorsque la décision judiciaire prononçant la peine de prestation en faveur de la communauté est passée en force de chose jugée, le greffier de la juridiction de jugement ayant prononcé la condamnation à une peine de prestation en faveur de la communauté en informe le juge de l'application des peines et le ministère public par le moyen de communication écrit le plus rapide, de sorte que la peine puisse être exécutée.

Art. 29

L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines après réception de la décision judiciaire visée à l'article 28.

Les lieu, jour et heure de l'audience sont communiqués par envoi recommandé au condamné et portés par écrit à la connaissance du ministère public.

L'audience se déroule à huis clos.

Le juge de l'application des peines détermine dans son jugement, après avoir entendu le condamné et le ministère public, le cas échéant, les modalités concrètes de de la peine de prestation en faveur de la communauté. Il détermine également les modalités et la périodicité selon lesquelles le condamné doit faire rapport sur l'exécution de la peine.

Ces rapports doivent être transmis au juge de l'application des peines, avec copie au ministère public.

Le juge de l'application des peines statue dans le mois après avoir entendu le condamné.

Het vonnis wordt binnen de vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

Art. 30

§ 1. De strafuitvoeringsrechter kan, ofwel op vordering van het openbaar ministerie, ofwel op verzoekschrift van de veroordeelde, preciseringen of wijzigingen aanbrengen inzake de uitvoeringsmodaliteiten.

Op straffe van niet-ontvankelijkheid wordt het verzoekschrift met redenen omkleed en houdt het de keuze van woonplaats in België in, indien de verzoeker er zijn woonplaats of zijn zetel niet heeft.

Het verzoekschrift wordt ingediend op de griffie.

De griffie zendt onverwijld een afschrift van dit verzoekschrift over aan het openbaar ministerie.

Ingeval van vordering van het openbaar ministerie, maakt de griffie onverwijld bij aangetekende zending een afschrift van de vordering over aan de veroordeelde.

§ 2. Indien zij opmerkingen hebben, delen de veroordeelde of het openbaar ministerie deze schriftelijk mee binnen zeven dagen na ontvangst van het afschrift van het verzoekschrift of de vordering, aan de strafuitvoeringsrechter.

Indien de strafuitvoeringsrechter het nuttig acht, organiseert hij een zitting, die ten laatste een maand na de ontvangst van het in paragraaf 1 bedoelde verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie moet plaatsvinden. De veroordeelde en, in voorkomend geval, zijn advocaat alsook het openbaar ministerie worden gehoord.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

§ 3. Binnen vijftien dagen na de ontvangst van het verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie of, indien er een zitting heeft plaatsgevonden, binnen vijftien dagen nadat de zaak in beraad is genomen, beslist de strafuitvoeringsrechter. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending meegedeeld aan de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

§ 4. De veroordeelde mag geen verzoekschrift met hetzelfde voorwerp toezenden of neerleggen vooraleer

Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public.

Art. 30

§ 1er. Le juge de l'application des peines peut, soit sur réquisition du ministère public, soit sur requête du condamné, apporter des précisions ou des modifications en ce qui concerne les modalités de l' exécution.

Sous peine d'irrecevabilité, la requête est motivée et contient l'élection de domicile en Belgique si le requérant n'y a pas son domicile ou son siège.

La requête est déposée au greffe.

Le greffe transmet sans délai une copie de la requête au ministère public.

En cas de réquisition du ministère public, le greffe transmet sans délai une copie de la requête du condamné par envoi recommandé.

§ 2. S'ils ont des remarques, le condamné ou le ministère public les communiquent par écrit, dans les sept jours de la réception de la copie de la requête ou de la réquisition, au juge de l'application des peines.

Si le juge de l'application l'estime utile, il organise une audience, qui doit avoir lieu au plus tard un mois après la réception de la requête ou de la réquisition du ministère public visée au paragraphe 1er. Le condamné et, le cas échéant, son conseil ainsi que le ministère public sont entendus.

L'audience se déroule à huis clos.

§ 3. Dans les quinze jours de la réception de la requête ou la réquisition du ministère public ou, si une audience a lieu, dans les quinze jours après la mise en délibéré, le juge de l'application rend sa décision. Le jugement est communiqué dans les vingt-quatre heures par envoi recommandé au condamné et par écrit au ministère public.

§ 4. Le condamné ne peut envoyer ni déposer de requête ayant le même objet avant l'expiration d'un délai

een termijn van drie maanden is verstreken te rekenen van de laatste beslissing die betrekking heeft op hetzelfde voorwerp.

Art. 31

Wanneer de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, kan het openbaar ministerie, met het oog op de uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete, de zaak aanhangig maken bij de strafuitvoeringsrechter.

De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter. Deze zitting moet plaatsvinden uiterlijk vijftien dagen na de aanhangigmaking van de zaak door het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechter.

De veroordeelde wordt ten minste tien dagen voor de datum van de behandeling van het dossier per aangetekende zending opgeroepen.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

Het dossier wordt ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en zijn advocaat op de griffie.

De veroordeelde kan, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier verkrijgen.

De strafuitvoeringsrechter hoort de veroordeelde en zijn advocaat alsook het openbaar ministerie.

De strafuitvoeringsrechter kan beslissen eveneens andere personen te horen.

Art. 32

De strafuitvoeringsrechter beslist tot de verdere uitvoering van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap of tot de gehele of gedeeltelijke uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete, hierbij rekening houdende met het deel van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap dat de veroordeelde reeds heeft verricht. De strafuitvoeringsrechter beslist binnen de zeven dagen nadat de zaak in beraad is genomen,

Tegen deze beslissing kan geen rechtsmiddel worden ingesteld.

de trois mois à compter de la dernière décision portant sur le même objet.

Art. 31

En cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de prestation en faveur de la communauté, le ministère public peut saisir le juge de l'application des peines en vue de l'exécution de l'amende subsidiaire prononcée.

L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines. Cette audience doit se tenir au plus tard dans les quinze jours de la saisine du juge de l'application des peines par le ministère public.

Le condamné est convoqué, par envoi recommandé, au moins dix jours avant la date de l'examen du dossier.

L'audience se déroule à huis clos.

Le dossier est tenu, au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience, à la disposition du condamné et de son avocat pour consultation au greffe.

Le condamné peut, à sa demande, obtenir une copie du dossier.

Le juge de l'application des peines entend le condamné et son avocat ainsi que le ministère public.

Le juge de l'application des peines peut décider d'entendre également d'autres personnes.

Art. 32

Le juge de l'application des peines décide soit la poursuite de l'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté, soit l'exécution totale ou partielle de l'amende subsidiaire prononcée, en tenant compte de la partie de la peine de prestation en faveur de la communauté déjà exécutée par le condamné. Le juge de l'application des peines décide dans les sept jours de la mise en délibéré.

Cette décision n'est susceptible d'aucun recours.

Art. 33

Ingeval de beslissing de gehele of gedeeltelijke uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete betreft, deelt de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank het vonnis binnen vierentwintig uur mee bij aangetekende zending aan de veroordeelde en schriftelijk aan het openbaar ministerie en de FOD Financiën.

Art. 34

§ 1. Tegen de beslissingen van de strafuitvoeringsrechter bedoeld in de artikelen 29 en 30 staat cassatieberoep open voor het openbaar ministerie en de veroordeelde.

§ 2. Het openbaar ministerie stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vierentwintig uur, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

De veroordeelde stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vijf dagen, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

De verklaring van cassatieberoep wordt neergelegd ter griffie en moet door een advocaat worden ondertekend. De cassatiemiddelen worden voorgesteld in een memorie die op de griffie van het Hof van Cassatie moet toekomen ten laatste op de vijfde dag na de datum van het cassatieberoep.

§ 3. Het dossier wordt door de griffie toegezonden aan de griffie van het Hof van Cassatie binnen achtenveertig uur, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep.

Het cassatieberoep heeft schorsende kracht.

Het Hof van Cassatie doet uitspraak binnen dertig dagen, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep.

§ 4. Na een cassatiearrest met verwijzing, doet eenandere strafuitvoeringsrechter uitspraak binnen veertien dagen, te rekenen van de uitspraak van dit arrest.

Art. 33

Lorsque la décision porte sur l'exécution totale ou partielle de l'amende subsidiaire prononcé, le greffe du tribunal de l'application des peines communique le jugement dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et par écrit au ministère public et au SPF Finances.

Art. 34

§ 1er. Un pourvoi en cassation peut être formé contre les décisions du juge de l'application des peines visées aux articles 29 et 30, tant par le ministère public que par le condamné.

§ 2. Le ministère public introduit le pourvoi en cassation dans un délai de vingt-quatre heures à compter du prononcé du jugement.

Le condamné forme le pourvoi en cassation dans un délai de cinq jours à compter du prononcé du jugement.

La déclaration de pourvoi en cassation est faite au greffe et doit être signée par un avocat. Les moyens de cassation sont proposés dans un mémoire qui doit parvenir au greffe de la Cour de cassation au plus tard le cinquième jour suivant la date du pourvoi.

§ 3. Le dossier est transmis par le greffe au greffe de la Cour de cassation dans un délai de quarante-huit heures à compter de l'introduction du pourvoi en cassation.

Le pourvoi en cassation a un effet suspensif.

La Cour de cassation statue dans un délai de trente jours à compter de l'introduction du pourvoi.

§ 4. Après un arrêt de cassation avec renvoi, un autre juge de l'application des peines statue dans un délai de quatorze jours à compter du prononcé de cet arrêt.

Onderafdeling 4

De uitvoering van de opschorting en de probatieopschorting, van het uitstel en het probatie-uitstel opgelegd aan rechtspersonen

Art. 35

De strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie zien toe op de tenuitvoerlegging van de probatieopschorting en het probatie-uitstel opgelegd aan rechtspersonen.

Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij de probatieopschorting of het probatie-uitstel wordt uitgesproken, in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier bij het vonnisgerecht dat de veroordeling heeft uitgesproken, via het snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel, de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie daarover in, zodat de straf kan worden uitgevoerd.

Art. 36

De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter na de ontvangst van de rechterlijke beslissing bedoeld in artikel 35.

De dag, het uur en de plaats van de zitting worden bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

De strafuitvoeringsrechter bepaalt in zijn vonnis, na de veroordeelde en het openbaar ministerie gehoord te hebben, in voorkomend geval, de concrete invulling van de voorwaarden. Hij bepaalt eveneens de wijze waarop en de periodiciteit met dewelke de veroordeelde verslag moet doen over de uitvoering van de voorwaarden.

Deze verslagen moeten worden overgemaakt aan de strafuitvoeringsrechter, met kopie aan het openbaar ministerie.

De strafuitvoeringsrechter doet uitspraak binnen de maand nadat hij de veroordeelde heeft gehoord.

Het vonnis wordt binnen de vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

Sous-section 4

De l'exécution de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire imposés aux personnes morales

Art. 35

Le juge de l'application des peines et le ministère public veillent à l'exécution de la suspension probatoire et du sursis probatoire imposés aux personnes morales.

Lorsque la décision judiciaire prononçant la suspension probatoire ou le sursis probatoire est passée en force de chose jugée, le greffier de la juridiction de jugement ayant prononcé la condamnation en informe le juge de l'application des peines et le ministère public par le moyen de communication écrit le plus rapide, de sorte que la peine puisse être exécutée.

Art. 36

L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines après réception de la décision judiciaire visée à l'article 35.

Les lieu, jour et heure de l'audience sont communiqués par envoi recommandé au condamné et portés par écrit à la connaissance du ministère public.

L'audience se déroule à huis clos.

Le juge de l'application des peines détermine dans son jugement, après avoir entendu le condamné et le ministère public, le cas échéant, les modalités concrètes des conditions. Il détermine également les modalités et la périodicité selon lesquelles le condamné doit faire rapport sur l'exécution des conditions.

Ces rapports doivent être transmis au juge de l'application des peines, avec copie au ministère public.

Le juge de l'application des peines statue dans le mois après avoir entendu le condamné.

Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et communiqué par écrit à la connaissance du ministère public.

Art. 37

§ 1. De strafuitvoeringsrechter kan, ofwel op vordering van het openbaar ministerie, ofwel op verzoekschrift van de veroordeelde, de bij de rechterlijke beslissing gestelde voorwaarden geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden.

Op straffe van niet-ontvankelijkheid wordt het verzoekschrift met redenen omkleed en houdt het de keuze van woonplaats in België in, indien de verzoeker er zijn woonplaats of zijn zetel niet heeft.

Het verzoekschrift wordt ingediend op de griffie.

De griffie zendt onverwijld een afschrift van dit verzoekschrift over aan het openbaar ministerie.

Ingeval van vordering van het openbaar ministerie, maakt de griffie onverwijld bij aangetekende zending een afschrift van de vordering over aan de veroordeelde.

§ 2. Indien zij opmerkingen hebben, delen de veroordeelde of het openbaar ministerie deze schriftelijk mee binnen zeven dagen na ontvangst van het afschrift van het verzoekschrift of de vordering, aan de strafuitvoeringsrechter.

Indien de strafuitvoeringsrechter het nuttig acht, organiseert hij een zitting, die ten laatste een maand na de ontvangst van het in paragraaf 1 bedoelde verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie moet plaatsvinden. De veroordeelde en, in voorkomend geval, zijn advocaat alsook het openbaar ministerie worden gehoord.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

§ 3. Binnen vijftien dagen na de ontvangst van het verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie of, indien er een zitting heeft plaatsgevonden, binnen vijftien dagen nadat de zaak in beraad is genomen, beslist de strafuitvoeringsrechter. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending meegedeeld aan de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

§ 4. De veroordeelde mag geen verzoekschrift met hetzelfde voorwerp toezenden of neerleggen vooraleer een termijn van drie maanden is verstreken te rekenen van de laatste beslissing die betrekking heeft op hetzelfde voorwerp.

Art. 37

§ 1er. Le juge de l'application des peines peut, soit sur réquisition du ministère public, soit sur requête du condamné, décider de suspendre, en tout ou en partie, les conditions fixées par la décision judiciaire, les préciser ou les adapter aux circonstances.

Sous peine d'irrecevabilité, la requête est motivée et contient l'élection de domicile en Belgique si le requérant n'y a pas son domicile ou son siège.

La requête est déposée au greffe.

Le greffe transmet sans délai une copie de la requête au ministère public.

En cas de réquisition du ministère public, le greffe transmet sans délai une copie de la requête au condamné par envoi recommandé.

§ 2. S'ils ont des remarques, le condamné ou le ministère public les communiquent par écrit, dans les sept jours de la réception de la copie de la requête ou de la réquisition, au juge de l'application des peines.

Si le juge de l'application l'estime utile, il organise une audience, qui doit avoir lieu au plus tard un mois après la réception de la requête ou de la réquisition du ministère public visée au paragraphe 1er. Le condamné et, le cas échéant, son conseil ainsi que le ministère public sont entendus.

L'audience se déroule à huis clos.

§ 3. Dans les quinze jours de la réception de la requête ou la réquisition du ministère public ou, si une audience a lieu, dans les quinze jours après la mise en délibéré, le juge de l'application des peines rend sa décision. Le jugement est communiqué dans les vingt-quatre heures par envoi recommandé au condamné et par écrit au ministère public.

§ 4. Le condamné ne peut envoyer ni déposer de requête ayant le même objet avant l'expiration d'un délai de trois mois à compter de la dernière décision portant sur le même objet.

Art. 38

§ 1. Naast de gevallen bepaald in artikel 64, § 4, eerste lid, van het Strafwetboek, kan de probatieopschorting worden herroepen indien degene voor wie die maatregel is genomen de opgelegde voorwaarden niet naleeft.

Indien het openbaar ministerie het passend acht een herroeping van de opschorting of de probatieopschorting te vorderen, in de gevallen bepaald in paragraaf 1, en in artikel 64, § 4, eerste lid, van het Strafwetboek, dagvaardt het de betrokkene voor de correctionele rechtbank of, indien het feit behoort tot haar bevoegdheid, voor de politierechtbank, die de opschorting gelast heeft, binnen dezelfde termijnen, onder dezelfde voorwaarden en in dezelfde vormen als in correctionele zaken.

Artikel 136*sexies*, § 2, van het Wetboek van strafvordering is van toepassing.

Herroept het vonnisgerecht de probatieopschorting niet, dan kan het er nieuwe voorwaarden aan verbinden.

Tegen deze beslissingen kan worden opgekomen met alle rechtsmiddelen waarin het Wetboek van strafvordering voorziet.

§ 2. In geval van niet-naleving van die voorwaarden moet die vordering worden ingesteld uiterlijk binnen een jaar na het verstrijken van de termijn bepaald in de beslissing die de probatieopschorting gelastte. Zij verjaart drie volle jaren na de dag waarop ze bij het bevoegde gerecht is aangebracht.

Art. 39

§ 1. Indien het openbaar ministerie het passend acht een herroeping van het uitstel of het probatie-uitstel te vorderen, in de gevallen bepaald in artikel 65, § 4, tweede, derde en vierde lid, van het Strafwetboek, dagvaardt het de betrokkene voor de rechtbank van eerste aanleg van zijn verblijfplaats of, in het geval bepaald in artikel 65, § 4, vierde lid van het Strafwetboek, voor de politierechtbank van de plaats van het misdrijf binnen dezelfde termijn, onder dezelfde voorwaarden en in dezelfde vormen als in correctionele zaken. Herroept het vonnisgerecht het uitstel niet, dan kan het nieuwe voorwaarden verbinden aan het probatie-uitstel, gelast bij de eerste veroordeling.

Tegen deze beslissingen kan worden opgekomen met alle rechtsmiddelen waarin het Wetboek van strafvordering voorziet.

Art. 38

Outre les cas prévus à l'article 64, § 4, alinéa 1er, du Code pénal, la suspension probatoire peut être révoquée si la personne pour laquelle cette mesure a été prononcée ne respecte pas les conditions imposées.

Si le ministère public estime opportun de requérir une révocation de la suspension ou de la suspension probatoire, dans les cas prévus au paragraphe 1er et dans l'article 64, § 4, alinéa 1er, du Code pénal, il cite l'intéressé devant le tribunal correctionnel ou, lorsque cela relève de ses compétences, devant le tribunal de police, qui a prononcé la suspension, dans les mêmes délais, conditions et formes qu'en matière correctionnelle.

L'article 136*sexies*, § 2, du Code d'instruction criminelle s'applique.

Si la juridiction de jugement ne révoque pas le sursis probatoire, elle peut l'assortir de nouvelles conditions.

Ces décisions sont susceptibles des voies de recours prévues au Code d'instruction criminelle.

§ 2. En cas d'inobservation des conditions imposées, cette action doit être intentée au plus tard dans l'année qui suit l'expiration du délai déterminé dans la décision ordonnant la suspension probatoire. Elle est prescrite après trois années révolues à compter du jour où la juridiction compétente en a été saisie.

Art. 39

§ 1er. Si le ministère public estime opportun de requérir une révocation du sursis ou du sursis probatoire, dans les cas visés à l'article 65, § 4, alinéas 2, 3 et 4, du Code pénal, il cite l'intéressé devant le tribunal de première instance de sa résidence ou, dans le cas prévu à l'article 65, § 4, alinéa 4, du Code pénal, devant le tribunal de police du lieu de l'infraction, dans les mêmes délai, conditions et formes qu'en matière correctionnelle. Si la juridiction de jugement ne révoque pas le sursis, elle peut assortir de nouvelles conditions le sursis probatoire ordonné lors de la première condamnation.

Ces décisions sont susceptibles des voies de recours prévues au Code d'instruction criminelle.

§ 2. De vordering tot herroeping wegens een ernstige niet-naleving van de opgelegde algemene of bijzondere voorwaarden moet worden ingesteld uiterlijk binnen een jaar na het verstrijken van de proeftijd van het uitstel. Zij verjaart drie volle jaren na de dag waarop zij bij het bevoegde gerecht is aangebracht.

Art. 40

De straffen die worden uitgesproken ten gevolge van de herroeping van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, of die uitvoerbaar worden ten gevolge van de herroeping van het uitstel van de straffen worden zonder beperking samengevoegd met die welke worden uitgesproken voor het nieuwe misdrijf.

Art. 41

In alle gevallen waarin de rechtspersoon die onderworpen is aan een maatregel van opschorting of uitstel, opnieuw wordt vervolgd, wordt een gelijkvormig verklaard afschrift van die beslissing bij het dossier van de nieuwe vervolgingen gevoegd.

In geval van probatieopschorting of probatie-uitstel maakt het openbaar ministerie de nuttige informatie over het verloop van de probatieopschorting of het probatie-uitstel over.

Op aanvraag van de verdachte of van het openbaar ministerie, worden de processtukken betreffende de misdrijven die aanleiding hebben gegeven tot de opschorting of het uitstel, gevoegd bij het dossier van de nieuwe vervolgingen.

In geval van dagvaarding strekkende tot de herroeping van de opschorting of het uitstel, worden de processtukken betreffende de misdrijven die aanleiding hebben gegeven tot deze maatregelen eveneens bij het dossier van de nieuwe vervolgingen gevoegd.

Art. 42

§ 1. Tegen de beslissingen van de strafuitvoeringsrechter bedoeld in de artikelen 36 en 37 staat cassatieberoep open voor het openbaar ministerie en de veroordeelde.

§ 2. Het openbaar ministerie stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vierentwintig uur, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

§ 2. L'action en révocation pour inobservation grave des conditions générales ou particulières imposées doit être intentée au plus tard dans l'année qui suit l'expiration du délai d'épreuve du sursis. Elle est prescrite après trois années révolues à compter du jour où la juridiction compétente en a été saisie.

Art. 40

Les peines prononcées à la suite de la révocation de la suspension du prononcé de la condamnation ou celles qui deviennent exécutoires par suite de la révocation du sursis à l'exécution des peines, sont cumulées sans limite avec celles prononcées du chef de la nouvelle infraction.

Art. 41

Dans tous les cas où une personne morale soumise à une mesure de suspension ou de sursis fait l'objet de nouvelles poursuites, une copie certifiée conforme de cette décision est jointe au dossier des nouvelles poursuites.

En cas de suspension probatoire ou de sursis probatoire, le ministère public transmet les informations utiles sur le déroulement de la suspension probatoire ou du sursis probatoire.

À la demande du prévenu ou du ministère public, les procédures relatives aux infractions qui ont donné lieu à la suspension ou au sursis sont jointes au dossier des nouvelles poursuites.

Dans tous les cas de citation aux fins de révocation du sursis ou de la suspension, les procédures relatives aux infractions qui ont donné lieu à ces mesures sont jointes au dossier des nouvelles poursuites.

Art. 42

§ 1er. Un pourvoi en cassation peut être formé contre les décisions du juge de l'application des peines visées aux articles 36 et 37, tant par le ministère public que par le condamné.

§ 2. Le ministère public introduit le pourvoi en cassation dans un délai de vingt-quatre heures à compter du prononcé du jugement.

De veroordeelde stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vijf dagen, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

De verklaring van cassatieberoep wordt neergelegd ter griffie en moet door een advocaat worden ondertekend. De cassatiemiddelen worden voorgesteld in een memorie die op de griffie van het Hof van Cassatie moet toekomen ten laatste op de vijfde dag na de datum van het cassatieberoep.

§ 3. Het dossier wordt door de griffie toegezonden aan de griffie van het Hof van Cassatie binnen achtenveertig uur, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep.

Het cassatieberoep heeft schorsende kracht.

Het Hof van Cassatie doet uitspraak binnen dertig dagen, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep.

§ 4. Na een cassatiearrest met verwijzing, doet een andere strafuitvoeringsrechter uitspraak binnen veertien dagen, te rekenen van de uitspraak van dit arrest.

Le condamné forme le pourvoi en cassation dans un délai de cinq jours à compter du prononcé du jugement.

La déclaration de pourvoi en cassation est faite au greffe et doit être signée par un avocat. Les moyens de cassation sont proposés dans un mémoire qui doit parvenir au greffe de la Cour de cassation au plus tard le cinquième jour suivant la date du pourvoi.

§ 3. Le dossier est transmis par le greffe au greffe de la Cour de cassation dans un délai de quarante-huit heures à compter de l'introduction du pourvoi en cassation.

Le pourvoi en cassation a un effet suspensif.

La Cour de cassation statue dans un délai de trente jours à compter de l'introduction du pourvoi.

§ 4. Après un arrêt de cassation avec renvoi, un autre juge de l'application des peines statue dans un délai de quatorze jours à compter du prononcé de cet arrêt.

HOOFDSTUK 3

Wijzigingsbepalingen

Afdeling 1

Wijzigingen van het Wetboek van strafvordering

Art. 43

In Boek I van het Wetboek van strafvordering, wordt een hoofdstuk XII ingevoegd, luidende:

"Hoofdstuk XII. – Procedurele bepalingen inzake de opschorting van de uitspraak van de veroordeling".

Art. 44

In Hoofdstuk XII, ingevoegd door artikel 43, wordt een artikel 136*quinquies* ingevoegd, luidende:

"Art. 136*quinquies*. § 1. Tot opschorting kan worden besloten door de raadkamer op het ogenblik dat zij zich dient uit te spreken op het verslag van de onderzoeksrechter in de vorm en onder de voorwaarden bepaald in artikel 127 van de Wetboek van Strafvordering.

In geval van rechtstreekse dagvaarding door de burgerlijke partij, kan het openbaar ministerie, indien het oordeelt dat er aanleiding tot opschorting kan bestaan,

CHAPITRE 3

Dispositions modificatives

Section 1re

Modifications du Code d'instruction criminelle

Art. 43

Dans le Livre Ier du Code d'instruction criminelle, un chapitre XII est inséré, libellé comme suit:

"Chapitre XII. – Dispositions procédurales relatives à la suspension du prononcé de la condamnation".

Art. 44

Dans le Chapitre XII, inséré par l'article 43, un article 136*quinquies* est inséré, libellé comme suit:

"Art. 136*quinquies*. § 1er. La suspension peut être décidée par la chambre du conseil au moment où elle est appelée à statuer sur le rapport du juge d'instruction, suivant les formes et conditions prévues à l'article 127 du Code d'instruction criminelle.

En cas de citation directe par la partie civile, le ministère public peut, s'il estime qu'il peut y avoir lieu à suspension, requérir le juge d'instruction d'ordonner qu'il

de onderzoeksrechter vorderen het instellen van een onderzoek te gelasten. Van die vordering wordt kennis gegeven aan de griffier van de rechtbank waarvoor de rechtstreekse dagvaarding is geschied, aan de dagvaardende partij, aan de gedaagde en aan hun raadsmannen. Zij heeft tot gevolg dat de zaak aan de rechtbank wordt onttrokken.

Wanneer een vordering tot opschorting met toepassing van de twee vorige leden wordt aangebracht bij de rechter die de raadkamer voorzit, bepaalt deze plaats, dag en uur van de verschijning overeenkomstig, artikel 127 van het Wetboek van Strafvordering, doet hij deze vaststelling en de griffier geeft bij aangetekende zending bericht aan de burgerlijke partij of de eiser en aan de verdachte of de gedaagde en aan hun raadsmannen, indien er aangewezen zijn in het geding, op zijn minst tien dagen voor de verschijning. Gedurende deze termijn wordt het dossier op de griffie, ter beschikking van de partijen gehouden.

Tot de opschorting kan ook door de kamer van inbeschuldigingstelling worden besloten in de gevallen bepaald bij het eerste lid van artikel 230 van het Wetboek van Strafvordering en overeenkomstig de modaliteiten voorgeschreven in de artikelen 219 en 223 tot 225 van hetzelfde Wetboek.

Is het onderzoeksgerecht van oordeel dat er geen reden bestaat om de opschorting uit te spreken, dan verleent het een beschikking van buitenvervolgingstelling of een beschikking van verwijzing naar het bevoegde gerecht.

§ 2. De procureur des Konings en de verdachte kunnen tegen de beschikking van de raadkamer waarbij de opschorting wordt uitgesproken in beroep gaan, om reden dat aan de voorwaarden tot verlening van de opschorting niet voldaan is.

Het beroep, dat binnen vierentwintig uren moet worden aangetekend, wordt voor de kamer van inbeschuldigingstelling gebracht.

§ 3. De raadkamer en de kamer van inbeschuldigingstelling kunnen, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van het openbaar ministerie, hetzij op verzoek van de verdachte, bevelen dat er getuigen zullen worden gehoord.

§ 4. De kamer van inbeschuldigingstelling neemt kennis van het hoger beroep tegen de beschikking van de raadkamer tot regeling van de burgerlijke belangen. Dat hoger beroep wordt ingesteld binnen dezelfde termijnen, onder dezelfde voorwaarden en in dezelfde vormen als hoger beroep in correctionele zaken.

soit informé. Notification de cette réquisition est faite au greffier du tribunal devant lequel la citation directe a été donnée, à la partie citante, au cité et à leurs conseils. Elle entraîne le dessaisissement du tribunal.

Lorsque, par application des deux alinéas précédents, le juge présidant la chambre du conseil est saisi d'un réquisitoire de suspension, il fixe les lieux, jour et heure de la comparution conformément à l'article 127 du Code d'instruction criminelle, il procède à cette fixation et le greffier en donne avis par envoi recommandé à la partie civile ou au demandeur et à l'inculpé ou assigné, et à leurs conseils s'il en a été désigné dans la procédure, au moins dix jours avant la comparution. Pendant ce délai, le dossier est déposé au greffe, et tenu à la disposition des parties.

La suspension peut également être décidée par la chambre des mises en accusation, dans les cas prévus à l'alinéa 1er de l'article 230 du Code d'instruction criminelle et suivant les modalités prescrites par les articles 219 et 223 à 225 du même Code.

Si la juridiction d'instruction estime qu'il n'y a pas lieu de prononcer la suspension, elle rend une ordonnance de non-lieu ou une ordonnance de renvoi devant la juridiction compétente.

§ 2. Le procureur du Roi et l'inculpé peuvent faire appel à l'ordonnance de la chambre du conseil prononçant la suspension, pour le motif que les conditions d'octroi de la suspension ne sont pas réunies.

L'appel, qui doit être formée dans les vingt-quatre heures, est portée devant la chambre des mises en accusation.

§ 3. La chambre du conseil et la chambre des mises en accusation peuvent, soit d'office, soit sur la réquisition du ministère public, soit sur la demande de l'inculpé, ordonner l'audition de témoins.

§ 4. La chambre des mises en accusation connaît de l'appel des ordonnances de la chambre du conseil réglant les intérêts civils. Cet appel est interjeté dans les mêmes délai, conditions et formes que l'appel des jugements en matière correctionnelle.

Art. 45

In Hoofdstuk XII, ingevoegd door artikel 43, wordt een artikel 136*sexies* ingevoegd, luidende:

"Art. 136*sexies*. § 1. Is de zaak door het onderzoeksgerecht verwezen naar de rechtbank of door rechtstreekse dagvaarding bij de rechtbank aanhangig gemaakt, dan kunnen de vonnisgerechten tot opschorting besluiten.

§ 2. Voor de toepassing van de maatregelen bepaald in § 1, kunnen de vonnisgerechten, op schriftelijke vordering van het openbaar ministerie of op schriftelijk verzoek van de verdachte, beslissen van de opschorting kennis te nemen in raadkamer, wanneer al de bij artikel 64, §§ 1 tot 3, van het Strafwetboek, vereiste voorwaarden vervuld zijn.

De vordering of het verzoek wordt ter griffie van het gerecht dat uitspraak dient te doen, neergelegd vóór de opening van de terechtzitting waarop de verschijning is vastgesteld. Er wordt uitspraak over gedaan in raadkamer, het openbaar ministerie en de verdachte of zijn raadsman gehoord. Bij afwijzing van het verzoek wordt de behandeling voortgezet in openbare terechtzitting."

Art. 45

Dans le Chapitre XII, inséré par l'article 43, un article 136*sexies* est inséré, libellé comme suit:

"Art. 136*sexies*. § 1er. Lorsque l'affaire est renvoyée devant le tribunal par la juridiction d'instruction ou que le tribunal est saisi par voie de citation directe, la suspension peut être décidée par les juridictions de jugement.

§ 2. Pour l'application des mesures prévues au § 1er, les juridictions de jugement peuvent, sur réquisition écrite du ministère public ou à la requête écrite de l'inculpé, décider de connaître de la suspension en chambre du conseil, lorsque les conditions requises par l'article 64, §§ 1er à 3, du Code pénal, sont réunies.

La réquisition ou la requête est déposée au greffe de la juridiction appelée à statuer, avant l'ouverture de l'audience à laquelle est fixée la comparution. Il est statué à leur sujet en chambre du conseil, le ministère public et l'inculpé ou son conseil entendus. En cas de rejet de la requête, l'affaire est continuée en audience publique."

Art. 46

In Hoofdstuk XII, ingevoegd door artikel 43, wordt een artikel 136*septies* ingevoegd, luidende:

"Art. 136*septies*. De rechterlijke beslissingen die de opschorting gelasten worden in openbare terechtzitting uitgesproken."

Art. 46

Dans le Chapitre XII, inséré par l'article 43, un article 136*septies* est inséré, libellé comme suit:

"Art. 136*septies*. Les décisions judiciaires ordonnant la suspension sont prononcées en audience publique."

Afdeling 2

Wijzigingen van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten

Section 2

Modifications de la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine

Art. 47

In artikel 3/1 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, ingevoegd door de wet van 5 mei 2019, worden de woorden "misdaden of wanbedrijven" vervangen door het woord "misdrijven".

Art. 47

Dans l'article 3/1 de la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine, inséré par la loi du 5 mai 2019, les mots "quels crimes ou délits" sont remplacées par les mots "quelles infractions".

Art. 48

In artikel 25, § 2, van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 4 mei 2020, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in c) worden de woorden “correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting”, vernietigd bij arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof, vervangen door de woorden “gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf”;

2° in de inleidende zin van d) worden de woorden “correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting”, vernietigd bij arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof, vervangen door de woorden “gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf” en worden de woorden “effectieve correctionele gevangenisstraf van minstens drie jaar” vervangen door de woorden “effectieve gevangenisstraf van minstens drie jaar”;

3° d), eerste streepje wordt vervangen als volgt:

“– artikelen 82 tot 92, 96 tot 99, 100 tot 102, 112 tot 118, 120 tot 126, 134 tot 149, 151 tot 165, 171 tot 174, 177 tot 179, 183, 185, 195 tot 198, 1° tot 4°, 199, 200, 2° tot 4°, 201, 1° tot 4°, 202, 204, 206 tot 211, 214 tot 215, 219 tot 228, 232, 233, 258 tot 260, 265, 268, 273 tot 274, 276 tot 284, 288 tot 291, 307 tot 308, 318 tot 324, 328 tot 330, 333 tot 335, 339, 371, 373 tot 375, 384 tot 386, 404, 405, 407 tot 409, 413, § 1, 1° en § 2, 468, 469, 473, § 2, 2° en 3°, 509, 520, 551, 553 tot 559, 685, eerste lid, van het Strafwetboek”;

4° de bepaling onder het tweede streepje onder d) wordt opgeheven;

5° het vijfde streepje onder d) wordt opgeheven;

6° het zesde streepje onder d) wordt vervangen als volgt:

“– artikel 618 van het Strafwetboek.”;

7° in d) *in fine*, worden de woorden “correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting”, vernietigd bij arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof, vervangen door de woorden “gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf”;

Art. 48

Dans l’article 25, § 2, de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 4 mai 2020, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans c), les mots “peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d’emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité”, annulé par l’arrêt 148/2017 de la Cour constitutionnelle, sont remplacés par les mots “peine d’emprisonnement de trente ans ou une peine d’emprisonnement à perpétuité”;

2° dans la phrase introductive de d), les mots “peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d’emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité”, annulé par l’arrêt 148/2017 de la Cour constitutionnelle, sont remplacés par les mots “peine d’emprisonnement de trente ans ou une peine d’emprisonnement à perpétuité” et les mots “peine correctionnelle d’au moins trois ans ferme” sont remplacés par les mots “peine d’emprisonnement d’au moins trois ans d’emprisonnement ferme”;

3° d), premier tiret, est remplacé comme suit:

“– articles 82 à 92, 96 à 99, 100 à 102, 112 à 118, 120 à 126, 134 à 149, 151 à 165, 171 à 174, 177 à 179, 183, 185, 195 à 198, 1° à 4°, 199, 200, 2° à 4°, 201, 1° à 4°, 202, 204, 206 à 211, 214 à 215, 219 à 228, 232, 233, 258 à 260, 265, 268, 273 à 274, 276 à 284, 288 à 291, 307 à 308, 318 à 324, 328 à 330, 333 à 335, 339, 371, 373 à 375, 384 à 386, 404, 405, 407 à 409, 413, § 1, 1° et § 2, 468, 469, 473, § 2, 2° et 3°, 509, 520, 551, 553 à 559, 685, alinéa premier, du Code pénal”;

4° la disposition sous le deuxième tiret sous d) est abrogé;

5° le cinquième tiret sous d) est abrogé;

6° le sixième tiret sous d) est remplacé comme suit:

“– à l’article 618 du Code pénal.”;

7° dans d) *in fine*, les mots “peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d’emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité”, annulé par l’arrêt 148/2017 de la Cour constitutionnelle, sont remplacés par les mots “peine d’emprisonnement de trente ans ou une peine d’emprisonnement à perpétuité”;

8° in e) worden de woorden “correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting”, vernietigd bij arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof, vervangen door de woorden “gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf”.

Art. 49

In artikel 26, § 2, van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 4 mei 2020, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in c) worden de woorden “correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting”, vernietigd bij arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof, vervangen door de woorden “gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf”;

2° in de inleidende zin van d) worden de woorden “correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting”, vernietigd bij arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof, vervangen door de woorden “gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf” en worden de woorden “effectieve correctionele gevangenisstraf van minstens drie jaar” vervangen door de woorden “effectieve gevangenisstraf van minstens drie jaar”;

3° d), eerste streepje wordt vervangen als volgt:

“– artikelen 82 tot 92, 96 tot 99, 100 tot 102, 112 tot 118, 120 tot 126, 134 tot 149, 151 tot 165, 171 tot 174, 177 tot 179, 183, 185, 195 tot 198, 1° tot 4°, 199, 200, 2° tot 4°, 201, 1° tot 4°, 202, 204, 206 tot 211, 214 tot 215, 219 tot 228, 232, 233, 258 tot 260, 265, 268, 273 tot 274, 276 tot 284, 288 tot 291, 307 tot 308, 318 tot 324, 328 tot 330, 333 tot 335, 339, 371, 373 tot 375, 384 tot 386, 404, 405, 407 tot 409, 413, § 1, 1° en § 2, 468, 469, 473, § 2, 2° en 3°, 509, 520, 551, 553 tot 559, 685, eerste lid, van het Strafwetboek”;

4° de bepaling onder het tweede streepje onder d) wordt opgeheven;

5° het vijfde streepje onder d) wordt opgeheven;

6° het zesde streepje onder d) wordt vervangen als volgt:

“– artikel 618 van het Strafwetboek.”;

8° in e) les mots “peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d’emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité”, annulé par l’arrêt 148/2017 de la Cour constitutionnelle, sont remplacés par les mots “peine d’emprisonnement de trente ans ou une peine d’emprisonnement à perpétuité”.

Art. 49

Dans l’article 26, § 2, de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 4 mai 2020, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans c), les mots “peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d’emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité”, annulé par l’arrêt 148/2017 de la Cour constitutionnelle, sont remplacés par les mots “peine d’emprisonnement de trente ans ou une peine d’emprisonnement à perpétuité”;

2° dans la phrase introductive de d), les mots “peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d’emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité”, annulé par l’arrêt 148/2017 de la Cour constitutionnelle, sont remplacés par les mots “peine d’emprisonnement de trente ans ou une peine d’emprisonnement à perpétuité” et les mots “peine correctionnelle d’au moins trois ans ferme” sont remplacés par les mots “peine d’emprisonnement d’au moins trois ans d’emprisonnement ferme”;

3° d), premier tiret, est remplacé comme suit:

“– articles 82 à 92, 96 à 99, 100 à 102, 112 à 118, 120 à 126, 134 à 149, 151 à 165, 171 à 174, 177 à 179, 183, 185, 195 à 198, 1° à 4°, 199, 200, 2° à 4°, 201, 1° à 4°, 202, 204, 206 à 211, 214 à 215, 219 à 228, 232, 233, 258 à 260, 265, 268, 273 à 274, 276 à 284, 288 à 291, 307 à 308, 318 à 324, 328 à 330, 333 à 335, 339, 371, 373 à 375, 384 à 386, 404, 405, 407 à 409, 413, § 1, 1° et § 2, 468, 469, 473, § 2, 2° et 3°, 509, 520, 551, 553 à 559, 685, alinéa premier, du Code pénal”;

4° la disposition sous le deuxième tiret sous d) est abrogé;

5° le cinquième tiret sous d) est abrogé;

6° le sixième tiret sous d) est remplacé comme suit:

“– à l’article 618 du Code pénal.”;

7° in d) *in fine*, worden de woorden “correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting”, vernietigd bij arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof, vervangen door de woorden “gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf”;

8° in e) worden de woorden “correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting”, vernietigd bij arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof, vervangen door de woorden “gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf”.

Art. 50

Het opschrift van Titel V, Hoofdstuk IV, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 14 december 2012, wordt vervangen als volgt:

“Hoofdstuk IV. – De wijziging van de straf bedoeld in 50 van het Strafwetboek “.

Art. 51

Artikel 26/1 van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 14 december 2012, dat wordt vernummerd tot 26/2, wordt vervangen als volgt:

“Art. 26/2. De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek is een wijze van uitvoering van deze straf door de duur of de omvang van het verbod te beperken, de nadere regels of de voorwaarden ervan aan te passen, de uitvoering ervan op te schorten of te beëindigen.”

Art. 52

In artikel 27, tweede lid, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 31 juli 2023, worden de woorden “bedoeld in de artikelen 34*bis* tot 34*quater* van het Strafwetboek” opgeheven.

Art. 53

In artikel 28 van dezelfde wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, laatstelijk gewijzigd door de wet van 30 juli 2022, worden de woorden “en met uitzondering

7° dans d) *in fine*, les mots “peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d’emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité”, annulé par l’arrêt 148/2017 de la Cour constitutionnelle, sont remplacés par les mots “peine d’emprisonnement de trente ans ou une peine d’emprisonnement à perpétuité”;

8° in e) les mots “peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d’emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité”, annulé par l’arrêt 148/2017 de la Cour constitutionnelle, sont remplacés par les mots “peine d’emprisonnement de trente ans ou une peine d’emprisonnement à perpétuité”.

Art. 50

L’intitulé du Titre V, Chapitre IV, de la même loi, inséré par la loi du 14 décembre 2012, est remplacé comme suit:

“Chapitre IV. – La modification de la peine visée à l’article 50 du Code pénal”.

Art. 51

Article 26/1 de la même loi, inséré par la loi du 14 décembre 2012, qui est renuméroté à 26/2, est remplacé comme suit:

“Art. 26/2. La modification de la peine visée à l’article 50 du Code pénal est une modalité d’exécution de ces peines permettant, en ce qui concerne les peines visées aux articles 47 à 50 du Code pénal, de diminuer la durée ou l’étendue de l’interdiction, d’adapter les modalités ou les conditions de l’interdiction, de suspendre l’exécution ou en d’y mettre fin.”

Art. 52

Dans l’article 27, alinéa 2, de la même loi, inséré par la loi du 31 juillet 2023, les mots “visée aux articles 34*bis* à 34*quater* du Code pénal” sont abrogés.

Art. 53

Dans l’article 28 de la même loi, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le paragraphe 1er, modifié en dernier lieu par la loi du 30 juillet 2022, les mots “et à l’exception de la

van de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen" vervangen door de woorden "en met uitzondering van de wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek";

2° paragraaf 3, ingevoegd door de wet van 14 december 2012, wordt vervangen als volgt:

"§ 3. De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek kan aan de veroordeelde worden toegekend voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op recidivegevaar en er geen tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen."

Art. 54

In artikel 28/1 van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 18 juli 2025, worden de woorden de woorden "405*ter*, 409, 417/2 tot 417/4, 417/16 tot 417/19, 417/24 tot 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 tot 417/47, 425 tot 427 en 433*septies* van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "100, 112 tot 118, 120 tot 126, 129, 130, 143 tot 146, 151 tot 155, 160, 161, 168, 171 tot 174, 200, 201, 206 tot 211, 260, 333 tot 337 van het Strafwetboek".

Art. 55

In artikel 29/1, § 1, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 14 december 2012, worden de woorden "De vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen" vervangen door de woorden "De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek".

Art. 56

In artikel 32 van dezelfde wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, eerste lid, vernummerd door de wet van 5 mei 2019 en laatstelijk gewijzigd door de wet van 29 juni 2021, worden de woorden "artikelen 371/1 tot 378 van het Strafwetboek, of voor feiten bedoeld in de artikelen 379 tot 387 van hetzelfde Wetboek indien ze gepleegd werden op minderjarigen of met hun deelneming," vervangen door de woorden "artikelen 134 tot 149, 151 tot 168, 171 tot 174, 177 tot 179, 183 voor zover de

réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée" sont remplacés par les mots "et à l'exception de la modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal";

2° le paragraphe 3, inséré par la loi du 14 décembre 2012 est remplacé comme suit:

"§ 3. La modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal peut être accordée au condamné pour autant qu'il n'existe pas dans son chef de contre-indications portant sur le risque de récidive et qu'il n'existe pas de contre-indications portant au risque que le condamné importune les victimes."

Art. 54

Dans l'article 28/1 de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 2025, les mots "405*ter*, 409, 417/2 à 417/4, 417/16 à 417/19, 417/24 à 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 à 417/47, 425 à 427 et 433*septies* du Code pénal" sont remplacés par les mots "100, 112 à 118, 120 à 126, 129, 130, 143 à 146, 151 à 155, 160, 161, 168, 171 à 174, 200, 201, 206 à 211, 260, 333 à 337 du Code pénal".

Art. 55

Dans l'article 29/1, § 1er,de la même loi, inséré par la loi du 14 décembre 2012, les mots "La réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée" sont remplacés par les mots "La modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal".

Art. 56

Dans l'article 32 de la même loi les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le paragraphe 1er, alinéa premier, renuméroté par la loi du 5 mai 2019 et modifié en dernier lieu par la loi du 29 juin 2021, les mots "articles 371/1 à 378 du Code pénal, ou pour des faits visés aux articles 379 à 387 du même Code si ceux-ci ont été commis sur des mineurs ou avec leur participation," sont remplacés par les mots "articles 134 à 149, 151 à 168, 171 à 174, 177 à 179, 183 pour autant que la condamnation concerne

veroordeling inhoud van extreem pornografische aard betreft en 185 van het Strafwetboek,";

2° in paragraaf 2, eerste lid, ingevoegd bij de wet van 5 mei 2019 en gewijzigd door de wet van 29 juni 2021, worden de woorden "titel 1*ter* van boek II van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "boek II, titel 4, hoofdstuk 1, van het Strafwetboek".

Art. 57

In artikel 40, § 3, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 30 juli 2022, worden de woorden "boek II, titel I*ter*, van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "boek II, titel 4, hoofdstuk 1, van het Strafwetboek".

Art. 58

In artikel 41 van dezelfde wet, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, laatstelijk gewijzigd door de wet van 5 mei 2019, worden de woorden "artikelen 371/1 tot 378 van het Strafwetboek, of voor feiten bedoeld in de artikelen 379 tot 387 van hetzelfde Wetboek indien ze gepleegd werden op minderjarigen of met hun deelneming" vervangen door de woorden "artikelen 134 tot 149, 151 tot 168, 171 tot 174, 177 tot 179, 183 voor zover de veroordeling inhoud van extreem pornografische aard betreft en 185 van het Strafwetboek".

2° in paragraaf 2, ingevoegd door de wet van 5 mei 2019, worden de woorden "boek II, titel I*ter*, van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "boek II, titel 4, hoofdstuk 1, van het Strafwetboek".

Art. 59

In artikel 46, § 2, vijfde streepje, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 28 november 2021 en laatstelijk gewijzigd door de wet van 28 maart 2024, worden de woorden "ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd" opgeheven.

Art. 60

In artikel 47 van dezelfde wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, laatstelijk gewijzigd door de wet van 5 februari 2016, worden de woorden "met uitzondering van de vermindering van de duur van de door de rechter

de contenus à caractère extrêmement pornographique et 185 du Code pénal,";

2° dans le paragraphe 2, alinéa premier, inséré par la loi du 5 mai 2019 et modifié par la loi du 29 juin 2021, les mots "titre 1er*ter* du livre II du Code pénal" sont remplacés par les mots "livre II, titre 4, chapitre 1, du Code pénal".

Art. 57

Dans l'article 40, § 3, de la même loi, inséré par la loi du 30 juillet 2022, les mots "livre II, titre Ier*ter*, du Code pénal" sont remplacés par les mots "livre II, titre 4, chapitre 1er, du Code pénal".

Art. 58

Dans l'article 41 de la même loi, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le paragraphe 1er, modifié en dernier lieu par la loi du 5 mai 2019, les mots "articles 371/1 à 378 du Code pénal, ou pour des faits visés aux articles 379 à 387 du même Code si ceux-ci ont été commis sur des mineurs ou avec leur participation," sont remplacés par les mots "articles 134 à 149, 151 à 168, 171 à 174, 177 à 179, 183 pour autant que la condamnation concerne de contenus à caractère extrêmement pornographique et 185 du Code pénal,".

2° dans le paragraphe 2, inséré par la loi du 5 mai 2019, les mots "livre II, titre Ier*ter*, du Code pénal" sont remplacés par les mots "livre II, chapitre 1er, du Code pénal".

Art. 59

Dans l'article 46, § 2, cinquième tiret, de la même loi, inséré par la loi du 28 novembre 2021 et modifié en dernier lieu par la loi du 28 mars 2024, les mots "s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime" sont abrogés.

Art. 60

Dans l'article 47 de la même loi, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le paragraphe 1er, modifié en dernier lieu par la loi du 5 février 2016, les mots "à l'exception de la réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le

uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen" vervangen door de woorden "met uitzondering van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek";

2° paragraaf 3, ingevoegd door de wet van 14 december 2012, wordt vervangen als volgt:

"§ 3. De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek kan aan de veroordeelde worden toegekend voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op recidivegevaar en er geen tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen."

Art. 61

In artikel 47/1 van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 18 juli 2025, worden de woorden "405*ter*, 409, 417/2 tot 417/4, 417/16 tot 417/19, 417/24 tot 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 tot 417/47, 425 tot 427 en 433*septies* van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "100, 112 tot 118, 120 tot 126, 129, 130, 143 tot 146, 151 tot 155, 160, 161, 168, 171 tot 174, 200, 201, 206 tot 211, 260, 333 tot 337 van het Strafwetboek".

Art. 62

In artikel 48 van dezelfde wet, gewijzigd door de wet van 14 december 2012, worden de woorden "en behalve voor de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen" vervangen door de woorden "en behalve voor de wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek".

Art. 63

In artikel 49/1, § 1, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 14 december 2012 en gewijzigd door de wet van 28 november 2021, worden de woorden "De vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen" vervangen door de woorden "De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek".

juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée" sont remplacés par les mots "à l'exception de la peine visée à l'article 50 du Code pénal";

2° le paragraphe 3, inséré par la loi du 14 décembre 2012, est remplacé comme suit:

"§ 3. La modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal pour autant qu'il n'existe pas dans son chef de contre-indications portant sur le risque de récidive et qu'il n'existe pas de contre-indications portant au risque que le condamné importune les victimes."

Art. 61

Dans l'article 47/1 de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 2025, les mots "405*ter*, 409, 417/2 à 417/4, 417/16 à 417/19, 417/24 à 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 à 417/47, 425 à 427 et 433*septies* du Code pénal" sont remplacés par les mots "100, 112 à 118, 120 à 126, 129, 130, 143 à 146, 151 à 155, 160, 161, 168, 171 à 174, 200, 201, 206 à 211, 260, 333 à 337 du Code pénal".

Art. 62

Dans l'article 48 de la même loi, modifié par la loi du 14 décembre 2012, les mots "et sauf pour la réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée", sont remplacés par les mots "et sauf pour la modification de la peine visée à l' article 50 du Code pénal".

Art. 63

Dans l'article 49/1, § 1er, de la même loi, inséré par la loi du 14 décembre 2012 et modifié par la loi du 28 novembre 2021, les mots "La réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée" sont remplacés par les mots "La modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal".

Art. 64

In artikel 54, § 2, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 17 maart 2013 en gewijzigd door de wet van 21 december 2017, worden de volgende wijzingen aangebracht:

1° de woorden “correctionele gevangenisstraf van dertig jaar of meer, tot een opsluiting of hechtenis van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting of hechtenis” worden vervangen door de woorden “gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf”.

2° de woorden “overeenkomstig de artikelen 34*ter* of 34*quater* van het Strafwetboek” worden opgeheven.

Art. 65

In artikel 56, § 4, eerste lid, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 5 mei 2019, worden de woorden “boek II, titel I*ter*, van het Strafwetboek” vervangen door de woorden “boek II, titel 4, hoofdstuk 1, van het Strafwetboek”.

Art. 66

In artikel 57, tweede lid, van dezelfde wet, gewijzigd door de wet van 17 maart 2013, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in de eerste zin wordt het woord “correctionele” opgeheven;

2° in de tweede zin worden de woorden “in geval van criminele straffen of als het geheel van de correctionele hoofdgevangenisstraffen meer dan vijf jaar bedraagt” vervangen door de woorden “in geval het geheel van de hoofdgevangenisstraffen meer dan vijf jaar bedraagt”.

Art. 67

In artikel 58, § 2, vijfde streepje, van dezelfde wet, ingevoegd bij de wet van 28 november 2021 en laatstelijk gewijzigd door de wet van 28 maart 2024, worden de woorden “ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd” opgeheven.

Art. 64

Dans l’article 54, § 2, alinéa premier, de la même loi, inséré par la loi du 17 mars 2013 et modifié par la loi du 21 décembre 2017, les modifications suivantes sont apportées:

1° les mots “d’emprisonnement correctionnel de trente ans ou plus, à une réclusion ou détention de trente ans ou plus ou à une réclusion ou détention à perpétuité” sont remplacés par les mots “d’emprisonnement de trente ans ou à une peine d’emprisonnement à perpétuité”.

2° les mots “conformément aux articles 34*ter* ou 34*quater* du Code pénal” sont abrogés.

Art. 65

Dans l’article 56, § 4, alinéa premier, de la même loi, inséré par la loi du 5 mai 2019, les mots “Livre II, titre Ier*ter* du Code pénal” sont remplacés par les mots “livre II, titre 4, chapitre 1er, du Code pénal”.

Art. 66

Dans l’article 57, alinéa 2, de la même loi, modifié par la loi du 17 mars 2013, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans la première phrase, le mot “correctionnelles” est abrogé;

2° dans la deuxième phrase, les mots “en cas de peines criminelles ou lorsque le total des peines correctionnelles d’emprisonnement à titre principal est supérieur à cinq ans” sont remplacés par les mots “lorsque le total des peines principales est supérieur à cinq ans”.

Art. 67

Dans l’article 58, § 2, cinquième tiret, de la même loi, inséré par la loi du 28 novembre 2021 et modifié en dernier lieu par la loi du 28 mars 2024, les mots “s’il y a des conditions qui ont été imposées dans l’intérêt de la victime” sont abrogés.

Art. 68

In artikel 63, § 3, tweede lid, eerste zin, van dezelfde wet, gewijzigd door de wet van 15 december 2013, worden de woorden “kan het slachtoffer worden” vervangen door de woorden “wordt het slachtoffer”.

Art. 69

In artikel 64, eerste lid, 1°, van dezelfde wet, vervangen door de wet van 25 april 2014, worden de woorden “een wanbedrijf of een misdaad, of een gelijkwaardig misdrijf dat in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* van het Strafwetboek,” vervangen door de woorden “een misdrijf”.

Art. 70

In artikel 65, tweede lid, van dezelfde wet, worden de woorden “die misdaad of dat wanbedrijf” vervangen door de woorden “dat misdrijf”.

Art. 71

In artikel 68 van dezelfde wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 5, vierde lid, gewijzigd door de wet van 5 februari 2016, wordt in de eerste zin het woord “correctionele” opgeheven;

2° in paragraaf 5, vierde lid, gewijzigd door de wet van 5 februari 2016, worden in de tweede zin de woorden “van criminele straffen of als het geheel van de correctionele hoofdgevangenisstraffen” vervangen door de woorden “het geheel van hoofdgevangenisstraffen”;

3° in paragraaf 5, vierde lid, gewijzigd door de wet van 5 februari 2016, worden in de derde zin de woorden “vrijheidsstraf van dertig jaar of meer of een levenslange vrijheidsstraf” vervangen door de woorden “gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf” en worden de woorden “overeenkomstig de artikelen 34*ter* of 34*quater* van het Strafwetboek” opgeheven.

4° in paragraaf 7, vijfde streepje, ingevoegd door de wet van 28 november 2021, worden de woorden “ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd” opgeheven.

Art. 68

Dans l’article 63, § 3, alinéa 2, première phrase, de la même loi, modifié par la loi du 15 décembre 2013, les mots “peut être” sont remplacés par le mot “est”.

Art. 69

Dans l’article 64, alinéa premier, 1°, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2014, les mots “un délit ou un crime, ou une infraction équivalente prise en compte conformément à l’article 99*bis* du Code pénal.” sont remplacés par les mots “une infraction”.

Art. 70

Dans l’article 65, alinéa 2, de la même loi, les mots “le crime ou le délit a été commis” sont remplacé par les mots “l’infraction a été commise”.

Art. 71

Dans l’article 68 de la même loi, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le paragraphe 5, alinéa 4, modifié par la loi du 5 février 2016, dans la première phrase, le mot “correctionnelles” est abrogé;

2° dans le paragraphe 5, alinéa 4, modifié par la loi du 5 février 2016, dans la deuxième phrase, les mots “en cas de peines criminelles ou lorsque le total des peines correctionnelles d’emprisonnement principal” sont remplacés par les mots “lorsque le total des peines d’emprisonnement principal”;

3° dans le paragraphe 5, alinéa 4, modifié par la loi du 5 février 2016, dans la troisième phrase, les mots “une peine privative de liberté de trente ans ou plus ou une peine privative de liberté à perpétuité” sont remplacés par les mots “une peine d’emprisonnement de trente ans ou une peine d’emprisonnement à perpétuité” et les mots “conformément aux articles 34*ter* ou 34*quater* du Code pénal” sont abrogés.

4° dans le § 7, cinquième tiret, inséré par la loi du 28 novembre 2021, les mots “s’il y a des conditions qui ont été imposées dans l’intérêt de la victime” sont abrogés.

Art. 72

In artikel 71 van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 31 juli 2023, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het derde lid, laatstelijk gewijzigd door de wet van 5 mei 2019, worden de woorden “een tijdelijke criminele straf, met uitzondering van de veroordelingen tot een criminele straf van dertig jaar, of tot één of meer correctionele straffen” vervangen door de woorden “een of meer hoofdgevangenisstraffen”;

2° het derde lid, laatstelijk gewijzigd door de wet van 5 mei 2019, wordt aangevuld met de woorden “, met uitzondering van de gevangenisstraf van dertig jaar en de levenslange gevangenisstraf”;

3° in het vierde lid, laatstelijk gewijzigd door de wet van 5 februari 2016, worden de woorden “correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of tot een levenslange opsluiting”, vernietigd bij arrest nr. 148/2017 van het Grondwettelijk Hof, vervangen door de woorden “gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf”.

Art. 73

In artikel 74, § 4, vierde streepje, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 28 november 2021, worden de woorden “ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd” opgeheven.

Art. 74

In artikel 76, § 1, 1°, van dezelfde wet, vervangen door de wet van 25 april 2014, worden de woorden “wanbedrijf of een misdaad, of een gelijkwaardig misdrijf dat in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* van het Strafwetboek,” vervangen door het woord “misdrijf”.

Art. 75

In artikel 77, tweede lid, van dezelfde wet, worden de woorden “die misdaad of dat wanbedrijf” vervangen door de woorden “dat misdrijf”.

Art. 76

In artikel 78, § 6, vierde streepje, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 28 november 2021, worden

Art. 72

Dans l’article 71 de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 31 juillet 2023, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans l’alinéa 3, modifié en dernier lieu par la loi du 5 mai 2019, les mots “une peine criminelle à temps, à l’exception des condamnations à une peine criminelle de trente ans, ou à une ou plusieurs peines correctionnelles” sont remplacés par les mots “une ou plusieurs peines d’emprisonnement principales”;

2° l’alinéa 3, modifié en dernier lieu par la loi du 5 mai 2019, est complété par les mots “à l’exception d’une peine d’emprisonnement de trente an et d’une peine d’emprisonnement à perpétuité”;

3° dans l’alinéa 4, modifié en dernier lieu par la loi du 5 février 2016, le mots “peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d’emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou à une réclusion à perpétuité”, annulé par l’arrêt 148/2017 de la Cour constitutionnelle, sont remplacés par les mots “peine d’emprisonnement de trente ans ou une peine d’emprisonnement à perpétuité”.

Art. 73

Dans l’article 74, § 4, quatrième tiret, de la même loi, inséré par la loi du 28 novembre 2021, les mots “s’il y a des conditions qui ont été imposées dans l’intérêt de la victime” sont abrogés.

Art. 74

Dans l’article 76, § 1er, 1°, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2014, les mots “un délit ou un crime, ou une infraction équivalente prise en compte conformément à l’article 99*bis* du Code pénal” sont remplacés par les mots “une infraction”.

Art. 75

Dans l’article 77, alinéa 2, de la même loi, les mots “le crime ou le délit a été commis” sont remplacés par les mots “l’infraction a été commise”.

Art. 76

Dans l’article 78, § 6, quatrième tiret, de la même loi, inséré par la loi du 28 novembre 2021, les mots “s’il y

de woorden “ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd, opgeheven.

Art. 77

Artikel 81 van dezelfde wet, opgeheven door de wet van 5 mei 2019, wordt hersteld als volgt:

“Art. 81. De strafuitvoeringsrechter kan, indien een in kracht van gewijsde gegaan veroordelend vonnis of arrest geen rekening heeft gehouden met een bestaande situatie van samenloop, de strafmaat herberekenen met toepassing van artikel 62 van het Strafwetboek.”

Art. 78

Artikel 82 van dezelfde wet, opgeheven door de wet van 5 mei 2019, wordt hersteld als volgt:

“Art. 82. De zaak wordt bij de strafuitvoeringsrechter aanhangig gemaakt bij schriftelijk verzoek van de veroordeelde of op vordering van het openbaar ministerie.

Het verzoek wordt ingediend op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank of, ingeval de veroordeelde gedetineerd is, op de griffie van de gevangenis.

De griffie van de gevangenis zendt het verzoek binnen vierentwintig uur over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank.”

Art. 79

Artikel 83 van dezelfde wet, opgeheven door de wet van 5 mei 2019, wordt hersteld als volgt:

“Art. 83. § 1. De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter na het indienen van de vordering van het openbaar ministerie of het indienen van het schriftelijk verzoek van de veroordeelde.

De veroordeelde wordt bij aangetekende zending in kennis gesteld van de dag, het uur en de plaats van de zitting.

§ 2. Het dossier wordt gedurende ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en zijn raadsman op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank.

De veroordeelde kan tevens, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier bekomen.”

a des conditions qui ont été imposées dans l’intérêt de la victime” sont abrogés.

Art. 77

L’article 81 de la même loi, abrogé par la loi du 5 mai 2019, est rétabli dans la rédaction suivante:

“Art. 81. Si un jugement ou un arrêt de condamnation passé en force de chose jugée n’a pas tenu compte de l’existence d’une situation de concours, le juge de l’application des peines peut recalculer le degré de la peine en application de l’article 62 du Code pénal.”

Art. 78

L’article 82 de la même loi, abrogé par la loi du 5 mai 2019, est rétabli dans la rédaction suivante:

“Art. 82. Le juge de l’application des peines est saisi de l’affaire à la demande écrite du condamné ou sur réquisition du ministère public.

La demande est introduite au greffe du tribunal de l’application des peines ou au greffe de la prison si le condamné est en détention.

Le greffe de la prison transmet la demande dans les vingt-quatre heures au greffe du tribunal de l’application des peines.”.

Art. 79

L’article 83 de la même loi, abrogé par la loi du 5 mai 2019, est rétabli dans la rédaction suivante:

“Art. 83. § 1er. L’examen de l’affaire a lieu à la première audience utile du juge de l’application des peines après introduction de la réquisition du ministère public ou introduction de la demande écrite du condamné.

Le condamné est informé par envoi recommandé des lieu, jour et heure de l’audience.

§ 2. Le dossier est tenu, pendant au moins quatre jours avant la date fixée pour l’audience, à la disposition du condamné et de son conseil pour consultation au greffe du tribunal de l’application des peines.

Le condamné peut également, à sa demande, obtenir une copie du dossier.”

Art. 80

Artikel 84 van dezelfde wet, opgeheven door de wet van 5 mei 2019, wordt hersteld als volgt:

“Art. 84. De strafuitvoeringsrechter hoort de veroordeelde en zijn raadsman alsook het openbaar ministerie.

De zitting is openbaar, behalve indien de veroordeelde gedetineerd is.”

Art. 81

Artikel 85 van dezelfde wet, opgeheven door de wet van 5 mei 2019, wordt hersteld als volgt:

“Art. 85. De strafuitvoeringsrechter beslist binnen zeven dagen nadat de zaak in beraad is genomen.”

Art. 82

Artikel 86 van dezelfde wet, opgeheven door de wet van 5 mei 2019, wordt hersteld als volgt:

“Art. 86. De beslissing wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en, indien de veroordeelde gedetineerd is, van de directeur.”

Art. 83

In Titel XI, van dezelfde wet, wordt het opschrift van Hoofdstuk IV, ingevoegd door de wet van 14 december 2012, vervangen als volgt:

“Hoofdstuk IV. – De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek”.

Art. 84

In artikel 95/1 van dezelfde wet worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, ingevoegd door de wet van 14 december 2014, worden de woorden “ontzetting van het in artikel 382*bis*, eerste lid, 4°, van het Strafwetboek bedoelde recht te wijzigen door de duur van de ontzetting te verminderen, de nadere regels of de voorwaarden van de ontzetting aan te passen, de ontzetting op te schorten of te beëindigen” vervangen door de woorden “de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek te

Art. 80

L’article 84 de la même loi, abrogé par la loi du 5 mai 2019, est rétabli dans la rédaction suivante:

“Art. 84. Le juge de l’application des peines entend le condamné et son conseil ainsi que le ministère public.

L’audience est publique, sauf si le condamne est en détention.”

Art. 81

L’article 85 de la même loi, abrogé par la loi du 5 mai 2019, est rétabli dans la rédaction suivante:

“Art. 85. Le juge de l‘application des peines rend sa décision dans les sept jours de la mise en délibéré.”

Art. 82

L’article 86 de la même loi, abrogé par la loi du 5 mai 2019, est rétabli dans la rédaction suivante:

“Art. 86. La décision est notifiée dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et portée par écrit à la connaissance du ministère public et, si le condamné est en détention, du directeur.”

Art. 83

Dans le Titre XI, de la même loi, l’intitulé du Chapitre IV, inséré par la loi du 14 décembre 2012, est remplacé comme suit:

“Chapitre IV. – La modification de la peine à l’article 50 du Code pénal.”

Art. 84

Dans l’article 95/1 de la même loi, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le paragraphe 1er, inséré par la loi du 14 décembre 2014, les mots “d’interdiction du droit visé à l’article 382*bis*, alinéa 1er, 4°, du Code pénal, en vue de réduire la durée de l’interdiction, d’adapter les modalités ou les conditions de l’interdiction, de la suspendre ou d’y mettre fin” sont remplacés par les mots “à une peine visée à l’article 50 du Code pénal en vue de réduire la durée de l’interdiction, d’adapter les modalités ou les

wijzigen door de duur of de omvang van het verbod te beperken, de nadere regels of de voorwaarden ervan aan te passen, de uitvoering ervan op te schorten of te beëindigen";

2° in paragraaf 4, ingevoegd bij de wet van 14 december 2014 en gewijzigd door de wet van 5 mei 2019, wordt het woord "ontzetting" vervangen door de woorden "de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek".

Art. 85

In artikel 95/2, paragraaf 1, van dezelfde wet, gewijzigd door de wet van 25 april 2014, worden de woorden "overeenkomstig de artikelen 34*bis* tot en met 34*quater* van het Strafwetboek" opgeheven.

Art. 86

In artikel 95/3, § 2, derde lid, van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 1 februari 2016, worden de woorden "371/1 tot 378 van het Strafwetboek, of voor feiten bedoeld in de artikelen 379 tot 387 van hetzelfde Wetboek indien ze gepleegd werden op minderjarigen of met hun deelneming," vervangen door de woorden "134 tot 149, 151 tot 168, 171 tot 174, 177 tot 179, 183 voor zover de veroordeling inhoud van extreem pornografische aard betreft, en 185 van het Strafwetboek".

Art. 87

In artikel 95/4 van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 5 mei 2019, worden de woorden "artikel 8 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie" vervangen door de woorden "artikel 65, § 1, derde lid, van het Strafwetboek".

Art. 88

In artikel 95/7 van dezelfde wet, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in § 2, derde lid, laatstelijk gewijzigd door de wet van 4 mei 2020, worden de woorden "371/1, 371/2, 372, 373, tweede en derde lid, 375, 376, tweede en derde lid, 377, eerste, tweede, vierde en zesde lid" vervangen door de woorden "134 tot 139, 140 tot 146, 148 en 149";

2° in § 4, vierde streepje, ingevoegd door de wet van 28 november 2021, worden de woorden "ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd" opgeheven.

conditions de l'interdiction, de suspendre l'exécution ou d'y mettre fin";

2° dans le paragraphe 4, inséré par la loi du 14 décembre 2014 et modifié par la loi du 5 mai 2019, les mots "de l'interdiction" sont remplacés par les mots "de la peine visée à l'article 50 du Code pénal".

Art. 85

Dans l'article 95/2, paragraphe 1er, de la même loi, modifié par la loi du 25 avril 2014, les mots "conformément aux articles 34*bis* à 34*quater* du Code pénal" sont abrogés.

Art. 86

Dans l'article 95/3, § 2, alinéa 3, de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 1er février 2016, les mots "371/1 à]3.378 du Code pénal, ou pour des faits visés aux articles 379 à 387 du même Code s'ils ont été commis sur la personne de mineurs ou avec leur participation" sont remplacés par les mots ""134 à 149, 151 à 168, 171 à 174, 171 à 179, 183 pour autant que la condamnation porte sur des contenus à caractère extrêmement pornographique, et 185 du Code pénal".

Art. 87

Dans l'article 95/4 de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 5 mai 2019, les mots "l'article 8 de la loi du 29 juin 1964 concernant la suspension, le sursis et la probation" sont remplacés par les mots "l'article 65, § 1er, alinéa 3, du Code pénal".

Art. 88

Dans l'article 95/7 de la même loi, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le § 2, alinéa 3, modifié en dernier lieu par la loi du 4 mai 2020, les mots "371/1, 371/2, 372, 373, alinéas 2 et 3, 375, 376, alinéas 2 et 3, ou 377, alinéas 1er, 2, 4 et 6," sont remplacés par les mots "134 à 139, 140 à 146, 148 et 149";

2°, dans le § 4, quatrième tiret, inséré par la loi du 28 novembre 2021, les mots "s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime" sont abrogés.

Art. 89

In artikel 95/8, eerste lid, van dezelfde wet, laatstelijk gewijzigd door de wet van 5 mei 2019, worden de woorden “artikel 8 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie” vervangen door de woorden “artikel 65, § 1, derde lid, van het Strafwetboek”.

Art. 90

In artikel 95/27 van dezelfde wet, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in paragraaf 1, 1°, van dezelfde wet, vervangen door de wet van 25 april 2014, worden de woorden “, een wanbedrijf of een misdaad, of een gelijkwaardig misdrijf dat in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* van het Strafwetboek,” vervangen door de woorden “een misdrijf”;

2° in paragraaf 2, tweede lid, worden de woorden “die misdaad of dat wanbedrijf” vervangen door de woorden “het misdrijf”.

Art. 91

In artikel 98/14 van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 18 juli 2025, worden de woorden de woorden “405*ter*, 409, 417/2 tot 417/4, 417/16 tot 417/19, 417/24 tot 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 tot 417/47, 425 tot 427 en 433*septies* van het Strafwetboek” vervangen door de woorden “100, 112 tot 118, 120 tot 126, 129, 130, 143 tot 146, 151 tot 155, 160, 161, 168, 171 tot 174, 200, 201, 206 tot 211, 260, 333 tot 337 van het Strafwetboek”.

Art. 92

In artikel 98/19, tweede lid, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 18 juli 2025, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het eerste streepje worden de woorden “393 tot 397, 399 tot 405*quater*, 409, 410 tot 410*ter*, 417/2, 417/3, 468 tot 476 en 477*bis* tot 477*sexies* van het Strafwetboek” vervangen door de woorden “96 tot 102, 112 tot 118, 120 tot 126, 195 tot 198, 2° tot 4°, 199 tot 202, 206 tot 211, 467 tot 469 en 471 tot 473 van het Strafwetboek”;

2° in het tweede streepje worden de woorden “278 tot 280, 324*ter*, 349, 352, 419, 420, 428, 429 en 433*septies* van het Strafwetboek” vervangen door de woorden

Art. 89

Dans l’article 95/8, alinéa premier, de la même loi, modifié en dernier lieu par la loi du 5 mai 2019, les mots “l’article 8 de la loi du 29 juin 1964 concernant la suspension, le sursis et la probation” sont remplacés par les mots “l’article 65, § 1er, alinéa 3, du Code pénal”.

Art. 90

Dans l’article 95/27 de la même loi, les modifications suivantes sont apportées:

1° Dans le paragraphe 1er, 1°, de la même loi, remplacé par la loi du 25 avril 2014, les mots “un délit ou un crime, ou une infraction équivalente prise en compte conformément à l’article 99*bis* du Code pénal” sont remplacés par les mots “une infraction”;

2° dans le paragraphe 2, alinéa 2, les mots “le crime ou le délit a été commis” sont remplacés par les mots “l’infraction a été commise”.

Art. 91

Dans l’article 98/14 de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 2025, les mots “405*ter*, 409, 417/2 à 417/4, 417/16 à 417/19, 417/24 à 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 à 417/47, 425 à 427 et 433*septies* du Code pénal” sont remplacés par les mots “100, 112 à 118, 120 à 126, 129, 130, 143 à 146, 151 à 155, 160, 161, 168, 171 à 174, 200, 201, 206 à 211, 260, 333 à 337 du Code pénal”.

Art. 92

Dans l’article 98/19, alinéa 2, de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 2025, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le premier tiret, les mots “393 à 397, 399 à 405*quater*, 409, 410 à 410*ter*, 417/2, 417/3, 468 à 476 et 477*bis* à 477*sexies*, du Code pénal” sont remplacés par les mots “96 à 102, 112 à 118, 120 à 126, 195 à 198, 2° à 4°, 199 à 202, 206 à 211, 467 à 469 et 471 à 473 du Code pénal”;

2° dans le deuxième tiret, les mots “278 à 280, 324*ter*, 349, 352, 419, 420, 428, 429 et 433*septies* du Code pénal” sont remplacés par les mots “106 à 107/1, 196,

"106 tot 107/1, 196, 198, 202, 215, 217, 218, 223 tot 225, 260, 407 tot 409 van het Strafwetboek".

Art. 93

In artikel 98/26, § 2, vijfde streepje, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 18 juli 2025, worden de woorden "ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd" opgeheven.

Art. 94

In artikel 98/28, § 2, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 18 juli 2025, worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1° in het tweede streepje worden de woorden "boek II, titel I*ter*, van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "boek II, titel 4, hoofdstuk 1, van het Strafwetboek";

2° in het derde streepje worden de woorden "417/5 tot 417/41, 417/43 tot 417/47, 417/50, 417/52, 417/54 en 417/55 van het Strafwetboek" vervangen door de woorden "134 tot 149, 151 tot 168, 171 tot 174, 177 tot 179, 183 tot 185 van het Strafwetboek";

3° in het vierde streepje worden de woorden "overeenkomstig de artikelen 34*ter* of 34*quater* van het Strafwetboek" opgeheven.

Art 95

In dezelfde wet wordt een titel XII*quinquies* ingevoerd, luidende: "Slotbepaling".

Art. 96

In titel XII*quinquies*, ingevoegd bij artikel 95 wordt een artikel 98/30 ingevoegd luidende:

"Art. 98/30. De verwijzingen naar artikel 50 van het Strafwetboek in de artikelen 26/1 en 95/1 worden geacht ook te verwijzen naar de artikelen *382bis*, opgeheven door de wet van 21 maart 2022, en 417/58 van het Strafwetboek voor de veroordelingen uitgesproken voor de inwerkingtreding van het Strafwetboek.

Art. 97

In artikel 109/1, eerste lid, tweede streepje, van dezelfde wet, ingevoegd door de wet van 18 juli 2025, worden

198, 202, 215, 217, 218, 223 à 225, 260, 407 à 409 du Code pénal".

Art. 93

Dans l'article 98/26, § 2, cinquième tiret, de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 2025, les mots "s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime" sont abrogés.

Art. 94

Dans l'article 98/28, § 2, de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 2025, les modifications suivantes sont apportées:

1° dans le deuxième tiret, les mots "livre II, titre Ier*ter*, du Code pénal" sont remplacés par les mots "livre II, titre 4, chapitre 1er, du Code pénal".

2° dans le troisième tiret, les mots "417/5 à 417/41, 417/43 à 417/47, 417/50, 417/52, 417/54 et 417/55 du Code pénal" sont remplacés par les mots "134 à 149, 151 à 168, 171 à 174, 177 à 179, 183 à 185 du Code pénal";

3° dans le quatrième tiret, les mots ", conformément aux articles 34*ter* ou 34*quater* du Code pénal" sont abrogés.

Art. 95

Dans la même loi, il est inséré un titre XII*quinquies* intitulé "Disposition finale".

Art. 96

Dans le titre XII*quinquies*, inséré par l'article 95, il est inséré un article 98/30, rédigé comme suit:

"Art. 98/30. Les références à l'article 50 du Code pénal dans les articles 26/1 et 95/1, s'entendent comme des références également aux articles 382*bis*, abrogé par la loi du 21 mars 2022, et 417/58 du Code pénal voor les condamnations prononcées avant l'entrée en vigueur du Code pénal.

Art. 97

Dans l'article 109/1, alinéa premier, deuxième tiret, de la même loi, inséré par la loi du 18 juillet 2025, les

de woorden “de toekenning van de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen” vervangen door de woorden “de wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek”.

Afdeling 3

Wijzigingen van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek

Art. 98

In artikel 2 van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek, worden in artikel 43 de volgende wijzigingen doorgevoerd:

1° paragraaf 2, tweede lid, 2°, wordt aangevuld met een zin, luidende:

“in afwijking van de eerste zin en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, moet de betrokkene een vast adres hebben waar de verplichting tot aanwezigheid wordt uitgevoerd en vóór elke wijziging de toestemming krijgen van het openbaar ministerie.”;

2° paragraaf 4 wordt opgeheven;

3° paragraaf 5 wordt aangevuld met een lid, luidende:

“In afwijking van het eerste lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, indien de straf onder elektronisch toezicht niet of slechts gedeeltelijk wordt uitgevoerd, is het openbaar ministerie bevoegd om te beslissen over de uitvoering van de uitgesproken vervangende gevangenisstraf of van het restant ervan na aftrek van de duur van het reeds uitgevoerde elektronisch toezicht, overeenkomstig artikel 3, § 3 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering.”

Art. 99

In artikel 2 van dezelfde wet, worden in artikel 44 de volgende wijzigingen doorgevoerd:

1° paragraaf 3, tweede lid, 3°, wordt aangevuld met een zin, luidende:

“In afwijking van de eerste zin en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, moet de natuurlijke persoon gevolg geven aan de oproepingen

mots “l’octroi de la réduction de la durée de l’interdiction, prononcée par le juge, du droit d’habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée” sont remplacés par les mots “la modification de la peine visée par l’article 50 du Code pénal”.

Section 3

Modifications de la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal

Art. 98

Dans l’article 2 de la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal, dans l’article 43 les modifications suivantes sont apportées:

1° le paragraphe 2, alinéa 2, 2°, est complété par une phrase, rédigée comme suit:

“par dérogation à la première phrase et jusqu’à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, l’intéressé doit avoir une adresse fixe où s’exécute l’obligation de présence et avant tout changement, obtenir l’autorisation du ministère public.”;

2° le paragraphe 4 est abrogé;

3° le paragraphe 5 est complété par un alinéa rédigé comme suit:

“Par dérogation à l’alinéa premier et jusqu’à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, si la peine de surveillance électronique n’est pas exécutée en tout ou en partie ou en cas d’inobservation grave des conditions générales ou particulières, le ministère public est compétent de décider de procéder à l’exécution de la peine d’emprisonnement subsidiaire prononcée ou de son reliquat, conformément à l’article 3, § 3, de la loi fixant un cadre temporaire de l’exécution des peines.”

Art. 99

Dans l’article 2 de la même loi, dans l’article 44 les modifications suivantes sont apportées:

1° le paragraphe 3, alinéa 2, 3°, est complété par une phrase rédigée comme suit:

“Par dérogation à la première phrase et jusqu’à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, la personne physique doit donner suite

van de probatiecommissie en aan die van de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast.";

2° paragraaf 4, vierde lid, wordt opgeheven;

3° paragraaf 4, wordt aangevuld met een lid, luidende:

"In afwijking van het eerste en tweede lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, ingeval van een veroordeling tot een probatiestraf van een natuurlijk persoon is de probatiecommissie bevoegd om de bij de rechterlijke beslissing gestelde bijzondere voorwaarden van de probatiestraf geheel of ten dele op te schorten, nader te omschrijven of aan te passen aan de omstandigheden, overeenkomstig artikel 6 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering en, ingeval van een veroordeling tot een probatiestraf van een rechtspersoon, is de strafuitvoeringsrechter hiervoor bevoegd overeenkomstig artikel 23 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering."

4° paragraaf 5 wordt aangevuld met een lid, luidende:

"In afwijking van het eerste en tweede lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, ingeval van een veroordeling tot een probatiestraf van een natuurlijke persoon beslist het openbaar ministerie over de uitvoering van de vervangende straf of een deel ervan wanneer de probatiestraf geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, overeenkomstig artikel 7 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering en, ingeval van veroordeling tot een probatiestraf van een rechtspersoon, de strafuitvoeringsrechter, overeenkomstig de artikelen 24 en 25 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering."

Art. 100

In artikel 2 van dezelfde wet, worden in artikel 45 de volgende wijzigingen doorgevoerd:

1° paragraaf 3, tweede lid, wordt opgeheven;

2° paragraaf 3 wordt aangevuld met een lid, luidende:

"In afwijking van het eerste lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, ziet de probatiecommissie toe op de tenuitvoerlegging van de werkstraf, overeenkomstig artikel 8, §§ 1 tot 4, van de wet tijdelijk kader strafuitvoering.";

aux convocations de la commission de probation et à celles du service compétent des communautés chargé de la guidance.";

2° le paragraphe 4, alinéa 4, est abrogé;

3° le paragraphe 4 est complété par un alinéa rédigé comme suit:

"Par dérogation aux premier et deuxième alinéas et jusqu'à une date à déterminer par le Roi et au plus tard le 30 juin 2029, en cas de condamnation à une peine de probation d'une personne physique, la commission de probation est compétente pour suspendre en tout ou en partie les conditions particulières, les préciser ou les adapter aux circonstances, conformément à l'article 6 de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines et, en cas de condamnation à une peine de probation d'une personne morale, le juge de l'application des peines est compétent conformément l'article 23 de la loi fixant le cadre temporaire de l'exécution des peines."

4° le paragraphe 5 est complété par un alinéa rédigé comme suit:

Par dérogation aux premier et deuxième alinéas et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, en cas de condamnation à une peine de probation d'une personne physique, le ministère public décide de l'exécution de la peine subsidiaire ou une partie de celle-ci, lorsque la peine de probation n'est pas exécutée totalement ou partiellement, conformément à l'article 7 de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines et, en cas de condamnation à une peine de probation d'une personne morale, le juge de l'application des peines, conformément aux articles 24 et 25 de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines."

Art. 100

Dans l'article 2 de la même loi, dans l'article 45 les modifications suivantes sont apportées:

1° le paragraphe 3, alinéa 2, est abrogé;

2° le paragraphe 3 est complété par un alinéa rédigé comme suit:

"Par dérogation à l'alinéa premier et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, la commission de probation contrôle exécution de la peine de travail, conformément à l'article 8, §§ 1er à 4, de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines.";

3° paragraaf 4 wordt aangevuld met een lid, luidende:

"In afwijking van het eerste lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, beslist het openbaar ministerie over de tenuitvoerlegging van de vervangende straf of een deel ervan wanneer de werkstraf geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, overeenkomstig artikel 8, § 4, van de wet tijdelijk kader strafuitvoering."

Art. 101

In artikel 2 van dezelfde wet, wordt artikel 50, aangevuld met een lid, luidende:

"In afwijking van het derde lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, beslist de strafuitvoeringsrechter of, in voorkomend geval de strafuitvoeringsbank over de wijziging van deze straf overeenkomstig de artikelen 26/1, 28, 29/1, 47, 48, 49/1 en 95/1 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, ingeval deze straf is opgelegd samen met een vrijheidsbenemende straf en, ingeval deze straf is opgelegd samen met een andere vrijheidsbeperkende straf, bij een vermogensstraf of indien ze overeenkomstig artikel 36, tiende lid, van het Strafwetboek is opgelegd in plaats van de hoofdstraf, de strafuitvoeringsrechter overeenkomstig artikel 19 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering."

Art. 102

In artikel 2 van dezelfde wet, worden in artikel 56 de volgende wijzigingen doorgevoerd:

1° paragraaf 3 wordt aangevuld met een lid, luidende:

"In afwijking van het eerste lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, zien de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie toe op de tenuitvoerlegging van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, overeenkomstig artikel 28 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering.";

2° paragraaf 4 wordt aangevuld met een lid, luidende:

3° le paragraphe 4 est complété par un alinéa rédigé comme suit:

"Par dérogation à l'alinéa premier et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, le ministère public décide de l'exécution de la peine subsidiaire ou une partie de celle-ci, lorsque la peine de travail n'est pas exécutée totalement ou partiellement, conformément à l'article 8, § 4, de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines."

Art. 101

Dans l'article 2 de la même loi, l'article 50 est complété par un alinéa rédigé comme suit:

"Par dérogation à l'alinéa 3 et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, le juge de l'application des peines, ou le cas échéant, le tribunal de l'application des peines, décide de la modification de cette peine conformément aux articles 26/1, 28, 29/1, 47, 48, 49/1 et 95/1 de la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine, lorsque cette peine est prononcé conjointement avec une peine privative de liberté et, lorsque cette peine est prononcée conjointement avec une autre peine restrictive de liberté, avec une peine patrimoniale ou lorsqu'elle est prononcée, conformément à l'article 36, dixième alinéa, du Code pénal, à la place d'une peine principale, le juge de l'application des peines, conformément à l'article 19 de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines."

Art. 102

Dans l'article 2 de la même loi, dans l'article 56 les modifications suivantes sont apportées:

1° le paragraphe 3 est complété par un alinéa rédigé comme suit:

"Par dérogation à l'alinéa premier et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, le juge de l'application des peines et le ministère public contrôlent l'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté, conformément à l'article 28 de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines.";

2° le paragraphe 4 est complété par un alinéa rédigé comme suit:

“In afwijking van het eerste lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, beslist de strafuitvoeringsrechter over de tenuitvoerlegging van de vervangende geldboete of een deel ervan wanneer de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, overeenkomstig artikel 31 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering.”

Art. 103

In artikel 2 van dezelfde wet, worden in artikel 65 de volgende wijzigingen doorgevoerd:

1° paragraaf 2, tweede lid, 2°, wordt aangevuld met een zin, luidende:

“in afwijking van de eerste zin en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, moet de veroordeelde natuurlijke persoon een vast adres hebben en, bij wijziging ervan, het adres van zijn nieuwe verblijfplaats onmiddellijk meedelen aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast.”;

2° paragraaf 2, tweede lid, 3°, wordt aangevuld met een zin, luidende:

“In afwijking van de eerste zin en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, moet de veroordeelde natuurlijke persoon, gevolg geven aan de oproepingen van de probatiecommissie en in voorkomend geval, aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast.”;

3° paragraaf 3, tweede lid, wordt opgeheven;

4° paragraaf 3 wordt aangevuld met een lid, luidende:

“In afwijking van het eerste lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, is ten aanzien van de natuurlijke persoon de probatiecommissie bevoegd om de probatievoorwaarden geheel of ten dele op te schorten, nader te omschrijven of aan te passen aan de omstandigheden overeenkomstig artikel 13 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering en ten aanzien van de rechtspersoon de strafuitvoeringsrechter, overeenkomstig artikel 37 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering.”;

5° paragraaf 4 wordt aangevuld met een lid, luidende:

“Par dérogation à l’alinéa premier et jusqu’à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, le juge de l’application des peines décide de l’exécution de la peine d’amende subsidiaire ou une partie de celle-ci sera mise à exécution en cas d’inexécution totale ou partielle de la peine de prestation en faveur de la communauté, conformément à l’article 31 de la loi fixant un cadre temporaire de l’exécution des peines.”

Art. 103

Dans l’article 2 de la même loi, dans l’article 65 les modifications suivantes sont apportées:

1° le paragraphe 2, alinéa 2, 2°, est complété par une phrase rédigée comme suit:

“par dérogation à la première phrase et jusqu’à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, le condamné qui est une personne physique doit avoir une adresse fixe et, en cas de changement de celle-ci, communiquer sans délai l’adresse de sa nouvelle résidence au service compétent des communautés chargé de la guidance.”;

2° le paragraphe 2, alinéa 2, 3°, est complété par une phrase rédigée comme suit:

“Par dérogation à la première phrase et jusqu’à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, le condamné qui est une personne physique doit donner suite aux convocations de la commission de probation et, le cas échéant, à celles du service compétent des communautés chargé de la guidance.”;

3° le paragraphe 3, alinéa 2, est abrogé;

4° le paragraphe 3 est complété par un alinéa rédigé comme suit:

“Par dérogation à l’alinéa premier et jusqu’à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, la commission de probation est à l’égard de la personne physique compétent de suspendre en tout ou en partie les conditions de probation, les préciser ou les adapter aux circonstances, conformément à l’article 13 de la loi fixant un cadre temporaire de l’exécution des peines et le juge de l’application des peines à l’égard de la personne morale, conformément à l’article 37 de la loi fixant un cadre temporaire de l’exécution des peines.”;

5° le paragraphe 4 est complété par un alinéa rédigé comme suit:

"In afwijking van het vorige lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, doet de correctionele rechtbank of, in het geval bepaald in artikel 65, § 4, vierde lid, de politierechtbank, die het uitstel heeft uitgesproken, uitspraak wanneer het uitstel kan worden herroepen."

Art. 104

In artikel 2 van dezelfde wet, wordt artikel 74, § 3, 2°, aangevuld met een zin, luidende:

"In afwijking van de eerste zin en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, begint de verjaring te lopen vanaf de datum van het herroepingsarrest of vanaf de dag waarop het herroepingsvonnis niet langer met hoger beroep kan worden aangevochten."

Art. 105

In artikel 38 van de wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek, wordt het eerste lid aangevuld met de woorden "en met uitzondering van artikelen 47, zesde lid, 48, vierde lid, 49, zesde lid en 57, derde lid, van het Strafwetboek, die in werking treden op een door de Koning te bepalen datum en uiterlijk op 30 juni 2029".

HOOFDSTUK 4

Overgangsbepaling

Art. 106

De volgende bepalingen zijn bij wijze van overgangsmaatregel van toepassing tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029:

1) De leden van de probatiecommissies die in functie zijn op het moment van inwerkingtreding van deze wet, blijven in functie.

2) De secretarissen die in functie zijn op het moment van inwerkingtreding van deze wet, blijven in functie.

3) De probatiecommissies blijven bevoegd voor de zaken die op het moment van inwerkingtreding van deze wet reeds bij hen aanhangig zijn. Voor zaken die aanhangig zijn en veroordelingen van rechtspersonen betreffen, wordt gehandeld overeenkomstig de artikelen 13 tot 15 van deze wet.

"Par dérogation à l'alinéa précédent et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, le tribunal correctionnel ou, dans le cas visé par l'article 65, § 4, alinéa 4, le tribunal de police qui a prononcé la suspension, lorsque le sursis peut être révoqué."

Art. 104

Dans l'article 2 de la même loi, l'article 74, § 3, 2°, est complété par un phrase rédigée comme suit:

"Par dérogation à la première phrase et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029,la prescription prend cours à compter de la date de l'arrêt de révocation ou à compter du jour où le jugement de révocation ne peut plus être attaqué par la voie de l'appel."

Art. 105

Dans l'article 38 de la loi du 29 février 2024 introduisant le livre Ier du Code pénal, l'alinéa premier est complété par les mots "et à l'exception des articles 47, alinéa 6, 48, alinéa 4, 49, alinéa 6 et 57, alinéa 3, du Code pénal, qui entrent en vigueur au plus tard à une date à déterminer par le Roi et au plus tard le 30 juin 2029".

CHAPITRE 4

Disposition transitoire

Art. 106

Les dispositions suivantes s'appliquent, à titre de mesure transitoire, jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard au 30 juin 2029:

1) Les membres des commissions de probation qui sont en fonction au moment de l'entrée en vigueur de la présente loi, restent en fonction.

2) Les secrétaires qui sont en fonction au moment de l'entrée en vigueur de la présente loi, restent en fonction.

3) Les commissions de probation restent compétentes pour les affaires qui sont déjà pendantes devant elles au moment de l'entrée en vigueur de la présente loi. En ce qui concerne les affaires pendantes relatives à des condamnations de personnes morales, il est procédé conformément aux articles 13 à 15 de la présente loi.

4) De rechterlijke beslissingen die in kracht van gewijsde zijn getreden voor de inwerkingtreding van deze wet, maar die op het moment van inwerkingtreding van deze wet nog niet aanhangig zijn gemaakt en voor dewelke de probatiecommissie bevoegd is, worden overgemaakt aan de probatiecommissie overeenkomstig de artikelen 5, § 1, derde lid, 8, § 2, eerste lid en 11, eerste lid, van deze wet. De verdere opvolging en controle verloopt overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk 2, afdeling 3 van deze wet.

5) Ingeval van rechterlijke beslissingen tot probatie-opschorting en probatie-uitstel ten aanzien van rechtspersonen, die in kracht van gewijsde zijn getreden voor de inwerkingtreding van deze wet, maar die op het moment van inwerkingtreding van deze wet nog niet aanhangig zijn gemaakt bij de probatiecommissie, licht de griffier, bij het vonnisgerecht dat de veroordeling heeft uitgesproken, via het snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank daarover in. De verdere opvolging en controle verloopt overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk 2, afdeling 5, onderafdeling 4 van deze wet.

HOOFDSTUK 5

Slotbepaling

Art. 107

Deze wet wordt ook “wet tijdelijk kader strafuitvoering” genoemd.

4) Les décisions judiciaires passées en force de chose jugée avant l’entrée en vigueur de la présente loi, mais qui ne sont pas encore pendantes au moment de l’entrée en vigueur de cette loi et pour lesquelles la commission de probation est compétente, sont transmises à la commission de probation conformément aux articles 5, § 1er, troisième alinéa, 8, § 2, alinéa premier, et 11, alinéa premier, de la présente loi. Le suivi et le contrôle ultérieurs se déroulent conformément aux dispositions du chapitre 2, section 3.

5) En cas de décisions judiciaires de suspension probatoire et de sursis probatoire prononcées à l’égard de personnes morales, passées en force de chose jugée avant l’entrée en vigueur de la présente loi, mais qui ne sont pas encore pendantes devant la commission de probation au moment de l’entrée en vigueur de la présente loi, le greffier de la juridiction de jugement ayant prononcé la condamnation en informe le juge de l’application des peines et le ministère public par le moyen de communication écrit le plus rapide. Le suivi et le contrôle ultérieurs se déroulent conformément aux dispositions du chapitre 2, section 5, sous-section 4 de cette loi.

CHAPITRE 5

Disposition finale

Art. 107

La présente loi sera aussi appelée la “loi fixant un cadre temporaire de l’exécution des peines” “.

HOOFDSTUK 6

Inwerkingtreding

Art. 108

Deze wet treedt in werking op 8 april 2026, met uitzondering van hoofdstuk 3, afdeling 3, dat in werking treedt op 7 april 2026.

Hoofdstuk 2 van de wet treedt buiten werking op een door de Koning te bepalen datum, en uiterlijk op 30 juni 2029.

Gegeven te Brussel, 12 februari 2026.

FILIP

VAN KONINGSWEGE:

De minister van Justitie,

Annelies Verlinden

CHAPITRE 6

Entrée en vigueur

Art. 108

La présente loi entre en vigueur le 8 avril 2026, à l'exception du chapitre 3, section 3, qui entre en vigueur le 7 avril 2026.

Chapitre 2 de la loi cesse d'être en vigueur à une date à déterminer par le Roi et au plus tard le 30 juin 2029.

Donné à Bruxelles, le 12 février 2026.

PHILIPPE

PAR LE ROI:

La ministre de la Justice,

Annelies Verlinden

COÖRDINATIE VAN DE ARTIKELEN

BASISTEKST	TEKST AANGEPAST AAN HET WETSONTWERP
	HOOFDSTUK 2 – Tijdelijk kader voor de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht, de probatiestraf, de werkstraf, de opschorting en de probatie-opschorting, het uitstel en het probatie-uitstel, de bijkomende straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek en van bepaalde straffen opgelegd aan rechtspersonen
	Afdeling 1 – Definitie
	Art. 2. Voor de toepassing van de afdelingen 2 en 3 van dit hoofdstuk wordt verstaan onder 'bevoegde dienst van de gemeenschappen': "de diensten van de gemeenschappen bevoegd voor de organisatie en de controle van het elektronisch toezicht, en voor de opvolging en de begeleiding van personen aan wie een straf of maatregel is opgelegd".
	Afdeling 2 – De uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht
	Art. 3. § 1. Zodra de veroordeling tot de straf onder elektronisch toezicht in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier de bevoegde dienst van de gemeenschappen daarover in, zodat de straf kan worden uitgevoerd. De dienst neemt daartoe binnen zeven werkdagen nadat hij werd ingelicht, contact op met de veroordeelde, bepaalt, na de veroordeelde gehoord te hebben en rekening houdend met zijn opmerkingen, de concrete invulling van de straf en deelt deze

onverwijld mee aan het bevoegde openbaar ministerie.

§ 2. Onverminderd de toepassing van artikel 20 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt, is het openbaar ministerie belast met de controle op de veroordeelde. De bevoegde dienst van de gemeenschappen controleert de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht.

§ 3. Indien de straf onder elektronisch toezicht niet of slechts gedeeltelijk wordt uitgevoerd, of ingeval van ernstige niet-naleving van de algemene of bijzondere voorwaarden, meldt de bevoegde dienst van de gemeenschappen dit onverwijld aan het bevoegde openbaar ministerie. Deze laatste kan dan beslissen de in de rechterlijke beslissing voorziene gevangenisstraf uit te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met het gedeelte van de straf onder elektronisch toezicht dat reeds door de veroordeelde werd uitgevoerd. In dit geval staat een dag van de straf onder elektronisch toezicht die werd uitgevoerd gelijk aan een dag gevangenisstraf. Ingeval de ernstige niet naleving de algemene voorwaarde van geen nieuwe misdrijven te plegen betreft, moet bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing vastgesteld zijn dat de veroordeelde tijdens de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht een misdrijf heeft gepleegd.

Het bevoegde openbaar ministerie motiveert zijn beslissing en deelt deze via het snelst mogelijk schriftelijke communicatiemiddel mee :

- **aan de veroordeelde;**
- **aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde verblijft;**
- **aan de nationale gegevensbank zoals bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;**
- **aan de bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht.**

§ 4. Als de straf onder elektronisch toezicht drie maanden bedraagt of overschrijdt, wordt de veroordeelde vanaf de tenuitvoerlegging door de bevoegde dienst van de gemeenschappen ingelicht over de mogelijkheid tot het aanvragen van een schorsing van de controle met elektronische middelen na een derde van de strafduur. De veroordeelde kan vanaf het moment dat hij aan de tijdsvoorwaarden voldoet een schriftelijk verzoek tot toekenning van deze schorsing indienen bij het bevoegde openbaar ministerie. Een kopie van dit schriftelijk verzoek wordt door de veroordeelde gericht aan de bevoegde dienst voor het elektronisch toezicht.

De bevoegde dienst van de gemeenschappen brengt binnen vijftien dagen een advies uit aan het bevoegde openbaar ministerie, dat betrekking heeft op de naleving van het bepaalde uitvoeringsprogramma en, in voorkomend geval, van de aan de veroordeelde opgelegde geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden. Dit advies vermeldt of de veroordeelde tijdens de tenuitvoerlegging van de straf onder elektronisch toezicht nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd. Het omvat bovendien een met redenen omkleed voorstel tot toekenning of afwijzing van de schorsing van de controle met elektronische middelen en, in voorkomend geval, de bijzondere voorwaarden die de bevoegde dienst van de gemeenschappen nodig acht op te leggen aan de veroordeelde.

Het bevoegde openbaar ministerie kent binnen de maand na de ontvangst van het advies de schorsing van de controle met elektronische middelen toe in geval de veroordeelde geen nieuwe misdrijven heeft gepleegd en het bepaalde uitvoeringsprogramma van het elektronisch toezicht en, in voorkomend geval, de hem opgelegde geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden heeft nageleefd.

Wanneer de schorsing van de controle met elektronische middelen wordt toegekend, ondergaat de veroordeelde een proeftijd voor het gedeelte van de straf onder elektronisch

toezicht dat hij nog moet ondergaan. In dit geval staat een dag van de proeftijd gelijk aan een dag van de straf onder elektronisch toezicht die werd opgelegd. De veroordeelde is onderworpen aan de algemene voorwaarden alsook, in voorkomend geval, aan de hem opgelegde bijzondere voorwaarden.

Het bevoegde openbaar ministerie deelt zijn beslissing via het snelst mogelijk schriftelijke communicatiemiddel mee :

- aan de veroordeelde;

- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde verblijft;

- aan de nationale gegevensbank zoals bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen.

Indien het verzoek tot schorsing wordt verworpen, kan een nieuw verzoek slechts worden ingediend na een termijn van twee maanden na de verwerping ervan.

Bij niet-naleving van de algemene voorwaarden en, in voorkomend geval, van de aan de veroordeelde opgelegde bijzondere voorwaarden, kan er overgegaan worden tot herroeping van de schorsing van de controle met elektronische middelen.

Het bevoegde openbaar ministerie hoort de veroordeelde in zijn opmerkingen ter zake. Ingeval de veroordeelde niet ingaat op de uitnodiging om te worden gehoord, kan dit openbaar ministerie beslissen tot herroeping van de schorsing van de controle met elektronische middelen of tot uitvoering van de vervangende gevangenisstraf.

Ingeval de ernstige niet naleving de algemene voorwaarde van geen nieuwe misdrijven plegen betreft, moet bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing vastgesteld zijn dat de veroordeelde tijdens de uitvoering van de straf onder elektronisch toezicht of tijdens de

schorsing van de controle met elektronische middelen een misdrijf heeft gepleegd.

De beslissing tot herroeping van de schorsing van de controle met elektronische middelen omvat een beslissing over:

- de bijzondere voorwaarden verbonden aan de schorsing, opgelegd door het openbaar ministerie;

- het uitvoeren van het elektronisch toezicht voor de resterende proeftijd;

- het opnieuw van kracht worden van de bijzondere voorwaarden in voorkomend geval opgelegd door de vonnisrechter.

Het bevoegde openbaar ministerie deelt zijn beslissing via het snelst mogelijk schriftelijk communicatiemiddel mee:

- aan de veroordeelde;

- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde verblijft;

- aan de nationale gegevensbank zoals bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen.

§ 5. Het in de paragrafen 1 tot 4 bedoelde bevoegde openbaar ministerie is het openbaar ministerie bij het vonnisgerecht dat de veroordeling tot een straf onder elektronisch toezicht heeft uitgesproken.

Afdeling 3 – De uitvoering van de probatiestraf opgelegd aan natuurlijke personen, van de werkstraf en van de opschorting en de probatie-opschorting, het uitstel en het probatie-uitstel opgelegd aan natuurlijke personen

Onderafdeling 1 – De probatiecommissie

Art. 4. § 1. Bij iedere rechtbank van eerste aanleg wordt een probatiecommissie ingesteld.

Wanneer de behoeften van de dienst het vereisen kan de minister van Justitie die commissies in verscheidene kamers over een of meer afdelingen van de rechtbank splitsen.

De probatiecommissies zijn samengesteld uit een voorzitter, werkend of eremagistraat, aangewezen door de eerste-voorzitter van het Hof van beroep, en uit twee leden :

- een advocaat door de minister van Justitie gekozen uit twee lijsten van twee namen, respectievelijk opgemaakt door de procureur des Konings of de procureurs des Konings van het gerechtelijk arrondissement en door de stafhouder van de Orde of, in de arrondissementen waar de balies georganiseerd zijn per afdeling van de rechtbank, de stafhouders.

- een ambtenaar aangewezen door de minister van Justitie na advies van de bevoegde gemeenschapsminister.

De voorzitter en ieder lid hebben een of meer plaatsvervangers, die op dezelfde wijze worden aangewezen.

De procureur des Konings woont de vergaderingen bij met raadgevende stem.

De minister van Justitie benoemt een of meer secretarissen na advies van de bevoegde gemeenschapsminister.

De Koning regelt de werking van deze commissies evenals de functieomschrijving voor de leden, de regels rond hun kandidaatstelling, aanwijzing, selectie en evaluatie, evenals de vormvereisten en de te volgen procedure met betrekking tot het advies dat moet worden verstrekt inzake de aanduiding van een ambtenaar.

Hij kan aan de leden en aan hun plaatsvervangers een vergoeding toekennen

waarvan hij de modaliteiten en het bedrag vaststelt.

§ 2. De territoriale bevoegdheid van de probatiecommissie wordt bepaald door de verblijfplaats van de betrokkene op het ogenblik van het in kracht van gewijsde gaan van het vonnis of arrest. Indien de betrokkene zijn verblijfplaats heeft buiten het grondgebied van het Rijk, is de territoriaal bevoegde probatiecommissie die van de plaats waar de veroordeling in eerste aanleg uitgesproken werd. Indien de betrokkene zijn verblijfplaats buiten het grondgebied van het Rijk heeft, vraagt de probatiecommissie aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen van het gerechtelijk arrondissement van de plaats waar de veroordeling in eerste aanleg werd uitgesproken, om een verslag op te stellen dat handelt over de haalbaarheid van de uitvoering van de opgelegde straf of maatregel in België. De probatiecommissie maakt op basis van dit verslag een advies over aan het openbaar ministerie.

Behoudens het bepaalde in het derde lid, is, indien aan een persoon tijdens de proeftijd van een hem eerder opgelegde probatiemaatregel een nieuwe probatiemaatregel wordt opgelegd, de probatiecommissie die aanvankelijk territoriaal bevoegd was tevens bevoegd voor deze nieuwe probatiemaatregel en dat voor de gehele duur ervan.

Indien de commissie het in uitzonderlijke gevallen voor een betrokkene die onder hun bevoegdheid valt, en die daartoe een gemotiveerde aanvraag indient, aangewezen acht de bevoegdheid over te dragen aan de probatiecommissie van zijn nieuwe verblijfplaats, maakt zij deze aanvraag en het dossier over aan de probatiecommissie van de nieuwe verblijfplaats. Binnen de twee maanden na de ontvangst van de gemotiveerde aanvraag en het dossier, deelt de probatiecommissie van de nieuwe verblijfplaats aan de oorspronkelijke probatiecommissie mee of zij het dossier aanvaardt of niet; in geval van weigering maakt zij het dossier terug over aan de oorspronkelijke probatiecommissie. Voor een

persoon zonder verblijfplaats in het Rijk kan volgens dezelfde procedure de bevoegdheid naar een andere probatiecommissie worden overgedragen, zonder dat het in dat geval de commissie van zijn nieuwe verblijfplaats moet zijn.

Onderafdeling 2 – De uitvoering van de probatiestraf opgelegd aan natuurlijke personen

Art. 5. § 1. De natuurlijke persoon aan wie een probatiestraf werd opgelegd, wordt onderworpen aan de opvolging en begeleiding door de bevoegde dienst van de gemeenschappen van het gerechtelijk arrondissement van zijn verblijfplaats.

Op de tenuitvoerlegging van de probatiestraf wordt toegezien door de bevoegde probatiecommissie waaraan de bevoegde dienst van de gemeenschappen rapporteert.

Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij de probatiestraf wordt uitgesproken in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier onverwijld de voorzitter van de bevoegde probatiecommissie daarvan in, alsook de bevoegde dienst van de gemeenschappen, die onverwijld de ambtenaar aanwijst die zal toezien op de naleving van de voorwaarden die door de rechterlijke beslissing zijn gesteld.

Binnen de maand na de aanwijzing van de ambtenaar van de bevoegde dienst van de gemeenschappen, en verder telkens als deze dienst het nuttig acht of telkens als de commissie hem erom verzoekt, en ten minste om de zes maanden, brengt hij verslag uit aan de probatiecommissie over de naleving van de voorwaarden. Zij stelt, in voorkomend geval, de maatregelen voor die zij nodig acht.

§ 2. Indien de probatiestraf een voorwaarde omvat die bestaat uit het volgen van een begeleiding of behandeling, wordt de keuze van de bevoegde dienst of persoon die deze begeleiding of behandeling zal opnemen ter

goedkeuring voorgelegd aan de probatiecommissie.

Deze dienst of persoon die de opdracht aanneemt, brengt aan de probatiecommissie alsook aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen, binnen een maand na de aanvang van die begeleiding of behandeling en telkens als de dienst of persoon het nuttig acht, of op verzoek van de commissie en ten minste om de zes maanden, verslag uit over de begeleiding of de behandeling.

Het in het tweede lid bedoelde verslag handelt over de volgende punten: de daadwerkelijke aanwezigheden van de veroordeelde op de voorgestelde raadplegingen, de ongewettigde afwezigheden, het eenzijdig stopzetten van de begeleiding of de behandeling door de veroordeelde, de moeilijkheden die bij de uitvoering daarvan zijn gerezen en de situaties die een ernstig risico inhouden voor derden.

De bevoegde dienst of persoon brengt de commissie op de hoogte van het stopzetten van de begeleiding of de behandeling.

Art. 6. § 1. De probatiecommissie kan de bij de rechterlijke beslissing gestelde bijzondere voorwaarden van de probatiestraf geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van het openbaar ministerie, hetzij op verzoek van de veroordeelde.

Ingeval een van de voorwaarden van de probatiestraf buiten de wil van de veroordeelde niet kon worden verwezenlijkt tijdens de aanvankelijke probatietermijn, kan de probatiecommissie de probatietermijn eenmaal verlengen met maximaal een jaar zodat de veroordeelde aan de voorwaarde kan voldoen.

Indien de probatiecommissie van oordeel is een van de in het eerste lid bedoelde maatregelen te moeten nemen, roept de voorzitter de betrokkene bij aangetekende zending op meer dan tien dagen voor de datum die voor de behandeling van de zaak is gesteld en stelt zijn raadsman ervan in kennis.

Het dossier van de commissie wordt gedurende tien dagen ter beschikking gesteld van de betrokkene en van zijn eventuele raadsman.

Indien de probatiecommissie van oordeel is dat de probatiestraf ten uitvoer is gelegd, kan zij beslissen dat deze een einde neemt, zelfs als de door de rechter bepaalde termijn nog niet is verstreken.

De beslissing van de probatiecommissie die bedoeld wordt in het eerste of het derde lid is met redenen omkleed. Van deze beslissing wordt kennis gegeven aan de betrokkene en aan het openbaar ministerie. De kennisgeving geschiedt bij gewone zending aan het openbaar ministerie en aan de betrokkene bij aangetekende zending , binnen drie dagen, waarbij zaterdagen, zon- en feestdagen niet worden meegerekend.

§ 2. Het openbaar ministerie en de tot probatiestraf veroordeelde persoon kunnen, het eerstgenoemde bij vordering en de tweede genoemde bij verzoekschrift, bij de rechtbank van eerste aanleg waarbij de probatiecommissie is ingesteld, beroep instellen tegen de beslissingen die de commissie krachtens § 1 heeft genomen.

De vordering en het verzoek moeten schriftelijk ingediend worden en met redenen omkleed zijn. Het beroep moet worden ingesteld binnen tien dagen te rekenen van de kennisgeving van de beslissing van de commissie. Het heeft opschortende kracht tenzij de commissie anders beslist.

De voorzitter van de rechtbank die uitspraak moet doen, laat meer dan tien dagen tevoren, in een ter griffie gehouden bijzonder register, de plaats, de dag en het uur van verschijning optekenen. Ten minste tien dagen voor de verschijning geeft de griffier bij aangetekende zending daarvan bericht aan de tot probatiestraf veroordeelde persoon. Gedurende die termijn wordt het dossier neergelegd ter griffie en ter beschikking gesteld van de veroordeelde en van zijn eventuele raadsman. De rechtbank houdt zitting en doet uitspraak in raadkamer.

Indien de rechtbank het beroep inwilligt, kan zij de beslissing van de probatiecommissie wijzigen.

De beslissing die op dat beroep wordt gewezen, is niet vatbaar voor hoger beroep noch voor verzet.

Art. 7. Ingeval de veroordeelde de voorwaarden van de probatiestraf niet of slechts gedeeltelijk naleeft, meldt de bevoegde dienst van de gemeenschappen dit onverwijld aan de probatiecommissie. Meer dan tien dagen voor de datum die werd vastgesteld om de zaak te behandelen, roept de voorzitter de veroordeelde op bij aangetekende zending en stelt ze zijn raadsman ervan in kennis. Het dossier van de commissie wordt gedurende vijf dagen ter beschikking gesteld van de veroordeelde en van zijn eventuele raadsman.

De commissie, die zitting houdt zonder dat het openbaar ministerie daarbij aanwezig is, stelt een met redenen omkleed verslag op met het oog op de toepassing van de vervangende straf.

Het verslag wordt via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, ter kennis gebracht van de veroordeelde, het openbaar ministerie en de bevoegde dienst van de gemeenschappen.

In dit geval kan het openbaar ministerie beslissen de in de rechterlijke beslissing voorziene gevangenisstraf of geldboete uit te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met het deel van de probatiestraf dat reeds door de veroordeelde is uitgevoerd.

Onderafdeling 3 – De uitvoering van de werkstraf

Art. 8. § 1. Wie tot een werkstraf is veroordeeld, wordt opgevolgd door de bevoegde dienst van de gemeenschappen van

het gerechtelijk arrondissement van zijn verblijfplaats.

Op de tenuitvoerlegging van de werkstraf wordt toegezien door de bevoegde probatiecommissie, waaraan de bevoegde dienst van de gemeenschappen rapporteert.

§ 2. Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij de werkstraf wordt uitgesproken in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier onverwijld de voorzitter van de bevoegde probatiecommissie daarvan in, alsook de bevoegde dienst van de gemeenschappen, die onverwijld de ambtenaar aanwijst die zal instaan voor de opvolging en de begeleiding van de veroordeelde.

§ 3. De bevoegde dienst van de gemeenschappen bepaalt na de veroordeelde gehoord te hebben en rekening houdend met zijn opmerkingen de concrete invulling van de straf, met naleving van de aanwijzingen bedoeld in artikel 45, § 2, vierde lid, van het Strafwetboek, onder toezicht van de probatiecommissie die hierin te allen tijde, en eveneens met naleving van de aanwijzingen bedoeld in artikel 45, § 2, vierde lid, van het Strafwetboek, preciseringen of wijzigingen kan aanbrengen, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van het openbaar ministerie, hetzij op verzoek van de veroordeelde.

De concrete invulling van de werkstraf wordt vastgelegd in een door de veroordeelde te ondertekenen overeenkomst waarvan de bevoegde dienst van de gemeenschappen hem een kopie overhandigt. De bevoegde dienst van de gemeenschappen deelt eveneens een kopie van de ondertekende overeenkomst mee aan de probatiecommissie binnen de drie werkdagen.

§ 4. Ingeval de werkstraf niet of slechts gedeeltelijk wordt uitgevoerd, meldt de bevoegde dienst van de gemeenschappen dit onverwijld aan de probatiecommissie. Meer dan tien dagen vóór de datum die werd vastgesteld om de zaak te behandelen, roept de voorzitter de veroordeelde bij aangetekende zending op en stelt zijn raadsman ervan in kennis. Het dossier van de

commissie wordt gedurende vijf dagen ter beschikking gehouden van de veroordeelde en zijn raadsman.

De commissie, die zitting houdt zonder dat het openbaar ministerie daarbij aanwezig is, stelt een met redenen omkleed verslag op, met het oog op de toepassing van de vervangende straf.

Het verslag wordt via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel ter kennis gebracht van de veroordeelde, het openbaar ministerie en de bevoegde dienst van de gemeenschappen.

In dit geval kan het openbaar ministerie beslissen de in de rechterlijke beslissing voorziene gevangenisstraf of geldboete uit te voeren, waarbij rekening wordt gehouden met de werkstraf die reeds door de veroordeelde is uitgevoerd.

Art. 9. De werkstraf moet worden uitgevoerd binnen twaalf maanden na de dag waarop de rechterlijke beslissing in kracht van gewijsde is gegaan. De probatiecommissie kan die termijn ambtshalve of op verzoek van de veroordeelde verlengen.

Onderafdeling 4 – De uitvoering van de opschorting en de probatieopschorting, van het uitstel en het probatie-uitstel opgelegd aan natuurlijke personen

Art. 10. De verdachten en de veroordeelden aan wie een probatieopschorting of een probatie-uitstel is opgelegd, worden onderworpen aan de begeleiding en de opvolging door de bevoegde dienst van de gemeenschappen van het gerechtelijk arrondissement van de verblijfplaats van de betrokkene.

Op de tenuitvoerlegging van de probatiemaatregelen wordt toegezien door de probatiecommissie.

Art. 11. Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij een probatieopschorting of een probatie-uitstel wordt gelast, in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier onverwijld de voorzitter van de bevoegde probatiecommissie daarvan in, evenals de bevoegde dienst van de gemeenschappen die de ambtenaar aanwijst, die zal toezien op de naleving van de voorwaarden die door de rechterlijke beslissing zijn gesteld.

Binnen de maand na de aanwijzing van de ambtenaar van de bevoegde dienst van de gemeenschappen, en verder telkens als deze het nuttig acht of telkens als de commissie hem erom verzoekt, en ten minste om de zes maanden, brengt hij verslag uit aan de probatiecommissie over de naleving van de voorwaarden. Hij stelt, in voorkomend geval, de maatregelen voor die hij nodig acht.

Art. 12. Indien de probatiemaatregel bestaat in het volgen van een begeleiding of behandeling, wordt de keuze van de bevoegde persoon of de dienst die de begeleiding of de behandeling zal opnemen, ter goedkeuring voorgelegd aan de probatiecommissie.

Deze dienst of persoon die de opdracht aanneemt, brengt aan de probatiecommissie alsook aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen, binnen een maand na het begin van die begeleiding of behandeling en telkens als de dienst of persoon het nuttig acht, of op verzoek van de commissie en ten minste om de zes maanden, verslag uit over de begeleiding of de behandeling.

Het in het tweede lid bedoelde verslag handelt over de volgende punten: de daadwerkelijke aanwezigheden van de betrokkene op de voorgestelde raadplegingen, de ongewettigde afwezigheden, het eenzijdig stopzetten van de

begeleiding of de behandeling door de betrokkene, de moeilijkheden die bij de uitvoering daarvan zijn gerezen en de situaties die een ernstig risico inhouden voor derden.

De bevoegde dienst of de bevoegde persoon moet de commissie op de hoogte brengen van het stopzetten van de begeleiding of de behandeling.

Art. 13. § 1. De commissie kan de bij de rechterlijke beslissing gestelde voorwaarden geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden.

Indien de commissie van oordeel is dat zij een van de in het vorige lid bepaalde maatregelen zal moeten nemen, roept de voorzitter de betrokkene bij aangetekende zending op meer dan tien dagen vóór de datum die voor de behandeling van de zaak is gesteld en stelt zijn raadsman ervan in kennis. Het dossier van de commissie wordt gedurende tien dagen ter beschikking gehouden van de betrokkene en van zijn eventuele raadsman.

De beslissing van de commissie is met redenen omkleed. Van deze beslissing wordt kennis gegeven aan de betrokkene en aan het openbaar ministerie. De kennisgeving geschiedt bij aangetekende zending, binnen drie dagen, zaterdagen, zon- en feestdagen niet meegerekend.

§ 2. Het openbaar ministerie kan bij vordering, en de op probatie gestelde persoon bij verzoekschrift voor de rechtbank van eerste aanleg waarbij de commissie is ingesteld, beroep instellen tegen de beslissingen die de commissie krachtens § 1 van dit artikel heeft genomen.

De vordering en het verzoekschrift moeten schriftelijk ingediend worden en met redenen omkleed zijn. Het beroep moet worden ingesteld binnen tien dagen te rekenen van de kennisgeving van de beslissing van de

commissie. Het heeft opschortende kracht tenzij de commissie anders beslist.

De voorzitter van de rechtbank die uitspraak moet doen, laat meer dan tien dagen tevoren, in een ter griffie gehouden bijzonder register, plaats, dag en uur van verschijning optekenen. Ten minste tien dagen vóór de verschijning, geeft de griffier bij aangetekende zending daarvan bericht aan de op probatie gestelde persoon en stelt zijn raadsman ervan in kennis. Gedurende die termijn wordt het dossier ter beschikking van de betrokkene en van zijn eventuele raadsman ter griffie neergelegd. De rechtbank houdt zitting en doet uitspraak in raadkamer.

Indien de rechtbank het beroep aanneemt, kan zij de beslissing van de commissie wijzigen.

De beslissing die op dat beroep wordt gewezen, is niet vatbaar voor hoger beroep noch voor verzet.

Art. 14. § 1. Naast de gevallen bepaald in artikel 64, § 4, eerste lid, van het Strafwetboek kan de probatieopschorting worden herroepen indien degene voor wie die maatregel is genomen, de opgelegde voorwaarden niet naleeft en de probatiecommissie de niet-naleving voldoende erg heeft geacht om ze ter kennis van het openbaar ministerie te brengen.

§ 2. Indien het openbaar ministerie het passend acht om een herroeping van de opschorting of de probatieopschorting te vorderen, in de gevallen bepaald in § 1 en in artikel 64, § 4, eerste lid, van het Strafwetboek, dagvaardt het de betrokkene voor de correctionele rechtbank of, indien het feit behoort tot haar bevoegdheid, voor de politierechtbank, die de opschorting gelast heeft binnen dezelfde termijnen, onder dezelfde voorwaarden en in dezelfde vormen als in correctionele zaken.

Artikel 136*sexies*, § 2, van het Wetboek van strafvordering is van toepassing.

§ 3. Herroept het vonnisgerecht de probatieopschorting niet, dan kan het er nieuwe voorwaarden aan verbinden.

§ 4. Tegen deze beslissingen kan worden opgekomen met alle rechtsmiddelen waarin het Wetboek van strafvordering voorziet.

§ 5. In geval van niet-naleving van de opgelegde voorwaarden moet die vordering worden ingesteld uiterlijk binnen een jaar na het verstrijken van de termijn bepaald in de beslissing die de probatieopschorting gelastte. Zij verjaart drie volle jaren na de dag waarop zij bij het bevoegde gerecht is aangebracht.

Art. 15. § 1. Wanneer overeenkomstig artikel 65, § 4, tweede, derde en vierde lid, van het Strafwetboek het uitstel of het probatie-uitstel kan worden herroepen, dagvaardt het openbaar ministerie, op verslag van de probatiecommissie dat strekt tot herroeping in geval van toepassing van artikel 65, § 4, derde lid van het Strafwetboek, de betrokkene, ten einde het uitstel te doen herroepen, voor de rechtbank van eerste aanleg van zijn verblijfplaats of, in het geval bepaald in artikel 65, § 4, vierde lid van het Strafwetboek, voor de politierechtbank van de plaats van het misdrijf binnen dezelfde termijnen, onder dezelfde voorwaarden en in dezelfde vormen als in correctionele zaken. Dit geldt zelfs bij herroeping van een uitstel dat door het Hof van assisen is uitgesproken. Herroept het vonnisgerecht het uitstel niet, dan kan het nieuwe voorwaarden verbinden aan het probatie-uitstel, gelast bij de eerste veroordeling.

Tegen deze beslissingen kan worden opgekomen met alle rechtsmiddelen waarin het Wetboek van strafvordering voorziet.

§ 2. De vordering tot herroeping wegens een ernstige niet-naleving van de opgelegde algemene of bijzondere voorwaarden moet worden ingesteld uiterlijk binnen een jaar na het verstrijken van de proeftijd van het uitstel.

Zij verjaart drie volle jaren na de dag waarop zij bij het bevoegde gerecht is aangebracht.

Art. 16. Het openbaar ministerie kan de veroordeelde die probatie-uitstel van de tenuitvoerlegging van de straf heeft genoten, doen opsluiten in geval van ernstige niet-naleving van de probatievoorwaarden, mits het daarvan aan de probatiecommissie bericht geeft en het geval aanhangig maakt bij de rechtbank van eerste aanleg van de verblijfplaats van de veroordeelde.

Deze rechtbank doet uitspraak overeenkomstig artikel 15, § 1, binnen tien dagen na de aanhouding. Beslist het dat er geen reden is tot herroeping van het uitstel, dan wordt de betrokkene onmiddellijk in vrijheid gesteld, niettegenstaande hoger beroep.

Art. 17. De straffen die worden uitgesproken ten gevolge van de herroeping van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, of die uitvoerbaar worden ten gevolge van de herroeping van het uitstel van de straffen worden zonder beperking samengevoegd met die welke worden uitgesproken voor het nieuwe misdrijf.

Art. 18. In alle gevallen waarin iemand die onderworpen is aan een maatregel van opschorting of uitstel, opnieuw wordt vervolgd, wordt een gelijkvormig verklaard afschrift van die beslissing bij het dossier van de nieuwe vervolgingen gevoegd.

In geval van probatieopschorting of probatie-uitstel maakt de probatiecommissie de nuttige informatie over het verloop van de probatieopschorting of het probatie-uitstel over.

Op aanvraag van de verdachte of van het openbaar ministerie, worden de processtukken betreffende de misdrijven die

aanleiding hebben gegeven tot de opschorting of het uitstel, gevoegd bij het dossier van de nieuwe vervolgingen.

In geval van dagvaarding strekkende tot de herroeping van de opschorting of het uitstel, worden de processtukken betreffende de misdrijven die aanleiding hebben gegeven tot deze maatregelen eveneens bij het dossier van de nieuwe vervolgingen gevoegd.

Afdeling 4 – De uitvoering van de bijkomende straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek die met een vrijheidsbeperkende hoofdstraf, een vermogensstraf of in de plaats van een hoofdstraf wordt opgelegd

Art. 19. § 1. De strafuitvoeringsrechter kan beslissen een in kracht van gewijsde gegane veroordeling tot de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek te wijzigen door de duur of de omvang van het verbod te beperken, de nadere regels of de voorwaarden ervan aan te passen, de uitvoering ervan op te schorten of te beëindigen, ingeval deze is opgelegd met een vrijheidsbeperkende hoofdstraf, een vermogensstraf of indien ze overeenkomstig artikel 36, tiende lid, van het Strafwetboek is opgelegd in plaats van de hoofdstraf. De strafuitvoeringsrechter kan hiertoe beslissen voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op recidivegevaar of op het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen.

§ 2. De procedure, bedoeld in de artikelen 95/1 en 96 tot 98 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, is van toepassing.

Voor de toepassing van deze artikelen wordt de veroordeelde tot de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek, ingeval deze is

opgelegd met een vrijheidsbeperkende hoofdstraf, een vermogensstraf of indien ze overeenkomstig artikel 36, tiende lid, van het Strafwetboek is opgelegd in plaats van de hoofdstraf, beschouwd als een veroordeelde zoals bedoeld in artikel 2, 2°, van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten.

Voor de toepassing van artikel 95/1 wordt het slachtoffer beschouwd als een slachtoffer in de zin van artikel 2, 6°, van de van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten.

In afwijking van artikel 95/1, § 1, eerste lid, van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, moet het schriftelijk verzoek van de veroordeelde op straffe van niet-ontvankelijkheid met redenen omkleed zijn.

§ 3. De beslissing tot wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties:

- aan de korpschef van de lokale politie van de verblijfplaats van de veroordeelde;

- aan de nationale gegevensbank als bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- de probatiecommissie ingeval de bijkomende straf is opgelegd samen probatiestraf of een werkstraf;

- aan de dienst van de gemeenschappen, bevoegd voor het elektronisch toezicht, ingeval de bijkomende straf is opgelegd samen met een straf onder elektronisch toezicht;

- aan de directeur van het justitiehuis van de verblijfplaats van het slachtoffer.

Afdeling 5 - De uitvoering van de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen, van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, van de opschorting en de probatieopschorting, van het uitstel en het probatie-uitstel opgelegd aan rechtspersonen

Onderafdeling 1 – Definities, samenstelling, territoriale bevoegdheid en zittingplaats van de strafuitvoeringsrechter

Art. 20. § 1. Voor de toepassing van deze afdeling wordt verstaan onder:

1° strafuitvoeringsrechter: de rechter in de strafuitvoeringsrechtbank die als alleensprekend rechter zitting houdt;

2° het openbaar ministerie: het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechtbank;

3° de griffie: de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank.

§ 2. De strafuitvoeringsrechtbank van het rechtsgebied van het hof van beroep waar de maatschappelijke zetel of de hoofdplaats van de rechtspersoon is gevestigd is territoriaal bevoegd. De strafuitvoeringsrechtbanken van het ressort van het Hof van Beroep van Brussel zijn bevoegd ten aanzien van rechtspersonen wiens maatschappelijke zetel of hoofdplaats van vestiging niet in België is gelegen.

De strafuitvoeringsrechter kan zitting houden in elke rechtbank van eerste aanleg gelegen in het rechtsgebied van het hof van beroep.

Onderafdeling 2 – De uitvoering van de probatiestraf opgelegd aan rechtspersonen

Art. 21. De strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie zien toe op de tenuitvoerlegging van de probatiestraf opgelegd aan een rechtspersoon.

Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij de probatiestraf wordt uitgesproken in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier bij het vonnisgerecht dat de veroordeling tot probatiestraf heeft uitgesproken, via het snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel, de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie daarover in, zodat de straf kan worden uitgevoerd.

Art. 22. De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter na de ontvangst van de rechterlijke beslissing bedoeld in artikel 21.

De dag, het uur en de plaats van de zitting worden bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

De strafuitvoeringsrechter bepaalt in zijn vonnis, na de veroordeelde en het openbaar ministerie gehoord te hebben, in voorkomend geval, de concrete invulling van de probatiestraf. Hij bepaalt eveneens de wijze waarop en de periodiciteit met dewelke de veroordeelde verslag moet doen van de uitvoering van de straf.

Deze verslagen moeten worden overgemaakt aan de strafuitvoeringsrechter, met kopie aan het openbaar ministerie.

De strafuitvoeringsrechter doet uitspraak binnen de maand nadat hij de veroordeelde heeft gehoord.

Het vonnis wordt binnen de vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

Art. 23. § 1. De strafuitvoeringsrechter kan, ofwel op vordering van het openbaar ministerie, ofwel op verzoekschrift van de veroordeelde, de bijzondere voorwaarden geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden.

Op straffe van niet-ontvankelijkheid wordt het verzoekschrift met redenen omkleed en houdt het de keuze van woonplaats in België in, indien de verzoeker er zijn woonplaats of zijn zetel niet heeft.

Het verzoekschrift wordt ingediend op de griffie.

De griffie zendt onverwijld een afschrift van dit verzoekschrift over aan het openbaar ministerie.

Ingeval van vordering van het openbaar ministerie, maakt de griffie onverwijld bij aangetekende zending een afschrift van de vordering over aan de veroordeelde.

§ 2. Indien zij opmerkingen hebben, delen de veroordeelde of het openbaar ministerie deze schriftelijk mee binnen zeven dagen na ontvangst van het afschrift van het verzoekschrift of de vordering, aan de strafuitvoeringsrechter.

Indien de strafuitvoeringsrechter het nuttig acht, organiseert hij een zitting, die ten laatste een maand na de ontvangst van het in paragraaf 1 bedoelde verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie moet plaatsvinden. De veroordeelde en, in voorkomend geval, zijn advocaat alsook het openbaar ministerie worden gehoord.

De strafuitvoeringsrechter kan beslissen eveneens andere personen te horen.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

§ 3. Binnen vijftien dagen na de ontvangst van het verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie of, indien er een zitting heeft plaatsgevonden, binnen vijftien dagen nadat de zaak in beraad is genomen, beslist de strafuitvoeringsrechter. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending meegedeeld aan de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

Indien de strafuitvoeringsrechter van oordeel is dat de probatiestraf zijn doel heeft bereikt, kan hij beslissen er een einde aan te maken, zelfs als de door de rechter bepaalde termijn nog niet is verstreken.

§ 4. De veroordeelde mag geen verzoekschrift met hetzelfde voorwerp toezenden of neerleggen vooraleer een termijn van drie maanden is verstreken te rekenen van de laatste beslissing die betrekking heeft op hetzelfde voorwerp.

Art. 24. § 1. Wanneer de probatiestraf geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, kan het openbaar ministerie, met het oog op de uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete, de zaak aanhangig maken bij de strafuitvoeringsrechter.

De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter. Deze zitting moet plaatsvinden uiterlijk vijftien dagen na de aanhangigmaking van de zaak door het openbaar ministerie.

De veroordeelde wordt ten minste tien dagen voor de datum van de behandeling van het dossier per aangetekende zending opgeroepen.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

Het dossier wordt ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor

inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en, in voorkomend geval, zijn advocaat op de griffie.

De veroordeelde kan, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier verkrijgen.

De strafuitvoeringsrechter hoort de veroordeelde en zijn advocaat alsook het openbaar ministerie.

De strafuitvoeringsrechter kan beslissen eveneens andere personen te horen.

Art. 25. De strafuitvoeringsrechter beslist tot de verdere uitvoering van de probatiestraf of tot de gehele of gedeeltelijke uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete, hierbij rekening houdende met het deel van de probatiestraf dat de veroordeelde reeds heeft verricht. De strafuitvoeringsrechter beslist binnen de zeven dagen nadat de zaak in beraad is genomen,

Tegen deze beslissing kan geen rechtsmiddel worden ingesteld.

Art. 26. Ingeval de beslissing de gehele of de gedeeltelijke uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete betreft, deelt de griffie het vonnis binnen vierentwintig uur mee bij aangetekende zending aan de veroordeelde en schriftelijk aan het openbaar ministerie en de FOD Financiën.

Art. 27 . § 1. Tegen de beslissingen van de strafuitvoeringsrechter bedoeld in de artikelen 22 en 23 staat cassatieberoep open voor het openbaar ministerie en de veroordeelde.

§ 2. Het openbaar ministerie stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vierentwintig uur, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

De veroordeelde stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vijf dagen, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

De verklaring van cassatieberoep wordt neergelegd ter griffie en moet door een advocaat worden ondertekend. De cassatiemiddelen worden voorgesteld in een memorie die op de griffie van het Hof van Cassatie moet toekomen ten laatste op de vijfde dag na de datum van het cassatieberoep.

§ 3. Het dossier wordt door de griffie toegezonden aan de griffie van het Hof van Cassatie binnen achtenveertig uur, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep.

Het cassatieberoep heeft schorsende kracht.

Het Hof van Cassatie doet uitspraak binnen dertig dagen, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep.

§ 4. Na een cassatiearrest met verwijzing, doet een andere strafuitvoeringsrechter uitspraak binnen veertien dagen, te rekenen van de uitspraak van dit arrest.

Onderafdeling 3 - De uitvoering van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap

Art. 28. De strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie zien toe op de tenuitvoerlegging van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap.

Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap wordt uitgesproken in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier, bij het vonnisgerecht dat de veroordeling tot een dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap heeft uitgesproken, via het snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel de

strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie daarover in, zodat de straf kan worden uitgevoerd.

Art. 29. De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter na de ontvangst van de rechterlijke beslissing bedoeld in artikel 28.

De dag, het uur en de plaats van de zitting worden bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

De strafuitvoeringsrechter bepaalt in zijn vonnis, na de veroordeelde en het openbaar ministerie gehoord te hebben, in voorkomend geval, de concrete invulling van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap. Hij bepaalt eveneens de wijze waarop en de periodiciteit met dewelke de veroordeelde verslag moet doen van de uitvoering van de straf.

Deze verslagen moeten worden overgemaakt aan de strafuitvoeringsrechter, met kopie aan het openbaar ministerie.

De strafuitvoeringsrechter doet uitspraak binnen de maand nadat hij de veroordeelde heeft gehoord.

Het vonnis wordt binnen de vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

Art. 30. § 1. De strafuitvoeringsrechter kan, ofwel op vordering van het openbaar ministerie, ofwel op verzoekschrift van de veroordeelde, preciseringen of wijzigingen aanbrengen inzake de uitvoeringsmodaliteiten.

Op straffe van niet-ontvankelijkheid wordt het verzoekschrift met redenen omkleed en houdt het de keuze van woonplaats in België in, indien de verzoeker er zijn woonplaats of zijn zetel niet heeft.

Het verzoekschrift wordt ingediend op de griffie.

De griffie zendt onverwijld een afschrift van dit verzoekschrift over aan het openbaar ministerie.

Ingeval van vordering van het openbaar ministerie, maakt de griffie onverwijld bij aangetekende zending een afschrift van de vordering over aan de veroordeelde.

§ 2. Indien zij opmerkingen hebben, delen de veroordeelde of het openbaar ministerie deze schriftelijk mee binnen zeven dagen na ontvangst van het afschrift van het verzoekschrift of de vordering, aan de strafuitvoeringsrechter.

Indien de strafuitvoeringsrechter het nuttig acht, organiseert hij een zitting, die ten laatste een maand na de ontvangst van het in paragraaf 1 bedoelde verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie moet plaatsvinden. De veroordeelde en, in voorkomend geval, zijn advocaat alsook het openbaar ministerie worden gehoord.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

§ 3. Binnen vijftien dagen na de ontvangst van het verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie of, indien er een zitting heeft plaatsgevonden, binnen vijftien dagen nadat de zaak in beraad is genomen, beslist de strafuitvoeringsrechter. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending meegedeeld aan de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

§ 4. De veroordeelde mag geen verzoekschrift met hetzelfde voorwerp toezenden of

neerleggen vooraleer een termijn van drie maanden is verstreken te rekenen van de laatste beslissing die betrekking heeft op hetzelfde voorwerp.

Art. 31. Wanneer de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, kan het openbaar ministerie, met het oog op de uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete, de zaak aanhangig maken bij de strafuitvoeringsrechter.

De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter. Deze zitting moet plaatsvinden uiterlijk vijftien dagen na de aanhangigmaking van de zaak door het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechter.

De veroordeelde wordt ten minste tien dagen voor de datum van de behandeling van het dossier per aangetekende zending opgeroepen.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

Het dossier wordt ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en zijn advocaat op de griffie.

De veroordeelde kan, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier verkrijgen.

De strafuitvoeringsrechter hoort de veroordeelde en zijn advocaat alsook het openbaar ministerie.

De strafuitvoeringsrechter kan beslissen eveneens andere personen te horen.

Art. 32. De strafuitvoeringsrechter beslist tot de verdere uitvoering van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap of tot de gehele of gedeeltelijke uitvoering van de uitgesproken vervangende

geldboete, hierbij rekening houdende met het deel van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap dat de veroordeelde reeds heeft verricht. De strafuitvoeringsrechter beslist binnen de zeven dagen nadat de zaak in beraad is genomen,

Tegen deze beslissing kan geen rechtsmiddel worden ingesteld.

Art. 33. Ingeval de beslissing de gehele of gedeeltelijke uitvoering van de uitgesproken vervangende geldboete betreft, deelt de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank het vonnis binnen vierentwintig uur mee bij aangetekende zending aan de veroordeelde en schriftelijk aan het openbaar ministerie en de FOD Financiën.

Art. 34 . §1. Tegen de beslissingen van de strafuitvoeringsrechter bedoeld in de artikelen 29 en 30 staat cassatieberoep open voor het openbaar ministerie en de veroordeelde.

§ 2. Het openbaar ministerie stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vierentwintig uur, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

De veroordeelde stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vijf dagen, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

De verklaring van cassatieberoep wordt neergelegd ter griffie en moet door een advocaat worden ondertekend. De cassatiemiddelen worden voorgesteld in een memorie die op de griffie van het Hof van Cassatie moet toekomen ten laatste op de vijfde dag na de datum van het cassatieberoep.

§ 3. Het dossier wordt door de griffie toegezonden aan de griffie van het Hof van Cassatie binnen achtenveertig uur, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep.

Het cassatieberoep heeft schorsende kracht.

Het Hof van Cassatie doet uitspraak binnen dertig dagen, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep.

§ 4. Na een cassatiearrest met verwijzing, doet een andere strafuitvoeringsrechter uitspraak binnen veertien dagen, te rekenen van de uitspraak van dit arrest.

Onderafdeling 4 - De uitvoering van de opschorting en de probatieopschorting, van het uitstel en het probatie-uitstel opgelegd aan rechtspersonen

Art. 35. De strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie zien toe op de tenuitvoerlegging van de probatieopschorting en het probatie-uitstel opgelegd aan rechtspersonen.

Wanneer de rechterlijke beslissing waarbij de probatieopschorting of het probatie-uitstel wordt uitgesproken, in kracht van gewijsde is gegaan, licht de griffier bij het vonnisgerecht dat de veroordeling heeft uitgesproken, via het snelst mogelijke schriftelijke communicatiemiddel, de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie daarover in, zodat de straf kan worden uitgevoerd.

Art. 36. De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter na de ontvangst van de rechterlijke beslissing bedoeld in artikel 35.

De dag, het uur en de plaats van de zitting worden bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

De strafuitvoeringsrechter bepaalt in zijn vonnis, na de veroordeelde en het openbaar ministerie gehoord te hebben, in voorkomend geval, de concrete invulling van de voorwaarden. Hij bepaalt eveneens de wijze waarop en de periodiciteit met dewelke de veroordeelde verslag moet doen van de uitvoering van de voorwaarden.

Deze verslagen moeten worden overgemaakt aan de strafuitvoeringsrechter, met kopie aan het openbaar ministerie.

De strafuitvoeringsrechter doet uitspraak binnen de maand nadat hij de veroordeelde heeft gehoord.

Het vonnis wordt binnen de vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

Art. 37. § 1. De strafuitvoeringsrechter kan, ofwel op vordering van het openbaar ministerie, ofwel op verzoekschrift van de veroordeelde, de bij de rechterlijke beslissing gestelde voorwaarden geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden.

Op straffe van niet-ontvankelijkheid wordt het verzoekschrift met redenen omkleed en houdt het de keuze van woonplaats in België in, indien de verzoeker er zijn woonplaats of zijn zetel niet heeft.

Het verzoekschrift wordt ingediend op de griffie.

De griffie zendt onverwijld een afschrift van dit verzoekschrift over aan het openbaar ministerie.

Ingeval van vordering van het openbaar ministerie, maakt de griffie onverwijld bij aangetekende zending een afschrift van de vordering over aan de veroordeelde.

§ 2. Indien zij opmerkingen hebben, delen de veroordeelde of het openbaar ministerie deze

schriftelijk mee binnen zeven dagen na ontvangst van het afschrift van het verzoekschrift of de vordering, aan de strafuitvoeringsrechter.

Indien de strafuitvoeringsrechter het nuttig acht, organiseert hij een zitting, die ten laatste een maand na de ontvangst van het in paragraaf 1 bedoelde verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie moet plaatsvinden. De veroordeelde en, in voorkomend geval, zijn advocaat alsook het openbaar ministerie worden gehoord.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

§ 3. Binnen vijftien dagen na de ontvangst van het verzoekschrift of de vordering van het openbaar ministerie of, indien er een zitting heeft plaatsgevonden, binnen vijftien dagen nadat de zaak in beraad is genomen, beslist de strafuitvoeringsrechter. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending meegedeeld aan de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie.

§ 4. De veroordeelde mag geen verzoekschrift met hetzelfde voorwerp toezenden of neerleggen vooraleer een termijn van drie maanden is verstreken te rekenen van de laatste beslissing die betrekking heeft op hetzelfde voorwerp.

Art. 38. § 1. Naast de gevallen bepaald in artikel 64, § 4, eerste lid, van het Strafwetboek, kan de probatieopschorting worden herroepen indien degene voor wie die maatregel is genomen de opgelegde voorwaarden niet naleeft.

Indien het openbaar ministerie het passend acht een herroeping van de opschorting of de probatieopschorting te vorderen, in de gevallen bepaald in paragraaf 1, en in artikel 64, § 4, eerste lid, van het Strafwetboek, dagvaardt het de betrokkene voor de correctionele rechtbank of, indien het feit behoort tot haar bevoegdheid, voor de politierechtbank, die de opschorting gelast

heeft, binnen dezelfde termijnen, onder dezelfde voorwaarden en in dezelfde vormen als in correctionele zaken.

Artikel 136*sexies*, § 2, van het Wetboek van strafvordering is van toepassing.

Herroept het vonnisgerecht de probatieopschorting niet, dan kan het er nieuwe voorwaarden aan verbinden.

Tegen deze beslissingen kan worden opgekomen met alle rechtsmiddelen waarin het Wetboek van strafvordering voorziet.

§2. In geval van niet-naleving van die voorwaarden moet die vordering worden ingesteld uiterlijk binnen een jaar na het verstrijken van de termijn bepaald in de beslissing die de probatieopschorting gelastte. Zij verjaart drie volle jaren na de dag waarop ze bij het bevoegde gerecht is aangebracht.

Art. 39. § 1. Indien het openbaar ministerie het passend acht een herroeping van het uitstel of het probatie-uitstel te vorderen, in de gevallen bepaald in artikel 65, § 4, tweede, derde en vierde lid, van het Strafwetboek, dagvaardt het de betrokkene voor de rechtbank van eerste aanleg van zijn verblijfplaats of, in het geval bepaald in artikel 65, § 4, vierde lid van het Strafwetboek, voor de politierechtbank van de plaats van het misdrijf binnen dezelfde termijn, onder dezelfde voorwaarden en in dezelfde vormen als in correctionele zaken. Herroept het vonnisgerecht het uitstel niet, dan kan het nieuwe voorwaarden verbinden aan het probatie-uitstel, gelast bij de eerste veroordeling.

Tegen deze beslissingen kan worden opgekomen met alle rechtsmiddelen waarin het Wetboek van strafvordering voorziet.

§ 2. De vordering tot herroeping wegens een ernstige niet-naleving van de opgelegde algemene of bijzondere voorwaarden moet

worden ingesteld uiterlijk binnen een jaar na het verstrijken van de proeftijd van het uitstel. Zij verjaart drie volle jaren na de dag waarop zij bij het bevoegde gerecht is aangebracht.

Art. 40. De straffen die worden uitgesproken ten gevolge van de herroeping van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling, of die uitvoerbaar worden ten gevolge van de herroeping van het uitstel van de straffen worden zonder beperking samengevoegd met die welke worden uitgesproken voor het nieuwe misdrijf.

Art. 41. In alle gevallen waarin de rechtspersoon die onderworpen is aan een maatregel van opschorting of uitstel, opnieuw wordt vervolgd, wordt een gelijkvormig verklaard afschrift van die beslissing bij het dossier van de nieuwe vervolgingen gevoegd.

In geval van probatieopschorting of probatie-uitstel maakt het openbaar ministerie de nuttige informatie over het verloop van de probatieopschorting of het probatie-uitstel over.

Op aanvraag van de verdachte of van het openbaar ministerie, worden de processtukken betreffende de misdrijven die aanleiding hebben gegeven tot de opschorting of het uitstel, gevoegd bij het dossier van de nieuwe vervolgingen.

In geval van dagvaarding strekkende tot de herroeping van de opschorting of het uitstel, worden de processtukken betreffende de misdrijven die aanleiding hebben gegeven tot deze maatregelen eveneens bij het dossier van de nieuwe vervolgingen gevoegd.

Art. 42. § 1. Tegen de beslissingen van de strafuitvoeringsrechter bedoeld in de artikelen 36 en 37 staat cassatieberoep open voor het openbaar ministerie en de veroordeelde.

§ 2. Het openbaar ministerie stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vierentwintig uur, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

De veroordeelde stelt het cassatieberoep in binnen een termijn van vijf dagen, te rekenen van de uitspraak van het vonnis.

De verklaring van cassatieberoep wordt neergelegd ter griffie en moet door een advocaat worden ondertekend. De cassatiemiddelen worden voorgesteld in een memorie die op de griffie van het Hof van Cassatie moet toekomen ten laatste op de vijfde dag na de datum van het cassatieberoep.

§ 3. Het dossier wordt door de griffie toegezonden aan de griffie van het Hof van Cassatie binnen achtenveertig uur, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep.

Het cassatieberoep heeft schorsende kracht.

Het Hof van Cassatie doet uitspraak binnen dertig dagen, te rekenen van het instellen van het cassatieberoep.

§ 4. Na een cassatiearrest met verwijzing, doet een andere strafuitvoeringsrechter uitspraak binnen veertien dagen, te rekenen van de uitspraak van dit arrest.

Wetboek van strafvordering, Boek I

Hoofdstuk XII. – Procedurele bepalingen inzake de opschorting van de uitspraak van de veroordeling (nieuw)

Art. 136*quinquies* (nieuw)

§ 1. Tot opschorting kan worden besloten door de raadkamer op het ogenblik dat zij zich dient uit te spreken op het verslag van de onderzoeksrechter in de vorm en onder de voorwaarden bepaald in artikel 127 van de Wetboek van Strafvordering.

In geval van rechtstreekse dagvaarding door de burgerlijke partij, kan het openbaar

ministerie, indien het oordeelt dat er aanleiding tot opschorting kan bestaan, de onderzoeksrechter vorderen het instellen van een onderzoek te gelasten. Van die vordering wordt kennis gegeven aan de griffier van de rechtbank waarvoor de rechtstreekse dagvaarding is geschied, aan de dagvaardende partij, aan de gedaagde en aan hun raadsmannen. Zij heeft tot gevolg dat de zaak aan de rechtbank wordt onttrokken.

Wanneer een vordering tot opschorting met toepassing van de twee vorige leden wordt aangebracht bij de rechter die de raadkamer voorzit, bepaalt deze plaats, dag en uur van de verschijning overeenkomstig, artikel 127 van het Wetboek van Strafvordering, doet hij deze vaststelling en de griffier geeft bij aangetekende zending bericht aan de burgerlijke partij of de eiser en aan de verdachte of de gedaagde en aan hun raadsmannen, indien er aangewezen zijn in het geding, op zijn minst tien dagen voor de verschijning. Gedurende deze termijn wordt het dossier op de griffie, ter beschikking van de partijen gehouden.

Tot de opschorting kan ook door de kamer van inbeschuldigingstelling worden besloten in de gevallen bepaald bij het eerste lid van artikel 230 van het Wetboek van Strafvordering en overeenkomstig de modaliteiten voorgeschreven in de artikelen 219 en 223 tot 225 van hetzelfde Wetboek.

Is het onderzoeksgerecht van oordeel dat er geen reden bestaat om de opschorting uit te spreken, dan verleent het een beschikking van buitenvervolgingstelling of een beschikking van verwijzing naar het bevoegde gerecht.

§ 2. De procureur des Konings en de verdachte kunnen tegen de beschikking van de raadkamer waarbij de opschorting wordt uitgesproken in beroep gaan, om reden dat aan de voorwaarden tot verlening van de opschorting niet voldaan is.

Het beroep, dat binnen vierentwintig uren moet worden aangetekend, wordt voor de kamer van inbeschuldigingstelling gebracht.

§ 3. De raadkamer en de kamer van inbeschuldigingstelling kunnen, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van het openbaar ministerie, hetzij op verzoek van de verdachte, bevelen dat er getuigen zullen worden gehoord.

§ 4. De kamer van inbeschuldigingstelling neemt kennis van het hoger beroep tegen de beschikking van de raadkamer tot regeling van de burgerlijke belangen. Dat hoger beroep wordt ingesteld binnen dezelfde termijnen, onder dezelfde voorwaarden en in dezelfde vormen als hoger beroep in correctionele zaken.

Art. 136*sexies* (nieuw)

§ 1. Is de zaak door het onderzoeksgerecht verwezen naar de rechtbank of door rechtstreekse dagvaarding bij de rechtbank aanhangig gemaakt, dan kunnen de vonnisgerechten tot opschorting besluiten.

§ 2. Voor de toepassing van de maatregelen bepaald in § 1, kunnen de vonnisgerechten, op schriftelijke vordering van het openbaar ministerie of op schriftelijk verzoek van de verdachte, beslissen van de opschorting kennis te nemen in raadkamer, wanneer al de bij artikel 64, §§ 1 tot 3, van het Strafwetboek, vereiste voorwaarden vervuld zijn.

De vordering of het verzoek wordt ter griffie van het gerecht dat uitspraak dient te doen, neergelegd vóór de opening van de terechtzitting waarop de verschijning is vastgesteld. Er wordt uitspraak over gedaan in raadkamer, het openbaar ministerie en de verdachte of zijn raadsman gehoord. Bij afwijzing van het verzoek wordt de behandeling voortgezet in openbare terechtzitting.

Art. 136*septies* (nieuw)

De rechterlijke beslissingen die de opschorting gelasten worden in openbare terechtzitting uitgesproken.

Wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten

Art. 3/1

De Koning bepaalt voor welke misdaden of wanbedrijven die de fysieke of psychische integriteit van derden aantasten of bedreigen het openbaar ministerie bij het gerecht dat het in kracht van gewijsde getreden vonnis of arrest heeft uitgesproken, binnen de maand die volgt op het in kracht van gewijsde treden van de beslissing, de bevoegde dienst van de Gemeenschappen vat teneinde de gekende slachtoffers, die door haar in de vatting worden aangeduid, te contacteren.

Art. 3/1

De Koning bepaalt voor welke **misdrijven** die de fysieke of psychische integriteit van derden aantasten of bedreigen het openbaar ministerie bij het gerecht dat het in kracht van gewijsde getreden vonnis of arrest heeft uitgesproken, binnen de maand die volgt op het in kracht van gewijsde treden van de beslissing, de bevoegde dienst van de Gemeenschappen vat teneinde de gekende slachtoffers, die door haar in de vatting worden aangeduid, te contacteren.

Art. 25

§ 1. De voorwaardelijke invrijheidstelling wordt toegekend aan elke veroordeelde tot één of meerdere vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte drie jaar of minder bedraagt, voorzover de veroordeelde één derde van deze straffen heeft ondergaan en indien hij voldoet aan de in artikel 28, § 1, bedoelde voorwaarden.

§ 2. De voorwaardelijke invrijheidstelling wordt toegekend aan elke veroordeelde tot één of meer vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte meer dan drie jaar bedraagt voor zover de veroordeelde:

a) hetzij één derde van deze straffen heeft ondergaan, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vierde lid, of 344, vierde lid, van het Wetboek van strafvordering;

Art. 25

§ 1. De voorwaardelijke invrijheidstelling wordt toegekend aan elke veroordeelde tot één of meerdere vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte drie jaar of minder bedraagt, voorzover de veroordeelde één derde van deze straffen heeft ondergaan en indien hij voldoet aan de in artikel 28, § 1, bedoelde voorwaarden.

§ 2. De voorwaardelijke invrijheidstelling wordt toegekend aan elke veroordeelde tot één of meer vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte meer dan drie jaar bedraagt voor zover de veroordeelde:

a) hetzij één derde van deze straffen heeft ondergaan, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vierde lid, of 344, vierde lid, van het Wetboek van strafvordering;

b) hetzij, indien in het vonnis of in het arrest van veroordeling is vastgesteld dat de veroordeelde zich in staat van herhaling bevond, twee derden van die straffen heeft ondergaan, zonder dat de duur van de reeds ondergane straffen meer dan veertien jaar bedraagt, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vierde lid, of 344, vierde lid, van het Wetboek van strafvordering;

b) hetzij, indien in het vonnis of in het arrest van veroordeling is vastgesteld dat de veroordeelde zich in staat van herhaling bevond, twee derden van die straffen heeft ondergaan, zonder dat de duur van de reeds ondergane straffen meer dan veertien jaar bedraagt, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vierde lid, of 344, vierde lid, van het Wetboek van strafvordering;

c) hetzij, in geval van veroordeling tot een correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting, vijftien jaar van deze straf heeft ondergaan, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid, of 344, vijfde lid, van het Wetboek van strafvordering;

c) hetzij, in geval van veroordeling tot een **gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf**, vijftien jaar van deze straf heeft ondergaan, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid, of 344, vijfde lid, van het Wetboek van strafvordering;

d) hetzij, in geval van veroordeling tot een correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting, en indien uit de motivering van het vonnis of arrest blijkt dat hij voordien veroordeeld was tot een effectieve correctionele gevangenisstraf van minstens drie jaar wegens de in de:

d) hetzij, in geval van veroordeling tot een **gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf**, en indien uit de motivering van het vonnis of arrest blijkt dat hij voordien veroordeeld was tot een **effectieve gevangenisstraf van minstens drie jaar** wegens de in de:

- artikelen 102, 103, tweede lid, 106, 107, 108, 136*bis* tot 136*septies*, 137, 138, 140, 141, 146, 147, 278, tweede lid, 279, 279*bis*, 280, 3° tot 8°, 323, 324, 324*ter*, 327, eerste lid, 330*bis*, 331*bis*, 337, 347*bis*, §§ 2 tot 4, 348, 349, tweede lid, 352, 371/1, 371/2, 372, 373, 375, 376, 377, 377*bis*, 377*ter*, 377*quater*, 379, 380, 381, 383*bis*, §§ 1 en 3, 385, tweede lid, 386, tweede lid, 393 tot 397, 399, tweede lid, 400 tot 405, 405*bis*, 3° tot 11°, 405*ter*, 405*quater*, 406, eerste lid, 407 tot 410*ter*, 417*ter*, 417*quater*, 423, 425, 427 tot 430, 433, 433*ter* tot 433*duodecies*, 435 tot 438*bis*, 442*quater*, §§ 2 en 3, 454 tot 456, 470, 471, zevende zinsdeel van de opsomming, 472 tot 475, 477*sexies*, § 2, 488*bis*, § 2, 1°, en § 3, 518, 531, 532 en 532*bis* van het Strafwetboek;

- artikelen 82 tot 92, 96 tot 99, 100 tot 102, 112 tot 118, 120 tot 126, 134 tot 149, 151 tot 165, 171 tot 174, 177 tot 179, 183, 185, 195 tot 198, 1° tot 4°, 199, 200, 2° tot 4°, 201, 1° tot 4°, 202, 204, 206 tot 211, 214 tot 215, 219 tot 228, 232, 233, 258 tot 260, 265, 268, 273 tot 274, 276 tot 284, 288 tot 291, 307 tot 308, 318 tot 324, 328 tot 330, 333 tot 335, 339, 371, 373 tot 375, 384 tot 386, 404, 405, 407 tot 409, 413, § 1, 1° en § 2, 468, 469, 473, § 2, 2° en 3°, 509, 520, 551, 553 tot 559, 685, eerste lid, van het Strafwetboek;

- artikelen 77*bis* tot 77*quinquies* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

~~- artikelen 77*bis* tot 77*quinquies* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;~~

- artikel 4.5.2.3 van het Belgisch Scheepvaartwetboek;	- artikel 4.5.2.3 van het Belgisch Scheepvaartwetboek;
- artikel 30 van de wet van 27 juni 1937 houdende herziening van de wet van 16 november 1919, betreffende de regeling der luchtvaart;	- artikel 30 van de wet van 27 juni 1937 houdende herziening van de wet van 16 november 1919, betreffende de regeling der luchtvaart;
- artikel 34 van de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de koopvaardij en de zeevisserij;	- ~~**artikel 34 van de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de koopvaardij en de zeevisserij;**~~
- artikel 7, tweede lid, van de wet van 12 maart 1858 betreffende de misdaden en de wanbedrijven die afbreuk doen aan de internationale betrekkingen,	- **artikel 618 van het Strafwetboek**,
bedoelde feiten en dat er minder dan tien jaar zijn verlopen tussen het ogenblik waarop hij zijn straf heeft uitgezeten of het ogenblik waarop zijn straf is verjaard en de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn veroordeling tot een correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting, negentien jaar van deze straf heeft ondergaan , onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid of 344, vijfde lid, van het Wetboek van strafvordering;	bedoelde feiten en dat er minder dan tien jaar zijn verlopen tussen het ogenblik waarop hij zijn straf heeft uitgezeten of het ogenblik waarop zijn straf is verjaard en de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn veroordeling tot een **gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf** , negentien jaar van deze straf heeft ondergaan , onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid of 344, vijfde lid, van het Wetboek van strafvordering;
e) hetzij, in geval van veroordeling tot een correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting, en indien uit de motivering van het vonnis of arrest blijkt dat hij voordien veroordeeld was tot een criminele straf, drieëntwintig jaar van deze straf heeft ondergaan,	e) hetzij, in geval van veroordeling tot een **gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf**, en indien uit de motivering van het vonnis of arrest blijkt dat hij voordien veroordeeld was tot een criminele straf, drieëntwintig jaar van deze straf heeft ondergaan,
en indien hij voldoet aan de in de artikelen 47, § 1, en 48, bedoelde voorwaarden, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid, of 344, vijfde lid, van het Wetboek van strafvordering.	en indien hij voldoet aan de in de artikelen 47, § 1, en 48, bedoelde voorwaarden, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid, of 344, vijfde lid, van het Wetboek van strafvordering.
Art. 26	**Art. 26**
§ 1. De voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het	§ 1. De voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het

oog op overlevering wordt toegekend aan de veroordeelde tot één of meer vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte drie jaar of minder bedraagt, voorzover de veroordeelde één derde van deze straffen heeft ondergaan en indien hij voldoet aan de in artikel 28, § 2, bedoelde voorwaarden.

§ 2. De voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering wordt toegekend aan elke veroordeelde tot één of meer vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte meer dan drie jaar bedraagt voor zover de veroordeelde:

a) hetzij één derde van deze straffen heeft ondergaan, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vierde lid, of 344, vierde lid, van het Wetboek van strafvordering;

b) hetzij, indien in het vonnis of in het arrest van veroordeling is vastgesteld dat de veroordeelde zich in staat van herhaling bevond, twee derden van die straffen heeft ondergaan, zonder dat de duur van de reeds ondergane straffen meer dan veertien jaar bedraagt, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vierde lid, of 344, vierde lid, van het Wetboek van strafvordering;

c) hetzij, in geval van veroordeling tot een correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting, vijftien jaar van deze straf heeft ondergaan, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid, of 344, vijfde lid, van het Wetboek van strafvordering;

d) hetzij, in geval van veroordeling tot een correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting, en indien uit de motivering van het vonnis of arrest blijkt dat hij voordien veroordeeld was tot een effectieve correctionele gevangenisstraf van minstens drie jaar wegens de in de:

- artikelen 102, 103, tweede lid, 106, 107, 108, 136*bis* tot 136*septies*, 137, 138, 140, 141, 146,

oog op overlevering wordt toegekend aan de veroordeelde tot één of meer vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte drie jaar of minder bedraagt, voorzover de veroordeelde één derde van deze straffen heeft ondergaan en indien hij voldoet aan de in artikel 28, § 2, bedoelde voorwaarden.

§ 2. De voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering wordt toegekend aan elke veroordeelde tot één of meer vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte meer dan drie jaar bedraagt voor zover de veroordeelde:

a) hetzij één derde van deze straffen heeft ondergaan, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vierde lid, of 344, vierde lid, van het Wetboek van strafvordering;

b) hetzij, indien in het vonnis of in het arrest van veroordeling is vastgesteld dat de veroordeelde zich in staat van herhaling bevond, twee derden van die straffen heeft ondergaan, zonder dat de duur van de reeds ondergane straffen meer dan veertien jaar bedraagt, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vierde lid, of 344, vierde lid, van het Wetboek van strafvordering;

c) hetzij, in geval van veroordeling tot een **gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf**, vijftien jaar van deze straf heeft ondergaan, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid, of 344, vijfde lid, van het Wetboek van strafvordering;

d) hetzij, in geval van veroordeling tot een **gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf**, en indien uit de motivering van het vonnis of arrest blijkt dat hij voordien veroordeeld was tot een **effectieve gevangenisstraf van minstens drie jaar** wegens de in de:

- artikelen 82 tot 92, 96 tot 99, 100 tot 102, 112 tot 118, 120 tot 126, 134 tot 149, 151 tot 165,

147, 278, tweede lid, 279, 279*bis*, 280, 3° tot 8°, 323, 324, 324*ter*, 327, eerste lid, 330*bis*, 331*bis*, 337, 347*bis*, §§ 2 tot 4, 348, 349, tweede lid, 352, 371/1, 371/2, 372, 373, 375, 376, 377, 377*bis*, 377*ter*, 377*quater*, 379, 380, 381, 383*bis*, §§ 1 en 3, 385, tweede lid, 386, tweede lid, 393 tot 397, 399, tweede lid, 400 tot 405, 405*bis*, 3° tot 11°, 405*ter*, 405*quater*, 406, eerste lid, 407 tot 410*ter*, 417*ter*, 417*quater*, 423, 425, 427 tot 430, 433, 433*ter* tot 433*duodecies*, 435 tot 438*bis*, 442*quater*, §§ 2 en 3, 454 tot 456, 470, 471, zevende zinsdeel van de opsomming, 472 tot 475, 477*sexies*, § 2, 488*bis*, § 2, 1°, en § 3, 518, 531, 532 en 532*bis* van het Strafwetboek;	**171 tot 174, 177 tot 179, 183, 185, 195 tot 198, 1° tot 4°, 199, 200, 2° tot 4°, 201, 1° tot 4°, 202, 204, 206 tot 211, 214 tot 215, 219 tot 228, 232, 233, 258 tot 260, 265, 268, 273 tot 274, 276 tot 284, 288 tot 291, 307 tot 308, 318 tot 324, 328 tot 330, 333 tot 335, 339, 371, 373 tot 375, 384 tot 386, 404, 405, 407 tot 409, 413, § 1, 1° en § 2, 468, 469, 473, § 2, 2° en 3°, 509, 520, 551, 553 tot 559, 685, eerste lid, van het Strafwetboek;**
- artikelen 77*bis* tot 77*quinquies* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;	~~- artikelen 77*bis* tot 77*quinquies* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;~~
- artikel 4.5.2.3 van het Belgisch Scheepvaartwetboek;	- artikel 4.5.2.3 van het Belgisch Scheepvaartwetboek;
- artikel 30 van de wet van 27 juni 1937 houdende herziening van de wet van 16 november 1919, betreffende de regeling der luchtvaart;	- artikel 30 van de wet van 27 juni 1937 houdende herziening van de wet van 16 november 1919, betreffende de regeling der luchtvaart;
- artikel 34 van de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de koopvaardij en de zeevisserij;	~~- artikel 34 van de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de koopvaardij en de zeevisserij;~~
- artikel 7, tweede lid, van de wet van 12 maart 1858 betreffende de misdaden en de wanbedrijven die afbreuk doen aan de internationale betrekkingen,	**- artikel 618 van het Strafwetboek,**
bedoelde feiten en dat er minder dan tien jaar zijn verlopen tussen het ogenblik waarop hij zijn straf heeft uitgezeten of het ogenblik waarop zijn straf is verjaard en de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn veroordeling tot een correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting, negentien jaar van deze straf heeft ondergaan , onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid of 344, vijfde lid, van het Wetboek van strafvordering;	bedoelde feiten en dat er minder dan tien jaar zijn verlopen tussen het ogenblik waarop hij zijn straf heeft uitgezeten of het ogenblik waarop zijn straf is verjaard en de feiten die aanleiding hebben gegeven tot zijn veroordeling tot een **gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf** , negentien jaar van deze straf heeft ondergaan , onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid of 344, vijfde lid, van het Wetboek van strafvordering;

e) hetzij, in geval van veroordeling tot een correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting, en indien uit de motivering van het vonnis of arrest blijkt dat hij voordien veroordeeld was tot een criminele straf, drieëntwintig jaar van deze straf heeft ondergaan,

en indien hij voldoet aan de in de artikelen 47, § 1, en 48, bedoelde voorwaarden, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid, of 344, vijfde lid, van het Wetboek van strafvordering.

Titel V, Hoofdstuk IV

De vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen

Art. 26/1

De vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, is een wijze van uitvoering van de ontzetting van het in artikel 382*bis*, eerste lid, 4°, van het Strafwetboek bedoelde recht, waarbij de duur van de ontzetting kan verminderd worden, de nadere regels of de voorwaarden van de ontzetting kunnen worden aangepast of de ontzetting kan worden opgeschort of beëindigd.

Art. 27

Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder vrijheidsstraffen van drie jaar of minder, één of meer vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte drie jaar of minder bedraagt.

e) hetzij, in geval van veroordeling tot een **gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf**, en indien uit de motivering van het vonnis of arrest blijkt dat hij voordien veroordeeld was tot een criminele straf, drieëntwintig jaar van deze straf heeft ondergaan,

en indien hij voldoet aan de in de artikelen 47, § 1, en 48, bedoelde voorwaarden, onder voorbehoud van de toepassing van de artikelen 195, vijfde lid, of 344, vijfde lid, van het Wetboek van strafvordering.

Titel V, Hoofdstuk IV

Hoofdstuk IV. – De wijziging van de straf bedoeld in 50 van het Strafwetboek

Art. ~~26/1~~ 26/2

De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek is een wijze van uitvoering van deze straf door de duur of de omvang van het verbod te beperken, de nadere regels of de voorwaarden ervan aan te passen, de uitvoering ervan op te schorten of te beëindigen.

Art. 27

Voor de toepassing van dit hoofdstuk wordt verstaan onder vrijheidsstraffen van drie jaar of minder, één of meer vrijheidsstraffen waarvan het uitvoerbaar gedeelte drie jaar of minder bedraagt.

Wanneer aan een of meer van de vrijheidsstraffen bedoeld in het eerste lid de bijkomende straf van de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank bedoeld in de artikelen 34*bis* tot 34*quater* van het Strafwetboek verbonden is, zijn de bepalingen van hoofdstuk II van toepassing.

Wanneer aan een of meer van de vrijheidsstraffen bedoeld in het eerste lid de bijkomende straf van de terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank ~~**bedoeld in de artikelen 34*bis* tot 34*quater* van het Strafwetboek**~~ verbonden is, zijn de bepalingen van hoofdstuk II van toepassing.

Art. 28

Art. 28

§ 1. Met uitzondering van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering en met uitzondering van de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, kunnen de door Titel V bepaalde strafuitvoeringsmodaliteiten aan de veroordeelde worden toegekend voorzover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan men niet tegemoet kan komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op:

§ 1. Met uitzondering van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering **en met uitzondering van de wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek**, kunnen de door Titel V bepaalde strafuitvoeringsmodaliteiten aan de veroordeelde worden toegekend voorzover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan men niet tegemoet kan komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op:

1° het feit dat de veroordeelde niet de mogelijkheid heeft om in zijn behoeften te voorzien;

1° het feit dat de veroordeelde niet de mogelijkheid heeft om in zijn behoeften te voorzien;

2° een manifest risico voor de fysieke integriteit van derden;

2° een manifest risico voor de fysieke integriteit van derden;

3° het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen;

3° het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen;

4° de houding van de veroordeelde ten aanzien van de slachtoffers van de misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid;

4° de houding van de veroordeelde ten aanzien van de slachtoffers van de misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid;

5° ...;

5° ...;

6° de door de veroordeelde geleverde inspanningen om de burgerlijke partij te vergoeden, rekening houdend met de vermogenssituatie van de veroordeelde zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het

6° de door de veroordeelde geleverde inspanningen om de burgerlijke partij te vergoeden, rekening houdend met de vermogenssituatie van de veroordeelde zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het

plegen van de feiten waarvoor hij veroordeeld is.

Het 1° is niet van toepassing op de beperkte detentie.

§ 2. De voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering kan aan de veroordeelde worden toegekend voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan men niet tegemoet kan komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op:

1° ...

2° een manifest risico voor de fysieke integriteit van derden;

3° het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen;

4° de door de veroordeelde geleverde inspanning om de burgerlijke partij te vergoeden, rekening houdend met de vermogenssituatie van de veroordeelde zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het plegen van de feiten waarvoor hij veroordeeld is.

§ 3. De vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen kan aan de veroordeelde worden toegekend voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen.

Art. 28/1

Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor feiten bedoeld in de artikelen 405*ter*, 409, 417/2 tot 417/4, 417/16 tot 417/19, 417/24 tot 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 tot 417/47, 425 tot 427 en 433*septies* van het Strafwetboek of voor feiten die gepleegd zijn in een context van intrafamiliaal geweld, kan het

plegen van de feiten waarvoor hij veroordeeld is.

Het 1° is niet van toepassing op de beperkte detentie.

§ 2. De voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering kan aan de veroordeelde worden toegekend voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan men niet tegemoet kan komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op:

1° ...

2° een manifest risico voor de fysieke integriteit van derden;

3° het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen;

4° de door de veroordeelde geleverde inspanning om de burgerlijke partij te vergoeden, rekening houdend met de vermogenssituatie van de veroordeelde zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het plegen van de feiten waarvoor hij veroordeeld is.

De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek kan aan de veroordeelde worden toegekend voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op recidivegevaar er geen tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen.

Art. 28/1

Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor feiten bedoeld in de artikelen **100, 112 tot 118, 120 tot 126, 129, 130, 143 tot 146, 151 tot 155, 160, 161, 168, 171 tot 174, 200, 201, 206 tot 211, 260, 333 tot 337 van het Strafwetboek** of voor feiten die gepleegd zijn in een context van intrafamiliaal geweld, kan het elektronisch

elektronisch toezicht niet worden toegekend indien het slachtoffer verblijft op de plaats waar het elektronisch toezicht zal worden doorgebracht. De strafuitvoeringsrechtbank kan dergelijk elektronisch toezicht uitzonderlijk toch toekennen met een beslissing die omkleed is met bijzondere redenen die aangeven waarom de uitvoering van het elektronisch toezicht op het adres waar het slachtoffer van de feiten verblijft geen gevaar voor het slachtoffer met zich meebrengt.

toezicht niet worden toegekend indien het slachtoffer verblijft op de plaats waar het elektronisch toezicht zal worden doorgebracht. De strafuitvoeringsrechtbank kan dergelijk elektronisch toezicht uitzonderlijk toch toekennen met een beslissing die omkleed is met bijzondere redenen die aangeven waarom de uitvoering van het elektronisch toezicht op het adres waar het slachtoffer van de feiten verblijft geen gevaar voor het slachtoffer met zich meebrengt.

Art. 29/1

§ 1. De vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen wordt toegekend door de strafuitvoeringsrechter op schriftelijk verzoek van de veroordeelde of van het openbaar ministerie.

Art. 29/1

§ 1. **De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek** wordt toegekend door de strafuitvoeringsrechter op schriftelijk verzoek van de veroordeelde of van het openbaar ministerie.

§ 2. Het schriftelijk verzoek vanwege het openbaar ministerie wordt ingediend op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank en hiervan wordt een afschrift bezorgd aan de directeur indien de veroordeelde gedetineerd is.

De veroordeelde die geniet van een strafuitvoeringsmodaliteit dient zijn schriftelijk verzoek in te dienen op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank. De griffie bezorgt hiervan een afschrift aan het openbaar ministerie.

Indien de veroordeelde gedetineerd is, legt hij zijn verzoek neer op de griffie van de gevangenis. De griffie van de gevangenis zendt het schriftelijk verzoek binnen vierentwintig uur over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank en bezorgt een afschrift hiervan aan de directeur.

§ 3. Ingeval de veroordeelde gedetineerd is, brengt de directeur een advies uit binnen een maand na de ontvangst van het afschrift van het schriftelijk verzoek. De artikelen 31 en 32 zijn van toepassing.

§ 2. Het schriftelijk verzoek vanwege het openbaar ministerie wordt ingediend op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank en hiervan wordt een afschrift bezorgd aan de directeur indien de veroordeelde gedetineerd is.

De veroordeelde die geniet van een strafuitvoeringsmodaliteit dient zijn schriftelijk verzoek in te dienen op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank. De griffie bezorgt hiervan een afschrift aan het openbaar ministerie.

Indien de veroordeelde gedetineerd is, legt hij zijn verzoek neer op de griffie van de gevangenis. De griffie van de gevangenis zendt het schriftelijk verzoek binnen vierentwintig uur over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank en bezorgt een afschrift hiervan aan de directeur.

§ 3. Ingeval de veroordeelde gedetineerd is, brengt de directeur een advies uit binnen een maand na de ontvangst van het afschrift van het schriftelijk verzoek. De artikelen 31 en 32 zijn van toepassing.

Art. 32	**Art. 32**
§ 1.Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor feiten bedoeld in de artikelen 371/1 tot 378 van het Strafwetboek, of voor feiten bedoeld in de artikelen 379 tot 387 van hetzelfde Wetboek indien ze gepleegd werden op minderjarigen of met hun deelneming, moet het advies van de directeur bedoeld in artikel 29, § 3, en in artikel 30 § 2, vergezeld zijn van een met redenen omkleed advies van een dienst of persoon die gespecialiseerd is in de diagnostische expertise van seksuele delinquenten.	§ 1.Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor feiten bedoeld in de **artikelen 134 tot 149, 151 tot 168, 171 tot 174, 177 tot 179, 183 voor zover de veroordeling inhoud van extreem pornografische aard betreft en 185 van het Strafwetboek,** moet het advies van de directeur bedoeld in artikel 29, § 3, en in artikel 30 § 2, vergezeld zijn van een met redenen omkleed advies van een dienst of persoon die gespecialiseerd is in de diagnostische expertise van seksuele delinquenten.
Het advies omvat een beoordeling van de noodzaak om een behandeling op te leggen.	Het advies omvat een beoordeling van de noodzaak om een behandeling op te leggen.
§ 2. Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor feiten bedoeld in titel 1*ter* van boek II van het Strafwetboek, of indien de veroordeelde tekenen vertoont van gewelddadig extremisme zoals gedefinieerd in het tweede lid, moet het advies bedoeld in artikel 29, § 3, en in artikel 30, § 2, vergezeld zijn van een verslag van een dienst of persoon die gespecialiseerd is in de problematieken verbonden met het terrorisme en het gewelddadig extremisme.	§ 2. Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor feiten bedoeld in **boek II, titel 4, hoofdstuk 1, van het Strafwetboek**, of indien de veroordeelde tekenen vertoont van gewelddadig extremisme zoals gedefinieerd in het tweede lid, moet het advies bedoeld in artikel 29, § 3, en in artikel 30, § 2, vergezeld zijn van een verslag van een dienst of persoon die gespecialiseerd is in de problematieken verbonden met het terrorisme en het gewelddadig extremisme.
Onder gewelddadig extremisme wordt verstaan het bevorderen, het aanmoedigen of het plegen van handelingen die tot terrorisme kunnen leiden en waarbij een ideologie wordt verdedigd ter verkondiging van een raciale, nationale, etnische of religieuze suprematie of die in strijd is met de fundamentele waarden en principes van de democratie.	Onder gewelddadig extremisme wordt verstaan het bevorderen, het aanmoedigen of het plegen van handelingen die tot terrorisme kunnen leiden en waarbij een ideologie wordt verdedigd ter verkondiging van een raciale, nationale, etnische of religieuze suprematie of die in strijd is met de fundamentele waarden en principes van de democratie.
Het advies omvat een beoordeling van de noodzaak om een aangepast begeleidingstraject op te leggen.	Het advies omvat een beoordeling van de noodzaak om een aangepast begeleidingstraject op te leggen.
Art. 40	**Art. 40**
§ 1.De strafuitvoeringsrechter kan de veroordeelde aan geïndividualiseerde	§ 1.De strafuitvoeringsrechter kan de veroordeelde aan geïndividualiseerde

bijzondere voorwaarden onderwerpen indien deze absoluut noodzakelijk zijn om het risico op recidive te beperken of indien deze noodzakelijk zijn in het belang van het slachtoffer.

§ 2. Ingeval het een toekenning van een voorwaardelijke invrijheidsstelling betreft, bepaalt de strafuitvoeringsrechter in zijn vonnis eveneens of de veroordeelde tijdens de voorwaardelijke invrijheidsstelling al dan niet het grondgebied van het Rijk mag verlaten.

Ingeval de veroordeelde het grondgebied van het Rijk mag verlaten, bepaalt de strafuitvoeringsrechter in zijn vonnis de maximumperiode voor dewelke de veroordeelde dit kan en de frequentie ervan en, in voorkomend geval, of en op welke wijze de veroordeelde het openbaar ministerie hierover moet inlichten voor hij het grondgebied van het Rijk verlaat.

§ 3. In geval van een veroordeling wegens feiten bedoeld in boek II, titel I*ter*, van het Strafwetboek, of in geval er concrete elementen bestaan van gewelddadig extremisme, zoals gedefinieerd in artikel 32, § 2, tweede lid, moet de strafuitvoeringsrechter zijn overeenkomstig paragraaf 2 gegeven toestemming om het grondgebied van het Rijk te verlaten, met bijzondere redenen omkleden.

bijzondere voorwaarden onderwerpen indien deze absoluut noodzakelijk zijn om het risico op recidive te beperken of indien deze noodzakelijk zijn in het belang van het slachtoffer.

§ 2. Ingeval het een toekenning van een voorwaardelijke invrijheidsstelling betreft, bepaalt de strafuitvoeringsrechter in zijn vonnis eveneens of de veroordeelde tijdens de voorwaardelijke invrijheidsstelling al dan niet het grondgebied van het Rijk mag verlaten.

Ingeval de veroordeelde het grondgebied van het Rijk mag verlaten, bepaalt de strafuitvoeringsrechter in zijn vonnis de maximumperiode voor dewelke de veroordeelde dit kan en de frequentie ervan en, in voorkomend geval, of en op welke wijze de veroordeelde het openbaar ministerie hierover moet inlichten voor hij het grondgebied van het Rijk verlaat.

§ 3. In geval van een veroordeling wegens feiten bedoeld in **boek II, titel 4, hoofdstuk 1, van het Strafwetboek**, of in geval er concrete elementen bestaan van gewelddadig extremisme, zoals gedefinieerd in artikel 32, § 2, tweede lid, moet de strafuitvoeringsrechter zijn overeenkomstig paragraaf 2 gegeven toestemming om het grondgebied van het Rijk te verlaten, met bijzondere redenen omkleden.

Art. 41

§ 1.Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor één van de feiten bedoeld in de artikelen 371/1 tot 378 van het Strafwetboek, of voor feiten bedoeld in de artikelen 379 tot 387 van hetzelfde Wetboek indien ze gepleegd werden op minderjarigen of met hun deelneming, kan de strafuitvoeringsrechter aan de toekenning van de strafuitvoeringsmodaliteit de voorwaarde verbinden van het volgen van een begeleiding of een behandeling bij een dienst die in de begeleiding of de behandeling van seksuele delinquenten is gespecialiseerd. De

Art. 41

§ 1.Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor één van de feiten bedoeld in de **artikelen 134 tot 149, 151 tot 168, 171 tot 174, 177 tot 179, 183 voor zover de veroordeling inhoud van extreem pornografische aard betreft en 185 van het Strafwetboek**, kan de strafuitvoeringsrechter aan de toekenning van de strafuitvoeringsmodaliteit de voorwaarde verbinden van het volgen van een begeleiding of een behandeling bij een dienst die in de begeleiding of de behandeling van seksuele delinquenten is gespecialiseerd. De rechter

rechter bepaalt de termijn gedurende welke de veroordeelde deze begeleiding of behandeling moet volgen.

§ 2. Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor één van de feiten bedoeld in titel 1*ter* van boek II van het Strafwetboek, of indien de veroordeelde tekenen vertoont van gewelddadig extremisme zoals gedefinieerd in artikel 32, § 2, tweede lid, kan de strafuitvoeringsrechter aan de toekenning van de strafuitvoeringsmodaliteit de voorwaarde verbinden van het volgen van een aangepast begeleidingstraject bij een dienst of persoon die gespecialiseerd is in de problematieken verbonden met het terrorisme en het gewelddadig extremisme. De rechter bepaalt de termijn gedurende dewelke de veroordeelde dit traject moet volgen.

bepaalt de termijn gedurende welke de veroordeelde deze begeleiding of behandeling moet volgen.

§ 2. Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor één van de feiten bedoeld in **boek II, titel 4, hoofdstuk 1, van het Strafwetboek**, of indien de veroordeelde tekenen vertoont van gewelddadig extremisme zoals gedefinieerd in artikel 32, § 2, tweede lid, kan de strafuitvoeringsrechter aan de toekenning van de strafuitvoeringsmodaliteit de voorwaarde verbinden van het volgen van een aangepast begeleidingstraject bij een dienst of persoon die gespecialiseerd is in de problematieken verbonden met het terrorisme en het gewelddadig extremisme. De rechter bepaalt de termijn gedurende dewelke de veroordeelde dit traject moet volgen.

Art. 46

§ 1. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en van de directeur. Bij kennisname van het vonnis stemt de veroordeelde in met de voorwaarden.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, op de hoogte gebracht van het vonnis en, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd.

Onverminderd het eerste lid, wordt de veroordeelde die niet gedetineerd is en ten aanzien van wie werd beslist zonder hem te horen en zonder dat hij werd bijgestaan door een advocaat, zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, op de hoogte gebracht van het vonnis.

§ 2. Het vonnis tot toekenning van een strafuitvoeringsmodaliteit wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties :

Art. 46

§ 1. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en van de directeur. Bij kennisname van het vonnis stemt de veroordeelde in met de voorwaarden.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, op de hoogte gebracht van het vonnis en, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd.

Onverminderd het eerste lid, wordt de veroordeelde die niet gedetineerd is en ten aanzien van wie werd beslist zonder hem te horen en zonder dat hij werd bijgestaan door een advocaat, zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, op de hoogte gebracht van het vonnis.

§ 2. Het vonnis tot toekenning van een strafuitvoeringsmodaliteit wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties :

- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde zich zal vestigen;

- aan de nationale gegevensbank als bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- in voorkomend geval, aan de directeur van het justitiehuis van het gerechtelijk arrondissement waarin de veroordeelde zijn verblijfplaats heeft;

- aan de dienst van de Gemeenschappen, bevoegd voor het elektronisch toezicht, ingeval de beslissing betrekking heeft op een elektronisch toezicht;

- aan de directeur van het justitiehuis van de verblijfplaats van het slachtoffer ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd;

- aan de Dienst Vreemdelingenzaken, ingeval de beslissing betrekking heeft op een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering.

- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde zich zal vestigen;

- aan de nationale gegevensbank als bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- in voorkomend geval, aan de directeur van het justitiehuis van het gerechtelijk arrondissement waarin de veroordeelde zijn verblijfplaats heeft;

- aan de dienst van de Gemeenschappen, bevoegd voor het elektronisch toezicht, ingeval de beslissing betrekking heeft op een elektronisch toezicht;

- aan de directeur van het justitiehuis van de verblijfplaats van het slachtoffer ~~ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd~~;

- aan de Dienst Vreemdelingenzaken, ingeval de beslissing betrekking heeft op een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering.

Art. 47

§ 1. Met uitzondering van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering en met uitzondering van de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, kunnen de door Titel V bepaalde strafuitvoeringsmodaliteiten aan de veroordeelde worden toegekend voorzover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan men niet tegemoet kan komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op :

1° de afwezigheid van vooruitzichten op sociale reclassering van de veroordeelde;

Art. 47

§ 1. Met uitzondering van de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering en **met uitzondering van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek**, kunnen de door Titel V bepaalde strafuitvoeringsmodaliteiten aan de veroordeelde worden toegekend voorzover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan men niet tegemoet kan komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op :

1° de afwezigheid van vooruitzichten op sociale reclassering van de veroordeelde;

2° het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten;

3° het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen;

4° de houding van de veroordeelde ten aanzien van de slachtoffers van de misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid;

5° ...

6° de door de veroordeelde geleverde inspanningen om de burgerlijke partij te vergoeden, rekening houdend met de vermogenssituatie van de veroordeelde zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het plegen van de feiten waarvoor hij veroordeeld is.

§ 2. De voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering kan aan de veroordeelde worden toegekend voorzover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan men niet tegemoet kan komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op:

1° ...;

2° het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten;

3° het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen;

4° de door de veroordeelde geleverde inspanningen om de burgerlijke partijen te vergoeden, rekening houdend met de vermogenssituatie van de veroordeelde zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het plegen van de feiten waarvoor hij veroordeeld is.

§ 3. De vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen, kan aan de veroordeelde worden toegekend voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen

2° het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten;

3° het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen;

4° de houding van de veroordeelde ten aanzien van de slachtoffers van de misdrijven die tot zijn veroordeling hebben geleid;

5° ...

6° de door de veroordeelde geleverde inspanningen om de burgerlijke partij te vergoeden, rekening houdend met de vermogenssituatie van de veroordeelde zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het plegen van de feiten waarvoor hij veroordeeld is.

§ 2. De voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering kan aan de veroordeelde worden toegekend voorzover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan waaraan men niet tegemoet kan komen door het opleggen van bijzondere voorwaarden. Deze tegenaanwijzingen hebben betrekking op:

1° ...;

2° het risico van het plegen van nieuwe ernstige strafbare feiten;

3° het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen;

4° de door de veroordeelde geleverde inspanningen om de burgerlijke partijen te vergoeden, rekening houdend met de vermogenssituatie van de veroordeelde zoals die door zijn toedoen is gewijzigd sinds het plegen van de feiten waarvoor hij veroordeeld is.

§ 3. De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek kan aan de veroordeelde worden toegekend voor zover er in hoofde van de veroordeelde geen tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op recidivegevaar en er geen

tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen.

tegenaanwijzingen bestaan die betrekking hebben op het risico dat de veroordeelde de slachtoffers zou lastig vallen.

Art. 47/1

Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor feiten bedoeld in de artikelen 405*ter*, 409, 417/2 tot 417/4, 417/16 tot 417/19, 417/24 tot 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 tot 417/47, 425 tot 427 en 433*septies* van het Strafwetboek of voor feiten die gepleegd zijn in een context van intrafamiliaal geweld, kan het elektronisch toezicht niet worden toegekend indien het slachtoffer verblijft op de plaats waar het elektronisch toezicht zal worden doorgebracht. De strafuitvoeringsrechtbank kan dergelijk elektronisch toezicht uitzonderlijk toch toekennen met een beslissing die omkleed is met bijzondere redenen die aangeven waarom de uitvoering van het elektronisch toezicht op het adres waar het slachtoffer van de feiten verblijft geen gevaar voor het slachtoffer met zich meebrengt.

Art. 47/1

Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor feiten bedoeld in de artikelen **100, 112 tot 118, 120 tot 126, 129, 130, 143 tot 146, 151 tot 155, 160, 161, 168, 171 tot 174, 200, 201, 206 tot 211, 260, 333 tot 337 van het Strafwetboek** of voor feiten die gepleegd zijn in een context van intrafamiliaal geweld, kan het elektronisch toezicht niet worden toegekend indien het slachtoffer verblijft op de plaats waar het elektronisch toezicht zal worden doorgebracht. De strafuitvoeringsrechtbank kan dergelijk elektronisch toezicht uitzonderlijk toch toekennen met een beslissing die omkleed is met bijzondere redenen die aangeven waarom de uitvoering van het elektronisch toezicht op het adres waar het slachtoffer van de feiten verblijft geen gevaar voor het slachtoffer met zich meebrengt.

Art. 48

Behalve voor de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering en behalve voor de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen dient het dossier van de veroordeelde een sociaal reclasseringsplan te bevatten waaruit de perspectieven op reclassering van de veroordeelde blijken.

Art. 48

Behalve voor de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering **en behalve voor de wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek** dient het dossier van de veroordeelde een sociaal reclasseringsplan te bevatten waaruit de perspectieven op reclassering van de veroordeelde blijken.

Art. 49/1

§ 1. De vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen wordt toegekend door de

Art. 49/1

§ 1. **De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek** wordt toegekend door de strafuitvoeringsrechtbank op schriftelijk verzoek van de veroordeelde of van het openbaar ministerie.

strafuitvoeringsrechtbank op schriftelijk verzoek van de veroordeelde of van het openbaar ministerie.

§ 2. Het verzoek wordt ingediend op de griffie van de gevangenis.

De griffie van de gevangenis zendt het verzoek binnen vierentwintig uur over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank en bezorgt een afschrift ervan aan de directeur.

§ 3. De directeur brengt binnen twee maanden na de ontvangst van het afschrift van het verzoek een advies uit. De artikelen 31 en 32 zijn van toepassing.

§ 2. Het verzoek wordt ingediend op de griffie van de gevangenis.

De griffie van de gevangenis zendt het verzoek binnen vierentwintig uur over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank en bezorgt een afschrift ervan aan de directeur.

§ 3. De directeur brengt binnen twee maanden na de ontvangst van het afschrift van het verzoek een advies uit. De artikelen 31 en 32 zijn van toepassing.

Art. 54

§ 1. De strafuitvoeringsrechtbank beslist binnen veertien dagen nadat de zaak in beraad is genomen.

De strafuitvoeringsrechtbank kent de strafuitvoeringsmodaliteit toe wanneer zij vaststelt dat alle wettelijke vastgelegde voorwaarden zijn vervuld en indien de veroordeelde zich akkoord verklaart met de opgelegde voorwaarden.

§ 2. Indien de zaak een veroordeling betreft tot een correctionele gevangenisstraf van dertig jaar of meer, tot een opsluiting of hechtenis van dertig jaar of meer of tot een levenslange opsluiting of hechtenis, met een terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank overeenkomstig de artikelen 34*ter* of 34*quater* van het Strafwetboek, beslist de strafuitvoeringsrechtbank binnen veertien dagen nadat de zaak in beraad is genomen. Ingeval de strafuitvoeringsrechtbank een beslissing tot toekenning van een strafuitvoeringsmodaliteit neemt, wordt de beslissing met eenparigheid van stemmen genomen.

Art. 54

§ 1. De strafuitvoeringsrechtbank beslist binnen veertien dagen nadat de zaak in beraad is genomen.

De strafuitvoeringsrechtbank kent de strafuitvoeringsmodaliteit toe wanneer zij vaststelt dat alle wettelijke vastgelegde voorwaarden zijn vervuld en indien de veroordeelde zich akkoord verklaart met de opgelegde voorwaarden.

§ 2. Indien de zaak een veroordeling betreft tot een **gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf**, met een terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank ~~overeenkomstig de artikelen 34*ter* of 34*quater* van het Strafwetboek~~, beslist de strafuitvoeringsrechtbank binnen veertien dagen nadat de zaak in beraad is genomen. Ingeval de strafuitvoeringsrechtbank een beslissing tot toekenning van een strafuitvoeringsmodaliteit neemt, wordt de beslissing met eenparigheid van stemmen genomen.

Art. 56

Art. 56

§ 1. De strafuitvoeringsrechtbank kan de veroordeelde onderwerpen aan geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden die de mogelijkheid bieden het sociaal reclasseringsplan uit te voeren of tegemoet te komen aan de in artikel 47, § 1, bedoelde tegenaanwijzingen, dan wel noodzakelijk blijken in het belang van de slachtoffers.

§ 2. De strafuitvoeringsrechtbank omkleedt het vonnis tevens met bijzondere redenen wanneer de beslissing tot toekenning of afwijzing van de desbetreffende strafuitvoeringsmodaliteit afwijkt van het advies van de directeur of van het advies van het openbaar ministerie of wanneer haar beslissing om al dan niet bijzondere voorwaarden op te leggen overeenkomstig paragraaf 1, eerste lid, afwijkt van het advies van de directeur of van het advies van het openbaar ministerie.

§ 3. Ingeval het een toekenning van een voorwaardelijke invrijheidsstelling betreft, bepaalt de strafuitvoeringsrechtbank in haar vonnis eveneens of de veroordeelde tijdens de voorwaardelijke invrijheidsstelling al dan niet het grondgebied van het Rijk mag verlaten.

Ingeval de veroordeelde het grondgebied van het Rijk mag verlaten, bepaalt de strafuitvoeringsrechtbank in haar vonnis de maximumperiode voor dewelke de veroordeelde dit kan en de frequentie ervan en, in voorkomend geval, of en op welke wijze de veroordeelde het openbaar ministerie voorafgaandelijk moet inlichten voor hij het grondgebied van het Rijk verlaat.

§ 4. In geval van een veroordeling wegens feiten bedoeld in Boek II, titel I*ter*, van het Strafwetboek, of in geval er concrete elementen bestaan van gewelddadig extremisme, zoals gedefinieerd in artikel 32, § 2, tweede lid, moet de strafuitvoeringsrechtbank haar overeenkomstig paragraaf 3, gegeven toestemming om het grondgebied van het Rijk te verlaten, met bijzondere redenen omkleden.

§ 1. De strafuitvoeringsrechtbank kan de veroordeelde onderwerpen aan geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden die de mogelijkheid bieden het sociaal reclasseringsplan uit te voeren of tegemoet te komen aan de in artikel 47, § 1, bedoelde tegenaanwijzingen, dan wel noodzakelijk blijken in het belang van de slachtoffers.

§ 2. De strafuitvoeringsrechtbank omkleedt het vonnis tevens met bijzondere redenen wanneer de beslissing tot toekenning of afwijzing van de desbetreffende strafuitvoeringsmodaliteit afwijkt van het advies van de directeur of van het advies van het openbaar ministerie of wanneer haar beslissing om al dan niet bijzondere voorwaarden op te leggen overeenkomstig paragraaf 1, eerste lid, afwijkt van het advies van de directeur of van het advies van het openbaar ministerie.

§ 3. Ingeval het een toekenning van een voorwaardelijke invrijheidsstelling betreft, bepaalt de strafuitvoeringsrechtbank in haar vonnis eveneens of de veroordeelde tijdens de voorwaardelijke invrijheidsstelling al dan niet het grondgebied van het Rijk mag verlaten.

Ingeval de veroordeelde het grondgebied van het Rijk mag verlaten, bepaalt de strafuitvoeringsrechtbank in haar vonnis de maximumperiode voor dewelke de veroordeelde dit kan en de frequentie ervan en, in voorkomend geval, of en op welke wijze de veroordeelde het openbaar ministerie voorafgaandelijk moet inlichten voor hij het grondgebied van het Rijk verlaat.

§ 4. In geval van een veroordeling wegens feiten bedoeld in **boek II, titel 4, hoofdstuk 1, van het Strafwetboek**, of in geval er concrete elementen bestaan van gewelddadig extremisme, zoals gedefinieerd in artikel 32, § 2, tweede lid, moet de strafuitvoeringsrechtbank haar overeenkomstig paragraaf 3, gegeven toestemming om het grondgebied van het Rijk te verlaten, met bijzondere redenen omkleden.

Art. 57

Indien de strafuitvoeringsrechtbank de verzochte strafuitvoeringsmodaliteit niet toekent, bepaalt zij in haar vonnis de datum waarop de veroordeelde een nieuw verzoek kan indienen.

Deze termijn mag niet langer zijn dan zes maanden te rekenen van het vonnis indien de veroordeelde een of meer correctionele hoofdgevangenisstraffen ondergaat die samen niet meer dan vijf jaar bedragen. Onder voorbehoud van artikel 54, § 2, derde lid, is deze termijn maximaal een jaar in geval van criminele straffen of als het geheel van de correctionele hoofdgevangenisstraffen meer dan vijf jaar bedraagt.

Art. 57

Indien de strafuitvoeringsrechtbank de verzochte strafuitvoeringsmodaliteit niet toekent, bepaalt zij in haar vonnis de datum waarop de veroordeelde een nieuw verzoek kan indienen.

Deze termijn mag niet langer zijn dan zes maanden te rekenen van het vonnis indien de veroordeelde een of meer ~~correctionele~~ hoofdgevangenisstraffen ondergaat die samen niet meer dan vijf jaar bedragen. Onder voorbehoud van artikel 54, § 2, derde lid, is deze termijn maximaal een jaar **in geval het geheel van de hoofdgevangenisstraffen meer dan vijf jaar bedraagt**.

Art. 58

§ 1. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en, indien de veroordeelde gedetineerd is, van de directeur.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijk communicatiemiddel, op de hoogte gebracht van het vonnis en, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd.

§ 2. Het vonnis tot toekenning van een strafuitvoeringsmodaliteit wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties:

- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde zich zal vestigen;

- aan de nationale gegevensbank als bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- in voorkomend geval, aan de directeur van het justitiehuis van het gerechtelijk arrondissement

Art. 58

§ 1. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en, indien de veroordeelde gedetineerd is, van de directeur.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijk communicatiemiddel, op de hoogte gebracht van het vonnis en, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd.

§ 2. Het vonnis tot toekenning van een strafuitvoeringsmodaliteit wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties:

- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde zich zal vestigen;

- aan de nationale gegevensbank als bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- in voorkomend geval, aan de directeur van het justitiehuis van het gerechtelijk arrondissement

waarin de veroordeelde zijn verblijfplaats heeft;

- aan de dienst van de Gemeenschappen, bevoegd voor het elektronisch toezicht, ingeval de beslissing betrekking heeft op een elektronisch toezicht;

- aan de directeur van het justitiehuis van de verblijfplaats van het slachtoffer ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd;

- aan de Dienst Vreemdelingenzaken, ingeval de beslissing betrekking heeft op een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering.

Art. 63

§ 1. De veroordeelde, het openbaar ministerie en de directeur kunnen de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank verzoeken één of meer opgelegde voorwaarden te schorsen, nader te omschrijven of aan te passen aan de omstandigheden, zonder dat evenwel de opgelegde voorwaarden kunnen worden verscherpt of bijkomende voorwaarden kunnen worden opgelegd.

Het schriftelijk verzoek wordt ingediend op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank, of op de griffie van de gevangenis indien de veroordeelde gedetineerd is.

De griffie van de gevangenis zendt het schriftelijk verzoek binnen vierentwintig uur over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank.

De griffie van de strafuitvoeringsrechtbank zendt onverwijld een afschrift van het schriftelijk verzoek over aan de andere partijen.

Indien het voorwaarden betreft die zijn opgelegd in het belang van het slachtoffer, wordt eveneens onverwijld een afschrift van het verzoek overgezonden aan het slachtoffer.

waarin de veroordeelde zijn verblijfplaats heeft;

- aan de dienst van de Gemeenschappen, bevoegd voor het elektronisch toezicht, ingeval de beslissing betrekking heeft op een elektronisch toezicht;

- aan de directeur van het justitiehuis van de verblijfplaats van het slachtoffer ~~ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd~~;

- aan de Dienst Vreemdelingenzaken, ingeval de beslissing betrekking heeft op een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering.

Art. 63

§ 1. De veroordeelde, het openbaar ministerie en de directeur kunnen de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank verzoeken één of meer opgelegde voorwaarden te schorsen, nader te omschrijven of aan te passen aan de omstandigheden, zonder dat evenwel de opgelegde voorwaarden kunnen worden verscherpt of bijkomende voorwaarden kunnen worden opgelegd.

Het schriftelijk verzoek wordt ingediend op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank, of op de griffie van de gevangenis indien de veroordeelde gedetineerd is.

De griffie van de gevangenis zendt het schriftelijk verzoek binnen vierentwintig uur over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank.

De griffie van de strafuitvoeringsrechtbank zendt onverwijld een afschrift van het schriftelijk verzoek over aan de andere partijen.

Indien het voorwaarden betreft die zijn opgelegd in het belang van het slachtoffer, wordt eveneens onverwijld een afschrift van het verzoek overgezonden aan het slachtoffer.

§ 2. Indien zij opmerkingen hebben, delen de veroordeelde, het openbaar ministerie, en, in voorkomend geval, de directeur en het slachtoffer deze schriftelijk mee binnen zeven dagen na ontvangst van het afschrift aan de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank.

§ 3. Indien de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank het nuttig acht om te kunnen oordelen over de schorsing, nadere omschrijving of aanpassing van de opgelegde voorwaarden, overeenkomstig § 1, kan hij of zij op een zitting hieromtrent verdere informatie inwinnen. Deze zitting moet plaatsvinden ten laatste één maand na de ontvangst van het in § 1 bedoelde schriftelijk verzoek. De veroordeelde en zijn raadsman en het openbaar ministerie worden gehoord.

Indien het voorwaarden betreft die in zijn belang zijn opgelegd, kan het slachtoffer worden gehoord. Het slachtoffer is aanwezig op de zitting voor de tijd die nodig is om deze voorwaarden te onderzoeken. Het openbaar ministerie en, in voorkomend geval, de directeur lichten bij deze gelegenheid de voorwaarden toe die zij in hun advies hebben gesteld in het belang van het slachtoffer. Het slachtoffer kan zijn opmerkingen voordragen. Het slachtoffer kan zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door een raadsman en kan zich laten bijstaan door de gemachtigde van een overheidsinstelling of een door de Koning hiertoe erkende vereniging.

De strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank kan beslissen eveneens andere personen te horen.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

§ 4. Binnen vijftien dagen na de ontvangst van het schriftelijk verzoek of, indien er een zitting heeft plaatsgevonden, binnen vijftien dagen nadat de zaak in beraad is genomen, beslist de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank. Het vonnis over de schorsing, nadere omschrijving of aanpassing van de opgelegde voorwaarden, overeenkomstig § 1, wordt bij een ter post

§ 2. Indien zij opmerkingen hebben, delen de veroordeelde, het openbaar ministerie, en, in voorkomend geval, de directeur en het slachtoffer deze schriftelijk mee binnen zeven dagen na ontvangst van het afschrift aan de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank.

§ 3. Indien de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank het nuttig acht om te kunnen oordelen over de schorsing, nadere omschrijving of aanpassing van de opgelegde voorwaarden, overeenkomstig § 1, kan hij of zij op een zitting hieromtrent verdere informatie inwinnen. Deze zitting moet plaatsvinden ten laatste één maand na de ontvangst van het in § 1 bedoelde schriftelijk verzoek. De veroordeelde en zijn raadsman en het openbaar ministerie worden gehoord.

Indien het voorwaarden betreft die in zijn belang zijn opgelegd, **wordt** het slachtoffer gehoord. Het slachtoffer is aanwezig op de zitting voor de tijd die nodig is om deze voorwaarden te onderzoeken. Het openbaar ministerie en, in voorkomend geval, de directeur lichten bij deze gelegenheid de voorwaarden toe die zij in hun advies hebben gesteld in het belang van het slachtoffer. Het slachtoffer kan zijn opmerkingen voordragen. Het slachtoffer kan zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door een raadsman en kan zich laten bijstaan door de gemachtigde van een overheidsinstelling of een door de Koning hiertoe erkende vereniging.

De strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank kan beslissen eveneens andere personen te horen.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

§ 4. Binnen vijftien dagen na de ontvangst van het schriftelijk verzoek of, indien er een zitting heeft plaatsgevonden, binnen vijftien dagen nadat de zaak in beraad is genomen, beslist de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank. Het vonnis over de schorsing, nadere omschrijving of aanpassing van de opgelegde voorwaarden, overeenkomstig § 1, wordt bij een ter post

aangetekende brief meegedeeld aan de veroordeelde en het slachtoffer, indien het voorwaarden betreft die in het belang van zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, aan het slachtoffer zijn opgelegd, en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en de directeur.

De wijzigingen worden eveneens meegedeeld aan de autoriteiten en instanties die overeenkomstig de artikelen 46, § 2, en 58, § 2, op de hoogte moeten worden gebracht.

aangetekende brief meegedeeld aan de veroordeelde en het slachtoffer, indien het voorwaarden betreft die in het belang van zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, aan het slachtoffer zijn opgelegd, en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en de directeur.

De wijzigingen worden eveneens meegedeeld aan de autoriteiten en instanties die overeenkomstig de artikelen 46, § 2, en 58, § 2, op de hoogte moeten worden gebracht.

Art. 64

Het openbaar ministerie kan, met het oog op de herroeping van de toegekende strafuitvoeringsmodaliteiten, de zaak bij de strafuitvoeringsrechter of, in voorkomend geval, bij de strafuitvoeringsrechtbank aanhangig maken in de volgende gevallen :

1° wanneer bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing wordt vastgesteld dat de veroordeelde tijdens de proeftermijn een wanbedrijf of een misdaad, of een gelijkwaardig misdrijf dat in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* van het Strafwetboek, heeft gepleegd;

2° wanneer de veroordeelde een ernstig gevaar vormt voor de fysieke of psychische integriteit van derden;

3° wanneer de opgelegde bijzondere voorwaarden niet worden nageleefd;

4° wanneer de veroordeelde geen gevolg geeft aan de oproepingen van de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank, van het openbaar ministerie of, in voorkomend geval, van de bevoegde dienst van de Gemeenschappen.

5° wanneer de veroordeelde zijn adreswijziging niet doorgeeft aan het openbaar ministerie en, in voorkomend geval, de bevoegde dienst van

Art. 64

Het openbaar ministerie kan, met het oog op de herroeping van de toegekende strafuitvoeringsmodaliteiten, de zaak bij de strafuitvoeringsrechter of, in voorkomend geval, bij de strafuitvoeringsrechtbank aanhangig maken in de volgende gevallen :

1° wanneer bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing wordt vastgesteld dat de veroordeelde tijdens de proeftermijn **een misdrijf**, heeft gepleegd;

2° wanneer de veroordeelde een ernstig gevaar vormt voor de fysieke of psychische integriteit van derden;

3° wanneer de opgelegde bijzondere voorwaarden niet worden nageleefd;

4° wanneer de veroordeelde geen gevolg geeft aan de oproepingen van de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank, van het openbaar ministerie of, in voorkomend geval, van de bevoegde dienst van de Gemeenschappen.

5° wanneer de veroordeelde zijn adreswijziging niet doorgeeft aan het openbaar ministerie en, in voorkomend geval, de bevoegde dienst van

de Gemeenschappen die met de begeleiding is belast.	de Gemeenschappen die met de begeleiding is belast.
6° wanneer de veroordeelde het programma van de concrete invulling of de concrete invulling van de beperkte detentie of het elektronisch toezicht, met inbegrip van de naleving van het uurrooster, zoals bepaald overeenkomstig artikel 42, tweede lid, niet naleeft.	6° wanneer de veroordeelde het programma van de concrete invulling of de concrete invulling van de beperkte detentie of het elektronisch toezicht, met inbegrip van de naleving van het uurrooster, zoals bepaald overeenkomstig artikel 42, tweede lid, niet naleeft.
7° wanneer de veroordeelde zich niet meer in de tijdsvoorwaarden voor de toegekende strafuitvoeringsmodaliteit bevindt;	7° wanneer de veroordeelde zich niet meer in de tijdsvoorwaarden voor de toegekende strafuitvoeringsmodaliteit bevindt;
8° wanneer de veroordeelde na de toekenning van een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied nalaat of weigert om het grondgebied effectief te verlaten, niet meewerkt aan zijn verwijdering, niet meewerkt aan zijn identificatie met het oog op het bekomen van een reisdocument of terugkeert zonder de in artikel 55, 4°, vereiste toestemming van de strafuitvoeringsrechtbank.	8° wanneer de veroordeelde na de toekenning van een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied nalaat of weigert om het grondgebied effectief te verlaten, niet meewerkt aan zijn verwijdering, niet meewerkt aan zijn identificatie met het oog op het bekomen van een reisdocument of terugkeert zonder de in artikel 55, 4°, vereiste toestemming van de strafuitvoeringsrechtbank.
Art. 65, tweede lid	**Art. 65, tweede lid**
In geval van herroeping wordt de veroordeelde onmiddellijk opnieuw opgesloten.	In geval van herroeping wordt de veroordeelde onmiddellijk opnieuw opgesloten.
In geval van herroeping overeenkomstig artikel 64, 1°, wordt de herroeping geacht in te zijn gegaan op de dag waarop die misdaad of dat wanbedrijf is gepleegd.	In geval van herroeping overeenkomstig artikel 64, 1°, wordt de herroeping geacht in te zijn gegaan op de dag waarop **dat misdrijf** is gepleegd.
De strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank kan, mits akkoord van de veroordeelde, een andere strafuitvoeringsmodaliteit toekennen.	De strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank kan, mits akkoord van de veroordeelde, een andere strafuitvoeringsmodaliteit toekennen.
Art. 68	**Art. 68**
§ 1. Het openbaar ministerie kan, met het oog op een herroeping, schorsing of herziening van de toegekende strafuitvoeringsmodaliteiteit of met het oog op een herbeoordeling bedoeld in artikel 67/1, de zaak aanhangig maken bij de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank. De behandeling van	§ 1. Het openbaar ministerie kan, met het oog op een herroeping, schorsing of herziening van de toegekende strafuitvoeringsmodaliteiteit of met het oog op een herbeoordeling bedoeld in artikel 67/1, de zaak aanhangig maken bij de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank. De behandeling van

de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank. Deze zitting moet plaatsvinden uiterlijk vijftien dagen na de aanhangigmaking van de zaak door het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank.

De veroordeelde wordt ten minste tien dagen voor de datum van de behandeling van het dossier per ter post aangetekende brief opgeroepen.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

§ 2. Het dossier wordt ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en zijn raadsman op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank of op de griffie van de gevangenis ingeval de veroordeelde gedetineerd is.

De veroordeelde kan, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier verkrijgen.

§ 3. De strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank hoort de veroordeelde en zijn raadsman alsook het openbaar ministerie.

Indien het de niet-naleving van de voorwaarden die in het belang van het slachtoffer zijn opgelegd betreft, wordt het slachtoffer hieromtrent gehoord. Het slachtoffer is aanwezig op de zitting voor de tijd die nodig is om deze voorwaarden te onderzoeken. Het openbaar ministerie licht bij deze gelegenheid de voorwaarden toe die ze in haar advies heeft gesteld in het belang van het slachtoffer. Het slachtoffer kan zijn opmerkingen voordragen.

Het slachtoffer kan zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door een raadsman en kan zich laten bijstaan door de gemachtigde van een overheidsinstelling of een door de Koning hiertoe erkende vereniging.

De strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank kan beslissen eveneens andere personen te horen.

de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank. Deze zitting moet plaatsvinden uiterlijk vijftien dagen na de aanhangigmaking van de zaak door het openbaar ministerie bij de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank.

De veroordeelde wordt ten minste tien dagen voor de datum van de behandeling van het dossier per ter post aangetekende brief opgeroepen.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

§ 2. Het dossier wordt ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en zijn raadsman op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank of op de griffie van de gevangenis ingeval de veroordeelde gedetineerd is.

De veroordeelde kan, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier verkrijgen.

§ 3. De strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank hoort de veroordeelde en zijn raadsman alsook het openbaar ministerie.

Indien het de niet-naleving van de voorwaarden die in het belang van het slachtoffer zijn opgelegd betreft, wordt het slachtoffer hieromtrent gehoord. Het slachtoffer is aanwezig op de zitting voor de tijd die nodig is om deze voorwaarden te onderzoeken. Het openbaar ministerie licht bij deze gelegenheid de voorwaarden toe die ze in haar advies heeft gesteld in het belang van het slachtoffer. Het slachtoffer kan zijn opmerkingen voordragen.

Het slachtoffer kan zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door een raadsman en kan zich laten bijstaan door de gemachtigde van een overheidsinstelling of een door de Koning hiertoe erkende vereniging.

De strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank kan beslissen eveneens andere personen te horen.

§ 4. Binnen zeven dagen nadat de zaak in beraad is genomen, beslist de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank over de herroeping, de schorsing of de herziening.

§ 5. Ingeval het een vonnis betreft tot herroeping van een beperkte detentie of een elektronisch toezicht, bepaalt de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank dat de periode die de veroordeelde in beperkte detentie was of onder elektronisch toezicht stond, wordt afgetrokken van het op het ogenblik van de toekenning nog resterende gedeelte van de vrijheidsstraffen.

Ingeval het een vonnis betreft tot herroeping van een voorwaardelijke invrijheidstelling en een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied, bepaalt de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank het gedeelte van de vrijheidsstraf dat de veroordeelde nog moet ondergaan rekening houdend met de periode van de proeftijd die goed is verlopen en met de inspanning die de veroordeelde heeft geleverd om de voorwaarden te respecteren die hem waren opgelegd.

Behoudens in het geval de veroordeelde zich niet meer in de tijdsvoorwaarden bevindt voor de eerder toegekende strafuitvoeringsmodaliteit, bepaalt de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank in het vonnis tot herroeping de datum waarop de veroordeelde een nieuw verzoek kan indienen.

Deze termijn mag niet langer zijn dan zes maanden te rekenen van het vonnis indien de veroordeelde een of meer correctionele hoofdgevangenisstraffen ondergaat die samen niet meer dan vijf jaar bedragen. Deze termijn is maximum een jaar in geval van criminele straffen of als het geheel van de correctionele hoofdgevangenisstraffen meer dan vijf jaar bedraagt. Deze termijn is minimum zes maanden en maximum achttien maanden indien de zaak een veroordeling betreft tot een vrijheidsstraf van dertig jaar of meer of een

§ 4. Binnen zeven dagen nadat de zaak in beraad is genomen, beslist de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank over de herroeping, de schorsing of de herziening.

§ 5. Ingeval het een vonnis betreft tot herroeping van een beperkte detentie of een elektronisch toezicht, bepaalt de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank dat de periode die de veroordeelde in beperkte detentie was of onder elektronisch toezicht stond, wordt afgetrokken van het op het ogenblik van de toekenning nog resterende gedeelte van de vrijheidsstraffen.

Ingeval het een vonnis betreft tot herroeping van een voorwaardelijke invrijheidstelling en een voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied, bepaalt de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank het gedeelte van de vrijheidsstraf dat de veroordeelde nog moet ondergaan rekening houdend met de periode van de proeftijd die goed is verlopen en met de inspanning die de veroordeelde heeft geleverd om de voorwaarden te respecteren die hem waren opgelegd.

Behoudens in het geval de veroordeelde zich niet meer in de tijdsvoorwaarden bevindt voor de eerder toegekende strafuitvoeringsmodaliteit, bepaalt de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank in het vonnis tot herroeping de datum waarop de veroordeelde een nieuw verzoek kan indienen.

Deze termijn mag niet langer zijn dan zes maanden te rekenen van het vonnis indien de veroordeelde een of meer ~~correctionele~~ hoofdgevangenisstraffen ondergaat die samen niet meer dan vijf jaar bedragen. Deze termijn is maximum een jaar in geval **het geheel van hoofdgevangenisstraffen** meer dan vijf jaar bedraagt. Deze termijn is minimum zes maanden en maximum achttien maanden indien de zaak een veroordeling betreft tot **een gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf**, met een

levenslange vrijheidsstraf, met een terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank overeenkomstig de artikelen 34*ter* of 34*quater* van het Strafwetboek.

terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank ~~**overeenkomstig de artikelen 34*ter* of 34*quater* van het Strafwetboek.**~~

§ 6. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij gerechtsbrief ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en de directeur.

§ 6. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij gerechtsbrief ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en de directeur.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, op de hoogte gebracht van de herroeping of de schorsing van de strafuitvoeringsmodaliteit of, in geval van herziening, van de in het belang van het slachtoffer gewijzigde voorwaarden.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, op de hoogte gebracht van de herroeping of de schorsing van de strafuitvoeringsmodaliteit of, in geval van herziening, van de in het belang van het slachtoffer gewijzigde voorwaarden.

§ 7. Het vonnis tot herroeping, schorsing of herziening wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties :

§ 7. Het vonnis tot herroeping, schorsing of herziening wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties :

- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde zich zal vestigen;

- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde zich zal vestigen;

- aan de nationale gegevensbank als bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- aan de nationale gegevensbank als bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- in voorkomend geval, aan de directeur van het justitiehuis van het gerechtelijk arrondissement waarin de veroordeelde zijn verblijfplaats heeft;

- in voorkomend geval, aan de directeur van het justitiehuis van het gerechtelijk arrondissement waarin de veroordeelde zijn verblijfplaats heeft;

- aan de dienst van de Gemeenschappen, bevoegd voor het elektronisch toezicht, ingeval de beslissing betrekking heeft op een elektronisch toezicht;

- aan de dienst van de Gemeenschappen, bevoegd voor het elektronisch toezicht, ingeval de beslissing betrekking heeft op een elektronisch toezicht;

- aan de directeur van het justitiehuis van de verblijfplaats van het slachtoffer ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd.

- aan de directeur van het justitiehuis van de verblijfplaats van het slachtoffer ~~**ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd**~~.

§ 8. Een bij verstek gewezen vonnis tot herroeping of herziening is vatbaar voor verzet.

§ 8. Een bij verstek gewezen vonnis tot herroeping of herziening is vatbaar voor verzet.

Art. 71

Art. 71

Indien tijdens de proeftijd geen enkele herroeping heeft plaatsgehad, wordt de veroordeelde definitief in vrijheid gesteld.

De proeftijd is gelijk aan de duur van de vrijheidsstraf die de veroordeelde nog moet ondergaan op de dag waarop de beslissing betreffende de voorwaardelijke invrijheidstelling of betreffende de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering uitvoerbaar is geworden. Die proeftijd kan evenwel niet korter zijn dan een jaar.

De proeftijd is ten minste vijf jaar en ten hoogste tien jaar in geval van veroordeling tot een tijdelijke criminele straf, met uitzondering van de veroordelingen tot een criminele straf van dertig jaar, of tot één of meer correctionele straffen die samen vijf jaar hoofdgevangenisstraf te boven gaan.

De proeftijd bedraagt tien jaar in geval van veroordeling tot een correctionele gevangenisstraf van dertig jaar tot veertig jaar, tot een opsluiting van dertig jaar of tot een levenslange opsluiting.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, op de hoogte gebracht van de definitieve invrijheidstelling.

Indien tijdens de proeftijd geen enkele herroeping heeft plaatsgehad, wordt de veroordeelde definitief in vrijheid gesteld.

De proeftijd is gelijk aan de duur van de vrijheidsstraf die de veroordeelde nog moet ondergaan op de dag waarop de beslissing betreffende de voorwaardelijke invrijheidstelling of betreffende de voorlopige invrijheidstelling met het oog op verwijdering van het grondgebied of met het oog op overlevering uitvoerbaar is geworden. Die proeftijd kan evenwel niet korter zijn dan een jaar.

De proeftijd is ten minste vijf jaar en ten hoogste tien jaar in geval van veroordeling tot **een of meer hoofdgevangenisstraffen** die samen vijf jaar hoofdgevangenisstraf te boven gaan**, met uitzondering van de gevangenisstraf van dertig jaar en de levenslange gevangenisstraf**.

De proeftijd bedraagt tien jaar in geval van veroordeling tot een **gevangenisstraf van dertig jaar of een levenslange gevangenisstraf**.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, op de hoogte gebracht van de definitieve invrijheidstelling.

Art. 74

§ 1. Een voorlopige invrijheidstelling om medische redenen kan, op schriftelijk verzoek van de veroordeelde, of zijn vertegenwoordiger, door de strafuitvoeringsrechter worden toegekend na een met redenen omkleed advies van de directeur. Dit advies is vergezeld van dat van de behandelende geneesheer, van de leidende ambtenaar-geneesheer van de Penitentiaire Gezondheidsdienst en, in voorkomend geval, van de door de veroordeelde gekozen geneesheer.

Art. 74

§ 1. Een voorlopige invrijheidstelling om medische redenen kan, op schriftelijk verzoek van de veroordeelde, of zijn vertegenwoordiger, door de strafuitvoeringsrechter worden toegekend na een met redenen omkleed advies van de directeur. Dit advies is vergezeld van dat van de behandelende geneesheer, van de leidende ambtenaar-geneesheer van de Penitentiaire Gezondheidsdienst en, in voorkomend geval, van de door de veroordeelde gekozen geneesheer.

§ 2. Het verzoek wordt ingediend bij de directeur. De directeur verzamelt onverwijld en uiterlijk binnen zeven dagen de adviezen van de in paragraaf 1 vermelde geneesheren. De griffie van de gevangenis zendt het verzoek, samen met de in paragraaf 1 bedoelde adviezen, onmiddellijk over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank en aan het openbaar ministerie.

Het openbaar ministerie stelt onverwijld een met redenen omkleed advies op, zendt dit over aan de strafuitvoeringsrechter en deelt het in afschrift mee aan de veroordeelde en de directeur.

§ 3. Binnen zeven dagen na de ontvangst van het dossier zoals bepaald in paragraaf 2, eerste lid neemt de strafuitvoeringsrechter een beslissing. Dit vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij ter post aangetekende brief ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en de directeur.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, in kennis gesteld van de toekenning van een voorlopige invrijheidstelling om medische redenen.

§ 4. Het vonnis tot toekenning van een voorlopige invrijheidstelling om medische redenen wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties:

- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde zich zal vestigen;

- aan de nationale gegevensbank als bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- in voorkomend geval, aan de directeur van het justitiehuis van het gerechtelijk arrondissement waarin de veroordeelde zijn verblijfplaats heeft;

§ 2. Het verzoek wordt ingediend bij de directeur. De directeur verzamelt onverwijld en uiterlijk binnen zeven dagen de adviezen van de in paragraaf 1 vermelde geneesheren. De griffie van de gevangenis zendt het verzoek, samen met de in paragraaf 1 bedoelde adviezen, onmiddellijk over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank en aan het openbaar ministerie.

Het openbaar ministerie stelt onverwijld een met redenen omkleed advies op, zendt dit over aan de strafuitvoeringsrechter en deelt het in afschrift mee aan de veroordeelde en de directeur.

§ 3. Binnen zeven dagen na de ontvangst van het dossier zoals bepaald in paragraaf 2, eerste lid neemt de strafuitvoeringsrechter een beslissing. Dit vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij ter post aangetekende brief ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en de directeur.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, in kennis gesteld van de toekenning van een voorlopige invrijheidstelling om medische redenen.

§ 4. Het vonnis tot toekenning van een voorlopige invrijheidstelling om medische redenen wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties:

- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde zich zal vestigen;

- aan de nationale gegevensbank als bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- in voorkomend geval, aan de directeur van het justitiehuis van het gerechtelijk arrondissement waarin de veroordeelde zijn verblijfplaats heeft;

- aan de directeur van het justitiehuis van de verblijfplaats van het slachtoffer ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd.

- aan de directeur van het justitiehuis van de verblijfplaats van het slachtoffer ~~ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd~~.

Art. 76

§ 1. Onverminderd artikel 79 kan de strafuitvoeringsrechter beslissen de voorlopige invrijheidstelling om medische redenen te herroepen :

1° wanneer bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing wordt vastgesteld dat de veroordeelde tijdens de in artikel 80 bedoelde termijn, een wanbedrijf of een misdaad, of een gelijkwaardig misdrijf dat in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* van het Strafwetboek, heeft gepleegd;

2° wanneer de opgelegde bijzondere voorwaarden niet worden nageleefd;

3° wanneer de medische redenen waarom een voorlopige invrijheidstelling werd toegestaan, niet meer aanwezig zijn. De strafuitvoeringsrechter kan hiertoe ambtshalve of op vordering van het openbaar ministerie op elk ogenblik van de voorlopige invrijheidstelling om medische redenen aan een wetsgeneesheer de opdracht geven een medische expertise uit te voeren.

§ 2. In de in paragraaf 1 bedoelde gevallen kan de strafuitvoeringsrechter de bij voorlopige invrijheidstelling om medische redenen opgelegde voorwaarden herzien. In dat geval kan de strafuitvoeringsrechter de opgelegde voorwaarden verscherpen of bijkomende voorwaarden opleggen. De voorlopige invrijheidstelling om medische redenen wordt evenwel herroepen indien de veroordeelde niet instemt met de nieuwe voorwaarden.

Art. 76

§ 1. Onverminderd artikel 79 kan de strafuitvoeringsrechter beslissen de voorlopige invrijheidstelling om medische redenen te herroepen :

1° wanneer bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing wordt vastgesteld dat de veroordeelde tijdens de in artikel 80 bedoelde termijn, een **misdrijf**, heeft gepleegd;

2° wanneer de opgelegde bijzondere voorwaarden niet worden nageleefd;

3° wanneer de medische redenen waarom een voorlopige invrijheidstelling werd toegestaan, niet meer aanwezig zijn. De strafuitvoeringsrechter kan hiertoe ambtshalve of op vordering van het openbaar ministerie op elk ogenblik van de voorlopige invrijheidstelling om medische redenen aan een wetsgeneesheer de opdracht geven een medische expertise uit te voeren.

§ 2. In de in paragraaf 1 bedoelde gevallen kan de strafuitvoeringsrechter de bij voorlopige invrijheidstelling om medische redenen opgelegde voorwaarden herzien. In dat geval kan de strafuitvoeringsrechter de opgelegde voorwaarden verscherpen of bijkomende voorwaarden opleggen. De voorlopige invrijheidstelling om medische redenen wordt evenwel herroepen indien de veroordeelde niet instemt met de nieuwe voorwaarden.

Art. 77

In geval van herroeping wordt de veroordeelde onmiddellijk opnieuw opgesloten.

Art. 77

In geval van herroeping wordt de veroordeelde onmiddellijk opnieuw opgesloten.

In geval van herroeping overeenkomstig artikel 76, 1°, wordt de herroeping geacht in te zijn gegaan op de dag waarop die misdaad of dat wanbedrijf is gepleegd.

In geval van herroeping overeenkomstig artikel 76, 1°, wordt de herroeping geacht in te zijn gegaan op de dag waarop **dat misdrijf** is gepleegd.

Art. 78

§ 1. Het openbaar ministerie kan, met het oog op een herroeping van de voorlopige invrijheidstelling om medische redenen of een herziening van de voorwaarden in de in artikel 76, § 1, 1° tot 3°, bedoelde gevallen, de zaak bij de strafuitvoeringsrechter aanhangig maken.

De veroordeelde wordt ten minste tien dagen voor de datum van de behandeling van het dossier bij een ter post aangetekende brief opgeroepen.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

Art. 78

§ 1. Het openbaar ministerie kan, met het oog op een herroeping van de voorlopige invrijheidstelling om medische redenen of een herziening van de voorwaarden in de in artikel 76, § 1, 1° tot 3°, bedoelde gevallen, de zaak bij de strafuitvoeringsrechter aanhangig maken.

De veroordeelde wordt ten minste tien dagen voor de datum van de behandeling van het dossier bij een ter post aangetekende brief opgeroepen.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

§ 2. Het dossier wordt ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en zijn raadsman op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank of, ingeval de veroordeelde gedetineerd is, op de griffie van de gevangenis.

De veroordeelde kan, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier verkrijgen.

§ 2. Het dossier wordt ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en zijn raadsman op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank of, ingeval de veroordeelde gedetineerd is, op de griffie van de gevangenis.

De veroordeelde kan, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier verkrijgen.

§ 3. De strafuitvoeringsrechter hoort de veroordeelde en zijn raadsman alsook het openbaar ministerie.

De strafuitvoeringsrechter kan beslissen eveneens andere personen te horen.

§ 3. De strafuitvoeringsrechter hoort de veroordeelde en zijn raadsman alsook het openbaar ministerie.

De strafuitvoeringsrechter kan beslissen eveneens andere personen te horen.

§ 4. Binnen vijftien dagen na de debatten beraadslaagt de strafuitvoeringsrechter over de herroeping.

Indien de strafuitvoeringsrechter beslist de opgelegde voorwaarden te verscherpen of bijkomende voorwaarden op te leggen, bepaalt hij het ogenblik waarop deze beslissing uitvoerbaar wordt.

§ 4. Binnen vijftien dagen na de debatten beraadslaagt de strafuitvoeringsrechter over de herroeping.

Indien de strafuitvoeringsrechter beslist de opgelegde voorwaarden te verscherpen of bijkomende voorwaarden op te leggen, bepaalt hij het ogenblik waarop deze beslissing uitvoerbaar wordt.

§ 5. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij een ter post aangetekende brief ter kennis

§ 5. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij een ter post aangetekende brief ter kennis

gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en de directeur.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, in kennis gesteld van de herroeping.

§ 6. Het vonnis tot herroeping wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties:

- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde zich zal vestigen;

- aan de nationale gegevensbank als bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- in voorkomend geval, aan de directeur van het justitiehuis van het gerechtelijk arrondissement waarin de veroordeelde zijn verblijfplaats heeft;

- aan de directeur van het justitiehuis van de verblijfplaats van het slachtoffer ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd.

gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en de directeur.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, in kennis gesteld van de herroeping.

§ 6. Het vonnis tot herroeping wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties:

- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde zich zal vestigen;

- aan de nationale gegevensbank als bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- in voorkomend geval, aan de directeur van het justitiehuis van het gerechtelijk arrondissement waarin de veroordeelde zijn verblijfplaats heeft;

- aan de directeur van het justitiehuis van de verblijfplaats van het slachtoffer ~~ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd~~.

Art. 81 (nieuw)

De strafuitvoeringsrechter kan, indien een in kracht van gewijsde gegaan veroordelend vonnis of arrest geen rekening heeft gehouden met een bestaande situatie van samenloop, de strafmaat herberekenen met toepassing van artikel 62 van het Strafwetboek.

Art. 82 (nieuw)

De zaak wordt bij de strafuitvoeringsrechter aanhangig gemaakt bij schriftelijk verzoek van de veroordeelde of op vordering van het openbaar ministerie.

Het verzoek wordt ingediend op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank of, ingeval de

veroordeelde gedetineerd is, op de griffie van de gevangenis.

De griffie van de gevangenis zendt het verzoek binnen vierentwintig uur over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank.

Art. 83 (nieuw)

§ 1. De behandeling van de zaak vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter na het indienen van de vordering van het openbaar ministerie of het indienen van het schriftelijk verzoek van de veroordeelde.

De veroordeelde wordt bij aangetekende zending in kennis gesteld van de dag, het uur en de plaats van de zitting.

§ 2. Het dossier wordt gedurende ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en zijn raadsman op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank.

De veroordeelde kan tevens, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier bekomen.

Art. 84 (nieuw)

De strafuitvoeringsrechter hoort de veroordeelde en zijn raadsman alsook het openbaar ministerie.

De zitting is openbaar, behalve indien de veroordeelde gedetineerd is.

Art. 85 (nieuw)

De strafuitvoeringsrechter beslist binnen zeven dagen nadat de zaak in beraad is genomen.

Art. 86 (nieuw)

	De beslissing wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en, indien de veroordeelde gedetineerd is, van de directeur.
Titel XI, Hoofdstuk IV	**Titel XI, Hoofdstuk IV**
De vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen	**De wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek**
Art. 95/1	**Art. 95/1**
§ 1. Onverminderd de artikelen 28, § 3, en 47, § 3, kan de strafuitvoeringsrechter beslissen een in kracht van gewijsde gegane veroordeling tot ontzetting van het in artikel 382*bis*, eerste lid, 4°, van het Strafwetboek bedoelde recht te wijzigen door de duur van de ontzetting te verminderen, de nadere regels of de voorwaarden van de ontzetting aan te passen, de ontzetting op te schorten of te beëindigen.	§ 1. Onverminderd de artikelen 28, § 3, en 47, § 3, kan de strafuitvoeringsrechter beslissen een in kracht van gewijsde gegane veroordeling tot **de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek te wijzigen door de duur of de omvang van het verbod te beperken, de nadere regels of de voorwaarden ervan aan te passen, de uitvoering ervan op te schorten of te beëindigen**.
§ 2. De zaak wordt bij de strafuitvoeringsrechter aanhangig gemaakt bij schriftelijk verzoek van de veroordeelde of op vordering van het openbaar ministerie.	§ 2. De zaak wordt bij de strafuitvoeringsrechter aanhangig gemaakt bij schriftelijk verzoek van de veroordeelde of op vordering van het openbaar ministerie.
Het verzoek wordt ingediend op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank of, ingeval de veroordeelde gedetineerd is, op de griffie van de gevangenis.	Het verzoek wordt ingediend op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank of, ingeval de veroordeelde gedetineerd is, op de griffie van de gevangenis.
De griffie van de gevangenis zendt het verzoek binnen vierentwintig uur over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank en bezorgt een afschrift ervan aan de directeur.	De griffie van de gevangenis zendt het verzoek binnen vierentwintig uur over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank en bezorgt een afschrift ervan aan de directeur.
De griffie van de strafuitvoeringsrechtbank zendt onverwijld een afschrift van het schriftelijk verzoek of de vordering aan het slachtoffer.	De griffie van de strafuitvoeringsrechtbank zendt onverwijld een afschrift van het schriftelijk verzoek of de vordering aan het slachtoffer.

De behandeling vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter na het indienen van de vordering van het openbaar ministerie of het indienen van het schriftelijk verzoek van de veroordeelde.

De dag, het uur en de plaats van de zitting worden bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde, de directeur, indien de veroordeelde gedetineerd is, en het slachtoffer.

Het dossier wordt gedurende ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en zijn raadsman op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank.

De veroordeelde kan tevens, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier bekomen.

De strafuitvoeringsrechter hoort de veroordeelde en zijn raadsman alsook het openbaar ministerie en de directeur indien de veroordeelde gedetineerd is.

Het slachtoffer wordt gehoord over de bijzondere voorwaarden die in zijn belang moeten worden opgelegd. Het slachtoffer is aanwezig op de zitting voor de tijd die nodig is om deze voorwaarden te onderzoeken. Het openbaar ministerie en, in voorkomend geval, de directeur lichten bij deze gelegenheid de voorwaarden toe die zij in hun advies hebben gesteld in het belang van het slachtoffer. Het slachtoffer kan zijn opmerkingen voordragen.

Het slachtoffer kan zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door een raadsman en kan zich laten bijstaan door de gemachtigde van een overheidsinstelling of een door de Koning hiertoe erkende vereniging.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

De strafuitvoeringsrechter beslist binnen zeven dagen nadat de zaak in beraad is genomen.

De beslissing wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en,

De behandeling vindt plaats op de eerste nuttige zitting van de strafuitvoeringsrechter na het indienen van de vordering van het openbaar ministerie of het indienen van het schriftelijk verzoek van de veroordeelde.

De dag, het uur en de plaats van de zitting worden bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde, de directeur, indien de veroordeelde gedetineerd is, en het slachtoffer.

Het dossier wordt gedurende ten minste vier dagen voor de datum waarop de zitting is vastgesteld voor inzage ter beschikking gesteld van de veroordeelde en zijn raadsman op de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank.

De veroordeelde kan tevens, op zijn verzoek, een afschrift van het dossier bekomen.

De strafuitvoeringsrechter hoort de veroordeelde en zijn raadsman alsook het openbaar ministerie en de directeur indien de veroordeelde gedetineerd is.

Het slachtoffer wordt gehoord over de bijzondere voorwaarden die in zijn belang moeten worden opgelegd. Het slachtoffer is aanwezig op de zitting voor de tijd die nodig is om deze voorwaarden te onderzoeken. Het openbaar ministerie en, in voorkomend geval, de directeur lichten bij deze gelegenheid de voorwaarden toe die zij in hun advies hebben gesteld in het belang van het slachtoffer. Het slachtoffer kan zijn opmerkingen voordragen.

Het slachtoffer kan zich laten vertegenwoordigen of bijstaan door een raadsman en kan zich laten bijstaan door de gemachtigde van een overheidsinstelling of een door de Koning hiertoe erkende vereniging.

De zitting vindt plaats met gesloten deuren.

De strafuitvoeringsrechter beslist binnen zeven dagen nadat de zaak in beraad is genomen.

De beslissing wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en,

indien de veroordeelde gedetineerd is, van de directeur.

§ 3. De strafuitvoeringsrechter kan de veroordeelde aan geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden onderwerpen indien deze absoluut noodzakelijk zijn in het belang van het slachtoffer. Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, in kennis gesteld van de beslissing en, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd.

§ 4. Het openbaar ministerie kan, met het oog op de herroeping van de vermindering of opschorting van de ontzetting, de zaak bij de strafuitvoeringsrechter aanhangig maken, wanneer de opgelegde bijzondere voorwaarden niet worden nageleefd. De in § 2 bedoelde procedure is van toepassing.

indien de veroordeelde gedetineerd is, van de directeur.

§ 3. De strafuitvoeringsrechter kan de veroordeelde aan geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden onderwerpen indien deze absoluut noodzakelijk zijn in het belang van het slachtoffer. Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, in kennis gesteld van de beslissing en, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd.

§ 4. Het openbaar ministerie kan, met het oog op de herroeping van de vermindering of opschorting van de **straf bedoeld in de artikel 50 van het Strafwetboek**, de zaak bij de strafuitvoeringsrechter aanhangig maken, wanneer de opgelegde bijzondere voorwaarden niet worden nageleefd. De in § 2 bedoelde procedure is van toepassing.

Art. 95/2

§ 1. De terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank die overeenkomstig de artikelen 34*bis* tot en met 34*quater* van het Strafwetboek ten aanzien van de veroordeelde is uitgesproken, neemt een aanvang bij het verstrijken van de hoofdstraf.

§ 2. De strafuitvoeringsrechtbank beslist voorafgaand aan het verstrijken van de hoofdstraf, overeenkomstig de procedure bepaald in afdeling 2, hetzij tot vrijheidsbeneming, hetzij tot invrijheidstelling onder toezicht van de terbeschikkinggestelde veroordeelde.

Na het in het eerste lid bedoelde onderzoek door de strafuitvoeringsrechtbank, wordt de veroordeelde aan wie een voorwaardelijke invrijheidstelling was verleend op het einde van zijn proeftermijn in vrijheid onder toezicht gesteld, in voorkomend geval met voorwaarden zoals bedoeld in § 2 van artikel 95/7.

Art. 95/2

§ 1. De terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank **die ~~overeenkomstig de artikelen 34*bis* tot en met 34*quater* van het Strafwetboek~~** ten aanzien van de veroordeelde is uitgesproken, neemt een aanvang bij het verstrijken van de hoofdstraf.

§ 2. De strafuitvoeringsrechtbank beslist voorafgaand aan het verstrijken van de hoofdstraf, overeenkomstig de procedure bepaald in afdeling 2, hetzij tot vrijheidsbeneming, hetzij tot invrijheidstelling onder toezicht van de terbeschikkinggestelde veroordeelde.

Na het in het eerste lid bedoelde onderzoek door de strafuitvoeringsrechtbank, wordt de veroordeelde aan wie een voorwaardelijke invrijheidstelling was verleend op het einde van zijn proeftermijn in vrijheid onder toezicht gesteld, in voorkomend geval met voorwaarden zoals bedoeld in § 2 van artikel 95/7.

§ 3. De ter beschikking gestelde veroordeelde wordt van zijn vrijheid benomen indien in zijn hoofde een risico op het plegen van ernstige strafbare feiten, die de fysieke of psychische integriteit van derden aantasten, bestaat dat in geval van een invrijheidstelling onder toezicht niet kan worden ondervangen door het opleggen van bijzondere voorwaarden.

§ 3. De ter beschikking gestelde veroordeelde wordt van zijn vrijheid benomen indien in zijn hoofde een risico op het plegen van ernstige strafbare feiten, die de fysieke of psychische integriteit van derden aantasten, bestaat dat in geval van een invrijheidstelling onder toezicht niet kan worden ondervangen door het opleggen van bijzondere voorwaarden.

Art. 95/3

§ 1. De directeur, indien de veroordeelde gedetineerd is, brengt uiterlijk vier maanden voor het verstrijken van de hoofdstraf een advies uit.

§ 2. Het advies van de directeur omvat een gemotiveerd advies tot vrijheidsbeneming of invrijheidstelling onder toezicht. In voorkomend geval vermeldt hij de bijzondere voorwaarden die hij nodig acht op te leggen aan de veroordeelde.

Artikel 31, §§ 1 en 4, is van toepassing.

Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor feiten bedoeld in de artikelen 371/1 tot 378 van het Strafwetboek, of voor feiten bedoeld in de artikelen 379 tot 387 van hetzelfde Wetboek indien ze gepleegd werden op minderjarigen of met hun deelneming, moet het advies worden ingediend samen met een met redenen omkleed advies van een dienst of persoon die gespecialiseerd is in de diagnostische expertise van seksuele delinquenten. Dit advies omvat een beoordeling van de noodzaak om een behandeling op te leggen.

Art. 95/3

§ 1. De directeur, indien de veroordeelde gedetineerd is, brengt uiterlijk vier maanden voor het verstrijken van de hoofdstraf een advies uit.

§ 2. Het advies van de directeur omvat een gemotiveerd advies tot vrijheidsbeneming of invrijheidstelling onder toezicht. In voorkomend geval vermeldt hij de bijzondere voorwaarden die hij nodig acht op te leggen aan de veroordeelde.

Artikel 31, §§ 1 en 4, is van toepassing.

Indien de veroordeelde een straf ondergaat voor feiten bedoeld in de artikelen **134 tot 149, 151 tot 168, 171 tot 174, 177 tot 179, 183 voor zover de veroordeling inhoud van extreem pornografische aard betreft, en 185 van het Strafwetboek**, moet het advies worden ingediend samen met een met redenen omkleed advies van een dienst of persoon die gespecialiseerd is in de diagnostische expertise van seksuele delinquenten. Dit advies omvat een beoordeling van de noodzaak om een behandeling op te leggen.

Art. 95/4

Binnen een maand na de ontvangst van het advies van de directeur of, indien de veroordeelde niet gedetineerd is, uiterlijk vier maanden voorafgaand aan zijn definitieve invrijheidstelling bepaald in de artikelen 71 en 80 of uiterlijk één maand nadat de

Art. 95/4

Binnen een maand na de ontvangst van het advies van de directeur of, indien de veroordeelde niet gedetineerd is, uiterlijk vier maanden voorafgaand aan zijn definitieve invrijheidstelling bepaald in de artikelen 71 en 80 of uiterlijk één maand nadat de

veroordeelde wiens proeftermijn ingevolge de overeenkomstig artikel 47, § 2, verleende voorlopige invrijheidstelling verstreken is op het grondgebied is teruggekeerd, of uiterlijk vier maanden voorafgaand aan het einde van de termijn van uitstel als bedoeld in artikel 8 van de wet van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie stelt het openbaar ministerie een met redenen omkleed advies op, zendt dit over aan de strafuitvoeringsrechtbank. Het openbaar ministerie deelt het in afschrift mee aan de veroordeelde en de directeur.

veroordeelde wiens proeftermijn ingevolge de overeenkomstig artikel 47, § 2, verleende voorlopige invrijheidstelling verstreken is op het grondgebied is teruggekeerd, of uiterlijk vier maanden voorafgaand aan het einde van de termijn van uitstel als bedoeld in **artikel 65, § 1, derde lid, van het Strafwetboek** stelt het openbaar ministerie een met redenen omkleed advies op, zendt dit over aan de strafuitvoeringsrechtbank. Het openbaar ministerie deelt het in afschrift mee aan de veroordeelde en de directeur.

Art. 95/7

§ 1. De strafuitvoeringsrechtbank beslist binnen veertien dagen nadat de zaak in beraad is genomen.

§ 2. Indien de strafuitvoeringsrechtbank de invrijheidstelling onder toezicht toekent, bepaalt zij dat de ter beschikking gestelde veroordeelde wordt onderworpen aan de algemene voorwaarden zoals bepaald door artikel 55.

De strafuitvoeringsrechtbank kan de ter beschikking gestelde veroordeelde onderwerpen aan geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden die het risico van het plegen van ernstige strafbare feiten, die de fysieke of psychische integriteit van personen kunnen aantasten, ondervangen of die noodzakelijk blijken in het belang van de slachtoffers.

Indien de veroordeelde ter beschikking van de strafuitvoeringsrechtbank is gesteld voor één van de feiten bedoeld in de artikelen 371/1, 371/2, 372, 373, tweede en derde lid, 375, 376, tweede en derde lid, 377, eerste, tweede, vierde en zesde lid van het Strafwetboek, kan de strafuitvoeringsrechtbank aan de toekenning van de invrijheidstelling onder toezicht de voorwaarde verbinden van het volgen van een begeleiding of behandeling bij een dienst die in de begeleiding of de behandeling van seksuele delinquenten is gespecialiseerd. De strafuitvoeringsrechtbank

Art. 95/7

§ 1. De strafuitvoeringsrechtbank beslist binnen veertien dagen nadat de zaak in beraad is genomen.

§ 2. Indien de strafuitvoeringsrechtbank de invrijheidstelling onder toezicht toekent, bepaalt zij dat de ter beschikking gestelde veroordeelde wordt onderworpen aan de algemene voorwaarden zoals bepaald door artikel 55.

De strafuitvoeringsrechtbank kan de ter beschikking gestelde veroordeelde onderwerpen aan geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden die het risico van het plegen van ernstige strafbare feiten, die de fysieke of psychische integriteit van personen kunnen aantasten, ondervangen of die noodzakelijk blijken in het belang van de slachtoffers.

Indien de veroordeelde ter beschikking van de strafuitvoeringsrechtbank is gesteld voor één van de feiten bedoeld in de artikelen **134 tot 139, 140 tot 146, 148 en 149** van het Strafwetboek, kan de strafuitvoeringsrechtbank aan de toekenning van de invrijheidstelling onder toezicht de voorwaarde verbinden van het volgen van een begeleiding of behandeling bij een dienst die in de begeleiding of de behandeling van seksuele delinquenten is gespecialiseerd. De strafuitvoeringsrechtbank bepaalt de termijn

bepaalt de termijn gedurende dewelke de veroordeelde deze begeleiding of behandeling moet volgen.

§ 3. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij gerechtsbrief ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en, indien de veroordeelde gedetineerd is, van de directeur.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, op de hoogte gebracht van de beslissing en, ingeval van een invrijheidstelling onder toezicht, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd.

§ 4. Het vonnis tot toekenning van de invrijheidstelling onder toezicht wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties:

- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde zich zal vestigen;

- aan de nationale gegevensbank als bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- in voorkomend geval, aan de directeur van het justitiehuis van het gerechtelijk arrondissement waarin de veroordeelde zijn verblijfsplaats heeft;

- aan de directeur van het justitiehuis van de verblijfplaats van het slachtoffer ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd.

Art. 95/8

Het vonnis wordt uitvoerbaar op de dag dat de veroordeelde zijn hoofdstraf heeft ondergaan of, in geval van vervroegde invrijheidstelling, op de dag dat de veroordeelde overeenkomstig de artikelen 71 of 80 definitief in vrijheid wordt gesteld of, indien de hoofdstraf met uitstel uitgesproken werd, op het einde van de termijn van uitstel zoals bedoeld in artikel 8 van de wet

gedurende dewelke de veroordeelde deze begeleiding of behandeling moet volgen.

§ 3. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij gerechtsbrief ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en, indien de veroordeelde gedetineerd is, van de directeur.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, op de hoogte gebracht van de beslissing en, ingeval van een invrijheidstelling onder toezicht, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd.

§ 4. Het vonnis tot toekenning van de invrijheidstelling onder toezicht wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties:

- aan de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde zich zal vestigen;

- aan de nationale gegevensbank als bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- in voorkomend geval, aan de directeur van het justitiehuis van het gerechtelijk arrondissement waarin de veroordeelde zijn verblijfsplaats heeft;

- aan de directeur van het justitiehuis van de verblijfplaats van het slachtoffer ~~**ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd**~~**.**

Art. 95/8

Het vonnis wordt uitvoerbaar op de dag dat de veroordeelde zijn hoofdstraf heeft ondergaan of, in geval van vervroegde invrijheidstelling, op de dag dat de veroordeelde overeenkomstig de artikelen 71 of 80 definitief in vrijheid wordt gesteld of, indien de hoofdstraf met uitstel uitgesproken werd, op het einde van de termijn

van 29 juni 1964 betreffende de opschorting, het uitstel en de probatie.

Het vonnis tot vrijheidsbeneming is uitvoerbaar bij voorraad.

van uitstel zoals bedoeld in **artikel 65, § 1, derde lid, van het Strafwetboek**.

Het vonnis tot vrijheidsbeneming is uitvoerbaar bij voorraad.

Art. 95/27

§ 1. Het openbaar ministerie kan, met het oog op de herroeping, schorsing of herziening van de invrijheidstelling onder toezicht, de zaak bij de strafuitvoeringsrechtbank aanhangig maken in de volgende gevallen:

1° wanneer bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing wordt vastgesteld dat de ter beschikking gestelde veroordeelde tijdens de in artikel 95/28 bedoelde termijn, een wanbedrijf of een misdaad, of een gelijkwaardig misdrijf dat in aanmerking genomen wordt overeenkomstig artikel 99*bis* van het Strafwetboek, heeft gepleegd;

2° in de gevallen bedoeld in artikel 64, 2°, 3°, 4° en 5°.

§ 2. In geval van herroeping wordt de veroordeelde onmiddellijk opnieuw opgesloten.

In geval van herroeping overeenkomstig § 1, 1°, wordt de herroeping geacht in te zijn gegaan op de dag waarop die misdaad of dat wanbedrijf is gepleegd.

§ 3. De artikelen 68, §§ 1 tot 4, en 70 zijn van toepassing.

Art. 95/27

§ 1. Het openbaar ministerie kan, met het oog op de herroeping, schorsing of herziening van de invrijheidstelling onder toezicht, de zaak bij de strafuitvoeringsrechtbank aanhangig maken in de volgende gevallen:

1° wanneer bij een in kracht van gewijsde gegane beslissing wordt vastgesteld dat de ter beschikking gestelde veroordeelde tijdens de in artikel 95/28 bedoelde termijn **een misdrijf** heeft gepleegd;

2° in de gevallen bedoeld in artikel 64, 2°, 3°, 4° en 5°.

§ 2. In geval van herroeping wordt de veroordeelde onmiddellijk opnieuw opgesloten.

In geval van herroeping overeenkomstig § 1, 1°, wordt de herroeping geacht in te zijn gegaan op de dag waarop **het misdrijf** is gepleegd.

§ 3. De artikelen 68, §§ 1 tot 4, en 70 zijn van toepassing.

Art. 98/14

§ 1. De beperkte detentie en het elektronisch toezicht worden toegekend door de strafuitvoeringsrechter op schriftelijk verzoek van de veroordeelde.

§ 2. Het schriftelijk verzoek wordt ingediend op de griffie van de gevangenis.

Art. 98/14

§ 1. De beperkte detentie en het elektronisch toezicht worden toegekend door de strafuitvoeringsrechter op schriftelijk verzoek van de veroordeelde.

§ 2. Het schriftelijk verzoek wordt ingediend op de griffie van de gevangenis.

De griffie van de gevangenis zendt het schriftelijk verzoek binnen vierentwintig uur over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank en bezorgt een afschrift aan de directeur.

Indien het een verzoek tot elektronisch toezicht betreft en de veroordeelde een straf ondergaat voor feiten bedoeld in de artikelen 405*ter*, 409, 417/2 tot 417/4, 417/16 tot 417/19, 417/24 tot 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 tot 417/47, 425 tot 427 en 433*septies* van het Strafwetboek of voor feiten die gepleegd zijn in een context van intrafamiliaal geweld, vraagt de directeur aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen om een maatschappelijke enquête uit te voeren met het oog op het verkrijgen van noodzakelijke informatie over het onthaalmilieu waar het elektronisch toezicht zal plaatsvinden, tenzij dat in het concrete geval niet nuttig blijkt.

§ 3. De directeur brengt een advies uit binnen een maand na de ontvangst van het afschrift van het schriftelijk verzoek. Artikel 98/16 is van toepassing.

Art. 98/19

De strafuitvoeringsrechter doet uitspraak binnen de maand na de ontvangst van het dossier van de directeur bedoeld in artikel 98/16, eerste lid, en ten vroegste na de ontvangst van het advies van het openbaar ministerie of na het verstrijken van de adviestermijn van het openbaar ministerie.

Ingeval de aanvraag betrekking heeft op een voorwaardelijke invrijheidstelling en de veroordeelde een straf ondergaat voor:

- feiten bedoeld in de artikelen 393 tot 397, 399 tot 405quater, 409, 410 tot 410*ter*, 417/2, 417/3, 468 tot 476 en 477*bis* tot 477*sexies* van het Strafwetboek;

- feiten van invoer, uitvoer, doorvoer en vervoer bedoeld in artikel 2*bis* van de wet van

De griffie van de gevangenis zendt het schriftelijk verzoek binnen vierentwintig uur over aan de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank en bezorgt een afschrift aan de directeur.

Indien het een verzoek tot elektronisch toezicht betreft en de veroordeelde een straf ondergaat voor feiten bedoeld in de artikelen **100, 112 tot 118, 120 tot 126, 129, 130, 143 tot 146, 151 tot 155, 160, 161, 168, 171 tot 174, 200, 201, 206 tot 211, 260, 333 tot 337 van het Strafwetboek** of voor feiten die gepleegd zijn in een context van intrafamiliaal geweld, vraagt de directeur aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen om een maatschappelijke enquête uit te voeren met het oog op het verkrijgen van noodzakelijke informatie over het onthaalmilieu waar het elektronisch toezicht zal plaatsvinden, tenzij dat in het concrete geval niet nuttig blijkt.

§ 3. De directeur brengt een advies uit binnen een maand na de ontvangst van het afschrift van het schriftelijk verzoek. Artikel 98/16 is van toepassing.

Art. 98/19

De strafuitvoeringsrechter doet uitspraak binnen de maand na de ontvangst van het dossier van de directeur bedoeld in artikel 98/16, eerste lid, en ten vroegste na de ontvangst van het advies van het openbaar ministerie of na het verstrijken van de adviestermijn van het openbaar ministerie.

Ingeval de aanvraag betrekking heeft op een voorwaardelijke invrijheidstelling en de veroordeelde een straf ondergaat voor:

- feiten bedoeld in de artikelen **96 tot 102, 112 tot 118, 120 tot 126, 195 tot 198, 2° tot 4°, 199 tot 202, 206 tot 211, 467 tot 469 en 471 tot 473 van het Strafwetboek**;

- feiten van invoer, uitvoer, doorvoer en vervoer bedoeld in artikel 2*bis* van de wet van

24 februari 1921 betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen, of feiten bedoeld in de artikelen 278 tot 280, 324*ter*, 349, 352, 419, 420, 428, 429 en 433*septies* van het Strafwetboek, voor zover deze gepleegd zijn in combinatie met een van de feiten bedoeld in het eerste streepje;

kan de strafuitvoeringsrechter die oordeelt dat het dossier niet in staat is, bijkomende informatie vragen of aan de bevoegde diensten van de gemeenschappen overeenkomstig artikel 34, § 2, tweede lid, de opdracht geven een beknopt voorlichtingsverslag op te stellen of een maatschappelijke enquête uit te voeren met het oog op het verkrijgen van noodzakelijke informatie over het onthaalmilieu waar de voorwaardelijke invrijheidstelling zal plaatsvinden. In dat geval kan de termijn van een maand bedoeld in paragraaf 1 eenmaal met maximaal een maand worden verlengd. De strafuitvoeringsrechter deelt de verlenging van de termijn onverwijld mee aan het openbaar ministerie, aan de directeur indien de veroordeelde gedetineerd is, en aan de veroordeelde en verzoekt de veroordeelde of, in voorkomend geval, de directeur om binnen veertien dagen de nodige informatie schriftelijk mee te delen.

24 februari 1921 betreffende het verhandelen van giftstoffen, slaapmiddelen en verdovende middelen, psychotrope stoffen, ontsmettingsstoffen en antiseptica en van de stoffen die kunnen gebruikt worden voor de illegale vervaardiging van verdovende middelen en psychotrope stoffen, of feiten bedoeld in de artikelen **106 tot 107/1, 196, 198, 202, 215, 217, 218, 223 tot 225, 260, 407 tot 409 van het Strafwetboek**, voor zover deze gepleegd zijn in combinatie met een van de feiten bedoeld in het eerste streepje;

kan de strafuitvoeringsrechter die oordeelt dat het dossier niet in staat is, bijkomende informatie vragen of aan de bevoegde diensten van de gemeenschappen overeenkomstig artikel 34, § 2, tweede lid, de opdracht geven een beknopt voorlichtingsverslag op te stellen of een maatschappelijke enquête uit te voeren met het oog op het verkrijgen van noodzakelijke informatie over het onthaalmilieu waar de voorwaardelijke invrijheidstelling zal plaatsvinden. In dat geval kan de termijn van een maand bedoeld in paragraaf 1 eenmaal met maximaal een maand worden verlengd. De strafuitvoeringsrechter deelt de verlenging van de termijn onverwijld mee aan het openbaar ministerie, aan de directeur indien de veroordeelde gedetineerd is, en aan de veroordeelde en verzoekt de veroordeelde of, in voorkomend geval, de directeur om binnen veertien dagen de nodige informatie schriftelijk mee te delen.

Art. 98/26, § 2

§ 1. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en van de directeur. Bij kennisname van het vonnis stemt de veroordeelde in met de voorwaarden.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, op de hoogte gebracht van het vonnis en, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd.

Art. 98/26, § 2

§ 1. Het vonnis wordt binnen vierentwintig uur bij aangetekende zending ter kennis gebracht van de veroordeelde en schriftelijk ter kennis gebracht van het openbaar ministerie en van de directeur. Bij kennisname van het vonnis stemt de veroordeelde in met de voorwaarden.

Het slachtoffer wordt zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, op de hoogte gebracht van het vonnis en, in voorkomend geval, van de voorwaarden die in zijn belang zijn opgelegd.

Onverminderd het eerste lid brengt de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank de veroordeelde ten aanzien van wie de tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf werd opgeschort overeenkomstig artikel 98/17, zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, op de hoogte van het vonnis.

§ 2. Het vonnis tot toekenning van een strafuitvoeringsmodaliteit wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties:

- de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde zich zal vestigen;

- de nationale gegevensbank bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- in voorkomend geval, de bevoegde dienst van de gemeenschappen van het gerechtelijk arrondissement waarin de veroordeelde zijn verblijfplaats heeft;

- de dienst van de gemeenschappen, bevoegd voor het elektronisch toezicht, ingeval de beslissing betrekking heeft op een elektronisch toezicht;

- de bevoegde dienst van de gemeenschappen van de verblijfplaats van het slachtoffer ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd;

- de Dienst Vreemdelingenzaken, ingeval de beslissing betrekking heeft op een veroordeelde die niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk.

Art. 98/28

§ 1. De directeur kent een vervroegde invrijheidstelling "overbevolking" toe aan de veroordeelde die zich in de tijdsvoorwaarden bevindt voor de toekenning van de voorwaardelijke invrijheidstelling, vanaf zes maanden voor het einde van het uitvoerbaar

Onverminderd het eerste lid brengt de griffie van de strafuitvoeringsrechtbank de veroordeelde ten aanzien van wie de tenuitvoerlegging van de vrijheidsstraf werd opgeschort overeenkomstig artikel 98/17, zo snel mogelijk en in elk geval binnen vierentwintig uur, via het snelst mogelijke, schriftelijke communicatiemiddel, op de hoogte van het vonnis.

§ 2. Het vonnis tot toekenning van een strafuitvoeringsmodaliteit wordt meegedeeld aan de volgende autoriteiten en instanties:

- de korpschef van de lokale politie van de gemeente waar de veroordeelde zich zal vestigen;

- de nationale gegevensbank bedoeld in artikel 44/2 van de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt;

- in voorkomend geval, de bevoegde dienst van de gemeenschappen van het gerechtelijk arrondissement waarin de veroordeelde zijn verblijfplaats heeft;

- de dienst van de gemeenschappen, bevoegd voor het elektronisch toezicht, ingeval de beslissing betrekking heeft op een elektronisch toezicht;

- de bevoegde dienst van de gemeenschappen van de verblijfplaats van het **slachtoffer** ~~**ingeval er slachtoffergerichte voorwaarden zijn opgelegd**~~;

- de Dienst Vreemdelingenzaken, ingeval de beslissing betrekking heeft op een veroordeelde die niet toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf in het Rijk.

Art. 98/28

§ 1. De directeur kent een vervroegde invrijheidstelling "overbevolking" toe aan de veroordeelde die zich in de tijdsvoorwaarden bevindt voor de toekenning van de voorwaardelijke invrijheidstelling, vanaf zes maanden voor het einde van het uitvoerbaar

gedeelte van de vrijheidsstraf of van de vrijheidsstraffen waartoe hij is veroordeeld, voor zover hij uitsluitend in kracht van gewijsde getreden veroordelingen tot een vrijheidsstraf ondergaat en voor zover hij cumulatief aan de volgende voorwaarden voldoet:

1° hij beschikt over een opvangadres;

2° hij stelt geen manifest risico voor een ernstige aantasting van de fysieke integriteit van derden.

De veroordeelde die geen recht heeft op verblijf komt slechts in aanmerking voor deze maatregel, voor zover de Dienst Vreemdelingenzaken meedeelt aan de directeur dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering van het grondgebied of tot overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de veroordeelde. De betrokken veroordeelde dient enkel te voldoen aan de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 2°.

In afwijking van het eerste lid is de veroordeelde wiens strafuitvoeringsmodaliteit tijdens de geldigheidsduur van deze maatregel door de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank wordt herroepen, gedurende twee maanden na de tenuitvoerlegging van het vonnis tot herroeping uitgesloten van de vervroegde invrijheidstelling.

§ 2. De volgende categorieën van veroordeelden zijn uitgesloten van de in dit hoofdstuk bedoelde maatregel van de vervroegde invrijheidstelling "overbevolking":

- de veroordeelden die een of meerdere vrijheidsbenemende straffen ondergaan waarvan het totaal meer dan tien jaar bedraagt;

- de veroordeelden die een straf ondergaan voor de feiten bedoeld in boek II, titel I*ter*, van het Strafwetboek;

gedeelte van de vrijheidsstraf of van de vrijheidsstraffen waartoe hij is veroordeeld, voor zover hij uitsluitend in kracht van gewijsde getreden veroordelingen tot een vrijheidsstraf ondergaat en voor zover hij cumulatief aan de volgende voorwaarden voldoet:

1° hij beschikt over een opvangadres;

2° hij stelt geen manifest risico voor een ernstige aantasting van de fysieke integriteit van derden.

De veroordeelde die geen recht heeft op verblijf komt slechts in aanmerking voor deze maatregel, voor zover de Dienst Vreemdelingenzaken meedeelt aan de directeur dat hij in de onmogelijkheid verkeert om onmiddellijk over te gaan tot verwijdering van het grondgebied of tot overbrenging naar een plaats die valt onder de bevoegdheid van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van de veroordeelde. De betrokken veroordeelde dient enkel te voldoen aan de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 2°.

In afwijking van het eerste lid is de veroordeelde wiens strafuitvoeringsmodaliteit tijdens de geldigheidsduur van deze maatregel door de strafuitvoeringsrechter of de strafuitvoeringsrechtbank wordt herroepen, gedurende twee maanden na de tenuitvoerlegging van het vonnis tot herroeping uitgesloten van de vervroegde invrijheidstelling.

§ 2. De volgende categorieën van veroordeelden zijn uitgesloten van de in dit hoofdstuk bedoelde maatregel van de vervroegde invrijheidstelling "overbevolking":

- de veroordeelden die een of meerdere vrijheidsbenemende straffen ondergaan waarvan het totaal meer dan tien jaar bedraagt;

- de veroordeelden die een straf ondergaan voor de feiten bedoeld in **boek II, titel 4, hoofdstuk 1, van het Strafwetboek**;

- de veroordeelden die een straf ondergaan voor de feiten bedoeld in de artikelen 417/5 tot 417/41, 417/43 tot 417/47, 417/50, 417/52, 417/54 en 417/55 van het Strafwetboek;	- de veroordeelden die een straf ondergaan voor de feiten bedoeld in de artikelen **134 tot 149, 151 tot 168, 171 tot 174, 177 tot 179, 183 tot 185 van het Strafwetboek**;
- de veroordeelden die het voorwerp uitmaken van een veroordeling met een terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank overeenkomstig de artikelen 34*ter* of 34*quater* van het Strafwetboek;	- de veroordeelden die het voorwerp uitmaken van een veroordeling met een terbeschikkingstelling van de strafuitvoeringsrechtbank ~~**overeenkomstig de artikelen 34*ter* of 34*quater* van het Strafwetboek**~~;
- de veroordeelden die worden opgevolgd door het Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse in het kader van de gemeenschappelijke gegevensbank bedoeld in artikel 3 van de wet van 29 maart 2024 tot oprichting van de gemeenschappelijke gegevensbank "Terrorisme, Extremisme, Radicaliseringsproces" ("T.E.R.") en tot wijziging van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, de wet van 30 juli 2018 tot oprichting van lokale integrale veiligheidscellen inzake radicalisme, extremisme en terrorisme en de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.	- de veroordeelden die worden opgevolgd door het Coördinatieorgaan voor de dreigingsanalyse in het kader van de gemeenschappelijke gegevensbank bedoeld in artikel 3 van de wet van 29 maart 2024 tot oprichting van de gemeenschappelijke gegevensbank "Terrorisme, Extremisme, Radicaliseringsproces" ("T.E.R.") en tot wijziging van de wet van 30 juli 2018 betreffende de bescherming van natuurlijke personen met betrekking tot de verwerking van persoonsgegevens, de wet van 30 juli 2018 tot oprichting van lokale integrale veiligheidscellen inzake radicalisme, extremisme en terrorisme en de wet van 5 augustus 1992 op het politieambt.
	Titel XII*quinquies* – Slotbepaling (nieuw)
	Art. 98/30 (nieuw)
	De verwijzingen naar artikel 50 van het Strafwetboek in de artikelen 26/1 en 95/1 worden geacht ook te verwijzen naar de artikelen *382bis*, opgeheven door de wet van 21 maart 2022, en 417/58 van het Strafwetboek voor de veroordelingen uitgesproken voor de inwerkingtreding van het Strafwetboek.
Art. 109/1, eerste lid	**Art. 109/1, eerste lid**

Tot 1 juni 2030 zijn de artikelen 21, 22, 23, 24, 25, 25/1, 25/3, 26 en 26/1 van titel V, hoofdstukken I, II en III, en de artikelen 28, 29, 30, 31, 33, 34, 36, 37, 38, 39, 40, 42, 43, 45, 46, 59 en 60 niet van toepassing ten aanzien van de veroordeelde die een of meer vrijheidsstraffen ondergaat waarvan het uitvoerbaar gedeelte drie jaar of minder bedraagt, behoudens ten aanzien van:	Tot 1 juni 2030 zijn de artikelen 21, 22, 23, 24, 25, 25/1, 25/3, 26 en 26/1 van titel V, hoofdstukken I, II en III, en de artikelen 28, 29, 30, 31, 33, 34, 36, 37, 38, 39, 40, 42, 43, 45, 46, 59 en 60 niet van toepassing ten aanzien van de veroordeelde die een of meer vrijheidsstraffen ondergaat waarvan het uitvoerbaar gedeelte drie jaar of minder bedraagt, behoudens ten aanzien van:
- de veroordeelde die een straf ondergaat waarvoor overeenkomstig artikel 32 een gespecialiseerd advies vereist is;	- de veroordeelde die een straf ondergaat waarvoor overeenkomstig artikel 32 een gespecialiseerd advies vereist is;
- de veroordeelde voor wat betreft de toekenning van de vermindering van de duur van de door de rechter uitgesproken ontzetting van het recht in een bepaalde aangewezen zone te wonen, te verblijven of er zich te vertonen.	- de veroordeelde voor wat betreft **de wijziging van de straf bedoeld in artikel 50 van het Strafwetboek**.

Wet van 29 februari 2024 tot invoering van boek I van het Strafwetboek

Art. 2

Art. 43. Straf onder elektronisch toezicht	Art. 43. Straf onder elektronisch toezicht
§ 1. Wanneer de rechter van oordeel is dat hij een straf van niveau 2 moet uitspreken, kan hij als hoofdstraf een straf onder elektronisch toezicht opleggen waarvan de duur minstens een maand en ten hoogste een jaar bedraagt.	§ 1. Wanneer de rechter van oordeel is dat hij een straf van niveau 2 moet uitspreken, kan hij als hoofdstraf een straf onder elektronisch toezicht opleggen waarvan de duur minstens een maand en ten hoogste een jaar bedraagt.
De straf onder elektronisch toezicht bestaat uit de verplichting voor de veroordeelde om aanwezig te zijn op een bepaald adres, behoudens toegestane verplaatsingen, activiteiten en afwezigheden, volgens een bepaald uitvoeringsprogramma. De controle op deze aanwezigheid gebeurt onder meer door elektronische middelen. De verplichte aanwezigheid wordt gekoppeld aan voorwaarden.	De straf onder elektronisch toezicht bestaat uit de verplichting voor de veroordeelde om aanwezig te zijn op een bepaald adres, behoudens toegestane verplaatsingen, activiteiten en afwezigheden, volgens een bepaald uitvoeringsprogramma. De controle op deze aanwezigheid gebeurt onder meer door elektronische middelen. De verplichte aanwezigheid wordt gekoppeld aan voorwaarden.
De rechter bepaalt een vervangende gevangenisstraf van dezelfde duur als die van de straf onder elektronisch toezicht, die van toepassing is ingeval deze laatste straf niet wordt uitgevoerd.	De rechter bepaalt een vervangende gevangenisstraf van dezelfde duur als die van de straf onder elektronisch toezicht, die van toepassing is ingeval deze laatste straf niet wordt uitgevoerd.

De rechter kan een straf onder elektronisch toezicht slechts uitspreken als de beklaagde, in persoon of via zijn advocaat, met kennis van zaken zijn instemming heeft gegeven. Iedere persoon die met de beklaagde samenwoont kan door de rechter worden gehoord omtrent zijn opmerkingen met betrekking tot de overwogen straf.

§ 2. De rechter kan aanwijzingen geven omtrent de concrete invulling van deze straf, inzonderheid betreffende de toegestane verplaatsingen, activiteiten en afwezigheden.

Aan de straf onder elektronisch toezicht worden de volgende algemene voorwaarden verbonden:

1° geen misdrijven plegen;

2° een vast adres hebben waar de verplichting tot aanwezigheid wordt uitgevoerd en vóór elke wijziging de toestemming krijgen van het openbaar ministerie of bij gebreke daarvan die van de strafuitvoeringsrechtbank;

3° gevolg geven aan de oproepingen van de bevoegde dienst voor de controle van deze straf en de concrete modaliteiten bepaald door deze dienst volgen.

De rechter kan de veroordeelde bovendien aan geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden onderwerpen indien deze noodzakelijk zijn in het belang van het slachtoffer of voor de maatschappelijke re-integratie van de veroordeelde.

§ 3. Indien de beklaagde of de beschuldigde vervolgd wordt voor een misdrijf dat bestaat uit een aantasting van de seksuele, fysieke of psychische integriteit van een persoon met wie hij de woning deelt, geeft het openbaar ministerie of de rechter bij wie de zaak

De rechter kan een straf onder elektronisch toezicht slechts uitspreken als de beklaagde, in persoon of via zijn advocaat, met kennis van zaken zijn instemming heeft gegeven. Iedere persoon die met de beklaagde samenwoont kan door de rechter worden gehoord omtrent zijn opmerkingen met betrekking tot de overwogen straf.

§ 2. De rechter kan aanwijzingen geven omtrent de concrete invulling van deze straf, inzonderheid betreffende de toegestane verplaatsingen, activiteiten en afwezigheden.

Aan de straf onder elektronisch toezicht worden de volgende algemene voorwaarden verbonden:

1° geen misdrijven plegen;

2° een vast adres hebben waar de verplichting tot aanwezigheid wordt uitgevoerd en vóór elke wijziging de toestemming krijgen van het openbaar ministerie of bij gebreke daarvan die van de strafuitvoeringsrechtbank; **in afwijking van de eerste zin en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, moet de betrokkene een vast adres hebben waar de verplichting tot aanwezigheid wordt uitgevoerd en vóór elke wijziging de toestemming krijgen van het openbaar ministerie.**

3° gevolg geven aan de oproepingen van de bevoegde dienst voor de controle van deze straf en de concrete modaliteiten bepaald door deze dienst volgen.

De rechter kan de veroordeelde bovendien aan geïndividualiseerde bijzondere voorwaarden onderwerpen indien deze noodzakelijk zijn in het belang van het slachtoffer of voor de maatschappelijke re-integratie van de veroordeelde.

§ 3. Indien de beklaagde of de beschuldigde vervolgd wordt voor een misdrijf dat bestaat uit een aantasting van de seksuele, fysieke of psychische integriteit van een persoon met wie hij de woning deelt, geeft het openbaar ministerie of de rechter bij wie de zaak

aanhangig werd gemaakt, aan de bevoegde dienst van het gerechtelijk arrondissement van de verblijfplaats van de beklaagde of de beschuldigde de opdracht om een voorlichtingsrapport op te stellen. Het openbaar ministerie of de rechter is niet verplicht het bedoelde voorlichtingsrapport te vragen indien dit niet strikt noodzakelijk is.

§ 4. De Koning bepaalt de nadere regels inzake de tenuitvoerlegging en controle van de straf onder elektronisch toezicht.

§ 5. Indien de straf onder elektronisch toezicht niet of slechts gedeeltelijk wordt uitgevoerd of in geval van ernstige niet-naleving van de algemene of bijzondere voorwaarden kan de strafuitvoeringsrechtbank, op vordering van het openbaar ministerie en na de veroordeelde te hebben gehoord, beslissen dat zal worden overgegaan tot de uitvoering van de uitgesproken vervangende gevangenisstraf of van het restant ervan na aftrek van de duur van het reeds uitgevoerde elektronisch toezicht, waarbij een dag van de straf onder elektronisch toezicht gelijkstaat aan een dag gevangenisstraf.

aanhangig werd gemaakt, aan de bevoegde dienst van het gerechtelijk arrondissement van de verblijfplaats van de beklaagde of de beschuldigde de opdracht om een voorlichtingsrapport op te stellen. Het openbaar ministerie of de rechter is niet verplicht het bedoelde voorlichtingsrapport te vragen indien dit niet strikt noodzakelijk is.

~~**§ 4. De Koning bepaalt de nadere regels inzake de tenuitvoerlegging en controle van de straf onder elektronisch toezicht.**~~

§ 5. Indien de straf onder elektronisch toezicht niet of slechts gedeeltelijk wordt uitgevoerd of in geval van ernstige niet-naleving van de algemene of bijzondere voorwaarden kan de strafuitvoeringsrechtbank, op vordering van het openbaar ministerie en na de veroordeelde te hebben gehoord, beslissen dat zal worden overgegaan tot de uitvoering van de uitgesproken vervangende gevangenisstraf of van het restant ervan na aftrek van de duur van het reeds uitgevoerde elektronisch toezicht, waarbij een dag van de straf onder elektronisch toezicht gelijkstaat aan een dag gevangenisstraf.

In afwijking van het eerste lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, indien de straf onder elektronisch toezicht niet of slechts gedeeltelijk wordt uitgevoerd, is het openbaar ministerie bevoegd om te beslissen over de uitvoering van de uitgesproken vervangende gevangenisstraf of van het restant ervan na aftrek van de duur van het reeds uitgevoerde elektronisch toezicht, overeenkomstig artikel 3, § 3 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering.

Art. 2

Art. 44. Probatiestraf

§ 1. Wanneer de rechter van oordeel is dat hij een straf van niveau 2 of van niveau 1 moet uitspreken, kan hij als hoofdstraf een probatiestraf opleggen.

Art. 44. Probatiestraf

§ 1. Wanneer de rechter van oordeel is dat hij een straf van niveau 2 of van niveau 1 moet uitspreken, kan hij als hoofdstraf een probatiestraf opleggen.

De rechter kan een probatiestraf slechts uitspreken als de beklaagde, in persoon of via zijn advocaat, met kennis van zaken zijn instemming heeft gegeven.

§ 2. De probatiestraf bestaat uit de verplichting algemene en bijzondere voorwaarden na te leven gedurende een door de rechter bepaalde termijn.

De duur van de probatiestraf van niveau 2 bedraagt meer dan twaalf maanden en ten hoogste twee jaar. De duur van de probatiestraf van niveau 1 bedraagt minstens zes maanden en ten hoogste twaalf maanden.

De rechter legt bij het uitspreken van een probatiestraf van niveau 1 een geldboete van 200 euro tot ten hoogste 20.000 euro of een gevangenisstraf van minstens een maand tot ten hoogste zes maand op. Bij het uitspreken van een probatiestraf van niveau 2 legt de rechter een geldboete van 200 euro tot ten hoogste 20.000 euro of een gevangenisstraf van minstens een maand en ten hoogste een jaar op. Deze vervangende straffen kunnen worden toegepast indien de probatiestraf niet wordt uitgevoerd.

De natuurlijke personen aan wie een probatiestraf werd opgelegd, worden bovendien onderworpen aan de sociale begeleiding door de daartoe aangewezen bevoegde dienst van de gemeenschappen.

§ 3. De rechter bepaalt de duur van de probatiestraf en de bijzondere voorwaarden waaraan de veroordeelde wordt onderworpen.

Aan de probatiestraf worden de volgende algemene voorwaarden verbonden:

1° geen misdrijven plegen;

2° voor de natuurlijke personen, een vast adres hebben en, bij wijziging ervan, het adres van zijn nieuwe verblijfplaats onmiddellijk meedelen aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast;

De rechter kan een probatiestraf slechts uitspreken als de beklaagde, in persoon of via zijn advocaat, met kennis van zaken zijn instemming heeft gegeven.

§ 2. De probatiestraf bestaat uit de verplichting algemene en bijzondere voorwaarden na te leven gedurende een door de rechter bepaalde termijn.

De duur van de probatiestraf van niveau 2 bedraagt meer dan twaalf maanden en ten hoogste twee jaar. De duur van de probatiestraf van niveau 1 bedraagt minstens zes maanden en ten hoogste twaalf maanden.

De rechter legt bij het uitspreken van een probatiestraf van niveau 1 een geldboete van 200 euro tot ten hoogste 20.000 euro of een gevangenisstraf van minstens een maand tot ten hoogste zes maand op. Bij het uitspreken van een probatiestraf van niveau 2 legt de rechter een geldboete van 200 euro tot ten hoogste 20.000 euro of een gevangenisstraf van minstens een maand en ten hoogste een jaar op. Deze vervangende straffen kunnen worden toegepast indien de probatiestraf niet wordt uitgevoerd.

De natuurlijke personen aan wie een probatiestraf werd opgelegd, worden bovendien onderworpen aan de sociale begeleiding door de daartoe aangewezen bevoegde dienst van de gemeenschappen.

§ 3. De rechter bepaalt de duur van de probatiestraf en de bijzondere voorwaarden waaraan de veroordeelde wordt onderworpen.

Aan de probatiestraf worden de volgende algemene voorwaarden verbonden:

1° geen misdrijven plegen;

2° voor de natuurlijke personen, een vast adres hebben en, bij wijziging ervan, het adres van zijn nieuwe verblijfplaats onmiddellijk meedelen aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast;

3° voor de natuurlijke personen, gevolg geven aan de oproepingen van de strafuitvoeringsrechtbank en aan die van de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast.

3° voor de natuurlijke personen, gevolg geven aan de oproepingen van de strafuitvoeringsrechtbank en aan die van de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast. **In afwijking van de eerste zin en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, moet de natuurlijke persoon gevolg geven aan de oproepingen van de probatiecommissie en aan die van de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast.**

De bijzondere voorwaarden kunnen bestaan uit onder meer het volgen van een opleiding, een integratietraject richting de arbeidsmarkt of een ambulante behandeling.

De bijzondere voorwaarden kunnen bestaan uit onder meer het volgen van een opleiding, een integratietraject richting de arbeidsmarkt of een ambulante behandeling.

De probatiestraf gaat in vanaf de dag waarop de veroordeling in kracht van gewijsde is getreden.

De probatiestraf gaat in vanaf de dag waarop de veroordeling in kracht van gewijsde is getreden.

§ 4. In voorkomend geval, bepaalt de strafuitvoeringsrechtbank, na de veroordeelde gehoord te hebben, de concrete invulling van de probatiestraf.

§ 4. In voorkomend geval, bepaalt de strafuitvoeringsrechtbank, na de veroordeelde gehoord te hebben, de concrete invulling van de probatiestraf.

De strafuitvoeringsrechtbank kan de bijzondere voorwaarden geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van het openbaar ministerie, hetzij op verzoek van de veroordeelde. Indien de strafuitvoeringsrechtbank van oordeel is dat de probatiestraf zijn doel heeft bereikt, kan zij beslissen een einde eraan te maken, zelfs als de door de rechter bepaalde termijn nog niet is verstreken.

De strafuitvoeringsrechtbank kan de bijzondere voorwaarden geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van het openbaar ministerie, hetzij op verzoek van de veroordeelde. Indien de strafuitvoeringsrechtbank van oordeel is dat de probatiestraf zijn doel heeft bereikt, kan zij beslissen een einde eraan te maken, zelfs als de door de rechter bepaalde termijn nog niet is verstreken.

De Koning bepaalt voor het overige de nadere regels inzake de tenuitvoerlegging en controle van de probatiestraf. Hij organiseert ook samen met de bevoegde instanties de verspreiding van informatie en het overleg inzake de toepassing van de probatiestraffen.

~~**De Koning bepaalt voor het overige de nadere regels inzake de tenuitvoerlegging en controle van de probatiestraf. Hij organiseert ook samen met de bevoegde instanties de verspreiding van informatie en het overleg inzake de toepassing van de probatiestraffen.**~~

In afwijking van het eerste en tweede lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, ingeval van een veroordeling tot een probatiestraf van een natuurlijk persoon is de probatiecommissie bevoegd om de bij de rechterlijke beslissing

	gestelde bijzondere voorwaarden van de probatiestraf geheel of ten dele op te schorten, nader te omschrijven of aan te passen aan de omstandigheden, overeenkomstig artikel 6 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering en, ingeval van een veroordeling tot een probatiestraf van een rechtspersoon, is de strafuitvoeringsrechter hiervoor bevoegd overeenkomstig artikel 23 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering.
§ 5. Wanneer de probatiestraf geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, kan de strafuitvoeringsrechtbank, op vordering van het openbaar ministerie, en na de veroordeelde gehoord te hebben, beslissen dat de vervangende straf of een deel ervan ten uitvoer zal worden gelegd, hierbij rekening houdende met het deel van de probatiestraf dat de veroordeelde reeds heeft verricht.	§ 5. Wanneer de probatiestraf geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, kan de strafuitvoeringsrechtbank, op vordering van het openbaar ministerie, en na de veroordeelde gehoord te hebben, beslissen dat de vervangende straf of een deel ervan ten uitvoer zal worden gelegd, hierbij rekening houdende met het deel van de probatiestraf dat de veroordeelde reeds heeft verricht.
	In afwijking van het eerste en tweede lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, ingeval van een veroordeling tot een probatiestraf van een natuurlijke persoon beslist het openbaar ministerie over de uitvoering van de vervangende straf of een deel ervan wanneer de probatiestraf geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, overeenkomstig artikel 7 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering en, ingeval van veroordeling tot een probatiestraf van een rechtspersoon, de strafuitvoeringsrechter, overeenkomstig de artikelen 24 en 25 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering.
Art. 2	
Art. 45. Werkstraf	Art. 45. Werkstraf
§ 1. Wanneer de rechter van oordeel is dat hij een straf van niveau 2 of van niveau 1 moet uitspreken, kan hij als hoofdstraf een werkstraf opleggen.	§ 1. Wanneer de rechter van oordeel is dat hij een straf van niveau 2 of van niveau 1 moet uitspreken, kan hij als hoofdstraf een werkstraf opleggen.
De rechter kan een werkstraf slechts uitspreken als de beklaagde, in persoon of via zijn advocaat, met kennis van zaken zijn instemming heeft gegeven.	De rechter kan een werkstraf slechts uitspreken als de beklaagde, in persoon of via zijn advocaat, met kennis van zaken zijn instemming heeft gegeven.

§ 2. De duur van de werkstraf van niveau 2 bedraagt meer dan honderdtwintig uren en ten hoogste driehonderd uren. De duur van de werkstraf van niveau 1 bedraagt minstens twintig uren en ten hoogste honderdtwintig uren.

De veroordeelde verricht de werkstraf kosteloos tijdens de vrije tijd waarover hij naast zijn eventuele school- of beroepsactiviteiten beschikt. Zij mag worden verricht bij overheden, openbare instellingen en rechtspersonen die onderworpen zijn aan het Wetboek van vennootschappen en verenigingen, op voorwaarde dat de veroordeelde daarbij geen reguliere arbeidsplaats inneemt. De werkstraf moet bijdragen aan het algemeen belang of een maatschappelijke functie vervullen.

Bij vennootschappen kan zij slechts worden verricht onder de voorwaarden bepaald door de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit.

De rechter bepaalt de duur van de werkstraf en kan aanwijzingen geven omtrent de concrete invulling ervan.

De rechter legt bij het uitspreken van een werkstraf van niveau 1 een geldboete van 200 euro tot ten hoogste 20.000 euro of een gevangenisstraf van minstens een maand tot ten hoogste zes maanden op. Bij het uitspreken van een werkstraf van niveau 2, legt de rechter een geldboete van 200 euro tot ten hoogste 20.000 euro of een gevangenisstraf van minstens een maand tot ten hoogste een jaar op. Deze vervangende straffen kunnen worden toegepast indien de werkstraf niet wordt uitgevoerd.

§ 3. Op de tenuitvoerlegging van de werkstraf wordt toegezien door de strafuitvoeringsrechtbank.

De Koning bepaalt de nadere regels inzake de tenuitvoerlegging en controle van de werkstraf. Hij organiseert ook samen met de bevoegde instanties de verspreiding van informatie en het

§ 2. De duur van de werkstraf van niveau 2 bedraagt meer dan honderdtwintig uren en ten hoogste driehonderd uren. De duur van de werkstraf van niveau 1 bedraagt minstens twintig uren en ten hoogste honderdtwintig uren.

De veroordeelde verricht de werkstraf kosteloos tijdens de vrije tijd waarover hij naast zijn eventuele school- of beroepsactiviteiten beschikt. Zij mag worden verricht bij overheden, openbare instellingen en rechtspersonen die onderworpen zijn aan het Wetboek van vennootschappen en verenigingen, op voorwaarde dat de veroordeelde daarbij geen reguliere arbeidsplaats inneemt. De werkstraf moet bijdragen aan het algemeen belang of een maatschappelijke functie vervullen.

Bij vennootschappen kan zij slechts worden verricht onder de voorwaarden bepaald door de Koning, bij een in Ministerraad overlegd besluit.

De rechter bepaalt de duur van de werkstraf en kan aanwijzingen geven omtrent de concrete invulling ervan.

De rechter legt bij het uitspreken van een werkstraf van niveau 1 een geldboete van 200 euro tot ten hoogste 20.000 euro of een gevangenisstraf van minstens een maand tot ten hoogste zes maanden op. Bij het uitspreken van een werkstraf van niveau 2, legt de rechter een geldboete van 200 euro tot ten hoogste 20.000 euro of een gevangenisstraf van minstens een maand tot ten hoogste een jaar op. Deze vervangende straffen kunnen worden toegepast indien de werkstraf niet wordt uitgevoerd.

§ 3. Op de tenuitvoerlegging van de werkstraf wordt toegezien door de strafuitvoeringsrechtbank.

~~**De Koning bepaalt de nadere regels inzake de tenuitvoerlegging en controle van de werkstraf. Hij organiseert ook samen met de bevoegde instanties de verspreiding van**~~

overleg inzake de toepassing van de werkstraffen.	~~**informatie en het overleg inzake de toepassing van de werkstraffen.**~~ **In afwijking van het eerste lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, ziet de probatiecommissie toe op de tenuitvoerlegging van de werkstraf, overeenkomstig artikel 8, §§ 1 tot 4, van de wet tijdelijk kader strafuitvoering.**
§ 4. Wanneer de werkstraf geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, kan de strafuitvoeringsrechtbank, op vordering van het openbaar ministerie, en na de veroordeelde te hebben gehoord, beslissen dat de vervangende straf of een deel ervan ten uitvoer zal worden gelegd, hierbij rekening houdende met het deel van de werkstraf dat de veroordeelde reeds heeft verricht.	§ 4. Wanneer de werkstraf geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, kan de strafuitvoeringsrechtbank, op vordering van het openbaar ministerie, en na de veroordeelde te hebben gehoord, beslissen dat de vervangende straf of een deel ervan ten uitvoer zal worden gelegd, hierbij rekening houdende met het deel van de werkstraf dat de veroordeelde reeds heeft verricht. **In afwijking van het eerste lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, beslist het openbaar ministerie over de tenuitvoerlegging van de vervangende straf of een deel ervan wanneer de werkstraf geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, overeenkomstig artikel 8, § 4, van de wet tijdelijk kader strafuitvoering.**

Art. 2

Art. 50. Verblijfs-, plaats- of contactverbod De rechter kan de veroordeelde, voor een termijn van een jaar tot ten hoogste twintig jaar, de ontzetting opleggen van het recht te wonen, te verblijven of zich op te houden in het door de rechter bepaalde gebied of contact te hebben met de personen die hij individueel aanwijst. Het verblijfs-, plaats- of contactverbod gaat in vanaf de dag waarop de veroordeling in kracht van gewijsde is getreden. De termijn wordt evenwel verlengd met de tijd waarin de gevangenisstraf of de behandeling onder vrijheidsberoving wordt uitgevoerd, met uitzondering van de periode gedurende dewelke de straf wordt uitgevoerd onder de modaliteit van het elektronisch toezicht en de	Art. 50. Verblijfs-, plaats- of contactverbod De rechter kan de veroordeelde, voor een termijn van een jaar tot ten hoogste twintig jaar, de ontzetting opleggen van het recht te wonen, te verblijven of zich op te houden in het door de rechter bepaalde gebied of contact te hebben met de personen die hij individueel aanwijst. Het verblijfs-, plaats- of contactverbod gaat in vanaf de dag waarop de veroordeling in kracht van gewijsde is getreden. De termijn wordt evenwel verlengd met de tijd waarin de gevangenisstraf of de behandeling onder vrijheidsberoving wordt uitgevoerd, met uitzondering van de periode gedurende dewelke de straf wordt uitgevoerd onder de modaliteit van het elektronisch toezicht en de

periodes van voorwaardelijke of voorlopige invrijheidstelling.

Indien daartoe grond bestaat, kan de strafuitvoeringsrechtbank beslissen een in kracht van gewijsde getreden veroordeling waarbij een verblijfs-, plaats- of contactverbod is opgelegd, te wijzigen door de duur of de omvang van het verbod te beperken, de nadere regels of de voorwaarden ervan aan te passen, het op te schorten of het te beëindigen.

periodes van voorwaardelijke of voorlopige invrijheidstelling.

Indien daartoe grond bestaat, kan de strafuitvoeringsrechtbank beslissen een in kracht van gewijsde getreden veroordeling waarbij een verblijfs-, plaats- of contactverbod is opgelegd, te wijzigen door de duur of de omvang van het verbod te beperken, de nadere regels of de voorwaarden ervan aan te passen, het op te schorten of het te beëindigen.

In afwijking van het derde lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, beslist de strafuitvoeringsrechter of, in voorkomend geval de strafuitvoeringsbank over de wijziging van deze straf overeenkomstig de artikelen 26/1, 28, 29/1, 47, 48, 49/1 en 95/1 van de wet van 17 mei 2006 betreffende de externe rechtspositie van de veroordeelden tot een vrijheidsstraf en de aan het slachtoffer toegekende rechten in het raam van de strafuitvoeringsmodaliteiten, ingeval deze straf is opgelegd samen met een vrijheidsbenemende straf en, ingeval deze straf is opgelegd samen met een andere vrijheidsbeperkende straf, bij een vermogensstraf of indien ze overeenkomstig artikel 36, tiende lid, van het Strafwetboek is opgelegd in plaats van de hoofdstraf, de strafuitvoeringsrechter overeenkomstig artikel 19 van de wet, tijdelijk kader strafuitvoering.

Art. 56. Dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap

§ 1. Wanneer de rechter van oordeel is dat hij een straf van niveau 1 of 2 moet uitspreken, kan hij de rechtspersoon veroordelen tot een dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap als hoofdstraf.

De rechter kan een dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap slechts uitspreken indien de rechtspersoon, in persoon of via zijn advocaat, met kennis van zaken zijn instemming heeft gegeven.

§ 2. Het budget dat de veroordeelde rechtspersoon moet besteden aan de dienstverleningsstraf ten gunste van de

Art. 56. Dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap

§ 1. Wanneer de rechter van oordeel is dat hij een straf van niveau 1 of 2 moet uitspreken, kan hij de rechtspersoon veroordelen tot een dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap als hoofdstraf.

De rechter kan een dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap slechts uitspreken indien de rechtspersoon, in persoon of via zijn advocaat, met kennis van zaken zijn instemming heeft gegeven.

§ 2. Het budget dat de veroordeelde rechtspersoon moet besteden aan de dienstverleningsstraf ten gunste van de

gemeenschap van niveau 2 moet hoger zijn dan 20.000 euro en bedraagt ten hoogste 360.000 euro. In geval van veroordeling tot een dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap van niveau 1, mag dat budget niet lager zijn dan 200 euro en bedraagt het ten hoogste 20.000 euro.

De dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap mag uitsluitend worden verricht ten voordele van de openbare diensten van de Staat, de gemeenschappen, de gewesten, de provincies, de gemeenten en de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, dan wel ten gunste van verenigingen zonder winstoogmerk of stichtingen met een sociaal, wetenschappelijk of cultureel oogmerk.

De rechter bepaalt het budget dat de veroordeelde rechtspersoon moet besteden aan de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, geeft aanwijzingen betreffende de concrete inhoud en kan aanwijzingen geven betreffende de uitvoeringsmodaliteiten ervan.

De rechter legt, binnen de grenzen bepaald voor het misdrijf en door de wet, bij het uitspreken van een dienstverleningsstraf een vervangende geldboete op die kan worden toegepast indien de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap niet wordt uitgevoerd.

§ 3. Op de tenuitvoerlegging van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap wordt toegezien door de strafuitvoeringsrechtbank.

§ 4. Wanneer de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, kan de strafuitvoeringsrechtbank, op vordering van het openbaar ministerie en na de veroordeelde

gemeenschap van niveau 2 moet hoger zijn dan 20.000 euro en bedraagt ten hoogste 360.000 euro. In geval van veroordeling tot een dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap van niveau 1, mag dat budget niet lager zijn dan 200 euro en bedraagt het ten hoogste 20.000 euro.

De dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap mag uitsluitend worden verricht ten voordele van de openbare diensten van de Staat, de gemeenschappen, de gewesten, de provincies, de gemeenten en de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, dan wel ten gunste van verenigingen zonder winstoogmerk of stichtingen met een sociaal, wetenschappelijk of cultureel oogmerk.

De met rechter bepaalt het budget dat de veroordeelde rechtspersoon moet besteden aan de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, geeft aanwijzingen betreffende de concrete inhoud en kan aanwijzingen geven betreffende de uitvoeringsmodaliteiten ervan.

De rechter legt, binnen de grenzen bepaald voor het misdrijf en door de wet, bij het uitspreken van een dienstverleningsstraf een vervangende geldboete op die kan worden toegepast indien de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap niet wordt uitgevoerd.

§ 3. Op de tenuitvoerlegging van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap wordt toegezien door de strafuitvoeringsrechtbank.

In afwijking van het eerste lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, zien de strafuitvoeringsrechter en het openbaar ministerie toe op de tenuitvoerlegging van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap, overeenkomstig de artikelen 28 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering.

§ 4. Wanneer de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, kan de strafuitvoeringsrechtbank, op vordering van het openbaar ministerie en na de veroordeelde

gehoord te hebben, beslissen dat de vervangende geldboete of een deel ervan ten uitvoer zal worden gelegd, hierbij rekening houdende met het deel van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap dat de veroordeelde reeds heeft verricht.	gehoord te hebben, beslissen dat de vervangende geldboete of een deel ervan ten uitvoer zal worden gelegd, hierbij rekening houdende met het deel van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap dat de veroordeelde reeds heeft verricht. **In afwijking van het eerste lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, beslist de strafuitvoeringsrechter over de tenuitvoerlegging van de vervangende geldboete of een deel ervan wanneer de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap geheel of gedeeltelijk niet wordt uitgevoerd, overeenkomstig artikel 31 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering.**

Art. 2

Art. 65. Uitstel van de tenuitvoerlegging van de straffen	Art. 65. Uitstel van de tenuitvoerlegging van de straffen
§ 1. Wanneer de rechter een straf oplegt die een straf van niveau 3 niet te boven gaat, kan hij bevelen dat de tenuitvoerlegging van de hoofdstraffen of bijkomende straffen die hij uitspreekt volledig of gedeeltelijk wordt uitgesteld.	§ 1. Wanneer de rechter een straf oplegt die een straf van niveau 3 niet te boven gaat, kan hij bevelen dat de tenuitvoerlegging van de hoofdstraffen of bijkomende straffen die hij uitspreekt volledig of gedeeltelijk wordt uitgesteld.
De tenuitvoerlegging van de verbeurdverklaring, van de straf onder elektronisch toezicht, van de werkstraf, van de probatiestraf, van de behandeling onder vrijheidsberoving, van de verlengde opvolging, van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap of van een vervangende straf kan echter niet worden uitgesteld.	De tenuitvoerlegging van de verbeurdverklaring, van de straf onder elektronisch toezicht, van de werkstraf, van de probatiestraf, van de behandeling onder vrijheidsberoving, van de verlengde opvolging, van de dienstverleningsstraf ten gunste van de gemeenschap of van een vervangende straf kan echter niet worden uitgesteld.
De duur van het uitstel mag niet minder dan een jaar en niet meer dan vijf jaar bedragen, met ingang van de dag waarop het vonnis of het arrest in kracht van gewijsde is getreden.	De duur van het uitstel mag niet minder dan een jaar en niet meer dan vijf jaar bedragen, met ingang van de dag waarop het vonnis of het arrest in kracht van gewijsde is getreden.
De rechter kan een gewoon uitstel bevelen of aan het uitstel probatievoorwaarden verbinden.	De rechter kan een gewoon uitstel bevelen of aan het uitstel probatievoorwaarden verbinden.
§ 2. In geval van probatie-uitstel verbindt de rechter aan het uitstel door hem bepaalde	§ 2. In geval van probatie-uitstel verbindt de rechter aan het uitstel door hem bepaalde

probatievoorwaarden, die hij in zijn uitspraak vermeldt, mits de beklaagde zich ertoe verbindt die voorwaarden na te leven.	probatievoorwaarden, die hij in zijn uitspraak vermeldt, mits de beklaagde zich ertoe verbindt die voorwaarden na te leven.
Het probatie-uitstel impliceert de naleving van de volgende algemene voorwaarden:	Het probatie-uitstel impliceert de naleving van de volgende algemene voorwaarden:
1° geen misdrijven plegen;	1° geen misdrijven plegen;
2° een vast adres hebben en, bij wijziging ervan, het adres van zijn nieuwe verblijfplaats onmiddellijk meedelen aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast;	2° een vast adres hebben en, bij wijziging ervan, het adres van zijn nieuwe verblijfplaats onmiddellijk meedelen aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast; **in afwijking van de eerste zin en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, moet de veroordeelde natuurlijke persoon een vast adres hebben en, bij wijziging ervan, het adres van zijn nieuwe verblijfplaats onmiddellijk meedelen aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast.**
3° gevolg geven aan de oproepingen van de strafuitvoeringsrechtbank en, in voorkomend geval, aan die van de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast.	3° gevolg geven aan de oproepingen van de strafuitvoeringsrechtbank en, in voorkomend geval, aan die van de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast. **In afwijking van de eerste zin en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, moet de veroordeelde natuurlijke persoon, gevolg geven aan de oproepingen van de probatiecommissie en in voorkomend geval, aan de bevoegde dienst van de gemeenschappen die met de begeleiding is belast.**
De bijzondere voorwaarden kunnen onder meer bestaan uit het volgen van een opleiding, een integratietraject richting de arbeidsmarkt of een ambulante behandeling.	De bijzondere voorwaarden kunnen onder meer bestaan uit het volgen van een opleiding, een integratietraject richting de arbeidsmarkt of een ambulante behandeling.
§ 3. De strafuitvoeringsrechtbank kan, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van het openbaar ministerie, hetzij op verzoek van de veroordeelde, de probatievoorwaarden geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden.	§ 3. De strafuitvoeringsrechtbank kan, hetzij ambtshalve, hetzij op vordering van het openbaar ministerie, hetzij op verzoek van de veroordeelde, de probatievoorwaarden geheel of ten dele opschorten, nader omschrijven of aanpassen aan de omstandigheden.
De Koning bepaalt voor het overige de nadere regels inzake de tenuitvoerlegging en controle van de probatie.	~~De Koning bepaalt voor het overige de nadere regels inzake de tenuitvoerlegging en controle van de probatie.~~

	In afwijking van het eerste lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, is ten aanzien van de natuurlijke persoon de probatiecommissie bevoegd om de probatievoorwaarden geheel of ten dele op te schorten, nader te omschrijven of aan te passen aan de omstandigheden overeenkomstig artikel 13 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering en ten aanzien van de rechtspersoon de strafuitvoeringsrechter, overeenkomstig artikel 37 van de wet tijdelijk kader strafuitvoering .
§ 4. Het uitstel wordt herroepen indien bij een in kracht van gewijsde getreden beslissing wordt vastgesteld dat een nieuw misdrijf, gepleegd tijdens de proeftijd, een gevangenisstraf van meer dan achttien maanden zonder uitstel voor een natuurlijk persoon, of een geldboete van meer dan 180.000 euro zonder uitstel voor een rechtspersoon tot gevolg heeft gehad.	§ 4. Het uitstel wordt herroepen indien bij een in kracht van gewijsde getreden beslissing wordt vastgesteld dat een nieuw misdrijf, gepleegd tijdens de proeftijd, een gevangenisstraf van meer dan achttien maanden zonder uitstel voor een natuurlijk persoon, of een geldboete van meer dan 180.000 euro zonder uitstel voor een rechtspersoon tot gevolg heeft gehad.
Het uitstel kan worden herroepen indien bij een in kracht van gewijsde getreden beslissing wordt vastgesteld dat een nieuw misdrijf, gepleegd tijdens de proeftijd, een gevangenisstraf zonder uitstel van ten hoogste achttien maanden voor een natuurlijk persoon, of een geldboete van meer dan 20.000 euro tot ten hoogste 180.000 euro zonder uitstel voor een rechtspersoon tot gevolg heeft gehad.	Het uitstel kan worden herroepen indien bij een in kracht van gewijsde getreden beslissing wordt vastgesteld dat een nieuw misdrijf, gepleegd tijdens de proeftijd, een gevangenisstraf zonder uitstel van ten hoogste achttien maanden voor een natuurlijk persoon, of een geldboete van meer dan 20.000 euro tot ten hoogste 180.000 euro zonder uitstel voor een rechtspersoon tot gevolg heeft gehad.
Het probatie-uitstel kan eveneens worden herroepen in geval van een andere ernstige niet-naleving van de algemene of bijzondere probatievoorwaarden.	Het probatie-uitstel kan eveneens worden herroepen in geval van een andere ernstige niet-naleving van de algemene of bijzondere probatievoorwaarden.
Het uitstel en het probatie-uitstel kunnen ook worden herroepen indien diegene voor wie de maatregel is genomen wegens een overtreding van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer of van haar uitvoeringsbesluiten, gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf heeft gepleegd dat veroordeling krachtens de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer tot gevolg heeft gehad. Dit geldt eveneens indien de maatregel tegelijkertijd is genomen wegens een overtreding van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over	Het uitstel en het probatie-uitstel kunnen ook worden herroepen indien diegene voor wie de maatregel is genomen wegens een overtreding van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer of van haar uitvoeringsbesluiten, gedurende de proeftijd een nieuw misdrijf heeft gepleegd dat veroordeling krachtens de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over het wegverkeer tot gevolg heeft gehad. Dit geldt eveneens indien de maatregel tegelijkertijd is genomen wegens een overtreding van de wet van 16 maart 1968 betreffende de politie over

het wegverkeer of van haar uitvoeringsbesluiten en wegens een overtreding van de artikelen 107, 107/1 of 218 van dit Wetboek.

Wanneer het uitstel kan worden herroepen, doet de strafuitvoeringsrechtbank uitspraak over het verzoek tot herroeping ingediend door het openbaar ministerie. Het verzoek tot herroeping wegens ernstige niet-naleving van de probatievoorwaarden moet uiterlijk binnen een jaar na het verstrijken van de proeftijd van het uitstel worden ingesteld. Het verjaart drie jaar na de dag waarop zij bij de strafuitvoeringsrechtbank is aangebracht.

het wegverkeer of van haar uitvoeringsbesluiten en wegens een overtreding van de artikelen 107, 107/1 of 218 van dit Wetboek.

Wanneer het uitstel kan worden herroepen, doet de strafuitvoeringsrechtbank uitspraak over het verzoek tot herroeping ingediend door het openbaar ministerie. Het verzoek tot herroeping wegens ernstige niet-naleving van de probatievoorwaarden moet uiterlijk binnen een jaar na het verstrijken van de proeftijd van het uitstel worden ingesteld. Het verjaart drie jaar na de dag waarop zij bij de strafuitvoeringsrechtbank is aangebracht.

In afwijking van het vorige lid en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, doet de correctionele rechtbank of, in het geval bepaald in artikel 65, § 4, vierde lid, de politierechtbank, die het uitstel heeft uitgesproken, uitspraak wanneer het uitstel kan worden herroepen.

Art. 2

Art. 74. Verjaring van de straf

§ 1. Behalve straffen uitgesproken voor de misdaad van genocide, misdaden tegen de mensheid en oorlogsmisdaden, verjaren straffen van niveau 7 en 8 door verloop van twintig jaar, te rekenen vanaf de dag waarop de veroordeling in kracht van gewijsde is getreden.

Behalve straffen uitgesproken voor de misdaad van genocide, misdaden tegen de mensheid en oorlogsmisdaden, verjaren straffen van niveau 6, 5 en 4 na verloop van tien jaar te rekenen vanaf de dag waarop de veroordeling in kracht van gewijsde is getreden. Straffen van niveau 3, 2 en 1 verjaren na verloop van vijf jaar te rekenen vanaf de dag waarop de veroordeling in kracht van gewijsde is getreden. In geen geval is de verjaringstermijn korter dan de duur van de opgelegde straf.

De bijkomende straffen verjaren door verloop van de in de het eerste en tweede lid vastgestelde termijnen, naargelang het niveau

Art. 2

Art. 74. Verjaring van de straf

§ 1. Behalve straffen uitgesproken voor de misdaad van genocide, misdaden tegen de mensheid en oorlogsmisdaden, verjaren straffen van niveau 7 en 8 door verloop van twintig jaar, te rekenen vanaf de dag waarop de veroordeling in kracht van gewijsde is getreden.

Behalve straffen uitgesproken voor de misdaad van genocide, misdaden tegen de mensheid en oorlogsmisdaden, verjaren straffen van niveau 6, 5 en 4 na verloop van tien jaar te rekenen vanaf de dag waarop de veroordeling in kracht van gewijsde is getreden. Straffen van niveau 3, 2 en 1 verjaren na verloop van vijf jaar te rekenen vanaf de dag waarop de veroordeling in kracht van gewijsde is getreden. In geen geval is de verjaringstermijn korter dan de duur van de opgelegde straf.

De bijkomende straffen verjaren door verloop van de in de het eerste en tweede lid vastgestelde termijnen, naargelang het niveau

van de hoofdstraf waarmee zij samen zijn uitgesproken.

De verjaring van de straf kan worden gestuit door elke daad die een begin van effectieve uitvoering van de straf is.

De verjaring van de straf wordt geschorst wanneer de wet dit bepaalt of wanneer er een wettelijk beletsel is dat de tenuitvoerlegging van de straf verhindert.

§ 2. De verjaring van de vermogensstraffen wordt eveneens gestuit door elke handeling gesteld door een bevoegde overheid met het oog op de uitvoering van deze straffen.

§ 3. De verjaring van de straffen uitgesproken met uitstel overeenkomstig artikel 65 begint te lopen op de hierna vermelde data:

1° wanneer het uitstel van rechtswege wordt herroepen krachtens artikel 65, § 4, eerste lid, begint de verjaring te lopen op hetzelfde tijdstip als die van de straffen uitgesproken voor het nieuwe misdrijf;

2° wanneer het uitstel wordt herroepen in toepassing van artikel 65, § 4, tweede, derde en vierde lid, begint de verjaring te lopen vanaf de datum van het herroepingsvonnis.

van de hoofdstraf waarmee zij samen zijn uitgesproken.

De verjaring van de straf kan worden gestuit door elke daad die een begin van effectieve uitvoering van de straf is.

De verjaring van de straf wordt geschorst wanneer de wet dit bepaalt of wanneer er een wettelijk beletsel is dat de tenuitvoerlegging van de straf verhindert.

§ 2. De verjaring van de vermogensstraffen wordt eveneens gestuit door elke handeling gesteld door een bevoegde overheid met het oog op de uitvoering van deze straffen.

§ 3. De verjaring van de straffen uitgesproken met uitstel overeenkomstig artikel 65 begint te lopen op de hierna vermelde data:

1° wanneer het uitstel van rechtswege wordt herroepen krachtens artikel 65, § 4, eerste lid, begint de verjaring te lopen op hetzelfde tijdstip als die van de straffen uitgesproken voor het nieuwe misdrijf;

2° wanneer het uitstel wordt herroepen in toepassing van artikel 65, § 4, tweede, derde en vierde lid, begint de verjaring te lopen vanaf de datum van het herroepingsvonnis. **In afwijking van de eerste zin en tot een datum te bepalen door de Koning, en uiterlijk tot 30 juni 2029, begint de verjaring te lopen vanaf de datum van het herroepingsarrest of vanaf de dag waarop het herroepingsvonnis niet langer met hoger beroep kan worden aangevochten.**

Art. 38

Deze wet treedt in werking twee jaar na de dag van de bekendmaking van deze wet in het Belgisch Staatsblad, met uitzondering van de artikelen 42 en 46 van het Strafwetboek die in werking treden op 1 januari 2035.

Art. 38

Deze wet treedt in werking twee jaar na de dag van de bekendmaking van deze wet in het Belgisch Staatsblad, met uitzondering van de artikelen 42 en 46 van het Strafwetboek die in werking treden op 1 januari 2035 **en met uitzondering van artikelen 47, zesde lid, 48, vierde lid, 49, zesde lid en 57, derde lid, van het Strafwetboek die in werking treden op een door de Koning te bepalen datum en uiterlijk op 30 juni 2029**.

De Koning kan voor de artikelen 42 en 46 van het Strafwetboek een datum van inwerkingtreding bepalen voorafgaand aan de datum vermeld in het eerste lid.

De Koning kan voor de artikelen 42 en 46 van het Strafwetboek een datum van inwerkingtreding bepalen voorafgaand aan de datum vermeld in het eerste lid.

COORDINATION DES ARTICLES

TEXTE DE BASE	TEXTE ADAPTÉ AU PROJET DE LOI
	CHAPITRE 2 – Cadre temporaire pour l'exécution de la peine de surveillance électronique, de la peine de probation, de la peine de travail, de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire, de la peine accessoire visée à l'article 50 du Code pénal et de certaines peines imposées aux personnes morales
	Section 1ière – Définition
	Art. 2. Pour l'application des sections 2 et 3 du présent chapitre, on entend par 'service compétent des communautés' : « les services des communautés compétents pour l'organisation et le contrôle de la surveillance électronique et pour le suivi et la guidance des personnes auxquelles une peine ou une mesure a été imposée».
	Section 2 – L'exécution de la peine de surveillance électronique
	Art. 3. § 1er. Dès que la condamnation à une peine de surveillance électronique est passée en force de chose jugée, le greffier informe le service compétent des communautés en vue de faire exécuter cette peine. A cette fin, ce service prend contact avec le condamné dans les sept jours ouvrables qui suivent l'information, détermine les modalités concrètes d'exécution de la peine, après

avoir entendu le condamné et en tenant compte des observations de celui-ci, et en avise sans délai le ministère public compétent.

§ 2. Sans préjudice de l'application de l'article 20 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police, le ministère public est chargé du contrôle du condamné. Le service compétent des communautés contrôle l'exécution de la peine de surveillance électronique.

§ 3. Si la peine de surveillance électronique n'est pas exécutée en tout ou en partie, ou en cas de constat d'inobservation grave des conditions générales ou particulières, le service compétent des communautés en informe sans délai le ministère public compétent. Ce dernier peut alors décider de procéder à l'exécution de la peine d'emprisonnement fixée dans la décision judiciaire, et ce, en tenant compte de la partie de la peine de surveillance électronique qui a déjà été exécutée par le condamné. Dans ce cas, un jour de peine de surveillance électronique exécuté équivaut à un jour d'emprisonnement. Si l'inobservation grave concerne la condition générale interdisant la commission d'infractions, il doit être établi par une décision passée en force de chose jugée que le condamné a commis une infraction durant l'exécution de la peine de surveillance électronique.

Le ministère public compétent motive sa décision et la communique par le biais du moyen de communication écrit le plus rapide :

au condamné;

au chef de corps de la police locale de la commune où réside le condamné;

à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;

au service compétent pour la surveillance électronique.

§ 4. Si la peine de surveillance électronique atteint ou excède trois mois, le condamné peut demander une suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques après avoir purgé un tiers de la durée de la peine. Il est informé de cette possibilité par le service compétent des communautés dès la mise à exécution de la peine. Dès qu'il remplit les conditions de temps, le condamné peut adresser au ministère public compétent une demande écrite en vue de l'obtention de cette suspension. Le condamné envoie une copie de cette demande écrite au service compétent pour la surveillance électronique.

Dans les quinze jours, le service compétent des communautés rend un avis au ministère public compétent au sujet du respect du programme d'exécution déterminé de la surveillance électronique et, le cas échéant, des conditions particulières individualisées imposées au condamné. Cet avis indique si le condamné a commis de nouvelles infractions durant l'exécution de la peine de surveillance électronique. En outre, il comporte une proposition motivée d'octroi ou de rejet de la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques et reprend, le cas échéant, les conditions particulières que le service compétent des communautés juge nécessaires d'imposer au condamné.

Le ministère public compétent octroie dans le mois après la réception de l'avis la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques dans le cas où le condamné n'a pas commis de nouvelles infractions et qu'il a respecté le programme d'exécution déterminé de la surveillance électronique et, le cas échéant, les conditions particulières

individualisées qui lui avaient été imposées.

Lorsque la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques est accordée, le condamné est soumis à un délai d'épreuve pour la partie de la peine de surveillance électronique qu'il doit encore purger. Dans ce cas, un jour du délai d'épreuve équivaut à un jour de la peine de surveillance électronique imposée. Le condamné est soumis aux conditions générales, ainsi que, le cas échéant, aux conditions particulières qui lui ont été imposées.

Le ministère public compétent communique sa décision par le moyen de communication écrit le plus rapide :

- au condamné;

- au chef de corps de la police locale de la commune où réside le condamné;

- à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;

- au service compétent des communautés.

En cas de rejet d'une demande de suspension, une nouvelle demande ne peut être introduite qu'après l'expiration d'un délai de deux mois à compter du rejet.

En cas de non-respect des conditions générales et, le cas échéant, des conditions particulières imposées au condamné, la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques peut être révoquée.

Le ministère public compétent entend le condamné dans ses observations en la matière. Si le condamné ne donne pas suite à la convocation aux fins d'être entendu, ce ministère public peut décider de révoquer la suspension du contrôle effectué par des moyens

électroniques ou de procéder à l'exécution de l'emprisonnement subsidiaire.

Si le non-respect grave concerne la condition générale interdisant la commission de nouvelles infractions, il doit être établi par une décision passée en force de chose jugée que le condamné a commis une infraction durant l'exécution de la peine de surveillance électronique ou durant la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques.

La décision de révocation de la suspension du contrôle effectué par des moyens électroniques comprend une décision sur :

les conditions particulières liées à la suspension, imposées par le ministère public;

l'exécution de la surveillance électronique pour la durée restante du délai d'épreuve;

la réinstauration des conditions particulières imposées le cas échéant par la juridiction de jugement.

Le ministère public compétent communique sa décision par le biais du moyen de communication écrit le plus rapide :

- au condamné;

- au chef de corps de la police locale de la commune où réside le condamné;

- à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;

- au service compétent des communautés.

§ 5. Le ministère public compétent visé aux paragraphes 1er à 4 est le ministère public près la juridiction de jugement qui

a prononcé la condamnation à une peine de surveillance électronique.

Section 3 – L'exécution de la peine de probation imposée aux personnes physiques, de la peine de travail et de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire imposés aux personnes physiques

Sous-section 1er – La commission de probation

Art. 4. § 1er. Il est institué une commission de probation auprès de chaque tribunal de première instance.

Lorsque les besoins du service l'exigent, le ministre de la Justice peut diviser les commissions en plusieurs chambres dans une ou plusieurs divisions du tribunal.

Les commissions de probation sont composées d'un président magistrat effectif ou honoraire, désigné par le premier président de la Cour d'appel, et de deux membres :

- un avocat, choisi par le ministre de la Justice sur deux listes de deux noms établies respectivement par le procureur du Roi ou les procureurs du Roi de l'arrondissement judiciaire et par le bâtonnier de l'ordre ou, dans les arrondissements où les barreaux s'organisent auprès d'une division du tribunal, les bâtonniers.

- un fonctionnaire désigné par le ministre de la Justice, sur avis du ministre communautaire compétent.

Le président et chacun de ces membres ont un ou plusieurs suppléants, désignés de la même manière.

Le procureur du Roi assiste aux séances avec voix consultative.

Le ministre de la Justice nomme un ou plusieurs secrétaires sur avis du ministre communautaire compétent.

Le Roi règle le fonctionnement de ces commissions ainsi que la description des fonctions des membres, les règles relatives à leur candidature, leur désignation, leur sélection et leur évaluation, ainsi que les conditions de forme et la procédure à suivre concernant l'avis à rendre en matière de désignation d'un fonctionnaire.

Il peut allouer aux membres et à leurs suppléants une indemnité dont il fixe les modalités et le montant.

§ 2. La compétence territoriale de la commission de probation est déterminée par le lieu de résidence de l'intéressé au moment où le jugement ou l'arrêt passe en force de chose jugée. Lorsque l'intéressé réside en dehors du territoire du Royaume, la commission de probation territorialement compétente est celle du lieu où a été prononcée la condamnation en première instance. Lorsque l'intéressé réside en dehors du territoire du Royaume, la commission de probation sollicite du service compétent des communautés de l'arrondissement judiciaire du lieu où a été prononcée la condamnation en première instance, l'établissement d'un rapport portant sur la faisabilité de l'exécution de la peine ou de la mesure imposée en Belgique. Sur la base de ce rapport, la commission de probation émet un avis à l'attention du ministère public.

Sauf le prescrit de l'alinéa 3, lorsqu'une personne se voit imposer une nouvelle mesure probatoire pendant le délai

d'épreuve d'une mesure probatoire qui lui a été imposée précédemment, la commission de probation initialement compétente territorialement est également compétente pour cette nouvelle mesure probatoire, et ce pour la totalité de sa durée.

Lorsque, dans des cas exceptionnels, la commission juge opportun, pour un intéressé qui fait une demande motivée à cet effet, de transférer la compétence à la commission de probation du lieu de sa nouvelle résidence, elle communique la demande et le dossier à la commission de probation de la nouvelle résidence. Dans les deux mois après la réception de la demande motivée et du dossier, la commission de probation du lieu de la nouvelle résidence communique à la commission de probation d'origine si elle accepte le dossier ou pas ; en cas de refus elle renvoie le dossier à la commission de probation d'origine. Pour une personne sans résidence dans le Royaume, la compétence peut être transférée selon la même procédure à une autre commission de probation, sans qu'il soit exigé dans ce cas qu'il s'agisse de la commission du lieu de sa nouvelle résidence.

Sous-section 2 – L'exécution de la peine de probation imposée aux personnes physiques

Art. 5. § 1er. La personne physique à laquelle une peine de probation a été imposée est soumise au suivi et à la guidance exercée par le service compétent des communautés de l'arrondissement judiciaire du lieu de sa résidence.

L'exécution de la peine de probation est contrôlée par la commission de probation compétente à laquelle le

service compétent des communautés fait rapport.

Lorsque la décision judiciaire prononçant la peine de probation est passée en force de chose jugée, le greffier en informe sans délai le président de la commission de probation compétente, ainsi que le service compétent des communautés, qui désigne sans délai le fonctionnaire chargé du suivi des conditions imposées par la décision judiciaire.

Dans le mois qui suit la désignation du fonctionnaire du service compétent des communautés, et ensuite chaque fois que celui-ci l'estime utile ou chaque fois que la commission lui en fait la demande, et au moins tous les six mois, il fait rapport à la commission de probation sur le respect des conditions. Il propose, le cas échéant, les mesures qu'il juge utiles.

§ 2. Si la peine de probation comprend une condition de suivi d'une guidance ou d'un traitement, le choix du service compétent ou de la personne compétente qui va prendre en charge la guidance ou le traitement est soumis à l'accord de la commission de probation.

Ledit service ou ladite personne qui accepte la mission adresse à la commission de probation ainsi qu'au service compétent des communautés, dans le mois qui suit le début de cette guidance ou de ce traitement, et chaque fois que ce service ou cette personne l'estime utile, ou sur invitation de la commission, et au moins une fois tous les six mois, un rapport de suivi sur la guidance ou le traitement.

Le rapport visé à l'alinéa 2 porte sur les points suivants: les présences effectives du condamné aux consultations proposées, les absences injustifiées, la cessation unilatérale de la guidance ou du traitement par le condamné, les

difficultés survenues dans la mise en œuvre de ceux-ci et les situations comportant un risque sérieux pour les tiers.

Le service compétent ou la personne compétente informe la commission de l'interruption de la guidance ou du traitement.

Art. 6. § 1er. La commission de probation peut suspendre en tout ou partie les conditions particulières de la peine de probation fixées par la décision judiciaire, les préciser ou les adapter aux circonstances, soit d'office, soit sur réquisition du ministère public, soit à la demande du condamné.

Dans le cas où une des conditions de la peine de probation n'a pu être réalisée durant le délai de probation initial sans que cela soit dû à la volonté du condamné, la commission de probation peut prolonger une fois le délai de probation d'un an au maximum afin que le condamné puisse satisfaire à la condition.

Si la commission de probation estime devoir prendre une des mesures visées à l'alinéa 1er, le président convoque l'intéressé, par envoi recommandé , plus de dix jours avant la date fixée pour l'examen de l'affaire et en informe son conseil. Le dossier de la commission est mis pendant dix jours à la disposition de l'intéressé et de son conseil éventuel.

Si la commission de probation estime que la peine de probation a été exécutée, elle peut décider que celle-ci prend fin, même si la période fixée par le juge n'a pas encore expiré.

La décision de la commission de probation visée à l'alinéa 1er ou à l'alinéa 3 est motivée. Cette décision est notifiée à l'intéressé et au ministère public. La notification est faite au ministère public

par simple envoi et à l'intéressé par envoi recommandé, dans les trois jours, non compris les samedis, dimanches et jours fériés.

§ 2. Le ministère public et le condamné à la peine de probation peuvent, le premier par réquisition et le second par requête, introduire devant le tribunal de première instance auprès duquel la commission est instituée, un recours contre les décisions prises par la commission en vertu du § 1er.

La réquisition et la demande doivent être écrites et motivées. Le recours doit être introduit dans les dix jours de la notification de la décision de la commission. Il est suspensif, à moins que la commission n'en décide autrement.

Le président du tribunal appelé à statuer fait indiquer plus de dix jours à l'avance, sur un registre spécial tenu au greffe, les lieu, jour et heure de la comparution. Le greffier en donne avis à la personne condamnée à la peine de probation par envoi recommandé au moins dix jours avant la comparution. Pendant cette période, le dossier est déposé au greffe et mis à la disposition du condamné et de son conseil éventuel. Le tribunal siège et statue en chambre du conseil.

Si le tribunal accueille le recours, il peut réformer la décision de la commission.

La décision rendue sur ce recours n'est susceptible ni d'appel ni d'opposition.

Art. 7. Si le condamné ne respecte pas ou ne respecte que partiellement les conditions de la peine de probation le service compétent des communautés en informe sans délai la commission de probation. Le président convoque le condamné par envoi recommandé plus de dix jours avant la date fixée pour l'examen de l'affaire et en informe son conseil. Le dossier de la commission est mis pendant cinq jours à la disposition du condamné et de son conseil éventuel.

La commission, siégeant hors la présence du ministère public, rédige un rapport motivé en vue de l'application de la peine de substitution.

Le rapport est envoyé par le moyen de communication écrit le plus rapide au condamné, au ministère public et au service compétent des communautés.

Dans ce cas, le ministère public peut décider d'exécuter la peine d'emprisonnement ou l'amende prévue dans la décision judiciaire, et ce en tenant compte de la partie de la peine de probation qui a déjà été exécutée par le condamné.

Sous-section 3 – L'exécution de la peine de travail

Art. 8. § 1er. Le condamné auquel une peine de travail a été imposée est suivi par le service compétent des communautés de l'arrondissement judiciaire du lieu de la résidence du condamné.

L'exécution de la peine de travail est contrôlée par la commission de probation compétente à laquelle le service compétent des communautés fait rapport.

§ 2. Lorsque la décision judiciaire prononçant une peine de travail est passée en force de chose jugée, le greffier en informe sans délai le président de la commission de probation compétente ainsi que le service compétent des communautés, lequel désigne sans délai le fonctionnaire chargé du suivi et à la guidance du condamné.

§ 3. Après avoir entendu le condamné et tenu compte de ses observations, le

service compétent des communautés détermine le contenu concret de la peine, dans le respect des indications visées à l'article 45, § 2, alinéa 4, du Code pénal sous le contrôle de la commission de probation qui, d'office, sur réquisition du ministère public ou à la demande du condamné, peut à tout moment, et également dans le respect des indications visées à l'article 45, § 2, alinéa 4, du Code pénal, le préciser et l'adapter.

Le contenu concret de la peine de travail est notifié dans une convention à signer par le condamné, dont le service compétent des communautés lui remet une copie. Le service compétent des communautés communique également une copie de la convention signée à la commission de probation, dans un délai de trois jours ouvrables.

§ 4. En cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de travail, le service compétent des communautés informe sans délai la commission de probation. Le président convoque le condamné par envoi recommandé plus de dix jours avant la date fixée pour l'examen de l'affaire et en informe son conseil. Le dossier de la commission est mis pendant cinq jours à la disposition du condamné et de son conseil.

La commission, siégeant hors la présence du ministère public, rédige un rapport motivé en vue de l'application de la peine subsidiaire.

Le rapport est envoyé par le moyen de communication écrit le plus rapide au condamné, au ministère public et au service compétent des communautés.

Dans ce cas-ci, le ministère public peut décider d'exécuter la peine d'emprisonnement ou l'amende prévue dans la décision judiciaire, et ce en tenant compte de la peine de travail qui a déjà été exécutée par le condamné.

Art. 9. La peine de travail doit être exécutée dans les douze mois qui suivent la date à laquelle la décision judiciaire est passée en force de chose jugée. La commission de probation peut d'office ou à la demande du condamné prolonger ce délai.

Sous-section 4 – L'exécution de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire imposés aux personnes physiques

Art. 10. Les inculpés et les condamnés auxquels une suspension probatoire ou un sursis probatoire a été imposée sont soumis à la guidance et au suivi du service compétent des communautés de l'arrondissement du lieu de résidence de l'intéressé.

L'exécution des mesures probatoires est contrôlée par les commissions de probation.

Art. 11. Lorsque la décision judiciaire prononçant une suspension probatoire ou un sursis probatoire est passée en force de chose jugée, le greffier en informe sans délai le président de la commission de probation compétente ainsi que le service compétent des communautés qui désigne le fonctionnaire chargé du suivi des conditions imposées par la décision judiciaire.

Dans le mois qui suit la désignation du fonctionnaire du service compétent des communautés, et ensuite chaque fois que celui-ci l'estime utile ou à la demande de la commission et au moins

une fois tous les six mois, il fait rapport à la commission de probation sur le respect des conditions. Le cas échéant, il propose les mesures qu'il juge nécessaires.

Art. 12. Lorsque la mesure de probation consiste d'un suivi d'une guidance ou d'un traitement, le choix du service compétent ou de la personne compétente qui va prendre en charge la guidance ou le traitement est soumis à l'accord de la commission de probation.

Ledit service ou ladite personne qui accepte la mission adresse à la commission de probation ainsi qu'au service compétent des communautés, dans le mois qui suit le début de cette guidance ou de ce traitement, et chaque fois que ce service ou cette personne l'estime utile, ou sur invitation de la commission, et au moins une fois tous les six mois, un rapport de suivi sur la guidance ou le traitement.

Le rapport visé à l'alinéa 2 porte sur les points suivants : les présences effectives de l'intéressé aux consultations proposées, les absences injustifiées, la cessation unilatérale de la guidance ou du traitement par la personne concernée, les difficultés survenues dans la mise en œuvre de ceux-ci et les situations comportant un risque sérieux pour les tiers.

Le service compétent ou la personne compétente est tenu d'informer la commission de l'interruption de la guidance ou du traitement.

Art. 13. § 1er. La commission peut suspendre, en tout ou en partie, les conditions fixées par la décision judiciaire, les préciser ou les adapter aux circonstances.

Si la commission estime devoir envisager une des mesures prévues à l'alinéa précédent, le président convoque l'intéressé, par envoi recommandé, plus de dix jours avant la date fixée pour l'examen de l'affaire et en informe son conseil. Le dossier de la commission est mis pendant dix jours à disposition de l'intéressé et de son conseil éventuel.

La décision de la commission est motivée. Elle est notifiée à l'intéressé et au ministère public. La notification est faite par envoi recommandé, dans un délai de trois jours, non compris les samedis, dimanches et jours fériés.

§ 2. Le ministère public et la personne sous probation peuvent, le premier par réquisition et la seconde par requête, introduire, devant le tribunal de première instance auprès duquel la commission est instituée, un recours contre les décisions rendues par elle en vertu du § 1er du présent article.

La réquisition et la requête doivent être écrites et motivées. Le recours doit être introduit dans les dix jours à compter de la notification de la décision de la commission. Il est suspensif, à moins que la commission n'en décide autrement.

Le président du tribunal appelé à statuer fait indiquer plus de dix jours d'avance, sur un registre spécial tenu au greffe, les lieu, jour et heure de la comparution. Le greffier en donne avis par envoi recommandé, à la personne sous probation, au moins dix jours avant la comparution et en informe son conseil. Pendant ce délai, le dossier est déposé au greffe à la disposition de l'intéressé et de son conseil éventuel. Le tribunal siège et statue en chambre du conseil.

Si le tribunal accueille le recours, il peut réformer la décision de la commission.

La décision rendue sur ce recours n'est susceptible ni d'appel, ni d'opposition.

Art. 14. § 1er. Outre les cas prévus à l'article 64, § 4, alinéa 1er, du Code pénal, la suspension probatoire peut être révoquée si la personne pour laquelle cette mesure a été prononcée ne respecte pas les conditions imposées et la commission de probation estime que cette inobservation a paru suffisamment grave pour en informer le ministère public.

§ 2. Si le ministère public estime opportun de requérir une révocation du sursis ou du sursis probatoire, dans les cas prévus au § 1er et dans l'article 64, § 4, alinéa premier, du Code pénal, il cite l'intéressé devant le tribunal correctionnel ou, lorsque cela relève de ses compétences, devant le tribunal de police, qui a prononcé la suspension dans les mêmes délais, conditions et formes qu'en matière correctionnelle.

L'article 136*sexies*, § 2, du Code d'instruction criminelle s'applique.

§ 3. Si la juridiction de jugement ne révoque pas la suspension probatoire, elle peut assortir celle-ci de nouvelles conditions.

§ 4. Ces décisions sont susceptibles des voies de recours prévues au Code d'instruction criminelle.

§ 5. En cas d'inobservation des conditions imposées cette action doit être intentée au plus tard dans l'année qui suit l'expiration du délai déterminé dans la décision ordonnant la suspension probatoire. Elle est prescrite après trois années révolues à compter du jour où la juridiction compétente en a été saisie.

Art. 15. § 1er. Dans les cas où conformément à l'article 65, § 4, alinéas 2, 3 et 4, du Code pénal, le sursis ou le sursis probatoire peut être révoqué, le ministère public cite, sur rapport de la commission de probation tendant à la révocation en cas d'application de l'article 65, § 4, alinéa 3, du Code pénal, l'intéressé aux fins de révocation du sursis devant le tribunal de première instance de sa résidence ou, dans le cas prévu à l'article 65, § 4, alinéa 4, du Code pénal, devant le tribunal de police du lieu de l'infraction, dans les mêmes délai, conditions et formes qu'en matière correctionnelle. Il en est ainsi même s'il s'agit de la révocation d'un sursis prononcé par la Cour d'assises. Si la juridiction de jugement ne révoque pas le sursis, elle peut assortir de nouvelles conditions le sursis probatoire ordonné lors de la première condamnation.

Ces décisions sont susceptibles des voies de recours prévues au Code d'instruction criminelle.

§ 2. L'action en révocation pour inobservation grave des conditions générales ou particulières imposées doit être intentée au plus tard dans l'année qui suit l'expiration du délai d'épreuve du sursis. Elle est prescrite après trois années révolues à compter du jour où la juridiction compétente en a été saisie.

Art. 16. Le ministère public peut faire écrouer le condamné qui a bénéficié du sursis probatoire à l'exécution de la peine en cas d'inobservation grave des conditions probatoires à charge d'en aviser la commission de probation et d'en saisir le tribunal de première instance de la résidence du condamné.

Cette juridiction statue conformément à l'article 15, § 1er , dans un délai de dix jours à dater de cette arrestation. Si elle

décide qu'il n'y a pas lieu de révoquer le sursis, l'intéressé sera immédiatement mis en liberté nonobstant appel.

Art. 17. Les peines prononcées à la suite de la révocation de la suspension du prononcé de la condamnation ou celles qui deviennent exécutoires par suite de la révocation du sursis à l'exécution des peines, sont cumulées sans limite avec celles prononcées du chef de la nouvelle infraction.

Art. 18. Dans tous les cas où une personne soumise à une mesure de suspension ou de sursis fait l'objet de nouvelles poursuites, une copie certifiée conforme de la décision ordonnant cette mesure est jointe au dossier des nouvelles poursuites.

En cas de suspension probatoire ou de sursis probatoire, la Commission de probation transmet les informations utiles sur le déroulement du suspension probatoire ou de sursis probatoire.

À la demande du prévenu ou du ministère public, les procédures relatives aux infractions qui ont donné lieu à la suspension ou au sursis sont jointes au dossier des nouvelles poursuites.

Dans tous les cas de citation aux fins de révocation du sursis ou de la suspension, les procédures relatives aux infractions qui ont donné lieu à ces mesures sont jointes au dossier des nouvelles poursuites.

Section 4 – L'exécution de la peine accessoire visée à l'article 50 du Code pénal lorsque celle-ci est imposée avec une peine restrictive de liberté principale,

une peine patrimoniale ou à la place d'une peine principale

Art. 19. § 1er. Le juge de l'application des peines peut décider de modifier une condamnation passée en force de chose jugée à la peine visée à l'article 50 du Code pénal en diminuant la durée ou l'étendue de l'interdiction, en adaptant les modalités ou les conditions de l'interdiction, en suspendant l'exécution ou en y mettant fin, si celle-ci est imposée avec une peine restrictive de liberté principale, une peine patrimonial ou si celle-ci est imposée conformément l'article 36, alinéa 10 du Code pénal à la place d'une peine principale. Le juge de l'application des peines peut en décider pour autant qu'il n'existe pas dans son chef de contre-indications portant sur le risque de récidive ou sur le risque que le condamné importune les victimes.

§ 2. La procédure, visée par les articles 95/1 et 96 à 98 de la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine, s'applique.

Pour l'application de ces articles le condamné à une peine visée à l'article 50 du Code pénal, lorsque celle-ci est imposée avec une peine restrictive de liberté principale, une peine patrimoniale ou à la place d'une peine principale, est considéré comme un condamné au sens de l'article 2, 2°, de la loi du 17 mai 2006 relative au statut externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits accordés à la victime dans le cadre des modalités d'exécution des peines.

Pour l'application de l'article 95/1, la victime est considérée comme une victime au sens de l'article 2, 6°, de la loi du 17 mai 2006 relative au statut externe

des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits accordés à la victime dans le cadre des modalités d'exécution des peines.

Par dérogation à l'article 95/1, § 1er, alinéa premier de la loi du 17 mai 2006 relative au statut externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits accordés à la victime dans le cadre des modalités d'exécution des peines, la demande écrit du condamné doit, sous peine d'irrecevabilité, être motivée.

§ 3. La décision de modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal est communiquée aux autorités et instances suivantes :

- le chef de corps de la police locale de la commune du lieu de résidence du condamné;

- la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;

- la commission de probation si la peine accessoire est imposée avec une peine de probation ou une peine de travail ;

- au service des communautés, compétent en matière de surveillance électronique, si la peine accessoire est imposée avec un peine de surveillance électronique;

- au directeur de la maison de justice du lieu de résidence de la victime.

Sous-section 1re – Définitions, composition, compétence territoriale et lieu d'audience du juge de l'application des peines

Art. 20. § 1er. Pour l'application de la présente section, il est entendu par :

1° juge de l'application des peines : le juge au tribunal de l'application des peines siégeant comme juge unique ;

2° le ministère public : le ministère public près le tribunal de l'application des peines;

3° le greffe : le greffe du tribunal de l'application des peines.

§ 2. Le tribunal de l'application des peines du ressort de la cour d'appel dans lequel se situe le siège social ou le principal établissement de la personne morale est territorialement compétent. Les tribunaux de l'application des peines du ressort de la Cour d'appel de Bruxelles sont compétents à l'égard des personnes morales dont le siège ou le principal établissement n'est pas situé en Belgique.

Le juge de l'application des peines peut siéger dans tout tribunal de première instance situé dans le ressort de la cour d'appel.

Sous-section 2 – L'exécution de la peine de probation imposée à des personne morales

Art. 21. Le juge de l'application des peines et le ministère public veillent à l'exécution de la peine de probation imposée à une personne morale.

Lorsque la décision judiciaire prononçant la peine de probation est passée en force de chose jugée, le greffier de la juridiction de jugement ayant prononcé la condamnation à une peine de probation en informe le juge de l'application des peines et le ministère public par le moyen de communication écrit le plus rapide, de sorte que la peine puisse être exécutée.

Art. 22. L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines après réception de la décision judiciaire visée à l'article 21.

Les lieu, jour et heure de l'audience sont communiqués par envoi recommandé au condamné et portés par écrit à la connaissance du ministère public.

L'audience se déroule à huis clos.

Le juge de l'application des peines détermine dans son jugement, après avoir entendu le condamné et le ministère public, le cas échéant, les modalités concrètes de de la peine de probation. Il détermine également les modalités et la périodicité selon lesquelles le condamné doit faire rapport sur l'exécution de la peine la peine de probation.

Ces rapports doivent être transmis au juge de l'application des peines, avec copie au ministère public.

Le juge de l'application des peines statue dans le mois après avoir entendu le condamné.

Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public.

Art 23. § 1er. Le juge de l'application des peines peut, soit sur réquisition du ministère public, soit sur requête du condamné, décider de suspendre en tout ou en partie les conditions particulières, les préciser ou les adapter aux circonstances.

Sous peine d'irrecevabilité, la requête est motivée et contient l'élection de

domicile en Belgique si le requérant n'y a pas son domicile ou son siège.

La requête est déposée au greffe.

Le greffe transmet sans délai une copie de la requête au ministère public.

En cas de réquisition du ministère public, le greffe transmet sans délai une copie de la requête au condamné par envoi recommandé.

§ 2. S'ils ont des remarques, le condamné ou le ministère public les communiquent par écrit, dans les sept jours de la réception de la copie de la requête ou de la réquisition, au juge de l'application des peines.

Si le juge de l'application l'estime utile, il organise une audience, qui doit avoir lieu au plus tard un mois après la réception de la requête ou de la réquisition du ministère public visée au paragraphe 1er. Le condamné et, le cas échéant, son conseil ainsi que le ministère public sont entendus.

Le juge de l'application des peines peut décider d'entendre également d'autres personnes.

L'audience se déroule à huis clos.

§ 3. Dans les quinze jours de la réception de la requête ou la réquisition du ministère public ou, si une audience a lieu, dans les quinze jours après la mise en délibéré, le juge de l'application des peines rend sa décision. Le jugement est communiqué dans les vingt-quatre heures par envoi recommandé au condamné et par écrit au ministère public.

Si le juge de l'application des peines estime que la peine de probation a atteint son objectif, il peut décider d'y mettre fin, même si la période fixée par le juge n'a pas encore expiré.

§ 4. Le condamné ne peut envoyer ni déposer de requête ayant le même objet avant l'expiration d'un délai de trois mois à compter de la dernière décision portant sur le même objet.

Art. 24. § 1er. En cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de probation, le ministère public peut saisir le juge de l'application des peines en vue de l'exécution de l'amende subsidiaire prononcée.

L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines. Cette audience doit se tenir au plus tard dans les quinze jours de la saisine du juge de l'application des peines par le ministère public.

Le condamné est convoqué, par envoi recommandé, au moins dix jours avant la date de l'examen du dossier.

L'audience se déroule à huis clos.

Le dossier est tenu, au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience, à la disposition du condamné et, le cas échéant, de son avocat pour consultation au greffe.

Le condamné peut, à sa demande, obtenir une copie du dossier.

Le juge de l'application des peines entend le condamné et son avocat ainsi que le ministère public.

Le juge de l'application des peines peut décider d'entendre également d'autres personnes.

Art. 25. Le juge de l'application des peines décide soit la poursuite de l'exécution de la peine de probation, soit l'exécution totale ou partielle de

l'amende subsidiaire prononcée, en tenant compte de la partie de la peine de probation déjà exécutée par le condamné. Le juge de l'application des peines décide dans les sept jours de la mise en délibéré.

Cette décision n'est susceptible d'aucun recours.

Art. 26. Lorsque la décision porte sur l'exécution totale ou partielle de l'amende subsidiaire prononcée, le greffe communique le jugement dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et par écrit au ministère public et au SPF Finances.

Art. 27. § 1er. Un pourvoi en cassation peut être formé contre les décisions du juge de l'application des peines visées aux articles 22 et 23, tant par le ministère public que par le condamné.

§ 2. Le ministère public introduit le pourvoi en cassation dans un délai de vingt-quatre heures à compter du prononcé du jugement.

Le condamné forme le pourvoi en cassation dans un délai de cinq jours à compter du prononcé du jugement.

La déclaration de pourvoi en cassation est faite au greffe et doit être signée par un avocat. Les moyens de cassation sont proposés dans un mémoire qui doit parvenir au greffe de la Cour de cassation au plus tard le cinquième jour suivant la date du pourvoi.

§ 3. Le dossier est transmis par le greffe au greffe de la Cour de cassation dans un délai de quarante-huit heures à compter de l'introduction du pourvoi en cassation.

Le pourvoi en cassation a un effet suspensif.

La Cour de cassation statue dans un délai de trente jours à compter de l'introduction du pourvoi.

§ 4. Après un arrêt de cassation avec renvoi, un autre juge de l'application des peines statue dans un délai de quatorze jours à compter du prononcé de cet arrêt.

Sous-section 3 - De l'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté

Art. 28. Le juge de l'application des peines et le ministère public veillent à l'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté.

Lorsque la décision judiciaire prononçant la peine de prestation en faveur de la communauté est passée en force de chose jugée, le greffier de la juridiction de jugement ayant prononcé la condamnation à une peine de prestation en faveur de la communauté en informe le juge de l'application des peines et le ministère public par le moyen de communication écrit le plus rapide, de sorte que la peine puisse être exécutée.

Art. 29. L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines après réception de la décision judiciaire visée à l'article 28.

Les lieu, jour et heure de l'audience sont communiqués par envoi recommandé au condamné et portés par écrit à la connaissance du ministère public.

L'audience se déroule à huis clos.

Le juge de l'application des peines détermine dans son jugement, après avoir entendu le condamné et le ministère public, le cas échéant, les modalités concrètes de de la peine de prestation en faveur de la communauté. Il détermine également les modalités et la périodicité selon lesquelles le condamné doit faire rapport sur l'exécution de la peine.

Ces rapports doivent être transmis au juge de l'application des peines, avec copie au ministère public.

Le juge de l'application des peines statue dans le mois après avoir entendu le condamné.

Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public.

Art 30. § 1er. Le juge de l'application des peines peut, soit sur réquisition du ministère public, soit sur requête du condamné, apporter des précisions ou des modifications en ce qui concerne les modalités de l' exécution.

Sous peine d'irrecevabilité, la requête est motivée et contient l'élection de domicile en Belgique si le requérant n'y a pas son domicile ou son siège.

La requête est déposée au greffe.

Le greffe du tribunal de l'application des peines transmet sans délai une copie de la requête au ministère public.

En cas de réquisition du ministère public, le greffe transmet sans délai une copie

de la requête du condamné par envoi recommandé.

§ 2. S'ils ont des remarques, le condamné ou le ministère public les communiquent par écrit, dans les sept jours de la réception de la copie de la requête ou de la réquisition, au juge de l'application des peines.

Si le juge de l'application l'estime utile, il organise une audience, qui doit avoir lieu au plus tard un mois après la réception de la requête ou de la réquisition du ministère public visée au paragraphe 1er. Le condamné et, le cas échéant, son conseil ainsi que le ministère public sont entendus.

L'audience se déroule à huis clos.

§ 3. Dans les quinze jours de la réception de la requête ou la réquisition du ministère public ou, si une audience a lieu, dans les quinze jours après la mise en délibéré, le juge de l'application rend sa décision. Le jugement est communiqué dans les vingt-quatre heures par envoi recommandé au condamné et par écrit au ministère public

§ 4. Le condamné ne peut envoyer ni déposer de requête ayant le même objet avant l'expiration d'un délai de trois mois à compter de la dernière décision portant sur le même objet.

Art. 31. En cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de prestation en faveur de la communauté, le ministère public peut saisir le juge de l'application des peines en vue de l'exécution de l'amende subsidiaire prononcée.

L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines. Cette audience doit se tenir au plus tard dans les quinze jours de la

saisine du juge de l'application des peines par le ministère public.

Le condamné est convoqué, par envoi recommandé, au moins dix jours avant la date de l'examen du dossier.

L'audience se déroule à huis clos.

Le dossier est tenu, au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience, à la disposition du condamné et de son avocat pour consultation au greffe.

Le condamné peut, à sa demande, obtenir une copie du dossier.

Le juge de l'application des peines entend le condamné et son avocat ainsi que le ministère public.

Le juge de l'application des peines peut décider d'entendre également d'autres personnes.

Art. 32. Le juge de l'application des peines décide soit la poursuite de l'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté, soit l'exécution totale ou partielle de l'amende subsidiaire prononcée, en tenant compte de la partie de la peine de prestation en faveur de la communauté déjà exécutée par le condamné. Le juge de l'application des peines décide dans les sept jours de la mise en délibéré.

Cette décision n'est susceptible d'aucun recours.

Art. 33. Lorsque la décision porte sur l'exécution totale ou partielle de l'amende subsidiaire prononcé, le greffe du tribunal de l'application des peines communique le jugement dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et par écrit au ministère public et au SPF Finances.

Art. 34. § 1er. Un pourvoi en cassation peut être formé contre les décisions du juge de l'application des peines visées aux articles 29 et 30, tant par le ministère public que par le condamné.

§ 2. Le ministère public introduit le pourvoi en cassation dans un délai de vingt-quatre heures à compter du prononcé du jugement.

Le condamné forme le pourvoi en cassation dans un délai de cinq jours à compter du prononcé du jugement.

La déclaration de pourvoi en cassation est faite au greffe et doit être signée par un avocat. Les moyens de cassation sont proposés dans un mémoire qui doit parvenir au greffe de la Cour de cassation au plus tard le cinquième jour suivant la date du pourvoi.

§ 3. Le dossier est transmis par le greffe au greffe de la Cour de cassation dans un délai de quarante-huit heures à compter de l'introduction du pourvoi en cassation.

Le pourvoi en cassation a un effet suspensif.

La Cour de cassation statue dans un délai de trente jours à compter de l'introduction du pourvoi.

§ 4. Après un arrêt de cassation avec renvoi, un autre juge de l'application des peines statue dans un délai de quatorze jours à compter du prononcé de cet arrêt.

Sous-section 4 - De l'exécution de la suspension et de la suspension probatoire, du sursis et du sursis probatoire imposés aux personnes morales

Art. 35. Le juge de l'application des peines et le ministère public veillent à l'exécution de la suspension probatoire et du sursis probatoire imposés aux personnes morales.

Lorsque la décision judiciaire prononçant la suspension probatoire ou le sursis probatoire est passée en force de chose jugée, le greffier de la juridiction de jugement ayant prononcé la condamnation en informe le juge de l'application des peines et le ministère public par le moyen de communication écrit le plus rapide, de sorte que la peine puisse être exécutée.

Art. 36. L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines après réception de la décision judiciaire visée à l'article 35.

Les lieu, jour et heure de l'audience sont communiqués par envoi recommandé au condamné et portés par écrit à la connaissance du ministère public.

L'audience se déroule à huis clos.

Le juge de l'application des peines détermine dans son jugement, après avoir entendu le condamné et le ministère public, le cas échéant, les modalités concrètes des conditions. Il détermine également les modalités et la périodicité selon lesquelles le condamné doit faire rapport sur l'exécution des conditions.

Ces rapports doivent être transmis au juge de l'application des peines, avec copie au ministère public.

Le juge de l'application des peines statue dans le mois après avoir entendu le condamné.

Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et communiqué par écrit à la connaissance du ministère public.

Art. 37. § 1er. Le juge de l'application des peines peut, suspendre, en tout ou en partie, les conditions fixées par la décision judiciaire, les préciser ou les adapter aux circonstances.

Sous peine d'irrecevabilité, la requête est motivée et contient l'élection de domicile en Belgique si le requérant n'y a pas son domicile ou son siège.

La requête est déposée au greffe.

Le greffe transmet sans délai une copie de la requête au ministère public.

En cas de réquisition du ministère public, le greffe transmet sans délai une copie de la requête au condamné par envoi recommandé.

§ 2. S'ils ont des remarques, le condamné ou le ministère public les communiquent par écrit, dans les sept jours de la réception de la copie de la requête ou de la réquisition, au juge de l'application des peines.

Si le juge de l'application l'estime utile, il organise une audience, qui doit avoir lieu au plus tard un mois après la réception de la requête ou de la réquisition du ministère public visée au paragraphe 1er. Le condamné et, le cas échéant, son conseil ainsi que le ministère public sont entendus.

L'audience se déroule à huis clos.

§ 3. Dans les quinze jours de la réception de la requête ou la réquisition du ministère public ou, si une audience a lieu, dans les quinze jours après la mise en délibéré, le juge de l'application des

peines rend sa décision. Le jugement est communiqué dans les vingt-quatre heures par envoi recommandé au condamné et par écrit au ministère public.

§ 4. Le condamné ne peut envoyer ni déposer de requête ayant le même objet avant l'expiration d'un délai de trois mois à compter de la dernière décision portant sur le même objet.

Art. 38. Outre les cas prévus à l'article 64, § 4, alinéa 1er, du Code pénal, la suspension probatoire peut être révoquée si la personne pour laquelle cette mesure a été prononcée ne respecte pas les conditions imposées.

Si le ministère public estime opportun de requérir une révocation de la suspension ou de la suspension probatoire, dans les cas prévus au paragraphe 1er et dans l'article 64, § 4, alinéa 1er, du Code pénal, il cite l'intéressé devant le tribunal correctionnel ou, lorsque cela relève de ses compétences, devant le tribunal de police, qui a prononcé la suspension, dans les mêmes délais, conditions et formes qu'en matière correctionnelle.

L'article 136*sexies*, § 2, du Code d'instruction criminelle s'applique.

Si la juridiction de jugement ne révoque pas le sursis probatoire, elle peut l'assortir de nouvelles conditions.

Ces décisions sont susceptibles des voies de recours prévues au Code d'instruction criminelle.

§ 2. En cas d'inobservation des conditions imposées, cette action doit être intentée au plus tard dans l'année qui suit l'expiration du délai déterminé dans la décision ordonnant la suspension probatoire. Elle est prescrite après trois années révolues à compter

du jour où la juridiction compétente en a été saisie.

Art. 39. § 1er. Si le ministère public estime opportun de requérir une révocation du sursis ou du sursis probatoire, dans les cas visés à l'article 65, § 4, alinéas 2, 3 et 4, du Code pénal, il cite l'intéressé devant le tribunal de première instance de sa résidence ou, dans le cas prévu à l'article 65, § 4, alinéa 4, du Code pénal, devant le tribunal de police du lieu de l'infraction, dans les mêmes délai, conditions et formes qu'en matière correctionnelle. Si la juridiction de jugement ne révoque pas le sursis, elle peut assortir de nouvelles conditions le sursis probatoire ordonné lors de la première condamnation.

Ces décisions sont susceptibles des voies de recours prévues au Code d'instruction criminelle.

§ 2. L'action en révocation pour inobservation grave des conditions générales ou particulières imposées doit être intentée au plus tard dans l'année qui suit l'expiration du délai d'épreuve du sursis. Elle est prescrite après trois années révolues à compter du jour où la juridiction compétente en a été saisie.

Art. 40. Les peines prononcées à la suite de la révocation de la suspension du prononcé de la condamnation ou celles qui deviennent exécutoires par suite de la révocation du sursis à l'exécution des peines, sont cumulées sans limite avec celles prononcées du chef de la nouvelle infraction.

Art. 41. Dans tous les cas où une personne morale soumise à une mesure de suspension ou de sursis fait l'objet de nouvelles poursuites, une copie certifiée conforme de cette décision est jointe au dossier des nouvelles poursuites.

En cas de suspension probatoire ou de sursis probatoire, le ministère public transmet les informations utiles sur le déroulement de la suspension probatoire ou du sursis probatoire.

À la demande du prévenu ou du ministère public, les procédures relatives aux infractions qui ont donné lieu à la suspension ou au sursis sont jointes au dossier des nouvelles poursuites.

Dans tous les cas de citation aux fins de révocation du sursis ou de la suspension, les procédures relatives aux infractions qui ont donné lieu à ces mesures sont jointes au dossier des nouvelles poursuites.

Art. 42. § 1er. Un pourvoi en cassation peut être formé contre les décisions du juge de l'application des peines visées aux articles 36 et 37, tant par le ministère public que par le condamné.

§ 2. Le ministère public introduit le pourvoi en cassation dans un délai de vingt-quatre heures à compter du prononcé du jugement.

Le condamné forme le pourvoi en cassation dans un délai de cinq jours à compter du prononcé du jugement.

La déclaration de pourvoi en cassation est faite au greffe et doit être signée par un avocat. Les moyens de cassation sont proposés dans un mémoire qui doit parvenir au greffe de la Cour de cassation au plus tard le cinquième jour suivant la date du pourvoi.

§ 3. Le dossier est transmis par le greffe au greffe de la Cour de cassation dans un délai de quarante-huit heures à compter de l'introduction du pourvoi en cassation.

Le pourvoi en cassation a un effet suspensif.

La Cour de cassation statue dans un délai de trente jours à compter de l'introduction du pourvoi.

§ 4. Après un arrêt de cassation avec renvoi, un autre juge de l'application des peines statue dans un délai de quatorze jours à compter du prononcé de cet arrêt.

Code d'instruction criminelle, Livre Ier

Chapitre XII. – Dispositions procédurales relatives à la suspension du prononcé de la condamnation (nouveau)

Art. 136*quinquies* (nouveau)

§ 1er. La suspension peut être décidée par la chambre du conseil au moment où elle est appelée à statuer sur le rapport du juge d'instruction, suivant les formes et conditions prévues à l'article 127 du Code d'instruction criminelle.

En cas de citation directe par la partie civile, le ministère public peut, s'il estime qu'il peut y avoir lieu à suspension, requérir le juge d'instruction d'ordonner qu'il soit informé. Notification de cette réquisition est faite au greffier du tribunal devant lequel la citation directe a été donnée, à la partie citante, au cité et à leurs conseils. Elle entraîne le dessaisissement du tribunal.

Lorsque, par application des deux alinéas précédents, le juge présidant la chambre du conseil est saisi d'un réquisitoire de suspension, il fixe les lieux, jour et heure de la comparution conformément à l'article 127 du Code d'instruction criminelle, il procède à

cette fixation et le greffier en donne avis par envoi recommandé à la partie civile ou au demandeur et à l'inculpé ou assigné, et à leurs conseils s'il en a été désigné dans la procédure, au moins dix jours avant la comparution. Pendant ce délai, le dossier est déposé au greffe, et tenu à la disposition des parties.

La suspension peut également être décidée par la chambre des mises en accusation, dans les cas prévus à l'alinéa 1er de l'article 230 du Code d'instruction criminelle et suivant les modalités prescrites par les articles 219 et 223 à 225 du même Code.

Si la juridiction d'instruction estime qu'il n'y a pas lieu de prononcer la suspension, elle rend une ordonnance de non-lieu ou une ordonnance de renvoi devant la juridiction compétente.

§ 2. Le procureur du Roi et l'inculpé peuvent faire appel à l'ordonnance de la chambre du conseil prononçant la suspension, pour le motif que les conditions d'octroi de la suspension ne sont pas réunies.

L'appel, qui doit être formée dans les vingt-quatre heures, est portée devant la chambre des mises en accusation.

§ 3. La chambre du conseil et la chambre des mises en accusation peuvent, soit d'office, soit sur la réquisition du ministère public, soit sur la demande de l'inculpé, ordonner l'audition de témoins.

§ 4. La chambre des mises en accusation connaît de l'appel des ordonnances de la chambre du conseil réglant les intérêts civils. Cet appel est interjeté dans les mêmes délai, conditions et formes que l'appel des jugements en matière correctionnelle.

Art. 136*sexies* (nouveau)

	§ 1er. Lorsque l'affaire est renvoyée devant le tribunal par la juridiction d'instruction ou que le tribunal est saisi par voie de citation directe, la suspension peut être décidée par les juridictions de jugement.
	§ 2. Pour l'application des mesures prévues au § 1er, les juridictions de jugement peuvent, sur réquisition écrite du ministère public ou à la requête écrite de l'inculpé, décider de connaître de la suspension en chambre du conseil, lorsque les conditions requises par l'article 64, §§ 1er à 3, du Code pénal, sont réunies.
	La réquisition ou la requête est déposée au greffe de la juridiction appelée à statuer, avant l'ouverture de l'audience à laquelle est fixée la comparution. Il est statué à leur sujet en chambre du conseil, le ministère public et l'inculpé ou son conseil entendus. En cas de rejet de la requête, l'affaire est continuée en audience publique.
	Art. 136*septies* (nouveau)
	Les décisions judiciaires ordonnant la suspension sont prononcées en audience publique.

Loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la peine

Art. 3/1	**Art. 3/1**
Le Roi détermine pour quels crimes ou délits portant atteinte à l'intégrité physique ou psychique de tiers ou menaçant celle-ci le ministère public près la juridiction qui a prononcé le jugement ou l'arrêt ayant acquis force de chose jugée saisit, dans le mois qui suit l'acquisition de force jugée de la décision, le service compétent des Communautés aux fins de contacter les victimes connues, qu'il désignera dans la saisine.	Le Roi détermine pour **quelles infractions** portant atteinte à l'intégrité physique ou psychique de tiers ou menaçant celle-ci le ministère public près la juridiction qui a prononcé le jugement ou l'arrêt ayant acquis force de chose jugée saisit, dans le mois qui suit l'acquisition de force jugée de la décision, le service compétent des Communautés aux fins de contacter les

victimes connues, qu'il désignera dans la saisine.

Art. 25	**Art. 25**
§ 1er. La libération conditionnelle est octroyée à tout condamné à une ou plusieurs peines privatives de liberté dont la partie à exécuter s'élève à trois ans ou moins, pour autant que le condamné ait subi un tiers de ces peines et qu'il réponde aux conditions visées à l'article 28, § 1er.	§ 1er. La libération conditionnelle est octroyée à tout condamné à une ou plusieurs peines privatives de liberté dont la partie à exécuter s'élève à trois ans ou moins, pour autant que le condamné ait subi un tiers de ces peines et qu'il réponde aux conditions visées à l'article 28, § 1er.
§ 2. La libération conditionnelle est octroyée à tout condamné à une ou plusieurs peines privatives de liberté dont la partie à exécuter s'élève à plus de trois ans, pour autant que le condamné ait:	§ 2. La libération conditionnelle est octroyée à tout condamné à une ou plusieurs peines privatives de liberté dont la partie à exécuter s'élève à plus de trois ans, pour autant que le condamné ait:
a) soit, subi un tiers de ces peines, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 4, ou 344, alinéa 4, du Code d'instruction criminelle;	a) soit, subi un tiers de ces peines, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 4, ou 344, alinéa 4, du Code d'instruction criminelle;
b) soit, si le jugement ou l'arrêt de condamnation a constaté que le condamné se trouvait en état de récidive, subi les deux tiers de ces peines, sans que la durée des peines déjà subies excède quatorze ans, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 4, ou 344, alinéa 4, du Code d'instruction criminelle;	b) soit, si le jugement ou l'arrêt de condamnation a constaté que le condamné se trouvait en état de récidive, subi les deux tiers de ces peines, sans que la durée des peines déjà subies excède quatorze ans, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 4, ou 344, alinéa 4, du Code d'instruction criminelle;
c) soit, en cas de condamnation à une peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité, subi quinze ans de cette peine, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 5, ou 344, alinéa 4, du Code d'instruction criminelle;	c) soit, en cas de condamnation à une **peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d'emprisonnement à perpétuité**, subi quinze ans de cette peine, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 5, ou 344, alinéa 4, du Code d'instruction criminelle;
d) soit, en cas de condamnation à une peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité et si la motivation du jugement ou de l'arrêt fait apparaître qu'il avait précédemment été	d) soit, en cas de condamnation à une **peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d'emprisonnement à perpétuité** et si la motivation du jugement ou de l'arrêt fait apparaître qu'il avait précédemment été condamné

condamné à une peine correctionnelle d'au moins trois ans d'emprisonnement ferme pour des faits visés:

- aux articles 102, 103, alinéa 2, 106, 107, 108, 136*bis* à 136*septies*, 137, 138, 140, 141, 146, 147, 278, alinéa 2, 279, 279*bis*, 280, 3° à 8°, 323, 324, 324ter, 327, alinéa 1er, 330*bis*, 331*bis*, 337, 347*bis*, §§ 2 à 4, 348, 349, alinéa 2, 352, 371/1, 371/2, 372 , 373, 375, 376, 377, 377*bis*, 377*ter*, 377*quater*, 379, 380, 381, 383*bis*, §§ 1er et 3, 385, alinéa 2, 386, alinéa 2, 393 à 397, 399, alinéa 2, 400 à 405, 405*bis*, 3° à 11°, 405*ter*, 405*quater*, 406, alinéa 1er, 407 à 410*te*r, 417*ter*, 417*quater*, 423, 425, 427 à 430, 433, 433*ter* à 433*duodecies*, 435 à 438*bis*, 442*quater*, §§ 2 et 3, 454 à 456, 470, 471, septième membre de phrase de l'énumération, 472 à 475, 477*sexies*, § 2, 488*bis*, § 2, 1°, et § 3, 518, 531, 532 et 532*bis* du Code pénal;

- aux articles 77*bis* à 77*quinquies* de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;

- à l'article 4.5.2.3 du Code belge de la Navigation ;

- à l'article 30 de la loi du 27 juin 1937 portant révision de la loi du 16 novembre 1919 relative à la réglementation de la navigation aérienne;

- à l'article 34 de la loi du 5 juin 1928 portant révision du Code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime;

- à l'article 7, alinéa 2, de la loi du 12 mars 1858 concernant les crimes et délits qui portent atteinte aux relations internationales,

et qu'il s'est écoulé moins de dix ans entre le moment où il a purgé sa peine ou le moment où sa peine a été prescrite et les faits ayant donné lieu à sa condamnation à une peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité,

à une « **peine d'emprisonnement d'au moins trois ans d'emprisonnement ferme** pour des faits visés:

- articles 82 à 92, 96 à 99, 100 à 102, 112 à 118, 120 à 126, 134 à 149, 151 à 165, 171 à 174, 177 à 179, 183, 185, 195 à 198, 1° à 4°, 199, 200, 2° à 4°, 201, 1° à 4°, 202, 204, 206 à 211, 214 à 215, 219 à 228, 232, 233, 258 à 260, 265, 268, 273 à 274, 276 à 284, 288 à 291, 307 à 308, 318 à 324, 328 à 330, 333 à 335, 339, 371, 373 à 375, 384 à 386, 404, 405, 407 à 409, 413, § 1, 1° et § 2, 468, 469, 473, § 2, 2° et 3°, 509, 520, 551, 553 à 559, 685, alinéa premier, du Code pénal;

~~- aux articles 77*bis* à 77*quinquies* de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;~~

- à l'article 4.5.2.3 du Code belge de la Navigation ;

- à l'article 30 de la loi du 27 juin 1937 portant révision de la loi du 16 novembre 1919 relative à la réglementation de la navigation aérienne;

~~- à l'article 34 de la loi du 5 juin 1928 portant révision du Code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime~~;

- à l'article 618 du Code pénal,

et qu'il s'est écoulé moins de dix ans entre le moment où il a purgé sa peine ou le moment où sa peine a été prescrite et les faits ayant donné lieu à sa condamnation à une **peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d' emprisonnement à perpétuité**, subi

subi dix-neuf ans de cette peine, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 5, ou 344, alinéa 5, du Code d'instruction criminelle;

e) soit, en cas de condamnation à une peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité, et si la motivation du jugement ou de l'arrêt fait apparaître qu'il avait précédemment été condamné à une peine criminelle, subi vingt-trois ans de cette peine;

et qu'il réponde aux conditions visées aux articles 47, § 1er, et 48, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 5, ou 344, alinéa 5, du Code d'instruction criminelle.

dix-neuf ans de cette peine, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 5, ou 344, alinéa 5, du Code d'instruction criminelle;

e) soit, en cas de condamnation à une **peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d' emprisonnement à perpétuité**, et si la motivation du jugement ou de l'arrêt fait apparaître qu'il avait précédemment été condamné à une peine criminelle, subi vingt-trois ans de cette peine;

et qu'il réponde aux conditions visées aux articles 47, § 1er, et 48, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 5, ou 344, alinéa 5, du Code d'instruction criminelle.

Art. 26

§ 1er. La mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise est octroyée au condamné à une ou plusieurs peines privatives de liberté dont la partie à exécuter s'élève à trois ans ou moins, pour autant que le condamné ait subi un tiers de ces peines et qu'il réponde aux conditions visées à l'article 28, § 2.

§ 2. La libération conditionnelle est octroyée à tout condamné à une ou plusieurs peines privatives de liberté dont la partie à exécuter s'élève à plus de trois ans, pour autant que le condamné ait:

a) soit, subi un tiers de ces peines, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 4, ou 344, alinéa 4, du Code d'instruction criminelle;

b) soit, si le jugement ou l'arrêt de condamnation a constaté que le condamné se trouvait en état de récidive, subi les deux tiers de ces peines, sans que la durée des peines déjà subies excède

Art. 26

§ 1er. La mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise est octroyée au condamné à une ou plusieurs peines privatives de liberté dont la partie à exécuter s'élève à trois ans ou moins, pour autant que le condamné ait subi un tiers de ces peines et qu'il réponde aux conditions visées à l'article 28, § 2.

§ 2. La libération conditionnelle est octroyée à tout condamné à une ou plusieurs peines privatives de liberté dont la partie à exécuter s'élève à plus de trois ans, pour autant que le condamné ait:

a) soit, subi un tiers de ces peines, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 4, ou 344, alinéa 4, du Code d'instruction criminelle;

b) soit, si le jugement ou l'arrêt de condamnation a constaté que le condamné se trouvait en état de récidive, subi les deux tiers de ces peines, sans que la durée des peines

quatorze ans, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 4, ou 344, alinéa 4, du Code d'instruction criminelle;

déjà subies excède quatorze ans, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 4, ou 344, alinéa 4, du Code d'instruction criminelle;

c) soit, en cas de condamnation à une peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité, subi quinze ans de cette peine, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 5, ou 344, alinéa 4, du Code d'instruction criminelle;

c) soit, en cas de condamnation à une **peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d'emprisonnement à perpétuité**, subi quinze ans de cette peine, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 5, ou 344, alinéa 4, du Code d'instruction criminelle;

d) soit, en cas de condamnation à une peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité et si la motivation du jugement ou de l'arrêt fait apparaître qu'il avait précédemment été condamné à une peine correctionnelle d'au moins trois ans d'emprisonnement ferme pour des faits visés:

d) soit, en cas de condamnation à une **peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d'emprisonnement à perpétuité** et si la motivation du jugement ou de l'arrêt fait apparaître qu'il avait précédemment été condamné à une **peine d'emprisonnement d'au moins trois ans d'emprisonnement ferme** pour des faits visés:

- aux articles 102, 103, alinéa 2, 106, 107, 108, 136*bis* à 136*septies*, 137, 138, 140, 141, 146, 147, 278, alinéa 2, 279, 279*bis*, 280, 3° à 8°, 323, 324, 324ter, 327, alinéa 1er, 330*bis*, 331*bis*, 337, 347*bis*, §§ 2 à 4, 348, 349, alinéa 2, 352, 371/1, 371/2, 372 , 373, 375, 376, 377, 377*bis*, 377*ter*, 377*quater*, 379, 380, 381, 383*bis*, §§ 1er et 3, 385, alinéa 2, 386, alinéa 2, 393 à 397, 399, alinéa 2, 400 à 405, 405*bis*, 3° à 11°, 405*ter*, 405*quater*, 406, alinéa 1er, 407 à 410*ter*, 417*ter*, 417*quater*, 423, 425, 427 à 430, 433, 433*ter* à 433*duodecies*, 435 à 438*bis*, 442*quater*, §§ 2 et 3, 454 à 456, 470, 471, septième membre de phrase de l'énumération, 472 à 475, 477*sexies*, § 2, 488*bis*, § 2, 1°, et § 3, 518, 531, 532 et 532*bis* du Code pénal;

- articles 82 à 92, 96 à 99, 100 à 102, 112 à 118, 120 à 126, 134 à 149, 151 à 165, 171 à 174, 177 à 179, 183, 185, 195 à 198, 1° à 4°, 199, 200, 2° à 4°, 201, 1° à 4°, 202, 204, 206 à 211, 214 à 215, 219 à 228, 232, 233, 258 à 260, 265, 268, 273 à 274, 276 à 284, 288 à 291, 307 à 308, 318 à 324, 328 à 330, 333 à 335, 339, 371, 373 à 375, 384 à 386, 404, 405, 407 à 409, 413, § 1, 1° et § 2, 468, 469, 473, § 2, 2° et 3°, 509, 520, 551, 553 à 559, 685, alinéa premier, du Code pénal;

- aux articles 77*bis* à 77*quinquies* de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers;

~~- aux articles 77*bis* à 77*quinquies* de la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour,~~

	~~**l'établissement et l'éloignement des étrangers;**~~
- à l'article 4.5.2.3 du Code belge de la Navigation ;	- à l'article 4.5.2.3 du Code belge de la Navigation ;
- à l'article 30 de la loi du 27 juin 1937 portant révision de la loi du 16 novembre 1919 relative à la réglementation de la navigation aérienne;	- à l'article 30 de la loi du 27 juin 1937 portant révision de la loi du 16 novembre 1919 relative à la réglementation de la navigation aérienne;
- à l'article 34 de la loi du 5 juin 1928 portant révision du Code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime;	~~**- à l'article 34 de la loi du 5 juin 1928 portant révision du Code disciplinaire et pénal pour la marine marchande et la pêche maritime;**~~
- à l'article 7, alinéa 2, de la loi du 12 mars 1858 concernant les crimes et délits qui portent atteinte aux relations internationales,	- **à l'article 618 du Code pénal**,
et qu'il s'est écoulé moins de dix ans entre le moment où il a purgé sa peine ou le moment où sa peine a été prescrite et les faits ayant donné lieu à sa condamnation à une peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité, subi dix-neuf ans de cette peine, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 5, ou 344, alinéa 5, du Code d'instruction criminelle;	et qu'il s'est écoulé moins de dix ans entre le moment où il a purgé sa peine ou le moment où sa peine a été prescrite et les faits ayant donné lieu à sa condamnation à une **peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d' emprisonnement à perpétuité**, subi dix-neuf ans de cette peine, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 5, ou 344, alinéa 5, du Code d'instruction criminelle;
e) soit, en cas de condamnation à une peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou plus ou à une réclusion à perpétuité, et si la motivation du jugement ou de l'arrêt fait apparaître qu'il avait précédemment été condamné à une peine criminelle, subi vingt-trois ans de cette peine;	e) soit, en cas de condamnation à une **peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d' emprisonnement à perpétuité**, et si la motivation du jugement ou de l'arrêt fait apparaître qu'il avait précédemment été condamné à une peine criminelle, subi vingt-trois ans de cette peine;
et qu'il réponde aux conditions visées aux articles 47, § 1er, et 48, sous réserve de l'application des articles 195, alinéa 5, ou	et qu'il réponde aux conditions visées aux articles 47, § 1er, et 48, sous réserve de l'application des articles

344, alinéa 5, du Code d'instruction criminelle.	195, alinéa 5, ou 344, alinéa 5, du Code d'instruction criminelle.
Titre V, chapitre V	**Titre V, chapitre V**
De la réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée	**Chapitre IV. – La modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal**
Art. 26/1	**Art. ~~26/1~~ 26/2**
La réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée est une modalité d'exécution de l'interdiction du droit visée à l'article 382*bis*, alinéa 1er, 4°, du Code pénal, dans le cadre de laquelle la durée de l'interdiction peut être réduite, les modalités ou les conditions relatives à l'interdiction peuvent être adaptées ou l'interdiction peut être suspendue ou prendre fin.	**La modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal est une modalité d'exécution de ces peines permettant, en ce qui concerne les peines visées aux articles 47 à 50 du Code pénal, de diminuer la durée ou l'étendue de l'interdiction, d'adapter les modalités ou les conditions de l'interdiction, de suspendre l'exécution ou en d'y mettre fin.**
Art. 27	**Art. 27**
Pour l'application du présent chapitre, il y a lieu d'entendre par peines privatives de liberté de trois ans ou moins, une ou plusieurs peines privatives de liberté dont la partie à exécuter s'élève à trois ans ou moins.	Pour l'application du présent chapitre, il y a lieu d'entendre par peines privatives de liberté de trois ans ou moins, une ou plusieurs peines privatives de liberté dont la partie à exécuter s'élève à trois ans ou moins.
Lorsqu'une ou plusieurs des peines privatives de liberté visées à l'alinéa 1er sont assorties de la peine complémentaire de mise à la disposition du tribunal de l'application des peines visée aux articles 34*bis* à 34*quater* du Code pénal, les dispositions du chapitre II s'appliquent.	Lorsqu'une ou plusieurs des peines privatives de liberté visées à l'alinéa 1er sont assorties de la peine complémentaire de mise à la disposition du tribunal de l'application des peines ~~**visée aux articles 34*bis* à 34*quater* du Code pénal**~~, les dispositions du chapitre II s'appliquent.

Art. 28	**Art. 28**
§ 1er. Á l'exception de la mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise et à l'exception de la réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée, les modalités d'exécution de la peine prévues au Titre V peuvent être accordées au condamné pour autant qu'il n'existe pas de contre-indications dans le chef de celui-ci auxquelles la fixation de conditions particulières ne puisse répondre. Ces contre-indications portent sur :	§ 1er. À l'exception de la mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise **et à l'exception de la modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal**, les modalités d'exécution de la peine prévues au Titre V peuvent être accordées au condamné pour autant qu'il n'existe pas de contre-indications dans le chef de celui-ci auxquelles la fixation de conditions particulières ne puisse répondre. Ces contre-indications portent sur :
1° le fait que le condamné n'a pas la possibilité de subvenir à ses besoins;	1° le fait que le condamné n'a pas la possibilité de subvenir à ses besoins;
2° un risque manifeste pour l'intégrité physique de tiers;	2° un risque manifeste pour l'intégrité physique de tiers;
3° le risque que le condamné importune les victimes;	3° le risque que le condamné importune les victimes;
4° l'attitude du condamné à l'égard des victimes des infractions qui ont donné lieu à sa condamnation;	4° l'attitude du condamné à l'égard des victimes des infractions qui ont donné lieu à sa condamnation;
5° ...	5° ...
6° les efforts consentis par le condamné pour indemniser la partie civile, compte tenu de la situation patrimoniale du condamné telle qu'elle a évolué par son fait depuis la perpétration des faits pour lesquels il a été condamné.	6° les efforts consentis par le condamné pour indemniser la partie civile, compte tenu de la situation patrimoniale du condamné telle qu'elle a évolué par son fait depuis la perpétration des faits pour lesquels il a été condamné.
Le 1° n'est pas applicable à la détention limitée.	Le 1° n'est pas applicable à la détention limitée.
§ 2. La mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la	§ 2. La mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou

remise peut être accordée au condamné pour autant qu'il n'existe pas de contre-indications dans le chef de celui-ci auxquelles la fixation de conditions particulières ne puisse répondre. Ces contre-indications portent sur :	de la remise peut être accordée au condamné pour autant qu'il n'existe pas de contre-indications dans le chef de celui-ci auxquelles la fixation de conditions particulières ne puisse répondre. Ces contre-indications portent sur :
1° ...	1° ...
2° un risque manifeste pour l'intégrité physique de tiers;	2° un risque manifeste pour l'intégrité physique de tiers;
3° le risque que le condamné importune les victimes;	3° le risque que le condamné importune les victimes;
4° les efforts fournis par le condamné pour indemniser les parties civiles, compte tenu de la situation patrimoniale du condamné telle qu'elle a évolué par son fait depuis la perpétration des faits pour lesquels il a été condamné.	4° les efforts fournis par le condamné pour indemniser les parties civiles, compte tenu de la situation patrimoniale du condamné telle qu'elle a évolué par son fait depuis la perpétration des faits pour lesquels il a été condamné.
§ 3. La réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée peut être accordée au condamné pour autant qu'il n'existe pas de contre-indications dans le chef de ce dernier portant sur le risque que le condamné importune les victimes.	**§ 3. La modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal peut être accordée au condamné pour autant qu'il n'existe pas dans son chef de contre-indications portant sur le risque de récidive et qu'il n'existe pas de contre-indications portant au risque que le condamné importune les victimes.**
Art. 28/1	**Art. 28/1**
Lorsque le condamné subit une peine pour des faits visés par les articles 405*ter*, 409, 417/2 à 417/4, 417/16 à 417/19, 417/24 à 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 à 417/47, 425 à 427 et 433*septies* du Code pénal ou pour des faits commis dans un contexte de violences intrafamiliales, la surveillance électronique ne peut pas être octroyée si la victime réside au lieu où la surveillance électronique sera effectuée. Le juge de	Lorsque le condamné subit une peine pour des faits visés par les articles **100, 112 à 118, 120 à 126, 129, 130, 143 à 146, 151 à 155, 160, 161, 168, 171 à 174, 200, 201, 206 à 211, 260, 333 à 337 du Code pénal** ou pour des faits commis dans un contexte de violences intrafamiliales, la surveillance électronique ne peut pas être octroyée si la victime réside au lieu où la surveillance électronique

l'application des peines peut, à titre exceptionnel, accorder une telle surveillance électronique par une décision motivée par des raisons particulières, lesquelles indiquent en quoi l'exécution de la surveillance électronique à l'adresse où réside la victime des faits ne présente aucun danger pour celle-ci.	sera effectuée. Le juge de l'application des peines peut, à titre exceptionnel, accorder une telle surveillance électronique par une décision motivée par des raisons particulières, lesquelles indiquent en quoi l'exécution de la surveillance électronique à l'adresse où réside la victime des faits ne présente aucun danger pour celle-ci.
Art. 29/1	**Art. 29/1**
§ 1er. La réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée est accordée par le juge de l'application des peines à la demande écrite du condamné ou du ministère public.	§ 1er. **La modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal** est accordée par le juge de l'application des peines à la demande écrite du condamné ou du ministère public.
§ 2. La demande écrite du ministère public est introduite au greffe du tribunal de l'application des peines et une copie en est remise au directeur de la prison si le condamné est détenu.	§ 2. La demande écrite du ministère public est introduite au greffe du tribunal de l'application des peines et une copie en est remise au directeur de la prison si le condamné est détenu.
Le condamné qui bénéficie d'une modalité d'exécution de la peine doit introduire sa demande écrite au greffe du tribunal de l'application des peines. Le greffe en remet une copie au ministère public.	Le condamné qui bénéficie d'une modalité d'exécution de la peine doit introduire sa demande écrite au greffe du tribunal de l'application des peines. Le greffe en remet une copie au ministère public.
Si le condamné est détenu, il dépose sa demande au greffe de la prison. Le greffe de la prison transmet la demande écrite au greffe du tribunal de l'application des peines dans les vingt-quatre heures et en remet une copie au directeur.	Si le condamné est détenu, il dépose sa demande au greffe de la prison. Le greffe de la prison transmet la demande écrite au greffe du tribunal de l'application des peines dans les vingt-quatre heures et en remet une copie au directeur.
§ 3. Si le condamné est détenu, le directeur rend un avis dans le mois de la réception de la copie de la demande	§ 3. Si le condamné est détenu, le directeur rend un avis dans le mois de la réception de la copie de la demande

écrite. Les articles 31 et 32 sont d'application.

écrite. Les articles 31 et 32 sont d'application.

Art. 32

§ 1er. Si le condamné subit une peine pour des faits visés aux articles 371/1 à 378 du Code pénal, ou pour des faits visés aux articles 379 à 387 du même Code si ceux-ci ont été commis sur des mineurs ou avec leur participation, l'avis du directeur visé à l'article 29, § 3, et à l'article 30, § 2, doit être accompagné d'un avis motivé (d'un service ou d'une personne spécialisé(e) dans l'expertise diagnostique des délinquants sexuels).

L'avis contient une appréciation de la nécessité d'imposer un traitement.

§ 2. Si le condamné subit une peine pour des faits visés au titre 1er*ter* du livre II du Code pénal ou si le condamné présente des signes d'extrémisme violent tels que définis à l'alinéa 2, l'avis visé à l'article 29, § 3, et à l'article 30, § 2 doit être accompagné d'un rapport d'un service ou d'une personne spécialisé(e) dans les problématiques liées au terrorisme et à l'extrémisme violent.

Par extrémisme violent, il convient d'entendre le fait de promouvoir, encourager ou commettre des actes pouvant mener au terrorisme et qui visent à défendre une idéologie prônant une suprématie raciale, nationale, ethnique ou religieuse ou s'opposant aux valeurs et principes fondamentaux de la démocratie.

Art. 32

§ 1er. Si le condamné subit une peine pour des faits visés aux **articles 134 à 149, 151 à 168, 171 à 174, 177 à 179, 183 pour autant que la condamnation concerne de contenus à caractère extrêmement pornographique et 185 du Code pénal,** l'avis du directeur visé à l'article 29, § 3, et à l'article 30, § 2, doit être accompagné d'un avis motivé (d'un service ou d'une personne spécialisé(e) dans l'expertise diagnostique des délinquants sexuels).

L'avis contient une appréciation de la nécessité d'imposer un traitement.

§ 2. Si le condamné subit une peine pour des faits visés au **Livre II, titre 4, chapitre 1er**, **du Code pénal** ou si le condamné présente des signes d'extrémisme violent tels que définis à l'alinéa 2, l'avis visé à l'article 29, § 3, et à l'article 30, § 2 doit être accompagné d'un rapport d'un service ou d'une personne spécialisé(e) dans les problématiques liées au terrorisme et à l'extrémisme violent.

Par extrémisme violent, il convient d'entendre le fait de promouvoir, encourager ou commettre des actes pouvant mener au terrorisme et qui visent à défendre une idéologie prônant une suprématie raciale, nationale, ethnique ou religieuse ou s'opposant aux valeurs et principes fondamentaux de la démocratie.

Cet avis contient une appréciation de la nécessité d'imposer un parcours d'accompagnement adapté.	Cet avis contient une appréciation de la nécessité d'imposer un parcours d'accompagnement adapté.
Art. 40	**Art. 40**
§ 1er.Le juge de l'application des peines peut soumettre le condamné à des conditions particulières individualisées si elles sont absolument nécessaires pour limiter le risque de récidive ou si elles sont nécessaires dans l'intérêt de la victime.	§ 1er.Le juge de l'application des peines peut soumettre le condamné à des conditions particulières individualisées si elles sont absolument nécessaires pour limiter le risque de récidive ou si elles sont nécessaires dans l'intérêt de la victime.
§ 2. En cas d'octroi d'une libération conditionnelle, le juge de l'application des peines détermine également dans son jugement si le condamné peut ou non quitter le territoire du Royaume pendant la libération conditionnelle.	§ 2. En cas d'octroi d'une libération conditionnelle, le juge de l'application des peines détermine également dans son jugement si le condamné peut ou non quitter le territoire du Royaume pendant la libération conditionnelle.
Dans le cas où le condamné peut quitter le territoire du Royaume, le juge de l'application des peines détermine dans son jugement la période maximale pendant laquelle le condamné peut le faire et à quelle fréquence et, le cas échéant, si et de quelle manière le condamné doit en informer le ministère public avant de quitter le territoire du Royaume.	Dans le cas où le condamné peut quitter le territoire du Royaume, le juge de l'application des peines détermine dans son jugement la période maximale pendant laquelle le condamné peut le faire et à quelle fréquence et, le cas échéant, si et de quelle manière le condamné doit en informer le ministère public avant de quitter le territoire du Royaume.
§ 3. En cas de condamnation pour des faits visés au livre II, titre Ier*ter*, du Code pénal, ou s'il existe des éléments concrets d'extrémisme violent tels que définis à l'article 32, § 2, alinéa 2, l'autorisation donnée par le juge de l'application des peines conformément au paragraphe 2 de quitter le territoire du Royaume doit faire l'objet d'une motivation spéciale.	§ 3. En cas de condamnation pour des faits visés au **livre II, titre 4, chapitre 1er, du Code pénal**, ou s'il existe des éléments concrets d'extrémisme violent tels que définis à l'article 32, § 2, alinéa 2, l'autorisation donnée par le juge de l'application des peines conformément au paragraphe 2 de quitter le territoire du Royaume doit faire l'objet d'une motivation spéciale.

Art. 41	**Art. 41**
§ 1er. Si le condamné subit une peine pour un des faits visés aux articles 371/1 à 378 du Code pénal, ou pour des faits visés aux articles 379 à 387 du même Code si ceux-ci ont été commis sur des mineurs ou avec leur participation, le juge de l'application des peines peut assortir l'octroi de la modalité d'exécution de la peine de l'obligation de suivre une guidance ou un traitement dans un service spécialisé dans la guidance ou le traitement des délinquants sexuels. Le juge fixe la durée de la période pendant laquelle le condamné devra suivre cette guidance ou ce traitement.	§ 1er. Si le condamné subit une peine pour un des faits visés aux **articles 134 à 149, 151 à 168, 171 à 174, 177 à 179, 183 pour autant que la condamnation concerne de contenus à caractère extrêmement pornographique et 185 du Code pénal,** le juge de l'application des peines peut assortir l'octroi de la modalité d'exécution de la peine de l'obligation de suivre une guidance ou un traitement dans un service spécialisé dans la guidance ou le traitement des délinquants sexuels. Le juge fixe la durée de la période pendant laquelle le condamné devra suivre cette guidance ou ce traitement.
§ 2. Si le condamné subit une peine pour un des faits visés au titre 1er*ter* du livre II du Code pénal ou si le condamné présente des signes d'extrémisme violent tels que définis à l'article 32, § 2, alinéa 2, le juge de l'application des peines peut assortir l'octroi de la modalité d'exécution de la peine de l'obligation de suivre un parcours d'accompagnement adapté auprès d'un service ou d'une personne spécialisé(e) dans les problématiques liées au terrorisme et à l'extrémisme violent. Le juge fixe la durée de la période pendant laquelle le condamné devra suivre ce parcours.	§ 2. Si le condamné subit une peine pour un des faits visés au **livre II, titre 4, chapitre 1er du Code pénal** ou si le condamné présente des signes d'extrémisme violent tels que définis à l'article 32, § 2, alinéa 2, le juge de l'application des peines peut assortir l'octroi de la modalité d'exécution de la peine de l'obligation de suivre un parcours d'accompagnement adapté auprès d'un service ou d'une personne spécialisé(e) dans les problématiques liées au terrorisme et à l'extrémisme violent. Le juge fixe la durée de la période pendant laquelle le condamné devra suivre ce parcours.
Art. 46	**Art. 46**
Art. 46.§ 1er. Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère	Art. 46.§ 1er. Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et porté par écrit à la connaissance du

public et du directeur. Lors de la prise de connaissance du jugement, le condamné marque son accord sur les conditions.

La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, du jugement et, le cas échéant, des conditions qui sont imposées dans son intérêt.

Sans préjudice de l'alinéa 1er, le condamné qui n'est pas détenu et à l'égard duquel il a été statué sans l'avoir entendu et sans qu'il ait été assisté par un avocat est informé du jugement dans les plus brefs délais et en tout cas dans les vingt-quatre heures par le moyen de communication écrit le plus rapide.

§ 2. Le jugement d'octroi d'une modalité d'exécution de la peine est communiqué aux autorités et instances suivantes :

- au chef de corps de la police locale de la commune où le condamné s'établira;

- à banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;

- le cas échéant, au directeur de la maison de justice de l'arrondissement judiciaire du lieu de résidence du condamné;

- au service des Communautés, compétent en matière de surveillance électronique, si la décision porte sur une surveillance électronique;

- au directeur de la maison de justice du lieu de résidence de la victime s'il y a des

ministère public et du directeur. Lors de la prise de connaissance du jugement, le condamné marque son accord sur les conditions.

La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, du jugement et, le cas échéant, des conditions qui sont imposées dans son intérêt.

Sans préjudice de l'alinéa 1er, le condamné qui n'est pas détenu et à l'égard duquel il a été statué sans l'avoir entendu et sans qu'il ait été assisté par un avocat est informé du jugement dans les plus brefs délais et en tout cas dans les vingt-quatre heures par le moyen de communication écrit le plus rapide.

§ 2. Le jugement d'octroi d'une modalité d'exécution de la peine est communiqué aux autorités et instances suivantes :

- au chef de corps de la police locale de la commune où le condamné s'établira;

- à banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;

- le cas échéant, au directeur de la maison de justice de l'arrondissement judiciaire du lieu de résidence du condamné;

- au service des Communautés, compétent en matière de surveillance électronique, si la décision porte sur une surveillance électronique;

- au directeur de la maison de justice du lieu de résidence de la victime ~~s'il y~~

conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime;	~~**a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime**~~;
- à l'Office des Etrangers, si la décision porte sur une mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise.	- à l'Office des Etrangers, si la décision porte sur une mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise.
Art. 47	**Art. 47**
§ 1er. À l'exception de la mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise et à l'exception de la réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée, les modalités d'exécution de la peine prévues au Titre V peuvent être accordées au condamné pour autant qu'il n'existe pas de contre-indications dans le chef de celui-ci auxquelles la fixation de conditions particulières ne puisse répondre. Ces contre-indications portent sur :	§ 1er. À l'exception de la mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise et **à l'exception de la peine visée à l'article 50 du Code pénal**, les modalités d'exécution de la peine prévues au Titre V peuvent être accordées au condamné pour autant qu'il n'existe pas de contre-indications dans le chef de celui-ci auxquelles la fixation de conditions particulières ne puisse répondre. Ces contre-indications portent sur :
1° l'absence de perspectives de réinsertion sociale du condamné;	1° l'absence de perspectives de réinsertion sociale du condamné;
2° le risque de perpétration de nouvelles infractions graves;	2° le risque de perpétration de nouvelles infractions graves;
3° le risque que le condamné importune les victimes;	3° le risque que le condamné importune les victimes;
4° l'attitude du condamné à l'égard des victimes des infractions qui ont donné lieu à sa condamnation;	4° l'attitude du condamné à l'égard des victimes des infractions qui ont donné lieu à sa condamnation;
5° ...	5° ...
6° les efforts consentis par le condamné pour indemniser la partie civile, compte tenu de la situation patrimoniale du condamné telle qu'elle a évolué par son fait depuis la perpétration des faits pour lesquels il a été condamné.	6° les efforts consentis par le condamné pour indemniser la partie civile, compte tenu de la situation patrimoniale du condamné telle qu'elle a évolué par son fait depuis la

	perpétration des faits pour lesquels il a été condamné.
§ 2. La mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise peut être accordée au condamné pour autant qu'il n'existe pas de contre-indications dans le chef de celui-ci auxquelles la fixation de conditions particulières ne puisse répondre. Ces contre-indications portent sur :	§ 2. La mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise peut être accordée au condamné pour autant qu'il n'existe pas de contre-indications dans le chef de celui-ci auxquelles la fixation de conditions particulières ne puisse répondre. Ces contre-indications portent sur :
1° ...;	1° ...;
2° le risque de perpétration de nouvelles infractions graves;	2° le risque de perpétration de nouvelles infractions graves;
3° le risque que le condamné importune les victimes;	3° le risque que le condamné importune les victimes;
4° les efforts fournis par le condamné pour indemniser les parties civiles, compte tenu de la situation patrimoniale du condamné telle qu'elle a évolué par son fait depuis la perpétration des faits pour lesquels il a été condamné.	4° les efforts fournis par le condamné pour indemniser les parties civiles, compte tenu de la situation patrimoniale du condamné telle qu'elle a évolué par son fait depuis la perpétration des faits pour lesquels il a été condamné.
§ 3. La réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée peut être accordée au condamné pour autant qu'il n'existe pas de contre-indications dans le chef de ce dernier portant sur le risque que le condamné importune les victimes.	**§ 3. La modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal pour autant qu'il n'existe pas dans son chef de contre-indications portant sur le risque de récidive et qu'il n'existe pas de contre-indications portant au risque que le condamné importune les victimes.**
Art. 47/1	**Art. 47/1**
Lorsque le condamné subit une peine pour des faits visés par les articles 405*ter*, 409, 417/2 à 417/4, 417/16 à 417/19, 417/24 à 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 à 417/47, 425 à 427 et 43*3septies* du Code pénal ou pour des	Lorsque le condamné subit une peine pour des faits visés par les articles **100, 112 à 118, 120 à 126, 129, 130, 143 à 146, 151 à 155, 160, 161, 168, 171 à 174, 200, 201, 206 à 211, 260, 333 à 337 du Code pénal** ou pour des

faits commis dans un contexte de violences intrafamiliales, la surveillance électronique ne peut pas être octroyée si la victime réside au lieu où la surveillance électronique sera effectuée. Le tribunal de l'application des peines peut, à titre exceptionnel, accorder une telle surveillance électronique par une décision motivée par des raisons particulières, lesquelles indiquent en quoi l'exécution de la surveillance électronique à l'adresse où réside la victime des faits ne présente aucun danger pour celle-ci.

faits commis dans un contexte de violences intrafamiliales, la surveillance électronique ne peut pas être octroyée si la victime réside au lieu où la surveillance électronique sera effectuée. Le tribunal de l'application des peines peut, à titre exceptionnel, accorder une telle surveillance électronique par une décision motivée par des raisons particulières, lesquelles indiquent en quoi l'exécution de la surveillance électronique à l'adresse où réside la victime des faits ne présente aucun danger pour celle-ci.

Art. 48

Sauf pour la mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise et sauf pour la réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée, le dossier du condamné doit contenir un plan de réinsertion sociale indiquant les perspectives de réinsertion du condamné.

Art. 48

Sauf pour la mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise **et sauf pour la modification de la peine visée à l' article 50 du Code pénal**, le dossier du condamné doit contenir un plan de réinsertion sociale indiquant les perspectives de réinsertion du condamné.

Art. 49/1

§ 1er. La réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée est accordée par le tribunal de l'application des peines à la demande écrite du condamné ou du ministère public.

§ 2. La demande écrite est introduite au greffe du tribunal de l'application des peines, ou au greffe de la prison si le condamné est détenu. Le greffe de la prison transmet la demande écrite dans

Art. 49/1

§ 1er. **La modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal** est accordée par le tribunal de l'application des peines à la demande écrite du condamné ou du ministère public.

§ 2. La demande écrite est introduite au greffe du tribunal de l'application des peines, ou au greffe de la prison si le condamné est détenu. Le greffe de la prison transmet la demande écrite

les vingt-quatre heures au greffe du tribunal de l'application des peines et en remet une copie au directeur.

§ 3. Si le condamné est détenu, le directeur rend un avis dans les deux mois de la réception de la copie de la demande écrite. Les articles 31 et 32 sont d'application.

dans les vingt-quatre heures au greffe du tribunal de l'application des peines et en remet une copie au directeur.

§ 3. Si le condamné est détenu, le directeur rend un avis dans les deux mois de la réception de la copie de la demande écrite. Les articles 31 et 32 sont d'application.

Art. 54

§ 1er. Le tribunal de l'application des peines rend sa décision dans les quatorze jours de la mise en délibéré.

Le tribunal de l'application des peines octroie la modalité d'exécution de la peine, lorsqu'il constate que toutes les conditions prévues par la loi sont remplies, et si le condamné marque son accord sur les conditions imposées.

§ 2. Si l'affaire concerne une condamnation à une peine d'emprisonnement correctionnel de trente ans ou plus, à une réclusion ou détention de trente ans ou plus ou à une réclusion ou détention à perpétuité, assortie d'une mise à disposition du tribunal de l'application des peines conformément aux articles 34*ter* ou 34*quater* du Code pénal, le tribunal de l'application des peines rend sa décision dans les quatorze jours de la mise en délibéré. Si le tribunal de l'application des peines prend la décision d'accorder une modalité d'exécution de la peine, la décision est prise à l'unanimité.

Si le tribunal de l'application des peines n'accorde pas la modalité d'exécution de la peine sollicitée, il indique dans son jugement la date à laquelle le condamné peut introduire une nouvelle demande.

Art. 54

§ 1er. Le tribunal de l'application des peines rend sa décision dans les quatorze jours de la mise en délibéré.

Le tribunal de l'application des peines octroie la modalité d'exécution de la peine, lorsqu'il constate que toutes les conditions prévues par la loi sont remplies, et si le condamné marque son accord sur les conditions imposées.

§ 2. Si l'affaire concerne une condamnation à **une peine d'emprisonnement de trente ans ou à une peine d'emprisonnement à perpétuité**, assortie d'une mise à disposition du tribunal de l'application des peines ~~conformément aux articles 34*ter* ou 34*quater* du Code pénal~~, le tribunal de l'application des peines rend sa décision dans les quatorze jours de la mise en délibéré. Si le tribunal de l'application des peines prend la décision d'accorder une modalité d'exécution de la peine, la décision est prise à l'unanimité.

Si le tribunal de l'application des peines n'accorde pas la modalité d'exécution de la peine sollicitée, il indique dans son jugement la date à

	laquelle le condamné peut introduire une nouvelle demande.
Ce délai est de six mois au moins et de dix-huit mois au plus à compter du jugement.	Ce délai est de six mois au moins et de dix-huit mois au plus à compter du jugement.
Art. 56	**Art. 56**
§ 1er.Le tribunal de l'application des peines peut soumettre le condamné à des conditions particulières individualisées qui permettent la réalisation du plan de réinsertion sociale, qui permettent de répondre aux contre-indications, visées à l'article 47, § 1er, ou qui s'avèrent nécessaires dans l'intérêt des victimes.	§ 1er.Le tribunal de l'application des peines peut soumettre le condamné à des conditions particulières individualisées qui permettent la réalisation du plan de réinsertion sociale, qui permettent de répondre aux contre-indications, visées à l'article 47, § 1er, ou qui s'avèrent nécessaires dans l'intérêt des victimes.
§ 2. Le tribunal de l'application des peines motive sa décision également avec des raisons particulières lorsque sa décision d'octroi ou de refus de la modalité d'exécution de la peine s'écarte de l'avis du directeur ou de l'avis du ministère public ou lorsque sa décision de d'imposer ou non des conditions particulières conformément au paragraphe 1er, alinéa premier, s'écarte de l'avis du directeur ou de l'avis du ministère public.	§ 2. Le tribunal de l'application des peines motive sa décision également avec des raisons particulières lorsque sa décision d'octroi ou de refus de la modalité d'exécution de la peine s'écarte de l'avis du directeur ou de l'avis du ministère public ou lorsque sa décision de d'imposer ou non des conditions particulières conformément au paragraphe 1er, alinéa premier, s'écarte de l'avis du directeur ou de l'avis du ministère public.
§ 3. Lorsqu'il s'agit de l'octroi d'une libération conditionnelle, le tribunal de l'application des peines détermine également dans son jugement si le condamné peut quitter le territoire du Royaume ou non pendant la libération conditionnelle.	§ 3. Lorsqu'il s'agit de l'octroi d'une libération conditionnelle, le tribunal de l'application des peines détermine également dans son jugement si le condamné peut quitter le territoire du Royaume ou non pendant la libération conditionnelle.
Dans le cas où le condamné peut quitter le territoire du Royaume, le tribunal de l'application des peines détermine dans son jugement la période maximale	Dans le cas où le condamné peut quitter le territoire du Royaume, le tribunal de l'application des peines détermine dans son jugement la

pendant laquelle le condamné peut le faire et à quelle fréquence et, le cas échéant, si et de quelle manière le condamné doit en informer le ministère public avant de quitter le territoire du Royaume.

§ 4. En cas de condamnation pour des faits visés au livre II, titre Ier*ter*, du Code pénal, ou s'il existe des éléments concrets d'extrémisme violent tels que définis à l'article 32, § 2, alinéa 2, l'autorisation donnée par le tribunal de l'application des peines conformément au paragraphe 3 de quitter le territoire du Royaume doit faire l'objet d'une motivation spéciale.

période maximale pendant laquelle le condamné peut le faire et à quelle fréquence et, le cas échéant, si et de quelle manière le condamné doit en informer le ministère public avant de quitter le territoire du Royaume.

§ 4. En cas de condamnation pour des faits visés au **livre II, titre 4, chapitre 1er**, du Code pénal, ou s'il existe des éléments concrets d'extrémisme violent tels que définis à l'article 32, § 2, alinéa 2, l'autorisation donnée par le tribunal de l'application des peines conformément au paragraphe 3 de quitter le territoire du Royaume doit faire l'objet d'une motivation spéciale.

Art. 57

Si le tribunal de l'application des peines n'accorde pas la modalité d'exécution de la peine sollicitée, il indique dans son jugement la date à laquelle le condamné peut introduire une nouvelle demande.

Ce délai ne peut excéder six mois à compter du jugement lorsque le condamné subit une ou plusieurs peines correctionnelles d'emprisonnement à titre principal dont le total ne dépasse pas cinq ans. Sous réserve de l'article 54, § 2, alinéa 3, ce délai est de maximum un an en cas de peines criminelles ou lorsque le total des peines correctionnelles d'emprisonnement à titre principal est supérieur à cinq ans.

Art. 57

Si le tribunal de l'application des peines n'accorde pas la modalité d'exécution de la peine sollicitée, il indique dans son jugement la date à laquelle le condamné peut introduire une nouvelle demande.

Ce délai ne peut excéder six mois à compter du jugement lorsque le condamné subit une ou plusieurs peines ~~correctionnelles~~ d'emprisonnement à titre principal dont le total ne dépasse pas cinq ans. Sous réserve de l'article 54, § 2, alinéa 3, ce délai est de maximum un an **lorsque le total des peines principales est supérieur à cinq ans.**

Art. 58

§ 1er. Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi

Art. 58

§ 1er. Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi

recommandé, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public et, si le condamné est en détention, du directeur.	recommandé, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public et, si le condamné est en détention, du directeur.
La victime est informée, le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, du jugement et, le cas échéant, des conditions imposées dans son intérêt.	La victime est informée, le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, du jugement et, le cas échéant, des conditions imposées dans son intérêt.
§ 2. Le jugement d'octroi d'une modalité d'exécution de la peine est communiqué aux autorités et instances suivantes :	§ 2. Le jugement d'octroi d'une modalité d'exécution de la peine est communiqué aux autorités et instances suivantes :
- au chef de corps de la police locale de la commune où le condamné s'établira;	- au chef de corps de la police locale de la commune où le condamné s'établira;
- à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;	- à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;
- le cas échéant, au directeur de la maison de justice de l'arrondissement judiciaire du lieu de résidence du condamné;	- le cas échéant, au directeur de la maison de justice de l'arrondissement judiciaire du lieu de résidence du condamné;
- au service des Communautés, compétent en matière de surveillance électronique, si la décision porte sur une surveillance électronique;	- au service des Communautés, compétent en matière de surveillance électronique, si la décision porte sur une surveillance électronique;
- au directeur de la maison de justice du lieu de résidence de la victime s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime;	- au directeur de la maison de justice du lieu de résidence de la victime ~~**s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime**~~;
- à l'Office des Etrangers, si la décision porte sur une mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise.	- à l'Office des Etrangers, si la décision porte sur une mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou de la remise.
Art. 63	**Art. 63**

§ 1er. Le condamné, le ministère public et le directeur peuvent demander au juge de l'application des peines ou au tribunal de l'application des peines de suspendre une ou plusieurs conditions imposées, de les préciser ou de les adapter aux circonstances, sans toutefois les renforcer ou imposer des conditions supplémentaires.

La demande écrite est introduite au greffe du tribunal de l'application des peines, ou au greffe de la prison si le condamné est détenu.

Le greffe de la prison transmet la demande écrite dans les vingt-quatre heures au greffe du tribunal de l'application des peines.

Le greffe du tribunal de l'application des peines transmet sans délai une copie de la demande écrite aux autres parties.

S'il s'agit de conditions qui sont imposées dans l'intérêt de la victime, une copie de la demande est aussi transmise sans délai à la victime.

§ 2. S'ils ont des remarques, la personne condamnée, le ministère public et, le cas échéant, le directeur et la victime les communiquent par écrit, dans les sept jours de la réception de la copie, au juge de l'application des peines ou au tribunal de l'application des peines.

§ 3. Si le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines l'estime utile de pouvoir se prononcer sur la suspension, la précision ou l'adaptation, conformément au § 1er, des conditions imposées, il peut organiser une audience pour recueillir de plus

§ 1er. Le condamné, le ministère public et le directeur peuvent demander au juge de l'application des peines ou au tribunal de l'application des peines de suspendre une ou plusieurs conditions imposées, de les préciser ou de les adapter aux circonstances, sans toutefois les renforcer ou imposer des conditions supplémentaires.

La demande écrite est introduite au greffe du tribunal de l'application des peines, ou au greffe de la prison si le condamné est détenu.

Le greffe de la prison transmet la demande écrite dans les vingt-quatre heures au greffe du tribunal de l'application des peines.

Le greffe du tribunal de l'application des peines transmet sans délai une copie de la demande écrite aux autres parties.

S'il s'agit de conditions qui sont imposées dans l'intérêt de la victime, une copie de la demande est aussi transmise sans délai à la victime.

§ 2. S'ils ont des remarques, la personne condamnée, le ministère public et, le cas échéant, le directeur et la victime les communiquent par écrit, dans les sept jours de la réception de la copie, au juge de l'application des peines ou au tribunal de l'application des peines.

§ 3. Si le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines l'estime utile de pouvoir se prononcer sur la suspension, la précision ou l'adaptation, conformément au § 1er, des conditions imposées, il peut organiser

amples informations à ce sujet. Cette audience doit avoir lieu au plus tard un mois après la réception de la demande écrite visée au § 1er. La personne condamnée et son conseiller et le ministère public sont entendus.

S'il s'agit de conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime, celle-ci peut être entendue. La victime est présente à l'audience le temps nécessaire à l'examen de ces conditions. Le ministère public et, le cas échéant, le directeur expliquent à cette occasion les conditions qu'ils ont formulées dans leur avis dans l'intérêt de la victime. La victime peut présenter ses observations. La victime peut se faire représenter ou assister par un conseiller et peut se faire assister par le délégué d'un organisme public ou d'une association agréée à cette fin par le Roi.

Le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines peut décider d'entendre aussi d'autres personnes.

L'audience se déroule à huis clos.

§ 4. Dans les quinze jours de la réception de la demande écrite ou, si une audience a lieu, dans les quinze jours après la mise en délibéré, le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines rend sa décision. Le jugement sur la suspension, sur la précision ou sur l'adaptation, conformément au § 1er, des mesures imposées est communiqué par lettre recommandée à la poste à la personne condamnée et le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, à la victime, s'il s'agit de conditions qui ont

une audience pour recueillir de plus amples informations à ce sujet. Cette audience doit avoir lieu au plus tard un mois après la réception de la demande écrite visée au § 1er. La personne condamnée et son conseiller et le ministère public sont entendus.

S'il s'agit de conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime, celle-ci **est** entendue. La victime est présente à l'audience le temps nécessaire à l'examen de ces conditions. Le ministère public et, le cas échéant, le directeur expliquent à cette occasion les conditions qu'ils ont formulées dans leur avis dans l'intérêt de la victime. La victime peut présenter ses observations. La victime peut se faire représenter ou assister par un conseiller et peut se faire assister par le délégué d'un organisme public ou d'une association agréée à cette fin par le Roi.

Le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines peut décider d'entendre aussi d'autres personnes.

L'audience se déroule à huis clos.

§ 4. Dans les quinze jours de la réception de la demande écrite ou, si une audience a lieu, dans les quinze jours après la mise en délibéré, le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines rend sa décision. Le jugement sur la suspension, sur la précision ou sur l'adaptation, conformément au § 1er, des mesures imposées est communiqué par lettre recommandée à la poste à la personne condamnée et le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le

été imposées dans l'intérêt de la victime, et est porté à la connaissance du ministère public et du directeur.

moyen de communication écrit le plus rapide, à la victime, s'il s'agit de conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime, et est porté à la connaissance du ministère public et du directeur.

Les modifications sont aussi communiquées aux autorités et aux instances qui, conformément aux articles 46, § 2, et 58, § 2, doivent être mises au courant.

Les modifications sont aussi communiquées aux autorités et aux instances qui, conformément aux articles 46, § 2, et 58, § 2, doivent être mises au courant.

Art. 64

Art. 64

Le ministère public peut saisir le juge de l'application des peines ou, le cas échéant, le tribunal de l'application des peines en vue de la révocation de la modalité d'exécution de la peine accordée, dans les cas suivants :

Le ministère public peut saisir le juge de l'application des peines ou, le cas échéant, le tribunal de l'application des peines en vue de la révocation de la modalité d'exécution de la peine accordée, dans les cas suivants :

1° s'il est constaté dans une décision passée en force de chose jugée, que le condamné a commis, pendant le délai d'épreuve, un délit ou un crime, ou une infraction équivalente prise en compte conformément à l'article 99*bis* du Code pénal.

1° s'il est constaté dans une décision passée en force de chose jugée, que le condamné a commis, pendant le délai d'épreuve, **une infraction**.

2° si le condamné met gravement en péril l'intégrité physique ou psychique de tiers;

2° si le condamné met gravement en péril l'intégrité physique ou psychique de tiers;

3° si les conditions particulières imposées ne sont pas respectées;

3° si les conditions particulières imposées ne sont pas respectées;

4° si le condamne ne donne pas suite aux convocations du juge de l'application des peines ou du tribunal de l'application des peines, du ministère public ou, le cas échéant, du service compétent des Communautés.

4° si le condamne ne donne pas suite aux convocations du juge de l'application des peines ou du tribunal de l'application des peines, du ministère public ou, le cas échéant, du service compétent des Communautés.

5° si le condamné ne communique pas son changement d'adresse au ministère public et, le cas échéant, au service

5° si le condamné ne communique pas son changement d'adresse au ministère public et, le cas échéant, au

compétent des Communautés chargé d'exercer la guidance.	service compétent des Communautés chargé d'exercer la guidance.
6° si le condamné ne respecte pas le programme du contenu concret ou le contenu concret]3 de la détention limitée ou de la surveillance électronique, en ce compris le respect de l'horaire, comme détermine conformément à l'article 42, alinéa 2.	6° si le condamné ne respecte pas le programme du contenu concret ou le contenu concret]3 de la détention limitée ou de la surveillance électronique, en ce compris le respect de l'horaire, comme détermine conformément à l'article 42, alinéa 2.
7° si le condamné ne se trouve plus dans les conditions de temps pour la modalité d'exécution de la peine accordée;	7° si le condamné ne se trouve plus dans les conditions de temps pour la modalité d'exécution de la peine accordée;
8° si, après l'octroi d'une mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire, le condamné omet ou refuse de quitter effectivement le territoire, ne coopère pas à son éloignement, ne coopère pas à son identification en vue de l'obtention d'un document de voyage ou revient sans l'autorisation du tribunal de l'application des peines requise à l'article 55, 4°.	8° si, après l'octroi d'une mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire, le condamné omet ou refuse de quitter effectivement le territoire, ne coopère pas à son éloignement, ne coopère pas à son identification en vue de l'obtention d'un document de voyage ou revient sans l'autorisation du tribunal de l'application des peines requise à l'article 55, 4°.
Art. 65	**Art. 65**
En cas de révocation, le condamné est immédiatement réincarcéré.	En cas de révocation, le condamné est immédiatement réincarcéré.
En cas de révocation conformément à l'article 64, 1°, la révocation est censée avoir débuté le jour où le crime ou le délit a été commis.	En cas de révocation conformément à l'article 64, 1°, la révocation est censée avoir débuté le jour où **l'infraction a été commise**.
Le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines, peut, moyennant l'accord du condamné, octroyer une autre modalité de l'exécution de la peine.	Le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines, peut, moyennant l'accord du condamné, octroyer une autre modalité de l'exécution de la peine.

Art. 68	**Art. 68**
§ 1er. Le ministère public peut saisir le juge d'application des peines ou le tribunal de l'application des peines en vue d'une révocation, d'une suspension ou d'une révision de la modalité d'exécution de la peine accordée ou en vue d'une réévaluation visée à l'article 67/1. L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines ou du tribunal de l'application des peines. Cette audience doit se tenir au plus tard dans les quinze jours de la saisine du juge de l'application des peines ou du tribunal de l'application des peines par le ministère public.	§ 1er. Le ministère public peut saisir le juge d'application des peines ou le tribunal de l'application des peines en vue d'une révocation, d'une suspension ou d'une révision de la modalité d'exécution de la peine accordée ou en vue d'une réévaluation visée à l'article 67/1. L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines ou du tribunal de l'application des peines. Cette audience doit se tenir au plus tard dans les quinze jours de la saisine du juge de l'application des peines ou du tribunal de l'application des peines par le ministère public.
Le condamné est convoqué, par pli recommandé à la poste, au moins dix jours avant la date de l'examen du dossier.	Le condamné est convoqué, par pli recommandé à la poste, au moins dix jours avant la date de l'examen du dossier.
L'audience se déroule à huis clos.	L'audience se déroule à huis clos.
§ 2. Le dossier est tenu, pendant au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience, à la disposition du condamné et de son conseil pour consultation au greffe du tribunal de l'application des peines ou au greffe de la prison si le condamné est détenu.	§ 2. Le dossier est tenu, pendant au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience, à la disposition du condamné et de son conseil pour consultation au greffe du tribunal de l'application des peines ou au greffe de la prison si le condamné est détenu.
Le condamné peut, à sa demande, obtenir une copie du dossier.	Le condamné peut, à sa demande, obtenir une copie du dossier.
§ 3. Le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines entend le condamné et son conseil ainsi que le ministère public.	§ 3. Le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines entend le condamné et son conseil ainsi que le ministère public.
S'il s'agit du non-respect des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime, la victime est entendue. La victime est présente à l'audience le temps	S'il s'agit du non-respect des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime, la victime est entendue. La victime est présente à

nécessaire à l'examen de ces conditions. Le ministère public explique à cette occasion les conditions qu'il a formulées dans son avis dans l'intérêt de la victime. La victime peut présenter ses observations.

La victime peut se faire représenter ou assister par un conseiller et peut se faire assister par le délégué d'un organisme public ou d'une association agréée à cet effet par le Roi.

Le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines peut décider d'entendre également d'autres personnes.

§ 4. Le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines délibère sur la révocation, la suspension ou la révision dans les sept jours de la mise en délibéré.

§ 5. S'il s'agit d'un jugement de révocation d'une détention limitée ou d'une surveillance électronique, le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines précise que la période au cours de laquelle le condamné était en détention limitée ou sous surveillance électronique est déduite de la partie restante des peines privatives de liberté au moment de l'octroi.

S'il s'agit d'un jugement de révocation d'une libération conditionnelle et d'une mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire, le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines détermine la partie de la peine privative de liberté que doit encore subir le condamné en tenant compte de la période du délai d'épreuve qui s'est bien déroulée et des efforts

l'audience le temps nécessaire à l'examen de ces conditions. Le ministère public explique à cette occasion les conditions qu'il a formulées dans son avis dans l'intérêt de la victime. La victime peut présenter ses observations.

La victime peut se faire représenter ou assister par un conseiller et peut se faire assister par le délégué d'un organisme public ou d'une association agréée à cet effet par le Roi.

Le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines peut décider d'entendre également d'autres personnes.

§ 4. Le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines délibère sur la révocation, la suspension ou la révision dans les sept jours de la mise en délibéré.

§ 5. S'il s'agit d'un jugement de révocation d'une détention limitée ou d'une surveillance électronique, le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines précise que la période au cours de laquelle le condamné était en détention limitée ou sous surveillance électronique est déduite de la partie restante des peines privatives de liberté au moment de l'octroi.

S'il s'agit d'un jugement de révocation d'une libération conditionnelle et d'une mise en liberté provisoire en vue de l'éloignement du territoire, le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines détermine la partie de la peine privative de liberté que doit encore subir le condamné en tenant compte de la période du délai d'épreuve qui s'est bien déroulée et des efforts

fournis par le condamné pour respecter les conditions qui lui étaient imposées.

Sauf dans le cas où le condamné ne se trouve plus dans les conditions de temps relatives à la modalité d'exécution de la peine précédemment octroyée, le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines fixe dans son jugement de révocation la date à laquelle le condamné peut introduire une nouvelle demande.

Ce délai ne peut excéder six mois à compter du jugement lorsque le condamné subit une ou plusieurs peines correctionnelles d'emprisonnement à titre principal dont le total ne dépasse pas cinq ans. Ce délai est d'un an maximum en cas de peines criminelles ou lorsque le total des peines correctionnelles d'emprisonnement principal est supérieur à cinq ans. Ce délai est de six mois minimum et de dix-huit mois maximum si l'affaire concerne une condamnation à une peine privative de liberté de trente ans ou plus ou une peine privative de liberté à perpétuité, assortie d'une mise à disposition du tribunal de l'application des peines conformément aux articles 34*ter* ou 34*quater* du Code pénal.

§ 6. Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par pli judiciaire, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public et du directeur.

La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, de la révocation ou de la suspension de la modalité d'exécution de la peine ou, en

fournis par le condamné pour respecter les conditions qui lui étaient imposées.

Sauf dans le cas où le condamné ne se trouve plus dans les conditions de temps relatives à la modalité d'exécution de la peine précédemment octroyée, le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines fixe dans son jugement de révocation la date à laquelle le condamné peut introduire une nouvelle demande.

Ce délai ne peut excéder six mois à compter du jugement lorsque le condamné subit une ou plusieurs peines ~~**correctionnelles**~~ d'emprisonnement à titre principal dont le total ne dépasse pas cinq ans. Ce délai est d'un an maximum **lorsque le total des peines d'emprisonnement principal** est supérieur à cinq ans. Ce délai est de six mois minimum et de dix-huit mois maximum si l'affaire concerne une condamnation **à une peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d'emprisonnement à perpétuité**, assortie d'une mise à disposition du tribunal de l'application des peines ~~**conformément aux articles 34*ter* ou 34*quater* du Code pénal.**~~

§ 6. Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par pli judiciaire, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public et du directeur.

La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, de la révocation ou de la suspension de la modalité d'exécution

cas de révision, des conditions modifiées dans son intérêt.	de la peine ou, en cas de révision, des conditions modifiées dans son intérêt.
§ 7. Le jugement de révocation, de suspension ou de révision est communiqué aux autorités et instances suivantes :	§ 7. Le jugement de révocation, de suspension ou de révision est communiqué aux autorités et instances suivantes :
- au chef de corps de la police locale de la commune où le condamné s'établira;	- au chef de corps de la police locale de la commune où le condamné s'établira;
- à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;	- à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;
- le cas échéant, au directeur de la maison de justice de l'arrondissement judiciaire du lieu de résidence du condamné;	- le cas échéant, au directeur de la maison de justice de l'arrondissement judiciaire du lieu de résidence du condamné;
- au service des Communautés, compétent en matière de surveillance électronique, si la décision porte sur une surveillance électronique;	- au service des Communautés, compétent en matière de surveillance électronique, si la décision porte sur une surveillance électronique;
- au directeur de la maison de justice du lieu de résidence de la victime s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime.	- au directeur de la maison de justice du lieu de résidence de la victime ~~**s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime**~~**.**
§ 8. Un jugement de révocation ou de révision par défaut est susceptible d'opposition.	§ 8. Un jugement de révocation ou de révision par défaut est susceptible d'opposition.
Art. 71	**Art. 71**
Lorsqu'aucune révocation n'est intervenue durant le délai d'épreuve, le condamné est définitivement remis en liberté.	Lorsqu'aucune révocation n'est intervenue durant le délai d'épreuve, le condamné est définitivement remis en liberté.
Le délai d'épreuve est égal à la durée de la peine privative de liberté que le condamné doit encore subir au jour où la décision relative à la libération conditionnelle ou à la mise en liberté	Le délai d'épreuve est égal à la durée de la peine privative de liberté que le condamné doit encore subir au jour où la décision relative à la libération conditionnelle ou à la mise en liberté

provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou en vue de la remise est devenue exécutoire. Toutefois, ce délai d'épreuve ne peut être inférieur à un an.

Le délai d'épreuve est d'au moins cinq ans et de dix ans au plus en cas de condamnation à une peine criminelle à temps, à l'exception des condamnations à une peine criminelle de trente ans, ou à une ou plusieurs peines correctionnelles dont le total excède cinq ans d'emprisonnement principal.

Le délai d'épreuve est de dix ans en cas de condamnation à une peine correctionnelle de trente ans à quarante ans d'emprisonnement, à une réclusion de trente ans ou à une réclusion à perpétuité.

La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, de la libération définitive.

Art. 74

§ 1er. Une libération provisoire pour raisons médicales peut être accordée, à la demande écrite du condamné, ou de son représentant, par le juge de l'application des peines après avis motivé du directeur. Cet avis est accompagné de celui du médecin traitant, du médecin-fonctionnaire dirigeant du Service de Santé pénitentiaire et, le cas échéant, du médecin choisi par le condamné.

§ 2. La demande est introduite auprès du directeur. Celui-ci recueille sans délai et

provisoire en vue de l'éloignement du territoire ou en vue de la remise est devenue exécutoire. Toutefois, ce délai d'épreuve ne peut être inférieur à un an.

Le délai d'épreuve est d'au moins cinq ans et de dix ans au plus en cas de condamnation à **une ou plusieurs peines d'emprisonnement principales** dont le total excède cinq ans d'emprisonnement principal, **à l'exception d'une peine d'emprisonnement de trente an et d'une peine d'emprisonnement à perpétuité** .

Le délai d'épreuve est de dix ans en cas de condamnation à une **peine d'emprisonnement de trente ans ou une peine d'emprisonnement à perpétuité**.

La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, de la libération définitive.

Art. 74

§ 1er. Une libération provisoire pour raisons médicales peut être accordée, à la demande écrite du condamné, ou de son représentant, par le juge de l'application des peines après avis motivé du directeur. Cet avis est accompagné de celui du médecin traitant, du médecin-fonctionnaire dirigeant du Service de Santé pénitentiaire et, le cas échéant, du médecin choisi par le condamné.

§ 2. La demande est introduite auprès du directeur. Celui-ci recueille sans

au plus tard dans les sept jours les avis des médecins mentionnés au paragraphe 1er. Le greffe de la prison transmet immédiatement la demande, accompagnée des avis visés au paragraphe 1er, au greffe du tribunal de l'application des peines et au ministère public.

Le ministère public rédige sans délai un avis motivé, le transmet au juge de l'application des peines et en communique une copie au condamné et au directeur.

§ 3. Le juge de l'application des peines prend une décision dans les sept jours de la réception du dossier comme déterminé au paragraphe 2, alinéa 1er. Ce jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par pli recommandé à la poste, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public et du directeur.

La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, de l'octroi d'une libération provisoire pour raisons médicales.

§ 4. Le jugement d'octroi d'une mise en liberté provisoire pour raisons médicales est communiqué aux autorités et instances suivantes :

- au chef de corps de la police locale de la commune où s'établira le condamné;

- à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;

- le cas échéant, au directeur de la maison de justice de l'arrondissement judiciaire du lieu de résidence du condamné;

délai et au plus tard dans les sept jours les avis des médecins mentionnés au paragraphe 1er. Le greffe de la prison transmet immédiatement la demande, accompagnée des avis visés au paragraphe 1er, au greffe du tribunal de l'application des peines et au ministère public.

Le ministère public rédige sans délai un avis motivé, le transmet au juge de l'application des peines et en communique une copie au condamné et au directeur.

§ 3. Le juge de l'application des peines prend une décision dans les sept jours de la réception du dossier comme déterminé au paragraphe 2, alinéa 1er. Ce jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par pli recommandé à la poste, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public et du directeur.

La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, de l'octroi d'une libération provisoire pour raisons médicales.

§ 4. Le jugement d'octroi d'une mise en liberté provisoire pour raisons médicales est communiqué aux autorités et instances suivantes :

- au chef de corps de la police locale de la commune où s'établira le condamné;

- à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;

- le cas échéant, au directeur de la maison de justice de l'arrondissement

	judiciaire du lieu de résidence du condamné;
- au directeur de la maison de justice du lieu de résidence de la victime s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime.	- au directeur de la maison de justice du lieu de résidence de la victime ~~**s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime**~~**.**
Art. 76	**Art. 76**
§ 1er. Sans préjudice de l'article 79, le juge de l'application des peines peut décider de révoquer la libération provisoire pour raisons médicales :	§ 1er. Sans préjudice de l'article 79, le juge de l'application des peines peut décider de révoquer la libération provisoire pour raisons médicales :
1° s'il est constaté dans une décision passée en force de chose jugée, que le condamné a commis, pendant le délai visé à l'article 80, un délit ou un crime, ou une infraction équivalente prise en compte conformément à l'article 99*bis* du Code pénal;	1° s'il est constaté dans une décision passée en force de chose jugée, que le condamné a commis, pendant le délai visé à l'article 80, **une infraction**;
2° si les conditions particulières imposées ne sont pas respectées;	2° si les conditions particulières imposées ne sont pas respectées;
3° si les raisons médicales pour lesquelles la libération provisoire a été accordée ont disparu. À cet effet, le juge de l'application des peines peut charger, d'office ou à la demande du ministère public, à tout moment de la libération provisoire pour raisons médicales, un médecin légiste d'une mission d'expertise médicale.	3° si les raisons médicales pour lesquelles la libération provisoire a été accordée ont disparu. À cet effet, le juge de l'application des peines peut charger, d'office ou à la demande du ministère public, à tout moment de la libération provisoire pour raisons médicales, un médecin légiste d'une mission d'expertise médicale.
§ 2. Dans les cas visés au paragraphe 1er, le juge de l'application des peines peut revoir les conditions imposées à la mise en liberté provisoire pour raisons médicales. Dans ce cas, le juge de l'application des peines peut renforcer les conditions imposées ou imposer des conditions supplémentaires. La mise en liberté provisoire pour raisons médicales est toutefois révoquée si le condamné ne	§ 2. Dans les cas visés au paragraphe 1er, le juge de l'application des peines peut revoir les conditions imposées à la mise en liberté provisoire pour raisons médicales. Dans ce cas, le juge de l'application des peines peut renforcer les conditions imposées ou imposer des conditions supplémentaires. La mise en liberté provisoire pour raisons médicales est

marque pas son accord sur les nouvelles conditions.

toutefois révoquée si le condamné ne marque pas son accord sur les nouvelles conditions.

Art. 77

En cas de révocation, le condamné est immédiatement réincarcéré.

En cas de révocation conformément à l'article 76, 1°, la révocation est censée avoir débuté le jour où le crime ou le délit a été commis.

Art. 77

En cas de révocation, le condamné est immédiatement réincarcéré.

En cas de révocation conformément à l'article 76, 1°, la révocation est censée avoir débuté le jour où **l'infraction a été commise**.

Art. 78

§ 1er. Le ministère public peut saisir le juge de l'application des peines en vue d'une révocation de la libération provisoire pour raisons médicales ou d'une révision des conditions dans les cas prévus à l'article 76, § 1er, 1° à 3°.

Le condamné est convoqué par pli recommandé à la poste au moins dix jours avant la date de l'examen du dossier.

L'audience se déroule à huis clos.

§ 2. Le dossier est tenu, au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience, à la disposition du condamné et de son conseil pour consultation au greffe du tribunal de l'application des peines ou, si le condamné est en détention, au greffe de la prison.

Le condamné peut, à sa demande, obtenir une copie du dossier.

§ 3. Le juge de l'application des peines entend le condamné et son conseil ainsi que le ministère public.

Art. 78

§ 1er. Le ministère public peut saisir le juge de l'application des peines en vue d'une révocation de la libération provisoire pour raisons médicales ou d'une révision des conditions dans les cas prévus à l'article 76, § 1er, 1° à 3°.

Le condamné est convoqué par pli recommandé à la poste au moins dix jours avant la date de l'examen du dossier.

L'audience se déroule à huis clos.

§ 2. Le dossier est tenu, au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience, à la disposition du condamné et de son conseil pour consultation au greffe du tribunal de l'application des peines ou, si le condamné est en détention, au greffe de la prison.

Le condamné peut, à sa demande, obtenir une copie du dossier.

§ 3. Le juge de l'application des peines entend le condamné et son conseil ainsi que le ministère public.

Le juge de l'application des peines peut décider d'entendre également d'autres personnes.	Le juge de l'application des peines peut décider d'entendre également d'autres personnes.
§ 4. Dans les quinze jours qui suivent les débats, le juge de l'application des peines met la révocation en délibération.	§ 4. Dans les quinze jours qui suivent les débats, le juge de l'application des peines met la révocation en délibération.
Si le juge de l'application des peines décide de renforcer les conditions imposées ou d'imposer des conditions supplémentaires, il fixe le moment à partir duquel cette décision devient exécutoire.	Si le juge de l'application des peines décide de renforcer les conditions imposées ou d'imposer des conditions supplémentaires, il fixe le moment à partir duquel cette décision devient exécutoire.
§ 5. Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par pli recommandé à la poste, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public et du directeur.	§ 5. Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par pli recommandé à la poste, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public et du directeur.
La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, de la révocation.	La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, de la révocation.
§ 6. Le jugement d'octroi est communiqué aux autorités et instances suivantes :	§ 6. Le jugement d'octroi est communiqué aux autorités et instances suivantes :
- au chef de corps de la police locale de la commune où le condamné s'établira;	- au chef de corps de la police locale de la commune où le condamné s'établira;
- à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;	- à la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;
- le cas échéant, au directeur de la maison de justice de l'arrondissement judiciaire du lieu de résidence du condamne;	- le cas échéant, au directeur de la maison de justice de l'arrondissement judiciaire du lieu de résidence du condamne;
- au directeur de la maison de justice du lieu de résidence de la victime s'il y a des	- au directeur de la maison de justice du lieu de résidence de la victime ~~s'il y~~

conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime.	~~**a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime**~~**.**
	Artikel 81 (nouveau)
	Si un jugement ou un arrêt de condamnation passé en force de chose jugée n'a pas tenu compte de l'existence d'une situation de concours, le juge de l'application des peines peut recalculer le degré de la peine en application de l'article 62 du Code pénal.
	Art. 82 (nouveau)
	Le juge de l'application des peines est saisi de l'affaire à la demande écrite du condamné ou sur réquisition du ministère public.
	La demande est introduite au greffe du tribunal de l'application des peines ou au greffe de la prison si le condamné est en détention.
	Le greffe de la prison transmet la demande dans les vingt-quatre heures au greffe du tribunal de l'application des peines.
	Art. 83 (nouveau)
	§ 1er. L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines après introduction de la réquisition du ministère public ou introduction de la demande écrite du condamné.
	Le condamné est informé par envoi recommandé des lieu, jour et heure de l'audience.

§ 2. Le dossier est tenu, pendant au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience, à la disposition du condamné et de son conseil pour consultation au greffe du tribunal de l'application des peines.

Le condamné peut également, à sa demande, obtenir une copie du dossier.

Art. 84 (nouveau)

Le juge de l'application des peines entend le condamné et son conseil ainsi que le ministère public.

L'audience est publique, sauf si le condamne est en détention.

Art. 85 (nouveau)

Le juge de l'application des peines rend sa décision dans les sept jours de la mise en délibéré.

Art. 86 (nouveau)

La décision est notifiée dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et portée par écrit à la connaissance du ministère public et, si le condamné est en détention, du directeur.

Titre XI, Chapitre IV

De la réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée

Titre XI, Chapitre IV

La modification de la peine à l'article 50 du Code pénal.

Art. 95/1	**Art. 95/1**
§ 1er. Sans préjudice des articles 28, § 3, et 47, § 3, le juge de l'application des peines peut décider de modifier une condamnation passée en force de chose jugée d'interdiction du droit visé à l'article 382*bis*, alinéa 1er, 4°, du Code pénal, en vue de réduire la durée de l'interdiction, d'adapter les modalités ou les conditions de l'interdiction, de la suspendre ou d'y mettre fin.	§ 1er. Sans préjudice des articles 28, § 3, et 47, § 3, le juge de l'application des peines peut décider de modifier une condamnation passée en force de chose jugée **à une peine visée à l'article 50 du Code pénal en vue de réduire la durée de l'interdiction, d'adapter les modalités ou les conditions de l'interdiction, de suspendre l'exécution ou d'y mettre fin**.
§ 2. Le juge de l'application des peines est saisi de l'affaire à la demande écrite du condamné ou sur réquisition du ministère public.	§ 2. Le juge de l'application des peines est saisi de l'affaire à la demande écrite du condamné ou sur réquisition du ministère public.
La demande est introduite au greffe du tribunal de l'application des peines ou au greffe de la prison si le condamné est en détention.	La demande est introduite au greffe du tribunal de l'application des peines ou au greffe de la prison si le condamné est en détention.
Le greffe de la prison transmet la demande dans les vingt-quatre heures au greffe du tribunal de l'application des peines et en remet une copie au directeur.	Le greffe de la prison transmet la demande dans les vingt-quatre heures au greffe du tribunal de l'application des peines et en remet une copie au directeur.
Le greffe du tribunal de l'application des peines transmet sans délai à la victime une copie de la demande écrite ou de la réquisition.	Le greffe du tribunal de l'application des peines transmet sans délai à la victime une copie de la demande écrite ou de la réquisition.
L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines après introduction de la réquisition du ministère public ou introduction de la demande écrite du condamné.	L'examen de l'affaire a lieu à la première audience utile du juge de l'application des peines après introduction de la réquisition du ministère public ou introduction de la demande écrite du condamné.
Le condamné, le directeur, si le condamné est en détention, et la victime sont informés par envoi recommandé des lieu, jour et heure de l'audience.	Le condamné, le directeur, si le condamné est en détention, et la victime sont informés par envoi

	recommandé des lieu, jour et heure de l'audience.
Le dossier est tenu, pendant au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience, à la disposition du condamné et de son conseil pour consultation au greffe du tribunal de l'application des peines.	Le dossier est tenu, pendant au moins quatre jours avant la date fixée pour l'audience, à la disposition du condamné et de son conseil pour consultation au greffe du tribunal de l'application des peines.
Le condamné peut également, à sa demande, obtenir une copie du dossier.	Le condamné peut également, à sa demande, obtenir une copie du dossier.
Le juge de l'application des peines entend le condamné et son conseil ainsi que le ministère public et le directeur, si le condamné est en détention.	Le juge de l'application des peines entend le condamné et son conseil ainsi que le ministère public et le directeur, si le condamné est en détention.
La victime est entendue sur les conditions particulières imposées dans son intérêt. La victime est présente à l'audience le temps nécessaire à l'examen de ces conditions. Le ministère public et, le cas échéant, le directeur expliquent à cette occasion les conditions qu'ils ont formulées dans leur avis dans l'intérêt de la victime. La victime peut présenter ses observations.	La victime est entendue sur les conditions particulières imposées dans son intérêt. La victime est présente à l'audience le temps nécessaire à l'examen de ces conditions. Le ministère public et, le cas échéant, le directeur expliquent à cette occasion les conditions qu'ils ont formulées dans leur avis dans l'intérêt de la victime. La victime peut présenter ses observations.
La victime peut se faire représenter ou assister par un conseil et peut se faire assister par le délégué d'un organisme public ou d'une association agréée à cette fin par le Roi.	La victime peut se faire représenter ou assister par un conseil et peut se faire assister par le délégué d'un organisme public ou d'une association agréée à cette fin par le Roi.
L'audience a lieu à huis clos.	L'audience a lieu à huis clos.
Le juge de l'application des peines rend sa décision dans les sept jours de la mise en déliberé.	Le juge de l'application des peines rend sa décision dans les sept jours de la mise en déliberé.
La décision est notifiée dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et portée par écrit à la connaissance du ministère public et, si le condamné est en détention, du directeur.	La décision est notifiée dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et portée par écrit à la connaissance du

	ministère public et, si le condamné est en détention, du directeur.
§ 3. Le juge de l'application des peines peut soumettre le condamné à des conditions particulières individualisées si elles sont absolument nécessaires dans l'intérêt de la victime. La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, de la décision et, le cas échéant, des conditions qui sont imposées dans son intérêt.	§ 3. Le juge de l'application des peines peut soumettre le condamné à des conditions particulières individualisées si elles sont absolument nécessaires dans l'intérêt de la victime. La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, de la décision et, le cas échéant, des conditions qui sont imposées dans son intérêt.
§ 4. Le ministère public peut saisir le juge de l'application des peines de l'affaire en vue de la révocation de la réduction ou de la suspension de l'interdiction, si les conditions particulières imposées ne sont pas respectées. La procédure visée au § 2 est d'application.	§ 4. Le ministère public peut saisir le juge de l'application des peines de l'affaire en vue de la révocation de la réduction ou de la suspension **de la peine visée à l'article 50 du Code pénal**, si les conditions particulières imposées ne sont pas respectées. La procédure visée au § 2 est d'application.
Art. 95/2	**Art. 95/2**
§ 1er. La mise à la disposition du tribunal de l'application des peines prononcée à l'égard du condamné conformément aux articles 34*bis* à 34*quater* du Code pénal prend cours à l'expiration de la peine principale.	§ 1er. La mise à la disposition du tribunal de l'application des peines prononcée à l'égard du condamné ~~**conformément aux articles 34*bis* à 34*quater* du Code pénal**~~ prend cours à l'expiration de la peine principale.
§ 2. Le tribunal de l'application des peines décide préalablement à l'expiration de la peine principale conformément à la procédure établie à la section 2, soit de priver de liberté, soit de libérer sous surveillance le condamné mis à disposition.	§ 2. Le tribunal de l'application des peines décide préalablement à l'expiration de la peine principale conformément à la procédure établie à la section 2, soit de priver de liberté, soit de libérer sous surveillance le condamné mis à disposition.
Après examen par le tribunal d'application des peines prévu à l'alinéa 1er, le condamné qui bénéficiait d'une	Après examen par le tribunal d'application des peines prévu à l'alinéa 1er, le condamné qui

libération conditionnelle au terme de son délai d'épreuve est placé en libération sous surveillance, le cas échéant avec des conditions telles que prévues au § 2 de l'article 95/7,

§ 3. Le condamné mis à disposition est privé de sa liberté lorsqu'il existe dans son chef un risque qu'il commette des infractions graves portant atteinte à l'intégrité physique ou psychique de tiers et qu'il n'est pas possible d'y pallier en imposant des conditions particulières dans le cadre d'une libération sous surveillance.

bénéficiait d'une libération conditionnelle au terme de son délai d'épreuve est placé en libération sous surveillance, le cas échéant avec des conditions telles que prévues au § 2 de l'article 95/7,

§ 3. Le condamné mis à disposition est privé de sa liberté lorsqu'il existe dans son chef un risque qu'il commette des infractions graves portant atteinte à l'intégrité physique ou psychique de tiers et qu'il n'est pas possible d'y pallier en imposant des conditions particulières dans le cadre d'une libération sous surveillance.

Art. 95/3

§ 1er. Si le condamné est en détention, le directeur rend un avis au plus tard quatre mois avant l'expiration de la peine principale.

§ 2. L'avis du directeur contient un avis motivé relatif à la privation de liberté ou à la libération sous surveillance. Le cas échéant, le directeur mentionne les conditions particulières qu'il estime nécessaires d'imposer au condamné.

L'article 31, §§ 1er et 4, est d'application.

Si le condamné subit une peine pour des faits visés aux articles 371/1 à 378 du Code pénal, ou pour des faits visés aux articles 379 à 387 du même Code s'ils ont été commis sur la personne de mineurs ou avec leur participation, l'avis doit être accompagné d'un avis motivé d'un service ou d'une personne spécialisé(e) dans l'expertise diagnostique des délinquants sexuels. Cet avis contient une

Art. 95/3

§ 1er. Si le condamné est en détention, le directeur rend un avis au plus tard quatre mois avant l'expiration de la peine principale.

§ 2. L'avis du directeur contient un avis motivé relatif à la privation de liberté ou à la libération sous surveillance. Le cas échéant, le directeur mentionne les conditions particulières qu'il estime nécessaires d'imposer au condamné.

L'article 31, §§ 1er et 4, est d'application.

Si le condamné subit une peine pour des faits visés aux articles **134 à 149, 151 à 168, 171 à 174, 171 à 179, 183 pour autant que la condamnation porte sur des contenus à caractère extrêmement pornographique, et 185 du Code pénal**, l'avis doit être accompagné d'un avis motivé d'un service ou d'une personne spécialisé(e) dans l'expertise diagnostique des délinquants sexuels.

appréciation de la nécessité d'imposer un traitement.

Cet avis contient une appréciation de la nécessité d'imposer un traitement.

Art. 95/4

Dans le mois de la réception de l'avis du directeur ou, si le condamné n'est pas en détention, au plus tard quatre mois avant sa libération définitive conformément aux articles 71 et 80, ou au plus tard un mois après le retour sur le territoire du condamné pour lequel le délai d'épreuve a pris fin à la suite de la libération provisoire accordée conformément à l'article 47, § 2, ou au plus tard quatre mois avant la fin du délai du sursis tel que visé dans l'article 8 de la loi du 29 juin 1964 concernant la suspension, le sursis et la probation le ministère public rédige un avis motivé qu'il communique au tribunal de l'application des peines. Il en transmet une copie au condamné et au directeur.

Art. 95/4

Dans le mois de la réception de l'avis du directeur ou, si le condamné n'est pas en détention, au plus tard quatre mois avant sa libération définitive conformément aux articles 71 et 80, ou au plus tard un mois après le retour sur le territoire du condamné pour lequel le délai d'épreuve a pris fin à la suite de la libération provisoire accordée conformément à l'article 47, § 2, ou au plus tard quatre mois avant la fin du délai du sursis tel que visé dans **l'article 65, § 1er, alinéa 3, du Code pénal** le ministère public rédige un avis motivé qu'il communique au tribunal de l'application des peines. Il en transmet une copie au condamné et au directeur.

Art. 95/7

§ 1er. Le tribunal de l'application des peines rend sa décision dans les quatorze jours de la mise en délibéré.

§ 2. Si le tribunal de l'application des peines accorde la libération sous surveillance, il établit que le condamne mis à disposition est soumis aux conditions générales fixées à l'article 55.

Le tribunal de l'application des peines peut soumettre le condamné mis à disposition à des conditions particulières individualisées qui pallient au risque qu'il commette des infractions graves susceptibles de porter atteinte à l'intégrité physique ou psychique de

Art. 95/7

§ 1er. Le tribunal de l'application des peines rend sa décision dans les quatorze jours de la mise en délibéré.

§ 2. Si le tribunal de l'application des peines accorde la libération sous surveillance, il établit que le condamne mis à disposition est soumis aux conditions générales fixées à l'article 55.

Le tribunal de l'application des peines peut soumettre le condamné mis à disposition à des conditions particulières individualisées qui pallient au risque qu'il commette des infractions graves susceptibles de porter atteinte à l'intégrité physique ou psychique de personnes ou qui

personnes ou qui s'avèrent nécessaires dans l'intérêt des victimes.

Dans le cas où le condamné est mis à la disposition du tribunal de l'application des peines pour un des faits visés aux articles 371/1, 371/2, 372, 373, alinéas 2 et 3, 375, 376, alinéas 2 et 3, ou 377, alinéas 1er, 2, 4 et 6, du Code pénal, le tribunal de l'application des peines peut assortir la libération sous surveillance de la condition de suivre une guidance ou un traitement auprès d'un service spécialisé dans la guidance ou le traitement de délinquants sexuels. Le tribunal de l'application des peines fixe la durée de la période pendant laquelle le condamné devra suivre cette guidance ou ce traitement.

§ 3. Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par pli judiciaire, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public et, si le condamné est en détention, du directeur.

La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, de la décision et, en cas de libération sous surveillance, des conditions qui sont imposées dans son intérêt.

§ 4. Le jugement d'octroi de la mise en liberté sous surveillance est communiqué aux autorités et instances suivantes :

- le chef de corps de la police locale de la commune où le condamné s'établira;

- la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;

s'avèrent nécessaires dans l'intérêt des victimes.

Dans le cas où le condamné est mis à la disposition du tribunal de l'application des peines pour un des faits visés aux articles **134 à 139, 140 à 146, 148 et 149** du Code pénal, le tribunal de l'application des peines peut assortir la libération sous surveillance de la condition de suivre une guidance ou un traitement auprès d'un service spécialisé dans la guidance ou le traitement de délinquants sexuels. Le tribunal de l'application des peines fixe la durée de la période pendant laquelle le condamné devra suivre cette guidance ou ce traitement.

§ 3. Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par pli judiciaire, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public et, si le condamné est en détention, du directeur.

La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide, de la décision et, en cas de libération sous surveillance, des conditions qui sont imposées dans son intérêt.

§ 4. Le jugement d'octroi de la mise en liberté sous surveillance est communiqué aux autorités et instances suivantes :

- le chef de corps de la police locale de la commune où le condamné s'établira;

- la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;

- le cas échéant, le directeur de la maison de justice de l'arrondissement judiciaire du lieu de résidence du condamné;	- le cas échéant, le directeur de la maison de justice de l'arrondissement judiciaire du lieu de résidence du condamné;
- au directeur de la maison de justice du lieu de résidence de la victime s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime.	- au directeur de la maison de justice du lieu de résidence de la victime ~~**s'il y a des conditions qui ont été imposées dans l'intérêt de la victime**~~**.**
Art. 95/8	**Art. 95/8**
Le jugement est exécutoire le jour où le condamné a subi sa peine principale ou, en cas de libération anticipée, le jour où le condamné est définitivement remis en liberté conformément aux articles 71 ou 80 ou, si la peine principale a été prononcée avec sursis, à la fin du délai de sursis tel que visé dans l'article 8 de la loi du 29 juin concernant la suspension, le sursis et la probation.	Le jugement est exécutoire le jour où le condamné a subi sa peine principale ou, en cas de libération anticipée, le jour où le condamné est définitivement remis en liberté conformément aux articles 71 ou 80 ou, si la peine principale a été prononcée avec sursis, à la fin du délai de sursis tel que visé dans **l'article 65, § 1er , alinéa 3, du Code pénal**.
La décision de privation de liberté est exécutoire par provision.	La décision de privation de liberté est exécutoire par provision.
Art. 95/27	**Art. 95/27**
§ 1er. Le ministère public peut saisir le tribunal de l'application des peines en vue de la révocation, de la suspension ou de la révision de la libération sous surveillance, dans les cas suivants :	§ 1er. Le ministère public peut saisir le tribunal de l'application des peines en vue de la révocation, de la suspension ou de la révision de la libération sous surveillance, dans les cas suivants :
1° s'il est constaté par une décision passée en force de chose jugée que le condamné mis à disposition a commis, durant le délai visé à l'article 95/28, un délit ou un crime, ou une infraction équivalente prise en compte conformément à l'article 99*bis* du Code pénal;	1° s'il est constaté par une décision passée en force de chose jugée que le condamné mis à disposition a commis, durant le délai visé à l'article 95/28, **une infraction**;

2° dans les cas visés à l'article 64, 2° à 5°.	2° dans les cas visés à l'article 64, 2° à 5°.
§ 2. En cas de révocation, le condamné est immédiatement réincarcéré.	§ 2. En cas de révocation, le condamné est immédiatement réincarcéré.
En cas de révocation conformément au § 1er, 1°, la révocation est réputée avoir pris cours le jour où le crime ou le délit a été commis.	En cas de révocation conformément au § 1er, 1°, la révocation est réputée avoir pris cours le jour où **l'infraction a été commise**.
§ 3. Les articles 68, §§ 1er à 4, et 70 s'appliquent.	§ 3. Les articles 68, §§ 1er à 4, et 70 s'appliquent.
Art. 98/14	**Art.98/14**
§ 1er. La détention limitée et la surveillance électronique sont octroyées par le juge de l'application des peines à la demande écrite du condamné.	§ 1er. La détention limitée et la surveillance électronique sont octroyées par le juge de l'application des peines à la demande écrite du condamné.
§ 2. La demande écrite est introduite au greffe de la prison.	§ 2. La demande écrite est introduite au greffe de la prison.
Le greffe de la prison transmet la demande écrite au greffe du tribunal de l'application des peines dans les vingt-quatre heures et en remet une copie au directeur.	Le greffe de la prison transmet la demande écrite au greffe du tribunal de l'application des peines dans les vingt-quatre heures et en remet une copie au directeur.
S'il s'agit d'une demande de surveillance électronique et que le condamné subit une peine pour des faits visés par les articles 405*ter*, 409, 417/2 à 417/4, 417/16 à 417/19, 417/24 à 417/28, 417/33, 417/34, 417/41, 417/43 à 417/47, 425 à 427 et 433*septies* du Code pénal ou pour des faits commis dans un contexte de violences intrafamiliales, le directeur demande au service compétent des communautés de procéder à une enquête sociale en vue d'obtenir les informations nécessaires sur le milieu d'accueil où se déroulera la surveillance	S'il s'agit d'une demande de surveillance électronique et que le condamné subit une peine pour des faits visés par les articles **100, 112 à 118, 120 à 126, 129, 130, 143 à 146, 151 à 155, 160, 161, 168, 171 à 174, 200, 201, 206 à 211, 260, 333 à 337 du Code pénal** ou pour des faits commis dans un contexte de violences intrafamiliales, le directeur demande au service compétent des communautés de procéder à une enquête sociale en vue d'obtenir les informations nécessaires sur le milieu

électronique, sauf si cela s'avère inutile dans le cas concret.

§ 3. Le directeur rend un avis dans le mois de la réception de la copie de la demande écrite. L'article 98/16 s'applique.

Art. 98/19

Le juge de l'application des peines statue dans le mois de la réception du dossier du directeur visé à l'article 98/16, alinéa 1er, et, au plus tôt, après réception de l'avis du ministère public ou après expiration du délai imparti au ministère public pour communiquer son avis.

Dans le cas où la demande porte sur une libération conditionnelle et le condamné subit une peine pour:

- des faits visés aux articles 393 à 397, 399 à 405*quater*, 409, 410 à 410*ter*, 417/2, 417/3, 468 à 476 et 477*bis* à 477*sexies*, du Code pénal;

- des faits d'importation, d'exportation, de transit et de transport visés à l'article 2*bis* de la loi du 24 février 1921 concernant le trafic des substances vénéneuses, soporifiques, stupéfiantes, psychotropes, désinfectantes ou antiseptiques et des substances pouvant servir à la fabrication illicite de substances stupéfiantes et psychotropes, ou des faits visés dans les articles 278 à 280, 324*ter*, 349, 352, 419, 420, 428, 429 et 433*septies* du Code pénal pour autant que ces faits ont été commis en combinaison avec un des faits visés par le premier tiret;

d'accueil où se déroulera la surveillance électronique, sauf si cela s'avère inutile dans le cas concret.

§ 3. Le directeur rend un avis dans le mois de la réception de la copie de la demande écrite. L'article 98/16 s'applique.

Art. 98/19

Le juge de l'application des peines statue dans le mois de la réception du dossier du directeur visé à l'article 98/16, alinéa 1er, et, au plus tôt, après réception de l'avis du ministère public ou après expiration du délai imparti au ministère public pour communiquer son avis.

Dans le cas où la demande porte sur une libération conditionnelle et le condamné subit une peine pour:

- des faits visés aux articles **96 à 102, 112 à 118, 120 à 126, 195 à 198, 2° à 4°, 199 à 202, 206 à 211, 467 à 469 et 471 à 473 du Code pénal**;

- des faits d'importation, d'exportation, de transit et de transport visés à l'article 2*bis* de la loi du 24 février 1921 concernant le trafic des substances vénéneuses, soporifiques, stupéfiantes, psychotropes, désinfectantes ou antiseptiques et des substances pouvant servir à la fabrication illicite de substances stupéfiantes et psychotropes, ou des faits visés dans les articles **106 à 107/1, 196, 198, 202, 215, 217, 218, 223 à 225, 260, 407 à 409 du Code pénal** pour autant que ces faits ont été commis en combinaison avec un des faits visés par le premier tiret;

le juge de l'application des peines qui estime que le dossier n'est pas en état peut demander des informations complémentaires ou charger le service compétent des communautés conformément à l'article 34, § 2, alinéa 2, de rédiger un rapport d'information succinct ou de procéder à une enquête sociale, en vue d'obtenir les informations nécessaires sur le milieu d'accueil où la libération conditionnelle se déroulera. Dans ce cas, le délai d'un mois visé au paragraphe 1er peut être prolongé une fois d'un mois au maximum. Le juge de l'application des peines notifie immédiatement la prolongation du délai au ministère public, au directeur si le condamné est en détention, et au condamné et invite ce dernier ou, le cas échéant, le directeur à communiquer par écrit les informations nécessaires dans les quatorze jours.

le juge de l'application des peines qui estime que le dossier n'est pas en état peut demander des informations complémentaires ou charger le service compétent des communautés conformément à l'article 34, § 2, alinéa 2, de rédiger un rapport d'information succinct ou de procéder à une enquête sociale, en vue d'obtenir les informations nécessaires sur le milieu d'accueil où la libération conditionnelle se déroulera. Dans ce cas, le délai d'un mois visé au paragraphe 1er peut être prolongé une fois d'un mois au maximum. Le juge de l'application des peines notifie immédiatement la prolongation du délai au ministère public, au directeur si le condamné est en détention, et au condamné et invite ce dernier ou, le cas échéant, le directeur à communiquer par écrit les informations nécessaires dans les quatorze jours.

Art. 98/26

§ 1er. Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public et du directeur. Lors de la prise de connaissance du jugement, le condamné marque son accord sur les conditions.

La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide du jugement et, le cas échéant, des conditions qui sont imposées dans son intérêt.

Art. 98/26

§ 1er. Le jugement est notifié dans les vingt-quatre heures, par envoi recommandé, au condamné et porté par écrit à la connaissance du ministère public et du directeur. Lors de la prise de connaissance du jugement, le condamné marque son accord sur les conditions.

La victime est informée le plus rapidement possible et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide du jugement et, le cas échéant, des conditions qui sont imposées dans son intérêt.

Sans préjudice de l'alinéa 1er, le greffe du tribunal de l'application des peines informe le condamné à l'égard duquel l'exécution de la peine privative de liberté a été suspendue conformément à l'article 98/17 du jugement, dans les plus brefs délais et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide.	Sans préjudice de l'alinéa 1er, le greffe du tribunal de l'application des peines informe le condamné à l'égard duquel l'exécution de la peine privative de liberté a été suspendue conformément à l'article 98/17 du jugement, dans les plus brefs délais et en tout cas dans les vingt-quatre heures, par le moyen de communication écrit le plus rapide.
§ 2. Le jugement d'octroi d'une modalité d'exécution de la peine est communiqué aux autorités et instances suivantes:	§ 2. Le jugement d'octroi d'une modalité d'exécution de la peine est communiqué aux autorités et instances suivantes:
- le chef de corps de la police locale de la commune où le condamné s'établira;	- le chef de corps de la police locale de la commune où le condamné s'établira;
- la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;	- la banque de données nationale visée à l'article 44/2 de la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police;
- le cas échéant, le service compétent des communautés de l'arrondissement judiciaire du lieu de résidence du condamné;	- le cas échéant, le service compétent des communautés de l'arrondissement judiciaire du lieu de résidence du condamné;
- le service des communautés, compétent pour la surveillance électronique, si la décision concerne une surveillance électronique;	- le service des communautés, compétent pour la surveillance électronique, si la décision concerne une surveillance électronique;
- le service compétent de la communauté du lieu de résidence de la victime en cas de conditions imposées dans l'intérêt de la victime;	- le service compétent de la communauté du lieu de résidence de la victime ~~**en cas de conditions imposées dans l'intérêt de la victime**~~**;**
- l'Office des Étrangers, si la décision porte sur un condamné qui n'est pas autorisé ou habilité à séjourner dans le Royaume.	- l'Office des Étrangers, si la décision porte sur un condamné qui n'est pas autorisé ou habilité à séjourner dans le Royaume.
Art. 98/28	**Art. 98/28**

§ 1er. Le directeur accorde une libération anticipée "surpopulation" au condamné qui se trouve dans les conditions de temps pour la libération conditionnelle à partir de six mois avant la fin de la partie exécutoire de la peine privative de liberté ou des peines privatives de liberté auxquelles il a été condamné pour autant qu'il n'exécute que des peines passées en force de chose jugée de privation de liberté et pour autant qu'il remplisse cumulativement les conditions suivantes:

1° il dispose d'une adresse d'accueil;

2° il ne présente pas de risque manifeste d'atteinte grave à l'intégrité physique des tiers.

Le condamné qui n'a pas le droit au séjour ne peut bénéficier de cette mesure que dans la mesure où l'Office des Étrangers communique au directeur qu'il est dans l'incapacité de procéder immédiatement à l'éloignement du territoire ou au transfert du condamné vers un lieu relevant de la compétence du ministre chargé de l'entrée, du séjour, de l'établissement et de l'éloignement des étrangers. Le condamné concerné ne doit remplir que la condition visée à l'alinéa 1er, 2°.

Par dérogation à l'alinéa 1er, le condamné dont la modalité d'exécution de la peine est révoquée par le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines pendant la période de validité de cette mesure est exclu de la libération anticipée pendant les deux mois qui suivent l'exécution du jugement de révocation.

§ 1er. Le directeur accorde une libération anticipée "surpopulation" au condamné qui se trouve dans les conditions de temps pour la libération conditionnelle à partir de six mois avant la fin de la partie exécutoire de la peine privative de liberté ou des peines privatives de liberté auxquelles il a été condamné pour autant qu'il n'exécute que des peines passées en force de chose jugée de privation de liberté et pour autant qu'il remplisse cumulativement les conditions suivantes:

1° il dispose d'une adresse d'accueil;

2° il ne présente pas de risque manifeste d'atteinte grave à l'intégrité physique des tiers.

Le condamné qui n'a pas le droit au séjour ne peut bénéficier de cette mesure que dans la mesure où l'Office des Étrangers communique au directeur qu'il est dans l'incapacité de procéder immédiatement à l'éloignement du territoire ou au transfert du condamné vers un lieu relevant de la compétence du ministre chargé de l'entrée, du séjour, de l'établissement et de l'éloignement des étrangers. Le condamné concerné ne doit remplir que la condition visée à l'alinéa 1er, 2°.

Par dérogation à l'alinéa 1er, le condamné dont la modalité d'exécution de la peine est révoquée par le juge de l'application des peines ou le tribunal de l'application des peines pendant la période de validité de cette mesure est exclu de la libération anticipée pendant les deux mois qui suivent l'exécution du jugement de révocation.

§ 2. Les catégories de condamnés suivantes sont exclues de la mesure de la libération anticipée "surpopulation" visée dans le présent chapitre:	§ 2. Les catégories de condamnés suivantes sont exclues de la mesure de la libération anticipée "surpopulation" visée dans le présent chapitre:
- les condamnés qui subissent une ou plusieurs peines privatives de liberté dont le total s'élève à plus de dix ans;	- les condamnés qui subissent une ou plusieurs peines privatives de liberté dont le total s'élève à plus de dix ans;
- les condamnés qui subissent une peine pour des faits visés au livre II, titre Ier*ter*, du Code pénal;	- les condamnés qui subissent une peine pour des faits visés au **livre II, titre 4, chapitre 1er, du Code pénal**;
- les condamnés qui subissent une peine pour des faits visés aux articles 417/5 à 417/41, 417/43 à 417/47, 417/50, 417/52, 417/54 et 417/55 du Code pénal;	- les condamnés qui subissent une peine pour des faits visés aux articles **134 à 149, 151 à 168, 171 à 174, 177 à 179, 183 à 185 du Code pénal**;
- les condamnés qui font l'objet d'une condamnation avec une mise à la disposition du tribunal de l'application des peines, conformément aux articles 34*ter* ou 34*quater* du Code pénal;	- les condamnés qui font l'objet d'une condamnation avec une mise à la disposition du tribunal de l'application des peines~~, conformément aux articles 34*ter* ou 34*quater* du Code pénal~~;
- les condamnés qui sont suivis par l'Organe de coordination pour l'analyse de la menace dans le cadre de la banque de données commune visée à l'article 3 de la loi du 29 mars 2024 portant création de la banque de données commune "Terrorisme, Extrémisme, processus de Radicalisation" ("T.E.R.") et modifiant la loi du 30 juillet 2018 relative à la protection des personnes physiques à l'égard des traitements de données à caractère personnel, la loi du 30 juillet 2018 portant création de cellules de sécurité intégrale locales en matière de radicalisme, d'extrémisme et de terrorisme et la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police.	- les condamnés qui sont suivis par l'Organe de coordination pour l'analyse de la menace dans le cadre de la banque de données commune visée à l'article 3 de la loi du 29 mars 2024 portant création de la banque de données commune "Terrorisme, Extrémisme, processus de Radicalisation" ("T.E.R.") et modifiant la loi du 30 juillet 2018 relative à la protection des personnes physiques à l'égard des traitements de données à caractère personnel, la loi du 30 juillet 2018 portant création de cellules de sécurité intégrale locales en matière de radicalisme, d'extrémisme et de terrorisme et la loi du 5 août 1992 sur la fonction de police.

	Titre XII*quinquies* - Disposition finale (nouveau)
	Art. 98/30 (nouveau)
	98/30. Les références à l'article 50 du Code pénal dans les articles 26/1 et 95/1, s'entendent comme des références également aux articles 382*bis*, abrogé par la loi du 21 mars 2022, et 417/58 du Code pénal voor les condamnations prononcées avant l'entrée en vigueur du Code pénal.
Art. 109/1	**Art. 109/1**
Jusqu'au 1er juin 2030, les articles 21, 22, 23, 24, 25, 25/1, 25/3, 26 et 26/1 du titre V, chapitres Ier, II et III, et les articles 28, 29, 30, 31, 33, 34, 36, 37, 38, 39, 40, 42, 43, 45, 46, 59 et 60 ne s'appliquent pas à l'égard du condamné qui subit une ou plusieurs peines privatives de liberté dont la partie à exécuter s'élève à trois ans ou moins, sauf à l'égard du:	Jusqu'au 1er juin 2030, les articles 21, 22, 23, 24, 25, 25/1, 25/3, 26 et 26/1 du titre V, chapitres Ier, II et III, et les articles 28, 29, 30, 31, 33, 34, 36, 37, 38, 39, 40, 42, 43, 45, 46, 59 et 60 ne s'appliquent pas à l'égard du condamné qui subit une ou plusieurs peines privatives de liberté dont la partie à exécuter s'élève à trois ans ou moins, sauf à l'égard du:
- condamné qui subit une peine pour laquelle un avis spécialisé est requis conformément à l'article 32;	- condamné qui subit une peine pour laquelle un avis spécialisé est requis conformément à l'article 32;
- condamné en ce qui concerne l'octroi de la réduction de la durée de l'interdiction, prononcée par le juge, du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans une zone déterminée désignée.	- condamné en ce qui concerne **la modification de la peine visée à l'article 50 du Code pénal**.
Après évaluation de la capacité carcérale disponible et extrapolation du flux de la population détenue entrante, le Roi peut, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, anticiper la date visée à l'alinéa 1*er* à l'égard de tout ou partie des condamnés visés à l'alinéa 1er.	Après évaluation de la capacité carcérale disponible et extrapolation du flux de la population détenue entrante, le Roi peut, par un arrêté délibéré en Conseil des ministres, anticiper la date visée à l'alinéa 1*er* à

	l'égard de tout ou partie des condamnés visés à l'alinéa 1er.

Loi du 29 février introduisant le livre Ier du Code pénal

Art. 2

Art. 43. La peine de surveillance électronique	Art. 43. La peine de surveillance électronique
§ 1er. Lorsqu'il estime devoir prononcer une peine de niveau 2, le juge peut condamner à titre de peine principale à une peine de surveillance électronique d'une durée qui ne peut être inférieure à un mois ni supérieure à un an.	§ 1er. Lorsqu'il estime devoir prononcer une peine de niveau 2, le juge peut condamner à titre de peine principale à une peine de surveillance électronique d'une durée qui ne peut être inférieure à un mois ni supérieure à un an.
La peine de surveillance électronique consiste en l'obligation de présence du condamné à une adresse déterminée, exception faite des déplacements, activités et absences autorisés, selon un programme d'exécution déterminé. Le contrôle de la présence est assuré notamment par le recours à des moyens électroniques. L'obligation de présence est assortie de conditions.	La peine de surveillance électronique consiste en l'obligation de présence du condamné à une adresse déterminée, exception faite des déplacements, activités et absences autorisés, selon un programme d'exécution déterminé. Le contrôle de la présence est assuré notamment par le recours à des moyens électroniques. L'obligation de présence est assortie de conditions.
Le juge prévoit une peine d'emprisonnement subsidiaire d'une durée égale à celle de la peine de surveillance électronique, applicable en cas de non-exécution de cette dernière peine.	Le juge prévoit une peine d'emprisonnement subsidiaire d'une durée égale à celle de la peine de surveillance électronique, applicable en cas de non-exécution de cette dernière peine.
Le juge ne peut prononcer une peine de surveillance électronique que si le prévenu a donné, en personne ou par l'intermédiaire de son avocat, son consentement éclairé. Tout cohabitant du prévenu peut être entendu par le juge en ses observations à propos de la peine envisagée.	Le juge ne peut prononcer une peine de surveillance électronique que si le prévenu a donné, en personne ou par l'intermédiaire de son avocat, son consentement éclairé. Tout cohabitant du prévenu peut être entendu par le juge en ses observations à propos de la peine envisagée.
§ 2. Le juge peut donner des indications quant aux modalités concrètes de cette	§ 2. Le juge peut donner des indications quant aux modalités

peine, notamment quant aux déplacements, activités et absences autorisés.	concrètes de cette peine, notamment quant aux déplacements, activités et absences autorisés.
La peine de surveillance électronique est assortie des conditions générales suivantes:	La peine de surveillance électronique est assortie des conditions générales suivantes:
1° ne pas commettre d'infractions;	1° ne pas commettre d'infractions;
2° avoir une adresse fixe où s'exécute l'obligation de présence et avant tout changement, obtenir l'autorisation du ministère public ou, à défaut, celle du tribunal de l'application des peines;	2° avoir une adresse fixe où s'exécute l'obligation de présence et avant tout changement, obtenir l'autorisation du ministère public ou, à défaut, celle du tribunal de l'application des peines; **par dérogation à la première phrase et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, l'intéressé doit avoir une adresse fixe où s'exécute l'obligation de présence et avant tout changement, obtenir l'autorisation du ministère public.**
3° donner suite aux convocations du service compétent pour le contrôle de cette peine et respecter les modalités concrètes déterminées par ce service.	3° donner suite aux convocations du service compétent pour le contrôle de cette peine et respecter les modalités concrètes déterminées par ce service.
Le juge peut, en outre, soumettre le condamné à des conditions particulières individualisées si elles sont nécessaires dans l'intérêt de la victime ou pour la réinsertion sociale du condamné.	Le juge peut, en outre, soumettre le condamné à des conditions particulières individualisées si elles sont nécessaires dans l'intérêt de la victime ou pour la réinsertion sociale du condamné.
§ 3. Si le prévenu ou l'accusé est poursuivi pour une infraction consistant en une atteinte à l'intégrité sexuelle, physique ou psychique d'une personne avec laquelle il partage l'habitation, le ministère public ou le juge saisi de la cause charge le service compétent de l'arrondissement judiciaire du lieu de résidence du prévenu ou de l'accusé de la rédaction d'un rapport d'information. Le ministère public ou le juge n'est pas tenu de	§ 3. Si le prévenu ou l'accusé est poursuivi pour une infraction consistant en une atteinte à l'intégrité sexuelle, physique ou psychique d'une personne avec laquelle il partage l'habitation, le ministère public ou le juge saisi de la cause charge le service compétent de l'arrondissement judiciaire du lieu de résidence du prévenu ou de l'accusé de la rédaction d'un rapport d'information. Le ministère public ou le juge n'est pas

demander le rapport d'information visé si celui-ci n'est pas strictement nécessaire.	tenu de demander le rapport d'information visé si celui-ci n'est pas strictement nécessaire.
§ 4. Le Roi fixe les modalités d'exécution et de contrôle de la peine de surveillance électronique.	~~**§ 4. Le Roi fixe les modalités d'exécution et de contrôle de la peine de surveillance électronique.**~~
§ 5. Si la peine de surveillance électronique n'est pas exécutée en tout ou en partie ou en cas d'inobservation grave des conditions générales ou particulières, le tribunal de l'application des peines peut, sur la réquisition du ministère public et après avoir entendu le condamné, décider qu'il sera procédé à l'exécution de la peine d'emprisonnement subsidiaire prononcée ou de son reliquat, après déduction de la durée de la surveillance électronique déjà exécutée, un jour de peine de surveillance électronique équivalant à un jour d'emprisonnement.	§ 5. Si la peine de surveillance électronique n'est pas exécutée en tout ou en partie ou en cas d'inobservation grave des conditions générales ou particulières, le tribunal de l'application des peines peut, sur la réquisition du ministère public et après avoir entendu le condamné, décider qu'il sera procédé à l'exécution de la peine d'emprisonnement subsidiaire prononcée ou de son reliquat, après déduction de la durée de la surveillance électronique déjà exécutée, un jour de peine de surveillance électronique équivalant à un jour d'emprisonnement. **Par dérogation à l'alinéa premier et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, si la peine de surveillance électronique n'est pas exécutée en tout ou en partie ou en cas d'inobservation grave des conditions générales ou particulières, le ministère public est compétent de décider de procéder à l'exécution de la peine d'emprisonnement subsidiaire prononcée ou de son reliquat, conformément à l'article 3, § 3, de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines.**
Art. 2	
Art. 44. La peine de probation	Art. 44. La peine de probation

1er. Lorsqu'il estime devoir prononcer une peine de niveau 2 ou de niveau 1, le juge peut condamner à titre de peine principale à une peine de probation.

Le juge ne peut prononcer une peine de probation que si le prévenu a donné, en personne ou par l'intermédiaire de son avocat, son consentement éclairé.

§ 2. La peine de probation consiste en l'obligation de respecter des conditions générales et particulières durant une période fixée par le juge.

La durée de la peine de probation de niveau 2 est supérieure à douze mois et ne peut pas excéder deux ans. La durée de la peine de probation de niveau 1 ne peut être inférieure à six mois ni supérieure à douze mois.

Lorsqu'il prononce une peine de probation de niveau 1, le juge prévoit une amende de 200 euros à 20.000 euros au plus ou une peine d'emprisonnement d'un mois au moins à six mois au plus. Lorsqu'il prononce une peine de probation de niveau 2, le juge prévoit une amende de 200 euros à 20.000 euros au plus ou une peine d'emprisonnement d'un mois au moins à un an au plus. Ces peines subsidiaires peuvent être appliquées en cas de non-exécution de la peine de probation.

Les personnes physiques auxquelles une peine de probation a été infligée sont soumises en outre à la guidance sociale exercée par le service compétent des communautés.

§ 3. Le juge détermine la durée de la peine de probation et fixe les conditions

1er. Lorsqu'il estime devoir prononcer une peine de niveau 2 ou de niveau 1, le juge peut condamner à titre de peine principale à une peine de probation.

Le juge ne peut prononcer une peine de probation que si le prévenu a donné, en personne ou par l'intermédiaire de son avocat, son consentement éclairé.

§ 2. La peine de probation consiste en l'obligation de respecter des conditions générales et particulières durant une période fixée par le juge.

La durée de la peine de probation de niveau 2 est supérieure à douze mois et ne peut pas excéder deux ans. La durée de la peine de probation de niveau 1 ne peut être inférieure à six mois ni supérieure à douze mois.

Lorsqu'il prononce une peine de probation de niveau 1, le juge prévoit une amende de 200 euros à 20.000 euros au plus ou une peine d'emprisonnement d'un mois au moins à six mois au plus. Lorsqu'il prononce une peine de probation de niveau 2, le juge prévoit une amende de 200 euros à 20.000 euros au plus ou une peine d'emprisonnement d'un mois au moins à un an au plus. Ces peines subsidiaires peuvent être appliquées en cas de non-exécution de la peine de probation.

Les personnes physiques auxquelles une peine de probation a été infligée sont soumises en outre à la guidance sociale exercée par le service compétent des communautés.

§ 3. Le juge détermine la durée de la peine de probation et fixe les

particulières auxquelles est soumis le condamné.	conditions particulières auxquelles est soumis le condamné.
La peine de probation est assortie des conditions générales suivantes:	La peine de probation est assortie des conditions générales suivantes:
1° ne pas commettre d'infractions;	1° ne pas commettre d'infractions;
2° pour les personnes physiques, avoir une adresse fixe et, en cas de changement de celle-ci, communiquer sans délai l'adresse de sa nouvelle résidence au service compétent des communautés chargé de la guidance;	2° pour les personnes physiques, avoir une adresse fixe et, en cas de changement de celle-ci, communiquer sans délai l'adresse de sa nouvelle résidence au service compétent des communautés chargé de la guidance;
3° pour les personnes physiques, donner suite aux convocations du tribunal de l'application des peines et à celles du service compétent des communautés chargé de la guidance.	3° pour les personnes physiques, donner suite aux convocations du tribunal de l'application des peines et à celles du service compétent des communautés chargé de la guidance. **Par dérogation à la première phrase et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, la personne physique doit donner suite aux convocations de la commission de probation et à celles du service compétent des communautés chargé de la guidance.**
Les conditions particulières peuvent consister notamment à suivre une formation, un trajet d'insertion vers le marché du travail ou un traitement ambulatoire.	Les conditions particulières peuvent consister notamment à suivre une formation, un trajet d'insertion vers le marché du travail ou un traitement ambulatoire.
La peine de probation prend cours à compter du jour où la condamnation est passée en force de chose jugée.	La peine de probation prend cours à compter du jour où la condamnation est passée en force de chose jugée.
§ 4. Le cas échéant, le tribunal de l'application des peines détermine, après avoir entendu le condamné, les modalités concrètes d'exécution de la peine de probation.	§ 4. Le cas échéant, le tribunal de l'application des peines détermine, après avoir entendu le condamné, les modalités concrètes d'exécution de la peine de probation.
Le tribunal de l'application des peines peut suspendre en tout ou en partie les conditions particulières, les préciser ou	Le tribunal de l'application des peines peut suspendre en tout ou en partie les conditions particulières, les

les adapter aux circonstances, soit d'office, soit sur réquisition du ministère public, soit à la demande du condamné. Si le tribunal de l'application des peines estime que la peine de probation a atteint son objectif, il peut décider d'y mettre fin, même si la période fixée par le juge n'a pas encore expiré.	préciser ou les adapter aux circonstances, soit d'office, soit sur réquisition du ministère public, soit à la demande du condamné. Si le tribunal de l'application des peines estime que la peine de probation a atteint son objectif, il peut décider d'y mettre fin, même si la période fixée par le juge n'a pas encore expiré.
Le Roi fixe, pour le surplus, les modalités d'exécution et de contrôle de la peine de probation. Il organise aussi avec les instances compétentes la diffusion d'informations et la concertation relatives à l'application des peines de probation.	~~**Le Roi fixe, pour le surplus, les modalités d'exécution et de contrôle de la peine de probation. Il organise aussi avec les instances compétentes la diffusion d'informations et la concertation relatives à l'application des peines de probation.**~~ **Par dérogation aux premier et deuxième alinéas et jusqu'à une date à déterminer par le Roi et au plus tard le 30 juin 2029, en cas de condamnation à une peine de probation d'une personne physique, la commission de probation est compétente pour suspendre en tout ou en partie les conditions particulières, les préciser ou les adapter aux circonstances, conformément à l'article 6 de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines et, en cas de condamnation à une peine de probation d'une personne morale, le juge de l'application des peines est compétent conformément l'article 23 de la loi fixant le cadre temporaire de l'exécution des peines.**
§ 5. En cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de probation, le tribunal de l'application des peines peut, sur réquisition du ministère public, et après avoir entendu le condamné, décider que la peine subsidiaire ou une partie de celle-ci sera mise à exécution, et ce en tenant compte de la partie de la	§ 5. En cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de probation, le tribunal de l'application des peines peut, sur réquisition du ministère public, et après avoir entendu le condamné, décider que la peine subsidiaire ou une partie de celle-ci sera mise à exécution, et ce en tenant compte de la partie de la peine de

peine de probation qui a déjà été exécutée par le condamné.	probation qui a déjà été exécutée par le condamné.
	Par dérogation aux premier et deuxième alinéas et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, en cas de condamnation à une peine de probation d'une personne physique, le ministère public décide de l'exécution de la peine subsidiaire ou une partie de celle-ci, lorsque la peine de probation n'est pas exécutée totalement ou partiellement, conformément à l'article 7 de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines et, en cas de condamnation à une peine de probation d'une personne morale, le juge de l'application des peines, conformément aux articles 24 et 25 de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines.
Art. 2	
Art. 45. La peine de travail	Art. 45. La peine de travail
§ 1er. Lorsqu'il estime devoir prononcer une peine de niveau 2 ou de niveau 1, le juge peut condamner à titre de peine principale à une peine de travail.	§ 1er. Lorsqu'il estime devoir prononcer une peine de niveau 2 ou de niveau 1, le juge peut condamner à titre de peine principale à une peine de travail.
Le juge ne peut prononcer une peine de travail que si le prévenu a donné, en personne ou par l'intermédiaire de son avocat, son consentement éclairé.	Le juge ne peut prononcer une peine de travail que si le prévenu a donné, en personne ou par l'intermédiaire de son avocat, son consentement éclairé.
§ 2. La durée de la peine de travail de niveau 2 est supérieure à cent vingt heures et ne peut pas excéder trois cents heures. La durée de la peine de travail de niveau 1 ne peut être inférieure à vingt	§ 2. La durée de la peine de travail de niveau 2 est supérieure à cent vingt heures et ne peut pas excéder trois cents heures. La durée de la peine de travail de niveau 1 ne peut être

heures et ne peut excéder cent vingt heures.

La peine de travail est effectuée gratuitement par le condamné pendant le temps laissé libre par ses éventuelles activités scolaires ou professionnelles. Elle peut être effectuée auprès d'autorités, d'organismes publics et de personnes morales qui sont soumises au Code des sociétés et des associations, à condition que le condamné n'y occupe pas un poste de travail régulier. La peine de travail doit contribuer à l'intérêt général ou remplir une fonction sociétale.

Dans les sociétés, elle ne peut être effectuée qu'aux conditions déterminées par le Roi, par arrêté délibéré en Conseil de Ministres.

Le juge détermine la durée de la peine de travail et peut donner des indications concernant son contenu concret.

Lorsqu'il prononce une peine de travail de niveau 1, le juge prévoit une amende de 200 euros à 20.000 euros au plus ou une peine d'emprisonnement d'un mois au moins à six mois au plus. Lorsqu'il prononce une peine de travail de niveau 2, le juge prévoit une amende de 200 euros à 20.000 euros au plus ou une peine d'emprisonnement d'un mois au moins à un an au plus. Ces peines subsidiaires peuvent être appliquées en cas de non-exécution de la peine de travail.

§ 3. L'exécution de la peine de travail est contrôlée par le tribunal de l'application des peines.

inférieure à vingt heures et ne peut excéder cent vingt heures.

La peine de travail est effectuée gratuitement par le condamné pendant le temps laissé libre par ses éventuelles activités scolaires ou professionnelles. Elle peut être effectuée auprès d'autorités, d'organismes publics et de personnes morales qui sont soumises au Code des sociétés et des associations, à condition que le condamné n'y occupe pas un poste de travail régulier. La peine de travail doit contribuer à l'intérêt général ou remplir une fonction sociétale.

Dans les sociétés, elle ne peut être effectuée qu'aux conditions déterminées par le Roi, par arrêté délibéré en Conseil de Ministres.

Le juge détermine la durée de la peine de travail et peut donner des indications concernant son contenu concret.

Lorsqu'il prononce une peine de travail de niveau 1, le juge prévoit une amende de 200 euros à 20.000 euros au plus ou une peine d'emprisonnement d'un mois au moins à six mois au plus. Lorsqu'il prononce une peine de travail de niveau 2, le juge prévoit une amende de 200 euros à 20.000 euros au plus ou une peine d'emprisonnement d'un mois au moins à un an au plus. Ces peines subsidiaires peuvent être appliquées en cas de non-exécution de la peine de travail.

§ 3. L'exécution de la peine de travail est contrôlée par le tribunal de l'application des peines.

Le Roi fixe les modalités d'exécution et de contrôle de la peine de travail. Il organise aussi avec les instances compétentes la diffusion d'informations et la concertation relatives à l'application des peines de travail.	~~**Le Roi fixe les modalités d'exécution et de contrôle de la peine de travail. Il organise aussi avec les instances compétentes la diffusion d'informations et la concertation relatives à l'application des peines de travail.**~~ Par dérogation à l'alinéa premier et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, la commission de probation contrôle exécution de la peine de travail, conformément à l'article 8, §§ 1er à 4, de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines.
§ 4. En cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de travail, le tribunal de l'application des peines peut, sur réquisition du ministère public et après avoir entendu le condamné, décider que la peine subsidiaire ou une partie de celle-ci sera mise à exécution, et ce en tenant compte de la partie de la peine de travail qui a déjà été exécutée par le condamné.	§ 4. En cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de travail, le tribunal de l'application des peines peut, sur réquisition du ministère public et après avoir entendu le condamné, décider que la peine subsidiaire ou une partie de celle-ci sera mise à exécution, et ce en tenant compte de la partie de la peine de travail qui a déjà été exécutée par le condamné. **Par dérogation à l'alinéa premier et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, le ministère public décide de l'exécution de la peine subsidiaire ou une partie de celle-ci, lorsque la peine de travail n'est pas exécutée totalement ou partiellement, conformément à l'article 8, § 4, de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines.**
Art. 2	
Art 50. L'interdiction de résidence, de lieu ou de contact	Art 50. L'interdiction de résidence, de lieu ou de contact

Le juge peut imposer au condamné, pour une durée d'un an à vingt ans au plus, l'interdiction du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans la zone déterminée par le juge ou d'entrer en contact avec les personnes qu'il désigne individuellement.

L'interdiction de résidence, de lieu ou de contact prend cours le jour où la condamnation est passée en force de chose jugée. Le délai est toutefois prolongé de la durée pendant laquelle la peine d'emprisonnement ou le traitement sous privation de liberté se trouve exécuté à l'exception de la période pendant laquelle la peine est exécutée sous la modalité de la surveillance électronique et des périodes de libération conditionnelle ou provisoire.

S'il y a lieu, le tribunal de l'application des peines peut décider de modifier une condamnation passée en force de chose jugée d'interdiction de résidence, de lieu ou de contact, en diminuant la durée ou l'étendue de l'interdiction, en adaptant les modalités ou les conditions de l'interdiction, en la suspendant ou en y mettant fin.

Le juge peut imposer au condamné, pour une durée d'un an à vingt ans au plus, l'interdiction du droit d'habiter, de résider ou de se tenir dans la zone déterminée par le juge ou d'entrer en contact avec les personnes qu'il désigne individuellement.

L'interdiction de résidence, de lieu ou de contact prend cours le jour où la condamnation est passée en force de chose jugée. Le délai est toutefois prolongé de la durée pendant laquelle la peine d'emprisonnement ou le traitement sous privation de liberté se trouve exécuté à l'exception de la période pendant laquelle la peine est exécutée sous la modalité de la surveillance électronique et des périodes de libération conditionnelle ou provisoire.

S'il y a lieu, le tribunal de l'application des peines peut décider de modifier une condamnation passée en force de chose jugée d'interdiction de résidence, de lieu ou de contact, en diminuant la durée ou l'étendue de l'interdiction, en adaptant les modalités ou les conditions de l'interdiction, en la suspendant ou en y mettant fin.

Par dérogation à l'alinéa 3 et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, le juge de l'application des peines, ou le cas échéant, le tribunal de l'application des peines, décide de la modification de cette peine conformément aux articles 26/1, 28, 29/1, 47, 48, 49/1 et 95/1 de la loi du 17 mai 2006 relative au statut juridique externe des personnes condamnées à une peine privative de liberté et aux droits reconnus à la victime dans le cadre des modalités d'exécution de la

	peine, lorsque cette peine est prononcé conjointement avec une peine privative de liberté et, lorsque cette peine est prononcée conjointement avec une autre peine restrictive de liberté, avec une peine patrimoniale ou lorsqu'elle est prononcée, conformément à l'article 36, dixième alinéa, du Code pénal, à la place d'une peine principale, le juge de l'application des peines, conformément à l'article 19 de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines.
Art. 56. La peine de prestation en faveur de la communauté	Art. 56. La peine de prestation en faveur de la communauté
§ 1er. Lorsqu'il estime devoir prononcer une peine de niveau 1 ou 2, le juge peut condamner la personne morale à titre de peine principale à une peine de prestation en faveur de la communauté.	§ 1er. Lorsqu'il estime devoir prononcer une peine de niveau 1 ou 2, le juge peut condamner la personne morale à titre de peine principale à une peine de prestation en faveur de la communauté.
Le juge ne peut prononcer une peine de prestation en faveur de la communauté que si la personne morale a donné, en personne ou par l'intermédiaire de son avocat, son consentement éclairé.	Le juge ne peut prononcer une peine de prestation en faveur de la communauté que si la personne morale a donné, en personne ou par l'intermédiaire de son avocat, son consentement éclairé.
§ 2. Le budget que la personne morale condamnée doit consacrer à la peine de prestation en faveur de la communauté de niveau 2 doit être supérieur à 20.000 euros et ne peut pas excéder 360.000 euros. En cas de condamnation à une peine de prestation en faveur de la communauté de niveau 1, ce budget ne peut être inférieur à 200 euros et ne peut pas excéder 20.000 euros.	§ 2. Le budget que la personne morale condamnée doit consacrer à la peine de prestation en faveur de la communauté de niveau 2 doit être supérieur à 20.000 euros et ne peut pas excéder 360.000 euros. En cas de condamnation à une peine de prestation en faveur de la communauté de niveau 1, ce budget ne peut être inférieur à 200 euros et ne peut pas excéder 20.000 euros.
La peine de prestation en faveur de la communauté ne peut être effectuée qu'au bénéfice des services publics de l'État, des communautés, des régions, des	La peine de prestation en faveur de la communauté ne peut être effectuée qu'au bénéfice des services publics de l'État, des communautés, des régions,

provinces, des communes et des centres publics d'action sociale ou en faveur d'associations sans but lucratif ou de fondations à but social, scientifique ou culturel.

Le juge détermine le budget que la personne morale condamnée devra consacrer à la peine de prestation en faveur de la communauté, donne des indications concernant son contenu concret et peut donner des indications concernant son contenu concret et ses modalités d'exécution.

Le juge prévoit, dans les limites prévues pour l'infraction et par la loi, une amende subsidiaire qui peut être appliquée en cas de non-exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté.

§ 3. L'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté est contrôlée par le tribunal de l'application des peines.

§ 4. En cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de prestation en faveur de la communauté, le tribunal de l'application des peines peut, sur réquisition du ministère public et après avoir entendu le condamné, décider que la peine d'amende subsidiaire ou une partie de celle-ci sera mise à exécution, et ce en tenant compte de la partie de la peine de prestation en faveur de la

des provinces, des communes et des centres publics d'action sociale ou en faveur d'associations sans but lucratif ou de fondations à but social, scientifique ou culturel.

Le juge détermine le budget que la personne morale condamnée devra consacrer à la peine de prestation en faveur de la communauté, donne des indications concernant son contenu concret et peut donner des indications concernant son contenu concret et ses modalités d'exécution.

Le juge prévoit, dans les limites prévues pour l'infraction et par la loi, une amende subsidiaire qui peut être appliquée en cas de non-exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté.

§ 3. L'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté est contrôlée par le tribunal de l'application des peines.

Par dérogation à l'alinéa premier et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, le juge de l'application des peines et le ministère public contrôlent l'exécution de la peine de prestation en faveur de la communauté, conformément à l'article 28 de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines.

§ 4. En cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de prestation en faveur de la communauté, le tribunal de l'application des peines peut, sur réquisition du ministère public et après avoir entendu le condamné, décider que la peine d'amende subsidiaire ou une partie de celle-ci sera mise à exécution, et ce en tenant compte de la partie de la peine de

communauté qui a déjà été exécutée par le condamné.	prestation en faveur de la communauté qui a déjà été exécutée par le condamné.
	Par dérogation à l'alinéa premier et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, le juge de l'application des peines décide de l'exécution de la peine d'amende subsidiaire ou une partie de celle-ci sera mise à exécution en cas d'inexécution totale ou partielle de la peine de prestation en faveur de la communauté, conformément à l'article 31 de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines.
Art. 2	
Art. 65. Le sursis à l'exécution des peines	Art. 65. Le sursis à l'exécution des peines
§ 1er. Lorsque le juge condamne à une peine ne dépassant pas une peine de niveau 3, le juge peut ordonner qu'il sera sursis à l'exécution de tout ou partie des peines principales ou accessoires qu'il prononce.	§ 1er. Lorsque le juge condamne à une peine ne dépassant pas une peine de niveau 3, le juge peut ordonner qu'il sera sursis à l'exécution de tout ou partie des peines principales ou accessoires qu'il prononce.
Toutefois, il ne peut être sursis à l'exécution de la peine de confiscation, de la peine de surveillance électronique, de la peine de travail, de la peine de probation, du traitement sous privation de liberté, du suivi prolongé, de la peine de prestation en faveur de la communauté ou d'une peine subsidiaire.	Toutefois, il ne peut être sursis à l'exécution de la peine de confiscation, de la peine de surveillance électronique, de la peine de travail, de la peine de probation, du traitement sous privation de liberté, du suivi prolongé , de la peine de prestation en faveur de la communauté ou d'une peine subsidiaire.
Le délai du sursis ne peut être inférieur à une année ni excéder cinq années à compter du jour où le jugement ou l'arrêt est passé en force de chose jugée.	Le délai du sursis ne peut être inférieur à une année ni excéder cinq années à compter du jour où le jugement ou l'arrêt est passé en force de chose jugée.

Le juge peut prononcer un sursis simple ou prévoir que le sursis sera assorti des conditions de probation.	Le juge peut prononcer un sursis simple ou prévoir que le sursis sera assorti des conditions de probation.
§ 2. En cas de sursis probatoire, le juge assortit le sursis de conditions de probation qu'il détermine dans sa décision, moyennant l'engagement par le prévenu de respecter ces conditions.	§ 2. En cas de sursis probatoire, le juge assortit le sursis de conditions de probation qu'il détermine dans sa décision, moyennant l'engagement par le prévenu de respecter ces conditions.
Le sursis probatoire est subordonné au respect des conditions générales suivantes:	Le sursis probatoire est subordonné au respect des conditions générales suivantes:
1° ne pas commettre d'infractions;	1° ne pas commettre d'infractions;
2° avoir une adresse fixe et, en cas de changement de celle-ci, communiquer sans délai l'adresse de sa nouvelle résidence au service compétent des communautés chargé de la guidance;	2° avoir une adresse fixe et, en cas de changement de celle-ci, communiquer sans délai l'adresse de sa nouvelle résidence au service compétent des communautés chargé de la guidance; **par dérogation à la première phrase et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, le condamné qui est une personne physique doit avoir une adresse fixe et, en cas de changement de celle-ci, communiquer sans délai l'adresse de sa nouvelle résidence au service compétent des communautés chargé de la guidance.**
3° donner suite aux convocations du tribunal de l'application des peines et, le cas échéant, à celles du service compétent des communautés chargé de la guidance.	3° donner suite aux convocations du tribunal de l'application des peines et, le cas échéant, à celles du service compétent des communautés chargé de la guidance. **Par dérogation à la première phrase et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, le condamné qui est une personne physique doit donner suite aux convocations de la commission de probation et, le cas échéant, à celles du service**

	compétent des communautés chargé de la guidance.
Les conditions particulières peuvent consister notamment à suivre une formation, un trajet d'insertion vers le marché du travail ou un traitement ambulatoire.	Les conditions particulières peuvent consister notamment à suivre une formation, un trajet d'insertion vers le marché du travail ou un traitement ambulatoire.
§ 3. Le tribunal de l'application des peines peut suspendre en tout ou en partie les conditions de probation, les préciser ou les adapter aux circonstances, soit d'office, soit sur réquisition du ministère public, soit à la demande du condamné.	§ 3. Le tribunal de l'application des peines peut suspendre en tout ou en partie les conditions de probation, les préciser ou les adapter aux circonstances, soit d'office, soit sur réquisition du ministère public, soit à la demande du condamné.
Le Roi fixe, pour le surplus, les modalités d'exécution et de contrôle de la mesure de probation.	~~**Le Roi fixe, pour le surplus, les modalités d'exécution et de contrôle de la mesure de probation.**~~
	Par dérogation à l'alinéa premier et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, la commission de probation est à l'égard de la personne physique compétent de suspendre en tout ou en partie les conditions de probation, les préciser ou les adapter aux circonstances, conformément à l'article 13 de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines et le juge de l'application des peines à l'égard de la personne morale, conformément à l'article 37 de la loi fixant un cadre temporaire de l'exécution des peines.
Le sursis est révoqué s'il est constaté dans une décision passée en force de chose jugée, qu'une nouvelle infraction commise pendant le délai d'épreuve a entraîné pour une personne physique, une peine d'emprisonnement de plus de dix-huit mois sans sursis ou, pour une personne morale, une peine d'amende de plus de 180.000 euros sans sursis.	Le sursis est révoqué s'il est constaté dans une décision passée en force de chose jugée, qu'une nouvelle infraction commise pendant le délai d'épreuve a entraîné pour une personne physique, une peine d'emprisonnement de plus de dix-huit mois sans sursis ou, pour une personne morale, une peine

	d'amende de plus de 180.000 euros sans sursis.
Le sursis peut être révoqué s'il est constaté dans une décision passée en force de chose jugée, qu'une nouvelle infraction commise pendant le délai d'épreuve a entraîné pour une personne physique, une peine d'emprisonnement sans sursis ne dépassant pas dix-huit mois ou pour une personne morale une peine d'amende sans sursis de plus de 20.000 euros jusqu'à 180.000 euros au plus.	Le sursis peut être révoqué s'il est constaté dans une décision passée en force de chose jugée, qu'une nouvelle infraction commise pendant le délai d'épreuve a entraîné pour une personne physique, une peine d'emprisonnement sans sursis ne dépassant pas dix-huit mois ou pour une personne morale une peine d'amende sans sursis de plus de 20.000 euros jusqu'à 180.000 euros au plus.
Le sursis probatoire peut être également révoqué en cas d'une autre inobservation grave des conditions de probation générales ou particulières.	Le sursis probatoire peut être également révoqué en cas d'une autre inobservation grave des conditions de probation générales ou particulières.
Le sursis et le sursis probatoire peuvent aussi être révoqués si la personne qui fait l'objet de cette mesure du chef d'une infraction à la loi du 16 mars 1968 relative à la police de la circulation routière ou à ses arrêtés d'exécution a commis une nouvelle infraction pendant le délai d'épreuve et ayant entraîné à une condamnation en vertu de la loi du 16 mars 1968 relative à la police de la circulation routière. Cela vaut également si la mesure est prise en même temps pour une infraction à la loi du 16 mars 1968 relative à la police de la circulation routière ou à ses arrêtés d'exécution et pour une infraction aux articles 107, 107/1 ou 218 du présent Code.	Le sursis et le sursis probatoire peuvent aussi être révoqués si la personne qui fait l'objet de cette mesure du chef d'une infraction à la loi du 16 mars 1968 relative à la police de la circulation routière ou à ses arrêtés d'exécution a commis une nouvelle infraction pendant le délai d'épreuve et ayant entraîné à une condamnation en vertu de la loi du 16 mars 1968 relative à la police de la circulation routière. Cela vaut également si la mesure est prise en même temps pour une infraction à la loi du 16 mars 1968 relative à la police de la circulation routière ou à ses arrêtés d'exécution et pour une infraction aux articles 107, 107/1 ou 218 du présent Code.
Dans les cas où le sursis peut être révoqué, le tribunal de l'application des peines statue sur la demande en révocation introduite par le ministère public. La demande en révocation pour inobservation grave des conditions de probation doit être intentée au plus tard	Dans les cas où le sursis peut être révoqué, le tribunal de l'application des peines statue sur la demande en révocation introduite par le ministère public. La demande en révocation pour inobservation grave des conditions de probation doit être

dans l'année qui suit l'expiration du délai d'épreuve du sursis. Elle est prescrite après trois années révolues à compter du jour où le tribunal de l'application des peines a été saisi.

intentée au plus tard dans l'année qui suit l'expiration du délai d'épreuve du sursis. Elle est prescrite après trois années révolues à compter du jour où le tribunal de l'application des peines a été saisi.

Par dérogation à l'alinéa précédent et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029, le tribunal correctionnel ou, dans le cas visé par l'article 65, § 4, alinéa 4, le tribunal de police qui a prononcé la suspension, lorsque le sursis peut être révoqué.

Art. 2

Art. 74. La prescription de la peine

§ 1er. Sauf pour les peines prononcées pour le crime de génocide, les crimes contre l'humanité et les crimes de guerre, les peines de niveau 7 et 8 se prescrivent par vingt années révolues, à compter du jour où la condamnation est passée en force de chose jugée.

Sauf pour les peines prononcées pour le crime de génocide, les crimes contre l'humanité et les crimes de guerre, les peines de niveau 6, 5 et 4 se prescrivent par dix années révolues à compter du jour où la condamnation est passée en force de chose jugée et les peines de niveau 3, 2 et 1 se prescrivent par cinq années révolues à compter du jour où la condamnation est passée en force de chose jugée. Le délai de prescription ne peut en aucun cas être inférieur à la durée de la peine imposée.

Les peines accessoires se prescrivent dans les délais fixés aux alinéas 1er et 2 en fonction du niveau de la peine principale

Art. 2

Art. 74. La prescription de la peine

§ 1er. Sauf pour les peines prononcées pour le crime de génocide, les crimes contre l'humanité et les crimes de guerre, les peines de niveau 7 et 8 se prescrivent par vingt années révolues, à compter du jour où la condamnation est passée en force de chose jugée.

Sauf pour les peines prononcées pour le crime de génocide, les crimes contre l'humanité et les crimes de guerre, les peines de niveau 6, 5 et 4 se prescrivent par dix années révolues à compter du jour où la condamnation est passée en force de chose jugée et les peines de niveau 3, 2 et 1 se prescrivent par cinq années révolues à compter du jour où la condamnation est passée en force de chose jugée. Le délai de prescription ne peut en aucun cas être inférieur à la durée de la peine imposée.

Les peines accessoires se prescrivent dans les délais fixés aux alinéas 1er et 2 en fonction du niveau de la peine

prononcée avec laquelle elles ont été prononcées ensemble.	principale prononcée avec laquelle elles ont été prononcées ensemble.
La prescription de la peine peut être interrompue par tout acte constituant un début d'exécution effective de la peine.	La prescription de la peine peut être interrompue par tout acte constituant un début d'exécution effective de la peine.
La prescription de la peine est suspendue lorsque la loi le prévoit ou lorsqu'il existe un empêchement légal à l'exécution de la peine.	La prescription de la peine est suspendue lorsque la loi le prévoit ou lorsqu'il existe un empêchement légal à l'exécution de la peine.
§ 2. Pour les peines patrimoniales, la prescription est également interrompue par tout acte accompli par l'autorité qualifiée en vue de l'exécution de ces peines.	§ 2. Pour les peines patrimoniales, la prescription est également interrompue par tout acte accompli par l'autorité qualifiée en vue de l'exécution de ces peines.
§ 3. La prescription des peines prononcées avec sursis en application de l'article 65 commence à courir aux dates ci-après:	§ 3. La prescription des peines prononcées avec sursis en application de l'article 65 commence à courir aux dates ci-après:
1° si le sursis est révoqué de plein droit par application de l'article 65, § 4, alinéa 1er, la prescription prend cours en même temps que celle des peines prononcées pour la nouvelle infraction ;	1° si le sursis est révoqué de plein droit par application de l'article 65, § 4, alinéa 1er, la prescription prend cours en même temps que celle des peines prononcées pour la nouvelle infraction ;
2° s'il est révoqué par application de l'article 65, § 4, alinéas 2, 3 et 4 la prescription prend cours à compter de la date du jugement de révocation.	2° s'il est révoqué par application de l'article 65, § 4, alinéas 2, 3 et 4 la prescription prend cours à compter de la date du jugement de révocation. **Par dérogation à la première phrase et jusqu'à une date à déterminer par le Roi, et au plus tard le 30 juin 2029,la prescription prend cours à compter de la date de l'arrêt de révocation ou à compter du jour où le jugement de révocation ne peut plus être attaqué par la voie de l'appel.**
Art. 38	**Art. 38**

La présente loi entre en vigueur deux ans après le jour de sa publication au Moniteur belge à l'exception des articles 42 et 46 du Code pénal qui entrent en vigueur le 1er janvier 2035.	La présente loi entre en vigueur deux ans après le jour de sa publication au Moniteur belge à l'exception des articles 42 et 46 du Code pénal qui entrent en vigueur le 1er janvier 2035 **et à l'exception des articles 47, alinéa 6, 48, alinéa 4, 49, alinéa 6 et 57, alinéa 3, du Code pénal qui entrent en vigueur au plus tard à une date à déterminer par le Roi et au plus tard le 30 juin 2029**.
Le Roi peut déterminer une date d'entrée en vigueur des articles 42 et 46 du Code pénal antérieure à celle mentionnée au premier alinéa.	Le Roi peut déterminer une date d'entrée en vigueur des articles 42 et 46 du Code pénal antérieure à celle mentionnée au premier alinéa.

Centrale drukkerij - Imprimerie centrale